

GÖLGE YÜKSELİYOR

ZAMAN ÇARKI · 4

ROBERT JORDAN

Gölge Yükseliyor

Zaman Çarkı 4

Robert Jordan

İngilizce aslından çeviren: Niran Elçi

İthaki Yayınları

İthaki Yayınları - 302

Zaman Çarkı 4. Cilt
Gölge Yükseliyor
Robert Jordan

Özgün Adı: *The Wheel of Time 4*
The Shadow Rising

İngilizceden Çeviren: Niran Elçi

Sertifika No: 11407

2. Baskı, Eylül 2013, İstanbul

E-kitap:
1. Sürüm, Nisan 2015
Eylül 2013 tarihli 2. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Kapak Resmi: Sam Weber
Harita: Ellisa Mitchell

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0 216) 330 93 08 - 348 36 97 / Faks: (0 216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

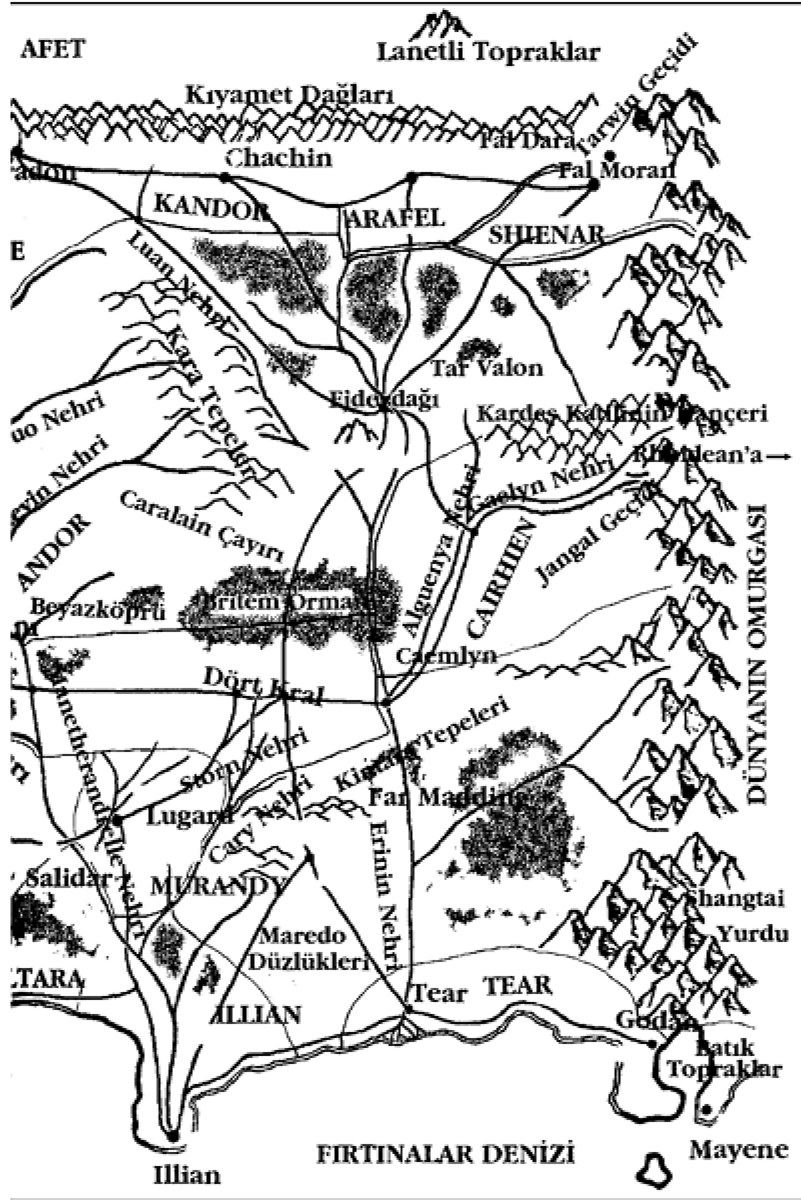
ROBERT JORDAN, 1948 yılında Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra, poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklıydı ve büyük bir pipo koleksiyonuna sahipti.

1977 yılından, uzun süredir savaştığı hastalığına yenik düştüğü 2007 yılına kadar yazmayı hiç bırakmadı.

Ölü Deniz
ARYTH OKYANUSU
Kuzey
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Baerlon
İki Nehir
Tümentepe
Almoth Düzlüğü
Katar
FALME
Andahar Nehri
Tanchico
TARABON
Elmora
Amador
AMADICIA
GHEALDAN
Gölge Sahili
Tremalking

AFET
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Tarwin Geçidi
Fal Dara
Chachin
Fal Moran
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Luan Nehri
Kara Tepeler
Tar Valon
Gaelyn Nehri
Caralain Çayırı
Jangal Geçidi
Alguenya Nehri
CAIRHEN
DÜNYANIN OMURGASI
Beyazköprü
Caemlyn
Dört Kral
Cary Nehri
Erinin Nehri
Salidar
MURANDY
Maredo
Düzlükleri
Shangtai
Yurdu
Tear
TEAR
ILLIAN
Batık
Topraklar
FIRTINALAR DENİZİ
Mayene
Illian

Gölge tüm dünyada yükselecek ve her ülkeyi, en ufak köşesine dek karartacak ve geride ne Işık, ne güvenlik kalacak. Ve Kehanet'e göre Şafak'tan olan, Kız'dan doğan, Gölge'yi yakalamak için ellerini uzatacak ve dünya, kurtuluşun acısı ile feryat edecek. Tüm övgüler Yaratıcı'ya, Işık'a ve tekrar doğacak olana olsun. Işık bizi ondan korusun.

Karaethon Döngüsü Üzerine Yorumlar'dan.
Sereine dar Shamelle Motara,
Jaramide Yüksek Kraliçesi Comaelle'in Danışman-Kardeşi,
KS 325 civarında, Üçüncü Çağ.

1
Gölge Tohumları

Zaman Çarkı döner ve Çağlar gelip geçer. Geriye bıraktığı anılar efsaneye dönüşür. Efsane solup mit olur ve onu doğuran Çağ yeniden geldiğinde mit bile unutulmuştur. Bazılarının Üçüncü Çağ dediği, henüz gelmemiş ve geçeli çok olmuş bir Çağ'da, Caralain Otlağı denen büyük ovada bir rüzgâr yükseldi. Rüzgâr başlangıç değildi. Zaman Çarkı dönerken başlangıçlar ve bitişler yoktur. Ama *bir* başlangıçtı.

Sabahın erken ışıklarının altında, kuzeyden ve batıdan, kilometrelerce uzanan çimenlerin, seyrek çalılıkların, ağır akan Luan Nehri'nin, kırık tepeli Ejderdağı zirvesinin, engebeli arazinin üzerinde yükselen, yamaçlarının yarısını sisler kaplayacak kadar yüksek o efsanevi dağın üzerinden bir rüzgâr esti. Ejder'in öldüğü Ejderdağı... ve bazılarına göre onunla beraber Efsaneler Çağı'nın öldüğü Ejderdağı... ve kehanetlerin yeniden doğacağını ya da doğmuş olduğunu söylediği Ejderdağı. Kuzeyde ve batıda, Jualdhe, Darein ve Alindaer köylerinin karşısında, taştan dantellere benzeyen köprülerin Parlak Duvarlar'a, çoğu kişinin dünyadaki en büyük şehir olduğunu söylediği yeri çevreleyen o büyük beyaz duvarlara uzandığı yerde. Tar Valon'da. Her akşam Ejderdağı'nın gölgesinin uzanıp dokunduğu şehirde.

O duvarların içinde, iki bin seneden yaşlı, Ogier yapımı binalar, inşa edilmişten çok yerden bitmiş ya da Ogier taş ustalarının ellerinden çıkmış gibi değil de, rüzgâr ve su tarafından şekillendirilmiş gibi görünüyordu. Bazı binalar uçan kuşlara ya da uzak denizlerden getirilmiş dev kabuklara benziyordu. Yüksek, alev gibi, yivli ya da sarmallar çizen kuleler metrelerce yüksekte, korkuluksuz köprülerle bağlanmıştı. Yalnızca uzun

zamandır Tar Valon'da yaşayanlar, çiftliğinden hiç çıkmamış köylüler gibi alık alık bakmaktan kendilerini alabiliyorlardı.

O kulelerin en büyüğü olan Beyaz Kule şehre tepeden bakıyor, güneşte kalmış cilalı kemik gibi parlıyordu. *Zaman Çarkı Tar Valon'un etrafında döner,* derdi bazıları, *ve Tar Valon, Kule'nin etrafında döner.* Yolcuların, daha atları köprüleri görecek kadar yaklaşmadan, ırmak gemilerinin kaptanları adayı fark edemeden önce, Tar Valon'a yaklaşırken ilk gördükleri, bir işaret ateşi gibi güneşi yansıtan Kule olurdu. Dev Kule'nin, bakışları altında, Kule'yi çevreleyen büyük meydanın olduğundan daha küçük görünmesine, üzerindeki insanların böcekler kadar ufalmasına şaşmamak gerekirdi. Ama, Beyaz Kule Tar Valon'daki en küçük kule olsaydı bile, Aes Sedai gücünün yüreği olduğu gerçeği, ada şehrini yine de huşu içinde bırakırdı.

Çok sayıda insanın bulunmasına karşın kalabalık, meydanı doldurmaktan çok uzaktı. İnsanlar kenarlarda, günlük işlerinin peşinde koşturarak birbirlerini itekliyordu, ama Kule'nin yakınlarında pek az insan vardı. Yüksek beyaz duvarları çevreleyen, en az elli adım genişliğindeki çıplak kaldırım taşlarının üzeri boştu. Aes Sedailer, elbette Tar Valon'da daha fazla saygı görürdü ve Amyrlin Makamı Aes Sedailere ek olarak şehre de hükmederdi, ama pek az kişi Aes Sedai gücüne, gerektiğinden daha yakın olmak isterdi. Salonunuzdaki ihtişamlı şömineyle gurur duymak bir şeydi, alevlerin içine adım atmak bambaşka bir şey.

Pek az kişi daha yakına, Kule'ye çıkan geniş basamaklara, yan yana bir düzine insanın geçebileceği kadar geniş, oymalı kapılara kadar giderdi. O kapılar hep açık dururdu. Ancak bir Aes Sedai'nin verebileceğine inandıkları yardımı ve yanıtı arayan insanlar hep olurdu ve yalnızca yakın yerlerden değil, Arafel, Ghealdan, Saldaea ya da Illian gibi uzak yerlerden de gelirlerdi. Çok kişi içeride yardım ya da rehberlik bulurdu, ama genellikle umdukları ya da bekledikleri biçimde değil.

Min, pelerininin geniş başlığını indirmedi, yüzünü gölgelerine sakladı. Günün sıcaklığına rağmen giysisi yorum yapılmasına sebep olmayacak kadar hafifti, hele bu, çok utangaç olduğu belli olan bir kadınsa. Ve Kule'ye giden çok insan utangaç olurdu. Min'de dikkat çekecek hiçbir şey yoktu. Siyah saçları Kule'ye son geldiği zamankinden daha uzundu, ama hâlâ omuzlarına gelmemişti. Elbisesi, yakasındaki ve bileklerindeki beyaz Jaerecruz danteli dışında düz maviydi ve Kule'ye gelirken, geniş merdivene yaklaşan bütün kadınlara benzeyen, en iyi bayramlık elbisesini giymiş, iyi

halli bir çiftçinin kızına yakışırdı. Min, diğer kadınlardan farklı görünmediğini umdu. Kadınların yürüyüş ve tavırlarının farklı olup olmadığını görmek için bakmaktan kendini zor alıyordu. *Yapabilirim,* dedi kendi kendine. Bunca yolu, geri dönmek için almamıştı. Elbise, tanınmaması açısından iyi bir düşünceydi. Onu Kule'den hatırlayanların aklında kısa saçlı, oğlan pantolonu ve ceketi giyen, asla elbise giymeyen genç bir kadın vardı. Kesinlikle tanınmaması gerekiyordu. Yaptığı şey konusunda seçeneği yoktu. Aslında hayır.

Kule'ye yaklaştıkça karnında kelebekler uçuşuyor gibi hissetmeye başladı ve göğsüne bastırdığı bohçasını sıkı sıkı kavradı. Her zamanki giysileri ve iyi çizmeleri oradaydı ve at dışındaki tüm eşyalarını meydanın yakınındaki hanlardan birine bırakmıştı. Şansı varsa, birkaç saat sonra iğdiş atına atlamış, Ostrein Köprüsü ve güney yoluna doğru at sürüyor olacaktı.

Aslında yeniden at binmeyi dört gözle beklemiyordu, tek gün dinlenmeden at sırtında geçirdiği haftalardan sonra bu olamazdı, ama bu şehirden ayrılmaya can atıyordu. Beyaz Kule'yi asla konuksever bir yer gibi görmemişti, fakat şu anda Karanlık Varlık'ın Shayol Ghul'deki zindanı kadar korkunç bir yer gibi geliyordu. Ürpererek Karanlık Varlık'ı düşünmemiş olmayı diledi. *Acaba Moiraine sırf o istedi diye geldiğimi mi düşünüyor? Işık bana yardım et, aptal bir kız gibi davranıyorum. Aptal bir adam için aptalca şeyler yapıyorum!*

Merdiveni huzursuzluk içinde tırmandı –her basamak iki adım genişliğindeydi– ve başka pek çok insanın aksine, Kule'nin yüksek duvarlarına bakmak için durmadı. Bu işin bir an önce bitmesini istiyordu.

İçerideki kemerler, geniş, yuvarlak giriş holünü çevreliyordu, ama ricacılar odanın ortasında büzülmüş, düz kubbeli tavanın altında bekleşiyorlardı. Solgun taştan zemin yüzyıllar boyunca, sayısız endişeli ayak tarafından yıpratılmış ve parlatılmıştı. Kimse neden ve nerede olduğu dışında hiçbir şey düşünmüyordu. Kaba yünlüler içinde, birbirlerinin nasırlı ellerini tutan bir çiftçi ve karısı ile kadife çizgili ipekler içinde, arkasında gümüş işlemeli küçük bir sandık tutan (kuşkusuz Kule için bir hediye) bir hizmetçi bulunan tüccar omuz omuza duruyordu. Başka herhangi bir yerde tüccar, bu kadar yaklaşmaya cüret eden köylülere küçümseyerek bakardı ve muhtemelen köylüler yumruklarını alınlarına götürerek, özürler dileyerek gerilerdi. Şimdi değil. Burada değil.

Ricacıların arasında pek az erkek vardı ve bu Min için hiç şaşırtıcı değildi. Çoğu erkek Aes Sedailerin yanında sinirli olurdu. Dünyanın

Kırılışı’ndan erkek Aes Sedailerin (henüz erkek Aes Sedai varken) sorumlu olduğunu herkes biliyordu. Zaman pek çok ayrıntıyı değiştirmiş olsa da, aradan geçen üç bin yıl, o anıyı soldurmamıştı. Çocuklar hâlâ Tek Güç’ü yönlendirebilen adamların hikâyeleriyle korkutuluyordu. Karanlık Varlık’ın *saidin*’e, Gerçek Kaynak’ın eril yarısına bıraktığı leke yüzünden çıldırmaya yazgılı erkekler. En kötüsü Lews Therin Telamon’un, Kırılış’ı başlatan Lews Therin Kardeşkatili’nin hikâyesiydi. Hikâyeler yetişkinleri de korkutuyordu. Kehanetler, Ejder’in insanlığın en büyük ihtiyaç saatinde yeniden doğacağını, Karanlık Varlık’a karşı Tarmon Gai’don’u, Son Savaş’ı savaşacağını söylüyordu, ama çoğu insanın erkeklerle Güç arasındaki bağlantıya nasıl baktığını pek az değiştiriyordu bu. Artık bütün Aes Sedailer yönlendirebilen bir adamı yakalamaya çalışıyordu; yedi Ajah arasında Kızıllar başka işle uğraşmazdı.

Elbette, bunların hiçbirinin Aes Sedailerden yardım istemekle ilgisi yoktu, ama Muhafızlar dışında pek az erkek Aes Sedailer ve Güç’le herhangi bir bağlantısının olmasını isterdi. Ama her Muhafız bir Aes Sedai’ye bağlı olurdu; Muhafızlar genel olarak erkek sınıfından sayılmazdı. Bir deyiş vardı: “Bir erkek bir Aes Sedai’den yardım istemektense, parmağındaki kıymığı çıkarmak için elini kesmeyi tercih eder.” Kadınlar bunu erkeklerin aptalca inatçılıklarını anlatmak için kullanırdı, ama Min bazı erkeklerin elini kaybetmenin daha iyi bir karar olabileceğini söylediğini duymuştu.

Onun bildiğini bilseler bu insanların ne yapacağını merak etti. Belki çığlıklar atarak kaçarlardı. Ve burada bulunma sebebini bilseler, Kule nöbetçileri tarafından yakalanıp hücreye atılacak kadar hayatta kalamayabilirdi. Kule’de dostları vardı, ama hiçbirinin gücü ya da nüfuzu yoktu. Amacı keşfedilecek olsa, Min’e yardım edebilmeleri olasılığı, Min’in onları arkasından darağacına ya da cellada götürmesi olasılığından daha azdı. O da, elbette, yargılanacak kadar yaşarsa... Büyük olasılıkla mahkemeden çok önce çenesi kalıcı olarak kapatılmış olurdu.

Kendi kendine bu şekilde düşünmeyi kesmesini söyledi. *İçeri girmeyi başaracağım ve dışarı çıkmayı da başaracağım. Beni bu işe soktuğu için Işık Rand al’Thor’u kavursun!*

Üç ya da dört Kabuledilmiş, Min’in yaşlarında, belki biraz daha büyük kadın yuvarlak odada dolaşıyor, ricacılar ile alçak sesle konuşuyorlardı. Beyaz elbiselerinin eteklerindeki yedi renkli şeritler ve her Ajah için bir şerit dışında süs yoktu. Zaman zaman bir çömez, bembeyaz bir elbise

giymiş daha genç bir kadın ya da kız gelip birini Kule'nin içlerine götürüyordu. Ricacılar, çömezleri tuhaf, heyecanlı bir heveslilik ve gönülsüzlük karışımıyla takip ediyordu.

Kabuledilmişlerden biri önünde durduğunda, Min bohçayı daha sıkı kavradı. "Işık seni aydınlatsın," dedi kıvırcık saçlı kadın formalite gereği. "Adım Faolain. Kule sana nasıl yardım edebilir?"

Faolain'in esmer, yuvarlak yüzü, başka bir şey yapmayı dilerken can sıkıcı bir işe koşulmuş birinin sabrını taşıyordu. Min'in Kabuledilmişler hakkında bildiklerine dayanarak, ders çalışıyor olmayı tercih ederdi. Aes Sedai olmayı öğreniyor olurdu. Ama daha da önemlisi, Kabuledilmiş'in gözlerindeki tanımamışlık ifadesiydi; Min daha önce kısa süre için Kule'ye geldiğinde ikisi karşılaşmıştı.

Min yine de çekingen bir tavırla başını eğdi. Bu sıradışı değildi; köylülerin çoğu Kabuledilmişlikten Aes Sedailiğe yükselmenin büyük bir adım olduğunu bilmiyordu. Yüz hatlarını pelerininin başlığına gizleyerek bakışlarını Faolain'den kaçırdı.

"Amyrlin Makamı'na sormam gereken bir soru var," diye başladı, ama giriş holüne bakmak için gelen, ikisi bir kemerden, biri bir diğerinden giren üç Aes Sedai'yi görünce sustu.

Dolaşırken Aes Sedailere yaklaşan Kabuledilmişler ve çömezler diz kırarak selam verdi, ama bunun dışında, biraz daha telaşlı olmak dışında işlerine aynı şekilde devam ettiler. Hepsi buydu. Ama ricacılar için durum farklıydı. Onların hepsi nefeslerini tutmuştu. Beyaz Kule'den uzakta, Tar Valon'dan uzakta, Aes Sedaileri yaşlarını tahmin edemedikleri üç kadın sanabilirlerdi, en iyi yıllarını yaşayan, ama kırışıksız yanaklarının düşündürdüğünden daha fazla olgunluğa sahip üç kadın. Ama Kule'de şüphe yoktu. Uzun süre Tek Güç'le çalışan bir kadın, geçen yıllardan başkaları gibi etkilenmezdi. Kule'de, bir Aes Sedai'yi tanımak için kimsenin altın Büyük Yılan yüzüğünü görmesi gerekmezdi.

Kalabalıktan bir diz kırma dalgası geçti, erkekler hızla eğildiler. İki üç kişi dizlerinin üstüne çöktü. Zengin tüccar korkmuş gibi görünüyordu; yanındaki köylü çift, gözlerinin önünde canlanan bu efsanelere bakakaldılar. Aes Sedailere nasıl davranılacağı ancak kulaktan dolma biliniyordu; Tar Valon'da yaşayanlar dışında kimse daha önce Aes Sedai görmemişti ve muhtemelen Tar Valonlular bile bu kadar yakına gelmemişti.

Ama Min'in dilini tutmasına sebep olan Aes Sedailerin kendisi değildi. Zaman zaman insanlara baktığı zaman bazı şeyler görürdü, saniyeler içinde

beliren ve kaybolan imgeler ve haleler. Bazen bunların ne anlama geldiğini bilirdi. Bu nadiren olurdu, görüşten de nadir, ama bildiği zaman, hep doğru çıkardı.

Çoğu kişinin aksine Aes Sedailer ve Muhafızlarının hep imgeleri ve haleleri olurdu, bazen dans eden, kayan o kadar çok imge görürdü ki, başı dönerdi. Ama sayıları onları yorumlamak konusunda fark yaratmazdı; Aes Sedailer için ne anlama geldiğini de, başka herkes için olduğu kadar nadir anlardı. Ama bu sefer istemediği kadar çoğunu anladı ve ürperdi.

Beline kadar inen siyah saçları olan ince kadın, üçü arasında tanıdığı tek Aes Sedai –adı Ananda idi; Sarı Ajah'tı– hastalıklı, kahverengi bir hale taşıyordu. Bu hale, büzülmüş, çürüdükçe genişleyen çatlaklarla kaplıydı. Ananda'nın yanındaki ufak tefek, sarı saçlı Aes Sedai, yeşil saçaklı şalına bakılırsa Yeşil Ajah'tı. Arkasını döndüğünde şalın üzerindeki Beyaz Tar Valon Alevi bir an göründü. Ve omzunda, şalındaki asmaların ve çiçeklenmiş elma dallarının arasına yerleşmiş gibi, bir insan kafatası duruyordu. Küçük bir kadın kafatası, tertemiz ve güneşle beyazlamış. Üçüncüsü, odanın karşısındaki tombul, güzel kadın, şal takmamıştı; çoğu Aes Sedai, törenler dışında şal takmazdı. Çenesini kaldırışı ve omuzlarının duruşu, güç ve gurur ifade ediyordu. Serin mavi gözlerini, yüzünden aşağı akan kızıl kan dereciklerinden oluşan bir perdenin arkasından, ricacılar üzerinde dolaştırıyordu.

Üçünün çevresinde dans eden imgelerin içindeki kan, kafatası ve hale gelip gitti. Ricacılar, Gerçek Kaynak'a dokunabilen ve Tek Güç'ü yönlendirebilen üç kadından başka bir şey göremeden huşu içinde bakıyorlardı. Min dışında kimse, kalanını göremiyordu. Min dışında kimse, bu üç kadının aynı günde öleceğini bilmiyordu.

"Amyrlin herkesi göremez," dedi Faolain sabırsızlığını saklamayı başaramadan. "Bir sonraki görüşme günü on gün sonra. Ne istediğini söyle, sana en iyi şekilde yardım edebilecek Aes Sedai'yi ayarlayayım."

Min'in gözü kollarındaki bohçaya kaydı ve orada kaldı, kısmen gördüklerini bir daha görmek zorunda kalmamak için. *Üçü birden! Işık!* Üç Aes Sedai'nin aynı gün ölme olasılığı ne kadardı? Ama biliyordu. Biliyordu.

"Amyrlin Makamı ile konuşmaya hakkım var. Özel olarak." Nadiren talep edilen bir haktı –kim cesaret edebilirdi ki?– fakat böyle bir hak vardı. "Her kadın bu hakka sahiptir ve ben istiyorum."

“Amyrlin Makamı’nın Beyaz Kule’ye gelen her kadını görebileceğini mi sanıyorsun? Kuşkusuz bir başka Aes Sedai sana yardım edebilir.” Faolain, Min’i ürkütmek ister gibi unvanları vurguluyordu. “Şimdi bana sorununu anlat. Ve ismini söyle ki, çömez kimi çağıracağını bilsin.”

“Adım... Elmindreda.” Min elinde olmadan irkildi. İsminden hep nefret etmişti, ama Amyrlin ismini bilen pek az kişiden biriydi. Bir de hatırlasa. “Amyrlin ile konuşmaya hakkım var. Ve sorumu yalnızca ona soracağım. Hakkım var.”

Kabuledilmiş, tek kaşını kaldırdı. “Elmindreda?” Ağzı eğlenirmiş gibi büküldü. “Ve hakkını talep ediyorsun. Pekâlâ. Vakanüvis’e, şahsen Amyrlin Makamı ile görüşmek istediğini aktaracağım, Elmindreda.”

Min, “Elmindreda” sözcüğünü vurgulama tarzı yüzünden kadına tokat atmak istedi, ama bunun yerine kendini zorlayarak, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

“Henüz bana teşekkür etme. Kuşkusuz Vakanüvis yanıt verene dek saatler geçecek ve büyük olasılıkla sorunu ancak Anne’nin bir sonraki görüşmesinde sorabileceksin. Sabırla bekle. Elmindreda.” Min’e gergin gergin, alay edercesine gülümsedi ve sırtını döndü.

Min, dişlerini gıcırdatarak bohçasını alıp iki kemerin arasındaki duvara yaslandı ve solgun taşlara karışmaya çalıştı. *Kimseye güvenme ve Amyrlin’e ulaşana kadar dikkat çekmekten kaçın,* demişti Moiraine. Moiraine, güvendiği tek Aes Sedai’ydi. Çoğunlukla. Her durumda, iyi bir tavsiyeydi. Tek yapması gereken Amyrlin’e ulaşmaktı, sonra bitecekti. Yine kendi giysilerini giyebilir, dostlarını görebilir ve giderdi. Artık saklanması gerekmeyecekti.

Aes Sedailerin gittiğini görünce rahatladı. Aynı gün ölen üç Aes Sedai. Bu imkânsızdı, o kadar. Ama olacaktı. Min’in söylediği ya da yaptığı hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Bir imgenin anlamını bilmişse, olurdu. Ama Amyrlin’e bundan bahsetmesi gerekecekti. Moiraine’den getirdiği haber kadar önemli bile olabilirdi, ama buna inanmak güçtü.

Bir başka Kabuledilmiş gelip oradakiyle yer değiştirdi ve Min’in gözleri, o elma yanaklı yüzün önünde bir kafes gibi süzülen parmaklıklar gördü. Sheriam, Çömezler Sorumlusu hole baktı. Kısa bir bakıştan sonra Min gözlerini ayaklarının altındaki taşlardan ayırmadı; Sheriam onu çok iyi tanıyordu. Kızıl saçlı Aes Sedai’nin yüzü perişan ve bereli görünüyordu. Bu elbette yalnızca bir görüydü ama yine de Min inlememek için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. Sheriam, sakin otoritesi ve eminliğiyle, Kule kadar

sağlamdı. Kuşkusuz hiçbir şey Sheriam'a zarar veremezdi. Ama bir şey verecekti.

Min'in tanımadığı, Kahverengi Ajah şalı takan bir Aes Sedai, ince örülmüş kırmızı yünler içindeki şişman bir kadına kapılara kadar eşlik etti. Şişman kadın bir kız kadar hafif adımlarla yürüyordu; yüzü parlıyor, keyifle kahkaha atacakmış gibi görünüyordu. Kahverengi Aes Sedai de gülümsüyordu, ama halesi bir mum alevi gibi sönüktü.

Ölüm. Yaralar, tutsaklık ve ölüm. Min için, bir sayfaya basılmış kadar açıktı.

Gözlerini ayaklarına dikti. Daha fazlasını görmek istemiyordu. *Ne olur hatırlasın,* diye düşündü. Puslu Dağlar'dan buraya yaptığı yolculukta, birinin atını çalmaya çalıştığı iki seferde bile çaresiz hissetmemişti, ama şimdi hissediyordu. *Işık, ne olur o lanet ismi hatırlasın.*

"Elmindreda Hanım?"

Min irkildi. Önünde duran siyah saçlı çömez, evden uzaklaşacak kadar büyük görünmüyordu, belki on beş on altı yaşlarındaydı, ama vakur görünmeye çalışıyordu. "Evet? Ben... Bu benim adım."

"Adım Sahra. Benimle gelirseniz," –Sahra'nın ince sesi şaşkın bir ton kazandı– "Amyrlin sizi hemen çalışma odasında görecek."

Min rahatlayarak içini çekti ve hevesle takip etti.

Pelerininin derin başlığı hâlâ yüzünü gizliyordu, ama görmesini engellemiyordu ve ne kadar çok görürse, Amyrlin'e ulaşmayı o kadar çok istiyordu. Parlak renkli taşları, duvar halıları ve altın şamdanlarıyla yukarı doğru sarmallar çizerek yükselen geniş koridorlarda birkaç kişi yürüyordu –Kule, şimdi barındırdığından çok daha fazla insan için yapılmıştı– ama gördüğü hemen herkes şiddet ve tehlike anlatan bir imge ya da hale taşıyordu.

Muhafızlar iki kadına bakmadan hızla geçip gittiler. Adamlar av peşinde kurtlar gibi hareket ediyordu, kılıçları ölümcüllüklerini daha da artırıyordu, ama hepsinde kanlı yüzler, büyük yaralar vardı. Başlarının çevresinde kılıçlar ve mızraklar tehditkâr bir biçimde dans ediyordu. Haleleri vahşice çakıyor, ölümün bıçak ucunda kıpırdanıyordu. Min, ölü adamların yürüdüğünü gördü ve giriş holündeki Aes Sedailer ile aynı günde ya da en fazla bir gün sonra öleceklerini anladı. Hatta işlerinin peşinde koşturan hizmetkârlardan bazıları, göğüslerinde Tar Valon Alevi taşıyan erkek ve kadınlar bile şiddet işaretleri taşıyordu. Bir yan koridorda gördüğü Aes Sedai'nin çevresinde, havada zincirler vardı. Min'in ilerisinde koridoru

aşan bir başkası ve rehberi, boyunlarında gümüş tasmalar taşıyor gibiydiler. Bunu görünce Min'in nefesi kesildi; çığlık atmak istedi.

"Daha önce görmemiş birine şaşkınlık verici gelebilir," dedi Sahra. Kule ona köyündeki evi kadar sıradan geliyormuş gibi konuşmaya çalışıyordu. "Ama burada güvendesin. Amyrlin Makamı her şeyi yoluna koyacak." Sesi, Amyrlin'den bahsederken ciyakladı.

"Işık, ne olur yapsın bunu," diye mırıldandı Min. Çömez, yatıştırmak ister gibi gülümsedi.

Amyrlin'in çalışma odasının dışındaki koridora ulaştıklarında Min'in midesi çalkalanıyordu ve neredeyse Sahra'nın topuklarına basa basa yürüyordu. Yalnızca yabancı biri gibi davranma ihtiyacı, önden koşarak gitmesini engellemişti.

Amyrlin'in odasının kapılarından biri açıldı ve kızıl altın saçlı genç bir adam uzun adımlarla yürüyerek dışarı çıktı, Min ile eşlikçisine çarpmaktan zor kurtuldu. Kolları ve yakası altın işlemelerle süslü mavi ceketi içinde uzun boylu, dik ve güçlü, Trakand Evi'nden Gawyn, Andor Kraliçesi Morgase'in en büyük oğlu, her santimetresiyle gururlu genç bir lord gibi görünüyordu. Öfkeli ve genç bir lord. Min, başını eğmek için zaman bulamadı; delikanlı doğrudan başlığın içine, Min'in yüzüne bakıyordu.

Gawyn'in gözleri şaşkınlıkla irileşti, sonra kısılarak mavi, buzdan yarıklara dönüştü. "Demek döndün. Kardeşim ve Egwene'in nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Dönmediler mi?" Min, yükselen panik dalgası içinde başka her şeyi unuttu. Ne yaptığını bilmeden delikanlının kollarını yakaladı, telaşla gözlerine baktı ve bir adım gerilemesine sebep oldu. "Gawyn, aylar önce Kule'ye doğru yola çıktılar! Elayne, Egwene ve Nynaeve. Yanlarında Verin Sedai ve... Gawyn, ben... ben..."

"Sakin ol," dedi delikanlı, nazikçe kollarını kızın elinden kurtararak. "Işık! Seni böyle korkutmak istememiştim. Güven içinde geldiler. Ve nereye, neden gittikleri konusunda tek kelime etmediler. En azından bana söylemediler. Korkarım bunu sen de öğrenemeyeceksin." Min yüzünü ifadesiz tuttuğunu düşündü, ama Gawyn bir bakış fırlattı ve, "Ben de öyle düşünmüştüm. Burada o kadar çok sır var ki... Yine ortadan kayboldular. Nynaeve de," dedi. Nynaeve'i düşünmeden eklemişti; Min'in dostlarından biri olabilirdi, ama onun için hiç anlamı yoktu. Sesi bir kez daha kabalaştı, giderek gerginleşti. "Yine tek söz etmediler. Tek bir söz bile! Sözde,

kaçtıkları için ceza olarak bir çiftliğe gönderilmişler, ama nerede olduğunu bulamıyorum. Amyrlin de bana doğru düzgün yanıt vermiyor.”

Min irkildi; bir an kuru kandan çizgiler yüzünü sert bir maskeye dönüştürmüştü. Bu çifte çekiç darbesi gibiydi. Dostları gitmişti. Orada olduklarını bilmek Kule’ye gelişini kolaylaştırmıştı. Ve Aes Sedailerin öleceği gün, Gawyn yaralanacaktı.

Kule’ye girdiğinden beri gördüğü her şeye rağmen, korkusuna rağmen, şimdiye dek hiçbiri onu kişisel olarak etkilememişti. Kule’ye çöken felaket, Tar Valon’dan çok uzaklara kadar yayılacaktı, ama o, Kule’den biri değildi ve asla olamazdı. Ama Gawyn tanıdığı, sevdiği biriydi ve o kanın anlattığından daha fazla incinecekti, etine verilen yaralardan daha derin etkilenecekti. Kule felakete yenilirse, yalnızca uzak Aes Sedailer değil, asla yakın hissedemeyeceği kadınlar değil, dostlarının da etkileneceğini anladı aniden. Onlar Kule’ye aitti.

Bir açıdan Egwene ve diğerlerinin orada olmamasına sevinmişti; onlara bakıp ölüm işaretleri görmeyeceği için sevinmişti. Ama bakmak, emin olmak, dostlarına bakmak ve hiçbir şey görmemek ya da yaşayacaklarını görmek istiyordu. Işık aşkına neredeydiler? Neden gitmişlerdi? O üçünü tanıyorsa, Gawyn nerede olduklarını bilmediğine göre onlar bilmesini istememişti. Bu olabilirdi.

Aniden, neden, nerede olduğunu, Gawyn ile yalnız olmadığını hatırladı. Sahra, Min’i Amyrlin’e götürdüğünü unutmuş gibi görünüyordu; genç lord dışında her şeyi unutmuş gibiydi. Delikanlının fark etmediği hayran bakışlar fırlatıyordu. Öyle olsa bile, artık Min’in Kule’ye yabancıymış gibi davranması faydasızdı. Amyrlin’in kapısındaydı; artık onu hiçbir şey durduramazdı.

“Gawyn, nerede olduklarını bilmiyorum, ama bir çiftlikte ceza görüyorlarsa, muhtemelen ter ve kalçalarına kadar çamur içindedirler ve onları bu halde görmesini isteyecekleri son kişi sensin.” Üçünün yoklukları hakkında Gawyn’den daha rahat hissetmiyordu aslında. Çok fazla şey olmuştu, çok fazla şey oluyordu ve olan bitenin o üçü ile, Min ile çok fazla bağlantısı vardı. Ama ceza için bir çiftliğe gönderilmiş olabilirlerdi. “Amyrlin’i kızdırmanın onlara faydası yok.”

“Bir çiftlikte olduklarından emin değilim. Hatta hayatta olduklarından. Sadece ot yoluyorlarsa bunca saklanma ve kaçamak neden? Kardeşime bir şey olursa... Ya da Egwene’e...” Çizmelerinin uçlarına kaşlarını çattı.

“Elayne’e göz kulak olmam gerekiyordu. Nerede olduğunu bile bilmezken onu nasıl koruyabilirim?”

Min içini çekti. “Sence korunmaya ihtiyacı var mı? Herhangi birinin?” Ama Amyrlin onları bir yere göndermişse, belki de vardı. Amyrlin, işine geliyorsa, bir kadını, elinde bir sopadan başka bir şey olmadan ayı inine gönderebilecek bir kadındı. Ve kadının talimatlar uyarınca bir ayı postu ya da tasmaya takılmış ayı ile dönmesini beklerdi. Ama Gawyn’e bunu söylemek kızgınlığını ve endişelerini artırmaktan başka işe yaramayacaktı. “Gawyn, yemin ederek Kule’ye bağlandılar. İşlerine karışırsan sana teşekkür etmezler.”

“Elayne’in çocuk olmadığını biliyorum,” dedi delikanlı sabırsızca. “Çocuk gibi kaçmak ve Aes Sedaicilik oynamak arasında kararsız kalmış gibi görünmesinin bir önemi yoktu. Ama o benim kardeşim ve bunun ötesinde, Andor’un Kız-Veliahtı. Annemden sonra kraliçe olacak. Andor’un onun güven içinde ve sağlam biçimde tahta geçmesine ihtiyacı var, yeni bir Tahta Kavgası’na değil.”

Aes Sedaicilik *oynamak* mı? Anlaşılan kardeşinin yeteneklerinin sınırlarını bilmiyordu. Andor’un Kız-Veliahtları, Andor’un kuruluşundan beri eğitim görmek üzere Kule’ye gönderilmişti, ama Aes Sedai olmaya yeteneği olan ilk Kız-Veliaht Elayne’di. Hem de güçlü bir Aes Sedai olacaktı. Büyük olasılıkla Egwene’in de aynı ölçüde güçlü olduğunu bilmiyordu.

“Demek o istese de istemese de onu koruyacaksın?” Hata yaptığını anlatmak için düz bir sesle söylemişti bunu, ama delikanlı vurguyu anlamadı ve onaylayarak başını salladı.

“Doğduğum günden beri görevim buydu. Onunkinden önce benim kanım dökülsün; onunkinden önce benim canım alınsın. Beşiğimin kenarından ötesini göremeyecek kadar küçükken bu yemini ettim; ne anlama geldiğini Gareth Bryne’ın açıklaması gerekti. Yeminimi şimdi bozmayacağım. Andor’un benden çok ona ihtiyacı var.”

Sakin bir kesinlikle, doğal ve doğru olan bir şeyi kabul edermiş tavrıyla konuşması, Min’in içini ürpertti. Min, Gawyn’i hep çocuksu görmüştü, kahkaha atan, şakalar yapan biri, ama şimdi yabancı bir şeydi. Sıra erkekleri yapmaya geldiğinde, Yaratıcı’nın yorulmuş olması gerektiğini düşündü; bazen insan gibi bile gelmiyorlardı. “Ya Egwene? Onun hakkında ne yemin ettin?”

Delikanlının yüzü değişmedi, ama ihtiyatla ayak değiştirdi. “Egwene için de endişeleniyorum elbette. Ve Nynaeve için. Elayne’in arkadaşlarının başına gelen, Elayne’in başına da gelebilir. Hâlâ bir arada olduklarını tahmin ediyorum; buradayken onları nadiren ayrı görüyordum.”

“Annem bana hep kötü bir yalancıyla evlenmemi söylerdi ve sen bu şarta uyuyorsun. Yalnız, sanırım bir başkasının önceliği var.”

“Bazı şeyler olacak,” dedi Gawyn alçak sesle. “Ve bazıları asla olmayacak. Egwene gittiği için Galad kederli.” Galad yarım kan kardeşiydi, ikisi Muhafızlar gözetiminde eğitim almak için Tar Valon’a gelmişlerdi. Bir başka Andor geleneği de buydu. Galadedrid Damodred, doğruluğu hata ölçüsünde tercih eden bir adamdı Min’e göre, ama Gawyn onda hata göremiyordu. Ve Galad’ın yüreğine giren bir kadın hakkındaki duygularını asla açıklamazdı.

Min onu sarsmak, aklını başına getirmek istedi, ama şimdi zamanı yoktu. Amyrlin beklerken, Amyrlin ile konuşmayı bekleyen insanlar varken değil. Hayran bakışlı ya da değil. Sahra orada dururken hiç değil. “Gawyn, Amyrlin tarafından çağrıldım. Benimle işi bittiğinde seni nerede bulabilirim?”

“Egzersiz avlusunda olacağım. Yalnızca Hammar ile kılıç çalışırken endişelenmeyi bırakabiliyorum.” Hammar kılıç ustasıydı, kılıç dersi veren Muhafız. “Çoğu gün güneş batana kadar orada oluyorum.”

“Güzel. O zaman, elimden geldiğince çabuk gelirim. Ve söylediklerine dikkat etmeye çalış. Amyrlin’i kızdırırsan, Elayne ve Egwene de o kızgınlığı paylaşabilir.”

“Buna söz veremem,” dedi delikanlı kararlılıkla. “Dünyada yolunda gitmeyen bir şey var. Cairhien’de iç savaş. Tarabon ve Arad Doman’da aynısı ve daha kötüsü. Sahte Ejderler. Her yerde sorunlar ve sorun söylentileri. Arkasında Kule’nin olduğunu söylemiyorum, ama burada bile her şey olması gerektiği gibi değil. Ya da göründüğü gibi. Sorunlar Elayne ve Egwene’in ortadan kaybolmasıyla. Yine de, beni endişelendiren kısmı bu. Nerede olduklarını bulacağım. Ve incinmişlerse... Ölmüşlerse...”

Kaşlarını çattı ve bir an yüzü yine kanlı bir maskeye dönüştü. Dahası, başının üstünde bir kılıç süzülüyordu ve kılıcın arkasında bir sancak dalgalanıyordu. Muhafızların kullandığına benzer uzun kabzalı kılıcın hafifçe eğik çeliğinin üzerine bir balıkçıl işlenmişti. Bu bir kılıç ustasının işaretiydi ve Min, kılıç Gawyn’e mi ait, yoksa Gawyn onun tehdidi altında mı, anlayamıyordu. Sancakta, Gawyn’in saldıran Beyaz Yabandomuzu

işareti vardı, ama Andor’un kırmızısı yerine, yeşil bir fon üzerindeydi. Kılıç ve sancak kanla birlikte soldu.

“Dikkatli ol, Gawyn.” Bununla iki şey söylemeye çalışmıştı: Söylediklerine dikkat et ve Min’in kendine bile açıklayamadığı bir biçimde dikkatli ol. “Çok dikkatli olmalısın.”

Gawyn’in gözleri, daha derin bir anlam işitmiş gibi Min’in yüzünü aradı. “Ben... denerim,” dedi sonunda. Sırıttı; neredeyse Min’in hatırladığı sırıtıştı, ama çaba gösterdiği açıktı. “Sanırım, Galad’a ayak uydurmayı düşünüyorsam egzersiz avlusuna dönsem daha iyi olacak. Bu sabah Hammar’la beşte iki başardım, ama Galad, avluya gelmeye en son zahmet ettiğinde üç kez kazandı.” Aniden Min’i ilk kez görmüş gibi oldu ve sırıtışı içtenleşti. “Daha sık elbise giymelisin. Sana yakışıyor. Unutma, gün batımına kadar orada olacağım.”

Bir Muhafız’ın tehlikeli zarafetine yakın bir tavırla uzaklaşırken, Min elbisesinin kalçalarını düzeltmekte olduğunu fark etti ve hemen bıraktı. *Işık bütün erkekleri kavursun!*

Sahra, nefesini tutmuş gibi uzun uzun nefes verdi. “Çok yakışıklı, değil mi?” dedi hayaller içinde. “Lord Galad kadar yakışıklı değil elbette. Ve sen gerçekten onu tanıyorsun.” Bu yarım bir soruydu, ama yalnızca yarım.

Min, çömezin iç çekişini yankıladı. Kız çömezler kısmında arkadaşlarıyla konuşacaktı. Bir kraliçenin oğlu doğal bir konuydu, özellikle de yakışıklıysa ve bir âşığın hikâyesinden fırlamış gibi bir havası varsa. Yabancı bir kadın ancak daha ilgi çekici spekülasyonlara yol açardı. Yine de, artık bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Her durumda, artık bir zararı dokunamazdı.

“Amyrlin Makamı neden gelmediğimizi merak ediyordur,” dedi.

Sahra iri iri açılmış gözlerle irkilerek ve yutkunarak kendine geldi. Min’in kolunu yakalayarak kapılardan birini açmak için sıçradı ve Min’i de arkasından çekti. İçeri girdikleri anda çömez telaşla diz kırdı ve panikle, “Onu getirdim, Leane Sedai. Elmindreda Hanım’ı. Amyrlin Makamı onu görmek istiyordu,” diye patladı.

Antredeki uzun boylu, bakır tenli kadın, Vakanüvis olduğunu ifade eden, el genişliğindeki etolü takmıştı. Etol, Mavi Ajah’tan yükseldiğini gösterecek şekilde maviydi. Yumruklarını kalçalarına dayayarak kızın sözlerini bitirmesini bekledi. Sonra kısaca, “Epey zamanını aldı, çocuğum. Hemen görevinin başına dön,” diyerek onu kovaladı. Sahra diz kırarak bir selam verdi ve girdiği kadar büyük bir telaşla dışarı çıktı.

Min, gözlerini yerden ayırmadan bekledi. Başlığı hâlâ yüzünü gizliyordu. Sahra'nın önünde her şeyi berbat etmek yeterince kötüydü. En azından çömez ismini bilmiyordu. Ama Leane, Amyrlin dışında onu Kule'de en iyi bilen kişiydi. Min artık fark etmeyeceğinden emindi, ama koridorda olanlardan sonra, Amyrlin ile yalnız kalana kadar Moiraine'in talimatlarına uymaya karar vermişti.

Bu sefer önlemleri işe yaramadı. Leane iki adım attı, başlığı arkaya itti ve midesine yumruk yemişçesine homurdandı. Min başını kaldırarak meydan okurcasına baktı, gizlice sızmak isteyen biri izlenimini vermek istemiyordu. Vakanüvis'in yüzünü, kendi saçlarından biraz daha uzun, düz siyah saçlar çevreliyordu; Aes Sedai'nin yüzünde şaşkınlık ve şaşırdığı için hoşnutsuzluktan oluşan bir ifade vardı.

"Demek Elmindreda sensin, öyle mi?" dedi Leane sertçe. Tavırları hep sertti. "Elbise içindeyken, her zamanki... giyiminden daha çok Elmindreda'ya benzediğini söylemeliyim."

"Yalnızca Min, Leane Sedai, lütfen." Min yüzünü ifadesiz tutmayı başardı, ama dik dik bakmamak güçtü. Vakanüvis'in sesinde eğleniyormuş gibi bir tını vardı. Annesi mutlaka ona hikâyelerden bir isim verecekse, erkeklere gözleri ve gülümsemesi hakkında şarkılar bestelemek üzere ilham verirken geçirmediği zamanın çoğunu, onlara içini çekerek geçiren bir kadını seçmesinin nedeni neydi?

"Pekâlâ, Min. Nerede olduğunu, neden elbise giyerek döndüğünü sormayacağım. Amyrlin'e bir sorı sormak istediğin açık. En azından şimdi sormayacağım." Fakat yüzü daha sonra soracağını ve yanıt alacağını anlatıyordu. "Sanırım Anne Elmindreda'nın kim olduğunu biliyor. Elbette. Seni hemen ve yalnız içeri göndermemi istediğinde anlamalıydım. Sana neden tahammül ettiğini ancak Işık bilebilir." Endişeyle alnını kırıştırdı. "Sorun ne, kızım? Hasta mısın?"

Min, yüzündeki ifadeyi dikkatle sildi. "Hayır. Hayır, ben iyiyim." Bir an Vakanüvis saydam bir maskenin arkasından bakmıştı, kendi çığlık atan yüzünün oluşturduğu maske. "Artık içeri girebilir miyim, Leane Sedai?"

Leane onu bir an daha inceledi, sonra başını iç odaya doğal salladı. "Gir bakalım." Min'in itaat etmek üzere yerinden fırlaması en sert kâhya kadını bile tatmin ederdi.

Amyrlin Makamı'nın çalışma odası yüzyıllar içinde pek çok büyük ve güçlü kadın tarafından kullanılmıştı. Odanın içi, bu gerçeği hatırlatan andaçlarla doluydu. Kandor'dan gelen altın mermeri ile yapılmış yüksek

şömine şimdi boştu. Açık renk, tuhaf çizgilere sahip, demir kadar sert, ama üzerine harika hayvanlar, vahşi tüylere sahip kuşlar işlenmiş ahşap paneller duvarları kaplamıştı. Bu paneller, bin seneden fazla zaman önce Aiel Kıraçları'nın ötesindeki gizemli ülkelerden getirilmişti. Şömine iki kat daha yaşlıydı. Yerdeki cilalı kızıltaş kaplama, Puslu Dağlar'dan gelmişti. Yüksek kemerli pencereler bir balkona açılıyordu. Pencereleri çevreleyen yanardöner taşlar inci gibi parlıyordu ve Dünyanın Kırılışı sırasında Fırtınalar Denizi'ne batan bir şehrin kalıntılarından kurtarılmıştı; kimse benzerini görmemişti.

Şimdiki Amyrlin Makamı, Siuan Sanche Tear'da bir balıkçının kızı olarak doğmuştu ve onun seçtiği eşyalar basit, iyi yapılmış ve iyi cilalanmıştı. Bir çiftlik evine uyacak kadar sade, geniş bir masanın arkasında, sağlam bir sandalyeye oturmuştu. Odadaki tek diğer sandalye olan, aynı ölçüde sade ve genellikle bir yanda duran sandalye, şimdi masanın önündeki, mavi, kahverengi ve altın renginden dokunmuş basit Tear halısının üzerinde duruyordu. Odaya saçılmış yarım düzine yüksek kürsünün üzerine yarım düzine kitap açılmıştı. Hepsi buydu. Şöminenin üzerine bir resim asılmıştı: Ejderin Parmakları'ndaki sazların arasında çalışan minik balıkçı tekneleri, tıpkı Amyrlin'in babasının teknesi gibi.

İlk bakışta, pürüzsüz Aes Sedai hatlarına rağmen Siuan Sanche de eşyaları kadar yalın görünüyordu. Amyrlin, sağlam yapılı, güzelden çok düzgün hatlı bir kadındı ve giysilerindeki tek süs, üzerindeki geniş, yedi Ajah için yedi renk şeridi taşıyan Amyrlin Makamı etolü idi. Yaşı, her Aes Sedai'de olduğu gibi belirsizdi; siyah saçlarında tek bir gri tel yoktu. Ama keskin mavi gözleri saçmalığa izin vermeyeceğini anlatıyordu; kararlı çenesi ise Amyrlin Makamı olmak üzere seçilen en genç kadını ifade ediyordu. Siuan Sanche on yıl boyunca hükümdarları, güç sahiplerini ayağına çağırmıştı ve Beyaz Kule'den nefret etseler de, Aes Sedailerden korksalar da, çağrılanlar gelmişti.

Amyrlin masayı dolaşırken Min bohçasını yere bıraktı ve beceriksiz bir biçimde diz kırmaya çalıştı; bir yandan da alçak sesle buna zorunlu kaldığı için şikâyetler mırıldandı. Bunları saygısız davranmak istediğinden yapmıyordu. Siuan Sanche gibi birinin karşısına çıkanların aklına asla gelmezdi bu. Ama normalde selam vermek için kullanacağı eğilme biçimi, elbise içinde aptalca duracaktı ve nasıl reverans yapılacağı hakkında çok kaba bir fikri vardı.

Eteklerini açarak selamının yarısını tamamlamışken, diz çöken bir kurbağa gibi donakaldı. Siuan Sanche orada bir kraliçe kadar azametle duruyordu ve bir an yerde, çırılçıplak yatıyordu.. Çıplak olmasına ek olarak, imgede tuhaf bir şey daha vardı, ama Min ne olduğunu anlayamadan imge yok oldu. Gördüğü tüm imgelerden güçlüydü ve ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Yine bir şeyler görüyorsun, öyle mi?" dedi Amyrlin. "Eh, bu yeteneğinden faydalanabilirim kuşkusuz. Burada olmadığın aylar boyunca işime yarayabilirdi. Ama bundan bahsetmeyeceğiz. Olan olmuştur. Çark dilediği gibi dokur." Gergin gergin gülümsedi. "Ama bunu bir daha yaparsan derini yüzüp eldiven yaparım. Ayağa kalk, kızım. Leane bana bazen, mantıklı bir kadına bir sene yetecek kadar resmiyeti bir ayda dayatıyor. Buna zamanım yok. Bugünlerde değil. Şimdi, ne gördün?"

Min yavaş yavaş doğruldu. Amyrlin Makamı bile olsa, yetisini bilen birinin yanında olmak onu rahatlatmıştı. Gördüklerini Amyrlin'den saklaması gerekmezdi. Tam tersine. "Siz... sizin üzerinizde giysi yoktu. Ben... ben ne anlama geldiğini bilmiyorum, Anne."

Siuan kısa, neşesiz bir kahkaha attı. "Kuşkusuz bir âşık edineceğim. Ama bunun için de zamanım yok. Teknedeki suyu boşaltırken erkeklere göz kırpmak için zaman olmaz."

"Belki," dedi Min yavaşça. Bu anlama gelebilirdi, o kuşkuluydu. "Bilmiyorum. Ama, Anne, Kule'ye girdiğimden beri bir şeyler görüyorum. Kötü bir şey olacak, korkunç bir şey."

Giriş holündeki Aes Sedailerle başladı ve gördüğü her şeyi, emin olabildiği kadarıyla, anlamlarıyla birlikte anlattı. Ama Gawyn'in söylediklerini kendine sakladı ya da en azından çoğunu; onun yerine kendisi kızdıracaksa, delikanlıya Amyrlin'i kızdırmamasını söylemenin anlamı yoktu. Kalanını tüm çıplaklığıyla aktardı. Her şeyi boşaltırken, her şeyi yeniden görürken, korkusunun bir kısmı geri geldi; konuşmasını bitirdiğinde sesi titriyordu.

Amyrlin'in ifadesi hiç değişmedi, "Demek genç Gawyn'le konuştun," dedi Min bitirdiği zaman. "Eh, sanırım onu sessiz kalmaya ikna edebilirim. Ve Sahra'yı doğru hatırlıyorsam, köyde çalışmanın ona faydası olabilir. Sebze tarhlarını çapalarken dedikodu yapmaya zaman bulamaz."

"Anlamıyorum," dedi Min. "Neden Gawyn sessiz kalsın? Ne hakkında? Ona hiçbir şey anlatmadım. Ya Sahra?.. Anne, belki yeterince açık konuşmadım. Aes Sedailer ve Muhafızlar ölecek. Bu savaş anlamına

geliyor olmalı. Ve bir sürü Aes Sedai ve Muhafız'ı bir yere göndermeyi düşünmüyorsanız –hizmetkârları da; ölü ve yaralı hizmetkârlar da gördüm– bunu yapmayı düşünmüyorsanız, o savaş burada olacak! Tar Valon'da!"

"Bunu gördün mü?" diye sordu Amyrlin. "Bir savaş? Yetin sayesinde biliyor musun, yoksa tahminde mi bulunuyorsun?"

"Başka ne olabilir? En az dört Aes Sedai ölü sayılır. Anne, geri döndüğümden beri yalnızca dokuz Aes Sedai gördüm ve dördü ölecek! Ve Muhafızlar... Başka ne olabilir?"

"Düşündüğümden daha fazla şey," dedi Siuan sertçe. "Ne zaman? Bu... *şey*... olmadan önce ne kadar zamanımız var?"

Min başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Çoğu bir, belki iki gün içinde olacak, ama bu yarın da olabilir, bir yıl sonra da. Ya da on yıl sonra."

"Dua edelim de on yıl sonra olsun. Yarın gelecek olursa, bunu durdurmak için yapabileceğim çok şey yok."

Min yüzünü buruşturdu. Siuan Sanche dışında yalnızca iki Aes Sedai ne yapabildiğini biliyordu; Moiraine ve Verin Mathwin, yetisini incelemeye çalışan kadın. Hiçbiri nasıl çalıştığını Min'den daha fazla bilmiyordu, yalnız Güç'le ilgisi olmadığını biliyorlardı. Belki Min'in ne anlama geldiğini anladığı bir görünün mutlaka gerçekleştiğini yalnızca Moiraine'in kabul edebilmesinin sebebi buydu.

"Belki Beyazpelerinlerdir, Anne. Ben köprüyü geçerken, Alindaer'in her yerindeydiler." Işığın Evlatları'nın gelecek şeyle ilgisi olduğuna inanmıyordu, ama inandığı şeyi söylemeye gönülsüzdü. İnandığı, ama bilmediği bir şey vardı; bu da yeterince kötüydü.

Fakat Amyrlin, o sözünü bitiremeden başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Ellerinden gelse bir şeyler denerlerdi, bundan kuşkum yok. Kule'ye saldırmaya bayılırlardı. Ama Eamon Valda Lord Kumandan'dan emir almadan açık bir hamle yapmaz ve Pedron Niall bizim yaralandığımızı düşünmediği sürece saldırmaz. Gücümüzü, aptallık yapmayacak kadar iyi biliyor. Beyazpelerinler bin senedir böyle. Sazlar arasındaki gümüşdikenler gibi, suda Aes Sedai kanı görmeyi bekliyorlar. Ama onlara henüz hiç göstermedik ve elimden gelirse göstermeyeceğiz de."

"Ama Valda kendi başına bir şey denerse..."

Siuan sözünü kesti. "Tar Valon'un yakınında beş yüzden fazla adamı yok, kızım. Kalanını haftalar önce, başka yerde sorun yaratmaları için gönderdi. Parlak Duvarlar Aiellere karşı dayandı. Ve Artur Şahinkanadı'na karşı da. Valda, şehir içten çökmeye başlamadığı sürece Tar Valon'a

girmeye cesaret edemez.” Devam ederken sesi değişmedi. “Sorunun Beyazpelerinlerden geleceğine inanmamı çok istiyorsun. Neden?” Gözlerinde iyilik yoktu.

“Çünkü ben de buna inanmak istiyorum,” diye mırıldandı Min. Dudaklarını yaladı ve söylemek istemediği sözleri söyledi. “Bir Aes Sedai’de gördüğüm gümüş tasma. Anne, şeye benziyordu... Seanchanların... yönlendirebilen kadınları kontrol etmek için... kullandığı tasmalara benziyordu.” Siuan’ın ağzı tatsız tatsız çarpılınca sesi güçsüzleşti.

“Pis şeyler,” diye hırladı Amyrlin. “Çoğu kişinin, Seanchanlardan hakkında işittiklerinin dörtte birine bile inanmaması iyi bir şey. Ama Beyazpelerinler olması olasılığı daha fazla. Seanchanlar herhangi bir yerde yine karaya çıkarsa posta güvercinleri bunun haberini birkaç gün içinde getirir ve deniz, Tar Valon’dan çok uzaktır. Yeniden görünürlerse, yeterince zamanım olacak. Hayır, korkarım gördüklerin Seanchanlardan çok daha kötü. Korkarım, ancak Kara Ajah olabilir. Onları aramızda bir avuç kişi biliyor ve bilgi yayıldığı zaman olacaklar beni sevindirmiyor, ama Kule’ye en yakın tehdit onlar.”

Min eteğini öylesine sıkı kavramıştı ki, elleri acıyordu; ağzı toz gibi kurumuştu. Beyaz Kule hep, Karanlık Varlık’a adanmış gizli bir Ajah’ın varlığını serinkanlılıkla inkâr etmişti. Bir Aes Sedai’yi kızdırmanın en emin yolu, böyle bir şeyden bahsetmekti. Amyrlin Makamı’nın Kara Ajah’a böylesine kayıtsızlıkla gerçeklik vermesi, Min’i baştan aşağı ürpertiyordu.

Amyrlin sıradışı hiçbir şey söylememiş gibi devam etti. “Ama bunca yolu görülerin için gelmedin. Moiraine’den ne haber var? Arad Doman’dan Tarabon’a kadar her şeyin en azından kaos içinde olduğunu biliyorum.” Gerçekten de söylenebilecek en az şey buydu; Yenidendoğan Ejder’i destekleyen adamlar ona karşı olanlarla savaşıyordu ve Almoth Ovası’nı kontrol edebilmek için birbiriyle savaşan iki ülkede iç savaş çıkarmıştı. Siuan’ın ses tonu bütün bunları salt birer ayrıntı olarak kenara kaldırdı. “Ama aylardır Rand al’Thor’dan haber almadım. Her şeyin odağı o. Nerede? Moiraine ona ne yaptırıyor? Otur, kızım. Otur.” Masanın önündeki sandalyeye işaret etti.

Min, titrek bacaklar üzerinde sandalyeye yaklaştı ve kendini üzerine bıraktı. *Kara Ajah! Ah, Işık!* Aes Sedailerin Işık’ın tarafında olması gerekiyordu. Min onlara gerçekte güvenemiyor olsa da, en azından bu vardı. Aes Sedailer ve Aes Sedailerin tüm gücü Işık’ın yanında, Gölge’nin

karşısında yer alırdı. Ama artık bu doğru değildi. “Tear’a gidiyor,” dediğini güçlükle duydu.

“Tear! Demek *Callandor.* Moiraine, Dokunulamayan Kılıç’ı Tear Taşı’ndan çıkarmasını istiyor. Yemin ederim güneşe asıp çirozunu çıkaracağım onun! Yine çömez olduğunu dilemesini sağlayacağım! Henüz bunun için hazır olamaz!”

“Bu Moiraine’in...” Min durup boğazını temizledi. “Bu Moiraine’in işi değildi. Rand, gecenin ortasında, yapayalnız gitti. Diğerleri takip etti ve Moiraine size söylemem için beni gönderdi. Tear’a varmış olabilirler. Tek bildiğim, çoktan *Callandor*’u almış olabileceği.”

“Kavrulası!” diye havladı Siuan. “Şimdiye dek ölmüş bile olabilir! Keşke Ejder Kehanetleri’ni hiç duymamış olsaydı! Yenilerini duymasını engelleyebilsem bunu yapardım.”

“Ama Kehanetleri gerçekleştirmesi gerekmiyor mu? Anlamıyorum.”

Amyrlin bitkinlik içinde masaya yaslandı. “Sanki çoğunu anlayan varmış gibi! Onu Yenidendoğan Ejder yapan şey Kehanetler değil; onun açısından tek gereken bunu kabul etmek ve *Callandor*’u almaya gitmişse, demek ki, etmiş. Kehanetler dünyaya onun kim olduğunu ilan etmek için yazılmıştır, onu gelecek olana hazırlamak, dünyayı hazırlamak için. Moiraine onu biraz da olsa kontrol edebiliyorsa, Kehanetler adına ona rehberlik edeceğinden emin olabiliriz. Onlarla yüzleşmeye hazır olduğunda! Ve kalanı hakkında, yaptıklarının yeterli olacağına güveniyoruz. Umuyoruz. Tek bildiğim hiçbirimizin anlamadığı Kehanetleri çoktan yerine getirdiği. Işık izin verirse yeterli olur.”

“Demek gerçekten onu kontrol etmeyi düşünüyorsunuz. Onu kullanmaya çalışacağınızı söylemişti, ama sizin itiraf ettiğinizi ilk kez duyuyorum.” Min’in içi üşüyordu. Öfkeyle ekledi, “Şimdiye dek siz ve Moiraine pek iyi iş çıkarmadınız.”

Siuan’ın yorgunluğu omuzlarından kayıp gitmiş gibi göründü. “Çıkardığımızı umsan daha iyi olur. Onun serbest kalmasına izin verebileceğimizi mi düşünüyordun? İnatçı, dikbaşlı, eğitimsiz, hazırlıksız, belki şimdiden delirmeye başlamış. Sence masallardaki gibi hayatta kalması için, Desen’e, onun kendi *kaderine* güvenebilir miyiz? Bu bir masal değil, Rand alt edilmez bir kahraman değil ve eğer onun ipliği Desen’den kesilirse, Zaman Çarkı gidişini fark etmez ve Yaratıcı bizi kurtarmak için mucizeler yaratmaz. Moiraine, Rand’ın yelkenlerini çekemiyorsa, Rand pekâlâ kendini öldürtebilir. O zaman nerede oluruz? Dünya nerede olur?

Karanlık Varlık'ın zindanı zayıflıyor. Dünyaya yeniden dokunacak; bu yalnızca zaman meselesi. Rand al'Thor Son Savaş'ta onunla yüzleşmek üzere orada olmazsa, dikbaşlı aptal ondan önce kendini öldürtürse, dünyanın sonu gelir. Güç Savaşı yeniden başlar ve bu sefer Lews Therin ve Yüz Yoldaş'ı olmaz. O zaman sonsuza dek ateş ve gölge olur." Aniden, Min'in yüzüne bakarak durdu. "Demek rüzgâr böyle esiyor, öyle mi? Sen ve Rand. Bunu beklememiştim."

Min başını şiddetle iki yana salladı; yanaklarının kızardığını hissetti. "Elbette hayır! Ben... Son Savaş yüzünden. Ve Karanlık Varlık. Işık, Karanlık Varlık'ın serbest kaldığını düşünmek bile bir Muhafız'ın iliklerini dondurmaya yeter. Ve Kara Ajah..."

"Saklamaya çalışma," dedi Amyrlin keskin bir sesle. "Gördüğüm, bir adamın hayatı için endişelenen ilk kadın olduğunu mu sanıyorsun? İtiraf etsen daha iyi."

Min sandalyesinde kıvrandı. Siuan'ın bilgiç ve sabırsız gözleri içine işledi. "Tamam," dedi sonunda. "Her şeyi anlatacağım. Sanki işimize yararmış gibi. Rand'ı ilk gördüğümde çevresinde üç kadın yüzü gördüm ve biri benimkiydi. Bundan önce ya da sonra kendim hakkında hiçbir şey görmedim, ama ne anlama geldiğini biliyordum. Ona âşık olacaktım. Üçümüz birden."

"Üç. Diğer ikisi. Onlar kim?"

Min acı acı gülümsedi. "Yüzleri bulanıktı; kim olduklarını bilmiyorum."

"Aşkına karşılık vereceğini söyleyen herhangi bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok! Bana asla ikinci kez bakmadı. Sanırım beni bir... bir *kız kardeş* gibi görüyor. Bu yüzden ona tasma takmak için beni kullanmayı düşünmeyin, işe yaramaz!"

"Ama sen onu seviyorsun."

"Fazla seçeneğim yok." Min sesinin daha az öfkeli çıkması için çabaladı. "Bunu bir şakaymış gibi kabul etmeyi denedim, ama artık gülemiyorum. Bana inanmayabilirsiniz, ama ne anlama geldiğini biliyorsam, gerçekleşir."

Amyrlin, parmağını dudaklarına vurarak, düşünceli düşünceli Min'e baktı.

Bu bakış Min'i endişelendirdi. Kendini böylesine öne çıkarmak ya da bu kadar çok şey anlatmak istememişti. Her şeyi anlatmamıştı, ama şimdiye dek, nasıl kullanılabileceğini düşünemiyor olsa bile, bir Aes Sedai'ye

manivela vermemesi gerektiğini öğrenmiş olması gerekirdi. Aes Sedailer kullanma yöntemleri bulma konusunda yetenekli olurdu. “Anne, Moiraine’in mesajını ilettim ve görülerimin ne anlama geldiği hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Artık kendi giysilerimi giyip gitmemem için sebep kalmadı.”

“Nereye?”

“Tear’a,” Gawyn ile konuştuktan, aptalca bir şey yapmayacağından emin olduktan sonra. Egwene ve diğer ikisinin nereye gittiğini sorma cesaretini bulabilmeyi diledi, ama Amyrlin, Elayne’in ağabeyine söylememişse, Min’e söyleme olasılığı düşüktü. Siuan Sanche’nin gözlerinde de aynı tartan bakış vardı. “Ya da Rand her neredeyse. Bir aptal olabilirim, ama bir erkeğe deli olan ilk kadın değilim.”

“Yenidendoğan Ejder’e deli olan ilk kadın olabilirsin. Dünya kim olduğunu, ne olduğunu öğrendiğinde, Rand al’Thor’un yakınında durmak tehlikeli olacaktır. Ve eğer artık *Callandor*’u tutuyorsa, dünya kısa zamanda öğrenecek. Yarısı onu yine de öldürmek isteyecek, sanki onu öldürmek Son Savaş’ı, Karanlık Varlık’ın serbest kalmasını önleyebilirmiş gibi. Yakınındaki çok kişi ölecek. Burada kalman daha iyi olabilir.”

Amyrlin’in sesi sevecen çıkıyordu, ama Min buna inanmıyordu. Siuan Sanche’nin sevecenlik yeteneğine sahip olduğuna inanmıyordu. “Tehlikeyi göze alırım; belki ona yardım edebilirim. Gördüklerimle. Hem Kule’de, tek Kızıl Aes Sedai bile kaldığı sürece o kadar güvenli olmayacak. Yönlendirebilen bir adam görecekler ve Son Savaş’ı, Ejder Kehanetleri’ni unutacaklar.”

“Başka çok insan da öyle,” diye araya girdi Siuan sakin sakin. “Eski düşünce tarzlarını kırmak güçtür, başka herkes kadar Aes Sedailer için de.”

Min şaşkın şaşkın ona baktı. Şimdi Min’in tarafına geçmiş gibiydi. “Egwene ve Nynaeve ile dost olduğum sır değil ve onların Rand’la aynı köyden olduğu da sır değil. Kızıl Ajah için, bu yeterli bağlantı olacaktır. Kule, Rand’ın ne olduğunu öğrendiği zaman, muhtemelen gün bitmeden ben de tutuklanırım. Onları bir yerlere saklamamışsanız Egwene ve Nynaeve de öyle.”

“O zaman tanınmamak gerek. Ağı görürlerse balık yakalayamazsın. Bir süre için ceket ve pantolonu unutmanı öneririm.” Amyrlin, bir fareye gülümseyen kedi gibi gülümsedi.

“Benimle hangi balıkları yakalamayı düşünüyorsunuz?” diye sordu Min hafif bir sesle. Bildiğini düşünüyordu ve ümitsizce yanıldığını umuyordu.

Fakat içindeki umut, Amyrlin'in söylediklerini engellemedi. "Kara Ajah. On üç tanesi kaçtı, ama bazılarının kaldığından korkuyorum. Kime güvenebileceğim konusunda emin olamıyorum, bir süre herhangi birine güvenmeye korktum. Sen Karanlıkdostu değilsin, biliyorum ve yeteneğinin faydası olabilir. En azından, güvenilir bir çift göz daha olacaksın."

"Bunu içeri girdiğimden beri planlıyordunuz, değil mi? Bu yüzden Gawyn ve Sahra'nın sessiz kalmasını istiyorsunuz." Öfke Min'in içinde, bir çaydanlıktaki buhar gibi birikti. Kadın kurbağa dediği zaman insanların sıçramasını bekliyordu. Genellikle, sıçramaları her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Min kurbağa değildi, dans eden bir kukla da değildi. "Egwene, Elayne ve Nynaeve'e yaptığınız bu mu? Onları Kara Ajah'ın peşinden mi yolladınız? Tam da sizden beklenecek bir davranış!"

"Sen kendi ağlarına bak çocuğum ve bırak o kızlar kendilerininkine baksın. Seni ilgilendirdiği kadarıyla, ceza olarak çiftliğe gönderildiler. Açık konuştum mu?"

O sabit bakışlar, Min'in sandalyesinde kıpırdanmasına sebep oldu. Amyrlin'e meydan okumak kolaydı... ta ki o keskin, soğuk mavi gözlerini size dikene kadar. "Evet, Anne." Yanıtındaki uysallık sahtelik kokuyordu, ama Amyrlin'e fırlattığı bakış sahteliği korumak konusunda onu ikna etti. Elbisesinin ince yününü çekiştirdi. "Sanırım bunu biraz daha giyersem ölmem." Aniden Siuan eğlenirmiş gibi göründü. Min'in tüyleri diken diken oldu.

"Korkarım bu yeterli olmayacak. Elbiseli bir Min, yakından bakan biri için hâlâ elbiseli bir Min'dir. Her zaman pelerin giyip başlığını çekemezsin. Hayır, değiştirilebilen her şeyi değiştirmelisin. Başlangıç olarak, Elmindreda adıyla bilinmeye devam edeceksin. Hem, zaten ismin bu." Min irkildi. "Saçın neredeyse Leane'inki kadar uzun, bukleler yapılacak kadar uzun. Kalanlar hakkında... ben ruj, pudra ve boya kullanmayı hiç sevmedim, ama Leane nasıl kullanıldığını hatırlıyor."

Min'in gözleri, buklelerden sonra gelen her sözcükle daha da irileşmişti. "Ah, hayır," diye inledi.

"Leane seni mükemmel bir Elmindreda yaptıktan sonra kimse pantolonlu Min olduğunu anlamaz."

"Ah, HAYIR!"

"Neden Kule'de kaldığına gelince... Hiç Min gibi görünmeyen ve davranmayan heyecanlı bir kadına uygun bir sebep gerek." Amyrlin düşünceli bir biçimde kaşlarını çattı ve Min'in araya girme çabalarını

görmezden geldi. “Evet. Elmindreda Hanım’ın aynı anda iki talibe cesaret verdiğinin ve hangisini seçeceğine karar verene kadar Kule’ye sığındığının bilinmesini sağlayacağım. Hâlâ her yıl birkaç kadın sığınma hakkı istiyor ve bazen sebepleri aynı ölçüde aptalca oluyor.” Yüzü sertleşti ve gözleri yine keskinleşti. “Hâlâ Tear’ı düşünüyorsan, bir daha düşün. Rand için orada mı, yoksa burada mı daha faydalı olacağını düşün. Kara Ajah Kule’yi yerle bir ederse ya da daha da kötüsü, kontrolünü ele geçirirse, Rand benim verebileceğim pek az yardımdan da yoksun kalır. Evet. Sen bir kadın mısın, yoksa âşık bir kız çocuğu mu?”

Tuzağa düştüm. Min, bacağındaki prangayı görebiliyordu. “İnsanlara istediğinizi hep yaptırır mısınız. Anne?”

Bu sefer Amyrlin’in gülümsemesi daha da soğuktu. “Genellikle, çocuğum. Genellikle.”

Elaida, kırmızı saçaklı şalını düzelterek düşünceli bir biçimde, iki genç kadının kaybolduğu, Amyrlin’in çalışma odasının kapısına baktı. Çömez hemen çıktı, Elaida’nın yüzüne bir kez baktı ve korkmuş bir koyun gibi meledi. Elaida kızı tanıdığını düşündü, ama ismi aklına gelmiyordu. Sefil çocuklara ders vermekten daha önemli işleri vardı.

“Adın?”

“Sahra, Elaida Sedai.” Kızın yanıtı soluksuz bir inlemeyi andırıyordu. Elaida çömezlerle ilgilenmezdi, ama çömezler onu ve ününü bilirdi.

Kızı şimdi hatırlamıştı. Asla büyük bir güce ulaşmayacak ortalama yeteneği olan, gündüz düşleri gören bir kız. Elaida’nın, çoktan gördüklerinden ve işittiklerinden daha fazlasını bildiği kuşkuluydu... ya da Gawyn’in gülümsemesinden daha fazlasını hatırladığı. Aptalın biri. Elaida elini sallayıp kızı kovaladı.

Kız öyle çok diz kırdı ki, yüzü neredeyse yere değiyordu. Sonra koşa koşa kaçtı.

Elaida onun gidişini görmedi. Kızıl Aes Sedai sırtını dönmüş, çömezi unutmuştu bile. Koridorda hızla yürürken pürüzsüz hatları tek bir çizgiyle bozulmamıştı, ama düşünceler içinde şiddetle kaynıyordu. Yolundan kaçışan, o geçerken diz kıran hizmetkârları, çömezleri ve Kabuledilmişleri fark etmedi bile. Bir seferinde burnunu notlarına gömmüş bir Kahverengi kardeşe çarpacaktı neredeyse. Tombul Kahverengi, Elaida’nın duymadığı irkilmiş bir ciyaklamayla geriye sıçradı.

Elbiseli ya da elbisesiz, Amyrlin'i görmeye giden genç kadını tanıyordu. Nedenini kimse bilmese de, Kule'yi ilk ziyaretinde Amyrlin ile epey zaman geçiren Min. Elayne, Egwene ve Nynaeve ile çok yakın arkadaş olan Min. Amyrlin o üçünün nerede olduğunu saklıyordu. Elaida bundan emindi. Bir çiftlikte ceza çektiklerini söyleyen raporların hepsi, Siuan Sanche'den gelen, üçüncü ya da dördüncü el raporlardı, açık açık yalan söylemektense sözcükleri bükmeye yetecek kadar uzak. Elaida'nın tüm çabalarına rağmen bu çiftliği bulamadığı gerçeğinden bahsetmiyordu bile.

"Işık yaksın onu!" Bir an öfkesi yüzüne vurdu. Siuan Sanche'yi mi, yoksa Kız-Veliaht'ı mı kastettiğinden emin olamadı. İkisi de iş görürdü. Zayıf bir Kabuledilmiş onu duydu, yüzüne baktı ve yüzü, üzerindeki elbise kadar bembeyaz kesildi; Elaida onu görmeden yürüyüp geçti.

Başka her şeyden öte, Elayne'i bulamamasına öfkeleniyordu. Elaida zaman zaman Kehanet yeteneğine sahip olurdu, gelecekteki olayları önceden görme yeteneğine. Bunu çok ender ve zayıf biçimde hissetse de, yirmi sene önce ölen Gitara Moroso'dan bu yana bu yeteneğe sahip olan bütün Aes Sedailerinkinden daha güçlüydü. Elaida'nın henüz Kabuledilmişken öngördüğü ilk şeylerden biri –o zaman bile bunu kendine saklayacak kadar bilgisi vardı– Son Savaş'ta Karanlık Varlık'ı alt etmenin anahtarının Andor'un Kraliyet ailesi olduğuydu. Morgase'in tahta çıkacağı kesinleşir kesinleşmez Morgase'in yanından ayrılmaz olmuş, yılbeyıl sabırla üzerindeki etkisini artırmıştı. Ve şimdi onca çabası, onca fedakârlığı –tüm enerjisini Andor'a odaklamamış olsaydı kendisi Amyrlin olacaktı– Elayne'in ortadan kaybolması yüzünden boşa çıkabilirdi.

Bir çabayla düşüncelerini o sırada önemli olan konuya yöneltti. Egwene ve Nynaeve o tuhaf genç adam, Rand al'Thor ile aynı köyden geliyordu. Ve gerçeği saklamak için ne kadar uğraşsa da, Min de delikanlıyı tanıyordu. Her şeyin yüreğinde Rand al'Thor vardı.

Elaida onu yalnızca iki kez görmüştü, sözde Andor'daki İki Nehir'den gelmiş bir çoban, ama her santimi bir Aiel'di. Onu görünce Kehanet ona gelmişti. O *ta'veren*'di, Zaman Çarkı'nın seçtiği gibi Desen'e dokunmak yerine, en azından bir süreliğine Desen'in etrafında şekillenmesine sebep olan o nadir bireylerden biri. Ve Elaida onun çevresinde kaosun döndüğünü görmüştü. Andor, hatta belki dünya için bölünmüşlük ve mücadele görmüştü. Ama ne olursa olsun Andor'un bütün kalması gerekiyordu; ilk Kehanet, onu buna ikna etmişti.

Daha fazla iplik vardı, Siuan'ı kendi ağına dolamaya yetecek kadar çok. Söylentilere inanılırsa, bir değil üç *ta'veren* vardı. Hepsi aynı köyden, bu Emond Meydanı'ndan geliyordu ve üçü de aynı yaşlardaydı. Bu, Kule'de epey söylenti yaratacak kadar tuhaf bir durumdu. Ve Siuan'ın yaklaşık bir sene önce yaptığı Shienar yolculuğunda onları görmüş, onlarla konuşmuştu. Rand al'Thor. Perrin Aybara. Matrim Cauthon. Tesadüf olduğu söylenmişti. Büyük bir tesadüf. Öyle denmişti. Bunu söyleyenler Elaida'nın bildiklerini bilmiyordu.

Elaida genç al'Thor'u gördüğünde, onu alıp götüren, Moiraine olmuştu. Ona ve diğer iki *ta'veren*'e eşlik eden Moiraine. Birlikte çömez oldukları zamanlardan bu yana, Siuan Sanche'nin arkadaşı olan Moiraine Damodred. Elaida iddiaya giren biri olsa, Kule'de kimsenin o dostluğu hatırlamadığına iddiaya girebilirdi. Aiel Savaşı'nın sonunda Aes Sedailiğe yükseldikleri günden bu yana Moiraine ve Siuan birbirlerinden uzaklaşmışlar, yabancı gibi davranmaya başlamışlardı. Ama Elaida o iki çömezin üzerindeki Kabuledilmişlerden biriydi, onlara ders vermiş, görevlerini yapmadıkları zaman terbiye etmişti ve hatırlıyordu. Planlarının o kadar geriye uzandığına inanmakta güçlük çekiyordu –al'Thor bundan çok uzun zaman önce doğmuş olamazdı– ama onları birbirine bağlayan son halkaydı. Onun için yeterliydi.

Siuan neyin peşindeyse, durdurulması gerekiyordu. Her yanda kargaşa ve kaos çoğalıyordu. Karanlık Varlık'ın serbest kalacağı kesindi –düşünce Elaida'nın ürpermesine ve şalına daha sıkı sarınmasına sebep oluyordu– ve Kule bununla yüzleşebilmek için sıradan mücadelelerden uzak durmalıydı. Kule, ulusların bir arada durmasını sağlayacak ipleri çekmek üzere serbest olmalıydı; Rand alThor'un getireceği sorunlardan kurtulmalıydı. Bir şekilde al'Thor'un Andor'u mahvetmesi engellenmeliydi.

Elaida, al'Thor hakkında bildiklerinden kimseye bahsetmemişti. Eğer mümkünse, onunla sessiz bir biçimde ilgilenecekti. Kule Salonu *ta'veren*'leri izlemek, hatta onlara rehberlik etmekten bahsetmeye başlamıştı bile. Onlardan, özellikle de bir tanesinden gerektiği gibi kurtulmayı kabul etmezdi. Dünyanın iyiliği için.

Boğazından, hırlamaya yakın bir ses çıkardı. Siuan, daha çömezken bile dikbaşlıydı, fakir bir balıkçının kızı için kendini hep fazla önemserdi, ama Salon'a söylemeden nasıl Kule'yi buna bulaştırırdı? Neyin geldiğini herkes kadar iyi biliyordu. Daha da kötü olmasının tek yolu...

Elaida aniden durup boşluğa baktı. Acaba bu al'Thor yönlendirebiliyor muydu? Ya da diğerlerinden biri? Büyük olasılıkla al'Thor yapacaktı. Hayır. Kuşkusuz hayır. Siuan bile onlardan birine dokunmazdı. Yapamazdı. "O kadının neler yapabileceğini kim bilebilir?" diye mırıldandı. "Amyrlin Makamı olmaya uygun değildi zaten."

"Kendi kendine mi konuşuyorsun, Elaida? Siz Kızılların kendi Ajahları dışında dostu olmadığını biliyorum, ama kuşkusuz Ajah içinde konuşabileceğin arkadaşların vardır."

Elaida başını çevirip Alviarin'e baktı. Kuğu boyunlu Aes Sedai, bakışlarına, Beyaz Ajah'ın alameti olan o çekilmez serinkanlılıkla karşılık verdi. Kızıllar ile Beyazlar arasında sevgi yoktu; bin senedir Kule Salonu'nun karşı duvarlarında durmuşlardı. Beyazlar Mavilerin yanında dururdu ve Siuan Mavi Ajah'tan yükselmişti. Ama Beyazlar duygusuz mantıklarıyla övünürdü.

"Benimle yürü," dedi Elaida. Alviarin bir an tereddüt ettikten sonra yanında yürümeye başladı.

Başta Beyaz Aes Sedai, Elaida'nın Siuan hakkında söyledikleri karşısında onaylamazlıkla tek kaşını kaldırdı, ama bitirdiği zaman dikkatle kaşlarını çatıyordu. "Uygunsuz herhangi bir şeye ilişkin kanıtın yok," dedi Elaida sonunda sustuğunda.

"Henüz yok," dedi Elaida kararlılıkla. Alviarin başını salladığı zaman kendine gergin gergin gülümseme izni verdi. Bu bir başlangıçtı. Öyle ya da böyle, Siuan Kule'yi yok etmeden durdurulacaktı.

Taren Irmağı'nın kuzey kıyısının üstündeki yüksek meşinyaprak koruluğunun içinde saklanan Dain Bornhald, göğsünde altın bir güneş bulunan beyaz pelerinini arkaya attı ve sert köseleden bir dürbünü gözüne kaldırdı. Yüzünün çevresinde minik ısırbenilerden bir bulut vızıldıyordu, ama onları görmezden geldi. Irmağın karşısındaki Taren Salı köyünde, yüksek taş evler her bahar gelen sellere karşı yüksek temeller üzerinde duruyordu. Köylüler pencerelerden sarkmış ya da sahanlıkların üzerinde durmuş, parlak zırhlar içinde atlarının üzerinde oturan beyaz pelerinli binicilere bakıyordu. Köylü adam ve kadınlardan bir heyet atlılarla görüşüyordu. Daha doğrusu, Bornhald'ın görebildiği kadarıyla Jaret Byar'ı dinliyorlardı, ki ona göre en iyisi buydu.

Bornhald babasının sesini duyar gibi oldu. *Bırak bir şans olduğunu düşünsünler, o zaman bir aptal o şansı kullanmaya çalışır. Sonra işin içine*

ölüm girer ve bir başka aptal, ilkinin intikamını almaya çalışır, bu da işin içine daha fazla ölümün girmesine neden ölüm olur. Baştan Işık korkusunu içlerine yerleştir, denileni yaparlarsa kimsenin incinmeyeceğini bilmelerini sağla. O zaman sorun yaşamazsın.

Ölmüş babasını düşününce dişlerini sıktı. Bu konuda da bir şey yapacaktı, kısa sürede. Andor'un neredeyse unutulmuş bir bölgesindeki bu komutayı kabul etmek için neden atladığını yalnızca Byar'ın bildiğinden emindi. Byar babasına bir av köpeği kadar sadıktı ve o sadakati Dain'e aktarmıştı. Eamon Valda komutayı ona verdiğinde Byar, yardımcısı olarak Byar'ı seçmekte tereddüt etmemişti.

Byar atını çevirdi ve sala sürdü. Salcılar hemen yola çıktılar ve mavnayı, hızlı akan suyun üzerine gerilen ağır bir halatı kullanarak çekmeye başladılar. Byar halat çeken adamlara baktı; mavna boyunca yürürken adamlar ona sinirli sinirli baktılar, sonra halatı tutmak için geriye yürüdüler. Durum iyi görünüyordu.

"Lord Bornhald?"

Bornhald dürbünü indirdi ve başını çevirdi. Yanında beliren sert yüzlü adam dimdik duruyor, koni şeklindeki miğferinin altından dümdüz önüne bakıyordu. Tar Valon'dan buraya zorlu bir yolculuktan sonra bile –Bornhald askerleri çok zorlamıştı– zırhı altın güneş patlamalı pelerini kadar parlak görünüyordu.

"Evet, Ivon Evlat?"

"Beni Yüzbaşı Farran gönderdi, Lordum. Tenekeciler. Ordeith üç tanesiyle konuşuyordu Lordum ve şimdi o üçü bulunamıyor."

"Kan ve küller!" Bornhald topuklarının üzerinde döndü ve peşinde Ivon, ağaçlığın içine girdi.

Irmağın görüş alanının dışında, beyaz pelerinli atlılar mızraklarını kayıtsız bir aşinalıkla tutmuş ya da yaylarını eyer kaşlarının üzerine yatırmış, meşinyapraklarla çamlar arasındaki boşlukları dolduruyorlardı. Atlar sabırsızca yeri dövüyor, kuyruklarını savuruyordu. Biniciler daha sakin bekliyordu. Bu yabancı topraklara girmeden önce aşacakları ilk nehir değildi ve bu sefer onları durdurmaya kalkışanlar olmayacaktı.

Atlı adamların ötesindeki geniş bir açıklıkta Tuatha'anların, Gezginlerin arabaları duruyordu. Tenekeciler. Küçük, tekerlekli evler gibi, renkleri göz sulandıran, ancak bir Tenekeci'nin gözlerinin hoşlanabileceği kırmızılara, yeşillere, sarılara ve hayal edilebilecek her renge boyanmış, atla çekilen neredeyse yüz araba. Halkın giydiği giysiler arabaların renklerinin donuk

görünmesine sebep olacak kadar parlaktı. Bir arada yere oturmuş, atlı adamları tuhaf, sakin bir huzursuzlukla izliyorlardı; bir çocuğun ince ağlayışı hemen annesi tarafından yatıştırıldı. Az ötede, ölü mastiflerin oluşturduğu yığın, vızıldayan sineklerle kaplanmıştı bile. Tenekeciler kendilerini savunmak için bile el kaldırmazdı ve köpekler daha çok gösteriş içindi, ama Bornhald işi şansa bırakmamıştı.

Tenekecileri izlemek için yalnızca altı adamın yeterli olacağına karar vermişti. Katı yüzlerine rağmen utanmış görünüyorlardı. Hiçbiri arabaların yakınında, atının üzerinde oturan yedinci adama bakmıyordu. Kesiminin iyiliğine rağmen üzerine bol gelen koyu gri bir ceket giymiş, kemikli, iri burunlu ufak tefek bir adam. Sakallı bir kayaya benzeyen, ama onca boya ve genişliğe rağmen çevik ayaklı bir adam olan Farran yedisine birden dik dik bakarak duruyordu. Yüzbaşı çelik eldivenli elini kalbine bastırarak selam verdi, ama konuşma işini Bornhald'a bıraktı.

"Sana iki çift lafım var, Ordeith Efendi," dedi Bornhald sessizce. Kemikli adam başını eğdi, uzun uzun Bornhald'a baktı, sonra atından indi. Farran hırladı, ama Bornhald sesini alçak tuttu. "Tenekecilerin üçü bulunamıyor, Ordeith Efendi. Önerilerini uygulamaya koymuş olabilir misin?" Tenekecileri gördüğü zaman Ordeith'in ağzından çıkan ilk sözcükler, "Öldür onları. Hiçbir işe yaramazlar," olmuştu. Bornhald kendi payına epey insan öldürmüştü, ama küçük adamınkine uyan bir kayıtsızlıkla hiç konuşmamıştı.

Ordeith parmağıyla geniş burnunun yanını ovaladı. "Şimdi, neden onları öldüreyim ki? Hem de önerdiğim için sen beni öyle lime lime ettikten sonra." Bugün Lugard aksanı ağırdı; o fark etmiş görünmeden gelip gidiyordu, adam hakkında Bornhald'ı rahatsız eden bir şey daha.

"Demek kaçmalarına izin verdin, öyle mi?"

"Eh, ona gelince, birkaç tanesini ne bildiklerini bulabileceğim bir yere götürdüm gerçekten. Rahatsız edilmeden, anlıyor musun?"

"Ne bildiklerini mi? Işık aşkına. Tenekeciler bizim için faydalı ne biliyor olabilirler?"

"Sorana kadar bilemezsin, değil mi?" dedi Ordeith. "Onları fazla incitmedim ve arabalara dönmelerini söyledim. Çevrede onca adam varken kaçacak cesareti bulacaklarını kim düşünebilirdi ki?"

Bornhald dişlerini gıcırdattığını fark etti. Bu adamla en kısa zamanda buluşmak için emir almıştı. Adam başka emirler verecekti. Bornhald bunlardan hiç hoşlanmamıştı, ama iki seferinde de emirler Işığın

Evlatları'nın Lord Kumandanı Pedron Niall'ın mührünü ve imzasını taşıyordu.

Ordeith'in statüsü de dahil olmak üzere, açıkça söylenmemiş birçok şey vardı. Küçük adam Bornhald'a danışmanlık etmek üzere oradaydı ve Bornhald de Ordeith ile işbirliği yapacaktı. Ordeith'in emri altında olup olmadığı konusu belirsiz bırakılmıştı ve Bornhald adamın tavsiyelerini dinlemesi gerektiği konusundaki vurgulu imalardan hiç hoşlanmamıştı. Bunca Evlat'ı bu geri bölgelere gönderme sebebi bile belirsizdi. Karanlıkdostlarının kökünü kurutmak ve Işık yaymak için, elbette; bunu söylemeye bile gerek yoktu. Ama Andor topraklarında izinsiz yarım alay adam bulundurmak... Caemlyn'deki Kraliçe duyacak olursa, bu emir çok şeyi riske atıyordu. Bornhald'a verilen birkaç yanıtla dengelenemeyecek kadar çok şey.

Her şey dönüp dolaşıp Ordeith'e geliyordu. Bornhald Lord Kumandan'ın bu adama nasıl güvenebileceğini anlayamıyordu. Kurnaz sırıtışları, kara ruh halleri ve kibirli bakışlarıyla, ne tür bir adamla konuştuğunuzu asla bilemiyordunuz. Bir cümlenin ortasında aksanının değişmesinden bahsetmiyordu bile. Ordeith'e eşlik eden elli Evlat, Bornhald'ın gördüğü en asık suratlı, en öfkeli gruptu. Bu kadar çok çatık kaş görmek için Ordeith'in onları bizzat seçtiğini düşünüyordu ve bu tür adamları seçen biri hakkında bir şeyler anlatıyordu. Adı Ordeith bile, Kadim Lisan'da "ağaçkurdu" anlamına geliyordu. Yine de burada olmak için Bornhald'ın kendi sebepleri vardı. Zorunlu olduğu için bu adamla işbirliği yapacaktı. Ama yalnızca zorunlu olduğu kadar.

"Ordeith Efendi," dedi dikkatle ifadesiz tuttuğu bir sesle, "bu sal İki Nehir bölgesinden tek çıkış yolu." Bu aslında pek doğru değildi. Elindeki haritaya göre burada Taren dışında yol yoktu ve Manetherendrelle'in güneyde, bölge sınırındaki kısımlarında geçitler bulunmuyordu. Doğuda bataklıklar vardı. Öyle olsa bile, batıda, Puslu Dağlar'dan geçen bir yol olmalıydı, ama bu harita o bölgenin kenarında sona eriyordu. Ama en iyi haliyle, adamlarının hayatta kalamayacağı zorlu bir geçiş olacaktı ve Ordeith'in bu küçük olasılığı bilmesi gerektiğini düşünmüyordu. "Gitme zamanı geldiğinde, bu kıyıyı tutan Andor askerleri bulursam, karşıya geçecek ilk grubun arasında sen de olacaksın. Bu kadar geniş bir ırmaktan güç kullanarak geçmenin ne kadar zor olduğunu ilk elden öğreneceksin, tamam mı?"

“Bu senin ilk komutan, değil mi?” Ordeith’in sesinde bir alay izi vardı. “Burası harita üzerinde Andor’un parçası olabilir, ama Caemlyn nesillerdir bu kadar batıya vergi tahsildarı göndermedi. O üçü konuşsa bile, üç Tenekeciye kim inanır? Tehlikenin o kadar büyük olduğuna inanıyorsan, emirlerinin üzerindeki mührün kime ait olduğunu hatırla.”

Farran Bornhald’a bir bakış fırlattı ve kılıcına uzanacak oldu. Bornhald başını hafifçe iki yana salladı ve Farran elini indirdi. “Irmağı geçmeye kararlıyım, Ordeith Efendi. İşiteceğim bir sonraki söz Gareth Bryne’ın ve Kraliçenin Askerleri’nin gün batımına dek buraya ulaşacakları olsa bile geçeceğim.”

“Elbette,” dedi Ordeith, aniden yatıştırıcılık kazanan bir sesle. “Burada da Tar Valon’da olduğu kadar çok ihtişam olacak, seni temin ederim.” Derin, kara gözleri dalgınlaştı, uzaktaki bir şeye dikildi. “Tar Valon’da benim de istediğim şeyler var.”

Bornhald başını iki yana salladı. *Ve benim onunla işbirliği yapmam gerekiyor.*

Jaret Byar yaklaştı ve Farran’ın yanında atından indi. Yüzbaşı kadar uzun boylu olan Byar kara, derine gömülmüş gözleri olan uzun yüzlü bir adamdı. Üzerindeki her gram yağ eriyip gitmiş gibi görünüyordu. “Köy koruma altına alındı, Lordum. Lucellin kimsenin kaçmamasını sağlıyor. Karanlıkdostlarından bahsettiğim zaman neredeyse altlarına edeceklerdi. Köyde hiç yok, diyorlar. Ama güneydeki köylülerin Karanlıkdostu türünden olduklarını söylüyorlar.”

“Güneyde, öyle mi?” dedi Bornhald sertçe. “Göreceğiz. Irmağın karşısına üç yüz kişi yerleştir, Byar. Önce Farran’ınkiler. Kalanı Tenekeciler geçtikten sonra takip edecek. Ve başka kaçan olmayacağından emin ol, tamam mı?”

“İki Nehir’i temizleyeceğiz,” diye araya girdi Ordeith. Dar yüzü çarpıldı; dudaklarında tükürük balonları oluştu. “Onları kamçılayacağız, derilerini yüzeceğiz, ruhlarını kavuracağız! Ona söz verdim! O zaman bana gelecek! Gelecek!”

Bornhald, Byar ve Farran’ın emirlerini yerine getirmesi için başını salladı. *Delinin biri*, diye düşündü. *Lord Kumandan beni bir deliye bağladı. Ama en azından İki Nehirli Perrin’e giden yolu bulacağım. Ne olursa olsun babamın intikamını alacağım!*

Yüksek Leydi Suroth, tepedeki revaklı terasın üzerinden Cantorin Limanı'nın oluşturduğu geniş, çarpık çanağa baktı. Kafatasının iki yanındaki tıraşlanmış bölgeler siyah saçlarının geniş bir sorguç halinde sırtına dökülmesini sağlıyordu. Elleri, yüzlerce piliye sahip bembeyaz elbisesi kadar beyaz, pürüzsüz taştan korkulukta duruyordu. Farkında olmadan baş ve işaret parmakları mavi boyalı uzun tırnaklarını korkuluğa vururken, hafif, ritmik bir tıkırtı çıkıyordu.

Aryth Okyanusu'ndan hafif bir meltem yükseldi, serinliği içinde bir tuz kokusu taşıdı. Yüksek Leydi'nin arkasındaki duvarın dibinde diz çöken iki genç kadın, meltem dinecek olursa kullanmak üzere beyaz tüylü yelpazeler taşıyordu. Hizmet etmek üzere çökmüş, bekleyen şekilleri, iki kadın daha ve dört genç adam tamamlıyordu. Yalınayak sekiz hizmetkâr, kollarının ve bacaklarının temiz hatları ve hareketlerinin zarafeti ile Yüksek Leydi'nin estetik duyularını memnun etmek için cüppelerden başka bir şey giymiyordu. Suroth o sırada, hizmetkârları mobilyalardan daha fazla fark etmiyordu.

Ama revaklı terasın iki ucunda, siyah püsküllü mızrakları ve siyah lake kaplı kalkanlarıyla heykeller kadar katı bir biçimde bekleyen altı Ölümnöbetçisini görebiliyordu. Onlar zaferini ve içinde bulunduğu tehlikeyi simgeliyordu. Ölümnöbetçileri yalnızca İmparatoriçe'ye ve seçtiği temsilcilere hizmet eder, aynı heveslilikle ölür ya da öldürürdü, hangisi gerekliyse. Bir deyiş vardı: "Yükseklerde, yollar hançerlerle döşelidir."

Tırnakları taş korkuluğun üzerinde tıkırdadı. Üzerinde yürüdüğü yol bir ustura ucu kadar inceydi.

Atha'an Miere, Deniz Halkı gemileri denizduvarının ötesindeki iç limanı dolduruyordu ve en büyüğü bile uzunluğuna karşı fazla dar görünüyordu. Kesilmiş halatlar, serenlerinin ve bumbalarının çılgın açılarla eğilmesine sebep olmuştu. Güverteleri boştu, mürettebatları kıyıdaydı ve gözetim altındaydı. Bu adalarda, açık denizlere yelken açma yeteneğine sahip herkes bu durumdaydı. Büyük, yüksek pruvalı Seanchan gemileri dış limanda dizili bekliyordu ve liman ağzından uzağa demirlenmişti. Biri, çizgili yelkenleri rüzgârla şişen bir gemi, ada rıhtımının yakınlarındaki küçük balıkçı teknelerine eşlik ediyordu. Küçük tekneler dağılırsa aralarından bazıları kaçabilirdi, ama Seanchan gemisi bir *damane* taşıyordu ve *damane*'nin güçleri bir kere teşhir edilince bu tür düşünceler bastırılmıştı. Deniz Halkı gemilerinin kömürleşmiş, parçalanmış gövdeleri hâlâ liman ağzının yakınındaki sığlıklarda yatıyordu.

Suroth, başka yerdeki Deniz Halkı insanlarının ve lanet kıtalıların bu adaları elinde tuttuğunu öğrenmelerini daha ne kadar engelleyebileceğini bilmiyordu. *Yeterince uzun olacak,* dedi kendi kendine. *Yeterince uzun olmak zorunda.*

Yüksek Lord Turak'ın onları yenilgiye sürüklemesinden sonra, Seanchan güçlerinin çoğunu toparlarken mucizeye yakın bir şey başarmıştı. Falme'den kaçan bir avuç gemi, kendi kontrolü altındaydı ve kimse *Hailene*'e, Öncellere kumanda etme hakkını sorgulamamıştı. Mucize devam ederse, kıtadaki kimse burada olduklarından kuşkulanmazdı. İmparatoriçe'nin yeniden ele geçirmek istediği toprakları almak için bekliyorlardı, *Corenne*'i, Geri Dönüş'ü başarmak için bekliyorlardı. Ajanları yolda keşif yapmıştı bile. Dokuz Ay Sarayı'na geri dönmeye ve kendine ait olmayan bir yenilgi için İmparatoriçe'den özür dilemesine gerek yoktu.

İmparatoriçe'den özür dileme düşüncesi içini titretti. Böyle bir şey her zaman küçük düşürücüydü ve genellikle acılı olurdu, ama titremesine sebep olan, sonunda ölümün ona reddedilmesi, Kan'dan ve sıradan herkes itibarsızlığını bilirken, hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam etmeye zorlanması olasılığıydı. Yanında yakışıklı ve genç bir hizmetkâr belirdi, parlak tüylü, güzel kuşlarla işlenmiş açık yeşil bir cüppe getirdi. Kadın giymek için kollarını uzattı ve hizmetkârı kadife terliğinin yanındaki toz yumağından daha fazla fark etmedi.

O özürden kaçınmak için bin sene önce kaybedilmiş olanı yeniden ele geçirmek zorundaydı. Ve bunu yapmak için, kıtadaki ajanlarının Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia ettiğini söylediği bu adamı halletmeliydi. *Onu halletmenin bir yolunu bulamazsam, İmparatoriçe'nin hoşnutsuzluğu, endişelenmem gereken şeylerin en küçüğü olacak.*

Rahatça dönerek terasa bakan uzun odaya girdi. Dış duvar, esintileri yakalayabilmek için tamamen kapılardan ve yüksek pencerelerden oluşuyordu. Duvarlardaki, saten gibi pürüzsüz ve parlak, açık renk ahşap Suroth'a keyif veriyordu, ama eski sahibin, Cantorin'in eski Atha'an Miere valisinin mobilyalarını çıkartmış, yerlerine, çoğuna kuşlar ve çiçekler resmedilmiş birkaç yüksek paravan koydurmuştu. İki tanesi farklıydı. Biri Sen T'Jore'nin bir midilli kadar büyük, benekli kedisini gösteriyordu. Diğeri, sorgucu solgun bir taç gibi dik, uçları kar beyazı kanatlarını iki metre açmış siyah bir dağ kartalı sergiliyordu. Bu tür paravanlar bayağı bulunurdu, ama Suroth, hayvanları severdi. Aryth Okyanusu'nu aşarken

canlı hayvan koleksiyonunu getiremediği için, en sevdiği iki tanesinin resmedildiği iki paravanı getirmişti. Herhangi bir konuda engellenmeyi hoş karşıladığı olmamıştı.

Üç kadın bıraktığı gibi bekliyordu. İki tanesi diz çökmüş, bir tanesi çıplak, cilalı, açık ve koyu renk ahşap kakmalarla süslenmiş zeminde gevşek yatıyordu. Diz çöken kadınlar *sul'dam*'ların koyu mavi elbiselerini giymişti ve gümüş, çatallı şimşek işlemeli kırmızı paneller göğüslerine ve eteklerinin yanlarına dikilmişti. İki kadından biri, Alwhin, devamlı kaş çatan keskin yüzlü, mavi gözlü kadın başının sol yanını tıraşlamıştı. Saçlarının kalanı açık kahverengi bir örgü halinde omzuna sarkıyordu.

Alwhin'i görünce Suroth'un ağzı bir anlığına gerildi. Daha önce *so'jhin*'liğe, miras yoluyla geçen, Kan'dan olanların yüksek hizmetkârlığı konumuna terfi eden *sul'dam* olmamıştı. Kanın Sesi konumuna terfi etmesi daha da olanaksızdı. Ama Alwhin'in özel nedenleri vardı. Alwhin çok şey biliyordu.

Yine de, Suroth'un dikkatini yönelttiği kişi düz koyu griler içinde yerde yüzüstü yatan kadın oldu. Kadının boynunda gümüş metalden geniş bir tasma vardı ve parlak bir zincirle ikinci *sul'dam*'ın, Taisa'nın bileğindeki, aynı maddeden yapılmış kelepçeye bağlanmıştı. Taisa *a'dam,* yani tasma ve kelepçe sayesinde grilere bürünmüş kadını kontrol edebiliyordu. Ve kontrol etmek zorundaydı. Kadın bir *damane* idi, yönlendirebilen bir kadındı ve bu yüzden serbest kalmasına izin verilemeyecek kadar tehlikeliydi. Gecenin Orduları'na dair anılar Seanchanlar arasında, yok edilişlerinden bin sene sonra bile hâlâ güçlüydü.

Suroth'un gözleri huzursuzca iki *sul'dam* üzerinde dolaştı. Artık *sul'dam*'lara güvenmiyordu, ama onlara güvenmekten başka seçeneği yoktu. Başka kimse *damane*'leri kontrol edemezdi ve *damane*'ler olmadan... Kavramın kendisi bile düşünülemezdi. Seanchanların gücü, Kristal Taht'ın gücü kontrol altındaki *damane*'lere dayanıyordu. Suroth'un başka seçeneği olmadığı çok şey vardı. Örneğin tüm yaşamı boyunca *so'jhin* olmuş gibi onu izlemekte olan Alwhin. Hayır. Kendisi Kan'danmış ve sırf kendi istediği için diz çöküyormuş gibi.

"Pura." Nefretlik Aes Sedailerden biri iken, Seanchan ellerine düşmeden önce *damane*'nin başka bir ismi vardı, ama Suroth o ismi ne biliyordu, ne de umurundaydı. Grilere bürünmüş kadın gerildi, ama başını kaldırmadı; eğitimi çok sert olmuştu. "Bir daha soracağım, Pura. Beyaz Kule kendine Yenidendoğan Ejder diyen bu adamı nasıl kontrol ediyor?"

Damane başını azıcık, Taisa'ya korku dolu bir bakış fırlatacak kadar oynattı. Yanıtı memnunluk vermezse, *sul'dam* tek parmağını oynatmadan, *a'dam* sayesinde ona acı verebilirdi. "Kule sahte bir Ejder'i kontrol etmeye çalışmaz, Yüksek Leydi," dedi Pura nefes nefese. "Onu yakalayıp ehlileştirirler."

Taisa Yüksek Leydi'ye soru dolu bir bakış fırlattı. Yanıt Suroth'un sorusundan kaçınmıştı, hatta belki Kan'dan birinin gerçeği söylemediğini ima etmişti. Suroth başını hafifçe iki yana salladı, küçücük bir hareket – *damane* cezanın etkilerinden kurtulmaya çalışırken beklemek istemiyordu– ve Taisa başını eğdi.

"Bir kez daha, Pura, bu adama yardım eden Aes Sedailer..." Suroth'un ağzı bu ismi telaffuz ederek kirlenmiş gibi çarpıldı; Alwhin hoşnutsuz bir homurtu çıkardı. "...Aes Sedailer hakkında ne biliyorsun? Seni uyarıyorum. Askerlerimiz Falme'de Kule'den kadınlarla savaştı. Güç yönlendiren kadınlarla, bu yüzden inkâr etmeye çalışma."

"Pura... Pura bilmiyor. Yüksek Leydi." *Damane*'nin sesinde telaş ve kararsızlık vardı; iri iri açılmış gözlerini yine Taisa'ya kaydırdı. Çaresizce inanılmak istediği açıktı. "Belki... Belki Amyrlin ya da Kule Salonu... Hayır, yapmazlar. Pura bilmiyor, Yüksek Leydi."

"Adam yönlendirebiliyor," dedi Suroth sertçe. Yerdeki kadın inledi, ama aynı sözleri Suroth'dan daha önce de duymuştu. Bir daha söylemek Suroth'un midesinin düğüm düğüm olmasına sebep oluyordu, ama yüzünden belli olmasına izin vermedi. Falme'de olanların pek azı yönlendiren kadınların işiydi; *damane*'ler bunu hissedebilirdi ve kelepçeyi takan *sul'dam*'lar *damane*'lerin ne hissettiğini hep bilirdi. Bu, adamın bir işi olduğu anlamına geliyordu. Aynı zamanda, adamın muazzam bir gücü olduğu anlamına geliyordu. O kadar güçlüydü ki, Suroth bir iki kez kendini, midesi bulanarak, adamın gerçekten Yenidendoğan Ejder olup olamayacağını merak ederken bulmuştu. *Bu olamaz,* dedi kendi kendine kararlılıkla. Her durumda, planlarını değiştirmezdi. "Beyaz Kule'nin bile böyle bir adamın serbest kalmasına izin vereceğine inanmak imkânsız. Onu nasıl kontrol ediyorlar?"

Damane sessizce orada, yüzü yerde yattı. Omuzları sarsılarak ağlıyordu.

"Yüksek Leydi'ye yanıt ver!" dedi Taisa yüksek bir sesle. Taisa hareket etmedi, ama Pura inledi, kalçalarına vurulmuş gibi irkildi. *A'dam* ile vurulmuş bir darbe.

“P-Pura b-bilmiyor.” *Damane,* Suroth’un ayağına dokunmak için elini tereddütle uzattı. “Lütfen. Pura itaat etmeyi öğrendi. Pura yalnızca gerçeği söylüyor. Lütfen Pura’yı cezalandırmayın.”

Suroth, sinirini belli etmeden geriledi. Bir *damane* tarafından hareket etmeye zorlanmak. Yönlendirebilen biri tarafından dokunulmasına ramak kalması. O temas gerçekleşmiş gibi, banyo yapma ihtiyacı hissetti.

Taisa’nın kara gözleri, *damane* cüreti karşısında öfkeyle yuvalarından fırladı; yanakları, kelepçeyi kendisi takarken bunun olmasının utancıyla kıpkırmızı kesildi. Af dilemek için *damane*’nin yanına kapanmakla kadını hemen, oracıkta cezalandırmak arasında kararsız kaldı. Alwhin dudaklarını birbirine bastırarak, horgörüyle bakıyordu. Yüzündeki her çizgi, kelepçeyi o takarken böyle şeylerin olmadığını söylüyordu.

Suroth bir parmağını azıcık kaldırdı, her *so’jhin*’in çocukluğundan bildiği basit bir hareket, basit bir çıkma izni.

Alwhin, hareketi yorumlamadan önce tereddüt etti, sonra gecikmesini kapatmak için sertçe Taisa’ya döndü. “Bu... yaratığı Yüksek Leydi Suroth’un huzurundan çıkar. Ve onu cezalandırdıktan sonra Surela’ya git ve sorumluluğun altında olanları, daha önce hiç kelepçe takmamış biri gibi kontrol ettiğini söyle. Ona senin de...”

Suroth Alwhin’i aklından çıkardı. Dışarı çıkmaları dışında bunların hiçbiri onun emri olmamıştı, ama *sul’dam*’lar arasındaki tartışmalar onun dikkatine değmezdi. Pura’nın bir şey saklamayı başarıp başarmadığını bilmeyi diledi. Ajanları Beyaz Kule’den kadınların yalan söyleyemediğini raporlamıştı. Pura’ya zorla basit bir yalan bile, beyaz bir eşarbın siyah olduğunu bile söyletememişlerdi, ama bu kesinlikten çok uzaktı. Bazıları *damane*’lerin gözyaşlarını, *sul’dam* ne yaparsa yapsın elinden bir şey gelmediği itirazlarını kabul edebilirdi, ama kabul edenlerin hiçbiri Geri Dönüş’e önderlik edecek kadar yükselmezdi. Pura henüz inadından bir kısmını korumuş olabilir, yalan söyleyemeyeceği inancını kullanacak kadar akıllı olabilirdi. Seanchan’dan getirilen *damane*’lerin aksine, kıtada tasma takılan kadınların hiçbiri tamamen itaatkâr, güvenilir olmamıştı. Bir zamanlar kendine Aes Sedai demiş birinin ne tür sırlar sakladığını kim bilebilirdi?

Suroth bir kez daha Tümentepe’de yakalanan diğer Aes Sedai’nin de burada olmasını diledi. Sorgulanacak iki kişi varken, yalanları ve kaçamakları yakalamak daha olası olurdu. Bu faydasız bir dilekti. Diğeri ölmüş, denizde boğulmuş ya da Dokuz Ay Sarayı’nda teşhir ediliyor

olabilirdi. Suroth'un toparlayamadığı başka gemiler okyanusu aşmış olmalıydı ve biri kadını götürmüş olabilirdi.

Önceller, üzerindeki kontrolünü sağlamlaştırır sağlamlaştırmaz, yaklaşık altı ay önce, Luthair Paendrag yaklaşık bin sene önce kendini İmparator ilan ettiğinden beri ailesine hizmet eden ailelerden gelme bir kaptan ve mürettebat ile, dikkatle hazırladığı bir rapor taşıyan bir gemi göndermişti. Gemiyi göndermek bir kumardı, çünkü İmparatoriçe, Suroth'un yerini alacak bir başkasını gönderebilirdi. Ama gemiyi göndermemek daha büyük bir kumar olurdu; o zaman yalnızca mutlak ve ezici bir galibiyet onu kurtarabilirdi. Belki bu bile kurtaramazdı. Yani İmparatoriçe Falme'yi, Turak'ın felaketini ve Suroth'un devam etme kararını biliyordu. Fakat bu bilgi hakkında ne düşünüyordu ve bu konuda ne yapıyordu? Bu, tasmalanmadan önce ne olursa olsun, herhangi bir *damane*'den daha büyük bir endişe konusuydu.

İmparatoriçe ise her şeyi bilmiyordu. En kötü haber, ne kadar sadık olursa olsun herhangi bir haberciye emanet edilemezdi. Ancak Suroth'un dudaklarından, doğrudan İmparatoriçe'nin kulağına aktarılabilirdi ve Suroth bu durumu korumak için önlemler almıştı. Sırrı bilenlerden yalnızca dört kişi yaşıyordu ve onların ikisi, kendiliklerinden asla başkalarına söylemezdi. *Bu sırrı ancak fazladan üç ölüm daha sıkı tutabilir.*

Suroth, sonuncusunu yüksek sesle mırıldadığını, Alwhin, "Ama Yüksek Leydi'nin o üçüne canlı ihtiyacı var," diyene kadar fark etmedi. Kadının duruşunda gerekli alçakgönüllü yumuşaklık vardı, hatta Suroth'tan gelecek herhangi bir işareti beklerken bile gözlerini yere indirmeyi başarıyordu. Sesi de alçakgönüllüydü. "Böyle bir bilginin ondan saklandığını öğrenecek olursa İmparatoriçe'nin –sonsuza dek yaşasın!– ne yapabileceğini kim bilebilir, Yüksek Leydi?"

Suroth yanıt vermek yerine bir kez daha minik bir kovma hareketi yaptı. Alwhin yine tereddüt etti –bu sefer basit bir gönülsüzlük olmalıydı; kadın konumunu aşıyordu!– sonra yerlere kadar eğildi ve gerileyerek Suroth'un huzurundan çıktı.

Suroth kendisini zorlayarak sakinleşti, *Sul'dam* ve diğer ikisi şimdi çözebileceği sorunlar değildi, ama sabır Kan'dan olanlar için gerekli bir nitelikti. Ondan yoksun olanlar kendilerini Kuzgun Kulesi'nde bulurlardı.

Yeniden terasa çıktığında, diz çöken hizmetkârlar emirlerini yerine getirmeye hazır, biraz daha eğildiler. Askerler, rahatsız edilmemesini

sağlayacak nöbetlerine devam ettiler. Suroth korkuluğun önündeki yerini aldı ve bu sefer denize, doğuda, yüzlerce kilometre ötedeki anayurda baktı.

Öncellere başarıyla önderlik eden, Geri Dönüş'ü başlatan kişi olmak büyük onur getirecekti. Hatta belki İmparatoriçe'nin ailesi tarafından evlat edinilecekti, ama bu çetrefilli bir onurdu. Sahte ya da değil, bu Ejder'i yakalayan ve inanılmaz güçlerini kontrol etme yolunu bulan kişi olmak...

Ama eğer... onu ele geçirdiğimde, İmparatoriçe'ye teslim edecek miyim? Sorun bu.

Uzun tırnakları yine, geniş, taş korkuluğun üzerinde tıkırdamaya başladı.

2
Desen’de Burgaçlar

Sıcak gece rüzgârı, denizden karaya doğru, Ejderin Parmakları denen engin deltanın, geniş ve dar, bazıları hançerotu ile kaplanmış suyollarından oluşan dolaşık labirentin üzerinde kuzeye doğru esiyordu. Başka hiçbir yerde görülmeyen örümcek köklü ağaçlardan oluşan ormanlarla kaplı alçak ada kümeleri, engin saz düzlükleriyle bölünmüştü. Zaman zaman delta kaynağına, Erinin Nehri’ne yol açıyordu. Irmak boylu boyunca, lamba balıkçılığı yapan küçük teknelerin ışıklarıyla benek benekti. Tekneler ve ışıklar aniden, beklenmedik bir biçimde vahşice sıçrıyor, yaşlı adamlardan bazıları gecenin içinde kötülüğün geçtiğini mırıldanıyordu. Genç adamlar kahkaha atıyordu, ama onlar da ağlarını daha büyük bir hevesle çekiyor, karanlıktan çıkıp eve dönmeye can atıyordu. Hikâyeler, siz davet etmezseniz kötülüğün eşiğinizi geçemeyeceğini söylerdi. Hikâyelerin dediği buydu. Ama karanlığın içinde...

Rüzgâr, ırmağın yanındaki büyük Tear şehrine, kiremit çatılı hanların ve dükkânların ay ışığı altında parlayan kuleli, yüksek saraylara yaslandığı yere ulaştığında, içindeki son tuz tadı da yok olmuştu. Hiçbir saray, şehrin yüreğinden suyun kenarına kadar uzanan, dağ gibi görünen o dev kütlenin yarısı kadar bile yüksek değildi. Tear Taşı, efsanevi kale, Dünyanın Kırılışı’nın son günlerinde dikilen, insanoğlunun en eski kalesi. Uluslar ve imparatorluklar yükselip düşerken, yerlerine başkaları geçip yine düşerken, Taş ayakta kalmıştı. Üç bin sene boyunca orduların üzerinde mızraklarını ve kılıçlarını kırdıkları, cesaretlerini yitirdikleri kayaydı o. Ve onca zaman içinde, istilacı orduların karşısında hiç düşmemişti. Şimdiye dek.

Bulanık karanlığın içinde şehrin sokakları, hanlar ve meyhanelerin hepsi boştu. İnsanlar ihtiyatla kendi duvarlarının arasında kalmıştı. Taş’ı elinde

tutan Tear'ın, ulusun ve şehrin efendisi olurdu. Bu hep böyle olmuştu ve Tear halkı bunu hep kabullenmişti. Gün ışığı geldiğinde yeni efendilerini, eskileriyle aynı hevesle alkışlayacaklardı; geceleyin, rüzgâr çatılarında ağıt yakan bin yaslı adam gibi ulurken, sıcağa rağmen titreyerek birbirlerine sokulacaklardı. Kafalarında yeni, tuhaf umutlar dans ediyordu, Tear'da yüz nesil boyunca kimsenin düşünmeye cesaret edemediği umutlar, Kırılış kadar eski korkularla karışık umutlar.

Rüzgâr, Taş'ın üzerinde duran, ay ışığını yansıtan uzun, beyaz sancağı yakaladı ve yırtmaya çalışır gibi çekiştirdi. Sancağın üzerinde bacaklı bir yılana benzeyen kıvrımlı bir şekil vardı, bir aslan gibi altın yeleli, kızıl ve altın rengi pullu, rüzgâra binmiş gibi görünüyordu. Umut edilen ve korkulan, kehanetin sancağı. Ejder'in sancağı. Yenidendoğan Ejder. Dünyanın kurtuluşunun müjdecisi, gelecek yeni Kırılış'ın habercisi. Bu meydan okumaya öfkelenmiş gibi, rüzgâr kendini Taş'ın duvarlarına fırlattı. Ejder, sancağı gecenin içinde aldırışsız, süzüldü, daha büyük fırtınaları bekledi.

Taş'ın güney yüzünün yarısındaki bir odada, Perrin sayvanlı yatağın ayakucundaki sandığın üzerine oturmuş, siyah saçlı genç kadının ileri geri yürümesini izliyordu. Altın gözlerinde bir bitkinlik izi vardı. Normalde Faile ona takılır, hatta dikkatli tavırlarıyla nazikçe eğlenerek sataşırdı; bu gece, kapıdan içeri girdiğinden beri on kelime etmemişti. Perrin, temizlendikten sonra giysilerinin arasına yerleştirilmiş gül yapraklarının kokusuyla Faile'in kendi kokusunu alabiliyordu. Ve o temiz ter kokusunun içinde endişe kokusu alıyordu. Faile endişesini asla göstermezdi. Şimdi neden gösterdiğini merak etmek, kürek kemiklerinin arasına, gecenin sıcaklığıyla hiç ilgisi olmayan bir kaşıntı salıyordu. Genç kadının dar, bölünmüş etekleri her adımıyla yumuşak hışırtılar çıkarıyordu.

Perrin sinirle iki haftalık sakalını kaşıdı. Kafasındaki saçlardan daha da kıvırcıktı. Aynı zamanda sıcaktı. Yüzüncü kez tıraş olmayı düşündü.

"Sana yakışıyor," dedi Faile aniden durarak.

Huzursuzca, demirhanede saatlerce çalışmak yüzünden yorulmuş omuzlarını silkti. Faile bazen bunu yapıyordu. Ne düşündüğünü anlıyordu. "Kaşınıyor," diye mırıldandı ve daha kuvvetli konuşmuş olmayı diledi. Bu onun sakalıydı; dilediği zaman tıraş edip kurtulabilirdi.

Genç kadın başını bir yana eğerek onu inceledi. Vurgulu burnu ve yüksek elmacık kemikleri bunu haşin bir inceleme haline getiriyordu, ama sesi yumuşak çıktı, "Üzerinde iyi duruyor."

Perrin içini çekti ve omuzlarını yine silkti. Faile, sakalının durmasını istememişti ve istemeyecekti. Ama Perrin tıraş olmayı yine erteleyeceğini biliyordu. Arkadaşı Mat'in bu durumla nasıl başa çıkacağını merak etti. Muhtemelen bir çimdik, bir öpücük ve kendi düşünce tarzına getirene dek güldürerek. Ama Perrin kızlarla Mat gibi anlaşamadığını biliyordu. Mat, sırf bir kadın yüzünde kıl olması gerektiğini düşünüyor diye, kendini asla bir sakalın altında terlerken bulmazdı. Belki, o kadının Faile olmadığı durumda. Perrin, Faile'in babasının, onun evden ayrılmasına çok üzüldüğünü tahmin ediyordu, üstelik yalnızca onun kızı olduğu için değil. Adam, Saldaea'daki en büyük kürk tüccarıydı. Faile öyle demişti ve Perrin onun her seferinde istediği fiyatı aldığını hayal edebiliyordu.

"Seni rahatsız eden bir şey var Faile ve bu benim sakalım değil. Ne oldu?"

Kızın yüz ifadesi ihtiyat kazandı. Perrin dışında her yere baktı, horgörüyle odanın mobilyalarını inceledi.

Yüksek gardıroptan Perrin'in bacakları kadar kalın yatak direklerine, soğuk mermer şöminenin önündeki yastıklı sıraya kadar her şey leoparlar, aslanlar, dalışa geçmiş şahinler ve av sahneleri oymalarıyla süslenmişti. Hayvanlardan bazılarının lal taşından gözleri vardı.

Perrin, majhere'i sade bir oda istediğine ikna etmeye çalışmıştı, ama kadın anlamış görünmüyordu. Bunun nedeni aptal olması değildi. Majhere Taşın Savunucularının oluşturduğundan daha kalabalık bir hizmetkâr ordusuna komuta ediyordu; Taş'a her kim komuta ederse etsin, duvarlarını kim ele geçirirse geçirsin, her şeyin işlemesini sağlayan günlük konularla o ilgileniyordu. Ama dünyaya Tearlı gözlerle bakıyordu. Giysilerine rağmen Perrin, göründüğü genç köylüden daha fazla bir şey olmalıydı, çünkü Taş'a sıradan insanların girmesine asla izin verilmezdi, elbette Savunucular ve hizmetkâr dışında. Bunun ötesinde, Perrin Rand'ın grubundandı, Yenidendoğan Ejder'in dostu, takipçisi ya da bir şekilde ona yakın biriydi. Majhere için, bu onu, bir Yüksek Lord olmasa bile en azından bir Toprağın Lordu ile aynı seviyeye getiriyordu. Onu oraya, oturma odası olmayan bir daireye yerleştirdiği için yeterince utanmıştı zaten; Perrin, daha da sade bir oda üzerinde ısrar etse, kadının bayılacağını düşünüyordu. Hizmetkâr ya da Savunucu kısımlarının dışında sade oda diye bir şey varsa. En azından burada, şamdanlar dışında hiçbir şey yaldızlı değildi.

Ama Faile onunla aynı fikirde değildi. "Bundan daha iyi bir odan olmalıydı. Bunu hak ettin. Son bakır paran üzerine iddiaya girebilirsin.

Mutlaka Mat'in odası daha iyidir."

"Mat şatafatlı şeyleri sever," dedi Perrin kısaca.

"Kendi haklarını savunmuyorsun."

Perrin yorum yapmadı. Kızın huzursuz kokmasına sebep olan, odası ya da sakalı değildi.

Bir süre sonra Faile konuştu. "Lord Ejder sana olan ilgisini kaybetmiş gibi görünüyor. Artık bütün zamanını Yüksek Lordlar alıyor."

Perrin'in kürek kemiklerinin arasındaki kaşıntı kötüleşti; artık kızı neyin rahatsız ettiğini biliyordu. "Lord Ejder mi? Bir Tearlı gibi konuşuyorsun. Onun adı Rand."

"O senin arkadaşın, Perrin Aybara, benim değil. Öyle bir adamın dostları varsa." Derin bir nefes aldı ve daha ılımlı bir tonda devam etti. "Taş'tan ayrılmayı düşünüyordum. Moiraine'in beni durdurmaya çalışacağını düşünmüyorum. Rand'a ilişkin haberler iki haftadır şehirden yayılıyor. Moiraine artık onu saklayamaz."

Perrin kendisine engel oldu ve bir daha iç çekmedi. "Ben de seni engelleyeceğini sanmıyorum. Tam tersine, bence seni bir pürüz olarak görüyor. Muhtemelen seni yollamak için para bile verir."

Faile yumruklarını kalçalarına dayayarak durup, dik dik ona baktı. "Söyleyeceğin bundan mı ibaret?"

"Ne dememi istiyorsun? Kalmanı istediğimi mi?" Kendi sesindeki öfke onu ürküttü. Kendisine kızıyordu, ona değil. Kızıyordu, çünkü bunun geldiğini görememişti; öfkeliydi, çünkü bununla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. O her şeyi enine boyuna düşünmekten hoşlanırdı. Telaşlı davrandığın zaman insanları istemeden incitmek kolaydı. Şimdi aynısını yapmıştı. Kızın kara gözleri şokla iri iri açılmıştı. Perrin sözlerini düzeltmeye çalıştı. "Kalmanı gerçekten istiyorum Faile, ama belki de gitmelisin. Korkak olmadığını biliyorum, ama Yenidendoğan Ejder, Terkedilmişler..." Herhangi bir yer güvenli olduğundan değil. Uzun süre değil, ama Taş'tan daha güvenli yerler vardı. En azından bir süreliğine. Ama Perrin bu şekilde ifade edecek kadar aptal değildi.

Fakat kız nasıl ifade ettiğine aldırmadı. "Kalmak mı? Işık beni aydınlatsın! Her şey burada kaya gibi oturmaktan iyidir, ama..." Zarafetle önünde diz çöktü, ellerini Perrin'in dizlerine koydu. "Perrin. Terkedilmişlerden birinin ne zaman bir sonraki köşe başında karşıma çıkacağını merak etmekten hoşlanmıyorum, Yenidendoğan Ejder'in ne

zaman herkesi öldüreceğini düşünmekten de hoşlanmıyorum. Bunu Kırılış'ta yaptı. Ona yakın herkesi öldürdü."

"Rand, Lews Therin Kardeşkatili değil," diye itiraz etti Perrin. "Demek istediğim, evet, Yenidendoğan Ejder, ama o... o yapmaz..." Nasıl bitireceğini bilemeden sustu. Rand, yeniden doğan Lews Therin Telamon'du; Yenidendoğan Ejder olmak bu anlama geliyordu. Ama bu, Rand'ın Lews Therin'in sonuna yazgılı olduğu anlamına mı geliyordu? Yalnızca delirmek değil –yönlendirebilen her adamın önünde bu ve çürüyerek ölmek vardı–, ama onu seven herkesi öldürmek?

"Bain ve Chiad ile konuştum, Perrin."

Bu sürpriz değildi. Faile Aiel kadınlarla epey zaman geçiriyordu. Bu dostluk bazılarının onun için endişelenmesine sebep oluyordu, ama Faile Taş'taki Tearlı asil kadınları ne kadar küçümsüyorsa, Aiel kadınları o kadar çok seviyor gibiydi. Fakat Perrin bunun konuştuklarıyla bağlantısını göremiyordu ve bu yüzden bunları söyledi.

"Moiraine'in zaman zaman senin nerede olduğunu sorduğunu söylediler. Ve Mat'in. Anlamıyor musun? Seni Güç'le izleyebiliyor olsaydı bunu yapmak zorunda kalmazdı."

"Beni Güç'le izlemek mi?" dedi Perrin hafifçe. Bunu hiç düşünmemişti.

"Yapamıyor. Benimle gel Perrin. O yokluğumuzu fark etmeden şehrin otuz kilometre uzağında olabiliriz."

"Yapamam," dedi Perrin üzüntüyle. Konuyu bir öpücükle değiştirmeye çalıştı, ama Faile o kadar hızlı ayağa sıçradı ve geriledi ki, Perrin neredeyse yüzünün üstüne düşecekti. Peşinden gitmenin anlamı yoktu. Kız, kollarını göğsünde bir engel gibi kavuşturmuştu.

"Bana ondan korktuğunu söyleme. Onun Aes Sedai olduğunu biliyorum ve o ipleri çekerken hepinizin dans etmesini sağlıyor. Belki... Rand'ı... öyle iyi bağlamıştır ki, kurtulamıyordur ve Işık biliyor ya, Egwene ile Elayne, hatta Nynaeve kurtulmak istemiyor, ama sen denersen iplerini koparabilirsin."

"Bunun Moiraine ile hiç ilgisi yok. Yapmam gereken bu. Ben..."

Faile sözünü kesti. "Bana o, bir erkeğin görevlerini yapması gerektiği hakkındaki kıllı göğüslü saçmalıkları anlatmaya kalkma. Görev duygusunu senin kadar iyi bilirim ve burada hiçbir görevin yok. Ben göremiyor olsam bile, *ta'veren* olabilirsin, ama Yenidendoğan Ejder olan o, sen değil."

"Dinleyecek misin?" diye bağırdı Perrin öfkeyle bakarak. Kız yerinde sıçradı. Perrin ona daha önce hiç böyle bağırmamıştı. Kız çenesini kaldırdı,

omuzlarını oynattı, ama hiçbir şey söylemedi. Perrin devam etti. “Bir şekilde Rand’ın kaderinin bir parçası olduğumu düşünüyorum. Mat de öyle. Biz üzerimize düşeni yapmazsak onun da yapması gerekeni yapamayacağını düşünüyorum. Görev bu. Bu belki Rand’ın başarısız olacağı anlamına geliyorsa, nasıl yürüyüp gidebilirim?”

“Belki mi?” Sesinde bir yakan tonu vardı, ama bu çok zayıf bir biçimde hissediliyordu. Perrin ona daha sık bağırmayı becerip beceremeyeceğini merak etti. “Moiraine sana bunu mu söyledi, Perrin? Şimdiye dek bir Aes Sedai’nin söylediklerini daha dikkatli dinlemen gerektiğini öğrenmiş olmalıydın.”

“Kendim çıkardım. Sanırım *ta’veren*’ler birbirlerine çekiliyor. Ya da belki Rand bizi, Mat ile beni kendine çekiyordur. Artur Şahinkanadı’ndan, belki Kırılış’tan bu yana görülen en güçlü *ta’veren* olması gerekiyor. Mat *ta’veren* olduğunu kabul bile etmiyor, ama ne zaman uzaklaşmaya çalışsa Rand’a çekildiğini görüyor. Loial aynı yaşta ve aynı yerden gelen üç *ta’veren* duymadığını söylüyor.”

Faile yüksek sesle burnunu çekti. “Loial her şeyi bilmiyor. Bir Ogier için çok yaşlı değil.”

“Doksanını geçmiş,” dedi Perrin kendini savunurcasına ve Faile gergin bir biçimde ona gülümsedi. Bir Ogier için doksan yaş Perrin’den daha yaşlı değil demekti. Hatta belki daha genç. Perrin, Ogierler hakkında çok şey bilmiyordu. Her durumda, Loial Perrin’in gördüğü ya da işittiği kitaplardan çok daha fazlasını okumuştu; bazen Loial’in basılan her kitabı okuduğunu düşünüyordu. “Ve senden de benden de daha çok şey biliyor. Benim haklı olabileceğimi düşünüyor. Moiraine de öyle. Hayır, ona sormadım, ama başka neden beni izliyor olsun? Ona bir mutfak bıçağı yapmamı istediğini mi düşündün?”

Faile bir an sessiz kaldı ve konuştuğu zaman sesi duygudaştı. “Zavallı Perrin. Ben macera aramak için Saldaea’dan ayrıldım ve şimdi bir tanesinin, Kırılış’tan sonraki en büyük maceranın tam yüreğindeyken, tek istediğim başka bir yere gitmek. Sen yalnızca bir demirci olmak istiyorsun ve istesen de istemesen de hikâyelerde anlatılacaksın.”

Perrin bakışlarını kaçırdı, ama kızın kokusu hâlâ başını döndürüyordu. Sırrı, zaten bilen birkaç kişiden daha fazlasının arasında yayılmadığı sürece onun hakkında hikâye anlatılacağını düşünmüyordu. Faile onun hakkında her şeyi bildiğini sanıyordu, ama yanılıyordu.

Karşısındaki duvara bir balta ve bir çekiç yaslanmıştı, ikisi de sade ve işlevseldi; sapları önkolu kadar uzundu. Balta, kalın bir kazıkla dengelenmiş uğursuz, yarım ay şeklinde bir şeydi ve şiddet uygulamak için yapılmıştı. Çekiç ile bazı şeyler imal edebilirdi, demirhanede etmişti. Çekicin kafası baltanınkinden iki kat ağırdı, ama ne zaman eline alsa daha ağır gelen hep balta oluyordu. Balta ile... Düşünmemeye çalışarak kaşlarını çattı. Faile haklıydı. Onun tek istediği bir demirci olmak, eve dönmek, ailesini yine görmek, demirhanede çalışmaktı. Ama bu olmayacaktı; bunu biliyordu.

Doğrulup çekici aldı ve yeniden oturdu. Onu tutmakta rahatlatıcı bir şey vardı. “Luhhan Usta hep, yapılması gerekenden kaçamayacağını söyler.” Bunun, Faile’in kıllı göğüslü saçmalıklar dediği şeye çok yakın olduğunu fark ederek aceleyle devam etti. “O, köydeki demirci, çırağı olduğum adam. Sana ondan bahsetmiştim.”

Şaşkınlık içinde, kızın söylediği şey hakkında yorum yapmadığını fark etti. Aslında hiçbir şey söylemeden ona bakmış, bir şey beklemişti. Bir an sonra aklına geldi.

“Demek gidiyorsun?” diye sordu.

Faile eteklerini silkeleyerek ayağa kalktı. Uzun bir an boyunca, yanıtı üzerinde karar vermeye çalışırcasına sessiz kaldı. “Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Beni güzel bir kargaşanın içine koydun.”

“Ben mi? Ne yaptım ki?”

“Eh, bilmiyorsan, sana söyleyecek değilim.”

Perrin yine sakalını kaşıyarak diğer elindeki çekice baktı. Mat olsa, kızın ne demek istediğini muhtemelen anlardı. Hatta yaşlı Thom Merrilin bile. Beyaz saçlı Âşık, kadınları kimsenin anlamadığını iddia ederdi, ama Taş’ın göbeğindeki minik odasından ne zaman çıksa, torunu olacak yaşta yarım düzine kız içini çekerek arp çalmasını, büyük macera ve aşk hikâyeleri anlatmasını dinliyor olurdu. Perrin’in istediği tek kadın Faile idi, ama bazen kendisini, bir kuşu anlamaya çalışan bir balık gibi hissediyordu.

Kızın sormasını istediğini biliyordu. Bu kadarını anlamıştı. Kız ona söyleyebilirdi de söylemeyebilirdi de, ama Perrin’in sorması gerekiyordu. İnatla ağzını açmadı. Bu sefer kızın söylemesini beklemeye kararlıydı.

Dışarıda, karanlıkta bir horoz öttü.

Faile ürperdi, kollarını kendine doladı. “Dadım hep bunun ölümün yaklaştığı anlamına geldiğini söylerdi, İnandığımdan değil, elbette.”

Perrin aptalca olduğunu onaylamak için ağzını açtı, ama o da ürpermişti. Sonra, bir gıcırtı ve gümleme sesi üzerine başını hızla çevirdi. Balta yere devrilmişti. Perrin'in ancak, neden düşmüş olabileceğini merak ederek kaşlarını çatacak zamanı olmuştu ki, balta dokunulmadan yeniden kıpırdandı, sonra doğrudan üzerine atıldı.

Perrin düşünmeden çekici savurdu. Metale çarpan metalin çınlaması, Faile'in çığlığını boğdu; balta uçarak odayı aştı, uzak duvardan sekti ve keskin ucu önde, yeniden Perrin'e doğru fırladı. Perrin bedenindeki her kılın dimdik durmaya çalıştığını düşündü.

Balta yanından uçarken Faile öne atıldı ve iki eliyle sapını yakaladı. Balta elinde döndü, gözleri iri iri açılmış yüze doğru savruldu. Perrin tam zamanında sıçradı, baltayı yakalamak için çekici bıraktı ve yarım ay şeklindeki keskin kenarın kızın etine saplanmasını önledi. Balta –kendi baltası– ona zarar verecek olsa öleceğini düşündü. Baltayı öyle hızlı çekti ki, neredeyse ağır kazık göğsüne saplanacaktı. Baltanın kızı incitmesini önlemek için adil bir bedel olurdu, ama içine batan bir hisle bunun mümkün olmayabileceğini düşünmeye başladı.

Silah canlı bir şey, kötücül bir iradesi olan bir şey gibi kıvranıyordu. Perrin'i istiyordu –balta ona bağırmış gibi biliyordu bunu–, ama kurnazca mücadele ediyordu. Baltayı Faile'den uzağa çektiği zaman, kendi hareketini kullanarak onu doğramaya çalışıyordu; onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştığı zaman, bunun Perrin'in ittirmeyi bırakmasını sağlayacağını bilirmiş gibi kıza saldırıyordu. Sapını ne kadar sıkı tutarsa tutsun elinde dönüyor, ya kazıkla ya da keskin ucuyla tehdit ediyordu. Gösterdiği çabayla elleri ağrımaya başlamıştı bile ve kalın kolları geriliyor, kasları kasılıyordu. Yüzünden aşağı ter akıyordu. Perrin, balta elinden kurtulmadan önce ne kadar zamanı olduğunu bilemiyordu. Bu delilikti, tamamen delilikti ve düşünmeye zamanı yoktu.

"Dışarı çık," diye mırıldandı dişlerini sıkarak. "Odadan çık, Faile!"

Kızın yüzündeki kan çekilmiş, bembeyaz kalmıştı, ama başını sallayarak balta ile güreşti. "Hayır! Seni bırakmam!"

"İkimizi de öldürecek!"

Kız başını yine iki yana salladı.

Perrin hırlayarak bir elini baltadan çekti –nesneyi tek elle tutmaktan kolu titremeye başladı; dönen sap avucunu yaktı– ve Faile'i ittirdi. Perrin kızı kapıya itelerken Faile bağırdı. Onun haykırışlarını ve yumruk

darbelerini görmezden gelerek, kapıyı açtı ve onu koridora ittirene kadar omzuyla duvara yasladı.

Kapıyı arkasından çarparak kapattı, sırtını kapıya dayadı; baltayı yine iki eliyle kavrarken sürgüyü kalçasıyla yerine ittirdi. Parlak ve keskin, ağır balta yüzünden birkaç santimetre ötede titriyordu. Perrin zorlukla onu bir kol boyu ittirdi. Faile'in boğuk bağırışları kalın kapıyı aşıyordu, ama Perrin farkında bile değildi. Sarı gözleri, odadaki her ışık parçacığını yansıtıyormuş gibi parlıyordu.

"Sen ve ben kaldık," diye hırladı baltaya. "Kan ve küller, senden nasıl nefret ediyorum!" İçinde bir parça isteriyle kahkaha atacak oldu. *Delirmesi gereken Rand ve ben durmuş, bir baltayla konuşuyorum! Rand! Kavrulası!*

Gösterdiği çabayla dişlerini çıkararak baltayı kapıdan bir adım uzaklaştırdı. Silah, ete ulaşmak için savaşarak titriyordu; Perrin kana karşı susuzluğunu tadabiliyordu sanki. Aniden kükreyerek keskin ucu kendine doğru çekti ve kendini arkaya attı. Balta gerçekten canlı olsaydı, başına doğru uçarken bir zafer çığlığı duyacağından emindi. Son anda döndü, baltayı yanından geçirdi. Keskin uç ağır bir gümlemeyle kapıya gömüldü.

Tutsak kalan silahtaki canın –ona başka ne diyebileceğini bilmiyordu– yok olduğunu hissetti. Yavaşça ellerini çekti. Balta olduğu yerde kaldı, artık yine yalnızca çelik ve odundu. Ama kapı şimdilik onu bırakmak için iyi bir yer gibi görünüyordu. Titreyen eliyle yüzündeki teri sildi. *Delilik. Rand'ın olduğu her yerde delilik yürüyor.*

Bir anda, Faile'in bağırışlarını ve kapıyı dövmesini artık duyamadığını fark etti. Sürgüyü çekerek telaşla kapıyı açtı. Dışarıda, kalın ahşaptan parlak bir çelik yay çıkmıştı, halılarla süslü duvar boyunca, aralıklı yerleştirilmiş lambaların ışığında parlıyordu.

Faile ellerini kaldırmış, kapıya yumruklarını savururken donakalmış öylece duruyordu. İri iri açılmış gözlerle, şaşkın şaşkın burnunun ucuna dokundu. "Bir santim daha," dedi alçak bir sesle, "ve..."

Aniden irkilerek kendini Perrin'e fırlattı, onu şiddetle kucakladı, tutarsız mırıltılar eşliğinde boynuna, sakalına öpücükler yağdırdı. Aynı hızla geriledi, endişeli ellerini göğsünde, kollarında dolaştırdı. "Yaralandın mı? İncindin mi? O sana?.."

"Ben iyiyim," dedi Perrin ona. "Ya sen? Seni korkutmak istememiştim."

Kız başını kaldırıp ona baktı. "Gerçekten mi? Hiçbir şey olmadı mı?"

"Sapasağlamım. Ben..." Kızın şiddetli tokadı, başının, örse vurulmuş çekiç gibi çınlamasına sebep oldu.

“Seni koca, kıllı hödük! Öldüğünü sandım! Seni öldürdüğünden korktum! Sandım ki!..” Perrin, ikinci tokadı havada yakalayınca sustu.

“Lütfen bir daha bunu yapma,” dedi Perrin sessizce. Kızın yanağındaki el izi yanıyordu ve gecenin geri kalanı boyunca çenesinin ağrıyacağını düşünüyordu.

Kızın bileğini, bir kuşun bacağını yakalamış gibi nazikçe tuttu, ama Faile ne kadar çabalarsa çabalasın, eli bir santimetre bile oynamadı. Demirhanede bütün gün çekiç sallamakla karşılaştırılınca, balta ile mücadelesinden sonra bile, onu tutmak hiç çaba gerektirmiyordu. Kız aniden kolunu yakalamasını görmezden gelmeye karar verdi ve gözlerini ona dikti; ne kara, ne altın gözler kırpılmadı. “Sana yardım edebilirdim. Beni dışarı atmaya hiç hakkın...”

“Her tür hakkım vardı,” dedi Perrin kararlılıkla. “Yardım edemezdin. Kalsaydın, ikimiz de ölürdük. Bir yandan savaşırken –savaşmam gerektiği biçimde savaşırken–, diğer yandan seni de güvende tutamazdım.” Kız ağzını açtı, ama Perrin sesini yükselterek devam etti. “Bu sözcükten nefret ettiğini biliyorum. Sana porselen gibi davranmamak için elimden geleni yapıyorum, ama ölmeni izlememi isteyecek olursan, seni pazara götürülecek bir kuzu gibi bağlarım ve Luhhan Hanım’a gönderirim. O, bu tür saçmalıklara tahammül etmez.”

Dilini dişine dayayıp, gevşek olup olmadığını anlamaya çalışırken, Faile’in Alsbet Luhhan ile laf yarıştırdığını görmeyi diledi. Demircinin karısı evi yönetmek için gereken çabadan daha fazlasını harcamadan kocasını hizada tutuyordu. Nynaeve bile, Luhhan Hanım’ın yakınında keskin diline dikkat ediyordu. Dişin hâlâ sağlam olduğuna karar verdi.

Faile aniden alçak, gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. “Gönderirdin, değil mi? Ama istesen Karanlık Varlık’la dans edebileceğini düşünme sakın.”

Perrin o kadar şaşırmıştı ki, kızı bıraktı. Şimdi söylediği ile daha önce söyledikleri ve kızın alevlenmesine sebep olanlar arasında gerçek bir fark göremiyordu, ama kız bunu... sevgiyle karşılamıştı. Bu durum, Perrin’i öldürme tehdidinin tamamen şaka olduğundan emin olmasından kaynaklanmıyordu. Faile, üzerinde saklı hançerler taşıyordu ve onları nasıl kullanacağını biliyordu.

Faile gizlice bileğini ovaladı ve alçak nefesle bir şeyler mırıldandı. Perrin, “kıllı öküz” sözlerini yakaladı ve kendi kendine, o aptal sakalın her telini keseceğine söz verdi. Yapacaktı.

Faile yüksek sesle, “Balta. Onun yüzündendi değil mi? Yenidendoğan Ejder bizi öldürmeye çalıştı.”

“Rand olmalı.” Perrin, bu adı vurgulayarak söylemişti. Rand’ı başka türlü düşünmek hoşuna gitmiyordu. Emond Meydanı’nda birlikte büyüdüğü Rand’ı hatırlamayı tercih ediyordu. “Ama bizi öldürmeye çalışmıyordu. O değil.”

Kız ona çarpık çarpık, yüzünü buruştururcasına gülümsedi. “O denememişse, umarım asla denemez.”

“Ne yaptığını bilmiyorum. Ama yine de kesmesini söyleyeceğim. Hem de hemen.”

“Kendi güvenliği için bu kadar endişelenen bir adamı niye önemsemediğimi hiç bilmiyorum,” diye mırıldandı Faile.

Perrin, ne demek istediğini merak ederek şaşkın şaşkın kaşlarını çattı, ama kız, kolunu onunkine geçirdi. Taş’ın içinde yürümeye başladıklarında Perrin hâlâ merak ediyordu. Baltayı olduğu yerde bıraktı; kapıya saplanmış haliyle kimseye zarar veremezdi.

Dişlerini uzun saplı piposuna geçiren Mat, ceketinin önünü biraz daha açtı ve önünde yüzleri aşağıda yatmakta olan kartlara ve masanın ortasına yığılmış paralara yoğunlaşmaya çalıştı. Parlak kırmızı ceketini en iyi yünden, Andor desenleri ile yaptırmış, kol yenlerini ve yüksek yakasını altın ipliklerle işletmişti, ama Tear’ın, Andor’un ne kadar güneyinde olduğunu hatırlamadığı tek bir gün yoktu. Yüzünden aşağı ter akıyordu ve gömleğini sırtına yapıştırıyordu.

Masadaki arkadaşlarından hiçbiri, Mat’inkinden daha kalın görünen ceketlere, ipekler, brokarlar ve saten çizgilerle dolu şişman kol yenlerine rağmen sıcaklığı fark etmiş görünmüyordu. Kırmızı ve altın rengi üniformalar içinde iki adam kumarcıların gümüş kupalarını şarapla dolu tutuyor, zeytin, peynir ve kuruyemiş dolu parlak gümüş tepsiler sunuyordu. Sıcak, hizmetkârları da etkilemiyor gibiydi, ama zaman zaman aralarından biri, kimsenin bakmadığını düşündüğü bir anda esniyordu. Gecenin geç saatleriydi.

Mat, tekrar kontrol etmek için kartlarını kaldırmaktan kaçındı. Değişmiş olamazlardı. Üç hükümdar, beş takım arasında en yüksek üç kart, çoğu eli kazanmaya yeterdi.

Zar oyununda kendini daha rahat hissederdi; gümüş paraların elli değişik zar oyununda el değiştirdiği, normalde kumar oynadığı yerlerde

nadiren bir deste kart bulunabilirdi, ama bu genç Tearlı lordlar, zar oynamaktansa paçavralar giymeyi tercih ederdi. Köylüler zar atardı, ama bunu Mat'in işitebileceği bir yerde söylememeye dikkat ediyorlardı. Korktukları, onun kızması değildi, arkadaşı olduğunu düşündükleri kişinin kızmasıydı. Oynadıkları kıyma denilen bu oyunu, her saat, her gece, şehirde bu ve benzer adamlar sayesinde iyi para kazanan bir adam tarafından elle resmedilmiş ve boyanmış kartlar kullanarak oynuyorlardı. Onları yalnızca kadınlar ve atlar oyundan uzaklaştırabiliyordu, fakat bunlar da fazla uzun sürmüyordu,

Yine de Mat oyunu çabuk öğrenmişti ve şansı zarlarda olduğu kadar iyi olmasa bile, idare ederdi. Kartlarının yanında şişman bir cüzdan yatıyordu ve cebinde daha da şişman olan başka bir cüzdan vardı. Bir zamanlar, Emond Meydanı'nda yaşarken bir servet sayacağı, hayatının geri kalanını lüks içinde yaşamasına yetecek kadar. İki Nehir'den ayrıldığından beri, lüks anlayışı değişmişti. Genç lordlar paralarını dikkatsiz, parlak yığınlar halinde tutuyordu, ama onun bazı eski alışkanlıkları değiştirmeye niyeti yoktu. Hanlarda ve meyhanelerde bazen çabuk ayrılması gerekmişti. Özellikle de şansı çokken.

Dilediği gibi yaşamasına yetecek kadar parası olduğunda, hemen Taş'tan ayrılacaktı. Moiraine ne düşündüğünü anlamadan. İstediği olsaydı günler önce gitmiş olacaktı. Ama burada kazanılacak altınlar vardı. Bu masada geçireceği bir gece, ona meyhanelerde zar atarak bir haftada kazanacağı kadarını kazandıracaktı. Şansı yaver giderse.

Kaşlarını hafifçe çattı ve kartlarının devam etmeye değecek kadar iyi olup olmadığından emin değilmiş gibi piposunu çekiştirdi. Genç lordlardan ikisinin dişlerinde de pipolar vardı, fakat bunlar amber parçalı, gümüş pipolardı. Sıcak, durgun Havada parfümlü tütünleri, bir hanımefendinin giyinme odasındaki ateş gibi kokuyordu. Onu öldürmesine ramak kalan bir hastalık, anılarında iyi danteller kadar çok delik bırakmıştı, ama bunu hatırlayacağından emindi. *Karanlık Varlık bile bunu unutmamı istemiş olamaz.*

“Deniz Halkı gemileri bugün rıhtıma yanaştı,” diye mırıldandı Reimon, piposunun üstünden. Geniş omuzlu genç lordun sakalı sivri bir uçla bitecek şekilde kesilmiş ve yağlanmıştı. Genç lordlar arasında en son moda buydu; Reimon da modayı kadınlar kadar iyi takip ediyordu. Bunu kumar oyunlarından yalnızca birazcık daha az özenle yapıyordu. Yeni bir kart almak için, masanın ortasındaki yığına gümüş bir kron attı. “Deniz Halkı

gemisi. En hızlı gemilerin onlarınki olduğu söyleniyor. Rüzgârdan daha hızlıymışlar. Bunu görmek isterdim. Ruhum kavrulsun, ama isterdim!" Yeni kartına bakmaya zahmet etmedi; elinde tam beşli olana dek bakmazdı.

Reimon ile Mat'in arasındaki tombul, pembe yanaklı adam güldü. "Gemiyi mi görmek istiyorsun, Reimon? Kızları demek istedin, değil mi? Kadınları. Egzotik Deniz Halkı güzelleri; halkaları, süsleri ve sallanan yürüyüşleri ile, hı?" Bir kron koydu ve kartını aldı, karta bakıp yüzünü buruşturdu. Bunun hiç anlamı yoktu; yüzüne bakılırsa Edorion'un kartları hep düşük ve uyumsuz kartlardı. Ama kaybettiğinden daha fazlasını kazanıyordu. "Eh, belki şansım Deniz Halkı kızlarıyla daha iyi olur."

Kart dağıtan, Mat'in diğer yanındaki uzun boylu, ince, Reimon'unkinden daha kara ve parlak sakallı adam, parmağını burnunun yanına koydu. "Şansının onlarla yaver gideceğini mi düşünüyorsun, Edorion? Ne kadar kendi içlerine kapalı olduklarına bakarak, parfümlerinin kokusunu alabilirsen kendini şanslı saymalısın." Elini salladı, içini çekerek derin derin nefes aldı ve diğer lordlar, hatta Edorion bile güldü.

Estean adlı sade yüzlü bir genç, en yüksek sesle kahkaha atandı. Alnına düşüp duran düz saçlarını sıvazladı. Bu adamı kötü yünden sarı bir ceketin içine koysan, Tear'daki en zengin mülklere sahip Yüksek Lordun oğlu ve masadaki en zengin kişi değil, bir çiftçi sanılabilirdi. Aynı zamanda, diğerlerinden daha fazla şarap içmişti.

Yanındaki adamın karşısında sallanan, Baran adlı, hep keskin burnundan aşağı bakar gibi görünen züppe adama doğru sallanan Estean, kart dağıtanı sarsak parmağıyla dürtükledi. Baran, Estean'ın kusmasından korkar gibi, piposunun üzerinden ağzını çarpıtarak geriledi.

"Bu iyiydi, Carlomin," dedi Estean homurdanarak. "Sence de öyle, değil mi Baran? Edorion parfüm kokusu bile alamaz. Şansını denemek istiyorsa... kumar oynayacaksa... buradaki Mat gibi Aiel karılarının peşine düşsün. Onca mızrak ve hançer. Ruhum kavrulsun. Bir aslanı dansa kaldırmak gibi." Masanın çevresine ölüm sessizliği çöktü. Estean yalnız bir kahkaha attı, sonra gözlerini kırpıştırdı ve parmaklarını yine saçlarından geçirdi. "Sorun ne? Bir şey mi söyledim? Ah! Ah, evet. Onlar."

Mat kaşlarını çatmaktan kendini zar zor alıkoydu. Aptalın Aiel konusunu açması gerekiyordu sanki. Daha kötü tek konu Aes Sedailer olabilirdi; tek bir Aes Sedai yerine koridorlarda dolaşan, yollarına çıkan her Tearlıya küçümseyerek bakan Aielleri tercih ederlerdi ve bu adamlar en az dört Aes Sedaileri olduğunu düşünüyordu. Cüzdanından bir Andor gümüş

kronu çıkarıp masaya koydu ve ortadaki yığına doğru ittirdi. Carlomin kartı yavaşça verdi.

Mat, kartı dikkatle, tırnak ucuyla kaldırdı ve gözünü bile kırpmadı. Kupa Kralı, Tear'ın Yüksek Lordu. Destedeki hükümdarlar, kartların yapıldığı ülkeye göre değişiyordu ve ulusun kendi hükümdarı hep Kupa Kralı ya da Kraliçesi, yani en yüksek kart oluyordu. Bu kartlar eskiydi. Mat Kupa Kralı olarak Rand'ın yüzünü ya da ona çok benzeyen bir yüzü gösteren, Ejder sancağını da sergileyen desteler görmüştü bile. Tear hükümdarı Rand; bu kulağa son derece saçma gelse de, kendi kendini çimdiklemek istiyordu. Rand bir çobandı, aşırı ciddi ve sorumlu davranmadığı zaman birlikte eğlenilebilecek iyi biri. Rand artık, Yenidendoğan Ejder'di; bu Mat'e, orada, Moiraine'in dilediği zaman elinin altında bulabileceği bir yerde, Rand'ın şimdi ne yapacağını görmek için bekleyerek oturmakla, süzme salaklık ettiğini söylüyordu. Belki Thom Merrilin onunla gelirdi. Ya da Perrin. Yalnız, Thom gitmeyi hiç düşünmüyormuş gibi Taş'a yerleşmişti ve Perrin, Faile işaret etmediği sürece hiçbir yere gitmeyecekti. Eh, gerekirse Mat yalnız yolculuk etmeye hazırdı.

Ama masanın ortasında gümüş, lordcukların önünde ise altın vardı ve beşinci hükümdar da ona verilirse kıymada onu yenebilecek el yoktu. Buna gerçekten ihtiyacı olduğundan değil. Zihninde aniden şansın kıpırtılarını hissetti. Zarlarda olduğu gibi değil, elbette, ama kimsenin dört hükümdarı yenemeyeceğinden neredeyse emindi. Tearlılar bütün gece çılgınlar gibi kumar oynamış, masanın üzerinde on çiftlik edecek paralar hızla el değiştirmişti.

Ama Carlomin, dördüncü kartını almak yerine elindeki kartlara bakıyordu ve Baran şiddetle piposunu çekiştirerek cebine sokmaya hazırmış gibi önündeki paraları üst üste diziyordu. Reimon, sakalının ardında alnını kırıştırmıştı ve Edorion tırnaklarına kaşlarını çatıyordu. Yalnızca Estean etkilenmemiş görünüyordu; kararsızca sırıtarak masada oturanlara göz gezdiriyordu, belki söylediklerini unutmuştu bile. Normalde, Aieller konusu açıldığı zaman durumu düzeltmeyi başarıyorlardı, ama saat geç olmuştu ve başka şarap akmıştı.

Mat onların ve altınlarının yürüyüp gitmesini engellemek için düşüncelerini bir yokladı. Yüzlerine attığı tek bakış, konuyu değiştirmenin yeterli olmayacağını söylüyordu Ama başka bir yol vardı. Aiellere

gülmelerini sağlarsa... *Bana da gülmelerine değer mi?* Piposunun sapını çiğneyerek başka bir şey düşünmeye çalıştı.

Baran iki eliyle birer altın yığını aldı ve ceplerine kaldıracak oldu.

"Şu Deniz Halkı kadınlarını ben de bir denemeliyim," dedi Mat çabucak, piposunu çıkarıp sallayarak. "Aiel kızları kovaladığın zaman tuhaf şeyler oluyor. Çok tuhaf. Kızların Öpücüğü dedikleri oyun gibi." Dikkatlerini çekmişti, ama Baran henüz paraları masaya koymamıştı ve Carlomin hâlâ kart alacak gibi görünmüyordu.

Estean sarhoş bir edayla kahkaha attı. "Herhalde kaburgalarına sapladıkları mızrakla öpüyorlardır seni. Mızrağın Kızları, anladın mı? Çelik. Kaburgalarında mızrak. Ruhum kavrulsun!" Başka kimse gülmedi. Ama dinliyorlardı.

"Pek değil." Mat sırıtmayı başardı. *Yak beni, bu kadarını anlattım bile. Kalanını anlatsam da olur.* "Rhuarc Kızlarla iyi anlaşmak istiyorsam, onlara Kızların Öpücüğü'nün nasıl oynandığını sormam gerektiğini söyledi. Onları tanımanın en iyi yolunun bu olduğunu söyledi." Hâlâ evdeki, Papatyaları Öp oyunu gibi bir öpücük oyunu gibi geliyordu kulağa. Aiel klan şefinin şaka yapacak bir adam olduğunu hiç düşünmemişti. Bir dahaki sefere daha ihtiyatlı olacaktı. Sırıtışını iyileştirmek için çaba gösterdi. "Bu yüzden Bain ve..." Reimon sabırsızca kaşlarını çattı. Hiçbiri? Rhuarc dışındaki Aiellerin ismini bilmiyordu ve yine hiçbiri bilmek istemiyordu. "...kaz kadar aptal biri gibi gittim ve bana göstermelerini istedim." Yüzlerinde beliren geniş sırıtışlara bakarak şüphelenmesi gerekirdi. Bir farenin dansa kaldırdığı kediler gibi. "Ben ne olduğunu anlamadan boynuma yaka gibi bir avuç mızrak dayandı. Tek hapşırıkla tıraşımı olabilirdim."

Masanın çevresindekiler, Reimon'un hırıldamaları ve Estean'ın şaraba boğulmuş anırmaları karşısında, kahkahaya boğuldu.

Mat gülmelerine izin verdi. Parmağını oynatacak olsa derisini delecek mızrakları hâlâ hissedebiliyordu. Kahkahalar atan Bain, ona Kızların Öpücüğü oynamak isteyen adam duyduğunu hatırlamadığını söylüyordu.

Carlomin sakalını sıvazladı ve Mat'in tereddüdüne karşı konuştu. "Burada duramazsın. Devam et. Ne zaman oldu bu? İddiaya girerim, iki gece önce olmuştur. Oyun için gelmemiştin ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu."

"O gece Thom Merrilin ile taş oynadım," dedi Mat hemen. "Bu günler önceydi." Yüzünü ifadesiz tutarak yalan söyleyebildiği için memnundu. "Her biri birer öpücük aldı. O kadar. Kız iyi bir öpücük olduğunu

düşünüyorsa mızrakları biraz çekiyorlardı. Değilse, biraz daha ittiriyorlardı; teşvik etmek için, diyebilirsin. O kadardı. Size şu kadarını söyleyeyim; tıraş olurken kendimi daha fazla keserim."

Piposunu yine dişlerinin arasına sıkıştırdı. Daha fazlasını bilmek istiyorlarsa, gidip oyunu oynamak istediklerini söylemeliydiler. Mat aralarından bazılarının yeterince aptal olduğunu umdu. *Lanet Aiel kadınlar ve lanet mızrakları*. Gün doğumuna dek yatağına gidememişti.

"Benim için yeterden de fazla," dedi Carlomin kuru kuru. "Değilse Işık ruhumu kavursun." Masanın ortasına gümüş bir kron attı ve kendine bir kart çekti. "Kızların Öpücüğü." Sarsılarak güldü ve masanın çevresinde yeni bir kahkaha dalgası dolaştı.

Baran beşinci kartını aldı ve Estean önündeki yığından bir para alıp ne olduğuna baktı. Şimdi durmayacaklardı.

"Vahşiler," diye mırıldandı Baran piposunun üzerinden. "Cahil vahşiler. Oldukları bu işte, ruhum kavrulsun. Kıraç'ta mağaralarda yaşıyorlar. Mağaralarda! Kıraç'ta vahşilerden başka kimse yaşamaz."

Reimon başını salladı. "En azından Lord Ejder'e hizmet ediyorlar. Öyle olmasa yüz Savunucu alıp Taş'ı onlardan temizlerdim." Baran ve Carlomin haşin bir biçimde onaylayarak hırladı.

Mat'in yüzünü ifadesiz tutmak için çaba göstermesi gerekmedi. Aynısını daha önce de duymuştu. Kimse yerine getirmeni beklemezken böbürlenmek kolaydı. Yüz Savunucu? Bir sebepten Rand kenara çekilse bile, Taş'ı tutan birkaç yüz Aiel Tear'ın çıkartabileceği en büyük orduya karşı savunabilirdi onu. Aslında Taş'ı istediklerinden değil. Mat yalnızca Rand yüzünden orada olduklarını tahmin ediyordu. Bu lordcuklardan herhangi birinin bunu anladığını sanmıyordu, ama bilseler de kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayacağını düşünmüyordu.

"Mat." Estean kartlarını bir elinde açtı ve ne şekilde sıralanacaklarından emin değilmiş gibi yeniden düzenledi. "Mat, Lord Ejder'le konuşursun, değil mi?"

"Hangi konuda?" diye sordu Mat ihtiyatla. Bu Tearlılar arasında, hoşuna gidenden daha fazla kişi Rand'la birlikte büyüdüğünü biliyordu ve yanlarında olmadığı bütün zamanı Rand'la kol kola geçirdiğini düşünüyor gibiydiler. Yönlendirebiliyor olsa, aralarından hiçbiri kendi kardeşinin yanına bile gitmezdi. Mat neden kendisinin, daha aptal görüldüğünü bilmiyordu.

“Söylemedim mi?” Sade yüzlü adam gözlerini kısarak kartlarına baktı ve başını kaşıdı, sonra neşelendi. “Ah, evet. Bildirisi, Mat. Lord Ejder’in. Sonuncusu. Sıradan insanların, lordları hâkim önüne çağırabilme hakkı olduğunu söylediği. Bir lordun hâkim önüne çağrıldığı nerede görülmüş? Hem de köylüler tarafından!”

Mat’in eli cüzdanı üzerinde öyle gerildi ki, içindeki paraların birbirine sürtündüğünü hissetti. “Bir balıkçının kızına, kız ne derse desin dilediğini yaptığın için ya da pelerinine çamur sıçratması yüzünden bir çiftçiyi dövdürdüğün için yargılansan ayıp olurdu,” dedi sessizce.

Diğerleri ruh halini anlayarak huzursuzca kıpırdandı, ama Estean başını öyle bir salladı ki, düşecek gibi oldu. “Kesinlikle. Ama buna gelmez, elbette. Bir hâkimin önünde yargılanan bir lord, ha? Elbette olmaz. Hayatta olmaz.” Kartlarına bakarak sarhoş sarhoş güldü. “Balıkçı kızı olmaz. Ne kadar yıkatırsan yıkat balık kokar, anlıyor musun. Tombul bir çiftçi kızı en iyisidir.”

Mat kendi kendine kumar oynamak için orada olduğunu söyledi. Kendi kendine, aptalın saçmalıklarını duymazdan gelmesini söyledi. Kendine Estean’ın cüzdanından ne kadar çok altın alacağını hatırlattı. Ama dili dinlemedi. “İşin nereye varacağını kim bilebilir? Belki adam işi asmaya kadar götürür.”

Edorion ona yan yan, ihtiyatlı, huzursuz bir bakış fırlattı. “Bu... bu sıradan insanlar hakkında konuşmamız şart mı, Estean? İhtiyar Astoril’in kızlarına ne dersin? Hangisiyle evleneceğine karar verdin mi?”

“Ne? Ah. Sanırım yazı tura atacağım.” Estean, kartlarına bakıp kaşlarını çattı, birinin yerini değiştirdi, yine kaşlarını çattı. “Medore’nin iki üç güzel hizmetçisi var. Belki Medore ile evlenirim.”

Mat, çiftçi suratlı adamın yüzünü yumruklamamak için gümüş şarap kadehinden uzun bir yudum aldı. Hâlâ ilk kadehiydi; iki hizmetkâr daha fazlasını eklemeye çalışmaktan vazgeçmişti. Estean’a vuracak olsa, hiçbiri onu engellemek için kılını kıpırdatmazdı. Estean bile. Çünkü o Lord Ejder’in arkadaşıydı. Mat, şehirde bir meyhanede olduğunu, gemicinin birinin şansını sorguladığını ve postu deldirmemek için çevik diline, çevik ayaklara ya da çevik ellerine güvenmesi gerektiğini diledi.

Edorion, ruh halini kestirmeye çalışarak yine Mat’e baktı. “Bugün bir söylenti duydum. Lord Ejder Illian’a savaş açıyormuş.”

Mat şarapla boğulacak gibi oldu. “Savaş mı?” dedi tükürükler saçarak.

“Savaş,” diye onayladı Reimon mutlulukla, piposunun sapının üzerinden.
“Emin misin?” dedi Carlomin ve Baran ekledi. “Ben söylenti duymadım.”
“Bugün üç dört kişiden duydum.” Edorion kartlarına dalmış gibiydi. “Ne kadar doğru olduğunu kim bilebilir?”
“Doğru olmalı,” dedi Reimon. “*Callandor*’u tutarak bize önderlik edecek Lord Ejder varken, savaşmamız bile gerekmez. Illian ordularını dağıtır ve biz doğrudan Illian’a gireriz. Bir açıdan çok kötü. Değilse ruhum kavrulsun. Illianlılarla kılıç çarpıştırmayı isterdim.”
“Lord Ejder önderlik ederken şansın olmayacak,” dedi Baran. “Ejder sancağını görür görmez dizlerinin üstüne çökerler.”
“Ve çökmezlerse,” diye ekledi Carlomin gülerek, “Lord Ejder onları durdukları yerde şimşeklerle patlatır.”
“Önce Illian,” dedi Reimon. “Ve sonra... Sonra Lord Ejder için dünyayı fethederiz. Ona böyle dediğimi söyle. Mat. Bütün dünya.”
Mat başını iki yana salladı. Bir ay önce olsa, yönlendirilebilen, delirip korkunç bir biçimde ölecek bir adam fikri ile dehşete düşerlerdi. Şimdi Rand’ı takip ederek savaşa gitmeye, savaşı kazanması için gücüne güvenmeye hazırdılar. Bu şekilde ifade edecek olmasalar bile, Güç’e güvenmeye hazırdılar. Ama Mat tutunacak bir şeye ihtiyaç duyduklarını tahmin ediyordu. Aşılmaz Taş Aiellerin elindeydi. Yenidendoğan Ejder, başlarının otuz metre üstündeki odasındaydı ve *Callandor* yanındaydı. Tearlıların üç bin senelik inanç ve tarihleri yıkılmıştı; dünya tepetaklak olmuştu. Mat kendisi olsa daha iyi baş edip edemeyeceğini merak etti; onun dünyası da bir seneden fazladır biraz çarpılmıştı. Elinin arkasında, parmaklarının üstünde bir Tear altın kronunu yuvarladı. Ne kadar iyi başa çıkmış olursa olsun, geri dönmeyecekti.
“Ne zaman savaşa gidiyoruz, Mat?” diye sordu Baran.
“Bilmiyorum,” dedi Mat yavaşça. “Rand’ın savaş başlatacağını sanmıyorum.” Çoktan delirmemişse. Bunu düşünmeye gerek yoktu.
Diğerleri, ona yarın güneşin doğmayacağını söylemiş gibi baktılar.
“Hepimiz Lord Ejder’e sadığız elbette.” Edorion kartlarına bakıp kaşlarını çattı. “Ama kırsalda... Yüksek Lordlardan bazılarının, birkaçının Taş’ı geri alacak bir ordu kurmaya çalıştığını duydum.” Aniden herkes bakışlarını Mat’ten kaçırdı, ama Estean hâlâ kartlarını çözmeye çalışıyor gibi görünüyordu. “Lord Ejder bizi savaşa götürdüğünde çözülecekler

elbette. Her durumda, biz, burada, Taş'ta olanlar sadığız. Eminim Yüksek Lordlar da öyledir. Onlar kırsalda birkaç kişi."

Sadakatleri, Yenidendoğan Ejder karşısındaki korkularından daha büyük değildi. Mat bir an Rand'ı bir engerek çukurunda yalnız bırakmayı planladığını hissetti. Sonra Rand'ın ne olduğunu hatırladı. Aslında bu bir tavuk kümesine gelincik bırakmaktan farklı değildi. Rand dostuydu. Ama Yenidendoğan Ejder... Kim Yenidendoğan Ejder'in dostu olabilirdi ki? *Ben kimseyi terk etmiyorum. İstese muhtemelen Taş'ı tepemize indirebilirdi. Benim de tepeme. Kendine yine gitme zamanının geldiğini söyledi.*

"Balıkçı kızı olmaz," diye mırıldandı Estean. "Lord Ejder'le konuşursun."

"Senin sıran Mat," dedi Carlomin endişeyle. Yarı korkmuş görünüyordu, ama neyden korktuğunu –Estean'ın Mat'i yine kızdıracağından mı, yoksa sohbetin yine sadakate döneceğinden mi– bilmek olanaksızdı. "Beşinci kartı alacak mısın, yoksa bırakacak mısın?"

Mat dikkatini yitirdiğini fark etti. O ve Carlomin dışında herkesin beş kartı vardı, ama Reimon oyundan çıktığını ifade etmek için kendi kartlarını yüzleri aşağı bakacak şekilde para yığınının yanına bırakmıştı. Mat düşünür gibi yaparak tereddüt etti, sonra içini çekerek yığına bir para daha attı.

Gümüş kron dönerek sıçrarken, şansının aniden bir sızıntıdan sele dönüştüğünü hissetti. Masanın üzerinde gümüşün her çınlaması kafasında yankılandı; yazı ya da tura diyebilirdi ve paranın her sıçrayışta nasıl düşeceğini söyleyebilirdi. Tıpkı Carlomin önüne bırakmadan önce kartının ne olduğunu bildiği gibi.

Kartları masanın üzerinde bir araya toplayıp bir elinde açtı. Diğer dördünün yanında Alev Hükümdarı ona bakıyordu: avucunda bir alev dengeleyen Amyrlin Makamı, ama Siuan Sanche'ye hiç benzemiyordu. Tearlılar Aes Sedailer hakkında ne hissederse hissetsin, Tar Valon'un gücünü yine de kabulleniyorlardı, ama destedeki en düşük takım Alevlerdi.

Beşinin birden ona gelmesi olasılığı neydi? Zar gibi gelişigüzel şeylerde şansı hep iyi giderdi, ama belki birazı kartlara da bulaşmaya başlamıştı. "Öyle değilse Işık kemiklerimi yaksın," diye mırıldandı. Ya da söylemek istediği buydu.

"İşte," diye bağırdı Estean. "Bu sefer inkâr edemezsin. Bu Kadim Lisan'dı. Yanmak ve kemikler hakkında bir şey." Sırıtarak masanın çevresinde oturanlara baktı. "Öğretmenim benimle gurur duyardı. Ona bir armağan göndermeliyim. Nereye gittiğini bulabilirsem elbette."

Asillerin Kadim Lisan'ı konuşabildiği varsaydırdı, ama aslında pek az kişinin Estean'dan daha fazla bilgisi vardı. Genç lordlar Mat'in tam olarak ne söylediğini tartışmaya koyuldular. Sıcaklık hakkında bir yorum olduğunu düşünüyor gibiydiler.

Ağzından çıkan sözleri hatırlamaya çalışırken Mat'in tüyleri diken diken oldu. Bir dizi anlamsız laf, ama anlaması gerektiğini düşünüyordu. *Kavrul, Moiraine! Beni rahat bıraksaydı hafızamda bir araba ve atlarının geçebileceği kadar geniş delikler olmazdı ve ağzımdan bu tür... lanet laflar fışkırmazdı.* Aynı zamanda bir cep dolusu altınla dünyayı dolaşmak yerine babasının ineklerini sağıyor olurdu, ama işin bu kısmını görmezden gelmeyi başardı.

"Kumar oynamaya mı geldiniz," dedi sertçe, "yoksa örgü ören ihtiyar kadınlar gibi gevezelik etmeye mi?"

"Kumar oynamak için," dedi Baran kısaca. "Üç altın kron!" Paraları yığına attı.

"Ben de üç tane daha." Estean hıçkırdı ve yığına altı altın para ekledi.

Mat sırıtmasını bastırırken Kadim Lisan'ı unuttu. Yeterince kolaydı; düşünmek istemiyordu. Dahası, böyle güçlü başlıyorlarsa, bu elle, sabah gitmesine yetecek kadar kazanırdı. *Ve Rand bir savaş başlatacak kadar deliyse, yürümem gerekse bile giderim.*

Dışarıda, karanlığın içinde bir horoz öttü. Mat huzursuzca kıpırdandı ve kendi kendine aptallık etmemesini söyledi. Kimse ölmeyecekti.

Gözlerini kartına indirdi... ve kırpıştırdı. Amyrlin Makamı'nın elindeki alev yerini bir hançere bırakmıştı. O kendi kendine yorulduğunu ve hayal görmeye başladığını söylerken, kadın minik hançeri elinin arkasına sapladı.

Mat boğuk bir haykırışla kartları fırlattı ve kendini arkaya attı. Sandalyesini devirdi, düşerken iki ayağıyla masayı tekmeledi. Hava bal gibi yoğunlaştı. Her şey zaman yavaşlamış gibi hareket ediyordu, ama aynı zamanda her şey aynı anda oluyordu. Haykırışını başkaları yankıladı, bir mağaranın içinde yansıyan boş bağırışlar. O ve sandalye arkaya, aşağı süzüldü; masa havalandı.

Alev Hükümdarı havada asılı kaldı, irileşti, zalim bir gülümsemeyle ona tepeden baktı. Şimdi insan boyutlarına yakın, karttan çıkmaya başladı; hâlâ bir resimdi, derinliği yoktu, ama çoktan yüreğine saplanmış gibi kızarmış hançeriyle Mat'e doğru uzandı. Yanında Kupa Hükümdarı, Tear Yüksek Lordu kılıcını çekerek büyümeye başladı.

Mat süzüldü, ama bir şekilde sol yenindeki hançere ulaşmayı başardı ve aynı hareketin devamı olarak doğrudan Amyrlin'in yüreğine fırlattı. O şeyin bir yüreği varsa. İkinci hançer hızla sol eline geldi ve daha da hızlı terk etti. İki hançer kaz tüyü gibi havada süzüldü. Mat çığlık atmak istedi, ama ilk şok ve öfke haykırışı hâlâ ağzını dolduruyordu. Değnek Hükümdarı, değneği cop gibi tutan Andor Kraliçesi, ilk iki kartın yanında genişliyordu. Kızıl altın saçları deli bir kadının hırlamasını çevreliyordu.

Mat hâlâ düşüyor, hâlâ aynı uzamış haykırışı koparıyordu. Amyrlin kartından kurtuldu, Yüksek Lord kılıcıyla dışarı adım attı. Düz şekiller de Mat kadar yavaş hareket ediyordu. Neredeyse. Ellerindeki çeliklerin kesebildiğine ilişkin kanıtı vardı ve kuşkusuz değnek kafa kırabilirdi. Mat'in kafasını.

Fırlattığı hançerler jöleye batarmış gibi hareket ediyordu. Mat horozun kendisi için öttüğünden emindi. Babası ne demiş olursa olsun, alamet gerçekti. Ama Mat pes edip ölmeyecekti. Bir şekilde ceketinin altından iki hançer çıkarmış, iki elinde tutuyordu. Havanın ortasında dönmeye çalışarak ayaklarını altına aldı, bir hançeri değnekli, altın saçlı şekle fırlattı. Dönmeye çalışırken, yüzüstü düşmeye hazırlanırken diğerini elinde tuttu...

Dünya normal hızına döndü. Mat yan tarafına düştü ve bütün nefesi boşaldı. Ümitsizce ayağa kalkmaya çabalarken ceketinin altından bir kart daha çıkardı. Hançerin fazlası olmaz, demişti Thom. İkisine de ihtiyaç yoktu.

Bir an kartların ve şekillerin kaybolmuş olduğunu düşündü. Ya da her şeyi hayal ettiğini. Belki delirmekte olan oydu. Sonra normal boyuna dönmüş, titremeye devam eden hançerleriyle koyu renk ahşap panellerden birine çivilenmiş kartları gördü. Derin, perişan bir nefes aldı.

Masa yan yatmıştı, paralar hâlâ yerde dönüyordu ve lordcuklarla hizmetkârlar dağınık kartların arasına çökmüştü. Ağızları bir karış açık Mat ve duvardaki, ellerindeki hançerlerine aynı ölçüde iri gözlerle bakıyorlardı. Estean bir şekilde devrilmeden kalmış gümüş bir sürahi kaptı ve şarabı boğazından aşağı dökmeye başladı. Fazlası çenesinden göğsüne aktı.

"Sırf kazanan kâğıtların yok diye," dedi Edorion boğuk bir sesle, "böyle..." Ürpererek sustu

"Sen de gördün." Mat hançerleri kınlarına soktu. Elinin arkasındaki minik yaradan ince bir kan sızıyordu. "Kör numarası yapma!"

"Ben hiçbir şey görmedim," dedi Reimon kupkuru bir sesle. "Hiçbir şey!" Yerde sürünerek altın ve gümüş paraları toplamaya başladı.

Dünyadaki en önemli şey paralarmış gibi onlara yoğunlaşmıştı. Diğerleri de aynısını yapıyordu. Tek istisna, şarap kalıp kalmadığını görmek için devrilmiş sürahileri araştırmakta olan Estean'dı. Hizmetkârlardan biri yüzünü ellerine saklamıştı; diğeri gözlerini kapatmış, alçak, nefes nefese sızlanırcasına dua ediyordu.

Mat bir küfür sallayarak hançerlerinin panele çivilediği üç karta bakmaya gitti. Yine yalnızca oyun kartı olmuşlardı; berrak lakesi çatlamış katı kâğıtlar. Ama Amyrlin şekli hâlâ bir alev yerine hançer tutuyordu. Mat kan tadı aldı ve elindeki kesiği emmekte olduğunu fark etti.

Telaşla hançerlerini kurtardı, kartları yırttı ve hançerleri kaldırdı. Bir an sonra yere saçılmış kartları buldu. Para ve Rüzgâr Hükümdarlarını buldu ve onları da yırttı. Kendini biraz aptal hissetti. Her şey olup bitmişti ve kartlar yine yalnızca karttı, ama elinde değildi.

Elleri ve dizleri üzerinde emekleyen genç lordlardan hiçbiri onu durdurmaya çalışmadı. Ona bakmadan yolundan kaçıştılar. Bu gece daha fazla kumar oynanmayacaktı ve muhtemelen gelecek gecelerde de oynanmayacaktı. En azından Mat'le. Ne olmuşsa, onun hedef alındığı açıktı. Daha da açık olan, Tek Güç ile yapılmış olması gerektiğiydi. Bunun bir parçası olmak istemiyorlardı.

"Kavrulası Rand!" diye mırıldandı alçak sesle. "Delirmek zorundaysan, beni dışında tut!" Piposu iki parça halinde yatıyordu, sapı temiz bir ısırıkla ayrılmıştı. Öfkeyle cüzdanını yerden aldı ve odadan çıkıp gitti.

Kararmış odasında, beş kişiye yetecek kadar geniş bir yatakta Rand huzursuzca dönüyordu. Rüya görüyordu.

Gölgeli bir ormanda Moiraine onu keskin bir sopayla Amyrlin Makamı'nın bir kütüğün üzerinde, ellerinde Rand'ın boynu için bir halat yular, beklemekte olduğu yere doğru dürtüklüyordu. Ağaçların arasında bulanık, yarı görünür şekiller hareket ediyor, gizlice izliyor, onu avlıyordu; orada solgun ışıkta bir hançerin çeliği parlıyor, burada bağlamak için kullanılacak halatlar görüyordu. İnce ve omzundan yüksek olmayan Moiraine'in yüzünde, daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Korku. Terleyerek daha şiddetli dürtükledi ve onu Amyrlin'in yularına doğru koşturmaya çalıştı. Gölgelerde Karanlıkdostları ve Terkedilmişler, ileride Beyaz Kule'nin yuları, arkada Moiraine. Moiraine'in sopasından kaçınarak kaçtı.

“Bunun için çok geç,” diye seslendi Moiraine arkasından, ama Rand geri dönmeliydi. Geri.

Mırıldanarak yatağında kıvrandı, sonra bir an daha rahat nefes alarak durdu.

Köyün yakınlarındaki Suormanı’ndaydı. Ağaçların arasından yatık gelen güneş ışığı önündeki gölette kıvılcımlanıyordu. Göletin bu ucundaki kayaların üzerinde yosunlar vardı ve otuz adım ötedeki diğer uç yabançiçeklerinden bir yayla çevrilmişti. Çocukken burada yüzmeyi öğrenmişti.

“Şimdi yüzmelisin.”

İrkilerek döndü. Min oğlan ceketi ve pantolonu içinde sırıtarak duruyordu ve yanında kızıl altın bukleleriyle, annesinin sarayına uyacak yeşil, ipek bir elbisenin içinde Elayne vardı.

Konuşan Min’di, ama Elayne ekledi, “Su davetkâr görünüyor, Rand. Burada bizi kimse rahatsız etmez.”

“Bilmiyorum,” diye başladı yavaşça. Min parmaklarını ensesine doladı, ayak parmaklarının ucunda yükseldi, Rand’ı kendine çekip öperek sözünü kesti.

Yumuşak bir mırıltıyla Elayne’in sözlerini tekrarladı. “Burada bizi kimse rahatsız etmez.” Geriledi, ceketini çıkardı ve gömleğinin bağcıklarını çözmeye başladı.

Rand bakakaldı. Elayne’in elbisesinin yosunlu yerde yattığını görünce daha da şaşırdı. Kız-Veliaht kollarını çaprazlayarak eğilmiş, iç gömleğinin eteklerini topluyordu.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu boğulurcasına.

“Seninle yüzmeye hazırlanıyoruz,” diye yanıt verdi Min.

Elayne ona gülümsedi ve iç gömleğini başının üzerine çekti.

Rand, gönülsüzce, ama telaşla döndü. Ve kendini iri, kara gözleriyle hüzünle onu izleyen Egwene’e bakarken buldu. Kız tek söz etmeden döndü ve ağaçların arasında kayboldu.

“Dur!” diye bağırdı arkasından. “Açıklayabilirim.”

Koşmaya başladı; onu bulmak zorundaydı. Ama ağaçların kenarına ulaştığında Min’in sesi onu durdurdu.

“Gitme, Rand.”

O ve Elayne suya girmişti bile, tembel tembel göletin ortasına yüzerlerken yalnızca başları görünüyordu.

“Geri dön,” diye seslendi Elayne, çağırmak için ince kolunu kaldırarak. “İstediğin şeyi hak etmiyor musun?”

Rand ayak değiştirdi, hareket etmek istiyordu, ama hangi yöne gideceğine karar veremiyordu. İstediği şey. Sözler tuhaf geliyordu. Ne istiyordu ki? Elini yüzüne kaldırdı ve ter gibi gelen şeyi silmeye çalıştı. İltihaplanmış deri, avucundaki balıkçıl damgasını neredeyse silmişti; kırmızı kenarlı yarıkların içinden beyaz kemik görünüyordu.

İrkilerek uyandı ve karanlık sıcağın içinde titreyerek yattı. İç çamaşırları ve altındaki keten çarşaflar, terden sırılsıklam olmuştu. Yan tarafı, eski yaranın doğru düzgün iyileşmediği yerde yanıyordu. Kaba yaranın üzerinde elini gezdirdi. Yaklaşık iki buçuk santim boyunda bir çemberdi ve bunca zaman geçmesine rağmen hâlâ hassastı. Moiraine’in Aes Sedai Şifası’ndan sonra bile doğru düzgün iyileşmemişti. *Ama henüz çürümüyorum. Ve delirmedim de. Henüz değil.* Henüz değil. Bu her şeyi anlatıyordu. Kahkaha atmak istedi ve bunun çoktan biraz delirmiş olduğunu mu gösterdiğini merak etti.

Min ve Elayne’i düşlemek, onları şey gibi... Eh, bu delilik değildi, ama aptallık olduğu kesindi. İkisi de uyanıkken ona bu şekilde bakmamıştı. Çocukluklarından beri Egwene ile sözlü sayılırlardı. Evlilik Yemini’ni Kadın Kurulu’nun önünde etmemişlerdi, ama Emond Meydanı’ndaki herkes bir gün evleneceklerini biliyordu.

O bir gün hiç gelmeyecekti elbette: artık değil, yönlendirebilen adamın önünde yatan kaderle değil. Egwene bunu fark etmiş olmalıydı. Öyle olmalıydı. Kendini Aes Sedai olmaya adamıştı. Yine de, kadınlar tuhaftı; Aes Sedai olmasına rağmen, yönlendirebiliyor olsa da olmasa da onunla evlenebileceğini düşünüyor olabilirdi. Rand ona artık onunla evlenmek istemediğini, onu kardeş gibi sevdiğini nasıl anlatabilirdi? Ama ona bunu söylemesine ihtiyaç yoktu, bundan emindi. Olduğu şeyin arkasına saklanabilirdi. Egwene bunu anlamalıydı. Delirmeden önce, canlı canlı çürümeden önce, eğer şanslıysa birkaç senesi olduğunu bilen bir adam nasıl bir kadından kendisi ile evlenmesini isteyebilirdi? Sıcağa rağmen ürperdi.

Uykuya ihtiyacım var. Yüksek Lordlar sabah yine gelecek, onayını elde etmeye çalışacaktı. Yenidendoğan Ejder’in onayı için. *Belki bu sefer rüya görmem.* Çarşafların üzerinde kuru bir yer aramak için dönecek oldu... sonra karanlığın içindeki küçük hışırtıları dinleyerek dondu. Yalnız değildi.

Kılıç Olmayan Kılıç, odanın karşısında, uzanamayacağı bir yerde. Yüksek Lordların kuşkusuz *Callandor*’u gözlerinden uzak tutmasını

umarak verdiği taht gibi bir dayanağın üzerinde yatıyordu. *Biri* Callandor*'u çalmak istiyor.* İkinci bir düşünce geldi. *Ya da Yenidendoğan Ejder'i öldürmek istiyor.* Yüksek Lordların ölümsüz sadakatleri hakkındaki sözlerinin yalnızca zorunluluktan kaynaklandığını bilmek için Thom'un fısıldadığı uyarılara ihtiyacı yoktu.

Kendini duygulardan ve düşüncelerden arındırdı, Boşluk'u buldu; bu kadarı, çaba göstermeden gelmişti. Duygu ve düşünceyi dışarıda bırakarak, içindeki soğuk boşlukta süzülerek Gerçek Kaynak'a uzandı. Bu sefer kolaylıkla dokundu. Her zaman öyle olmuyordu.

Saidin, beyaz sıcak ve ışıktan bir sel gibi içini doldurdu, onu yaşamla yüceltti, Karanlık Varlık'ın, saf, tatlı suyun üzerinde yüzen lağım tabakası gibi lekesiyle midesini bulandırdı. Sel onu alıp götürmek, onu gömmek, kaplamakla tehdit etti.

Rand selle mücadele etti, irade gücüyle ona hâkim oldu ve Güç yönlendirerek ayaklarının üzerine inerken Rüzgârdaki Elma Çiçekleri adlı kılıç duruşunu aldı. Düşmanları çok olamazdı, yoksa daha fazla gürültü çıkarırlardı; zarafetle isimlendirilmiş form, birden çok rakibe karşı kullanılmak için düşünülmüştü.

Ayakları halıya dokunduğunda, uzun kabzalı, kıvrık çelikli, bir kenarı keskin kılıç elindeydi. Alevden yapılmış gibi görünüyordu, ama ılık bile gelmiyordu. Çeliğinin sarı kırmızı rengi üzerinde bir balıkçıl şekli siyah siyah duruyordu. Aynı anda odadaki her mum, her yaldızlı lamba yandı, arkalarındaki küçük aynalar aydınlığı artırdı. Duvarlardaki büyük aynalar ve iki boy aynası daha da fazlasını yansıttı, öyle ki büyük odanın herhangi bir köşesinde rahatlıkla kitap okuyabilirdi.

Callandor, kabzası ve ucu camdan yapılmış gibi görünen kılıç, adam boyunda ve genişliğinde, oymalı, yaldızlı ve değerli taşlar kakılmış bir dayanağın üzerinde yatıyordu. Mobilyalar da yaldızlı, mücevher kakmalıydı, yatak, sandalyeler, sıralar, gardıroplar, sandıklar, lavabo masası. Sürahi ve lavabo altın Deniz Halkı porselenindendi ve yaprak kadar inceydiler. Geniş, kızıl, altın ve mavi kıvrımlarla dokunmuş Tarabon halısı bir köyün tamamını bir ay boyunca besleyebilirdi. Neredeyse her düz yüzey daha fazla narin Deniz Halkı porseleni ya da gümüş üzerine altın işlemeli ya da kaplamalı kadehler, taslar ve süslerle doluydu. Şöminenin üzerindeki geniş rafta iki yakut gözlü gümüş kurt doksan santim yüksekliğinde altın bir geyiği yere çekmeye çalışıyordu. Üstlerine altın iplikle kartal şekilleri işlenmiş kırmızı ipekten perdeler, dar pencerelere asılmış, dinmekte olan

rüzgârla hafif hafif sallanıyordu. Odanın her yerine kitaplar saçılmıştı; deri ciltli, ahşap ciltli, bazıları lime lime olmuş ve hâlâ Taş'ın kütüphanesinin en derin raflarından getirdikleri tozları taşıyan kitaplar.

Katiller ya da hırsızlar görmeyi umarken halının ortasında şaşkınlıkla ve tereddütle durmuş, genç, güzel, siyah saçları dalga dalga omuzlarına dökülen bir kadın gördü. Kadının ince, beyaz ipek sabahlığı sakladıklarından fazlasını teşhir ediyordu. Mayene kent-devletinin hükümdarı Berelain, görmeyi beklediği son insandı.

Kadın gözleri irileşerek irkildi ve giysisinin gerilmesini sağlayan derin, zarif bir reverans yaptı. "Silahsızım, Lord Ejder. Benden şüphe ediyorsanız üzerimi aramanız için kendimi size teslim ediyorum." Kadının gülümsemesi aniden Rand'ın üzerinde iç çamaşırlarından başka bir şey olmadığını fark etmesine sebep oldu.

Örtünmek için koşturacağıma kavrulurum. Düşünce, Boşluk'un ötesinde süzüldü. *Odama gizlice girmesini ben istemedim!* Öfke ve utanç da boşluğun kenarlarında süzülüyordu, ama yine de yüzü kızardı; bunu, yanaklarındaki kızartıyı belirsizce fark etti. Boşluk'un içi o kadar serin ve sakindi ki; dışarıda... Göğsünden ve sırtından aşağı akan her ter damlasını hissedebiliyordu. Orada, kadının bakışları altında durmak için gerçek bir çaba gerekiyordu. *Üzerini aramak mı? Işık bana yardım et!*

Duruşunu gevşeterek kılıcı yok etti, ama onu *saidin*'e bağlayan dar akışı korudu. Bu, toprak yığını yıkılmak isterken bentteki bir delikten su içmek gibiydi; su ballı şarap kadar tatlı, gübre yığınının ortasından akan dere kadar mide bulandırıcıydı.

Bu kadın hakkında, Taş'ın içinde Mayene'deki sarayıymış gibi yürümesi dışında hiçbir şey bilmiyordu. Thom Mayene Başı'nın devamlı, herkese sorular sorduğunu söylemişti. Rand hakkında sorular. Ne olduğu düşünülürse, bu doğal sayılabilirdi, ama bu onun içini rahatlatmıyordu. Ve kadın Mayene'e dönmemişti. Bu doğal değildi. Rand gelene kadar, kadın aylar boyunca sözde tutsak tutulmuş, tahtından ve küçük ulusundan kopuk yaşamıştı. Çoğu insan, yönlendirebilen bir adamdan uzaklaşmak için önlerine çıkan ilk fırsatı kullanırdı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesinin sert çıktığını biliyordu ve umurunda değildi. "Ben yatarken kapıyı koruyan Aiel nöbetçiler vardı. Yanlarından nasıl geçtin?"

Berelain'in dudakları biraz daha kıvrıldı; Rand'a oda biraz daha ısınmış gibi geldi. "Lord Ejder'in beni çağırdığını söylediğimde hemen geçmeme

izin verdiler."

"Çağırmak mı? Ben kimseyi çağırmadım." *Kes şunu*, dedi kendi kendine. *Bu kadın bir kraliçe ya da ona yakın bir şey. Kraliçelerin davranış tarzları hakkında, uçmak hakkında bildiklerinden daha fazlasını bilmiyorsun.* Medeni davranmaya çalıştı, ama Mayene Başı'na nasıl hitap edeceğini bilemiyordu. "Leydim..." Bu iş görürdü. "...neden gecenin bu saatinde sizi çağırayım?"

Kadın gırtlaktan gelen alçak, zengin bir kahkaha attı; duygusuz boşluğa sanılmışken bile Rand'ın derisini karıncalandırdı, kollarındaki ve bacaklarındaki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu. Aniden kadının üzerine yapışan giysilerini ilk kez fark etti ve yine kıpkırmızı kesildiğini hissetti. *Kastettiği... Olabilir mi? Işık, şimdiye dek ona iki kelime bile etmedim.*

"Belki ben konuşmak istiyorum, Lord Ejder." Solgun sabahlığı yere bıraktı ve Rand'ın ancak gecelik diyebileceği daha da ince, beyaz ipek bir giysi teşhir etti. Gecelik pürüzsüz omuzlarını tamamen açıkta bırakıyordu ve solgun göğsünü epey teşhir ediyordu. Rand, kendini geceliği, neyin tuttuğunu merak ederken buldu. Bakışlarını ondan ayırmak çok güçtü. "Benim gibi evinizden çok uzaktasınız. Özellikle geceler çok yalnız geliyor."

"Yarın sizinle konuşmaktan memnun olurum."

"Ama gündüz çevreniz insanlarla dolu oluyor. Ricacılar. Yüksek Lordlar. Aieller." Kadın ürperdi; Rand, kendi kendine bakışlarını kaçırması gerektiğini söyledi, ama nefes almayı bırakmak bile daha kolay olacaktı. Daha önce, Boşluk'a sarındığı zaman kendi tepkilerinin bu kadar farkında olduğunu hiç hatırlamıyordu. "Aieller beni korkutuyor ve Tear lordlarının hiçbirini sevmiyorum."

Tearlılar hakkında ona inanabilirdi, ama bu kadını herhangi bir şeyin korkutabileceğini düşünmüyordu. *Yak beni, Boşluk olsa da olmasa da, gecenin ortasında, yarı giyinik, bir erkeğin yatak odasında ve köpekten kaçan kedi kadar sinirli olan benim.* Olaylar fazla ileri gitmeden her şeye bir son vermenin zamanı gelmişti.

"Kendi yatak odanıza dönseniz iyi olacak, Leydim." İçinden bir parça sırtına bir de pelerin almasını söylüyordu. Kalın bir pelerin. Bir parça istiyordu. "Konuşmak... konuşmak için gerçekten çok geç. Yarın. Gün ışığında."

Kadın ona yan yan, sorgularcasına baktı. “Tear âdetlerini öğrendiniz mi çoktan, Lord Ejder? Yoksa bu çekimserlik İki Nehir’e özgü bir şey mi? Mayene’de biz o kadar... resmi... değiliz.”

“Leydim...” Rand, sesinin resmi çıkması için uğraştı; kadın resmiyetten hoşlanmıyorsa, Rand’ın istediği oydu. “Ben Egwene al’Vere ile sözlüyüm, Leydim.”

“Aes Sedai olan mı, Lord Ejder? Gerçekten Aes Sedai ise. Kız yüzük ve şalı takmak için çok genç... belki fazla genç.” Berelain, Egwene bir çocukmuş gibi konuşmuştu, ama kendisi de Rand’dan bir yaştan fazla büyük olamazdı –o da büyükse– ve Rand Egwene’den yalnızca iki küsur yaş büyüktü. “Lord Ejder, aranıza girmek istemem. Yeşil Ajahsa onunla evlenin. Ben Yenidendoğan Ejder’le evlenmeyi aklıma bile getirmezdim. Haddimi aşıyorsam beni affedin, ama size bizim Mayene’de o kadar... resmi olmadığımızı söyledim. Size Rand diyebilir miyim?”

Rand üzüntüyle içini çekerek kendini şaşırttı. Yenidendoğan Ejder’le evlenmekten bahsederken kadının gözünde bir parıltı belirmiş, ifadesi hafifçe değişmişti, ama hızla yok olmuştu. Bunu daha önce düşünmemişse bile, fakat artık düşünüyordu. Yenidendoğan Ejder, Rand al’Thor değil; kehanetin adamı, İki Nehirli bir çoban değil. Rand pek şaşırmamıştı; köydeki bazı kızlar Bel Tine ve Güneşgünü’deki oyunlarda en hızlı, en güçlü çıkan herkesin peşinden koşardı ve zaman zaman bir kadın, en zengin tarlalara ya da en büyük sürülere sahip adama göz koyardı. Rand al’Thor’u istediğini düşünmek hoş olurdu. “Gitmeniz gerek, Leydim,” dedi alçak sesle.

Kadın yaklaştı. “Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, Rand.” Sesi dumanlı bir sıcaklığa sahipti. “Ben annesinin önlüğüne bağlanmış bir köylü kızı değilim ve ne istediğini biliyorum...”

“Taştan yapıldığımı mı sanıyorsun, kadın?” Kükremesi üzerine kadın yerinde sıçradı, ama bir sonraki an halıyı aşmış, bir adamı derinliklerine çekebilecek kadar karanlık havuzlar gibi gözlerle ona uzanıyordu.

“Kolların taş kadar güçlü görünüyor. Bana sert davranmak gerektiğini düşünüyorsan sert davran, ama bana sarıl.” Elleri Rand’ın yüzüne dokundu; parmaklarından kıvılcımlar fışkırmış gibi oldu.

Rand düşünmeden ona bağlı akışları yönlendirdi ve havadan bir duvar onu ittirirken, kadın aniden korkuyla iri iri açılmış gözlerle, sendeleyerek geriledi. Rand hava kullandığını fark etti; sık sık ne yaptığını bilmeden bazı

şeyler yapıyordu. En azından, bir kez yaptıktan sonra normalde onları nasıl yapacağını hatırlıyordu.

Görünmeyen, hareketli duvar halıda dalgalar yarattı. Berelain'in yere attığı sabahlığı, soyunurken Rand'ın bir kenara attığı çizmeyi ve üzerinde Eban Vandes'in *Tear Taşı Tarihi* kitabı bulunan kırmızı deriden bir tabureyi sürükledi; kadını duvara yaslar, orada tutsak ederken onunla beraber ittirdi. Kadın güvenle Rand'dan uzaklaşmıştı. Rand akışı bağladı –yaptığı şeye ancak bu adı verebiliyordu– ve artık kalkanı kendisinin sürdürmesine gerek kalmadı. Bir an yaptığı şeyi inceledi ve tekrarlayabileceğinden emin oldu. Faydalı görünüyordu, özellikle de bağlama kısmı.

Kara gözleri hâlâ iri iri açılmış Berelain, titrek elleriyle görünmez zindanının sınırlarını yokladı. Yüzü de dar, ipek geceliği kadar beyazlamıştı. Tabure, çizme ve kitap sabahlığına dolaşmış, yanında yatıyordu.

"Büyük üzüntü duysam da," dedi Rand ona, "bundan sonra yalnızca halk içinde konuşacağız, Leydim." Gerçekten de üzülüyordu. Amacı ne olursa olsun, kadın güzeldi. *Yak beni, gerçekten de aptalın tekiyim!* Hangi açıdan olduğundan emin değildi... güzelliğini düşündüğü için mi, yoksa onu odasına gönderdiği için mi? "Aslında, en kısa sürede Mayene'e dönüş yolculuğunuzu planlasanız en iyisi olacak. Size söz veriyorum, Tear bir daha Mayene'i rahatsız etmeyecek. Benim kişisel sözüm." Bu yalnızca Rand yaşadıkça geçerli olacak bir sözdü, belki yalnızca Taş'ta kaldığı sürece, ama kadına bir şeyler sunmak zorundaydı. İncinen gururu için bir çare, aklını korkusundan uzaklaştırmak için bir armağan.

Ama kadın korkusunu çoktan kontrol altına almıştı, en azından öyle görünüyordu. Yüzü dürüstlük ve açıklıkla doldu, tüm cazibe çabaları kayboldu. "Beni affet. Bunu kötü bir biçimde ele aldım. Seni gücendirmek istememiştim. Benim ülkemde bir kadın bir erkeğe, bir erkek bir kadına fikirlerini serbestçe söyleyebilir. Rand, yakışıklı bir adam olduğunu biliyor olmalısın, uzun boylu ve güçlüsün. Bunu görüp hayran olmamak için, taştan yapılmış olmalıyım. Lütfen beni kendinden uzaklaştırma. İstersen yalvarırım." Dans eder gibi rahatça diz çöktü. Yüz ifadesi hâlâ açık davrandığını, her şeyi itiraf ettiğini söylüyordu, ama diğer yandan diz çökerken zaten zar zor yerinde duran geceliği, düşmek üzereymiş gibi görünecek kadar çok çekmeyi başarmıştı. "Lütfen, Rand?"

Boşluk'la korunuyor olsa da Rand ağzı bir karış açık, kadına bakakaldı ve bunun, güzelliği ya da düşmek üzere olan geceliğiyle bir ilgisi yoktu. Eh,

en azından kısmen vardı. Taşın Savunucuları bu kadının yarısı kadar kararlı davranmış olsalardı, on bin Aiel bile Taş'ı ele geçiremezdi.

"Koltuklarım kabardı, Leydim," dedi diplomatik bir biçimde. "İnanın bana, öyle. Ama bu sizin için adil olmaz. Ben size hak ettiklerinizi veremem." *Bırak bundan ne istiyorsa çıkarsın.*

Dışarıda, karanlığın içinde bir horoz öttü.

Rand şaşkınlık içinde Berelain'in onun arkasına baktığını, gözlerinin fincan tabağı kadar irileştiğini gördü. Kadının ağzı açıldı ve ince boğazı, çıkmayan bir haykırışla boğuldu. Rand hızla döndü, sarı kırmızı kılıç yine ellerine geldi.

Odanın karşısında, boy aynalarından biri yansımasını ona fırlattı, kızıl saçlı ve gri gözlü, beyaz keten iç çamaşırları içinde, ateşten yapılmış bir kılıç tutan uzun boylu, genç bir adam. Yansıma kılıcını kaldırarak halıya adım attı.

Gerçekten delirdim. Düşünce, Boşluk'un sınırlarında dolaştı. *Hayır! O da gördü. Bu gerçek.*

Göz ucuyla solunda hareket sezdi. Düşünmeden döndü ve kılıcı Suyun Üzerinde Yükselen Ay ile savruldu. Kılıç duvardaki aynadan çıkan şekli –kendi şeklini– biçti. Şekil dalgalandı, havada süzülen toz zerreleri gibi ufalandı ve kayboldu. Rand'ın yansıması yine aynada belirdi, ama belirir belirmez ellerini çerçeveye dayadı. Rand odadaki tüm aynalarda hareket olduğunu fark etti.

Ümitsizce kılıcını aynaya sapladı. Sırlanmış cam parçalandı, ama ilk önce imge parçalanmış gibi göründü. Rand kafasının içinde uzak bir çığlık duyduğunu düşündü, haykıran ve solan kendi sesi. Ayna kırıkları dökülürken Tek Güç'le saldırdı. Odadaki bütün aynalar sessizce patladı, halının üzerine cam parçaları yağdırdı. Kafasındaki ölüm çığlığı tekrar tekrar yankılandı ve belkemiğinden aşağı ürpertiler yolladı. Bu kendi sesiydi; sesleri çıkaranın kendisi olmadığına inanmak güç geliyordu.

Hızla dönüp dışarı çıkan şekille yüzleşti ve saldırısını karşıladı. Yelpazeyi Açmak Dağdan Düşen Taşlar'ı karşıladı. Şekil geriye sıçradı ve Rand aniden yalnız olmadığını fark etti. Aynaları ne kadar çabuk kırmış olursa olsun, iki yansıma daha kaçmıştı. Şimdi ona bakarak duruyorlardı, yan tarafındaki buruşmuş yaraya kadar aynı, ona bakan, yüzleri nefret, küçümseme ve tuhaf bir açlıkla dolu üç benzeri. Yalnız, gözleri boş, cansız görünüyordu. Rand, nefes almak için zaman bulamadan saldırdılar.

Rand yana adım attı, kırık ayna parçaları ayağını kesti, sonra yine yana, duruştan duruşa, formdan forma. Her seferinde yalnızca biriyle yüzleşmeye çalışıyordu. Lan'in, Moiraine'in Muhafızının günlük egzersizlerinde kılıçla ilgili öğrettiği her şeyi kullanmaya çalışıyordu.

Üçü birlikte savaşıyor, birbirlerine destek oluyor olsalardı, Rand ilk dakikada ölürdü, ama her biri yalnız başına, diğerleri yokmuş gibi savaşıyordu. Öyle olsa bile, kılıçlarını tamamen önleyemiyordu; dakikalar sonra yüzünün yanından, göğsünden ve kollarından kanlar akıyordu. Eski yara yırtılıp açılmış, iç çamaşırlarını lekeleyen kana kendi kırmızısını eklemişti. Yansımalar Rand'ın yüzü kadar becerisine de sahipti ve bire karşı üçtü. Sandalyeler ve masalar devrildi; paha biçilmez Deniz Halkı porselenleri halının üzerinde parçalandı.

Rand, gücünün azaldığını hissetti. Eski yara dışında, kesiklerinin hiçbiri kendi başına önemli değildi, ama hepsi beraber... Kapının dışındaki Aiellerden yardım istemek aklına bile gelmedi. Kalın duvarlar ölüm çığlıklarını bile boğardı. Ne yapılacaksa, yalnız yapmak zorundaydı. Boşluk'un soğuk duygusuzluğuna sarınarak savaşıyordu, ama korku, geceleyin rüzgârın pencerelere çarptığı dallar gibi sınırlarını tırmalıyordu.

Kılıcı rakibinin gardını aşarak, gözlerin hemen altında yüzünü çizdi... irkilmekten alıkoyamadı kendini; bu onun yüzüydü... sahibi ölümcül bir darbeyi engellemek için geriledi. Yaradan kan fışkırdı, ağzı ve çeneyi koyu kızıl bir perdeyle örttü, ama yaralı yüzdeki ifade değişmedi ve boş gözleri kırpılmadı bile. Açlıktan ölmek üzere olan bir adamın yiyecek istemesi kadar büyük bir arzuyla, Rand'ın ölmesini istiyordu.

Herhangi bir şey onları öldürebilir mi? Üçü de Rand'ın verdiği yaralarla kanıyordu, ama yaralar Rand'ı yavaşlattığı gibi onları yavaşlatmıyordu. Kılıcından sakınmaya çalışıyorlardı, ama yaralandıklarını fark etmemiş görünüyorlardı. *Yaralanmışlarsa,* diye düşündü Rand sertçe. *Öyle olmalı!*

Kendini toparlamak ve nefes alabilmek için bir araya ihtiyacı vardı. Aniden onlardan uzağa, yatağın üzerine sıçradı ve üzerinde yuvarlandı. Etini kıl payı kaçırarak çarşafları doğrayan kılıçları görmekten çok hissetti. Sendeleyerek diğer yanda ayaklarının üzerine indi, dengesini sağlamak için bir sehpaya tutundu. Masanın üzerindeki parlak, altın işlemeli kâse sallandı. Benzerlerinden biri yırtık yatağa tırmanmış, kılıcı elinde, ihtiyatla ilerlerken kaz tüylerini tekmeliyordu. Diğer ikisi ağır ağır yatağı dolaştılar. Hâlâ

birbirlerini görmezden geliyor, gözlerini Rand'dan ayırmıyorlardı. Gözleri cam gibi parlıyordu.

Masaya koyduğu eli acıyınca Rand ürperdi. On beş santimden yüksek olmayan bir imgesi küçük kılıcını saplandığı yerden çekti. Rand içgüdüyle, kılıcı yeniden saplayamadan şekli yakaladı. Şekil dişlerini çıkararak elinde kıvrandı. Rand odada küçük hareketler sezdi, küçük yansımalar cilalı gümüşlerden dışarı çıkıyordu. Şekil, etindeki ısıyı alırmış gibi eli uyuşmaya, üşümeye başladı. *Saidin*'in sıcaklığı içinde kabardı; başı bir akıntı sesiyle doldu ve ısı buz kesilmiş eline aktı.

Aniden küçük şekil sabun köpüğü gibi patladı ve Rand içine bir şeyin aktığını hissetti... patlayan şeyden... kaybettiği gücün küçük bir kısmı gibi. Minik canlılık şokları onu döverken irkildi.

Neden ölmediğini merak ederek başını kaldırdığında sezdiği küçük yansımalar yok olmuştu. Üç iri yansıma, Rand'ın kazandığı gücü onlar kaybediyormuş gibi dalgalanarak duruyordu. Ama o başını kaldırdığında duruldular ve daha ihtiyatlı da olsa yaklaştılar.

Rand hızla düşünerek, kılıcıyla bir birini, bir ötekini tehdit ederek geriledi. Onlarla şimdiye dek yaptığı gibi savaşmaya devam ederse, eninde sonunda onu öldüreceklerdi. Rand bunu, kanamakta olduğunu bildiği kadar kesin biliyordu. Ama yansımaları bir şey birbirine bağlıyordu. Küçük şekli soğurması –bu uzak düşünce midesini bulandırdı, ama böyle olmuştu– onunla birlikte diğerlerini de getirmekle kalmamış, daha büyük yansımaları, birbirine bağlayan bir şey vardı. Aynısını içlerinden birine yapacak olsa, üçünü birden yok edebilirdi.

Onları soğurmayı düşünmek bile midesini boşaltmak istemesine yol açtı, ama başka yol bilmiyordu. *Bu yolu da bilmiyorum. Nasıl yaptım? Işık, ne yaptım?* İçlerinden birini yakalaması, en azından dokunması gerekiyordu; bir şekilde bundan emindi. Ama o kadar yaklaşmaya kalkacak olursa, üç yürek atımı kadar sürede üç kılıçla biçilirdi. *Yansımalar. Hâlâ yansıma mı onlar?*

Aptallık etmediğini umarak –ediyorsa, ölü bir aptal olacaktı– kılıcını ortadan kaldırdı. Bir anda geri getirmeye hazırdı, ama alevden kılıcı yok olduğu zaman diğerleri de yok oldu. Bir an, bir tanesi kanlarla kaplı yüzünün üç kopyası, şaşkın şaşkın baktı. Ama Rand içlerinden birini yakalayamadan hepsi üzerine atladı ve dördü birbirine dolaşmış kollar ve bacaklardan oluşan bir yığın halinde halının üzerine devrilip kırık camların üzerinde yuvarlanmaya başladı.

Rand'ın içi soğukla doldu. Kolları ve bacaklarına, kemiklerine uyuşukluk aktı, ta ki ayna parçalarını, etine batan porselen kıymıklarını hissetmez hale gelene kadar. Paniğe yakın bir şey onu çevreleyen boşluğun içinde belirip kayboldu. Ölümcül bir hata yapmış olabilirdi. Üç yansıma soğurduğundan daha büyüktü ve ondan daha fazla ısı alıyordu. Yalnızca ısı da değil. Rand soğudukça, gözlerine bakan camsı gri gözler can kazanmaya başladı. Rand bir ürpertiyle ölecek olsa mücadelenin sona ermeyeceğini anladı. Bir tanesi kalana dek üçü birbirlerine saldıracaktı ve o kopya yaşamını, anılarını ele geçirecek, o olacaktı.

İnatla savaştı, zayıfladıkça daha çok mücadele etti. *Saidin* çekti, kendini ısısıyla doldurmaya çalıştı. Mide burkan lekesini bile hoş karşılıyordu, çünkü o lekeyi ne kadar çok hissederse, *saidin* içini o kadar çok dolduruyordu. Midesi isyan ediyorsa, demek hâlâ hayattaydı ve hayatta kaldığı sürece savaşacaktı. *Ama nasıl? Nasıl? Daha önce ne yaptım? Saidin* içini öyle doldurdu ki, saldırganlardan kurtulacak olsa bile, Güç tarafından tüketilecek gibi hissediyordu. *Nasıl yaptım?* Tek yapabildiği, *saidin* çekmek ve uğraşmak... uzanmak... çabalamak...

Üç şekilden biri kayboldu –Rand onun içine kaydığını hissetti; sanki yüksekten taş zemine dümdüz düşmüştü– ve sonra diğer ikisi kayboldu. Darbe onu sırtüstü fırlattı ve yaldızlı kabartmalarıyla alçı tavana bakarak yattı, hâlâ nefes alıyor olmasının tadını çıkardı.

Güç hâlâ varlığının her köşesini dolduruyordu. Rand şimdiye dek yediği her yemeği çıkarmak istedi. Kendini o kadar canlı hissediyordu ki, aksi ile karşılaştırıldığında *saidin*'e boğulmamış hayat bir gölgeyi yaşamak gibi geliyordu. Balmumu mumların, lambalardaki yağın kokusunu alabiliyordu. Sırtındaki halının her ipliğini hissedebiliyordu. Derisindeki her yarayı, her kesiği, her çentiği, her bereyi hissedebiliyordu. Ama *saidin*'i bırakmadı.

Terkedilmişlerden biri onu öldürmeye çalışmıştı. Ya da hepsi birden. Bu olmalıydı. Karanlık Varlık serbest kalmamışsa elbette, ki o durumda bu kadar basit bir durumla karşı karşıya kalacağını sanmıyordu. Bu yüzden Gerçek Kaynak'la bağlantısını kesmedi. *Kendim yapmamışsam eğer. Olduğum şeyden, kendimi öldürmeye çalışacak kadar nefret ediyor muyum? Farkında bile olmadan? Işık, bunu kontrol etmeyi öğrenmeliyim. Zorunluyum!*

Acıyla doğruldu. Halının üzerinde kanlı ayak izleri bırakarak *Callandor*'un durduğu yere gitti. Üzeri yüz kesikten akan kanla kaplanmıştı. Kılıcı kaldırdı. Cam kılıç, içine akan Güç'le parladı. Kılıç

Olmayan Kılıç. Camdan yapılmış gibi görünen keskin ucu en iyi çelik kadar kolay keserdi, ama *Callandor* gerçek bir kılıç değildi. Efsaneler Çağı'ndan bir andaç, bir *sa'angreal*'di. Gölge Savaşı ve Dünyanın Kırılışı'ndan kurtulan az sayıda *angreal*'den birinin yardımıyla, onsuz yönlendireni küle döndürecek kadar çok Tek Güç yönlendirmek mümkündü. *Angreal* kullanılarak mümkün olan akış, *angreal* kullanılmadan kullanılabilecek olandan ne kadar fazlaysa, daha da nadir bulunan *sa'angreal*'ler ile kullanılabilecek akış *angreal* kullanılarak yönlendirilebilecek akıştan o kadar fazlaydı. Ve yalnızca bir erkeğin kullanabileceği, üç bin senelik efsaneler ve kehanetler ile Yenidendoğan Ejder'e bağlanan *Callandor,* şimdiye dek yapılmış en güçlü *sa'angreal*'lerden biriydi. *Callandor*'u elinde tutarak tek bir darbeyle şehrin duvarlarını yıkabilirdi. *Callandor*'u elinde tutarak Terkedilmişlerden biriyle bile yüzleşebilirdi. *Onlardı. Öyle olmalı.*

Aniden Berelain'den hiç ses duymadığını fark etti. Onu ölü göreceğinden korkarak döndü.

Kadın, hâlâ dizlerinin üzerinde irkildi. Sabahlığını yeniden giymişti ve çelikten bir zırhmış ya da taş duvarmış gibi sarınmıştı ona. Yüzü kar kadar beyaz, dudaklarını yaladı. "Hangileri?.." Yutkundu ve yine denedi. "Hangisi?.." Bitiremedi.

"Yalnız ben varım," dedi Rand nazikçe. "Evliymiş gibi davrandığın." Kadını yatıştırmak, belki gülümsetmek istiyordu –onun göründüğü kadar güçlü bir kadın, kanla kaplı bir adamın karşısında bile olsa gülümserdi kuşkusuz– ama kadın eğildi ve yüzünü yere bastırdı.

"Sizi gücendirdiğim için bütün alçakgönüllülüğümle özür diliyorum, Lord Ejder." Nefes nefese olan sesi, gerçekten de alçakgönüllü ve korku dolu çıkıyordu. Hiç kendi gibi değil. "Yalvarırım kusurumu unutun ve bağışlayın. Sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim. Yemin ederim, Lord Ejder. Annemin adı ve Işık üstüne, yemin ederim."

Rand düğümlediği akışı çözdü; kadını tutsak eden görünmez duvar bir anlığına sabahlığı dalgalandıran bir esinti oldu. "Affedecek bir şey yok," dedi bitkinlik içinde. Çok yorgun hissediyordu. "İstiyorsan git."

Kadın tereddütle doğruldu, elini uzattı ve hiçbir şeyle karşılaşmayınca rahatlayarak inledi. Sabahlığının eteklerini toplayarak cam kırıklarıyla kaplı halının üzerinde kendine yol buldu. Parçalar kadife terliklerinin altında gıcırdıyordu. Kapıya yaklaştığında durdu ve gözle görünür bir çabayla

Rand'a döndü. Ama onunla göz göze gelemedi. "Dilerseniz Aielleri içeri yollarım. Yaralarınıza bakması için Aes Sedailerden birini de bulabilirim."

Odada bir Myrddraal'le ya da Karanlık Varlık'ın kendisiyle yalnız kalmayı tercih ederdi, ama kadın korkak değil. "Teşekkür ederim," dedi Rand sessizce, "ama hayır. Burada olanları kimseye anlatmazsan memnun olurum. Henüz değil. Yapılması gerekeni ben yaparım." *Terkedilmişler olmalıydı.*

"Lord Ejder nasıl emrederse." Kadın gergin bir reverans yaptı ve belki de Rand'ın onu salıvermek konusunda fikrini değiştirmesinden korkarak telaşla çıktı.

"Karanlık Varlık'ın kendisiyle," diye mırıldandı Rand, kapı kadının arkasından kapanırken.

Aksayarak yatağın ayakucuna gitti ve oradaki sandığa çöküp *Callandor*'u dizlerinin üzerine yatırdı. Kanlı ellerini parıl parıl kılıcın üzerine koydu. Ellerinde o varken, Terkedilmişlerden biri bile ondan korkardı. Biraz sonra yaralarına Şifa vermesi için Moiraine'i çağırtacaktı. Biraz sonra dışarıdaki Aiellerle konuşacak, yine Yenidendoğan Ejder olacaktı. Ama şimdilik yalnızca oturmak ve Rand al'Thor adında bir çobanı hatırlamak istiyordu.

3
Düşünceler

Saate rağmen Taş'ın geniş koridorlarında koşturan bir sürü insan vardı, Taş hizmetkârlarının siyah ve altın rengi ya da bir Yüksek Lordun ya da diğerinin üniformalarına bürünmüş erkek ve kadınlar. Zaman zaman başı açık ve silahsız, bazılarının ceketi iliklenmemiş bir iki Savunucu beliriyordu. Hizmetkârlar yaklaştıkları zaman Perrin ile Faile'e eğiliyor ya da diz kırıyor, sonra durmadan koşturmaya devam ediyorlardı. Askerlerin çoğu onları görünce irkiliyordu. Bazıları katı bir tavırla, ellerini kalplerine bastırarak eğiliyordu, ama hepsi uzaklaşmak ister gibi adımlarını hızlandırıyordu.

Her üç ya da dört lambadan yalnızca biri yakılmıştı. Yüksek şamdanların arasındaki loş bölgelerde, gölgeler duvar halılarını bulanıklaştırıyor, duvara yaslanmış tek tük sandıkları belirsizleştiriyordu. Perrin'inkiler dışındaki tüm gözler için. Onun gözleri o loş bölgelerde cilalanmış altın gibi parlıyordu. Perrin hızla lambadan lambaya yürüyor, aydınlıkta olmadığı sürece bakışlarını yerden ayırmıyordu. Taş'taki insanların çoğu, öyle ya da böyle gözlerinin tuhaf rengini biliyordu. Elbette hiçbiri bundan bahsetmiyordu. Faile bile rengin Aes Sedailerle bağlantısının bir parçası olduğunu, gerçek olan, kabul edilecek, ama asla açıklanmayacak bir şey olduğunu düşünürmüş gibiydi. Öyle olsa bile, ne zaman bir yabancı karanlıkta parlayan gözlerini fark etse Perrin'in sırtından aşağı ürpertiler akıyordu. Dillerini tuttukları zaman, sessizlikleri yalnızca Perrin'in farklılığını vurguluyordu.

"Keşke bana öyle bakmasalar," diye mırıldandı, ondan iki kat yaşlı kır saçlı bir Savunucu yanından geçtikten sonra koşmaya başlayınca. "Benden korkuyorlarmış gibi. Daha önce korkmuyorlardı; bu şekilde değil. Neden bu

insanların hepsi yataklarında değil?” Bir paspas ve bir kova taşıyan kadın diz kırdı ve başını eğip telaşla uzaklaştı.

Kolunu onunkine dolamış olan Faile ona baktı. “Nöbetçilerin, görev başında olmadıkları sürece Taş’ın bu kısmına gelmemeleri gerektiğini düşünürdüm. Bir lordun sandalyesinde hizmetçi kucaklamak ve lord ile leydi uyurken birer lord ve leydiymişler gibi davranmak için iyi bir zaman. Muhtemelen onları ihbar edeceğin için endişeleniyorlardır. Ve hizmetkârlar işlerinin çoğunu geceleyin yapar. Gün ışığında kim onları ayakaltında, süpürür, toz alır, cilalarken görmek ister ki?”

Perrin kuşkuyla başını salladı. Kızın bu tür şeyleri babasının evinden bildiğini tahmin ediyordu. Başarılı bir tüccarın hizmetkârları ve arabaları için koruyucuları olurdu. En azından bu insanlar, Perrin’in başına gelenler onların başına geldiği için yataklarından çıkmış değildi. Öyle olsaydı Taş’tan çıkıp gitmiş ve hâlâ koşuyor olurlardı. Ama neden diğerlerinin arasından Perrin seçilmiş, özellikle hedeflenmiş gibi görünüyordu? Rand’la yüzleşmeye can atmıyordu, ama bilmek zorundaydı. Faile ona yetişmek için adımlarını açmak zorunda kaldı.

Onca ihtişamına, onca altına, ince oymalara, kakmalara rağmen Taş’ın içi de dışı gibi savaş için tasarlanmıştı. Koridorların kesiştiği her yerde, tavan cinayetdelikleriyle doluydu. Hiç kullanılmamış ok delikleri, tüm bir koridor boyunca içeriye bakıyordu. Perrin ve Faile duvarın içine inşa edilmiş ya da duvarlarla örtülmüş, aşağıdaki koridora bakan daha fazla ok deliğiyle kaplı dar ve dönen merdivenleri tırmandılar. Elbette bu tasarımların hiçbiri Aielleri, dış duvarı aşabilen ilk düşmanı engelleyememişti.

Onlar dönen merdivenlere tırmanırken –Perrin koşturduğunu fark etmemişti, ama Faile koluna asılıyor olmasa daha hızlı giderdi– eski ter ve mide bulandırıcı, tatlımsı bir parfüm kokusu aldı, ama onları kafasının arkasına attı. Rand’a ne söyleyeceğine dalmıştı. *Neden beni öldürmeye çalıştın? Delirmeye mi başladın?* Sormanın kolay yolu yoktu ve kolay yanıtlar beklemiyordu.

Taş’ın neredeyse tepesindeki gölgeli koridora çıktığında kendini bir Yüksek Lord ile iki kişisel korumasının sırtına bakarken buldu. Yalnızca Savunucuların Taş’ın içinde silah taşımasına izin verilirdi, ama o üçünün kalçalarında kılıçlar vardı. Bu sıradışı değildi elbette, ama burada, bu katta, gölgelerin içindeki varlıkları ve dikkatle koridorun ucundaki parlak ışığa bakıyor olmaları hiç normal değildi. Işık Rand’a verilen (ya da Rand’ca

alınan ya da alması için Moiraine tarafından dayatılan) odalarının önündeki antreden geliyordu.

Perrin ve Faile merdivenleri tırmanırken sessiz kalmak için çaba göstermemişti, ama üç adam izlemeye o kadar dalmıştı ki, başta hiçbiri yeni gelenleri fark etmedi. Sonra mavi ceketli korumalardan biri, boynundaki tutulmayı rahatlatmak için boynunu çevirdi; onları gördüğünde ağzı açık kaldı. Küfrünü keserek, kılıcını bir karış çekerek hızla döndü. Diğeri bir yürek atımı kadar süre sonra aynısını yaptı. İkisi de gergin ve hazır görünüyordu, ama gözleri huzursuzca kayıyor, Perrin'inkilerden kaçınıyordu. Ekşi bir korku kokusu yayıyorlardı. Yüksek Lord da öyle, ama onun korkusu dizgin altına alınmıştı.

Kara, sivri sakalında beyaz bir çizgi olan Yüksek Lord Torean, bir balodaymış gibi rahatça hareket etti. Kol yeninden fazla tatlı bir parfümle kokulandırılmış mendilini çıkarıp, kulaklarıyla karşılaştırıldığında hiç de iri gelmeyen düğüm düğüm burnuna dokundurdu. Kırmızı saten kol yenleri olan güzel, ipek ceketi, yüzünün çirkinliğini daha da vurguluyordu. Perrin'in gömleğine baktı, mendilini yine burnuna dokundurdu ve başını hafifçe eğdi. "Işık sizi aydınlatsın," dedi nazikçe. Bakışları Perrin'in sarı gözlerine dokundu ve hemen kaçtı, ama yüzündeki ifade değişmedi. "İyisinizdir umarım?" Belki aşırı nazik.

Perrin adamın ses tonuna aldırmıyordu, ama Torean'ın Faile'i kayıtsız bir ilgiyle baştan aşağı süzmesi, yumruklarını sıkmasına sebep oldu. Fakat sesini ifadesiz tutmayı başardı. "Işık sizi aydınlatsın. Yüksek Lord Torean. Lord Ejder'e göz kulak olunmasına yardım ettiğinizi gördüğüme memnun oldum. Sizin yerinizdeki bazı adamlar burada olmasına kızabilirlerdi."

Torean'ın kaşları seğirdi. "Kehanet gerçekleşti ve Tear kehanetteki rolünü oynadı. Belki Yenidendoğan Ejder Tear'ı daha büyük bir yazgıya götürür. Kim buna kızabilir ki? Ama geç oldu. Size iyi geceler." Dudaklarını büzerek Faile'i yine süzdü ve aşırı bir telaşla koridorda, antrenin ışıklarından uzaklaştı. Korumaları iyi eğitilmiş köpekler gibi peşinden seğirtti.

"Medeni davranmaman için sebep yoktu," dedi Faile gergin bir sesle. Yüksek Lord işitme alanından çıkınca. "Dilin donmuş demir gibiydi. Burada kalmayı düşünüyorsan, lordlarla anlaşmayı öğrenmen gerek."

"Sana, seni dizlerinde hoplatmak istermiş gibi bakıyordu. Ve bir baba gibi değil."

Kız umursamazca burnunu çekti. “Bana bakan ilk erkek değil. Daha fazlasını deneyecek cesaret bulursa, bir kaş çatış ve bir bakışla onu yerli yerine oturtabilirim. Benim adıma konuşmana ihtiyacım yok, Perrin Aybara.” Yine de sesi hoşnutsuz çıkmıyordu.

Perrin sakalını kaşıyarak Torean’ın ardından baktı. Yüksek Lord ile korumalarının uzak bir köşede kaybolmasını izledi. Tear lordlarını ölümüne terlemeden nasıl yaşadıklarını merak etti. “Fark ettin mi, Faile? Koruma köpekleri bizden on adım uzaklaşana kadar ellerini kılıçlarından çekmedi.”

Kız ona kaşlarını çattı, sonra üçlünün arkasından, koridora kaşlarını çattı, sonra başını yavaşça salladı. “Haklısın. Ama anlamıyorum. *Onun* için yaptıkları gibi eğilip yaltaklanmıyorlar, ama sen ve Mat’in çevresinde herkes, Aes Sedailerin yanındayken olduğu gibi dikkatli davranıyor.”

“Belki Yenidendoğan Ejder’in arkadaşı olmak eskisi kadar iyi bir güvence değildir.”

Faile gitmeyi yine önermedi, sözlerle değil, ama gözleri onunla doluydu. Perrin, sözlere dökülmemiş öneriyi görmezden gelmekte, sözlerle söylenmiş olandan daha başarılıydı.

Koridorun sonuna ulaşamadan Berelain telaşla, ince beyaz sabahlığını iki koluyla sıkı sıkı tutarak antrenin parlak ışıklarından çıktı. Mayene Başı biraz daha hızlı yürümeye çalışsa koşuyor olacaktı.

Faile’e onun istediği kadar medeni olabileceğini göstermek için Perrin eğilerek Mat’in bile daha iyisini beceremeyeceğini düşündüğü bir selam verdi. Buna karşın Faile’in selamı, başını hafifçe sallamasından ve dizlerini azıcık bükmesinden ibaretti. Perrin, fark etmedi bile. Berelain tek bakış fırlatmadan hızla yanlarından geçerken, iltihaplanan bir yara gibi pis ve çiğ korku kokusu burun deliklerinin seğirmesine sebep oldu. Bunun yanında Torean’ın korkusu hiçbir şeydi. Bu, kopmak üzere bir halatla bağlanmış delice bir panikti. Perrin arkasından bakarak yavaşça doğruldu.

“Gözlerini mi doyuruyorsun?” diye sordu Faile yumuşak bir sesle.

Dikkati Berelain’de, onu bu kadar korkutanın ne olduğunu merak ederek düşünmeden konuştu. “Kokusu...”

Koridorun aşağısında Torean aniden bir yan koridordan çıktı ve Berelain’in kolunu yakaladı. Sel gibi konuşuyordu, ama Perrin bir avuç dağınık sözcükten başka hiçbir şey duymadı, kadının kibri içinde haddini aşmasıyla ilgili bir şey ve Torean’ın kadına koruma önermesiyle ilgili bir şey daha. Kadının yanıtı kısa, keskin ve daha kolay işitilebilirdi ve çenesini kaldırarak verdi. Kabaca kolunu kurtaran Mayene Başı sırtı dik, kendine

daha fazla hâkim görünerek yürüyüp gitti. Takip etmek üzere olan Torean, Perrin'in izlediğini gördü. Mendilini burnuna dokunduran Yüksek Lord diğer koridorda kayboldu.

"Şafağın Özü koksa bile umurumda değil," dedi Faile karanlık karanlık. "O kadın, postu duvarda ne kadar iyi duracak olsa da ayı avlamakla ilgilenmiyor.. O güneşi istiyor."

Perrin ona kaşlarını çattı. "Güneş mi? Ayı mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen kendin git. Sanırım ben yatmak istiyorum."

"İstediğin buysa," dedi Perrin yavaşça, "ama neler olduğunu öğrenmeye sen de benim kadar heveslisin sanıyordum."

"Sanmıyorum. Bunca zaman kaçındıktan sonra şeyle... Rand'la... karşılaşmaya hevesliymişim gibi yapmayacağım. Hele şimdi, hiç hevesli değilim. Kuşkusuz siz ikiniz bensiz hoş bir sohbet edersiniz. Özellikle de şarap varsa."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," diye mırıldandı Perrin, elini saçlarından geçirerek. "Yatmak istiyorsan, güzel, ama keşke anlayabileceğim bir şeyler söyleseydin."

Kız yüzünü uzun uzun inceledi, sonra aniden dudağını ısırdı. Perrin onun kahkahasını bastırmaya çalıştığını düşündü. "Ah, Perrin, bazen en çok masumluğundan hoşlandığımı düşünüyorum." Gerçekten de sesinde kahkaha izi vardı. "Sen şeye... arkadaşına git ve sabahleyin bana anlat. Ne kadarını istersen." Perrin'in başını çekip dudaklarına bir öpücük kondurdu ve aynı hızla koridorda koşarak uzaklaştı.

Perrin başını iki yana sallayarak kız merdivenlere dönene kadar izledi. Torean görünmedi. Kız bazen başka bir dil konuşuyormuş gibi geliyordu. Işıklara yöneldi.

Antre elli adımdan daha geniş yuvarlak bir odaydı. Yüksek tavanındaki altın zincirlerden yüz yaldızlı lamba asılmıştı. Cilalı kızıltaş sütunlar, duvarların önünde bir halka oluşturuyordu ve zemin altın çizgili siyah mermerden tek bir levhadan oluşuyor gibi görünüyordu. Artur Şahinkanadı, Dünyanın Omurgası'ndan Aryth Okyanusu'na kadar bütün toprakları tek bir krallık altına toplamadan önce, Tear'ın kralları zamanında, kral dairesinin antresiydi. Şahinkanadı'nın imparatorluğu yıkıldıktan sonra Tear kralları geri dönmemişti ve bin sene boyunca bu dairenin tek sakinleri, tozların üzerinde iz bırakan fareler olmuştu. Hiçbir Yüksek Lord'un daireye el koyacak kadar çok gücü olmamıştı.

Elli Savunucu'dan oluşan bir halka odanın ortasında kaskatı duruyor, zırhları ve miğferleri parlıyor, mızraklarını tam olarak aynı açıyla eğik tutuyorlardı. Bu şekilde her yöne bakarken Taş'ın mevcut efendisini davetsiz misafirlere karşı korumaları kastedilmişti. Komutanları, miğferindeki iki kısa beyaz tüyle ayırt edilen yüzbaşı birazcık daha az katı duruyordu. Bir eli kılıcının kabzasında, diğeri kalçasında, görevinin onca itibarıyla poz vermişti. Adamların hepsi korku ve kararsızlık kokuyordu. Ufalanan bir yamacın altında yaşayan ve kendilerini yamacın asla yıkılmayacağına ikna etmeye çalışan adamlara benziyorlardı. En azından bu gece. Ya da bir sonraki saat boyunca.

Perrin, topukları yankılar çıkararak aralarından yürüdü. Subay ona yönelecek oldu, ama Perrin sorgulanmak için durmayınca tereddüt etti. Perrin'in kim olduğunu biliyordu elbette; en azından her Tearlının bildiği kadarını biliyordu. Aes Sedailerin yol arkadaşı ve Lord Ejder'in dostu. Taşın Savunucularından basit bir subay tarafından işine karışılmayacak biri. Görünüşte, Lord Ejder'in uykusunu koruma gibi bir görevi vardı, elbette, ama muhtemelen kendi kendine itiraf etmese bile, o ve parlak zırhı yalnızca bundan ibaretti. Gösteriş! Gerçek nöbetçiler Perrin'in sütunların ötesine yürüdüğü, Rand'ın odalarına yaklaştığı zaman gördükleriydi.

Sütunların arkasında o kadar kıpırtısız oturuyorlardı ki, taşa karışmış gibi görünüyorlardı, ama ceketleri ve pantolonları –Kıraç'ta onları gizleyen griler ve kahverengiler– kıpırdadıkları anda onları görünür kılıyordu. Altı Mızrağın Kızı, kuzine yerine bir savaşçının yaşamım seçen Aiel kadınları, yumuşak, dizlerine gelen bağcıklı çizmeler üzerinde, Perrin ile kapının arasına girdi. Kadınlara göre uzun boyluydular, en uzun boylusu Perrin'den bir el kısa, bronzlaşmış, kısa, sarı, kızıl ya da arada bir yerde renge sahip saçlı kadınlar. İkisinin elinde ok takılmış ama çekilmemiş kıvrık, kemik yaylar vardı. Diğerleri küçük, kösele kalkanlar ve üçer dörder kısa mızrak taşıyordu. Mızraklara kısaydı, ama uçları bir adamın bedenini delip geçecek kadar uzundu.

"Seni içeri bırakabileceğimi sanmıyorum," dedi alev saçlı kadın, sözcüklerdeki acılığı almak için hafifçe gülümseyerek. Aieller başka insanlar kadar gülümsemez, çok fazla duygu belli etmezdi. "Bu gece kimseyi görmek istemiyor sanırım."

"Ben içeri giriyorum, Bain." Kızın mızraklarını görmezden gelerek kollarını tuttu. İşte o zaman mızrakları görmezden gelmek imkânsız oldu, çünkü kız mızraklardan birinin ucunu boğazına dayamayı başarmıştı. Chiad

isimli genç kadın aniden mızraklarını diğer yandan yaklaştırmış, ikisini boynunun içinde bir yerde buluşturmayı düşünüyormuş gibi derisine yaslamıştı. Diğer kadınlar, Bain ile Chiad'ın yapılması gereken her ne ise halledebileceğinden emin, yalnızca izliyordu. Perrin yine de elinden geleni yaptı. "Sizinle tartışacak zamanım yok. Hatırladığım kadarıyla sizinle tartışan insanları dinlediğinizden değil. Ben içeri giriyorum." Elinden geldiğince nazikçe Bain'i kaldırdı ve kenara koydu.

Chiad'ın mızrağının kan çıkarması için bir nefes vermesi yeterliydi, ama koyu mavi gözlerinin irkilerek irileşmesinden sonra Bain aniden mızraklarını çekti ve sırıttı. "Kızların Öpücüğü denen bir oyun öğrenmek ister misin, Perrin? Bence iyi oynardın. En azından bir şeyler öğrenmiş olurdun." Diğerlerinden biri yüksek sesle güldü. Chiad'ın mızrağı geri çekildi.

Perrin, mızraklar derisine dokunduğundan beri aldığı ilk nefes olduğunu fark etmemelerini umarak derin bir nefes çekti. Kızlar yüzlerini peçelememişti –*shoufa*'ları boyunlarına kara eşarplar gibi dolanmıştı– ama Perrin öldürmeden önce Aiellerin peçe takmalarının zorunlu olup olmadığını bilmiyordu, yalnızca peçe takmalarının öldürmeye hazır olduklarını ifade ettiğini biliyordu.

"Belki başka zaman," dedi nazikçe. Bain gülünç bir şey söylemiş gibi hepsi sırıtıyordu ve Perrin neyin gülünç olduğunu anlamıyordu. Thom haklıydı. Herhangi bir ulustan, herhangi bir konumdan gelen herhangi bir kadını anlamaya çalışan adam çıldırırdı; Thom böyle demişti.

Perrin şahlanan altın bir aslan şeklindeki kapı kulpuna uzanırken Bain ekledi.

"Senin başına olsun. Çoğu erkeğin senden daha iyi bir refakatçi sayacağı birini kovaladı."

Elbette, diye düşündü Perrin kapıyı çekip açarak, *Berelain. Buradan çıkıyordu. Bu gece her şey Rand'ın çevresinde...*

Odayı gördüğü zaman Mayene Başı düşüncelerinden çıkıp gitti. Kırık aynalar duvarlarda asılı duruyordu. Yerler kırık camlarla, parçalanmış porselen kıymıkları ve kesilmiş şiltelerden dökülen tüylerle kaplıydı. Devrilmiş sandalyelerin ve sıraların arasında açık kitaplar yatıyordu. Rand yatağın ayakucuna oturmuş, gözlerini kapatmış, yatak direklerinden birine yaslanmış, elleri dizlerinin üzerinde yatan *Callandor*'un üzerinde gevşekçe duruyordu. Kanla banyo yapmış gibi görünüyordu.

“Moiraine’i getirin!” diye tersledi Perrin Aiel kadınları. Rand hâlâ hayatta mıydı? Öyleyse, o şekilde kalmak için Aes Sedai Şifası’na ihtiyacı vardı. “Acele etmesini söyleyin!” Arkasında bir inleme, sonra koşan yumuşak çizmelerin seslerini duydu.

Rand başını kaldırdı. Yüzü kanlı bir maske gibiydi. “Kapıyı kapat.”

“Moiraine birazdan burada olur, Rand. Sakin ol. O...”

“Kapıyı kapat, Perrin.”

Kendi aralarında mırıldanan Aiel kadınlar kaşlarını çattılar, ama gerilediler. Perrin kapıyı kapattı ve beyaz tüylü subayın bağırdığı soruları kesti.

Halıyı aşarak Rand’a doğru yürürken cam parçaları çizmelerinin altında gıcırdadı. Vahşice doğranmış keten çarşaftan bir şerit yırtarak Rand’ın yan tarafındaki yaraya bastırdı. Baskı üzerine Rand’ın saydam kılıcın üzerindeki elleri gerildi, sonra gevşedi. Kan kumaşı hemen kırmızıya boyadı. Ayak tabanlarından başına kadar her tarafı kesiklerle ve yaralarla doluydu; çoğunun içinde cam parçaları parıldıyordu. Perrin çaresizce omuzlarını kaldırdı. Moiraine’i beklemekten başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

“Işık aşkına, ne yapmaya çalıştın, Rand? Kendi derini yüzmeye çalışmışa benziyorsun. Ve neredeyse beni de öldürüyordun.” Bir an Rand’ın yanıt vermeyeceğini sandı.

“Ben değildim,” dedi Rand sonunda, fısıldar gibi. “Terkedilmişlerden biri.”

Perrin gerdiğini hatırlamadığı kasları gevşetmeye çalıştı. Yalnızca kısmen başarılı oldu. Faile’e Terkedilmişlerden bahsetmişti, tam olarak kayıtsızca değil, ama genellikle Rand’ın nerede olduğunu öğrendikleri zaman ne yapacaklarını düşünmemeye çalışmıştı. İçlerinden biri Yenidendoğan Ejder’i alt etmeyi başarırsa, Karanlık Varlık serbest kaldığında diğerlerinin üstünde dururdu. Karanlık Varlık serbest kalır, Son Savaş savaşılmadan kaybedilirdi.

“Emin misin?” dedi aynı ölçüde alçak sesle.

“Öyle olmak zorunda, Perrin. Öyle olmak zorunda.”

“İçlerinden biri sana saldırırken bana da saldırmışsa?.. Mat nerede, Rand? Hayattaysa ve benim yaşadıklarını yaşadıysa, benim gibi düşünüyor olmalı. Sen olduğunu. Haddini bildirmek için burada olurdu.”

“Ya da bir atın üzerinde, şehir kapılarına gidiyor olurdu.” Rand dik oturmaya çalıştı. Pıhtılaşan kan çatladı ve göğsünde, omuzlarında yeni sızıntılar belirdi. “Öldüyse, Perrin, sen de benden olabildiğince uzak dursan

iyi olacak. Sanırım sen ve Loial bu konuda haklısınız." Perrin'i inceleyerek durdu. "Sen ve Mat benim hiç doğmadığımı diliyor olmalısınız. Ya da en azından beni hiç görmediğinizi."

Gidip kontrol etmenin anlamı yoktu; Mat'e bir şey olmuşsa, şimdiye dek sona ermiş olmalıydı. Ve Perrin Rand'ın yan tarafına bastırdığı kumaşın, Moiraine gelene kadar Rand'ı hayatta tutacak tek şey olabileceğini hissediyordu. "Gidip gitmediğine aldırıyor gibi görünmüyorsun. Yak beni, o da önemli. Gitmişse ne yapacaksın? Ya da Işık esirgesin, ölmüşse?"

"En az bekledikleri şeyi." Rand'ın gözleri, şafağı örten sabah pusu gibi görünüyordu; içinden hararetli bir parıltının sızdığı mavi gri bir perde. Sesi bıçak gibi keskindi. "Her durumda, yapmam gereken bu. *Herkesin* en az beklediği şey."

Perrin ağır ağır nefes aldı. Rand'ın sinirlerinin gergin olması anlaşılırdı. Delirme başlangıcı işareti değildi. Delilik işareti aramayı bırakması gerekliydi. O işaretler yeterince çabuk gelecekti ve beklemek midesini düğüm düğüm etmekten başka işe yaramıyordu. "O ne?" diye sordu sessizce.

Rand gözlerini kapattı. "Yalnızca onları hazırlıksız yakalamam gerektiğini biliyorum. Herkesi hazırlıksız yakalamalıyım," diye mırıldandı vahşice.

Kapılardan biri açıldı ve uzun boylu, koyu kızıl saçlarında griler olan bir Aiel erkeği girdi. Arkasında, Kızlarla tartışan subayın beyaz tüyleri hopluyordu; Bain kapıyı kapattığında tartışma devam ediyordu.

Rhuarc; keskin, mavi gözlerle, perdenin ya da devrilmiş sandalyenin arkasında düşmanların saklandığından şüphelenirmiş gibi odayı taradı. Taardad Aiellerinin klan şefinin, belindeki ağır çelikli hançer dışında görünür bir silahı yoktu, ama otorite ve özgüvenini silah gibi, sessizce, ama hançerin yanında kınlara takılıymış gibi emin bir biçimde taşıyordu. Ve *shoufa*'sı omuzlarına düşmüştü; Aieller hakkında azıcık bilgisi olan hiç kimse, peçe takmadığı zaman daha az tehlikeli saymazdı onları.

"Dışarıdaki o Tearlı aptal kumandanına, burada bir şey olduğunu bildirdi," dedi Rhuarc, "ve söylentiler derin bir mağaradaki ceset yosunları gibi bitmeye başladı bile. Beyaz Kule'nin seni öldürmeye çalıştığından Son Savaş'ın burada, bu odada savaşıldığına dek her şey." Perrin ağzını açtı; Rhuarc elini kaldırıp konuşmasını engelledi. "Öleceği günü öğrenmiş gibi

görünen Berelain ile karşılaştım ve bana gerçeği anlattı. Söylediklerinden kuşku duymuş olsam da, doğru gibi görünüyor."

"Moiraine'i çağırttım," dedi Perrin. Rhuarc başını salladı. Elbette. Kızlar ona bildikleri her şeyi anlatmış olmalıydı.

Rand acıyla kahkaha attı. "Ona sessiz kalmasını söyledim. Anlaşılan Lord Ejder Mayene'e hükmetmiyor." Sesi başka her şeyden çok eğlenirmiş gibi çıkıyordu.

"O genç kadından daha büyük kızlarım var," dedi Rhuarc. "Başka kimseye söyleyeceğini sanmıyorum. Bence bu gece burada olan her şeyi unutmayı tercih edecek."

"Ve ben ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi Moiraine, odaya süzülerek. İnce ve narindi; Rhuarc peşinden gelen adam –Muhafızı Lan– kadar uzundu ondan, ama odaya hâkim olan Aes Sedai idi. Bu kadar çabuk gelmiş olmak için koşması gerekirdi, ama şimdi donmuş bir göl kadar dingindi. Moiraine'in sakinliğini bozmak için çok şey gerekirdi. Mavi, ipek elbisesinin yüksek, dantelli bir yakası vardı ve kol yenleri daha koyu renk kadifeyle çizgi çizgiydi, ama sıcaklık ve nemden etkilenmiyor gibiydi. Saçlarındaki ince, altın bir zincirin ucuna asılmış küçük, mavi bir taş, üzerine vuran ışıkta parıldayarak en ufak bir ter tabakasının yokluğunu vurguluyordu.

Karşılaştıkları her seferde olduğu gibi Lan ve Rhuarc'ın buz gibi mavi bakışları birleşince sanki kıvılcımlar çaktı. Lan'in, şakaklarda grileşmiş siyah saçları örülmüş ince bir şeritle tutuluyordu. Yüzü kayadan oyulmuş gibi görünüyordu, tamamen sert düzlüklerden ve açılardan oluşuyordu ve kalçasındaki kılıcı bedeninin bir parçasıymış gibi duruyordu. Perrin iki adamdan hangisinin daha ölümcül olduğuna karar veremiyordu, ama aradaki fark bir fareyi aç bırakacak kadar az görünüyordu.

Muhafız'ın gözleri Rand'a kaydı. "Elini tutacak biri olmadan tıraş olabilecek yaşa geldiğini sanıyordum."

Rhuarc gülümsedi. Bu hafif bir gülümsemeydi, ama Lan'in yanında ilk defa gülümsediğini görüyordu. "Henüz genç. Öğrenecek."

Lan Aiel'e baktı, gülümsemesine aynı hafiflikle karşılık verdi.

Moiraine iki adama kısa, kavurucu bir bakış fırlattı. Halıyı aşarken bastığı yere bakmadı, ama eteklerini kaldırarak, hafifçe adım atarken terliklerinin altında tek bir cam gıcırdamadı. Gözleri odayı taradı; en ufak detayları bile gördüğünden emindi Perrin. Bir an onu inceledi –Perrin kadının gözlerine bakmadı; kadın kendini rahat hissetmesini önleyecek

kadar çok şey biliyordu– ama Rand'ın üzerine ipekten, sessiz bir sel gibi, soğuk ve amansız, çöktü.

Perrin elini indirerek yolundan çekildi. Kumaş parçası, pıhtılaşan kanla yapışmış, olduğu yerde kaldı. Kan baştan ayağa kara şeritler ve lekeler halinde kuruyordu. Derisindeki cam kıymıklar lamba ışığı altında pırıldıyordu. Moiraine, parmak uçlarıyla kana bulanmış kumaşa dokundu, sonra altına bakmak konusunda fikrini değiştirmiş gibi elini çekti. Perrin Aes Sedai'nin irkilmeden Rand'a nasıl bakabildiğini merak etti, ama kadının pürüzsüz yüzü değişmedi. Hafif bir biçimde, gül kokulu sabun kokuyordu.

"En azından hayattasın." Sesi ezgi gibiydi, ama aynı zamanda soğuk, öfkeli bir ezgi. "Ne olduğu konusu bekleyebilir. Gerçek Kaynak'a dokunmaya çalış."

"Neden?" diye sordu Rand ihtiyatlı bir sesle. "Şifa vermeyi bilsem bile kendi kendime Şifa veremem. Kimse yapamaz. Bu kadarını biliyorum."

Moiraine bir an, ne kadar tuhaf gelse de, patlayacakmış gibi göründü, ama bir sonraki nefeste bir kez daha öyle derin bir sakinlikle kaplandı ki, kuşkusuz hiçbir şey onu çatlatamazdı. "Şifa için gereken gücün yalnızca bir kısmı Şifa verenden gelir. Şifa görenden gelenin bir kısmını Güç yerine koyabilir. O olmadan, yarını ve belki ertesi günü yatarak geçirebilirsin. Şimdi, yapabiliyorsan Güç çek, ama hiçbir şey yapma. Yalnızca tut. Zorunlu kalırsan bunu kullan." *Callandor*'a dokunmak için fazla eğilmesi gerekmiyordu.

Rand, kılıcı Aes Sedai'nin elinden uzaklaştırdı. "Yalnızca tut, diyorsun." Yüksek sesle kahkaha atmak üzereymiş gibi konuşmuştu. "Pekâlâ."

Perrin'in görebildiği kadarıyla hiçbir şey olmadı, gerçi görmeyi beklediğinden değil. Rand oracıkta, kaybedilen bir savaştan hayatta kalmış biri gibi Moiraine'e bakarak oturdu. Kadın gözlerini bile kırpmadı. İki kez, farkında olmadan parmaklarını avuçlarına sürttü.

Rand bir süre sonra içini çekti. "Boşluk'a bile ulaşamıyorum. Yoğunlaşamıyorum gibi." Yüzünde kuruyan kan bir sırıtışla çatladı. "Neden, anlamıyorum." Sol gözünün yanından kalın, kırmızı bir sızıntı döküldü.

"O zaman her zamanki gibi yaparım," dedi Moiraine ve parmaklarına bulaşan kana aldırmadan Rand'ın başını ellerine aldı.

Rand, ciğerlerindeki bütün nefes boşalmış gibi kükreyerek ayağa fırladı, sırtı öyle büküldü ki başı neredeyse Moiraine'in ellerinden kurtulacaktı. Bir kolunu açtı, parmaklarını yaydı ve öyle gerdi ki, kırılacak gibi göründüler; diğer eli *Callandor*'un kabzasına kapandı, kolundaki kaslar düğüm düğüm kasıldı. Fırtınaya yakalanmış bir kumaş parçası gibi sarsılıyordu. Pıhtılaşmış kan parçaları düştü, kapanan yaraların dışarı fırlattığı cam kırıkları sandığa ve yere yağdı.

Perrin, o fırtına kendi çevresinde kükrüyormuş gibi ürperdi. Daha önce Şifa verildiğini ve daha fazlasını görmüştü, ama Güç kullanılırken seyretmeye, böyle bir konuda bile bir türlü alışamamıştı. Tüccar korumalarının ve sürücülerinin Aes Sedailer hakkında anlattığı hikâyeler Moiraine ile karşılaşmadan uzun yıllar önce beynine yerleşmişti. Rhuarc keskin bir huzursuzluk kokuyordu. Yalnızca Lan kayıtsız karşılamıştı. Lan ve Moiraine.

Neredeyse başladığı anda bitti. Moiraine ellerini çekti ve Rand kamburunu çıkardı. Ayakta kalmak için yatak direğine tutundu. Direği mi, yoksa *Callandor*'u mu daha sıkı kavradığını anlamak güçtü. Moiraine duvarın dibindeki süslü dayanağa koymak için kılıcı almaya çalıştığında kararlılıkla, hatta kabaca geri çekti onu.

Kadının ağzı bir anlığına gerildi, ama Rand'ın yan tarafındaki kumaş parçasını çekmek ve çevresindeki lekeleri silmekle yetindi. Eski yara yine hassas bir iz olmuştu. Diğer yaraları kaybolmuştu. Üzerinde kalan kurumuş kanlar başkasından gelmiş gibiydi.

Moiraine kaşlarını çattı. "Hâlâ tepki vermiyor," diye mırıldandı, yarı kendi kendine. "Tamamen iyileşmedi."

"Beni öldürecek olan o, değil mi?" diye sordu Rand yumuşak bir sesle, sonra alıntı yaptı, "'Shayol Ghul'ün kayaları üzerindeki kanı Gölge'yi yıkayıp temizleyecek. İnsanın kurtuluşu için feda edilecek.'"

"Çok fazla okuyorsun," dedi kadın keskin bir sesle. "Ve pek azını anlıyorsun."

"Sen daha fazlasını mı anlıyorsun? O zaman anlat bana."

"Yalnızca kendine bir yol bulmaya çalışıyor," dedi Lan aniden. "İleride bir yerde bir uçurum olduğunu bilirken kimse körlemesine koşmak istemez."

Perrin şaşırarak irkildi. Lan, Moiraine'e neredeyse hiç itiraz etmezdi, en azından başkalarının duyabileceği bir yerde yapmazdı. Ama o ve Rand kılıç çalışarak birlikte epey zaman geçirmişlerdi.

Moiraine'in kara gözleri çaktı, ama yalnızca, "Yatması gerek. Yıkanması için su getirilmesini ve başka bir yatak odası hazırlanmasını söyler misin? Bunun tamamen temizlenmesi ve yeni bir şilte konması gerekli," dedi. Lan başını salladı ve başını antreye çıkarıp sessizce konuştu.

"Burada uyuyacağım, Moiraine." Rand yatak direğini bırakarak dik durdu, *Callandor*'un ucunu halıya dayayıp iki elini kabzaya koydu. Kılıç hakkında bir şeyler öğrenmişse bile belli olmuyordu. "Artık kovalanmayacağım. Bir yataktan bile."

"Tai'shar Manetheren," diye mırıldandı Lan.

Bu sefer Rhuarc bile şaşkın göründü, ama Moiraine Muhafız'ın Rand'a iltifat etmesini duymuşsa bile belli etmedi. Rand'a bakıyordu, yüzü ifadesizdi, ama gözlerinde fırtına bulutları vardı. Rand'ın yüzünde, kadının şimdi ne yapmayı deneyeceğini merak edermiş gibi küçük, soru dolu bir gülümseme yerleşti.

Perrin kapıya doğru geriledi. Rand ve Aes Sedai inat yarışına girişecek olurlarsa, başka yerde olmayı tercih edecekti. Lan aldırıyor gibi görünmüyordu; hem dik sırtlı, hem aylak duruşuna bakarak anlamak imkânsızdı. Durduğu yerde uyuyakalacak kadar sıkılmış ya da kılıcını çekmeye hazır olabilirdi; tavrı herhangi birini ya da ikisini birden düşündürüyordu. Rhuarc da aynısını yapıyordu, ama o da kapıya bakışlar fırlatıyordu.

"Olduğunuz yerde kalın!" Moiraine bakışlarını Rand'dan ayırmadı ve uzattığı parmak Perrin ile Rhuarc'ın arasına işaret etti, ama Perrin yine de durdu. Rhuarc omuzlarını silkti ve kollarını kavuşturdu.

"İnatçı," diye mırıldandı Moiraine. Bu sefer lafı Rand'a idi. "Pekâlâ. Yere yıkılana kadar orada durmayı düşünüyorsan, yüzünün üstüne düşene kadar geçecek zamanı bana burada neler olduğunu anlatarak geçirebilirsin. Sana hiçbir şey öğretemem, ama bana anlatırsan, belki neyi yanlış yaptığını söyleyebilirim. Küçük bir olasılık, ama belki yapabilirim." Sesi keskinleşti. "Onu kontrol etmeyi öğrenmelisin ve buna benzer olaylar yüzünden demek istemiyorum. Güç'ü kontrol etmeyi öğrenemezsen seni öldürür. Bunu biliyorsun. Sana sık sık söyledim. Kendi kendine öğretmelisin. Onu içinde bulmalısın."

"Hayatta kalmaktan başka hiçbir şey yapmadım," dedi Rand kuru kuru. Kadın ağzını açmadı ve Rand devam etti. "Sence yönlendirsem anlamaz mıyım? Uykumda yapmadım. Bu uyanıkken oldu." Sendeledi ve kılıcına yaslandı.

“Sen bile, uyurken Ruh’tan başka bir şey yönlendiremezsin,” dedi Moiraine serin bir sesle, “ve bu Ruh’la yapılmadı. Ben de *ne* olduğunu sormak üzereydim.”

Rand hikâyesini anlatırken Perrin tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Balta yeterince kötüydü, fakat balta en azından katı, gerçek bir şeydi. Aynalardan yansımalarının fırlayıp sana saldırması... Cam parçalarına basmamak için farkında olmadan kıpırdandı.

Konuşmaya başladıktan kısa süre sonra, Rand arkasına, sandığa baktı. Görülmesini istememiş gibi çabuk bir bakış. Bir an sonra, sandığın kapağına saçılmış, gümüşlenmiş cam parçaları kıpırdandı ve görünmeyen bir süpürge tarafından ittirilmiş gibi yere kaydı. Rand, Moiraine ile bakıştı, sonra yavaşça oturdu ve devam etti. Perrin sandığın tepesini hangisinin temizlediğinden emin değildi. Hikâye Berelain’den bahsetmiyordu.

“Terkedilmişlerden biri olmalı,” diye bitirdi Rand sonunda. “Belki Sammael. Illian’da olduğunu söylemiştin. Aralarından biri Tear’da değilse. Sammael, Illian’dan Taş’a ulaşabilir mi?”

“*Callandor onun* elinde olsa bile, hayır,” dedi Moiraine. “Sınırlar var. Sammael yalnızca bir insan. Karanlık Varlık değil.”

Yalnızca bir insan mı? Pek iyi bir tarif değil, diye düşündü Perrin. Yönlendirebilen, ama bir şekilde delirmemiş bir adam; en azından, herkesin bildiği kadarıyla henüz delirmemiş. Belki Rand kadar güçlü bir adam, ama Rand henüz öğrenmeye çalışırken Sammael yetenekleri ile ilgili her numarayı zaten biliyordu. Üç bin seneyi Karanlık Varlık’ın zindanında tutsak geçirmiş bir adam, kendi seçimi ile Gölge’ye geçmiş bir adam. Hayır. “Yalnızca bir insan” Sammael’i ya da erkek ya da kadın, herhangi bir Terkedilmiş’i tarif etmeye başlayamıyordu bile.

“O zaman içlerinden biri burada. Şehirde.” Rand başını bileklerine dayadı, ama hemen yine doğruldu ve odadakilere öfkeyle baktı. “Yine kovalanmayacağım. Bu sefer av köpeği ben olacağım. Onu bulacağım... ve ben...”

“Terkedilmişlerden biri değil,” diye araya girdi Moiraine. “Sanırım hayır. Bu çok basitti. Ve çok karmaşık.”

Rand sakin sakin konuştu. “Bilmece yok, Moiraine. Terkedilmiş değilse kim? Ya da ne?”

Aes Sedai’nin yüzü örs gibi sertti, ama tereddüt ederek el yordamı ile ilerledi. Yanıttan mı emin değil, yoksa ne kadar şey açıklayacağına karar mı vermeye çalışıyor, belli değildi.

“Karanlık Varlık’ın zindanını tutan mühürler zayıflarken,” dedi bir süre sonra, “o hâlâ tutsakken bile bir... ufunet...[1] kaçması kaçınılmaz olabilir. Bir göletin dibinde çürüyen şeylerden yükselen kabarcıklar gibi. Ama bu kabarcıklar Desen boyunca süzülecek, bir ipliğe yapışıp patlayacaktır.”

“Işık!” Perrin durduramadan ağzından kaçtı. Moiraine’in gözleri ona döndü. “Rand’a olan... şeyin herkese olmaya başlayacağını mı söylemek istiyorsun?”

“Herkes değil. En azından henüz değil. Başlangıçta yalnızca birkaç kabarcık olacağını, Karanlık Varlık’ın uzanmasını sağlayan çatlaklardan kaçacaklarını düşünüyorum. Daha sonra, kim bilebilir? Ve nasıl *ta’veren*’ler Desen’de, çevrelerindeki başka iplikleri büküyorsa, belki bu kabarcıkları başkalarından daha kuvvetle çekecektir.” Gözleri, bu gece kâbuslarla uyanan tek kişinin Rand olmadığını bildiğini söylüyordu. Küçük bir gülümseme, Perrin görür görmez kaybolan bir gülümseme, diğerlerinden saklamayı düşünüyorsa Perrin’in sessiz kalabileceğini söylüyordu. Ama biliyordu. “Ama gelecek aylarda... o kadar yaşayacak kadar şanslıysak yıllarda... korkarım çok insan saçlarını beyazlatacak şeyler görecek. Hayatta kalırlarsa.”

“Mat,” dedi Rand. “Onun?.. O?..”

“Yakında öğreneceğim,” diye yanıt verdi Moiraine sakinlik içinde. “Yapılan şey geri çevrilemez, ama umut besleyebiliriz.” Fakat ses tonu nasıl olursa olsun, Rhuarc konuşana kadar huzursuzluk koktu.

“O iyi. Ya da iyiydi. Buraya gelirken gördüm.”

“Nereye gidiyordu?” dedi Moiraine sesinde hafif sinirli bir tınıyla.

“Hizmetkâr odalarına gidiyor gibiydi,” dedi Aiel ona. Fazla şey bilmese de üçünün *ta’veren* olduğunu biliyordu ve Mat’i, “Ahırlara değil Aes Sedai. Diğer yana, nehre doğru. Ve Taş’ın rıhtımlarında gemi yoktu,” diye ekleyecek kadar iyi tanıyordu, Kıraç’ta bu tür şeyler yalnızca hikâyelerden biliniyor olsa da, “Tekne” ve “rıhtım” sözcüklerini söylerken başka Aieller gibi tereddüt etmedi.

Moiraine, başka bir şey beklememiş gibi onayla başını salladı. Perrin başını iki yana salladı; kadın gerçek düşüncelerini saklamaya o kadar alışmıştı ki, alışkanlık eseri perdeliyor gibiydi onları.

Aniden kapılardan biri açıldı ve Bain ile Chiad, mızrakları olmadan içeri kaydı. Bain geniş, beyaz bir kâse ve tepesinden buharlar yükselen şişman bir sürahi taşıyordu. Chiad’ın kollarında katlanmış havlular vardı.

“Bunları neden *siz* getiriyorsunuz?” diye sordu Moiraine.

Chiad omuzlarını silkti. “Kadın girmek istemedi.”
Rand havlarcasına güldü. “Hizmetkârlar bile benden uzak duracak kadar biliyor. İstediğin yere koy.”
“Zamanın daralıyor, Rand,” dedi Moiraine. “Tearlılar bir şekilde sana alışıyor ve kimse aşina olandan yabancı olan kadar çok korkmaz. Biri sırtına bir ok saplamayı ya da yemeğini zehirlemeyi düşünene kadar kaç hafta, kaç gün geçecek? Terkedilmişlerden biri saldırana ya da bir başka kabarcık Desen’den süzülüp gelene kadar ne kadar zaman?”
“Beni zorlama, Moiraine.” Rand kir içinde, yarı çıplak ve dik durmak için *Callandor*’a yaslanmak zorundaydı, ama o sözleri sessiz bir emirle doldurmayı başardı. “Senin için de koşmayacağım.”
“Yolunu çabuk seç,” dedi kadın, “ve bu sefer, ne yapmayı planladığını bana bildir. Yardımımı kabul etmezsen bilgim sana yardım edemez.”
“Yardımın mı?” dedi Rand bitkin bitkin. “Yardımını kabul ederim. Ama ben karar veririm, sen değil.” Perrin’e konuşmadan bir şeyler anlatmak ister gibi, başkalarının işitmesini istemediği şeyler anlatmak ister gibi baktı. Ne olduğu konusunda Perrin’in en ufak bir fikri bile yoktu. Rand bir süre sonra içini çekti; başı biraz eğildi. “Uyumak istiyorum. Hepiniz, gidin. Lütfen. Yarın konuşuruz.” Gözleri yine Perrin’e kaydı, sözcüklerin altını çizdi.
Moiraine odayı aşıp Bain ile Chiad’ın yanına gitti ve iki Aiel kadın, yalnızca ikisi duyabilsin diye yakına eğildi. Perrin yalnızca bir mırıltı duydu ve Perrin’in kulak misafiri olmasını engellemek için Moiraine’in Güç kullanıp kullanmadığını merak etti. İşitme duyusunun keskinliğini biliyordu. Bain fısıldayarak karşılık verdiği ve Perrin yine hiçbir şey anlamadığı zaman emin oldu. Ama Aes Sedai koku duyusuna hiçbir şey yapmamıştı. Dinlerken Rand’a bakan Aiel kadınlar ihtiyatlı kokuyordu. Korku dolu değil, ama Rand, yanlış adım atarlarsa tehlikeli olabilecek iri bir hayvanmış gibi.
Aes Sedai Rand’a döndü. “Yarın konuşacağız. Avcının ağını bekleyen keklik gibi oturamazsın.” Rand yanıt veremeden kapıya yönelmişti bile. Lan Rand’a, bir şey diyecekmiş gibi baktı, ama bir şey söylemeden Aes Sedai’yi takip etti.
“Rand?” dedi Perrin.
“Ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız.” Rand, ellerinin arasındaki berrak kabzadan başını kaldırmadı. “Ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız.” Korku kokuyordu.

Perrin başını salladı ve Rhuarc'ı takip ederek odadan çıktı. Moiraine ve Lan görünürlerde yoktu. Tearlı subay on adım öteden kapılara bakıyor, mesafe kendi seçimiymiş ve onu izleyen dört Aiel kadınla hiç ilgisi yokmuş gibi yapıyordu. Perrin diğer iki Kız'ın hâlâ yatak odasında olduğunu fark etti. Odadan sesler duydu.

"Gidin," dedi Rand bitkin bitkin. "Onu bırakın ve gidin."

"Ayağa kalkabilirsen," dedi Chiad neşeyle, "gideceğiz. Kalk yeter."

Tasta çalkalanan su sesi duyuldu. "Daha önce de yaralılara baktık," dedi Bain yatıştırıcı bir sesle. "Ve erkek kardeşlerim küçükken onları ben yıkardım."

Rhuarc kapıyı ittirip kapattı ve geri kalanını duymasını engelledi.

"Siz ona Tearlılar gibi davranmıyorsunuz," dedi Perrin alçak sesle. "Eğilip yaltaklanmıyorsunuz. Aranızdan hiçbirinin ona Yenidendoğan Ejder diye hitap ettiğini duyduğumu hatırlamıyorum."

"Yenidendoğan Ejder. Bir ıslaktopraklı kehanetidir," dedi Rhuarc. "Bizimki Şafakla Gelen."

"Aynı olduklarını sanıyordum. Yoksa neden Taş'a gelesiniz? Yak beni, Rhuarc, siz Aieller Ejderin Halkı'sınız, tıpkı Kehanetin söylediği gibi. Yüksek sesle söylemesen bile sen de kabul ettin sayılır."

Rhuarc son kısmı duymazdan geldi. "Sizin Ejder Kehanetleri'nizde, Taş'ın düşüşü ve *Callandor*'un alınışı Ejder'in yeniden doğduğunu ilan eder. Bizim kehanetlerimiz yalnızca Taş'ın, Şafakla Gelen bizim olanı geri almak için görünmeden önce düşeceğini söyler. Aynı adam olabilir, ama Bilgelerin bile kesin olarak söyleyebileceğinden emin değilim. Rand oysa, henüz kanıtlamak için yapması gerekenler var."

"Neyi?" diye sordu Perrin.

"Eğer oysa bilecek ve yapacak. Değilse, o zaman arayışımız devam edecek."

Aiel'in sesinde anlaşılmaz bir şey, Perrin'in kulaklarının dikleşmesine sebep oldu. "Ya aradığınız o değilse? O zaman ne olacak, Rhuarc?"

"Güven içinde ve rahat uyu, Perrin." Uzaklaşırken Rhuarc'ın yumuşak çizmeleri siyah mermerin üzerinde hiç ses çıkarmadı.

Tearlı subay hâlâ korku kokarak Kızların ötesine bakıyor, yüzündeki öfke ve nefreti saklamayı başaramıyordu. Aieller Rand'ın Şafakla Gelen olmadığına karar verirse... Perrin Tearlı subayın yüzünü inceledi ve Kızların orada olmadığını, Taş'ta hiç Aiel olmadığını hayal etti ve ürperdi. Faile'in

gitmeye karar vermesini sağlamak zorundaydı. İşte o kadar. Gitmeye karar vermeliydi. Hem de onsuz.

4
İpler

Thom Merrilin mürekkebi kurutmak için yazdıklarının üzerine kum serpti, sonra kumu dikkatle şişesine boşalttı ve kapağını kapattı. Masanın üzerinde kaba yığınlar halinde duran kâğıtları karıştırarak –altı donyağı mumu gerçek bir yangın riski yaratıyordu, ama ışığa ihtiyacı vardı– bir mürekkep damlası ile lekelenmiş kırışık bir kâğıt seçti. Yazdıklarını dikkatle onunla karşılaştırdı, sonra tatmin içinde uzun beyaz bıyığını başparmağıyla sıvazladı ve köselemsi suratına bir gülümseme oturdu. Yüksek Lord Carleon bile bunu kendi yazısı sanırdı.

Dikkatli ol. Kocan şüpheleniyor.

Yalnızca bu sözler ve bir imza yok. Şimdi, Yüksek Lord Tedosian'ın bunu karısının, Leydi Alteima'nın dikkatsizce bırakmış olabileceği bir yerde bulmasını sağlarsa...

Kapı çalındı ve Thom yerinde sıçradı. Gecenin bu saatinde kimse onu görmeye gelmezdi.

"Bir dakika," diye seslendi, kalemleri, mürekkep şişelerini ve seçtiği kâğıtları telaşla perişan durumda bir yazı çantasına tıkarak. "Bir dakika, gömleğimi giyeyim."

Çantayı kilitleyerek, kayıtsız gözlerden kaçabileceği masanın altına soktu ve görülmemesi gereken herhangi bir şeyi dışarıda bırakıp bırakmadığını görmek için, küçük, penceresiz odasına göz gezdirdi. Halkalar ve jonglörlük yaparken kullandığı toplar dar, dağınık yatağının üzerine saçılmıştı ve tek rafın üzerindeki tıraş malzemelerinin arasında ateş

değnekleri, el çabukluğunda kullandığı küçük nesneler duruyordu. Yüz değişik renkte gevşek yamayla kaplı âşık pelerini, yedek giysilerinin ve köseleden arp ve flüt çantalarının yanında, duvardaki çengele asılmıştı. Bir kadının ince, kırmızı ipek eşarbı arp çantasının çevresine dolanmıştı, ama herhangi birine ait olabilirdi.

Onu oraya kimin bağladığını hatırlamadığından emindi; bir kadına bir diğerinden daha fazla ilgi göstermemeye dikkat ediyordu ve her şeyi neşeyle, kahkahalar atarak yapıyordu. Onları güldür, hatta iç çektir, ama bulaşma! Düsturu buydu; bu tür şeyler için zamanı yoktu. Kendi kendine böyle söylüyordu.

"Geliyorum." Sinirle kapıya doğru aksadı. Bir zamanlar, gözleriyle gördükleri halde kaburgaları çıkmış, beyaz saçlı yaşlı bir adamın geri parendeler atabileceğine, amuda kalkıp sıçrayabileceğine, bir oğlan çocuğu gibi çevik ve esnek olabileceğine inanamayan insanların hayranlık nidalarını çekmişti. Aksayan bacağı bütün bunlara son vermişti ve bundan nefret ediyordu. Yorulduğu zaman bacağı daha da kötü ağrıyordu. Kapıyı hızla açtı ve şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Eh. İçeri gel, Mat. Lordcukların cüzdanlarını hafifletmekle meşgul olduğunu sanıyordum."

"Bu gece daha fazla kumar oynamak istemediler," dedi Mat ekşi ekşi, ikinci sandalye görevi gören üç bacaklı taburenin üzerine yığılarak. Ceketinin düğmeleri çözülmüştü ve saçları dağılmıştı. Kahverengi gözleri gezinip duruyor, tek bir noktada uzun kalmıyordu, ama delikanlının gözlerindeki, kimsenin görmediği şeylerde gülünç bir şey gördüğünü düşündüren pırıltı bu gece yoktu.

Thom düşünerek ona kaşlarını çattı. Mat'in pejmürde odası hakkında bir yorum yapmadan eşiğini aştığı olmamıştı. Thom'un, hizmetkârlar kısmında uyumasının Aes Sedai'nin peşinden geldiğini unutturacağı açıklamalarını kabul etmişti, ama Mat nadiren şaka yapma fırsatı kaçırırdı. Odanın aynı zamanda, Thom'un Yenidendoğan Ejder'le herhangi bir bağlantısının olduğunu kimsenin düşünmemesini sağladığını fark etmişse bile, Mat olduğundan, muhtemelen bunu sağduyulu bir dilek kabul etmişti. Thom'un kimse bakmazken sarf ettiği iki cümle Rand'ın asıl noktayı görmesini sağlamıştı. Herkes bir âşığı dinlerdi, herkes izlerdi, ama köylüleri ve hizmetkârları eğlendiren, belki hanımefendileri güldüren bir âşık olduğu sürece kimse aslında onu görmezdi ya da kiminle konuştuğunu hatırlamazdı. Tearlılar böyle görürdü. Hem, o bir ozan değildi ki.

Oğlanı bu saatte buraya getiren neydi acaba? Muhtemelen, bazıları daha iyi düşünebilmesi gerekecek kadar yaşlı, Mat'in yaramaz sırıtışına kapılan bir ya da diğer genç kadın. Yine de, o aksini söylemediği sürece delikanlının her zamanki ziyaretlerinden biriymiş gibi yapacaktı.

"Taş tahtasını getireyim. Geç oldu, ama bir oyun için zamanım var. Bir şey üzerine oynamak ister misin?" diye eklemekten kendini alamadı. Mat ile bir bakırına bile zar atmazdı, ama taşlar başka meseleydi; Thom, Mat'in tuhaf şansı için taşlarda çok fazla düzen olduğunu düşünüyordu.

"Ne? Ah! Hayır. Oyun için çok geç. Thom, burada?.. Burada... bir şey oldu mu?"

Taş tahtasını masanın bacağına yaslayan Thom, tütün kesesini ve uzun saplı piposunu masada kalan döküntülerin arasından çıkardı. "Ne gibi?" diye sordu, piposunu doldurarak. Mat yanıt vermeden önce bir kâğıdı kıvırıp mumlardan birinin alevine tutmaya, piposunu çekerek yakmaya ve duman üflemeye zaman buldu.

"Rand'ın delirmesi gibi, bu gibi işte. Hayır, olsa sormazdın."

Bir karıncalanma, Thom'un omuzlarını oynatmasına sebep oldu, ama elinden geldiğince sakin bir tavırla mavi gri bir duman bulutu üfledi ve sandalyesine oturup sakat bacağını önünde uzattı. "Ne oldu?"

Mat derin bir nefes aldı, sonra her şeyi sel gibi anlattı. "Oyun kartları beni öldürmeye çalıştı. Amyrlin, Yüksek Lord ve... Hayal görmedim, Thom. İşte bu yüzden o şişinen cücekargalar artık benimle kumar oynamak istemiyor. Yine olacağından korkuyorlar. Thom, Tear'dan ayrılmayı düşünüyorum."

Thom'a, sırtına kara yabanarıları sokulmuş gibi geliyordu. Neden kendisi de Tear'dan uzun zaman önce ayrılmamıştı? En akıllıca şey. Orada yüzlerce köy vardı ve onları eğlendirecek, şaşırtacak bir âşık bekliyorlardı. Ve her birinde anıları boğacak, şarapla dolu bir iki han vardı. Ama gitse, Yüksek Lordların Rand'ı köşeye kıstırmasını ve belki gırtlağını kesmesini engelleyecek Moiraine'den başka kimse kalmayacaktı. Kadın bunu yapabilirdi, elbette. Thom'unkinden farklı yöntemler kullanarak. Thom yapabileceğini düşünüyordu. Kadın Cairhienliydi ve bu muhtemelen annesinin sütüyle beraber Evler Oyunu dersi aldığı anlamına geliyordu. Ve başlamışken Beyaz Kule adına Rand'a bir ip daha bağlayacaktı. Onu Aes Sedai ağına öyle dolayacaktı ki, Rand bir daha asla kaçamayacaktı. Ama oğlan delirmeye başlamışsa...

Aptal, dedi Thom kendi kendine. On beş sene önce olmuş bir şey yüzünden bu işlere karıştığı için aptalın tekiydi. Kalmak bunu değiştirmiyordu; olan olmuştu. Ona uzak durmak konusunda ne demiş olursa olsun, Rand'la yüz yüze konuşması gerekiyordu. Belki bir âşığın Lord Ejder'e şarkı söylemek istemesini kimse tuhaf karşılamazdı. Özel olarak bestelenmiş bir şarkı. Gerektiği gibi belirsiz bir Kandor şarkısı biliyordu, adı verilmeyen bir lordu ihtişamlı sözlerle büyüklüğü ve cesareti konusunda öven, ama başarıların ve mekânların ismini vermekten kaçınmayı başaran bir şarkı. Muhtemelen, kayda değer başarıları olmayan bir lord tarafından ısmarlanmıştı. Eh, şimdi Thom'un işine yarayacaktı. Moiraine tuhaf olduğuna karar vermezse. Bu, Yüksek Lordların fark etmesi kadar kötü olurdu. *Ben aptalın tekiyim! Bu gece buradan gitmeliyim!*

İçi karmakarışıktı, midesinde asit çalkalanıyordu, ama üzerine âşık pelerini geçirmeden uzun yıllar önce yüzünü ifadesiz tutmayı öğrenmişti. İç içe üç duman halkası üfledi ve, "Taş'a geldiğinden beri Tear'ı terk etmeyi düşünüyorsun," dedi.

Taburenin kenarına tünemiş olan Mat, ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Ve gitmeye kararlıyım. Neden benimle gelmiyorsun, Thom? Yenidendoğan Ejder'in henüz ilk nefesini almadığını sanan, insanların yıllardır lanet Ejder'in lanet Kehanetleri'ni hiç düşünmediği yerler var. Karanlık Varlık'ın ninelerinin masalları, Trollocların vahşi yolcu hikâyeleri, Myrddraallerin çocukları korkutmak için gölgelere bindiğini düşündükleri yerler. Arpını çalıp hikâyeler anlatabilirsin ve ben zar oyunu bulabilirim. Lordlar gibi yaşar, dilediğimiz gibi yolculuk ederiz. Kimse bizi öldürmeye çalışmazken lordlar gibi yaşarız."

Bu, hedefin rahat edemeyeceği kadar yakınına düşmüştü. Eh, Thom bir aptaldı, o kadar; en iyisi olması gerekirdi. "Gerçekten gitmeyi düşünüyorsan neden gitmedin?"

"Moiraine beni izliyor," dedi Mat acı acı. "Ve o izlemediği zaman da başkalarına izletiyor."

"Biliyorum. Aes Sedai, bir kez eline geçirdiği kimsenin gitmesine izin vermek istemez." Bundan daha fazlası vardı, bundan emindi, açık açık bilinenlerden daha fazlası, ama Mat bu tür bir şeyi inkâr ediyordu ve Moiraine dışında bilen vardıysa bile, kimse bahsetmiyordu. Fark etmezdi. Thom Mat'i severdi –hatta bir açıdan ona borçluydu– ama Mat ve sorunları Rand'ınkilerle karşılaştırıldığında, sokak gösterisinden başka bir şey değildi. "Fakat seni devamlı birilerine izlettiğini düşünmüyorum."

“Neredeyse öyle. Hep insanlara nerede olduğumu, ne yaptığımı soruyor. Haberi bana geliyor. Bir Aes Sedai’ye bilmek istediği herhangi bir şeyi söylemeyecek birini tanıyor musun? Ben tanımıyorum. İzlenmekten farkı yok.”

“Aklına koyarsan gözlerden kaçabilirsin. Ben, senden daha gizli hareket edebilen birini görmedim. Bunu iltifat olarak söylüyorum.”

“Hep bir şey çıkıyor,” diye mırıldandı Mat. “Burada elde edilebilecek çok altın var. Ve mutfaklarda, öpülmekten ve biraz gıdıklanmaktan hoşlanan iri gözlü bir kız var. Hizmetçilerden birinin saçları ipek gibi, beline kadar geliyor ve en yuvarlak...” Aniden bütün bunların kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark etmiş gibi sustu.

“Hiç düşündün mü, belki senin...”

“*Ta’veren* diyeceksen gidiyorum, Thom.”

Thom söyleyeceği şeyi değiştirdi. “...belki Rand’ın arkadaşın olması ve senin onu terk etmek istememen yüzündedir?”

“Onu terk etmek mi!” Delikanlı ayağa fırladı ve tabureyi devirdi. “Thom, o lanet Yenidendoğan Ejder! En azından o ve Moiraine öyle diyor. Belki gerçekten öyle. Yönlendirebiliyor ve cama benzeyen o lanet kılıcı aldı. Kehanetler! Bilmiyorum. Ama kalmak için bu Tearlılar kadar deli olmam gerektiğini biliyorum.” Duraksadı. “Sence... sence beni burada Moiraine tutmuyordur, değil mi? Güç kullanarak?”

“Bunu yapabileceğine inanmıyorum,” dedi Thom yavaşça. Aes Sedailer hakkında epey bilgisi vardı –ne kadarını bilmediğini bilecek kadar çok– ve bu konuda haklı olduğunu düşünüyordu.

Mat, parmaklarını saçlarından geçirdi. “Thom, hep gitmeyi düşünüyorum, ama... şu tuhaf duygular var. Sanki bir şey olacak gibi. Bir şey... Ani bir şey; sözcük bu. Güneşgünü havai fişekler olacağını bilmek gibi, ama neyi beklediğimi bilmiyorum. Ne zaman gitmeyi düşünsem aynısı oluyor. Ve aniden bir gün daha kalmak için sebep buluyorum. Hep bir lanet gün daha. Bu sana Aes Sedai işi gibi gelmiyor mu?”

Thom *ta’veren* sözcüğünü yuttu ve piposunu dişlerinin arasından çıkarıp için için yanan tütüne baktı. *Ta’veren*’ler hakkında çok bilgisi yoktu, ama zaten Aes Sedailer ya da Ogierlerin bazıları dışında kimsenin yoktu. “Sorunu olan insanlara yardım etmekte pek iyi değilim.” *Kendi sorunlarım konusunda daha da kötüyüm,* diye düşündü. “Yakında bir Aes Sedai varken, çoğu insana ondan yardım istemesini öğütlerim.” *Benim dinlemeyeceğim bir öğüt.*

“Moiraine’e sormak mı!”

“Sanırım bu durumda söz konusu olamaz. Ama Nynaeve Emond Meydanı’nda sizin Hikmetinizdi. Köy Hikmetleri insanların sorularını yanıtlar, sorunlarına yardım eder.”

Mat, bet bir sesle kahkaha attı. “Ve içki içmek ve kumar oynamak konusundaki derslerine tahammül edeyim, öyle mi? Thom, benden on yaş büyükmüş gibi davranıyor. Bazen cici bir kızla evlenip babamın çiftliğine yerleşeceğime inandığını düşünüyorum.”

“Bazı erkekler bunu kötü bir hayat saymaz,” dedi Thom sessizce.

“Eh, ben sayarım. Ben hayatımın geri kalanında inekler, koyunlar ve tütünden daha fazlasını istiyorum. Ben...” Mat başını iki yana salladı. “Hafızamda bunca delik. Bazen onları doldurabilsem, bileceğimi düşünüyorum... Yak beni, neyi bilirdim, bilmiyorum, ama bilmek istediğimi biliyorum. Bu karışık bir bilmece, değil mi?”

“Bu konuda bir Aes Sedai’nin bile sana yardım edebileceğinden kuşkuluyum. Bir âşık hiç edemez.”

“Aes Sedai yok dedim!”

Thom içini çekti. “Sakin ol, evlat. Bunu önermemiştim.”

“Ben gidiyorum. Eşyalarımı alıp bir at bulur bulmaz. Bir dakika daha beklemeyeceğim.”

“Gecenin ortasında mı? Sabah daha iyi olur.” *Gerçekten gideceksen,* diye eklemekten kaçındı. “Otur. Rahatla. Bir taş oyunu oynarız. Burada bir yerde bir şişe şarabım var.”

Mat, kapıya bakarak tereddüt etti. Sonunda ceketini çekip düzeltti. “Sabah da olur.” Sesi kararsız çıkıyordu, ama devrilen tabureyi kaldırdı ve masanın yanına koydu. “Ama ben şarap istemem,” diye ekledi otururken. “Ayıkken de yeterince tuhaf şey oluyor. Aradaki farkı görmek istiyorum.”

Thom, tahtayı ve taş kesesini masaya koyarken düşünceler içindeydi. Oğlan kolayca fikrinin değiştirilmesine izin vermişti. Thom’a göre Rand al’Thor gibi daha da güçlü bir *ta’veren* tarafından çekildiği için. Aklına, kendisinin de aynı şekilde yakalanmış olup olmadığı geldi. Rand ile ilk karşılaştığında hayatı kesinlikle Tear Taşı’na ve bu odaya yönelmiş değildi, ama o zamandan bu yana bir uçurtma ipi gibi oraya buraya çekiştirilmişti. Diyelim ki, Rand gerçekten delirmişse ve Thom gitmeye karar verirse, bunu ertelemek için sebepler bulup duracak mıydı?

“Bu ne, Thom?” Mat’in çizmesi masanın altındaki yazı çantasına çarpmıştı. “Biraz uzağa koymam da sakınca var mı?”

“Yok canım. Koy.” Mat ayağı ile kabaca ittirirken içten içe irkildi. Mürekkep şişelerinin hepsinin tıpalarını sıkı sıkı kapatmış olduğunu umdu. “Seç,” dedi, yumruklarını uzatarak.

Mat soldakine vurdu ve Thom açtığı zaman yuvarlak, yassı, siyah bir taş göründü. Delikanlı ilk hamleyi yapacağı için sevindi ve çapraz çizgilerle kaplı tahtaya ilk taşını yerleştirdi. Gözlerindeki hevesi gören biri, biraz önce gitmek için iki kat hevesli olduğunu düşünmezdi. Fark etmeyi reddettiği bir büyüklük sırtına yapışmıştı ve bir Aes Sedai onu evcil hayvanlarından biri olarak tutmaya kararlıydı. Delikanlı gerçekten fena yakalanmıştı.

Kendisi de yakalanmışsa, bir adamın Aes Sedai’den kurtulmasına yardım etmeye değerdi, diye karar verdi Thom. O on beş senelik borcu ödemeye değerdi.

Aniden ve tuhaf bir şekilde tatmin hissederek, beyaz bir taş yerleştirdi. “Sana bir Domanlı kadın ile girdiğim iddiadan hiç bahsetmiş miydim?” diye sordu piposunun üzerinden. “Bir adamın ruhunu içebilecek gözleri vardı ve bir Deniz Halkı gemisinden tuhaf görünüşlü kırmızı bir kuş satın almıştı. Kuşun gelecekten haber verebildiğini söylüyordu. Kuşun gövdesi kadar uzun şişman, sarı bir gagası vardı ve...”

5
Sorgucular

“Artık dönmüş olmalıydılar.” Egwene, boyalı ipek yelpazeyi şiddetle salladı. Gecelerin gündüzlerden biraz daha serin olmasına memnundu. Tearlı kadınlar devamlı yelpaze taşıyordu... en azından asil ve zengin olanlar. Ama görebildiği kadarıyla güneş batmadıkça yelpazelerin fazla faydası olmuyordu ve o zamanda o kadar da etkili değildiler. Lambalar, büyük altından yapılmış, gümüş duvar destekleri üzerinde duran aynalı nesneler bile sıcaklığa katkıda bulunuyor gibiydi. “Neden gecikmiş olabilirler?” Bir saat, demişti Moiraine, günlerdir ilk kez ve sonra beş dakika geçmesine rağmen açıklama yapmadan gitmişti. “Onu neden istediklerine dair ipucu verdi mi, Aviendha? Ya da onu kimin istediğine?”

Kapının yanında bağdaş kurup oturmuş, iri yeşil gözleri bronzlaşmış yüzüyle çarpıcı bir karşıtlık oluşturan Aiel kadın omuzlarını silkti. Ceket, pantolon ve yumuşak çizmeler içinde, *shoufa*’sı boynuna dolanmışken silahsız görünüyordu. “Careen mesajı Moiraine Sedai’ye fısıldayarak iletti. Dinlemek doğru olmazdı. Üzgünüm, Aes Sedai.”

Egwene vicdan azabı içinde sağ elindeki Büyük Yılan yüzüğünü, kendi kuyruğunu ısıran altın yılanı elledi. Bir Kabuledilmiş olarak, yüzüğü sol elinin orta parmağına takmış olmalıydı, ama Yüksek Lordların Taş’ın içinde dört Aes Sedai olduğuna inanmaları görgülü davranmalarını ya da Tear asilleri arasında görgülü kabul edilecek şekilde davranmalarını sağlıyordu. Moiraine yalan söylememişti elbette; onların Kabuledilmişten farklı olduklarını söylememişti. Ama Kabuledilmiş olduklarını *hiç* söylememişti ve herkesin dilediğini düşünmesine, gördüklerini sandıkları şeye inanmalarına izin vermişti. Moiraine yalan söyleyemezdi, ama gerçeğin güzelce dans etmesini sağlayabilirdi.

Egwene ve diğerleri Kule'den ayrıldıklarından beri ilk kez tam Aes Sedai'ymiş gibi davranmıyordu, ama Egwene Aviendha'yı aldattığı için kendini gittikçe daha rahatsız hissediyordu. Aiel kadından hoşlanıyordu, birbirlerini tanıyabilirlerse arkadaş olabileceklerini düşünüyordu; ama Aviendha, Egwene'in Aes Sedai olduğunu düşündüğü sürece bu imkânsız geliyordu. Aiel kadın, Moiraine'in kendine has sebeplerle verdiği emir üzerine oradaydı. Egwene bir Aiel koruyucuları olmasını bir neden olarak gösteriyordu, sanki kendilerini korumayı öğrenmemişler gibi. Yine de, o ve Aviendha arkadaş olsalar bile ona gerçeği söyleyemezdi. Sırrı korumanın en iyi yolu, zorunlu olmadığı sürece kimsenin öğrenmemesini sağlamaktı. Moiraine'in işaret ettiği bir başka nokta. Bazen Egwene kendini Aes Sedai'nin bir seferlik fena halde yanılıyor olmasını umarken buluyordu. Felakete yol açmayacak şekilde, elbette. Pürüz buydu.

"Tanchico," diye mırıldandı Nynaeve. Esintileri yakalamak umuduyla kanatları açılmış dar pencerelerden birinden dışarı bakarken, siyah, bilek kalınlığındaki örgüsü beline kadar sarkıyordu. Aşağıdaki geniş Erinin Nehri ırmak aşağı gitmemiş birkaç balıkçı teknesinin lambalarını sallıyordu, ama Egwene, Nynaeve'in onları gördüğünden kuşkuluydu. "Tanchico'ya gitmekten başka çare yok anlaşılan." Nynaeve, omuzlarını açıkta bırakan yeşil elbisesinin geniş yakasını fark etmeden yukarı çekti; bunu çok sık yapıyordu. Elbiseyi Moiraine'in Muhafızı Lan için giydiğini inkâr ederdi – Egwene böyle bir şey söyleyecek olsa ederdi– ama yeşil, mavi ve beyaz Lan'in kadınlar üzerinde görmekten en hoşlandığı renklerdi ve Nynaeve'in gardırobundaki, yeşil, mavi ve beyaz olmayan bütün elbiseler yok olmuştu. "Başka çare yok." Sesi mutlu çıkmıyordu.

Egwene kendini, yakasını yukarı çekerken yakaladı. Omuzlara yapışan bu elbiseler tuhaf geliyordu. Diğer yandan, daha fazla örtünmeye dayanabileceğini sanmıyordu. Ne kadar hafif olsa da, açık renk kırmızı keten, yün gibi geliyordu. Kendini Berelain'in giydiği ince cüppeleri giymeye ikna edebilmeyi diledi. Halk içinde görünmek için uygun olduklarından değil, ama serin göründükleri açıktı.

Rahatlık için endişelenmeyi bırak, dedi kendi kendine sertçe. *Aklını eldeki işten ayırma.* "Belki," dedi yüksek sesle. "Ben ikna olmuş değilim."

Odanın ortası boyunca parlayana dek cilalanmış uzun, dar bir masa uzanıyordu. Egwene'in yakınındaki uçta yüksek bir sandalye duruyordu. Az oymalı, orası burası hafifçe yaldızlanmış, Tear için oldukça sade. Ama yandaki sandalyelerin sırt yükseklikleri gittikçe azalıyordu ve uzak

uçtakiler sıralardan biraz farklı görünüyorlardı. Egwene'in Tearlıların bu odayı neden kullandıkları hakkında en ufak fikri yoktu. O ve diğerleri, Taş düşerken ele geçirdikleri iki tutsağı sorgulamak için kullanıyorlardı.

Kendini zindanlara gitmeye ikna edememişti, ama Rand nöbetçi odasının duvarlarını süsleyen bütün aletlerin yakılmasını ya da eritilmesini emretmişti. Nynaeve ve Elayne de geri dönmeye can atmamıştı. Dahası, iyi süpürülmüş yeşil taş döşemeli ve duvar panellerine Tear'ın Üç Hilali oyulmuş bu aydınlık oda, loş, rutubetli, pis, sert ve gri taştan hücrelerle keskin bir karşıtlık oluşturuyordu. Bunun, kaba yün elbiseler içindeki iki kadın tutsak üzerinde yumuşatıcı bir etkisi olması gerekirdi.

Ama birçok insana, sırtı onlara dönük, masanın ötesinde duran Joiya Byir'in tutsak olduğunu anlatan tek şey, kasvetli kahverengi elbisesi olurdu. Kadın Beyaz Ajah'tandı ve bağlılığını Kara Ajah'a kaydırırken Beyazların serinkanlı kibrinden hiçbir şey kaybetmemişti. Kadındaki her çizgi gözlerini karşısındaki duvara yalnız ve yalnız kendi isteğiyle diktiğini söylüyordu. Ancak yönlendirebilen bir kadın Joiya'nın kollarını yanında tutan ve ayak bileklerini birbirine bağlayan başparmak kalınlığındaki Hava akışlarını görebilirdi. Hava'dan örülmüş bir kafes gözlerini dümdüz önünde tutmasını sağlıyordu. Onlar isteyene kadar herhangi birinin ne söylediğini duymaması için kulaklarını bile tıkamışlardı.

Egwene bir kez daha Joiya'nın Gerçek Kaynak'a dokunmasını engelleyen Ruh kalkanını kontrol etti. Olacağını bildiği gibi yerli yerindeydi. Joiya'nın çevresindeki akışları bağlayan ve kendi kendilerine sürmelerini sağlayacak şekilde bağlayan kendisiydi, ama engellenmiş olsa da, yönlendirebilme yeteneğine sahip bir Karanlıkdostu ile aynı odada olmak kolay değildi. Karanlıkdostundan da kötü. Kara Ajah. Joiya'nın suçları arasında en önemsizi cinayetti. Bozduğu yeminlerin, mahvettiği yaşamların ve kavurduğu ruhların suçu altında eziliyor olmalıydı.

Diğer tutsak, Joiya'nın Kara Ajah'tan kardeşi, onun gücünden yoksundu. Masanın uzak ucunda omuzları çökmüş, başı eğik duran Amico Nagoyin Egwene'in bakışları altında büzülüyordu. Ona kalkan oluşturmanın gereği yoktu. Amico yakalanırken Kaynak'tan kesilmişti. Hâlâ Gerçek Kaynak'ı hissedebiliyordu, ama bir daha asla ona dokunamayacak, bir daha asla yönlendiremeyecekti. Yönlendirme arzusu, ihtiyacı, nefes alma ihtiyacı kadar büyük, yerinde kalacaktı ve yaşadığı sürece kaybını hep hatırlayacak, *saidar*'a sonsuza dek asla ulaşamayacaktı.

Egwene içinde kadın için azıcık merhamet bulabilmeyi diledi. Ama o kadar çok değil.

Amico masaya bir şeyler mırıldandı.

“Ne?” dedi Nynaeve. “Yüksek sesle konuş.”

Amico ince boynunun üzerindeki başını alçakgönüllülükle kaldırdı. Hâlâ güzel bir kadındı, iri, siyah gözleri vardı, ama kadında Egwene’in tam olarak parmak basamadığı farklı bir şey seziliyordu. Kaba mahkûm elbisesini iki eliyle kavramasına sebep olan şey korku değildi, başka bir şeydi.

Amico yutkunarak, “Tanchico’ya gitmelisiniz,” dedi.

“Bunu bize yirmi kez söyledin,” dedi Nynaeve kabaca. “Elli kez. Bize yeni bir şey söyle. Zaten bilmediğimiz isimler ver. Beyaz Kule’de Kara Ajah olan kimler kaldı?”

“Bilmiyorum. Bana inanmalısınız.” Amico’nun sesi bitkin, tamamen yenilmiş çıkıyordu. Tutsak olan üçü ve gardiyan olan kendisiyken olduğundan çok farklıydı. “Kule’den ayrılmadan önce yalnızca Liandrin, Chesmal ve Rianna’yı biliyordum. Kimse, iki üç kişiden fazlasını bilmiyordu, sanırım. Liandrin dışında. Size bildiğim her şeyi anlattım.”

“Bu durumda, Karanlık Varlık serbest kaldığında dünyanın bir kısmına hükmedecek bir kadın için oldukça cahilsin,” dedi Egwene kuru kuru, vurgu için yelpazesini şaklatarak kapatarak. Bunu artık ne kadar kolay söylediği kendisini hâlâ şaşırtıyordu. Midesi hâlâ burkuluyor, belkemiği boyunca buzdan parmaklar geziniyordu, ama artık çığlık atmak, ağlayarak kaçmak istemiyordu, her şeye alışmak mümkündü.

“Liandrin’in bir kez Temaile ile konuştuğunu duydum,” dedi Amico bitkin bitkin, onlara defalarca anlattığı bir hikâyeye baştan başladı. Tutsaklığının ilk günlerinde hikâyeyi geliştirmeye çalışmıştı, ama ne kadar detaylandırırsa, kendi yalanlarına o kadar dolaşıyordu. Artık hemen her zaman, sözcüğü sözcüğüne aynı şekilde anlatıyordu. “Beni gördüğü zaman Liandrin’in yüzünün aldığı şekli görseydiniz... Bir şey duyduğumu düşünse beni oracıkta öldürürdü. Ve Temaile, insanları incitmekten hoşlanır. Bundan zevk alır. Beni görmelerinden önce pek az şey duydum. Liandrin, Tanchico’da bir şey olduğunu söyledi... onun... için tehlikeli bir şey.” Rand’ı kastediyordu. Adını söylemiyordu ve Yenidendoğan Ejder’den bahsedilmesi hıçkırıklara boğulmasına sebep oluyordu. “Liandrin her kim kullanırsa, onun için de tehlikeli olduğunu söyledi. Onun... için olduğu kadar tehlikeli. İşte bu yüzden o zamana kadar onu ele geçirmeye

çalışmamıştı. Ve yönlendirme yeteneğinin onu korumayacağını söyledi. Dedi ki, ‘O nesneyi bulduğumuz zaman onun pis yeteneği onu bizim için bağlayacak.’” Kadının yüzünden ter akıyordu, ama kontrol edilemez bir biçimde titriyordu.

Tek bir kelimesi bile değişmemişti.

Egwene ağzını açtı, ama ilk önce Nynaeve konuştu. “Bunu yeterince dinledim. Bakalım diğerinin söyleyecek yeni bir şeyi var mı?”

Egwene ona dik dik baktı ve Nynaeve aynı sertlikle, gözlerini kırpmadan karşılık verdi. *Bazen hâlâ Hikmet olduğunu düşünüyor,* diye düşündü Egwene öfkeyle, *ve benim bitkileri öğrenmesi gereken köy kızı olduğumu. Her şeyin artık farklı olduğunu anlasa iyi olacak.* Nynaeve, Güç konusunda Egwene’den daha güçlüydü, ama ancak yönlendirebilmeyi başardığında; Nynaeve öfkelenmediği sürece hiç yönlendiremiyordu.

Elayne normalde, sık sık olduğu gibi iş buraya gelince durumu yumuşatırdı. Egwene durumu yumuşatmayı akıl edene kadar topuklarını çoktan yere gömmüş ve parlamış olurdu. Bu durumda, yatıştırıcı olmaya çalışmak yalnızca geri adım atmak anlamına gelirdi. Nynaeve’in bu şekilde göreceğinden emindi. Nynaeve’in geri adım attığını hiç hatırlamıyordu, o zaman o neden geri adım atacaktı ki? Bu sefer Elayne orada değildi; Moiraine tek bir sözle Kız-Veliaht’ı çağırmış, Aes Sedai için gelen Kız’ı takip etmesini işaret etmişti. O olmadan gerilim arttı, iki Kabuledilmiş de ilk önce diğerinin göz kırpmasını bekledi. Aviendha nefes almıyordu neredeyse; onların çatışmalarının dışında kalmaya özen gösteriyordu. Uzak durmayı, sağduyunun basit bir gerekliliği olduğunu düşündüğü açıktı.

Tuhaf bir şekilde, sessizliği bozan Amico oldu, ama büyük olasılıkla tek istediği işbirliği yapma arzusunu göstermekti. Yüzünü duvarın uzak bir köşesine döndürdü ve sabırla bağlanmayı bekledi.

Aniden, Egwene ne kadar aptalca davrandığını fark etti. Odada yönlendirebilen tek kadın oydu –Nynaeve öfkelenmediği ya da Joiya’nın kalkanı bozulmadığı sürece; düşünmeden Ruh akışını yine kontrol etti– ve Amico bağlarını kabul etmek için beklerken, o, bakışma yarışıyla zaman kaybediyordu. Başka zaman olsa, yüksek sesle kendine gülerdi. Bunun yerine kendini *saidar*’a, o asla görülmeyen, hep hissedilen, hep görüş alanının hemen dışında bekliyormuş gibi gelen parlak sıcaklığa açtı. Tek Güç, yaşamın neşeleri ikiye katlanmış gibi içini doldurdu ve Egwene, Amico’nun çevresine akışlar ördü.

Nynaeve yalnızca homurdandı; Egwene’in yaptıklarını hissedecek kadar öfkelendiği kuşkuluydu –kızmadan yapamıyordu–, ama Hava akışları ona dokunduğunda Amico’nun katılaştığını, sonra akışlara yaslanarak, ne kadar az direndiğini göstermek ister gibi gevşedi.

Aviendha, yakınında Güç yönlendirildiğini bildiği her seferinde yaptığı gibi ürperdi.

Egwene, Amico’nun kulaklarına tıkaçlar ördü –birbirlerinin hikâyesini duyarlarsa onları teker teker sorgulamanın faydası olmazdı– ve Joiya’ya döndü. Ellerini elbisesine silebilmek için yelpazeyi elden ele geçirdi ve tatsız tatsız yüzünü buruşturarak durdu. Terli avuçlarının hava sıcaklığıyla ilgisi yoktu.

“Yüzü,” dedi Aviendha aniden. Ve şaşırtıcı bir şekilde; Moiraine ya da diğerlerinden biri ona hitap etmedikçe neredeyse hiç konuşmazdı. “Amico’nun yüzü. Eski, yıllar onu unutup geçmiş gibi bir görünüşü yok. Eskiden olduğu kadar değil. Bu... bu Kaynak’tan kesilmesi yüzünden mi?” diye bitirdi nefes nefese, telaşla. Onlarla çok zaman geçirdiği için bazı alışkanlıklarını o da edinmişti. Kule’de, hiçbir kadın, titremeden Kaynak’tan kesilmekten bahsedemezdi.

Egwene masaya, Amico’nun yüzünü yandan görebileceği, ama Joiya’nın görüş alanına girmeyeceği bir yere gitti. Joiya’nın gözleri hep midesini buz kütlelerine çeviriyordu.

Aviendha haklıydı; kendisinin fark ettiği, ama anlamadığı fark buydu. Amico genç görünüyordu, belki yaşına göre genç, ama bu yıllarca Tek Güç’le çalışan Aes Sedailerin yaşsızlığı değildi. “Keskin gözlerin var, Aviendha, ama bunun Kaynak’tan kesilmekle ilgisi olup olmadığını bilmiyorum. Ama öyle olmalı. Başka ne sebep olmuş olabilir, bilemiyorum.”

Pek de Aes Sedai gibi konuşmadığını fark etti. Onlar genelde her şeyi bilirmiş gibi konuşurdu; bir Aes Sedai bilmiyorum dediği zaman, genellikle inkârının ciltlerce bilgiyi saklarmış gibi görünmesini sağlardı. O söyleyecek iyi bir şeyler ararken, Nynaeve imdadına yetişti.

“Pek az Aes Sedai kendiliğinden kavrulmuştur Aviendha ve daha da azı Kaynak’tan kesilmiştir.”

“Kavrulmak” kazayla olduğu zamana verilen isimdi; resmi olarak Kaynak’tan kesilme mahkeme ve mahkûmiyet ile olurdu. Aslında Egwene, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu; bu, itilmene ya da ayağının takılmasına göre merdivenden düşmeye iki ad verilmesi gibiydi. Aynı

sebepten, çömezlere ve Kabuledilmişlere ders verildiği zamanlar dışında, çoğu Aes Sedai ikisini aynı kabul ederdi. Üç sözcük aslında. Erkekler delirmeden önce "ehlileştirilirdi", ehlileştirilmek zorundaydı. Ama şimdi Rand vardı ve Kule onu ehlileştirmeye cesaret edemiyordu.

Nynaeve'in sesi ders verir gibi bir ton kazanmıştı. Kuşkusuz, Aes Sedai gibi konuşmaya çalışıyordu. Egwene onun sınıf önündeki Sheriam'ı taklit ettiğini fark etti, ellerini belinde kavuşturmuş, kendinizi verirseniz her şey aslında çok basitmiş gibi hafifçe gülümsüyordu.

"Kaynak'tan kesilme herhangi birinin incelemeyi seçeceği bir konu değildir, anlıyor musunuz?" diye devam etti Nynaeve. "Genellikle geri dönülemez sayılır. Bir kadının yönlendirmesini sağlayan şey bir kez kaldırılınca, tıpkı kesilen bir el gibi. Şifa yoluyla tekrar var edilemez." En azından kimse Kaynak'tan kesilmeye Şifa vermeyi başaramamıştı. Teşebbüsler olmuştu. Nynaeve'in söyledikleri genel olarak doğruydu, ama Kahverengi Ajah'tan bazı kardeşler fırsat verilirse her şeyi incelerdi ve bazı Sarı kardeşler, en iyi Şifacılar, her şeye Şifa vermeye çalışırdı. Ama Kaynak'tan kesilmiş bir kadına Şifa vermeye çalışmak başarı izi bile yaratmamıştı. "Tek bir zorlu gerçek dışında pek az şey bilinir. Kaynak'tan kesilen kadınlar nadiren birkaç seneden fazla yaşar. Yaşamak istemezler; vazgeçerler. Dediğim gibi, nahoş bir konudur."

Aviendha huzursuzca kıpırdandı. "Yalnızca sebep bu olabilir diye düşündüm," dedi alçak sesle.

Egwene de öyle olabileceğini düşünmüştü. Moiraine'e sormaya karar verdi. Yanında Aviendha yokken onu görebilirse. Aldatmacaları faydadan çok engel yaratıyor gibiydi.

"Bakalım Joiya hâlâ aynı hikâyeyi mi anlatıyor." Karanlıkdostunun çevresine ördüğü Hava akışlarını çözmeden önce, kendini ikna etmesi gerekti.

Uzun süre kıpırdamadan durduğu için, Joiya'nın her yeri tutulmuş olmalıydı, ama rahatça onlarla yüzleşmek üzere döndü. Alnında boncuklanan ter, vakarını ve varlığını küçültemiyordu, çirkin, kaba elbisesinin orada kendi seçimiyle bulunduğu duygusunu azaltamadığı gibi. Yaşı belirsiz pürüzsüzlüğüne rağmen, yüzünde anaç ve rahatlatıcı bir ifade olan düzgün hatlı bir kadındı. Ama o yüzdeki kara gözler bir şahinin gözlerinin iyicil görünmesine sebep oluyordu. Onlara gülümsedi, o gözlere asla ulaşmayan bir gülümseme. "Işık sizi aydınlatsın. Yaratıcı'nın eli sizi korusun."

“Senden bunu duymayacağım.” Nynaeve’in sesi alçak ve sakindi, ama kızgın ya da huzursuzken olduğu gibi örgüsünü omzundan öne aldı ve ucunu yakaladı. Egwene huzursuz olduğunu düşünmüyordu; Joiya Nynaeve’in derisinin, Egwene’inki gibi karıncalanmasına sebep olmuyordu.

“Günahlarıma tövbe ettim,” dedi Joiya rahatça. “Ejder yeniden doğdu ve *Callandor*’u tutuyor. Kehanetler gerçekleşti. Karanlık Varlık başarısız olacak. Artık bunu görebiliyorum. Tövbem gerçek. Kimse, Gölge’de, Işık’a geri dönmeyecek kadar uzun yürüyemez.”

Nynaeve’in yüzü her sözcükle daha da kararmıştı. Egwene şimdi yönlendirebilecek kadar kızdığından emindi, ama yönlendirse bile bunu ancak Joiya’yı boğmak için yapardı. Egwene, Joiya’nın tövbekârlığına Nynaeve’den daha fazla inanmıyordu elbette, ama kadının verdiği bilgi gerçek olabilirdi. Joiya, kazanan tarafa geçmek için serinkanlı karar verebilecek biriydi. Ya da belki yalnızca zaman kazanmaya çalışıyor, bu arada kurtarılacağını umuyordu.

Bir Aes Sedai’nin yalan söyleyemiyor olması gerekirdi, bu ismi kullanma hakkını tamamen kaybetmiş bile olsa, açık yalanlar söyleyememeliydi. Bunu sağlayan, Yemin Çubuğu elindeyken edilen Üç Yemin’den ilki olmalıydı. Ama Kara Ajah’a katılırken Karanlık Varlık’a hangi yeminler ediliyorsa, Üç Yemin’i etkisiz kılıyor gibiydi.

Pekâlâ. Amyrlin onları Kara Ajah’ı, Liandrin’i ve cinayet işleyen, Kule’den kaçan diğer on iki kişiyi avlaması için göndermişti. Şimdi tek yapmaları gereken, bu ikisinin onlara neler anlatabileceğini, neler anlatacağını görmekti.

“Bize hikâyeni yine anlat,” diye emretti Egwene. “Bu sefer farklı sözcükler kullan. Aynı ezberlenmiş hikâyeleri dinlemekten bıktım.” Kadın yalan söylüyorsa, farklı bir şekilde anlatırken kendini ele vermesi olasıydı. “Seni dinleyelim.” Bu, Nynaeve içindi; Nynaeve yüksek sesle burnunu çekti ve sertçe başını salladı.

Joiya omuzlarını silkti. “Nasıl isterseniz. Bakalım. Farklı sözcükler. Sahte Ejder, Saldaea’da yakalanan Mazrim Taim büyük kuvvetle yönlendirebiliyor. Anlatılanlara inanılırsa, belki Rand al’Thor kadar ya da ona yakın. O Tar Valon’a getirilip ehlileştirilmeden önce Liandrin onu kurtarmayı planlıyor. Yenidendoğan Ejder olduğu ilan edilecek, adının Rand al’Thor olduğu söylenecek ve sonra dünyanın Yüzyıl Savaşları’ndan bu yana görmediği kadar büyük bir yıkım yapması için işe koyulacak.”

“Bu imkânsız,” diye araya girdi Nynaeve. “Rand Yenidendoğan Ejder olduğunu kabul ettikten sonra, Desen bir sahte Ejder’i kabul etmez.”

Egwene içini çekti. Bunu daha önce tartışmışlardı, ama Nynaeve hep itiraz ediyordu. Egwene ne derse desin, Kehanetler, *Callandor,* Taş’ın düşüşü ne derse desin Nynaeve’in Rand’ın gerçekten Yenidendoğan Ejder olduğuna inandığından emin değildi. Nynaeve Rand’dan, küçükken ona bakacak kadar büyüktü. Tıpkı Egwene’e de baktığı gibi. Rand, Emond Meydanı köylüsüydü ve Nynaeve hâlâ Emond Meydanı halkını korumayı ilk görevi kabul ediyordu.”

“Moiraine size öyle mi dedi?” diye sordu Joiya, küçümseyen bir edayla.

“Aes Sedailiğe terfi ettikten sonra Moiraine Kule’de pek az zaman geçirdi ve başka yerlerdeki kardeşleriyle fazla görüşmedi. Sanırım köy hayatının nasıl işlediğini, hatta belki uluslar arasındaki politika hakkında bazı şeyler biliyor, ama ancak çalışmak ve bilenlerle tartışmakla bilgi elde edilecek konularda kesin yargılar bildiriyor. Yine de haklı olabilir. Mazrim Taim Yenidendoğan Ejder olduğunu ilan etmeyi imkânsız bulabilir. Ama bunu başkaları onun için yaparsa, önemli bir fark olur mu?”

Egwene, Moiraine’in dönmesini diledi. Moiraine orada olsa kadın böyle bir özgüvenle konuşamazdı. Joiya onun ve Nynaeve’in yalnızca Kabuledilmiş olduğunu biliyordu. Bu fark yaratıyordu.

“Devam et,” dedi Egwene, neredeyse Nynaeve kadar sertçe. “Ve unutma, farklı sözcükler.”

“Elbette,” diye yanıt verdi Joiya, zarif bir davete yanıt verir gibi, ama gözleri siyah buz kırıkları gibi pırıldıyordu. “Açık sonucu görebiliyorsunuz. Rand al’Thor’un yağmaları için... Rand al’Thor suçlanacak. Aynı adam olmadıklarına dair kanıtlar bile önemsenmeyebilir. Hem, Yenidendoğan Ejder’in ne numaralar yapacağını kim bilebilir? Belki aynı anda iki yerde bulunur. Burunlarına ayrımsız katliam ve daha kötüsü sokulunca, sahte Ejderleri alkışlayan tipler bile tereddüt edecek. Böylesine bir katliamdan ürkmeyenler kana bayılıyor gibi görünen Rand al’Thor’u arayacak. Uluslar Aiel Savaşı’nda olduğu gibi birleşecek...” O merhametsiz bakışlara hiç uymayan bir ifadeyle, Aviendha’ya özür dilercesine baktı. “...ama kuşkusuz çok daha çabuk. Yenidendoğan Ejder bile buna sonsuza dek direnemez. Daha Son Savaş başlamadan, kurtarması gereken kişiler tarafından ezilecek. Karanlık Varlık serbest kalacak, Tarmon Gai’don’un günü gelecek, Gölge yeryüzünü kaplayacak ve Desen’i sonsuza dek değiştirecek. Liandrin’in planı buydu.” Kadının sesinde tatmin izi yoktu, ama dehşet izi de yoktu.

Bu mantıklı bir hikâyeydi. Amico'nun birkaç cümle işitmesi hikâyesinden daha mantıklıydı, ama Egwene Joiya'ya değil Amico'ya inanıyordu. Bunun nedeni belki de ona inanmak istememesiydi. Tanchico'daki belirsiz bir tehditle yüzleşmek, her eli Rand'ın aleyhine çevirmek için yapılmış bu detaylı planla yüzleşmekten daha kolaydı. *Hayır,* diye düşündü. *Joiya yalan söylüyor. Eminim öyle.* Ama iki hikâyeyi de duymazdan gelmeye cesaret edemezlerdi. İkisini birden kovalayamazlardı, başaramazlardı.

Kapı çarpılarak açıldı ve Moiraine, peşinde Elayne ile içeri girdi. Kız-Veliaht yere doğru kaşlarını çatıyordu, karanlık düşüncelere dalmış gibiydi, ama Moiraine... İlk kez Aes Sedai'nin sakinliği kaybolmuştu; yüzü öfke doluydu.

6
Eşikler

“Rand al’Thor,” dedi Moiraine havaya doğru, alçak, gergin bir sesle, “katır kafalı, taş inatlı aptalın teki!”

Elayne öfkeyle çenesini kaldırdı. Çocukluğundaki dadısı Lini, bir erkeği bir erkek dışında bir şey yapmaya çalışmaktansa, domuz tüylerinden ipek örmenin daha kolay olduğunu söylerdi. Ama bu Rand için bahane değildi.

“Onları İki Nehir’de böyle yetiştiriyoruz,” dedi Nynaeve aniden. Gülümsemesini ve tatminini gizlemeyi başaramamıştı. Aes Sedai’den hoşlanmadığını saklayabildiği anlar pek nadirdi. “İki Nehir kadınları onlarla sorun yaşamıyor.” Egwene’in ona fırlattığı şaşkın bakışa bakılırsa, bu ağzının yıkanmasını garantileyecek kadar büyük bir yalandı.

Moiraine’in kaşları, Nynaeve’e daha sert yanıt vermeyi düşünüyormuş gibi çatıldı. Elayne kıpırdandı, ama tartışmayı engelleyecek bir şey söyleyemedi. Rand, kafasında dans edip duruyordu. Buna hakkı yoktu! Ama Elayne’in neye hakkı vardı ki? Bunun yerine Egwene konuştu. “Ne yaptı, Moiraine?”

Aes Sedai’nin gözleri Egwene’e kaydı, bakışları o kadar sertti ki, genç kadın geriledi ve yelpazesini hızla açıp yüzüne doğru sallamaya başladı. Ama Moiraine’in bakışları Joiya ile Amico’ya kaydı. Biri ihtiyatla onu izliyordu, diğeri bağlanmış, önündeki duvardan başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Elayne, Joiya’nın bağlı olmadığını fark ettiğinde hafifçe irkildi. Telaşla kadının Gerçek Kaynak’la arasındaki kalkanı kontrol etti. Diğerlerinin yerinde sıçramasını fark etmediğini umuyordu; Joiya onu ölesiye korkutuyordu, ama Egwene ve Nynaeve kadından Moiraine’den daha fazla korkmuyordu. Bazen, Andor’un Kız-Veliahtı’nın olması gerektiği gibi cesur

olmak kolay değildi; Elayne kendini o ikisi kadar başarılı olmayı dilerken buluyordu.

“Nöbetçiler,” diye mırıldandı, kendi kendine konuşur gibi. “Onları koridorda gördüm ve hiç aklıma gelmedi.” Gözle görülür bir çabayla kendini toplayarak elbisesini düzeltti. Elayne, Moiraine’i bu geceki kadar kontrolünü kaybetmiş gördüğünü hatırlamıyordu. Ama Aes Sedai’nin hakkı vardı. *Benden fazla değil. Ya da öyle mi?* Kendini, Egwene ile göz göze gelmemeye çalışırken buldu.

Dengesini yitiren Egwene, Nynaeve ya da Elayne olsaydı Joiya kuşkusuz bir şeyler söylerdi, ince ve iki anlamlı bir şeyler, onları biraz daha altüst etmek için düşünülmüş şeyler. En azından yalnızlarsa. Moiraine varken huzursuzca, sessizce izledi.

Moiraine sakinliğini kazanarak masa boyunca yürüdü. Joiya ondan bir baş uzundu, ama ipeklere bürünmüş olsa bile hangisinin duruma hâkim olacağı açıktı. Joiya gerilemedi, ama kendine hâkim olamadan önce bir an için elleri elbisesinin üzerinde gerildi.

“Ayarlamalar yaptım,” dedi Moiraine sessizce. “Dört gün içinde gemiyle nehir yukarı, Tar Valon’a ve Kule’ye gönderileceksiniz. Onlar bizim kadar nazik davranmazlar. Şimdiye dek gerçeği bulamadıysanız, Güneylimanı’na ulaşmadan bulsanız iyi olur, yoksa kuşkusuz İhanet Mahkemesi’nden sonra darağacına gidersiniz. Anlatacak yeni bir şeyiniz olduğu haberini göndermediğiniz sürece bir daha sizinle konuşmayacağım. Ve yeni olmadığı sürece senden tek sözcük, tek bir sözcük bile duymak istemiyorum. İnan bana, bu Tar Valon’da çekeceğin acıları azaltacak. Aviendha, subaya adamlarından ikisini yollamasını söyler misin?” Aiel kadın, kavuşturduğu kollarını açıp eşikte kaybolurken Elayne gözlerini kırptı; Aviendha bazen o kadar kıpırtısız oturuyordu ki, orada olduğu belli olmuyordu.

Joiya’nın yüzü konuşmak istermiş gibi oynadı, ama Moiraine ona dik dik baktı ve Karanlıkdostu sonunda bakışlarını kaçırdı. Gözleri kara ölümle dolu, bir kuzgunun gözleri gibi pırıldıyordu, ama dilini tuttu.

Elayne’in gözleri için Moiraine aniden altın beyaz bir parıltıya sarındı, *saidar*’ı kucaklayan bir kadının parıltısı. Bunu ancak, yönlendirme eğitimi görmüş bir kadın görebilirdi. Amico’yu tutan bağlar, Elayne’in becerebileceğinden daha çabuk çözüldü. Elayne, Moiraine’den daha güçlüydü, en azından potansiyel olarak. Kule’de, ona ders veren kadınlar potansiyeline inanamamıştı, onun, Egwene’in ve Nynaeve’in

potansiyellerine. Aralarında en güçlü olan Nynaeve'di... yönlendirmeyi başarabildiğinde. Ama Moiraine'in deneyimi vardı. Onların henüz yapmayı öğrenmekte oldukları şeyleri Moiraine yarı uyurken yapabilirdi. Fakat Elayne'in ve diğer ikisinin de yapabileceği, ama Aes Sedai'nin yapamayacağı şeyler vardı. Moiraine'in Joiya'yı ne kadar kolay korkuttuğunu gördükten sonra pek az tatmin veriyordu.

Serbest kalan, işitebilen Amico döndü ve Moiraine'i fark etti. Ciyaklayarak bir çömez kadar derin bir reverans yaptı. Joiya tüm gözlerden kaçınarak öfkeyle kapıya bakıyordu. Kollarını kavuşturan, örgüsünü kavrayan elinin boğumları bembeyaz kesilen Nynaeve, Moiraine'e Joiya'nınki kadar ölümcül bakışlar fırlatıyordu. Egwene eteğini elleyerek Joiya'ya dik dik baktı. Elayne, Egwene kadar cesur olabilmeyi ve arkadaşına ihanet etmiş gibi hissetmemeyi dileyerek kaşlarını çattı. Subay, peşinde siyah ve altın renklerine bürünmüş iki Savunucu ile bu odaya girdi. Aviendha yanlarında değildi. Bu fırsatı, Aes Sedai'den kaçmak için kullanmış gibiydi.

Miğferinde iki kısa, beyaz tüy bulunan orta yaşlı subay, Joiya ile göz göze gelince bakışlarını kaçırdı, ama kadın onun farkına bile varmamış gibiydi. Adamın bakışları kararsızca kadından kadına kaydı. Odadaki ortam huzursuzdu ve akıllı bir adam, bu tür kadınlar arasındaki huzursuzluğa karışmak istemezdi. İki asker, kendilerini savunmak zorunda kalacaklarından korkarmış gibi uzun mızraklarını yanlarına yapıştırmıştı. Belki de gerçekten korkuyorlardı.

"Bu ikisini hücrelerine götürün," dedi Moiraine subaya sertçe. "Talimatlarını tekrarla. Hata istemiyorum."

"Evet, Aes..." Subayın boğazı tıkanmış gibi oldu. Yutkundu. "Evet, Leydim," dedi, bunun iş görmesini umarak endişeyle kadını izleyerek. Moiraine ona beklenti içinde bakmaya devam edince rahatlayarak nefes verdi. "Tutsaklar benden başka kimseyle konuşamayacak, birbirleriyle bile. Her zaman nöbetçi odasında yirmi adam, hücrelerin kapısında ikişer adam daha olacak. Herhangi bir sebepten hücre kapısının açılması gerekirse dört adam. Yemeklerinin hazırlanmasına ve onlara götürülmesine bizzat ben göz kulak olacağım. Emrettiğiniz gibi, Leydim." Sesinde bir soru izi vardı. Taş'ta tutsaklarla ve neden iki kadının bu kadar iyi korunması gerektiğiyle ilgili yüz değişik söylenti dolaşıyordu. Ve Aes Sedai hakkında, her biri bir öncekinden daha karanlık hikâyeler fısıldanıyordu."

"Çok iyi," dedi Moiraine. "Götürün onları."

Odadan çıkmak için kimin daha hevesli olduğu belli değildi. Tutsaklar mı, yoksa askerler mi? Joiya bile, Moiraine'in yanında sessiz kalmaya bir an daha dayanamayacakmış gibi hızlı hızlı yürüyordu.

Elayne odaya girdiğinden beri yüzünü sakin tuttuğundan emindi, ama Egwene gelip kolunu ona doladı. "Sorun ne, Elayne? Ağlamak üzereymiş gibi görünüyorsun."

Sesindeki endişe Elayne'in gözyaşlarına boğulmak istemesine yol açtı. *Işık!* diye düşündü. *O kadar aptal olmayacağım. Olmayacağım! "Ağlayan bir kadın dipsiz kova gibidir."* Lini'nin bunun gibi bir sürü deyişi vardı.

"Üç kez..." diye patladı Nynaeve Moiraine'e, "yalnızca üç! Onları sorgularken bize yardım etmeyi kabul etmiştin. Bu sefer daha başlamadan ortadan kayboldun ve şimdi sakin sakin onları Tar Valon'a göndereceğini açıklıyorsun! Yardım etmeyeceksen bile en azından işimize karışma!"

"Amyrlin'in yetkesini çok fazla zorlamayın," dedi Moiraine serinkanlılıkla. "Sizi, Liandrin'i kovalamanız için göndermiş olabilir, ama yine de hâlâ yalnızca Kabuledilmişsiniz ve ne mektup taşırsanız taşıyın üzücü ölçüde cahilsiniz. Yoksa bir karara varmadan önce onları sonsuza dek sorgulamak mı istiyorsunuz? Siz İki Nehirliler, verilmesi gereken kararlardan kaçınan insanlar gibi görünüyorsunuz." Nynaeve ağzını açıp kapattı, gözleri yerlerinden fırlayacak gibi, hangi suçlamaya önce yanıt vereceğine karar vermeye çalışır gibi görünüyordu, fakat Moiraine Egwene ile Elayne'e döndü. "Kendini topla, Elayne. Her ülkede senin içine doğduğun âdetlerin olduğunu düşünmeye devam edersen Amyrlin'in emirlerini nasıl yerine getirebilirsin, bilmiyorum. Ve neden bu kadar altüst olduğunu da anlamıyorum. Duygularının başkalarını incitmesine izin verme."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Egwene. "Hangi âdetler? Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Berelain, Rand'ın odasındaydı," dedi Elayne küçük bir sesle, kendini durduramadan önce. Gözleri suçlu suçlu Egwene'e kaydı. Kendi duygularını gizleyebildiğinden emindi.

Moiraine ona paylar gibi baktı ve içini çekti. "Elimden gelse seni bu üzüntüden korurdum, Egwene. Elayne, Berelain'e karşı hissettiği tiksintiyi açığa vurmasa yapardım. Mayene gelenekleri sizin içine doğduklarınıza benzemez. Egwene, Rand için hissettiklerini biliyorum, ama bundan bir şey çıkmayacağını şimdiye dek fark etmiş olmalısın. O Desen'e ve tarihe ait."

Egwene, Aes Sedai'yi duymazdan gelerek Elayne'in gözlerine baktı. Elayne gözlerini kaçırmak istedi, ama yapamadı. Egwene aniden yaklaştı ve elinin arkasından fısıldadı. "Onu seviyorum. Bir kardeş gibi. Seni de öyle. Umarım anlaşırsınız."

Elayne'in gözleri irileşti, yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. Egwene'e sıkı sıkı sarılarak karşılık verdi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı yumuşak bir ses tonuyla. "Ben de seni seviyorum, kardeşim. Ah, teşekkür ederim."

"Yanlış anlamış," dedi Egwene yarı kendi kendine, yüzünde sevinçli bir sırıtış çiçek açarak. "Sen hiç âşık oldun mu, Moiraine?"

Ne şaşırtıcı bir soru! Elayne Aes Sedai'yi âşık düşünemiyordu. Moiraine Mavi Ajah'tandı ve Mavi kardeşlerin tüm tutkularını ülkülere adadığı söylenirdi.

İnce kadın hiç şaşırmamıştı. Kollarını birbirine dolamış olan ikisine uzun uzun baktı. Sonunda, "İddiaya girerim evleneceğim adamın yüzünü, sizin gelecekteki kocalarınızı bildiğinizden daha iyi biliyorum."

Egwene'in ağzı şaşkınlıkla açık kaldı.

"Kim?" diye inledi Elayne.

Aes Sedai konuştuğuna pişman olmuş görünüyordu. "Belki de hiçbirimizin bilmediğini söylemek istedim. Birkaç sözde çok fazla anlam okumayın." Düşünceler içinde Nynaeve'e baktı. "Bir erkek seçecek olursam... olursam, diyorum... Lan olmayacak. Bu kadarını söyleyebilirim."

Bu, Nynaeve'i sevindirecek bir şeydi, fakat bunu işitmekten hoşlanmış görünmedi. Nynaeve'de Lini'nin, "çapalayacak zorlu toprak" dediği şeyden vardı, yalnızca bir Muhafız'a değil, aşkına karşılık vermeyi reddeden bir adama âşık olmuştu. Aptalın teki olduğundan dolayı, savaşmayı bırakamayacağı ve asla kazanamayacağı Gölge'ye karşı savaşından, Nynaeve'e, düğününde dul kıyafetleri giydirmeyi reddetmekten bahsedip duruyordu. Bu tür aptalca şeyler işte. Elayne, Nynaeve'in bütün bunlara nasıl tahammül ettiğini anlayamıyordu. O kadar da sabırlı bir kadın değildi.

"Erkekler hakkında gevezelik etmeyi bitirdiyseniz," dedi Nynaeve ekşi ekşi, tam da bunu kanıtlamak istermiş gibi, "belki önemli konulara dönebiliriz." Örgüsünü sıkı sıkı tuttu ve konuşmaya devam ederken kayışları çözülmüş bir değirmen gibi hızlandı. "Onları gönderirsen Joiya'nın ya da Amico'nun yalan söyleyip söylemediğini nasıl anlayacağız? Ya da ikisinin birden? Ya da hiçbirinin. Sen ne düşünürsen düşün, burada oyalanmak hoşuma gitmiyor Moiraine, ama o kadar çok tuzağa yürüdüm ki,

yeni bir tanesine yürümek istemiyorum. Ve duman avuçlamaya çalışmak da istemiyorum. Liandrin ile kafadarlarının ardından Amyrlin'in gönderdiği kişi benim... biziz. Sen onları bize yardım etmek için birkaç dakika ayıracak kadar önemli görmediğine göre, en azından süpürgeni ayaklarımıza dolama!"

O örgüyü koparıp Aes Sedai'yi boğmakta kullanacak gibi görünüyordu ve Moiraine'in yüzünde, Joiya'ya verdiği dilini tutma dersini ona da verebileceğini düşündüren serinkanlı, tehlikeli, berrak bir sakinlik vardı. Elayne, üzülmeyi bırakmanın zamanının geldiğine karar verdi. Bu kadınlar arasındaki barış güvercini rolünü ne zaman üstlendiğini hatırlamıyordu – bazen hepsini enselerinden yakalayıp silkelemek istiyordu– ama annesi hep, öfkeden asla iyi bir karar çıkarılamayacağını söylerdi. "Bilmek istediğin şeylerin listesine," dedi, "neden Rand'ın yanına çağrıldığımızı eklemek isteyebilirsin. Careen bizi oraya götürdü. Rand şimdi iyi, elbette. Moiraine ona Şifa verdi." Odanın içine kısa bir bakış fırlattığında gördüklerini düşününce ürpermekten kendini alamadı, ama konuyu değiştirmesi işe yaradı.

"Şifa mı!" diye inledi Nynaeve. "Ona ne oldu?"

"Neredeyse ölüyordu," dedi Aes Sedai, bir demlik çayı olduğunu söyler gibi sakin.

Elayne, Moiraine'in tutkusuz anlatısını dinlerken Egwene'in titrediğini hissetti, ama belki de kısmen kendi titremesiydi. Desen'de süzülen şer kabarcıkları. Aynalardan fırlayan yansımalar. Bir kan ve yara yığını halinde Rand. Moiraine, sonradan aklına gelmiş gibi Perrin ve Mat'in de benzer şeyler yaşadığını ve zarar görmeden kurtulduklarını söyledi. Kadının damarlarında kan değil buz akıyor olmalıydı. *Hayır, Rand'ın inatçılığı yüzünden yeterince kızmıştı. Ve evlenmekten bahsederken, ne kadar soğuk numarası yapsa da, hiç soğuk değildi.* Ama şu anda elbisesi için ne renk ipek kullanmanın doğru olacağından bahsediyor bile olabilirdi.

"Ve bunlar... bu *şeyler* devam mı edecek?" dedi Egwene Moiraine sözünü bitirdiği zaman. "Durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok mu? Ya da Rand'ın yapabileceği?"

Başını iki yana sallarken, Moiraine'in saçlarından sarkan küçük mavi taş sallandı. "Yeteneklerini kontrol etmeyi öğrenene kadar yok. Belki o zaman bile olmaz. Onun bile ufuneti kendinden uzaklaştıracak kadar güçlü olup olmayacağını bilmiyorum. Ama en azından, kendini daha iyi savunabilecek."

“Ona yardım edecek bir şey yapamaz mısın?” diye sordu Nynaeve. “Her şeyi bilmesi gereken kişi sensin. Ya da öyle davranıyorsun. Ona öğretemez misin? Hiç olmazsa bir kısmını? Ve balıklara uçmayı öğreten kuşlar hakkında deyişlere başlama yine.”

“Görmen gereken dersleri görseydin sen de bilirdin,” diye yanıt verdi Moiraine. “Doğrusunu bilirdin. Güç kullanmayı öğrenmek istiyorsun Nynaeve, ama Güç *hakkında* bilgi almak istemiyorsun. *Saidin*, *saidar* değildir. Akışlar farklıdır, örme yöntemleri farklıdır. Kuşun şansı daha fazla.”

Bu sefer gerginliği düşürmeye çalışan Egwene oldu. “Rand şimdi ne konuda inatçılık ediyor?” Nynaeve ağzını açtı ve Egwene ekledi. “Bazen bir taş kadar inatçı olabiliyor.” Nynaeve ağzını hızla kapattı; bunun ne kadar doğru olduğunu hepsi biliyordu.

Moiraine düşünerek onları süzdü. Elayne kimi zamanlarda Aes Sedai’nin onlara ne kadar güvendiğinden emin olamıyordu. İçlerinden birine duyduğu güvenden bile kuşku duyuyordu. “Harekete geçmeli,” dedi Aes Sedai sonunda. “Ama onun yerine burada oturuyor ve Tearlılar ona karşı korkularını kaybetmeye başladılar bile. Burada oturuyor ve hiçbir şey yapmadan ne kadar uzun oturursa, Terkedilmişler eylemsizliğini o kadar zayıflık olarak görecek. Desen hareket ediyor ve akıyor; yalnızca ölüler kıpırdamadan durur. Eyleme geçmeli, aksi halde ölecek. Sırtına bir arbalet oku, yemeğinde zehir ya da ruhunu bedeninden sökmek için birleşen Terkedilmişler. Ya eyleme geçecek ya ölecek.” Elayne, kadının listesindeki her tehlike ile irkiliyordu; bunların gerçek olması her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

“Ve sen ne yapması gerektiğini biliyorsun, değil mi?” dedi Nynaeve gergin gergin. “Bu eylemi planladın.”

Moiraine başını salladı. “Bir kez daha yalnız başına tavşan gibi kaçmasını mı tercih ederdin? Bu riske giremem. Bu sefer biz onu bulamadan ölmüş ya da daha kötüsü olmuş olabilir.”

Bu yeterince doğruydu. Rand ne yaptığını bilmiyor gibiydi. Ve Elayne, Moiraine’in Rand’a sağladığı pek az rehberlikten de vazgeçmek istemeyeceğinden emindi. Rand’ın kadından almayı kabul ettiği pek az rehberlik.

“Onun için yaptığın planı bizimle paylaşacak mısın?” diye sordu Egwene. Artık ortamı rahatlatmaya çalışmadığı açıktı.

“Evet, lütfen,” dedi Elayne, Egwene’in ses tonunu soğuk bir edayla yankılayıp kendini şaşırtarak. Kaçınılabildiği zaman yüzleşmek onun tarzı değildi. Annesi, insanları çekiçleyerek kalıba sokmaya çalışmaktansa onlara rehberlik etmenin daha iyi olduğunu söylerdi,

Tavırları Moiraine’i sinirlendirmişse de, belli etmedi, “Kendinize saklamanız gerektiğini anlıyorsanız. Açığa vurulan bir plan, başarısızlığa yazgılı bir plandır. Evet, anladığınızı görüyorum.”

Elayne kesinlikle anlamıştı; plan tehlikeliydi ve Moiraine işe yarayacağından emin değildi.

“Sammael Illian’da,” diye devam etti Aes Sedai. “Tearlılar Illian’la, Illianlılar Tearlılarla savaşmaya hep hazır. Bin senedir birbirlerini öldürüp duruyorlar ve başka insanların bir sonraki festivalden bahsetmesi gibi bundan bahsediyorlar. Sammael’in varlığının bile artık bunu değiştireceğini sanmıyorum, onlara önderlik edecek Yenidendoğan Ejder varken değil. Tear, Rand’ı bu konuda hevesle takip eder ve eğer Sammael’i alt ederse...”

“Işık!” diye bağırdı Nynaeve. “Onun yalnızca savaş başlatmasını istemiyorsun, Terkedilmişlerden birinin peşine düşmesini de istiyorsun! İnatçılık etmesine şaşmamak gerek. O bir erkek için hiç aptal sayılmaz.”

“Sonunda Karanlık Varlık’la yüzleşmeli,” dedi Moiraine sakin bir sesle. “Artık Terkedilmişlerden sakınabileceğine gerçekten inanıyor musun? Savaşa gelince, o olmadan da yeterince savaş var ve hiçbirinin bir faydası yok.”

“Her savaş faydasızdır,” diye başladı Elayne, sonra aniden kavrayınca sustu. Üzüntü ve pişmanlık yüzüne yansımış olmalıydı, ama anladığı belliydi. Annesi sık sık, bir ulusun yönetilmesi kadar, ulusa önderlik edilmesi hakkında da ders vermişti. İkisi farklı şeylerdi, ama ikisi de gerekliydi. Ve bazen ikisi için de, nahoştan da beter şeyler yapılmalıydı. Yapılmamasının bedeli daha da kötüydü.

Moiraine ona duygudaşlıkla baktı. “Her zaman hoş değil, değil mi? Herhalde annen sen anlayacak kadar büyür büyümez, ondan sonra hüküm sürerken bilmen gerekenleri anlatmaya başladı.” Moiraine, Cairhien Kraliyet Sarayı’nda büyümüştü, hükmedecek aileden değildi, ama hükümdar aileyle akrabaydı ve kuşkusuz aynı derslere kulak misafiri olmuştu. “Ama bazen cahillik, tarlalarının sınırlarından ötesi hakkında hiçbir şey bilmeyen bir çiftçi kadın olmak daha iyi görünür.”

“Daha fazla bilmece mi?” dedi Nynaeve küçümseyerek. “Savaş benim çerçilerden duyduğum, aslında anlamadığım çok uzak bir şeydi. Artık ne

olduğunu biliyorum. Birbirini öldüren erkekler. Hayvan gibi davranan, hayvanlığa düşen erkekler. Yakılan köyler, çiftlikler ve tarlalar. Suçlular kadar masumlar için de açlık, hastalık ve ölüm. Senin bu savaşını daha iyi yapan ne, Moiraine? Daha temiz yapan ne?”

“Elayne?” dedi Moiraine sessizce.

Kız başını iki yana salladı. Bunu açıklayan kişi olmak istemiyordu, ama Moiraine’in baskılı, kara gözlü bakışları altında, Aslan Tahtı’na oturan annesinin bile sessiz kalabileceğini sanmıyordu. “Rand başlatsa da başlatmasa da savaş gelecek,” dedi gönülsüzce. Egwene bir adım geriledi, ona Nynaeve’in yüzündeki bakışlardan daha keskin bir inanmazlıkla bakakaldı. O sözlerine devam ederken iki kadının yüzündeki inanmazlık soldu. “Terkedilmişler boş boş oturup beklemeyecek. Sammael bir ulusun dizginlerini ele geçiren tek kişi olamaz, yalnızca bizim bildiğimiz tek kişi. Zaman içinde, belki şahsen Rand’ın peşine düşecekler, ama mutlaka bulabildikleri bütün ordularla. Ya Terkedilmişlerin dokunmadığı uluslar? Kaç kişi Ejder sancağına tezahürat yaparak Tarmon Gai’don’da onu takip edecek ve kaç kişi kendilerini Taş’ın düşüşünün bir yalan olduğuna, Rand’ın alt edilmesi gereken bir başka sahte Ejder olduğuna, belki ilk önce onlar ona karşı harekete geçmezse onları tehdit edebilecek kadar güçlü bir sahte Ejder olduğuna ikna edecek? Öyle ya da böyle, savaş mutlaka gelecek.” Aniden sustu. Daha fazlası vardı, ama onlara bu kısmını söylemezdi, söylemeyecekti.

Moiraine o kadar ağzı sıkı değildi. “Çok güzel,” dedi, başını sallayarak, “ama eksik.” Elayne’e fırlattığı bakış, Elayne’in o kısmı bilerek atladığını bildiğini söylüyordu. Ellerini sakin sakin bel hizasında kavuşturarak Nynaeve ve Egwene’e hitap etti. “Hiçbir şey bu savaşı daha iyi ya da daha temiz yapmıyor. Yalnız Tearlılar arkasında birleşecek ve Illianlılar sonunda Tearlılar gibi onu takip ediyor olacak. Illian üzerinde Ejder sancağı dalgalanırken nasıl etmezler? Zaferinin haberi bile Tarabon ve Arad Doman’daki savaşların onun lehine sonuçlanmasını sağlayabilir; sizin adınıza sonuçlanan savaşlar vardır.

“Bir darbeyle kendini insanlar ve kılıçlar açısından öyle güçlü kılabilir ki, onu ancak buradan Afet’e kadar kalan bütün ulusların koalisyonu alt edebilir ve aynı darbeyle Terkedilmişlere ağ atılmayı bekleyen tombul bir keklik olmadığını gösterir. Bu onların ihtiyatlı davranmasını sağlar ve ona gücünü kullanmayı öğrenmesi için zaman kazandırır. Önce o harekete geçmeli, çivi değil çekiç olmalı.” Aes Sedai hafifçe yüzünü buruşturdu:

sakinliğini bozan önceki sinirinden bir iz. "Önce harekete geçmek *zorunda*. Peki ne yapıyor? Okuyor. Okuyarak daha da derin sorunlara dalıyor."

Nynaeve, onca savaşı ve ölümü görebiliyormuş gibi, hafifçe sarsılmıştı. Egwene'in kara gözleri dehşet dolu bir kavrayışla irileşmişti. Yüzleri Elayne'in ürpermesine sebep oldu. Biri Rand'ın büyümesini izlemiş, diğeri onunla birlikte büyümüştü. Ve şimdi onun savaşlar başlattığını görüyorlardı. Yenidendoğan Ejder'in değil, Rand al'Thor'un.

Egwene gözle görülür bir biçimde kendiyle mücadele etti, Moiraine'in söyledikleri arasında en küçük, en önemsiz kısma tutundu. "Okumak ona nasıl sorun getirebilir ki?"

"Ejder Kehanetleri'nin ne dediğini kendi öğrenmeye karar verdi." Moiraine'in yüzü hâlâ sakin ve ifadesizdi, ama aniden sesi Elayne'in hissettiği kadar bitkin çıktı. "Tear'da yasaklanmış olabilirler, ama Baş Kütüphaneci bir sandığa dokuz farklı tercüme kilitlemiş. Şimdi hepsi Rand'da. Burayla ilgili dizelere işaret ettim ve eski bir Kandor tercümesinden ezbere okudu.

"'Gölge'nin gücü insan etini,
kargaşa ve mücadeleye ve yıkıma uyandırdı.
Damgalanmış ve kanayan yeniden doğmuş,
düşlerde ve puslarda kılıç dansı ediyor,
Gölgeyeminlileri iradesine bağlıyor,
kaybolmuş ve vazgeçilmiş şehirden,
mızrakları bir kez daha savaşa götürüyor,
mızrakları kırıyor ve görmelerini sağlıyor,
kadim düşte uzun zamandır saklı olan gerçeği.'"

Yüzünü buruşturdu. "Başka her şey kadar buna da uyuyor. Sammael'in elinin altındaki şehrin vazgeçilmiş bir şehir olduğu açık. Tear mızraklarını savaşa götürür, Sammael'i zincire vurursa dizeleri gerçekleştirmiş olur. Kadim, Yenidendoğan Ejder düşü. Ama bunu görmüyor. İki kelimesini anlayacakmış gibi Kadim Lisan'da bir kopya bile buldu. Gölgelerin peşinde koşuyor ve biz ona yanıldığını anlatana kadar Sammael, Rahvin ya da Lanfear onu gırtlağından yakalayabilir."

"O çaresiz." Nynaeve'in nazik tonu Moiraine için değildi, Elayne emindi, Rand içindi. "Çaresiz ve kendine bir yol bulmaya çalışıyor."

“Ben de çaresizim,” dedi Moiraine kararlılıkla. “Hayatımı onu bulmaya adadım ve elimden geliyorsa başarısız olmasına izin vermeyeceğim. Hatta öyle çaresizim ki...” Dudaklarını büzerek sustu. “Bırak, elimden geldiğini yapacağımı söylemek yeterli olsun.”

“Ama yeterli değil,” dedi Egwene keskin bir sesle. “Ne yapacaksın?”

“Sizi ilgilendiren başka meseleler var,” dedi Aes Sedai. “Kara Ajah...”

“Hayır!” Elayne’in sesi bıçak gibi keskin ve buyurgandı, yumuşak mavi eteğini kavrayan elinin boğumları bembeyaz kesilmişti. “Çok sır saklayabilirsin Moiraine, ama bize bunu söyle. Ona ne yapmayı düşünüyorsun?” Aklında Moiraine’i yakalayıp gerçeği söyleyene kadar sarsma düşüncesi çaktı.

“Ona ne mi yapacağım? Hiçbir şey. Ah, pekâlâ. Bilmemeniz için sebep yok. Tearlıların Büyük Emanet dediği şeyi gördünüz mü?”

Güç’ten bu kadar korkan insanlar için tuhaf bir şekilde, Tearlıların Taş’ta sakladıkları Güç’le ilgili nesne koleksiyonu ancak Beyaz Kule’ninkiyle yarışabilirdi. Elayne bunun sebebinin, isteseler de istemeseler de bunca zamandır *Callandor*’u saklamak zorunda kalmaları olduğunu düşünüyordu. Bir sürü benzer nesnenin arasındayken Kılıç Olmayan Kılıç bile, olduğundan önemsiz görünüyor olmalıydı. Ama Tearlılar asla sahip oldukları hazineleri teşhir etmemişlerdi. Büyük Emanet zindanlardan da derinlere gömülmüş bir dizi sıkışık, pis odada saklanıyordu. Elayne onları ilk gördüğünde kapılardaki kilitler uzun zaman önce paslanıp sabitlenmiş, hatta bazı kapılar kuru kuru çürüyerek yıkılıp gitmişti.

“Orada tam bir gün harcadık,” dedi Nynaeve. “Liandrin ve *dostlarının* herhangi bir şey alıp almadığını görmek istedik. Aldıklarını sanmıyorum. Her şey toz ve küf altında gömülüydü. Hepsini Kule’ye nakletmek için belki on ırmak teknesi gerekecek. Belki orada bir şeyler çıkarabilirler; ben çıkaramadım.” Moiraine’i dürtükleme arzusu aşırı büyüktü. Bu yüzden, “Bize biraz zaman ayırabilseydin bunu biliyor olurdun,” diye ekledi.

Moiraine dikkat etmedi. Kendi içine bakıyor, kendi düşüncelerini inceliyordu ve konuştuğunda kendi kendine konuşur gibiydi. “Emanet’te özel bir *ter’angreal* var, incelikle bükülmüş, kızıltaştan bir kapı çerçevesi. Rand’ın bir karara varmasını sağlayamazsam, içine adım atmam gerekebilir.” Alnındaki küçük, mavi taş titreyip kıvılcımlandı. Görünüşe göre o adımı atmaya hevesli değildi.

Ter’angreal’den bahsedildiğinde Egwene içgüdüyle elbisesinin göğsünü elledi. Oraya küçük bir cep dikmiş, şimdi dokunduğu taş yüzüğü saklamıştı.

O yüzük bir *ter'angreal*'di, küçük, ama güçlüydü ve Elayne ona sahip olduğunu bilen üç kişiden biriydi. O üç kişinin arasında Moiraine yoktu.

Angreal ve *sa'angreal*'ler gibi, ama sayıları daha fazla olan bu *ter'angreal*'ler, Efsaneler Çağı andaçları tuhaf şeylerdi. *Ter'angreal*'ler Tek Güç'ü artırmıyor, onu kullanıyorlardı. Anlaşıldığı kadarıyla her biri yalnızca bir şey yapmak için düşünülmüştü, ama şimdi bazılarının kullanılıyor olmasına rağmen, o kullanımların amaçlarına ne kadar uyduğundan kimse emin olamıyordu. Aes Sedailiğe yükselen, Üç Yemin'i eden kadınların ellerinde tuttuğu Yemin Çubuğu bir *ter'angreal*'di ve o yeminlerin etlerine, kemiklerine işlemesini sağlıyordu. Bir çömezin Kabuledilmişliğe yükselirken geçtiği son sınav, yüreğinin en derinlerindeki korkuları çıkaran ve gerçek gibi gösteren, belki de onları o korkuların gerçek olduğu bir yere götüren bir başka *ter'angreal*'di. *Ter'angreal*'ler tuhaf şeyler yapabilirdi. Onları incelerken ve kullanırken Aes Sedailer kavrulmuş, ölmüş, hatta yok olup gitmişlerdi.

"O eşiği gördüm," dedi Elayne. "Koridorun ucundaki son odada. Lambam söndü ve kapıya ulaşana kadar üç kez düştüm." Yanakları hafif bir utanma duygusuyla kızardı. "Orada lamba yakacak kadar bile yönlendirmeye korktum. Çoğu bana çer çöp gibi göründü... bence Tearlılar Güç'le bağlantılı olduğu ima edilen her şeyi almışlar... ama yönlendirirsem kazayla, çöp olmayan bir şeyi harekete geçirebileceğimi düşündüm. Ne yapabileceğini kim bilebilir ki?"

"Ya karanlıkta ayağın takılsaydı ve çarpık eşikten içeri düşseydin?" dedi Moiraine alayla. "Onun yönlendirmeye ihtiyacı yok, içeri adım atman yeterli."

"Amacı ne?" diye sordu Nynaeve.

"Yanıt bulmak. Üç yanıt ve hepsi doğru. Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek hakkında."

Elayne'in ilk düşüncesi *Tepenin Altındaki Bili* idi, ama yalnızca üç yanıt yüzünden. İkinci düşünce hemen peşinden geldi ve bu konuda yalnız değildi. Nynaeve ve Egwene daha ağızlarını açarken konuştu. "Moiraine, bu sorunlarımızı çözüyor. Joiya ve Amico'nun doğruyu söyleyip söylemediğini sorabiliriz. Liandrin ile diğerlerinin nerede olduğunu sorabiliriz. Kule'de kalan Kara Ajahların isimlerini..."

"Rand için tehlikeli olan şeyin ne olduğunu sorarız," diye araya girdi Egwene ve Nynaeve ekledi: "Bize neden daha önce söylemedin? Şimdiye

kadar her şeyi halledebilecekken neden günbegün aynı hikâyeleri dinlememize izin verdin?”

Aes Sedai irkildi ve ellerini havaya fırlattı. “Lan ve yüz Muhafız’ın ihtiyatla yürüyeceği yerde siz üçünüz körlemesine koşuyorsunuz. Sizce ben neden eşikten aşmadım? Günler önce hayatta kalmak ve muzaffer çıkmak için Rand’ın ne yapması gerektiğini, Terkedilmişleri ve Karanlık Varlık’ı nasıl alt edeceğini, Güç’ü kontrol etmeyi nasıl öğrenebileceğini ve yapması gerekenleri yapacak kadar uzun süre deliliği nasıl uzak tutacağını sorabilirdim.” Ellerini kalçalarına dayayarak üçünün kavramasını bekledi. Hiçbiri konuşmadı. “Kurallar var,” diye devam etti, “ve tehlikeler. Kimse birden fazla kez eşiğe adım atamaz. Yalnızca bir kez. Üç soru sorabilirsiniz, ama ayrılmadan önce üçünü de sorup yanıtlarını dinlemelisiniz. Ciddi olmayan soruların cezalandırıldığını anlıyorum, ama aynı zamanda birine ciddi gelen sorunun bir başkasına ciddi gelmediğini de anlıyorum. En önemlisi, Gölge’ye dokunan soruların kötü sonuçları oluyor.

“Kara Ajah ile ilgili soru sorarsanız ölü ya da saçma sapan şeyler söyleyen deli bir kadın haline gelebilirsiniz. Çıkabilirseniz. Rand’a gelince... Bir şekilde Gölge’ye dokunmadan Yenidendoğan Ejder hakkında soru sorulup sorulamayacağından emin değilim. Anlıyor musunuz? Bazen ihtiyat için sebep vardır.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Nynaeve. Yumruklarını kalçalarına dayayarak Aes Sedai ile yüzleşti. “Kuşkusuz Yüksek Lordlar Aes Sedailerin Emanet’i incelemesine asla izin vermemiştir. Oradaki pisliğe bakılırsa, eşyaların hiçbiri yüzden fazla senedir güneş ışığı görmemiş.”

“Bence daha fazla,” dedi Moiraine sakin sakin. “Neredeyse üç yüz yıl önce toplamayı bıraktılar. Bu *ter’angreal*’i toplamayı tamamen bırakmadan hemen önce edinmiş olmalılar. O zamana kadar Mayene Başı’na aitti ve Mayene’i Tear’ın elinden uzak tutmaya yardım edecek yanıtlar almak için kullanılıyordu. Ve Aes Sedailerin onu incelemesine yardım ediyorlardı. Elbette bu büyük bir gizlilik içinde yürütülüyordu; Mayene, Tear’ı açık açık kızdırmaya hâlâ cesaret edemedi.”

“Mayene için o kadar önemliyse,” dedi Nynaeve kuşkuyla, “neden burada, Taş’ta duruyor?”

“Çünkü başları Mayene’i Tear’ın elinden uzak tutmaya çalışırken iyi kararlar kadar kötü kararlar da verdiler. Üç yüz yıl önce Yüksek Lordlar Mayene gemilerini takip edip yağbalığı sürülerini bulacak bir filo oluşturmayı düşündüler. O zaman Mayene Başı olan Halvar Mayene lamba

yağı fiyatını Tear'ın zeytinyağı fiyatlarının üstüne çıkardı ve Yüksek Lordları Tear'ın çıkarlarını hep Mayene'in çıkarlarından önde tutacaklarına ikna etmek için *ter'angreal*'i onlara hediye etti. Adam onu çoktan kullanmıştı, bu yüzden artık kendi işine yaramıyordu ve neredeyse Berelain kadar gençti. Önünde uzun bir saltanat varmış gibi görünüyordu ve yıllar sürecek Tear iyi niyetine ihtiyacı vardı."

"Aptalın tekiymiş," diye mırıldandı Elayne. "Annem asla böyle bir hata yapmaz."

"Belki yapmaz," dedi Moiraine, "ama Andor hiç büyük ve daha güçlü bir ulusça köşeye kıstırılmış küçük bir ulus olmadı. Halvar'ın gerçekten de aptalın biri olduğu ortaya çıktı. Bir sonraki sene Yüksek Lordlar onu öldürttü. Ama onun aptallığı, ihtiyacım olacak olursa bana bir fırsat sağladı. Tehlikeli bir fırsat, ama hiç yoktan iyidir."

Nynaeve, belki de Aes Sedai'nin açık vermemesi karşısında hayal kırıklığına uğrayarak, kendi kendine mırıldandı.

"Biz kalanları ise olduğumuz yerde bırakıyor," diye içini çekti Egwene. "Kimin yalan söylediğini bilmiyoruz, hatta belki ikisi birden yalan söylüyor."

"İstiyorsanız *onları* yine sorgulayın," dedi Moiraine. "Onlar gemiye konana kadar zamanınız var, ama artık hikâyelerini değiştireceklerinden kuşkuluyum. Benim tavsiyem, Tanchico'ya yoğunlaşmanız. Joiya doğruyu söylüyorsa, Mazrim Taim'i korumak için Aes Sedailere ve Muhafızlara ihtiyaç olacak. Siz üçünüz yetmezsiniz. Joiya'nın hikâyesini ilk duyduğumda güvercinle Amyrlin'e bir uyarı gönderdim. Aslında, Kule'ye ulaşacağından emin olmak için üç güvercin gönderdim."

"Bize bilgi vermen çok incelikli bir davranış," diye mırıldandı Elayne soğuk soğuk. Kadın gerçekten de bildiğini okuyordu. Üçünün, Aes Sedai'ymiş gibi davranan Kabuledilmişler olması, Moiraine'in onları karanlıkta bırakması için sebep değildi. Amyrlin, Kara Ajah'ı avlamak için onları göndermişti.

Moiraine, teşekkürü gerçekmiş gibi kabul edercesine başını hafifçe eğdi. "Önemli değil. Amyrlin'in Kara Ajah'ın peşine bıraktığı av köpeklerinin siz olduğunuzu unutmayın." Elayne'in irkilmesi karşısında hafifçe gülümsemesi, onun ne düşündüğünü çok iyi bildiğini anlatıyordu. "Nereye gideceğiniz kararı size kalmış. Bana bunu da işaret etmiştiniz," dedi kuru kuru. "Umarım benimkinden daha kolay bir karar olur. Ve

umarım, gün doğumundan önce ne kadar zamanınız kalmışsa, iyi uyursunuz. Size iyi geceler."

"O kadın..." diye mırıldandı Elayne, kapı Aes Sedai'nin arkasından kapandığı zaman. "Bazen onu boğabileceğimi düşünüyorum." Masanın yanındaki sandalyelerden birine çöktü ve kucağındaki ellerine kaşlarını çatarak oturdu.

Nynaeve, onay olabilecek bir homurtuyla duvarın yanındaki, üzerinde iki sürahi, gümüş kadehler ve baharat kavanozları bulunan dar bir masaya gitti. Şarapla dolu bir sürahi artık neredeyse tamamen erimiş buzlarla dolu, parlayan bir tasın içinde duruyordu. Buz, talaş dolu sandıklar içinde, ta Dünyanın Omurgası'ndan getirilmişti. Yazın bir Yüksek Lord'un içkisini serinletecek buz; Elayne böyle bir şeyi hayal etmekte güçlük çekiyordu.

"Yatmadan önce birer serin içki hepimize iyi gelir," dedi Nynaeve, şarap, su ve baharatlarla meşgul olarak.

Egwene yanındaki sandalyeye otururken Elayne başını kaldırdı. "Söylediğinde ciddi miydin, Egwene? Rand hakkında?" Egwene başını salladı ve Elayne içini çekti. "Min'in söylediklerini, onu paylaşmak hakkındaki şakalarını hatırlıyor musun? Bazen bize söylemediği bir görü olup olmadığını merak ederdim. Onu ikimizin de sevdiğini ve onun bunu bildiğini anlatmaya çalıştığını düşünürdüm. Ama o sana aitti ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Hâlâ bilmiyorum. Egwene, o seni seviyor."

"Fikrini değiştirmesi gerekecek," dedi Egwene kararlılıkla. "Ben evlendiğim zaman, istediğim için evleneceğim, bir adam onu sevmemi bekliyor diye değil. Ona nazik davranacağım, Elayne, ama işim bittiği zaman özgür olduğunu bilecek. Bunu istese de istemese de. Annem erkeklerin bizden farklı olduğunu söyler. Bizim âşık olmayı istediğimizi, ama yalnızca istediğimiz kişiye âşık olduğumuzu söyler. Bir erkek ise âşık olmaya ihtiyaç duyarmış ve yüreğine bir iplik bağlayacak ilk kadını severmiş."

"Bütün bunlar iyi, güzel," dedi Elayne gergin bir sesle, "ama Berelain odasındaydı."

Egwene burnunu çekti. "Kadının niyeti ne olursa olsun, Berelain, aklını, bir erkeği âşık etmeye yetecek kadar uzun süre tek bir erkekte tutamaz. İki gün önce Rhuarc'ı süzüyordu. İki gün sonra, bir başkasına gülümsüyor olacak. Kadın, Else Grinwell gibi. Onu hatırlıyor musun? Zamanının tamamını Muhafızlara bakarak kirpiklerini kırpıştırmakla geçiren çömez?"

“Bu saatte, Rand’ın odasında kirpiklerini kırpıştırmakla yetinmiyordu. Eğer böyle bir şey mümkünse, her zamankinden de az giyinmişti!”

“Onu elde etmesine izin vermeyi mi düşünüyorsun?”

“Hayır!” dedi Elayne sertçe. Bunu söylerken içtendi, ama bir sonraki nefesle içi ümitsizlik doldu. “Ah, Egwene, ne yapacağımı bilmiyorum. Onu seviyorum. Onunla evlenmek istiyorum. Işık! Annem ne diyecek? Annemin bana vereceği dersleri dinlemektense Joiya’nın hücresinde bir gece geçirmeyi tercih ederim.” Andorlu asiller, hatta kraliyet ailesinden olanlar sık sık sıradan insanlarla evlendiği için böyle bir evlilik yorum çekmezdi – en azından Andor’da– ama Rand pek sıradan biri sayılmazdı. Elayne’in annesi pekâlâ kulağından yakaladığı gibi eve getirmesi için Lini’yi gönderebilirdi.

“Mat’e inanılacak olursa Morgase’in konuşmaya hakkı yok,” dedi Egwene teselli edercesine. “Hatta yarısına inanacak olsan bile. Annenin bayıldığı bu Lord Gaebril, aklı başında bir kadının seçeceği birine benzemiyor.”

“Eminim Mat abartmıştır,” diye yanıt verdi Elayne sertçe. Annesi bir adam için aptalca davranmayacak kadar zeki bir kadındı. Eğer Lord Gaebril –Mat bahsetmeden önce adını hiç duymamıştı–, eğer bu adam Morgase’i kullanarak güç kazanabileceğini hayal ediyorsa, Morgase onun şiddetle uyanmasını sağlardı.

Nynaeve masaya üç kadeh baharatlı şarap getirdi. Parlak kadehlerinden buğu damlaları akıyordu. Nem, masanın cilasını bozmasın diye yeşil ve altın rengi, örülmüş küçük, hasıraltlıklar yerleştirdi. “Demek,” dedi bir sandalyeye oturarak, “sen Rand’a âşık olduğunu anladın Elayne ve Egwene olmadığını anladı.”

İki genç kadın ağızları açık ona bakakaldı. Biri esmer, biri sarışındı, ama şaşkınlıkları birbirlerinin ayna yansıması gibiydi.

“Benim de gözlerim var,” dedi Nynaeve kendinden hoşnut bir biçimde. “Ve fısıldamaya zahmet etmediğiniz zaman kulaklarım.” Şarabını yudumladı ve devam ederken sesi soğudu. “Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz? Eğer Berelain isimli o piliç, pençelerini Rand’a geçirirse, o pençeleri sökmek kolay olmayacaktır. Bu çabaya değeceğinden emin misin? Rand’ın ne olduğunu biliyorsun. Kehanetleri bir kenara bıraksak bile önünde neyin beklediğini biliyorsun. Delilik. Ölüm. Ne kadar zamanı var acaba? Bir sene mi? İki mi? Yoksa yaz bitmeden başlayacak mı? O

yönlendirebilen bir adam." Her sözcüğü demir gibi sert bir tonda söylemişti. "Sana öğretilenleri hatırla. Onun ne olduğunu hatırla."

Elayne başını dik tuttu ve Nynaeve'in bakışlarına karşılık verdi. "Fark etmez. Belki etmeli, ama etmiyor. Belki aptallık ediyorum. Umurumda değil. Sipariş üzerine duygularımı değiştiremem, Nynaeve."

Nynaeve aniden gülümsedi. "Emin olmak zorundaydım," dedi sıcak bir tavırla. "Sen de emin olmalısın. Hiçbir adamı sevmek kolay değil, ama bu adamı sevmek daha da zor olacak." Devam ederken gülümsemesi soldu. "İlk sorumun yanıtını alamadım. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun? Berelain yumuşak görünebilir –erkeklerin öyle görmesini sağladığı açık!– ama ben öyle olduğunu düşünmüyorum. İstediği şey için mücadele edecektir. Ve özellikle istemediği bir şeyi, sırf başkası istiyor diye daha da sıkı tutacak türden biri."

"Onu bir fıçıya tıkmak isterdim," dedi Egwene, kadehini Mayene Başı'nın gırtlağıymış gibi kavrayarak, "ve onu Mayene'e geri gönderirdim. Ambarın dibinde."

Başını iki yana sallarken Nynaeve'in örgüsü savruldu. "Çok iyi, ama işe yarayan fikirler bul. Yapamıyorsan, sessiz kal ve ne yapacağına bırak o karar versin." Egwene ona bakakaldı ve Nynaeve ekledi. "Rand artık Elayne'i ilgilendirir, seni değil. Sen kenara çekildin, unuttun mu?"

Yorum, Elayne'i gülümsetmeliydi, ama yapamadı. "Her şeyin tamamen farklı olması gerekirdi." İçini çekti. "Bir adamla karşılaşacağımı, aylar, yıllar içinde onu tanıyacağımı ve yavaş yavaş onu sevdiğimi anlayacağımı düşünürdüm. Böyle olacağını düşünürdüm hep. Rand'ı neredeyse hiç tanımıyorum. Onunla bir sene içinde yarım düzine kezden fazla konuşmadım. Ama onu gördüğümden beş dakika sonra ona âşık olduğumu biliyordum." İşte bu aptalcaydı. Ama doğruydu ve Elayne aptalca olup olmadığına aldırmıyordu. Annesine ve Lini'ye de aynı şeyi söyleyecekti. Eh, belki Lini'ye değil. Lini'nin aptallıkla başa çıkmak için aşırı yöntemleri vardı ve Elayne'in hâlâ on yaşından büyük olmadığını düşünüyordu. "Ama olaylara bakarak, ona kızma hakkım olup olmadığımı bile bilmiyorum. Ya da Berelain'e." Ama kızgındı. *Rand'a öyle bir tokat patlatmak isterdim ki, kulakları bir sene boyunca çınlasın! Kadını sopalayarak Mayene'e giden bir gemiye kadar kovalamak isterdim!* Ama buna hakkı yoktu ve bu her şeyi daha da kötü kılıyordu. Sesine, kendisini bile çileden çıkaracak, hüzünlü bir tını geldi. "Ne yapabilirim? Bana dönüp bakmıyor bile."

“İki Nehir’de,” dedi Egwene yavaşça, “bir kadın bir adamın onunla ilgilendiğini bilmesini istiyorsa, Bel Tine ya da Güneşgünü’nde adamın saçlarına çiçek takar. Ya da herhangi bir zaman ona festivalde giyebileceği bir gömlek işler. Ya da yalnız ve yalnız o adamı dansa kaldırır.” Elayne inanmazlık içinde baktı ve Egwene telaşla ekledi. “Bir gömlek işlemeni önermiyorum, ama nasıl hissettiğini ona anlatmanın yolları var.”

“Mayeneliler açık açık konuşmaya inanır.” Elayne’in sesinde kırılgan bir tını vardı. “Belki en iyi yol budur. Ona açık açık söylemek. En azından o zaman nasıl hissettiğimi bilir. En azından benim de...”

Baharatlı şarabı kaptı ve başını arkaya atıp içti. Açık açık konuşmak mı? Mayeneli bir şırfıntı gibi! Boş kadehi altlığın üzerine bırakarak derin bir nefes aldı ve mırıldandı. “Annem ne diyecek?”

“Daha da önemlisi,” dedi Nynaeve nazikçe, “buradan gitmemiz gerektiği zaman ne yapacaksın? Tanchico, Kule ya da başka bir yer, sonunda gitmemiz gerekecek. Ona, onu sevdiğini henüz söylemişken ve onu arkada bırakman gerekirken ne yapacaksın? Ya onunla kalmanı isterse? Ya sen kalmak istersen?”

“Gideceğim.” Elayne’in yanıtında tereddüt yoktu, ama biraz kızgınlık vardı. Nynaeve’in sormasına bile gerek yoktu. “Ben onun Yenidendoğan Ejder olduğunu kabul edeceksem, o da beni olduğum gibi kabul etmeli ve görevlerim olduğunu anlamalı. Ben Aes Sedai olmak istiyorum, Nynaeve. Bu aylak bir eğlence değil. Üçümüzün yapması gereken iş de öyle. Seni ve Egwene’i terk edeceğimi gerçekten düşünüyor musun?”

Egwene telaşla, bunun aklına hiç gelmediğini söyleyerek temin etti onu; Nynaeve de aynısını yaptı, ama yalan söylediğini belli edecek kadar yavaştı.

Elayne bir birine, bir ötekine baktı. “Aslında, endişelenecek Kara Ajahlar varken böyle bir konuda endişelenerek aptallık ettiğimi söyleyeceğinizden korktum.”

Egwene’in gözlerindeki küçük bir ışıltı aklına geldiğini ifade etti, ama Nynaeve, “Gelecek sene ya da gelecek ay ölebilecek tek kişi Rand değil. Biz de ölebiliriz. Zamanlar eskisi gibi değil, biz de eskisi gibi olamayız. Eğer oturup istediğin şeyler için dilek tutarsan, onları mezarın bu tarafında bulamayabilirsin,” dedi.

Ürpertici türden bir teselliydi, ama Elayne başını salladı. Aptalca davranmıyordu. Keşke Kara Ajahlar meselesi de böyle kolaylıkla

halledilebilseydi. Serinliğinden faydalanmak için boş gümüş kadehi alnına bastırdı. Ne yapacaklardı?

7
Ateşle Oynamak

Ertesi sabah güneş ufukta henüz yeni belirmişken, Egwene Rand'ın kapısında belirdi. Elayne de ayaklarını sürüyerek peşinden geliyordu. Kız-Veliaht açık mavi ipekten, Tear tarzı uzun kollu bir elbise giymişti ve küçük bir tartışmadan sonra elbisenin yakası aşağı çekilmişti. Koyu mavi sabah gökyüzü renginde safir bir kolye ve kızıl altın saçlarına örülmüş bir başkası gözlerinin mavisini vurguluyordu. Nemli sıcaklığa rağmen Egwene omuzlarına bir şal kadar geniş, düz, koyu kırmızı bir eşarp takmıştı. Eşarbı ve safirleri Aviendha vermişti. Aiel kadın, şaşırtıcı bir şekilde, bu tür şeylerden düzenli bir stoka sahipti.

Orada olduklarını bilmesine rağmen Aiel nöbetçiler ürkütücü bir anilikle ayağa fırlayınca, Egwene irkildi. Elayne küçük bir inilti çıkardı, ama çok iyi başardığı o asil tavırla onları çabucak süzdü. Bakışlarının bu bronzlaşmış adamlar üzerinde büyük etkisi olmamış gibiydi. Altı adam *Shae'en M'taal,* yani Taş Köpekler'dendi ve Aieller düşünülünce gevşek görünüyorlardı, yani her yöne aynı anda bakıyor ve herhangi bir yöne hareket etmeye hazır görünüyorlardı.

Egwene, Elayne'i taklit ederek sırtını dikleştirdi –bunu Kız-Veliaht kadar iyi yapabilmeyi diledi– ve şunları söyledi. "Ben... biz... Lord Ejder'in yaralarının nasıl olduğuna bakmaya geldik."

Adamlar Şifa hakkında herhangi bir şey biliyorsa, yorumu aptalcaydı, ama o olasılık küçüktü; pek az insan bilirdi ve muhtemelen Aieller çoğundan da az biliyordu. Egwene orada olmak için bir sebep vermek istememişti –onun Aes Sedai olduğunu sanmaları yeterliydi– ama Aieller siyah mermerden fırlamaya hazır görününce, aniden, bir sebep vermek iyi bir fikir gibi görünmüştü. Elayne ve onu durdurmak için bir şey

yaptıklarından değil, elbette. Ama bu adamlar çok uzun boylu, çok taş suratlıydılar; o kısa mızrakları ile kemik yayları nefes almak kadar doğal ve rahat bir şekilde taşıyorlardı. O açık renk gözler Egwene'e dikkatle bakarken, merhametsiz ve acımasız kara peçeli Aielleri, Aiel Savaşı'nı ve onlara karşı gönderilen bir orduyu son adamına dek katleden, Tar Valon'un önünde üç kanlı gün ve gece ittifak yapmış uluslarla savaştıktan sonra Kıraç'a dönen buna benzer adamları hatırlamak kolaydı. Egwene neredeyse *saidar*'a sarınacaktı.

Gaul, Taş Köpekler'in önderi, Elayne'i ve onu bir miktar saygıyla süzdükten sonra başını salladı. Haşin bir yakışıklılığı vardı, Nynaeve'den biraz büyüktü, gözleri cilalanmış mücevherler kadar yeşil ve berraktı, uzun kirpikleri öyle koyuydu ki, gözlerinin çevresinde siyah çerçeveler varmış gibi görünüyordu. "Yaraları onu rahatsız ediyor olabilir. Bu sabah kötü bir ruh halinde." Gaul sırıttı, insanın yalnızca yaralıyken içinde bulunduğu ruh halini anlayışla karşılayan, beyaz dişlerin hızla çakması. "Yüksek Lordlardan bir grubu kovaladı bile ve içlerinden birini bizzat dışarı attı. Adı neydi?"

"Torean," diye yanıt verdi bir başka, daha da uzun boylu adam. Adam kayıtsızca tuttuğu kısa, kıvrık yayına bir ok takmıştı. Gri gözleri bir an iki kadına takıldı, sonra antrenin sütunlarını araştırmaya geri döndü.

"Torean," diye onayladı Gaul. "O güzel heykellere kadar kayacağını sandım..." Mızrağını katı bir biçimde duran Savunucu halkasına doğru uzattı. "...ama üç adım beride durdu. Mangin'e karşı güzel bir Tear duvar halısı kaybettim. Altın iplikle işlenmiş şahinlerle kaplıydı." Uzun boylu adam kısaca, tatminle gülümsedi.

Egwene, Rand'ın bir Yüksek Lordu fırlatması imgesi üzerine gözlerini kırpıştırdı. Rand hiç şiddete başvurmazdı; tam tersine. Ne kadar değişmişti? Egwene, Joiya ve Amico ile çok meşguldü ve Rand da Moiraine, Lan ve Yüksek Lordlar ile çok meşguldü. Orada burada, geçerken bu sene Bel Tine festivalinin nasıl geçtiği, Güneşgünü'nün nasıl olacağı hakkındaki birkaç laftan başka bir şey konuşmamışlardı. Hepsi çok kısa olmuştu. Rand ne kadar değişmişti?

"Onu görmeliyiz," dedi Elayne, sesi hafifçe titreyerek.

Gaul eğildi, mızraklarından birinin ucunu siyah mermere dayadı. "Elbette, Aes Sedai."

Egwene, Rand'ın odasına girerken heyecanlıydı ve Elayne'in yüzü, her attığı adım için büyük çaba göstermek zorunda olduğunu belli ediyordu.

Dün gecenin dehşetlerinden, ayna yokluğu dışında iz kalmamıştı; duvarlarda asılı oldukları yerler daha açık renk lekelerle belirlenmişti. Oda düzenli sayılacağından değil; her yerde, her şeyin üzerinde, sayfanın ortasından bırakılmış gibi kitaplar yatıyordu ve yatak hâlâ yapılmamıştı. Batıya, Tear'ın ana damarı olan nehre bakan pencerelerdeki tüm kızıl perdeler açılmıştı. *Callandor* aşırı süslü, yaldızlı, dev bir dayanağın üzerinde cilalı kristal gibi parlıyordu. Egwene, dayanağın bir odada gördüğü en zevksiz şey olduğunu düşündü... ta ki, şöminenin üzerindeki rafta duran, altın bir geyiğe saldıran gümüş kurtları görene kadar. Nehirden gelen hafif esintiler odayı, Taş'ın geri kalanına göre şaşırtıcı ölçüde serin tutuyordu.

Rand gömleği içinde, bir bacağını koluna attığı sandalyeye yayılmış, dizine deri ciltli bir kitap dayamıştı. Ayak seslerini duyunca kitabı çarparak kapattı ve kıvrımlı desenler dokunmuş halının üzerindeki başka kitapların arasına bırakıp savaşmaya hazır, ayağa fırladı. Kimin geldiğini görünce yüzündeki kızgınlık soldu.

Taş'a geldiğinden beri Egwene ilk kez Rand'da değişim aradı ve buldu.

Onu en son gördüğünden beri kaç ay geçmişti? Yüzünün biraz daha sertleşmesi, bir zamanlar orada olan açıklığın yok olmasına yetecek kadar çok. Artık hareketleri de farklıydı, biraz Lan gibi, biraz Aieller gibi. Boyu ve kızıl saçları ile, vuran ışığa göre bazen mavi bazen gri görünen gözleri ile, bir Aiel'e çok fazla benziyordu, rahatsız edici ölçüde çok. Ama içi değişmiş miydi?

"Sizin... başkası olduğunu düşündüm," diye mırıldandı, utangaç bakışlarını ikisi arasında paylaştırarak. Bu, Egwene'in bildiği Rand idi, ona ya da Elayne'e bakarken yanaklarında beliren kırmızılığa kadar. "Bazı... insanlar veremeyeceğim şeyler istiyor. *Vermeyeceğim* şeyler." Yüzünde şok edici bir anilikle kuşku belirdi ve sesi sertleşti. "*Siz* ne istiyorsunuz? Sizi Moiraine mi gönderdi? Beni istediği şeyi yapmaya ikna etmeye mi çalışacaksınız?"

"Kazlaşma," dedi Egwene keskin bir sesle, düşünmeden. "Savaş başlatmanı istemiyorum."

Elayne yalvarır gibi ekledi, "Biz... elimizden gelirse sana yardım etmeye geldik." Sebeplerinden biri buydu ve, en kolay açılacak konuydu, diye karar vermişlerdi kahvaltıda.

"Onun planlarını biliyorsunuz..." diye başladı Rand kabaca, sonra aniden değiştirdi. "Bana yardım etmek mi? Nasıl? Moiraine de öyle diyor."

Egwene kollarını sertçe göğsünde kavuşturdu ve ne kadar inat ederlerse etsinler bildiğini okumaya kararlı olduğu zaman Köy Kurulu'na hitap ederken Nynaeve'in yaptığı gibi sıkı sıkı eşarbını tuttu. Artık baştan başlamak için çok geçti; yapılacak tek şey, başladığı gibi devam etmekti. "Sana aptallaşmamanı söyledim, Rand al'Thor. Çizmelerine eğilen Tearlıların olabilir, ama Mat'in seni bir şişe elma brendisi çalmaya ikna ettiği zaman Nynaeve'in poponu sopaladığını hatırla." Elayne yüzünü dikkatle ifadesiz tuttu. Aşırı dikkatle; Egwene için yüksek sesle gülmek istediği açıktı.

Rand elbette fark etmedi. Erkekler asla fark etmezdi. Kendisi de kahkaha atmaya yakın, Egwene'e sırıttı. "Daha on üç yaşındaydık. Bizi babamın ahırının arkasında uykuda buldu ve başımız o kadar ağrıyordu ki, sopalarını hissetmedik bile." Egwene hiç de öyle hatırlamıyordu. "Senin o tası kafasına fırlattığın zamanki gibi değil. Hatırladın mı? Bir haftadır sızlandığın için sana köpekyaprak çayı vermişti ve sen tadına bakar bakmaz en iyi tasıyla ona vurmuştun. Işık, ne ciyaklamıştın ama! O ne zamandı? Bu yaz iki sene..."

"Eski zamanları anmak için gelmedik buraya," dedi Egwene, sinirle eşarbını düzelterek. Eşarp ince yündendi, ama yine de gereğinden fazla sıcak tutuyordu. Gerçekten de, Rand'ın en talihsiz şeyleri hatırlayabilme gibi bir alışkanlığı vardı.

Rand onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi sırıttı ve daha iyi bir ruh halinde devam etti. "Bana yardım etmeye geldiğinizi söylediniz. Neyle? Ben omzunun üzerinden bakmazken bir Yüksek Lord'un söz verdiği şeyi yapmasını sağlamayı bilmiyorsunuzdur herhalde. Ya da istenmeyen düşleri durdurmayı? Kuşkusuz bu tür bir yetenek işime..." Gözleri Elayne'e kayıp kaçtı ve sonra hemen yine konu değiştirdi. "Ya Kadim Lisan? Beyaz Kule'de öğrendiniz mi?" Yanıt beklemeden halıya saçılmış ciltleri karıştırdı. Sandalyelerde, yatak örtülerinin arasında daha fazlası vardı. "Burada bir kopya var... bir yerde..."

"Rand!" Egwene sesini yükseltti. "Rand, ben Kadim Lisan bilmiyorum." Böyle bir bilgisi olduğunu söylememesi için Elayne'e bir bakış fırlattı. Buraya onun için Ejder Kehanetleri'ni tercüme etmeye gelmemişlerdi. Onayla başını sallarken Kız-Veliaht'ın saçlarındaki safirler savruldu. "Öğrenecek başka şeylerimiz vardı."

Rand içini çekerek doğruldu. "Umut beslenmeyecek kadar fazlaydı." Bir an daha fazla konuşacak gibi göründü, ama çizmelerine baktı. Egwene,

kendisi ve Elayne onu bu kadar kolay üzebilirken onca kibirleri ile Yüksek Lordlarla nasıl başa çıkabildiğini merak etti.

“Yönlendirme konusunda sana yardım etmeye geldik,” dedi Egwene. “Güç ile.” Moiraine’in söyledikleri doğru olabilirdi; bir kadın bir erkeğe çocuk doğurmayı öğretemeyeceği gibi, yönlendirmeyi de öğretemezdi. Egwene o kadar emin değildi. Bir kez, *saidin*’den örülmüş bir şeyi hissetmişti. Daha doğrusu, hiçbir şey hissetmemişti, bir şey onun akışlarını suyu engelleyen taş bir su bendi gibi engellemişti. Ama Kule’nin dışında da içinde öğrendiği kadar çok şey öğrenmişti; kuşkusuz bilgisinin içinde ona öğretebileceği bir şey, sunabileceği bir rehberlik vardı.

“Yapabilirsek,” diye ekledi Elayne.

Rand’ın yüzünden yine, kuşku dalgası geçti. Ruh halinin bu kadar çabuk değişmesi cesaret kırıcıydı. “Kadim Lisan’ı okumayı öğrenme şansım sizin bana öğretmeniz olasılığından büyük... Bunun Moiraine’in işi olmadığından emin misin? Sizi buraya o mu gönderdi? Beni dolaylı yoldan ikna edebileceğini mi düşünüyor? İçine batana kadar göremeyeceğim dolaşık bir Aes Sedai planı?” Hoşnutsuzca homurdandı ve sandalyelerin birinin arkasından koyu yeşil bir ceket çekerek telaşla giydi. “Bu sabah Yüksek Lordlardan birilerini daha görmeye söz verdim. Gözümü üstlerinden ayırırsam benim istediklerimden kaçınmak için yollar buluyorlar. Eninde sonunda öğrenecekler. Artık Tear’a ben hükmediyorum. Ben. Yenidendoğan Ejder. Onlara öğreteceğim. Bana izin verirseniz.”

Egwene onu sarsmak istedi. Tear’a hükmediyordu, ha? Eh, belki de gerçekten öyleydi, ama Egwene bir kuzuyu ceketinin içine saklayıp, onu kapmaya çalışan kurdu kovaladığı için bir horoz gibi kabara kabara dolaşan oğlanı hatırlıyordu. Rand bir çobandı, bir kral değil ve kabarmak için sebebi olsa bile, bunu yapmanın ona hiç faydası yoktu.

Egwene ona bunu söylemek üzereydi, ama bunu yapamadan Elayne sertçe konuştu. “Bizi kimse göndermedi. Kimse. Geldik çünkü... çünkü başına gelenleri önemsiyoruz. Belki işe yaramaz, ama denemek zorundasın. Eğer ben... eğer biz deneyecek kadar önemsiyorsak, sen de deneyebilirsin. Senin için, bize bir saat ayıramayacak kadar önemsiz mi? Hayatın için?”

Rand ceketinin düğmelerini iliklemeyi bıraktı ve bir an Kız-Veliaht’a öyle dikkatli baktı ki, Egwene kendisinin orada olduğunu unuttuğunu düşündü. Rand ürpererek gözlerini kaçırdı. Egwene’e bir bakış fırlattı, ayak değiştirdi ve bakışlarını yere indirip kaşlarını çattı. “Denerim,” diye mırıldandı. “Bir faydası olmaz, ama denerim... Ne yapmamı istiyorsunuz?”

Egwene derin bir nefes aldı. Onu ikna etmenin bu kadar kolay olacağını düşünmemişti. Rand ayak diremeye karar verdiğinde, ki çok sık oluyordu, çamura saplanmış kaya gibi olurdu.

"Bana bak," dedi *saidar*'ı kucaklayarak. İçini Güç'ün her zamankinden daha çok doldurmasına izin verdi, alabileceği her damlayı kabul etti; sanki her zerresi ışığa doymuştu, sanki Işık her çatlağı doldurmuştu. Yaşam, içinde havai fişekler gibi patlıyor gibiydi. Daha önce bu kadar çok çektiği olmamıştı hiç. Titremediğini fark edince şok geçirdi; kuşkusuz bu muhteşem tatlılığa dayanamazdı. Onu kutlamak, dans etmek, şarkı söylemek istiyordu, uzanıp onun içinde, üzerinde yuvarlanmasına izin vermek. Kendini konuşmaya zorladı. "Ne görüyorsun? Ne hissediyorsun? Bana bak, Rand!"

Rand hâlâ kaşlarını çatarak yavaşça başını kaldırdı. "Seni görüyorum. Ne görmem gerekiyor ki? Kaynak'a dokunuyor musun? Egwene, Moiraine yanımda yüz kez yönlendirdi ve ben hiçbir şey görmedim. Onun yaptıkları dışında. O şekilde işlemiyor. Ben bile bu kadarını biliyorum."

"Ben Moiraine'den güçlüyüm," dedi Egwene kararlılıkla, "Benim şimdi tuttuğum kadarını tutacak olsa yerde inliyor ya da bayılmış olurdu." Bu doğruydu, ama şimdiye dek Aes Sedai'nin yeteneğini bu kadar küçümsememişti.

İçinde, kanından daha kuvvetle atan bu Güç kullanılmak için haykırıyordu. Bu kadarıyla, Moiraine'in yapmayı hayal bile edemeyeceği şeyler yapabilirdi. Rand'ın yan tarafındaki, Moiraine'in tam olarak iyileştiremediği yara. Egwene Şifa bilmiyordu –şimdiye kadar yaptığı her şeyden çok daha karmaşıktı–, ama Nynaeve'in Şifa vermesini izlemişti ve belki, içini dolduran bu büyük Güç havuzu ile, nasıl Şifa verilebileceğini biraz anlayabilirdi. Yapmak için değil, elbette; yalnızca görmek için.

Dikkatle baktığında saç inceliğinde Hava, Su ve Ruh akışları gördü, *Şifa için kullanılan güçler,* ve Rand'ın eski yarasını yokladı. Bir dokunuştan sonra ürpererek çekildi, örgüsünü geri çekti; midesi, hayatı boyunca yediği bütün yemekler dışarı çıkmak istiyormuş gibi çalkalanıyordu. Dünyanın bütün karanlığı Rand'ın yan tarafına doluşmuş, dünyanın bütün kötülüğü hassas yara dokusu ile hafifçe örtülmüş iltihaplanan yarada toplanmış gibiydi. Öyle bir şey Şifa akışlarını, kuru kumlara dökülen su damlaları gibi emerdi. Rand bu acıya nasıl dayanabiliyordu? Neden ağlamıyordu?

İlk düşüncesinden eyleme yalnızca bir an geçmişti. Sarsılmıştı ve çaresizce bunu saklayarak durmadan devam etti. "Sen de benim kadar

güçlüsün. Biliyorum; öyle olmalısın. Hisset, Rand. Ne hissediyorsun?” *Işık, ona ne Şifa verebilir? Verebilecek bir şey var mı?*

“Hiçbir şey hissetmiyorum,” diye mırıldandı Rand ayak değiştirerek. “Tüylerim diken diken oldu. Şaşmamak gerek. Sana güvenmediğimden değil Egwene, ama çevremde yönlendiren bir kadın varken sinirli olmamak elimden gelmiyor.”

Egwene, yönlendirme ile Gerçek Kaynak’ı kucaklama arasındaki farkı açıklamaya zahmet etmedi. Egwene’in yetersiz bilgisi ile karşılaştırıldığı zaman bile bilmediği o kadar çok şey vardı ki! Dokunarak bir dokuma tezgâhını anlamaya çalışan, renklerin, ipliklerin, hatta tezgâhın neye benzediği hakkında en ufak fikri olmayan kör bir adam gibiydi.

Egwene çaba göstererek *saidar*’ı bıraktı Gerçekten de çaba gerekmişti. İçinde bir parça kaybı için ağlamak istiyordu. “Şimdi Kaynak’a dokunmuyorum, Rand.” Bir adım yaklaştı ve yüzüne baktı. “Hâlâ tüylerin diken diken mi?”

“Hayır. Ama yalnızca sen bana söylediğin için.” Aniden omuzlarını silkeledi. “Gördün mü? O konuda düşünmeye başladım ve yine tüylerim diken diken oldu.”

Egwene zaferle gülümsedi. Çoktan hissettiği şeyi doğrulamak için Elayne’e bakması gerekmiyordu. Bu konuda önceden anlaşmışlardı. “Bir kadının Kaynak’ı kucaklamasını hissedebiliyorsun, Rand. Elayne şu anda bunu yapıyor.” Rand, gözlerini kısarak Kız-Veliaht’a baktı. “Neyi gördüğünün ya da neyi göremediğinin önemi yok. Hissettin. Bu kadarını biliyoruz. Bakalım başka neler bulabiliriz. Rand, Kaynak’ı kucakla. *Saidin*’i kucakla.” Sözcükleri boğuk bir sesle söyledi. Elayne bu konuda da anlaşmıştı. O Rand’dı, hikâyelerden çıkmış bir canavar değil ve anlaşmışlardı, ama yine de bir adamın Kaynak’ı... Sözcükleri söylemeyi başarmasına bile şaşıyordu. “Herhangi bir şey görüyor musun?” diye sordu Elayne’e. “Ya da hissediyor musun?”

Rand hâlâ bir birine, bir ötekine bakıp duruyordu. Arada bakışlarını yere dikiyor, hatta bazen kızarıyordu. Neden bu kadar sinirliydi? Gözlerini ona diken Kız-Veliaht başını iki yana salladı. “Görebildiğim kadarıyla orada durmaktan başka bir şey yapmıyor. Bir şey yaptığından emin misin?”

“İnatçı olabilir, ama aptal değildir. En azından çoğu zaman değildir.”

“Eh, inatçı, aptal ya da başka bir şey, ben hiçbir şey hissetmiyorum.”

Egwene Rand’a kaşlarını çattı. “İstediğimizi yapacağını söyledin, Rand. Yapıyor musun? Sen bir şey hissettiysen ben de hissetmeliydim ve ben...”

Haykırışını boğarak sustu. *Bir şey* poposunu çimdiklemişti. Rand'ın dudakları, bir sırıtışla mücadele ederek seğirdi. "Bu," dedi Egwene sertçe, "hiç hoş değildi."

Rand yüzünü masum tutmaya çalıştı, ama sırıtış kaçtı. "Bir şey hissetmek istediğini söyledin ve ben düşündüm ki..." Aniden kükreyince Egwene yerinde sıçradı. Eliyle sol kalçasını kapatan Rand, acıyla çember çizerek sekiyordu. "Kan ve küller, Egwene! Buna hiç gerek..." Sözleri Egwene'in anlamadığına memnun olduğu daha derin ve duyulmaz mırıltılara dönüştü.

Egwene fırsattan yararlanarak biraz hava almak için eşarbı yelpazeledi ve Elayne ile küçük bir gülümseme paylaştı. Kız-Veliaht'ın çevresindeki parıltı soldu. Gizlice birbirlerinin sırtını sıvazlarken neredeyse kıkırdaşacaklardı. Bu ona gösterirdi. Yüze karşı bir, diye hesap ediyordu Egwene.

Tekrar Rand'a dönerek sert bir ifade takındı. "Böyle bir şeyi Mat'ten beklerdim. En azından senin büyüdüğünü sanıyordum. Biz elimizden geliyorsa sana yardım etmek için geldik. İşbirliği yapmaya çalış. Güç ile bir şey yap, çocuksu olmayan bir şey. Belki bunu hissedebiliriz."

Rand, kamburunu çıkararak dik dik onlara baktı. "Bir şey yap," diye mırıldandı. "Buna hiç... aksayıp... bir şey mi yapmamı istiyorsunuz?"

Egwene aniden havalandı, Elayne de öyle; halının yaklaşık bir adım üzerinde süzülürken iri iri açılmış gözlerle bakıştılar. Onları tutan hiçbir şey yoktu, Egwene'in hissedebildiği ya da görebildiği hiçbir akış. Hiçbir şey. Ağzı gerildi. Bunu yapmaya hakkı yoktu. Hiç hakkı yoktu ve ders alma zamanı gelmişti. Joiya'nın Kaynak'a ulaşmasını engelleyen türden bir Ruh kalkanı onu da durdururdu; Aes Sedailer bunu bulabildikleri, yönlendirebilen nadir erkekler üzerinde kullanırdı.

Kendini *saidar*'a açtı... ve midesi burkuldu. *Saidar* oradaydı –Egwene, sıcaklığını ve aydınlığını hissedebiliyordu– ama Gerçek Kaynak'la arasında bir şey duruyordu, hiçbir şey, onu Kaynak'tan taş bir duvar gibi uzak tutan bir yokluk. İçinin boşaldığını hissetti, ta ki panik içinde kabarana kadar. Bir adam yönlendiriyordu ve Egwene içinde kısılı kalmıştı. O Rand'dı, elbette, ama orada bir sepet gibi savunmasız sarkarken tek düşünebildiği, yönlendirebilen bir adam ve *saidin*'deki lekeydi. Rand'a bağırmak istedi, ama ağzından tek çıkan bir gaklama oldu.

"Bir şey yapmamı mı istiyorsunuz?" diye hırladı Rand. İki sehpa beceriksizce bacaklarını büktü, ahşap gıcırdadı ve yaldızlarını dökerek, katı

bir dans taklidi ile sendelemeye başladılar. “Bu hoşunuza gitti mi?” Şöminede alev gürledi, ocağı bir yandan diğerine doldurdu, külsüz taşların üzerinde yandı. “Ya bu?” Şöminenin üzerindeki geyik ve kurtlar yumuşayıp erimeye başladı. Yığından ince altın ve gümüş sızıntıları akmaya başladı, ince iplikler halinde inceldi, kıvrıldı, dar bir metalik kumaş gibi kendilerini dokudular; parlak kumaş uzadı, ucu taş rafın üzerinde yavaş yavaş eriyen heykelciklere bağlı kaldı. “Bir şey yap,” dedi Rand. “Bir şey yap! *Saidin*’e dokunmanın, onu tutmanın nasıl bir şey olduğu konusunda en ufak fikriniz yok, değil mi? Bekleyen deliliği hissedebiliyorum. İçime sızdığını hissedebiliyorum!”

Aniden sehpalar dans etmeye devam ederek meşaleler gibi aleve boğuldu; kitaplar, sayfaları dalgalanarak havada döndü; yataktaki şilte patladı, odaya kar gibi tüyler yağdırdı. Yanan sehpalara düşen tüyler, odayı keskin, is gibi bir kokuyla doldurdu.

Rand bir an vahşice, alev alev yanan sehpalara baktı. Sonra Egwene ile Elayne’i tutan her ne ise, kalkan ile birlikte kayboldu; alevlerin yaktıkları tahta tarafından soğurulmuş gibi kaybolduğu anda topukları yere vurdu. Şöminedeki ateş de kayboldu ve kitaplar öncekinden de karışık bir halde yere düştü. Uzun altın ve gümüş kumaş, artık sıvı olmayan, hatta sıcak olmayan erimiş metal iplikleri ile birlikte düştü. Şömine rafının üzerinde, soğuk ve tanınamaz, yalnızca ikisi gümüş, biri altın üç irice kütle kaldı.

Egwene inerken Elayne’e çarptı. Destek için birbirlerine tutundular, ama Egwene diğer kadının tam olarak kendisinin yaptığı şeyi yaptığını, elinden geldiğince çabuk *saidar*’ı kucakladığını hissetti. Biraz sonra yönlendiriyor gibi görünecek olsa, Rand’a atacağı bir kalkan hazırdı, ama Rand sersemlemiş gibi durmuş, kömürleşmiş sehpalara, çevresinde süzülmeye devam eden, ceketine konmuş tüylere bakıyordu.

Artık tehlikeli görünmüyordu, ama oda kesinlikle darmadağındı. Egwene süzülen ve halıya konmuş tüyleri toplamak için ince Hava akışları ördü. Sonradan Rand’ın ceketindekileri ekledi. Kalanını majhere ya da Rand halledebilirdi.

Tüyler yanında süzülüp şilteden kalanlara konarken Rand irkildi. Koku için, bu yanık tüy, yanık tahta kokusu için hiçbir şey yapmamıştı ama en azından oda daha düzgündü ve açık pencereler ile hafif esintiler kokuyu azaltmaya başlamıştı bile.

“Majhere bana yeni bir tane vermek istemeyecek,” dedi Rand gergin bir kahkaha ile. “Muhtemelen günde bir şilteden fazlası...” Ona ya da Elayne’e

bakmaktan kaçındı. “Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim... Bazen başıboş kalıyor. Bazen uzandığım zaman orada hiçbir şey olmuyor ve bazen benim düşünmediğim şeyler... Üzgünüm. Belki gitseniz daha iyi olacak. Bunu çok söylüyor gibiyim.” Yine kızardı ve gırtlağını temizledi. “Kaynak’a dokunmuyorum, ama belki en iyisi gitmeniz olacak.”

“Henüz işimiz bitmedi,” dedi Egwene nazikçe. Hissettiğinden daha nazik bir biçimde... Rand’ın kulaklarını yumruklamak istiyordu; onu o şekilde kaldırmak, Kaynak’la arasına... ve Elayne’in arasında kalkan koymak... ama Rand tam kıyısındaydı. Neyin kıyısı olduğunu bilmiyordu ve şimdilik, orada öğrenmek istemiyordu. Güçleri hakkında söylenen onca kişi varken –herkes onun ve Elayne’in bin seneden fazladır görülen, en güçlü Aes Sedai olmasa da, en güçlülerden olacağını söylüyordu– ikisinin Rand kadar güçlü olduğunu varsaymıştı. En azından yakın olmalıydılar. Kabaca aksi kanıtlanmıştı. Eğer yeterince öfkelenirse belki Nynaeve yaklaşabilirdi, ama Egwene, Rand’ın biraz önce yaptıklarını asla yapamayacağını biliyordu, akışları onca şekilde bölmek, aynı anda o kadar çok şeyi yapmak. Aynı anda iki akışı yönlendirmek aynı büyüklükte bir akışı yönlendirmekten iki kat daha zordu ve aynı anda üç taneyi yönlendirmek iki taneyi yönlendirmekten yine iki kattan daha güçtü. Rand bir düzine akış örmüş olmalıydı. Bitkin bile görünmüyordu, ama Güç kullanmak enerji gerektirirdi. Egwene onun kendisini ve Elayne’i iki kedi yavrusu gibi halledebileceğinden korkuyordu. Delirirse boğmaya karar verebileceği kedi yavruları.

Fakat Egwene yürüyüp gidemezdi, gitmezdi. Bunun pes etmekten farkı yoktu ve Egwene öyle biri değildi. Buraya yapmak için geldiği şeyi –hepsini– yapacaktı ve bunu başarmadan Rand onu kovalayamayacaktı. Ne o, ne de başka bir şey.

Elayne’in mavi gözleri kararlılıkla doluydu ve Egwene sustuğu anda çok daha kararlı bir sesle ekledi, “Ve işimiz bitene kadar da gitmeyeceğiz. Deneyeceğini söyledin. Denemelisin.”

“Bunu söyledim, değil mi?” diye mırıldandı Rand bir süre sonra. “En azından oturabiliriz.”

Kararmış sehpalara ya da halıda kıvrılıp kalmış metalik kumaşa bakmadan onları hafifçe aksayarak pencerelerin yakınındaki yüksek sırtlı sandalyelere götürdü. Oturabilmek için kırmızı ipek yastıkların üzerindeki kitapları kaldırmak zorunda kaldılar; Egwene’in sandalyesinde *Tear Taşı’nın Hazineleri*’nin on ikinci cildi, *Aiel Kıraçları’nda Yolculuklar ve*

Vahşi Sakinleri Hakkında Muhtelif Gözlemler başlıklı tozlu, ahşap ciltli bir kitap ve *Mayene Bölgesi ile Alışverişler, Yeni Çağ 500-750* adlı kalın, lime lime, deri ciltli bir kitap vardı. Elayne daha büyük bir yığını kaldırdı, ama Rand kendi sandalyesindekileri kaldırdıktan sonra telaşla kitapları ondan aldı ve yere bıraktı. Yığın hemen devrildi. Egwene kendi kitaplarını düzgün bir şekilde onların yanına bıraktı.

"Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz?" Sandalyenin kenarına oturdu ve ellerini dizlerine koydu. "Söz veriyorum bu sefer sizin istediğinizden başka bir şey yapmayacağım."

Egwene bu sözün biraz geç geldiğini söylememek için dilini ısırdı. Belki ondan istedikleri konusunda biraz belirsiz konuşmuştu, ama bu bahane değildi. Yine de, başka bir zaman ilgilenilecek bir şeydi. Onu yine yalnızca Rand olarak düşünmeye başladığını fark etti, fakat Rand Egwene'in en iyi elbisesine çamur sıçratmış ve kaza olduğuna inanmayacağından korkuyormuş gibi görünüyordu. Fakat Egwene *saidar*'ı bırakmamıştı. Elayne de öyle. Aptalca davranmanın gereği yoktu. "Bu sefer," dedi Egwene, "yalnızca konuşmanı istiyoruz. Kaynak'ı nasıl kucaklıyorsun? Bize anlat. Adım adım, yavaşça."

"Kucaklamaktan çok güreşmek gibi." Rand homurdandı. "Adım adım mı? Pekâlâ, ilk önce bir alev hayal ediyorum, sonra her şeyi ona besliyorum. Nefret, korku, sinir. Her şeyi. Hepsi tükendiği zaman başımın içinde yalnızca bir boşluk kalıyor. Ben içinde oluyorum, ama aynı zamanda neye yoğunlaşıyorsam onun parçası da oluyorum."

"Bu tanıdık geliyor," dedi Egwene. "Babanın okçuluk yarışlarını kazanmak için kullandığı bir yoğunlaşma numarasından bahsettiğini duymuştum. Alev ve Boşluk diyordu."

Rand başını salladı; hüzünlenmiş gibi görünüyordu. Egwene evini, babasını özlediğini düşündü. "İlk önce Tam öğretti. Ve Lan de kılıçla kullanıyor. Selene –bir kez karşılaştığım biri– ona Birlik dedi. Ne isim verirlerse versinler, çok insan biliyor gibi. Ama o boşluğun içindeyken, görüş alanımın hemen dışındaymış gibi, *saidin*'i hissedebileceğimi ben, kendim buldum. Benden ve o ışıktan başka bir şey olmuyor. Duygu, hatta düşünce bile dışarıda kalıyor. Eskiden yavaş yavaş yapardım, ama artık hemen geliyor. En azından çoğu. Çoğu zaman."

"Boşluk," dedi Elayne ürpererek. "Duygu olmadan. Bu hiç de bizim yaptığımız şeye benzemiyor."

“Evet, benziyor,” diye ısrar etti Egwene hevesle. “Rand, biz biraz farklı yapıyoruz, o kadar. Ben kendimi bir çiçek, bir gül goncası gibi hayal ediyorum ya da gül goncası *olana* kadar. Bu bir açıdan senin boşluğun gibi. Gül goncasının yaprakları *saidar*’a açılıyor ve onun beni ışık, sıcaklık, yaşam ve sevinçle doldurmasına izin veriyorum. Ona teslim oluyorum ve teslim olarak onu kontrol ediyorum. Aslında öğrenmesi en güç kısmı buydu; teslim olarak *saidar*’a hâkim olmak, ama artık o kadar doğal geliyor ki, düşünmeden yapıyorum. Anahtarı bu, Rand. Eminim. Teslim olmayı öğrenmelisin...” Rand başını şiddetle iki yana sallıyordu.

“Bu benim yaptığım şeye hiç benzemiyor,” diye itiraz etti. “Beni doldurmasına izin vermek mi? Benim uzanıp *saidin*’i yakalamam gerekiyor. Bazen uzandığım zaman dokunacak hiçbir şey olmuyor, dokunacak hiçbir şey, ama ben uzanmasam orada sonsuza dek durabilirim ve hiçbir şey olmaz. Bir kez yakalayınca beni dolduruyor, evet, ama ona teslim olmak?” Parmaklarını saçlarından geçirdi. “Egwene, teslim olacak olsam... bir an için bile... *saidin* beni kavurur. Eriyik metalden bir ırmak gibi, ateşten bir okyanus gibi, güneşin tamamı tek bir noktaya toplanmış gibi. İstediğim şeyi yaptırmak için onunla savaşmam gerekiyor, tükenmemek için savaşmam gerekiyor.”

İçini çekti. “Ama midemi döndüren lekeye rağmen içini yaşamın doldurması derken neyi kastettiğini anlıyorum. Renkler daha keskin, kokular daha açık oluyor. Her şey bir şekilde daha gerçek oluyor. Bir kez ele geçirince, o beni yutmaya çalışırken bile onu salıvermek istemiyorum. Ama kalanı... Gerçeklerle yüzleş, Egwene. Kule bu konuda haklı. Gerçeği kabul et, çünkü öyle.”

Egwene başını iki yana salladı. “Bana kanıtlandığı zaman kabul edeceğim.” Sesi istediği kadar emin çıkmıyordu, önceki kadar emin çıkmıyordu. Rand’ın söyledikleri kendi yaptıklarının çarpık bir yarım yansıması gibi geliyordu, benzerlikler farklılıkları vurguluyordu. Ama benzerlikler vardı. Egwene pes etmeyecekti. “Akışları ayırt edebiliyor musun? Hava, Su, Ruh, Toprak, Ateş?”

“Bazen,” dedi Rand yavaşça. “Her zaman değil. İstediğim şeyi yapmak için gerekenleri alıyorum, o kadar. Çoğu zaman el yordamıyla. Çok tuhaf. Bazen bir şey yapmam gerekiyor ve yapıyorum, ama ancak yaptıktan sonra ne yaptığımı, nasıl yaptığımı anlıyorum. Unuttuğum bir şeyi hatırlamak gibi. Ama bir daha nasıl yapacağımı hatırlıyorum. Çoğu zaman.”

“Ama yine de hatırlıyorsun,” diye ısrar etti Egwene. “O sehpaları nasıl ateşe verdin?” Ona onları nasıl dans ettirdiğini sormak istiyordu –Hava ve Su ile bir yol görebildiğini düşünüyordu– ama basit bir şeyle başlamak istiyordu; mum yakmak ve söndürmek bir çömezin yapabileceği şeylerdi.

Rand’ın yüzü acılı bir ifade kazandı. “Bilmiyorum.” Utanmış gibiydi. “Bir lamba ya da şömine için ateş istediğim zaman yapıveriyorum, ama *nasıl*, bilmiyorum. Ateşle bir şeyler yapmak için düşünmem gerekmiyor.”

Bu mantıklı geliyordu. Beş Güç arasında, Efsaneler Çağı’nda erkeklerde en güçlü olanlar Ateş ve Toprak, kadınlarda en güçlü olanlar Hava ve Su’ydu; Ruh konusunda eşittiler. Bir kez bir şeyi yapmayı öğrendikten sonra Egwene’in Hava ve Su kullanmak için düşünmesine gerek kalmıyordu. Ama düşüncesinin amaçlarına faydası yoktu.

Bu sefer Elayne sordu. “Onları nasıl söndürdüğünü biliyor musun? Sönmeden önce düşündün gibi.”

“Bunu hatırlıyorum, çünkü daha önce yaptığımı sanmıyorum. Masalardan ısı aldım ve şöminedeki taşlara yaydım; şömine o kadar ısıyı fark etmedi bile.”

Elayne bir an sol kolunu kavrayarak inledi ve Egwene duygudaşlık ile irkildi. Kız-Veliaht Rand’ın tarif ettiği şeyi denediği zaman o kolun su toplayan bir yanık yığını olduğunu hatırlıyordu, hem de yalnızca odadaki lamba ile. Sheriam onları, yaraların kendi kendine iyileşmesine izin vermekle tehdit etmişti; yapmamıştı, ama yine de tehdit etmişti. Çömezlere yapılan uyarılardan biriydi; asla ısı çekmeyin. Bir alev Hava ve Su kullanılarak söndürülebilirdi, ama Ateş kullanarak ısıyı çekmek, herhangi boyda bir alevle felaket demekti. Bunun güçle ilgisi yoktu, Sheriam öyle demişti; bir kez çekilen ısıdan kurtulunamazdı, Beyaz Kule’den çıkan en güçlü kadın bile yapamazdı bunu. O şekilde alevlere boğulan kadınlar olmuştu. Alevlere boğulan kadınlar. Egwene perişan bir nefes aldı.

“Sorun ne?” diye sordu Rand.

“Sanırım farkı bana kanıtladın.” İçini çekti.

“Ah. Bu pes etmeye hazırsınız anlamına mı geliyor?”

“Hayır!” Sesini yumuşatmaya çalıştı. Ona kızgın değildi. Kesinlikle. Kime kızdığından emin değildi. “Belki öğretmenlerim haklıydı, ama bir yol olmalı. Bir yol. Ama şu anda aklıma gelmiyor.”

“Denedin,” dedi Rand yalnızca. “Bunun için sana teşekkür ederim. İşe yaramaması senin suçun değil.”

“Bir yol olmalı,” diye mırıldandı Egwene ve Elayne, “Bulacağız. Mutlaka,” diye mırıldandı.

“Elbette bulacaksınız,” dedi Rand zorlama bir neşeyle. “Ama bugün değil.” Tereddüt etti. “Sanırım gidersiniz, o zaman.” Sesi yarı üzüntülü, yarı memnun çıkıyordu. “Gerçekten de bu sabah Yüksek Lordlara vergiler hakkında bir şeyler söylemem gerek. Çiftçilerden kötü yıllarda da iyi yıllarda olduğu kadar çok vergi alabileceklerini ve bunun onları dilenciye çevirmeyeceğini düşünüyorlar gibi. Ve herhalde sizin o Karanlıkdostlarını sorgulamaya dönmeniz gerek.” Kaşlarını çattı.

Hiçbir şey söylememişti, ama Egwene onları Kara Ajah’tan olabildiğince uzak tutmayı isteyeceğinden emindi. Şimdiye dek Kule’ye dönmeye ikna etmeye çalışmamasına biraz şaşmıştı. Belki Rand deneyecek olsa onun ve Nynaeve’in kulağına bir at büyüklüğünde pire tıkacağını biliyordu.

“Öyle,” dedi Egwene kararlılıkla. “Ama hemen değil. Rand...” Burada olmasının ikinci sebebini açma zamanı gelmişti, ama beklediğinden daha zor geliyordu. Bu, Rand’ı incitecekti; o hüzünlü, ihtiyatlı gözler Egwene’i üzüleceğine ikna ediyordu. Ama yapılması gerekliydi. Omzundaki eşarba sarındı; onu beline kadar örtüyordu. “Rand, seninle evlenemem.”

“Biliyorum,” dedi Rand.

Egwene gözlerini kırptı. Beklediği kadar kötü karşılamamıştı. Egwene kendi kendine bunun iyi olduğunu söyledi. “Seni incitmek istemiyorum... gerçekten istemiyorum... ama seninle evlenmek istemiyorum.”

“Anlıyorum, Egwene. Ne olduğumu biliyorum. Hiçbir kadın...”

“Seni yün beyinli salak!” diye terslendi Egwene. “Bunun yönlendirmenle hiç ilgisi yok. Seni sevmiyorum! En azından, seninle evlenmek isteyecek şekilde değil.”

Rand’ın ağzı açık kaldı. “Sen beni... sevmiyor musun?” Sesi de yüzü kadar şaşkındı. Ve incinmiş.

“Lütfen anlamaya çalış,” dedi Egwene daha nazik bir sesle. “İnsanlar değişir, Rand. Duygular değişir. İnsanlar ayrı kaldığı zaman, bazen birbirlerinden uzaklaşır. Seni bir kardeş gibi seviyorum, belki bir kardeşten fazla, ama evlenecek şekilde değil. Bunu anlayabiliyor musun?”

Rand hüzünle gülümsemeyi başardı. “Gerçekten de aptalın tekiyim. Senin de değişebileceğini düşünemedim. Egwene, ben de seninle evlenmek istemiyorum. Değişmek istemedim, değişmeye çalışmadım, ama oldu işte. Bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu bilseydin! Numara yapmak

zorunda kalmamak. Seni inciteceğimden korkmamak. Bunu yapmayı hiç istemedim, Egwene. Seni incitmeyi hiç istemedim."

Egwene neredeyse gülümseyecekti. Rand öyle cesur davranıyordu ki, neredeyse ikna edici olacaktı. "Bu kadar iyi karşılamana sevindim," dedi ona yumuşak bir sesle. "Ben de seni incitmek istemedim. Ve gerçekten artık gitmeliyim." Sandalyesinden kalktı, eğilip Rand'ı yanağından öptü. "Başka birini bulacaksın."

"Elbette," dedi Rand ayağa kalkarak. Sesindeki yalan apaçık belliydi.

"Bulacaksın."

Egwene tatmin hissinden sıyrıldı ve antre boyunca seğirtti. Eşarbı omuzlarından indirirken *saidar*'ı salıverdi. O şey çekilmez ölçüde sıcaklatıyordu.

Rand, konuştukları gibi davranırsa Elayne'in kayıp bir köpek yavrusu gibi alması için hazırdı. Elayne'in onu pek iyi idare edeceğinden emindi, hem şimdi, hem daha sonra. Ne kadar zamanları varsa. Rand'ın kontrolü konusunda bir şeyler yapılmalıydı. Egwene ona söylenenlerin doğru olduğunu kabul ediyordu –hiçbir kadın Rand'a ders veremezdi, balıklar ve kuşlar–, ama bu pes etmekle aynı şey değildi. Bir şeyler yapılmalıydı, bu yüzden bir yol bulunmalıydı. O korkunç yara ve delilik daha sonra ilgilenilecek sorunlardı, ama eninde sonunda ilgilenilmeliydiler. Bir şekilde. Herkes İki Nehirli erkeklerin inatçı olduğunu söylerdi, ama İki Nehirli kadınlarla yarışamazlardı bile.

8
Makul Düşünceler

Elayne, hâlâ odada olduğunu Rand'ın bildiğinden emin değildi. Yüzünde şaşkın bir ifade ile Egwene'in arkasından bakıyordu. Zaman zaman kendi kendine tartışır ya da karar vermeye çalışır gibi başını iki yana sallıyordu. Elayne onu beklemeye razıydı. O anı biraz daha erteleyecek her şeye razıydı. Sırtını dikleştirerek, başını kaldırarak, ellerini kucağında kavuşturarak kendine hâkim görünmeye yoğunlaştı, yüzündeki sakinlik, Moiraine'in en iyi performansına rakip olabilirdi. Kirpi boyunda kelebekler karnında dans ediyor gibi geliyordu.

Rand'ın yönlendirmesinden korktuğundan değildi. Egwene ayrılmak için ayağa kalkar kalmaz *saidar*'ı salıvermişti. Rand'a güvenmek istiyordu, buna zorunluydu. İçten içe titremesine sebep olan olmasını istediği şeydi. Kolyesini ellememek, saçlarındaki safir dizisiyle oynamamak için yoğunlaşmak zorunda kaldı. Parfümü fazla mı ağırdı? Hayır. Egwene genç adamın gül kokusundan hoşlandığını söylemişti. Elbise. Onu yukarıya çekiştirmek istiyordu, ama...

Rand döndü –adımlarındaki hafif aksama Elayne'in düşünceli düşünceli dudaklarını birbirine bastırmasına sebep oldu–, Elayne'in sandalyesinde oturduğunu gördü, irkildi, gözleri paniğe yaklaşan bir ifadeyle irileşti. Elayne bunu görmekten memnundu; kendi yüzünü sakin tutmak için gösterdiği çaba, genç adamın gözleri onunkine dokunur dokunmaz on kat artmıştı. O gözler şimdi sisli sabah göğü gibi maviydi.

Rand hemen kendine geldi, gerek olmadığı halde eğildi, ellerini bir kez daha sinirli sinirli ceketine sildi. "Senin hâlâ burada..." Kızararak sustu; Elayne'in varlığını unutmak hakaret olarak kabul edilebilirdi. "Demek istediğim... Ben... yani, ben..." Derin bir nefes aldı ve baştan başladı.

“Sözlerimin kulağa geldiği kadar aptal değilim, Leydim. Her gün birileri gelip beni sevmediğini söylemiyor, Leydim.”

Genç kadın alaylı bir ciddiyetle konuştu. “Bir daha bana o şekilde hitap edersen sana Lord Ejder derim. Ve reverans yaparım. Andor Kraliçesi bile sana reverans yapabilir ve ben yalnızca Kız-Veliaht’ım.”

“Işık! Bunu yapma.” Tehdidin düşündüreceğinden daha fazla huzursuz olmuş görünüyordu.

“Yapmam, Rand,” dedi genç kadın daha ciddi bir ses tonu ile, “sen de bana ismimle hitap edersen. Elayne. Söyle.”

“Elayne.” Rand beceriksizce, ama isimden zevk alır gibi sevinçle konuşmuştu.

“Güzel.” Bu kadar memnun olmak saçmaydı; hem, genç adamın tek yaptığı ismini söylemek olmuştu. Devam etmeden önce bilmesi gereken bir şey vardı. “Çok incindin mi?” Bunun iki şekilde anlaşılabileceğini fark etti. “Egwene’in sana söylediklerinden, demek istedim.”

“Hayır. Evet. Biraz. Bilmiyorum. Hem, oldukça adil.” Hafif gülümsemesi sinirli tedbirliliğini biraz azalttı. “Yine aptal gibi konuşuyorum, değil mi?”

“Hayır. Bence değil.”

“Ona salt gerçeği söyledim, ama bana inandığını sanmıyorum. Sanırım ben de onun inanmasını istemedim. Aslında değil. Eğer bu aptalca değilse, neye aptalca denir, bilmiyorum.”

“Bana aptal olduğunu bir kez daha söylersen sana inanmaya başlayabilirim.” *Ona tutunmayacak; bununla uğraşmak zorunda kalmayacağım.* Sesi sakindi, genç adama söylediklerini gerçekten kastetmediğini anlatacak kadar hafif bir ton kullanmıştı. “Bir kez bir Cairhien lordunun soytarısını gördüm, adam komik, çizgili bir ceket giymişti. Ceket üzerine fazla bol geliyordu ve üzerine küçük çanlar dikilmişti. Üzerinde çanlarla dolaşsan aptal görünürdün.”

“Sanırım görünürdüm,” dedi Rand pişmanlıkla. “Bunu hatırlarım.” Bu sefer yüzünde yavaş yavaş beliren gülümseme daha genişti, tüm yüzünü ısıtıyordu.

Kelebek kanatları Elayne’e acele etmesini söyledi, ama genç kadın eteklerini düzeltmekle meşgul oldu. Ağır ağır, dikkatle ilerlemeliydi. *Bunu yapmazsam benim aptal bir kızdan başka bir şey olmadığımı düşünecek. Ve haklı olacak.* Karnındaki kelebekler şimdi davul çalıyordu.

“Çiçek ister misin?” diye sordu Rand aniden ve Elayne şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı.

“Çiçek mi?”

“Evet.” Rand uzun adımlarla yatağa yürüyerek perişan şilteden iki avuç dolusu tüy aldı ve ona uzattı. “Dün gece majhere için bir tane yaptım. Ona Taş’ı vermişim sanırdın. Ama seninki çok daha güzel olacak,” diye ekledi çabucak. “Çok daha güzel. Söz veriyorum.”

“Rand, ben...”

“Dikkatli olurum. Yalnızca azıcık Güç gerektiriyor. Bir iplikçik ve çok dikkatli olacağım.”

Güven. Elayne ona güvenmeliydi. Güvendiğini fark etmek küçük bir sürpriz oldu genç kadın için. “Bu hoşuma gider, Rand.”

Rand uzunca bir süre kaşlarını hafifçe çatarak ellerindeki tüy yığınına baktı. Aniden tüyleri bıraktı ve ellerindeki tozu silkeledi. “Çiçekler,” dedi. “Bu sana layık bir armağan değil.” Elayne’in yüreği onun için büzüldü; *saidin*’e ulaşmaya çalıştığı ve başarısız olduğu açıktı. Rand hayal kırıklığını eylemle maskeleyerek telaşla metalik kumaşa seğirtti ve toparlamaya başladı. “İşte bu Andor’un Kız-Veliahtı için uygun bir armağan. Bir terzinin bunu...” Bir terzinin dört adım uzunluğunda, altmış santim enindeki altın-gümüş bir kumaştan ne yapabileceğini bulmak için çırpındı.

“Bir terzinin bir sürü fikri olacağından eminim,” dedi Elayne diplomatik bir biçimde. Kol yeninden bir mendil çıkararak bir an için diz çöktü, genç adamın yere bıraktığı tüyleri açık mavi ipekten kumaş parçasına toparladı.

“Hizmetkârlar icabına bakar,” dedi Rand, Elayne küçük bohçayı kemerindeki keseye yerleştirirken.

“Eh, bu kısmı tamam.” Elayne’in tüyleri, Rand ona çiçek yapmak istediği için saklayacağını nasıl anlayabilirdi? Rand ayak değiştirdi. Pırıldayan kumaşı onunla ne yapacağını bilmiyormuş gibi tutuyordu. “Majhere’in terzileri vardır,” dedi Elayne ona. “Onu içlerinden birine veririm.” Rand neşelenerek gülümsedi; Elayne, bir armağan olarak, demek istediğini ona söyleme gereği duymadı. O gürültücü kelebekler daha fazla oyalanmasına izin vermeyecekti. “Rand, benden... hoşlanıyor musun?”

“Hoşlanmak mı?” diye kaşlarını çattı genç adam. “Elbette senden hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum.”

Hiç anlamamış gibi görünmek zorunda mıydı? “Seni severim, Rand.” Bu kadar sakince söyleyebilmesi karşısında irkildi; midesi boğazına tırmanmaya çalışıyor gibiydi ve elleriyle, ayakları buz gibiydi. “Bundan da

fazla." Bu yeterliydi; kendini aptal yerine koymayacaktı. *İlk önce o "hoşlanmak"tan fazlasını söylemeli.* Neredeyse isteriyle kıkırdayacaktı. *Kendimi kontrol altında tutacağım. Beni baygın gözlerle bakan bir kız gibi görmesine izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim.*

"Ben de seni severim," dedi Rand yavaşça.

"Genellikle bu kadar açıksözlü değilimdir." Hayır; bu aklına Berelain'i getirebilirdi. Genç adamın yanakları kızarmıştı; gerçekten de Berelain'i düşünüyordu. Kavrulasıca! Elayne'in sesi ipek gibi pürüzsüz çıktı. "Yakında gitmek zorundayım, Rand. Tear'dan ayrılmak zorundayım. Seni aylar boyunca göremeyebilirim." *Belki de hiç,* diye haykırdı minik bir ses kafasının içinde. O dinlemeyi reddetti. "Nasıl hissettiğimi sana söylemeden gidemezdim. Ve ben... seni çok severim."

"Elayne, *ben de* seni severim. Yani hislerim... istediğim..." Yanaklarındaki kırmızı benekler büyüdü. "Elayne, nasıl söyleyeceğimi, nasıl..."

Aniden Elayne'in yüzü kıpkırmızı kesildi. Rand, onu daha fazlasını söylemeye zorladığını düşünüyor olmalıydı. *Zorlamıyor musun?* diye alay etti küçük ses ve bu yanaklarını daha da kızarttı. "Rand, senden istediğim..." Işık! Nasıl söylemeli? "Yalnızca benim hislerimi bilmeni istedim. Hepsi bu." Berelain bu kadarıyla bırakmazdı. Berelain çoktan ona sarılmış olurdu. Kendi kendine o yarı giyinik şımarığın üstün gelmesine izin vermeyeceğini söyleyerek Rand'a yaklaştı, pırıltılı kumaşı ellerinden aldı ve halının üzerine bıraktı. Bir nedenle Rand eskisinden de uzun boylu geliyordu. "Rand... Rand, beni öpmeni istiyorum." İşte. Söylemişti.

"Seni öpmek mi?" dedi genç adam, öpme sözcüğünü daha önce hiç duymamış gibi. "Elayne, sana daha fazlasını vadetmek istemiyorum... demek istediğim, evli falan değiliz. Yani evli olmamız gerektiğini söylemek istemiyorum. Yalnız... Seni gerçekten severim, Elayne. Bundan da fazlası. Yalnızca sanma ki ben..."

Elayne ona, şaşkın hevesliliğine güldü. "İki Nehir'de işler nasıl yürür bilmiyorum, ama Caemlyn'de bir kızı öpmek için evlenmeyi beklemezsin. Ve bu evlenmen gerektiği anlamına da gelmez. Ama belki nasıl yapılacağını bilmiyorsundur..." Delikanlının kolları neredeyse kaba bir biçimde genç kadına dolandı, dudakları onunkine yaklaştı. Elayne'in başı dönüyordu; ayak parmakları terliklerinin içinde kıvrıldı. Bir süre sonra –ne kadar geçtiğinden emin değildi– Rand'ın göğsüne dayandığını, dizlerinin titrediğini, nefes nefese kaldığını fark etti.

“Sözünü kestiğim için affet,” dedi Rand. Elayne onun da biraz nefes nefese kaldığını fark edince sevindi. “Ben yalnızca İki Nehirli geri kalmış bir çobanım.”

“Kabasın,” diye mırıldandı genç kadın onun gömleğine, “ve bu sabah tıraş olmamışsın, ama geri kalmış olduğunu söylemezdim.”

“Elayne, ben...”

Genç kadın elini ağzına koydu. “Tüm yüreğinde söylemek istemediğin hiçbir şey duymak istemiyorum senden,” dedi kararlılıkla. “Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.”

Rand, neden olduğunu anlamış gibi değil, ama en azından söylediği şeyi kastettiğini anlamış gibi başını salladı. Elayne saçlarını düzelterek –safir dizisi ayna olmadan çözemeyeceği kadar dolanmıştı– genç adamın kollarından, gönülsüzce kurtuldu; orada kalmak çok kolay olurdu ve Elayne zaten daha önce hayal bile edemeyeceği kadar açıksözlü davranmıştı. O şekilde konuşmak; öpücük istemek. İstemek! O Berelain değildi.

Berelain. Belki Min görüsünde görmüştü. Min’in gördüğü olurdu, ama Rand’ı Berelain ile paylaşmayacaktı. Belki de biraz daha açık konuşması gerekecekti. Belirsiz bir biçimde açık, en azından. “Ben gittikten sonra arkadaşsız kalmazsın, herhalde. Ama unutma, bazı kadınlar bir erkeği yürekleri ile görür, ama diğerleri, o bir kolye ya da bilezikmiş gibi, takacakları bir süsten fazlasını görmezler.” Rand başta şaşkın şaşkın, sonra biraz korkmuş gibi baktı. Elayne çok fazla şeyi, çok hızlı söylemişti. Dikkatini başka yöne çekmesi gerekecekti. “Bana ne söylemedin, biliyor musun? Ne kadar tehlikeli olduğunu söyleyerek beni korkutup kaçırmaya çalışmadın. Şimdi deneme. Çok geç.”

“Hiç aklıma gelmemişti.” Ama aklına başka bir düşünce geldi ve gözleri şüpheyle kırıştı. “Sen ve Egwene bunu aranızda mı planladınız?”

Elayne gözlerini iri iri açarak ılımlı bir öfke numarası yapmaya çalıştı. “Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin? Seni bir paketmişsin gibi birimizden diğerimize aktaracağımızı mı düşünüyorsun? Kendini çok beğeniyorsun. Aşırı kibirli olmak diye bir şey vardır.” Rand şimdi şaşkın görünüyordu. Pek tatmin edici. “Bize yaptığın şey için üzgün müsün, Rand?”

“Seni korkutmak istemedim,” dedi delikanlı tereddütle. “Egwene beni kızdırdı; beni hiç uğraşmadan kızdırabiliyor. Bu bahane değil, biliyorum. Üzgünüm, dedim ve öyleyim. Baksana, bana ne kazandırdı. Yanık masalar ve mahvolmuş bir şilte daha.”

“Peki ya... çimdik?”

Rand’ın yüzü yine kızardı, ama genç kadınla kararlılıkla yüzleşti. “Hayır. Hayır, bunun için üzgün değilim. İkinizin benim yanımda kulakları olmayan bir odun parçasıymışım gibi konuşmanız. Bu kadarını hak ettiniz, ikiniz de ve aksini söylemeyeceğim.”

Elayne bir an ona baktı. Bir anlığına *saidar*’ı kucaklarken Rand kollarını ovaladı. Elayne Şifa vermeyi bilmiyordu, ama konu hakkında bazı bilgiler edinmişti. Yönlendirerek attığı çimdik ile genç adama verdiği acıyı dindirdi. Rand’ın gözleri şaşkınlıkla irileşti ve acı yokluğunu sınarmış gibi ayak değiştirdi. “Dürüst olmak için,” dedi Elayne ona kısaca.

Kapı çalındı ve Gaul içeri baktı. Başta Aiel başını eğmişti, ama ikisine fırlattığı hızlı bir bakıştan sonra kaldırdı. Adamın görmemesi gereken bir şeyi gördüğünü tahmin ettiğini fark edince, Elayne’in yüzüne kan hücum etti. Neredeyse yeniden *saidar*’a kucak açacak, adama dersini verecekti.

“Tearlılar burada,” dedi Gaul. “Beklediğin Yüksek Lordlar.”

“O zaman gideyim,” dedi Elayne Rand’a. “Onlara... vergilerdi değil mi, vergileri söylemelisin. Söylediklerimi düşün.” ‘Beni düşün,’ dememişti, ama Elayne bıraktığı etkinin aynı olacağından emindi.

Rand onu durdurmak istermiş gibi uzandı, fakat Elayne uzaklaştı. Gaul’a bir gösteri sunmaya niyeti yoktu. Adam Aiel’di, ama sabahın bu saatinde parfüm sürünmüş, safirler takınmışken onun hakkında ne düşünecekti? Elbisesinin yakasını yukarı çekiştirmemek için gerçek bir çaba göstermesi gerekti.

O kapıya ulaştığında Yüksek Lordlar içeri girdi. Sivri sakallı, renkli, süslü, bol yenli ceketleri ile orta yaşlarında adamlardı. Gönülsüz eğilmelerle, boş yüzler ve kadının gidiyor olmasından duydukları rahatlamayı saklamayan nazik mırıldanmalarla yolundan çekildiler.

Eşiğe ulaştığında Elayne arkasına baktı. İpekliler, satenler içindeki Yüksek Lordlar arasında sade, yeşil ceketli uzun boylu, geniş omuzlu bir delikanlı olan Rand, tavus kuşlarının arasındaki leylek gibi görünüyordu, ama onda başka bir şey vardı; burada hakkıyla hüküm sürdüğünü söyleyen bir varlık. Tearlılar bunu fark ediyor, gönülsüzce boyun eğiyorlardı. Rand muhtemelen, yalnızca Yenidendoğan Ejder olduğu için eğildiklerini düşünüyordu ve belki onlar da öyle sanıyordu. Ama Elayne paçavralar içinde ve unvansız olmasına, isimlerini kimsenin bilmemesine rağmen girdikleri odaya hâkim olabilecek adamlar tanımıştı. Annesinin Kumandanı Gareth Bryne gibi adamlar. Rand bunu bilmiyor olabilirdi, ama o böyle bir

adamdı. Elayne onu ilk gördüğünde değildi, ama artık öyleydi. Kapıyı arkasından çekip kapattı.

Girişin çevresindeki Aieller ve giriş odasının ortasında halka olmuş Savunucular huzursuz bir haldeydi, ama Elayne onları fark etmedi bile. Bitmişti. Ya da en azından başlamıştı. Joiya ve Amico gemiye bindirilmeden önce dört günü vardı, Berelain'e yer bırakmayacak şekilde Rand'ın düşüncelerine dolmak için dört gün. Ya da bu olmazsa, Elayne daha fazlasını yapma şansını bulana kadar Rand'ın kafasında kalabilecek kadar yerleşmek için dört gün. Böyle bir şey yapabileceğini, bir yabandomuzunu takip eden bir avcı gibi bir adamın peşine takılabileceğini hiç düşünmezdi. Kelebekler karnında oynaşmaya devam ediyordu. En azından ne kadar sinirli olduğunu ona belli etmemişti. Ve aklına, annesinin ne diyeceğini hiç düşünmemiş olduğu geldi. Bu düşünce ile kelebekler kayboldu. Annesinin ne diyeceğine aldırmıyordu. Morgase kızını bir kadın olarak kabul etmeliydi; işte o kadardı.

O uzaklaşırken Aieller eğildi ve Elayne Morgase'i bile gururlandıracak kadar zarif bir baş sallamayla onlara karşılık verdi. Tearlı yüzbaşı bile onun yeni sükûnetini görebiliyor gibi bakıyordu. Elayne bir daha kelebekler tarafından rahatsız edileceğini sanmıyordu. Belki Kara Ajah için, ama Rand için değil.

Rand, oluşturdukları yarım daire içindeki Yüksek Lordları görmezden gelerek, şaşkın gözlerle kapının Elayne'in arkasından kapanmasını izledi. Bu kadar bile olsa düşlerinin gerçekleşmesi onu huzursuz etmişti. Suormanı'nda yüzmek bir şeydi, ama genç kadının bu şekilde ona geleceğini söyleyen bir rüyaya asla inanmazdı. Rand'ın dili dolaşıp dururken, son derece serinkanlı ve kendine hâkimdi. Ayrıca, Rand'ın kafasındaki düşüncelerin aynısını ona söyleyen, onu inciteceğinden korkan Egwene. Kadınlar neden en ufak şey için paramparça olur ya da öfke krizine kapılırken, sizin ağzınızı açık bırakacak bir şey karşısında gözlerini bile kırpmıyorlardı?

"Lord Ejder?" diye mırıldandı Sunamon, her zamankinden de çekingen bir tavırla. Bu sabaha ilişkin söylenti Taş'ın içinde yayılmış olmalıydı; ilk grup neredeyse koşarak çıkacaktı ve Torean'ın yüzünü ya da pis önerilerini Rand'ın olduğu yerde yeniden göstereceği kuşkuluydu.

Sunamon yaltaklanırcasına gülümsedi; sonra Rand ona bakmakla yetinince, ellerini ovuşturarak gülümsemesini boğdu. Diğerleri yanık

masaları, lime lime şilteyi ve dağılmış kitapları, şöminenin üzerindeki, bir zamanlar geyik ve kurtlar olan, yarısı erimiş yumruları görmemiş gibi yaptı. Yüksek Lordlar yalnızca görmek istediklerini görmekte iyiydiler. Carleon ve Tedosian, kalın bedenlerinin her çizgisinde sahte bir alçakgönüllülükle, birbirlerine hiç bakmamalarında şüphe uyandırıcı bir şey olduğunu hiç fark etmemiş görünüyorlardı. Ama zaten, fırçalanmaktan getirilen ceketinin cebinde bulduğu Thom'un notu olmasaydı Rand hiç fark etmeyebilirdi.

"Lord Ejder bizi görmek mi istemişti?" demeyi başardı Sunamon.

Egwene ve Elayne bunu aralarında planlamış olabilirler miydi? Elbette hayır. Ne kadınlar, ne erkekler bu tür şeyler yapmazlardı. Yaparlar mıydı? Tesadüf olmalıydı. Elayne özgür olduğunu duymuş ve konuşmaya karar vermiş olmalıydı. İşte buydu. "Vergiler," diye havladı. Tearlılar kıpırdamadı, ama gerilermiş izlenimi bıraktılar. Bu adamlarla uğraşmaktan nasıl da nefret ediyordu! Rand kitaplarına dalmak istiyordu.

"Kötü bir örnek, Lord Ejder, vergileri düşürmek," dedi zayıf, gri saçlı bir adam yaltaklanır bir sesle. Meilan, Tearlılara göre uzundu, Rand'dan yalızca bir el kısaydı ve bütün Savunucular kadar sertti. Rand'ın huzurunda kamburunu çıkarıyordu; kara gözleri bundan ne kadar nefret ettiğini ifade ediyordu. Ama Rand çevresinde diz çökmekten vazgeçmelerini söylediğinde bundan da nefret etmişti. Hiçbiri doğrulmamıştı, ama özellikle Meilan yaptığı şeyin hatırlatılmasından hoşlanmamıştı. "Köylüler hep rahatlıkla öderler, ama vergilerini düşürürsek, yeniden şimdiki durumuna yükseltme zamanı geldiğinde aptallar sanki şimdiki vergiyi ikiye katlamışız gibi bol bol şikâyet ederler. O gün geldiğinde isyanlar çıkabilir, Lord Ejder."

Rand uzun adımlarla odanın içinde yürüyüp *Callandor*'un önünde durdu; kristal kılıç pırıldıyor, onu çevreleyen yaldız ve mücevherlerin parıltısını boğuyordu. Kim olduğunun, kullanabileceği gücün hatırlatıcısı. Egwene. Onu sevmediğini söylediği için incinmek aptalcaydı. O genç kadın için bir şey hissetmezken neden onun kendisi için duyguları olmasını bekleyecekti ki? Ama incinmişti. Rahatlamıştı, ama hoş bir şekilde değil. "İnsanları çiftliklerinden sürerseniz isyanlar çıkar." Meilan'ın ayaklarının dibinde üst üste üç kitap duruyordu. *Tear Taşı'nın Hazineleri, Kıraç'ta Yolculuklar* ve *Mayene Bölgesi ile İlişkiler.* Anahtar o kitaplardaydı ve Karaethon Döngüsüne dair değişik tercümelerde. Bir de o anahtarları bulabilse ve uygun kilitlere sokabilse. Düşüncelerini Yüksek Lordlara

çevirdi. “Hiçbir şey yapmadan ailelerinin açlıktan ölmesini seyrederler mi sanıyorsunuz?”

“Taşın Savunucuları daha önce de isyan bastırdı, Lord Ejder,” dedi Sunamon rahatlatırcasına. “Bizim kendi askerlerimiz kırsalda barışı koruyabilirler. Köylüler sizi rahatsız etmez, size bizzat garanti veririm.”

“Zaten çok fazla çiftçi var.” Rand’ın öfkeli bakışları karşısında Carleon irkildi. “Cairhien’deki iç savaş yüzünden, Lord Ejder,” diye açıkladı telaşla. “Cairhienliler tahıl satın alamıyor ve tahıl ambarları tıka basa dolu. Bu senenin hasadı da zaten çöpe gidecek. Ya gelecek sene?.. Ruhum kavrulsun, Lord Ejder, ama bizim asıl ihtiyacımız olan o köylülerin bazılarının durmaksızın ekip dikmeyi bırakması.” Çok fazla konuştuğunu fark etmiş göründü, ama neden olduğunu anlamıyordu. Rand adamın masasına nasıl yiyecek geldiği hakkında en ufak bir fikri olup olmadığını merak etti. Altın ve güç dışında herhangi bir şey görüyor muydu?

“Cairhien yeniden tahıl satın almaya başladığında ne yapacaksınız?” dedi Rand serinkanlılıkla. “Aynı sebepten, Cairhien tahıla ihtiyaç duyan tek ülke mi?” Neden Elayne öylesine açıksözlülükle konuşmuştu? O Rand’dan ne bekliyordu? Seni severim, demişti. Kadınlar sözcüklerle bir Aes Sedai gibi oyunlar oynayabilirdi. Ona âşık olduğunu mu kastetmişti? Hayır, bu basit aptallıktı. Bir ölçüye kadar aşırı kibirli.

“Lord Ejder,” dedi Meilan, yarı yaltaklanır, yarı bir şeyi bir çocuğa açıklar gibi bir tavırla, “iç savaşlar bugün dursa, Cairhien yine de iki, hatta üç sene boyunca birkaç mavna dolusu tahıldan fazlasını alamaz. Biz tahılımızı hep Cairhien’e satarız.”

Hep... Aiel Savaşı’ndan bu yana geçen yirmi sene boyunca. *Hep* yaptıklarına o kadar bağlıydılar ki, böylesine basit bir şeyi göremiyorlardı. Ya da görmek istemiyorlardı. Emond Meydanı çevresinde lahanalar yaba notları gibi yayıldığında. Deven Yolu ya da Gözlem Tepesi’nin kötü yağmurlar ya da beyazsolucan felaketine uğradığı hemen hemen kesin olurdu. Gözlem Tepesi’nde çok fazla şalgam yetiştiğinde, Emond Meydanı ya da Deven Yolu’nda kıtlık olurdu.

“Illian’a önerin,” dedi onlara. Elayne ne bekliyordu? “Ya da Altara’ya.” Ondan hoşlanıyordu, ama Min’den de aynı ölçüde hoşlanıyordu. Ya da hoşlandığını sanıyordu. İkisi için de duygularından emin olmak imkânsızdı. “Denize açılacak gemileriniz, ırmak tekneleriniz ve mavnalarınız var ve yeterince bulamazsanız Mayene’den kiralayabilirsiniz.” İki kadından da hoşlanıyordu, ama bunun ötesinde... Yaşamının hemen hemen tamamını

Egwene'in peşinden koşarak geçirmişti; emin olana kadar bu işe bir daha dalmaya niyeti yoktu. Bir şeyden emin olmak. Emin. *Mayene Bölgesi ile İlişkiler*'e inanılacak olursa... *Kes şunu,* dedi kendi kendine. *Aklını bu çakallardan uzaklaştırma, yoksa aradan kayıp seni ısırmak için çatlaklar bulacaklar.* "Tahılla ödeme yapın; eminim Mayene Başı, iyi bir bedel karşılığında razı olur. Ve belki imzalanacak bir anlaşma, bir sözleşme..." Bu iyi bir sözcüktü; onların kullandığı türden bir sözcük. "...ile gemiler karşılığında Mayene'i rahat bırakmayı vadedebilirsiniz." Bunu, genç kadına borçluydu.

"Illian'la pek az ticaretimiz vardır, Lord Ejder. Onlar akbaba gibidir, pisliktirler." Tedosian'ın sesi bu bir rezaletmiş gibi çıkıyordu, sonra konuşan Meilan'ın sesi de öyle. "Biz hep Mayene ile güçlü taraf olarak iş yaparız, Lord Ejder. Asla diz kırmayız."

Rand derin bir soluk aldı. Yüksek Lordlar gerildiler. Hep gelip buna dayanıyordu. Hep onları ikna etmeye çalışıyor ve hep başarısız oluyordu. Thom, Yüksek Lordların Taş kadar sert kafaları olduğunu söylemişti ve haklıydı. *Ben onun için ne hissediyorum? Onu düşlüyorum. Güzel olduğu kesin.* Elayne'i mi kastediyordu, Min'i mi, emin değildi. *Kes şunu! Öpücük öpücüktür. O kadar. Kes şunu!* Kadınları kararlılıkla kafasından çıkararak bu taş beyinli aptallara ne yapacaklarını anlatmaya başladı. "İlk önce çiftçilerin vergilerini dörtte üç oranında, başka herkesinkini yarı yarıya azaltacaksınız. İtiraz etmeyin! Yapın, o kadar! İkinci olarak, Berelain'e gidip gemilerini kiralamaları karşılığında ne bedel talep edeceklerini soracaksınız... soracaksınız dedim!.."

Yüksek Lordlar sahte gülümsemelerle, dişlerini gıcırdatarak dinlediler, ama dinlediler.

Mat yanına yaklaştığında, tesadüfen aynı yöne gidiyormuş gibi yanında yürümeye başladığında Egwene, Joiya ve Amico'yu düşünüyordu. Mat kendi kendine kaşlarını çatıyordu ve saçlarının, durmaksızın parmaklarını içinden geçiriyormuş gibi fena halde fırçalanmaya ihtiyacı vardı. Bir iki kez genç kadına baktı, ama konuşmadı. Yanından geçtikleri hizmetkârlar eğiliyor ya da diz kırıyordu, rastladıkları Yüksek Lordlar ve Leydiler de öyle, ama dikkate değer ölçüde az heves gösteriyorlardı, Egwene orada olmasaydı, Mat'in gülümseyerek bakışlarını dikmesi, Lord Ejder'in dostu olsun olmasın, sorun yaratırdı.

Bu sessizlik Mat'e yakışmıyordu, Egwene'in bildiği Mat'e benzemiyordu. Güzel, kırmızı ceketi dışında –içinde uyumuş gibi kırışmıştı– eski Mat'ten farklı görünmüyordu, ama artık hepsinin farklı olduğu kesindi. Sessizliği huzursuzluk vericiydi. "Seni dün gece mi rahatsız ediyor?" diye sordu Egwene sonunda.

Mat sendeledi. "Ondan haberin var mı? Şey, vardır, değil mi? Beni rahatsız etmiyor. Pek bir şey olmadı. Oldu ve bitti, zaten."

Egwene ona inanmış gibi yaptı. "Nynaeve ve ben, seni pek görmüyoruz." Durumu oldukça hafif gösteren bir ifadeydi bu.

"Meşguldüm," diye mırıldandı Mat, huzursuz bir omuz silkmeyle. Genç kadın dışında her yere bakıyordu.

"Zarlarla mı?" diye sordu Egwene önemsemezce.

"Kartlar." Kolları katlanmış havlularla dolu, tombul bir hizmetkâr kadın Egwene'e diz kırarak baktı, sonra onun bakmadığını düşünerek Mat'e göz kırptı. Delikanlı ona sırıttı. "Kart oynamakla meşguldüm."

Egwene'in kaşları kalktı. O kadın Nynaeve'den on yaş büyük olmalıydı. "Anlıyorum. Epey zamanını alıyor olmalı. Kart oynamak. Eski dostlar için birkaç dakika ayıramayacak kadar fazla."

"Size birkaç dakika ayırdığım son seferde sen ve Nynaeve Güç kullanarak beni pazara gidecek bir domuz gibi bağladınız ve odamı karıştırdınız. Dostlar, dostların eşyalarını çalmazlar." Yüzünü buruşturdu. "Dahası, sen hep Elayne'le berabersin ve onun da hep burnu havada. Ya da Moiraine'Ie. Hoşlanmadığım..." Boğazını temizleyerek genç kadına yan yan baktı. "Zamanını almaktan hoşlanmıyorum. Meşgul olduğunu duydum. Karanlıkdostlarını sorguluyormuşsunuz. Herhalde çok önemli işler yapıyorsunuzdur. Bu Tearlıların sizin Aes Sedai olduğunuzu sandığını biliyorsun, değil mi?"

Egwene başını üzüntüyle iki yana salladı. Mat'in hoşlanmadığı Aes Sedailerdi. Mat, dünyada ne kadar çok şey görürse görsün, hiçbir şey onu değiştirmeyecekti. "Ödünç verilmiş bir şeyi almak çalmak sayılmaz," dedi ona.

"Ödünç vermek konusunda bir şey söylediğinizi hatırlamıyorum. Aaah, Amyrlin'in mektubu ne işime yarayacak? Yalnızca başımı derde sokuyor. Ama benden isteyebilirdiniz."

Egwene, istediklerini belirtmekten kaçındı. Ne tartışmak, ne de Mat'in surat asarak uzaklaşmasını istiyordu. Mat öyle demezdi, elbette. Bu sefer onun kendi versiyonu ile kurtulmasına izin vermeyecekti. "Eh, hâlâ benimle

konuşmaya gönüllü olduğuna sevindim. Bugün konuşman için özel bir sebep var mıydı?”

Mat parmaklarını saçlarına soktu ve kendi kendine mırıldandı. Kalan yapılmadık tek şey annesinin kulağından yakalaması ve uzun bir konuşma için çekip götürmesiydi. Egwene kendi kendine sabırlı olmasını söyledi. İstediği zaman sabırlı olabilirdi. Patlayacak olsa bile Mat’ten önce tek kelime etmeyecekti.

Koridor Taş’ın birkaç bahçesinden birine bakan beyaz mermerli, korkuluklu bir balkona açıldı. Birkaç küçük, mum yapraklı ağaç iri, beyaz çiçeklerle kaplıydı ve kırmızı, sarı gül yığınlarından daha tatlı bir koku saçıyordu. Asık suratlı bir esinti iç duvardaki perdeleri kıpırdatamıyordu, ama sabahın gittikçe artan nemli sıcaklığını kesiyordu. Mat, sırtını bir sütuna vererek geniş korkuluğun üzerine oturdu ve bir ayağını önünde kaldırdı. Bahçeye bakarak, sonunda, “Benim... tavsiyeye ihtiyacım var,” dedi.

*Egwene’*den tavsiye istiyordu? Genç kadın iri iri açılmış gözlerle ona baktı. “Yardım edebilmek için elimden geleni yaparım,” dedi alçak bir sesle. Mat başını ona çevirdi; Egwene Aes Sedai sükûnetini takınmaya çabaladı. “Ne konuda tavsiye istiyorsun?”

“Bilmiyorum.”

Bahçenin on adım yükseğindeydiler. Dahası, aşağıda güllerin dibindeki yabanotlarını ayıklayan adamlar vardı. Egwene onu itecek olsa, içlerinden birinin üzerine düşebilirdi. Bir bahçıvanın, gül çalısının değil. “O zaman nasıl sana tavsiye vereceğim?” diye sordu ince bir sesle.

“Ben... ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum.” Mat utanmış görünüyordu; Egwene’e göre utanması gerekirdi.

“Umarım gitmeye çalışmayı düşünmüyorsundur. Ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Bundan kaçamazsın. Mat.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Moiraine bana gidebileceğimi söylese bile gidebileceğimi sanmıyorum. İnan bana, Egwene, hiçbir yere gitmiyorum. Yalnızca ne olacağını bilmek istiyorum.” Başını sertçe iki yana salladı ve sesi gerginleşti. “Şimdi ne olacak? Hafızamdaki bu deliklerde ne var? Hayatıma ilişkin, orada bile olmayan parçalar var; hiç olmamış gibi, yoklar işte! Neden anlamsız sözler söyleyip duruyorum? İnsanlar Kadim Lisan olduğunu söylüyor, ama bana göre kaz gevezeliklerinden başka bir şey değil. Bilmek istiyorum, Egwene. Bilmek zorundayım, yoksa Rand gibi delireceğim.”

“Rand deli değil,” dedi Egwene düşünmeden. Demek Mat kaçmaya çalışmıyordu. Bu hoş bir sürprizdi; sorumluluğa inanan birine benzemiyordu. Ama sesinde acı ve endişe vardı. Mat asla endişelenmezdi ve endişelense bile kimsenin görmesine izin vermezdi. “Yanıtları bilmiyorum, Mat,” dedi nazikçe. “Belki Moiraine...”

“Hayır!” Mat sıçrayarak ayağa kalktı. “Aes Sedai olmaz! Yani... Sen farklısın. Seni tanıyorum ve sen... Sana Kule’de bir şey öğretmediler mi, o ya da bu numara, işe yarayacak bir şey?”

“Ah, Mat, üzgünüm. Çok üzgünüm.”

Genç adamın kahkahası Egwene’e çocukluklarını hatırlattı. En büyük beklentileri boşa çıktığı zaman güldüğü gibi gülmüştü. “Ah, tamam, sanırım fark etmez. İkinci elden olsa da yine de Kule olacaktı. Sen alınma.” Parmağındaki bir kıymığa inlediği ve kırık bir bacağa aldırmazmış gibi davrandığı gibi davranmıştı.

“Bir yol olabilir,” dedi Egwene yavaşça. “Moiraine tamam derse. Diyebilir.”

“Moiraine! Söylediğim tek kelimeyi duydun mu? İstediğim son şey Moiraine’in işe karışması. Hangi yol?”

Mat hep aceleci olmuştu. Ama tıpkı Egwene gibi bilmeyi her şeyden çok istiyordu. Bir de, bir kereliğine biraz sağduyu ve ihtiyat gösterebilse. Yanlarından geçen, siyah örgüleri başının çevresine sarılmış, omuzları sarı ketenin üzerinde çıplak bir Tearlı asil kadın onlara ifadesizce bakarak hafifçe diz kırdı. Sırtı dimdik bir biçimde çabucak yürüyüp uzaklaştı. Egwene işitme sınırından çıkana, ikisi bir kez daha yalnız kalana kadar kadını izledi. Dokuz metre aşağıdaki bahçıvanlar sayılmazsa yalnızdılar. Mat beklenti içinde ona bakıyordu.

Sonunda ona *ter’angreal*’i, diğer yanında yanıtlar barındıran çarpık kapıyı anlattı. Tehlikeleri, aptalca ya da Gölge’ye dokunan soruların sonuçlarını, Aes Sedailerin bile bilmiyor olabileceği tehlikeleri vurguladı. Mat, ona geldiği için epey gururlanmıştı, ama Mat’in biraz sağduyu göstermesi gerekliydi. “Bunu hatırlamalısın, Mat. Önemsiz sorular ölmene sebep olabilir, bu yüzden onu kullanacaksan, bu sefer ciddi olmalısın. Ve Gölge’ye dokunan soru sormamalısın.”

Mat gittikçe artan bir inanmazlıkla dinlemişti. Egwene sözlerini bitirdiği zaman, “Üç soru mu?” demişti. “Bilirmişçesine içeri giriyorsun, herhalde, bir gün geçiriyorsun ve on sene sonra hep altınla dolu olan bir cüzdanla dışarı çıkıyorsun ve...”

“Hayatında bir kez olsun, Matrim Cauthon,” diye terslendi Egwene, “aptal gibi konuşma. *Ter’angreal*’lerin masal olmadığını pekâlâ biliyorsun. Tehlikelerin farkında olmalısın. Belki aradığın yanıtlar bu *ter’angreal*’in içinde, ama Moiraine izin vermeden denememelisin. Bana bunu söz vermelisin, yoksa ben sana söz veriyorum, oltaya takılmış alabalık gibi seni Moiraine’e götürürüm. Yapabileceğimi biliyorsun.”

Mat yüksek sesle tersledi. “Moiraine ne derse desin denersem aptalın biriyim. Lanet bir *ter’angreal*’in içine yürüyeceğim, ha? Ben Güç’le hiç işim olmasın istiyorum, tersini değil. Aklından hemen çıkarabilirsin.”

“Bildiğim tek şans bu, Mat.”

“Benim için değil,” dedi genç adam kararlılıkla. “Hiç şans olmaması bile bundan iyidir.”

Ses tonuna rağmen, Egwene kolunu ona dolamak istedi. Ama onun aleyhine bir şaka yapar ya da onu çimdiklemeye çalışırdı. Doğduğu günden bu yana adam olmamıştı. Ama yardım istemek için ona gelmişti. “Üzgünüm, Mat. Ne yapacaksın?”

“Ah, sanırım kâğıt oynayacağım. Benimle oynayacak birini bulabilirsem. Thom ile taş oynarım. Meyhanelerde zar atarım. En azından hâlâ şehre kadar gidebiliyorum.” Bakışları geçen bir kadın hizmetkâra, ince, kara gözlü, kendi yaşına yakın bir kıza kaydı. “Oyalanmak için bir şeyler bulurum.”

Egwene’in eli atmak istediği tokatla kaşınıyordu, ama bunun yerine ihtiyatla, “Mat, gerçekten gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?” dedi.

“Gidecek olsam Moiraine’e söyler miydin?” Genç kadını engellemek için ellerini kaldırdı. “Eh, gerek yok. Sana gitmeyeceğimi söyledim. Gitmek istemezmiş gibi yapamam, ama gitmeyeceğim. Sence bu yeterli değil mi?” Kaşlarını çattığı yüzü, dalgın bir ifadeye büründü. “Egwene, hiç köyde olmayı dilemedin mi? Bütün bunların hiçbirinin olmamış olmasını?”

Bu şaşırtıcı bir soruydu, Mat’ten gelmesi şaşırtıcıydı, ama Egwene ne yanıt vereceğini biliyordu. “Hayır. Her şeye rağmen, hayır. Ya sen?”

“İstesem aptalın tekiyim demektir, değil mi?” diye kahkaha attı. “Ben şehirlerden hoşlanıyorum ve şimdilik bu iş görür. Bu iş görür. Egwene, Moiraine’e bundan bahsetmezsin, değil mi? Tavsiye istediğimi falan?”

“Neden bahsetmeyeyim?” diye sordu Egwene şüpheyle. Hem, o hâlâ Mat’ti.

Delikanlı utançla omuzlarını kaldırdı. “Son zamanlarda ondan uzak duruyorum... Her neyse, özellikle beynimi karıştırmak istediği zamanlarda

ondan uzak duruyorum. Zayıflamaya başladığımı düşünebilir. Ona söylemezsin, değil mi?”

“Söylemem,” dedi Egwene, “sen izin almadan o *ter’angreal*’e yaklaşmamaya söz verirsen. Sana bahsetmemem gerekirdi.”

“Söz veriyorum.” Sırıttı. “Hayatım buna bağlı olsa bile ona yaklaşmayacağım. Yemin ederim,” diye bitirdi sahte bir ciddiyetle.

Egwene başını iki yana salladı. Başka ne değişmiş olursa olsun. Mat asla değişmeyecekti.

9
Kararlar

Sıcaklık ve nemle geçen üç gün, Tearlıların bile gücünü tüketmiş gibiydi. Şehir, tembel bir yürüyüş temposuna yavaşlamıştı, Taş'takiler ise neredeyse sürünüyordu. Hizmetkârlar uykularında çalışır gibiydiler; majhere sinir içinde başına sardığı örgüleri yoluyordu, ama o bile parmak boğumlarıyla vuracak, kulaklara fiske atacak gücü bulamıyordu. Taşın Savunucuları görev yerlerinde yarı erimiş mumlar gibi yığılıyordu ve subaylar soğuk şaraba askerleri arasında dolaşmaktan daha fazla ilgi gösteriyordu. Yüksek Lordlar daha çok dairelerinde kalıyor, günün en sıcak kısmını uyuyarak geçiriyorlardı; birkaç tanesi de Taş'ı tamamen terk edip doğuda, uzakta, Dünyanın Omurgası'nın yamaçlarındaki göreceli olarak serin malikânelerine gitmişlerdi. Tuhaf şekilde, yaşamlarına, her zamankinden hızlı olmasa bile, alışkın oldukları gibi devam edenler, sıcaktan en kötü etkilenen dışarlıklılardı. Onlar için ağır sıcak hızla geçen saatler kadar büyük bir yük değildi.

Mat, oyun kartlarının onu öldürmeye çalıştığını gören genç lordlar hakkında doğru düşündüğünü hemen anladı. Ondan kaçınmakla kalmamışlar, söylentiyi dostları arasında, genellikle yanlış bir şekilde yaymışlardı; Taş'ta, elinde iki parça gümüş olan herkes, kaçarken telaşlı bahanelerden başka bir şey söylemiyordu. Söylenti ufak lordların ötesine yayılmıştı. Kucaklamalarından zevk alan birden fazla hizmetkâr kadın artık onu reddediyordu ve ikisi huzursuzca, onunla yalnız kalmanın tehlikeli olduğunu duyduklarını söylemişti. Perrin kendi dertlerine boğulmuş görünüyordu ve Thom el çabukluğu eseriymiş gibi ortadan kaybolmuştu; Âşığın neyle meşgul olduğu konusunda Mat'in en ufak fikri yoktu, ama gece ya da gündüz, nadiren bulunabiliyordu. Fakat Mat'in kaçınmak

istediği tek kişi, Moiraine, her köşe başında karşısına çıkıyordu; kadın yalnızca geçiyor ya da uzakta koridoru aşıyor oluyordu, ama her seferinde göz göze geliyorlardı ve Aes Sedai onun ne düşündüğünü, ne istediğini biliyor, Mat'in istediği şey yerine ona kendi istediği şeyi nasıl yaptırabileceğini biliyormuş gibi görünüyordu. Bir açıdan bütün bunlar hiç fark etmezdi; Mat hâlâ gitmeyi bir gün daha ertelemek için bahaneler bulmayı başarıyordu. Mat'e sorulacak olsa, Egwene'e kalmak için *söz vermiş* değildi. Ama yine de kaldı.

Bir kez Taş'ın göbeğine, sözde Büyük Emanet'e, dar koridorun uzak ucundaki kuru-çürük kapıya kadar bir lamba götürdü. Birkaç dakika gölgeli odaya, tozlu kanvasla kaplı loş şekillere, kabaca yığılmış kasalara ve fıçılara, düz kenarları küçük biblolar, oymalar ve kristal ve camdan, metalden yapılmış tuhaf şeyler için raf olarak kullanılan kumlara baktı... birkaç dakika sonra, "Bütün dünyadaki en büyük lanet aptal olmam lazım!" diye mırıldanarak uzaklaştı.

Onu şehre gitmekten alıkoyan hiçbir şey yoktu ve Maule'ın rıhtım meyhanelerinde, depoların bulunduğu Chalm'daki hanlarda Moiraine'e rastlaması olasılığı da yoktu. Bunlar genellikle az aydınlatılmış, sıkışık, pis yerler oluyordu, kötü bira, zaman zaman dövüşler ve bitmek tükenmek bilmez zar oyunları bulunabiliyordu. Mat'in alıştığı oyunlarla karşılaştırılınca, zar oyunlarındaki bahisler küçüktü, ama birkaç saat sonra kendini Taş'ta bulmasının sebebi bu değildi. Mat, onu hep geriye, Rand'ın yanına çeken şeyi düşünmemeye çalışıyordu.

Perrin, bazen Mat'i rıhtım meyhanelerinde görüyordu, delikanlı ucuz şaraptan çok fazla içiyor, kazanıp kaybetmesine aldırış etmezmiş gibi zar atıyordu. Bir kez, ne kadar sık kazandığı konusunda üzerine gelen iri bir gemiciye bıçak çekmişti. Bu kadar sinirli olması Mat'e yakışmıyordu, fakat Perrin onu endişelendirenin ne olduğunu öğrenmeye çalışmak yerine ondan uzak durdu. Perrin oraya, şarap ya da zar oyunları için gitmiyordu ve dövüşmeyi düşünen adamlar omuzlarını ve gözlerini gördükten sonra fikirlerini değiştiriyordu. Ama kötü bira alıyordu, geniş, deri pantolonlar içindeki gemiciler, ceketlerinin önünde ince gümüş zincirler asılı küçük tüccarlar, uzak yörelerden gelmiş gibi görünen herkes için. Perrin söylenti avlıyordu, Faile'i Tear'dan uzaklaştıracak herhangi bir şey söylentisi. Ondan uzaklaştıracak.

Kadın için macera bulursa, kadının ismini hikâyelere geçirme şansı taşıyan bir şey bulursa onun gideceğinden emindi. Kadın, Perrin'in neden

kalması gerektiğini anlıyormuş gibi yapıyordu, ama zaman zaman gitmek istediğini, genç adamın da onunla gelmesini umduğunu ima ediyordu. Perrin doğru yemle, onun kendisi olmadan çekip gideceğinden emindi.

Faile, çoğu söylentinin eski gerçeklerin çarpıtılmış versiyonları olduğunu, Perrin gibi anlayabilirdi. Aryth Okyanusu boyunca yanan savaşın kimsenin daha önce duymadığı ve Sawchin ya da öyle bir şey denilen insanların işi olduğu söyleniyordu... Perrin, anlatıcılardan pek çok değişik versiyon dinlemişti... Artur Şahinkanadı'nın bin sene sonra geri dönen orduları olabilecek bir halk. Bir adam, yuvarlak, kırmızı bir şapka takmış, bir boğanın boynuzları kadar kalın bıyıkları olan bir Tarabonlu ciddi ciddi Perrin'e bu halkı bizzat Şahinkanadı'nın yönettiğini, efsanevi kılıcı Adalet'in elinde olduğunu anlatmıştı. Ölü kahramanları Son Savaş'ta savaşmak üzere mezardan çağıracak efsanevi Valere Borusu'nun bulunduğu söylentileri vardı. Ghealdan'da, ülkenin her yanında isyanlar çıkmıştı; Illian kitle deliliğinden mustaripti; Cairhien'de kıtlık yavaş yavaş öldürüyordu; Sınırboyları'nda bir yerlerde Trolloc saldırıları artıyordu. Perrin, Tear'dan uzaklaşması için bile olsa, Faile'i bunların hiçbirine gönderemezdi,

Saldaea'da çıkan sorunlara ilişkin söylentiler umut vadediyordu... kadının kendi evi ona çekici gelmeliydi ve Perrin, Mazrim Taim'in, sahte Ejder'in Aes Sedailerin eline geçtiğini duymuştu... ama kimse ne tür sorunlar çıktığını bilmiyordu. Bir şey uydurmanın faydası olmazdı; Perrin ne bulursa bulsun, peşinden gitmeden önce kendi sorularını sorardı. Dahası, Saldaea'daki kargaşa Perrin'in duyduğu diğer olaylar kadar kötü olabilirdi.

Perrin, Faile'e zamanını nerede geçirdiğini de söyleyemezdi, çünkü kaçınılmaz olarak bunun nedenini sorardı. Kadın onun Mat olmadığını, meyhanelerde oturmaktan zevk almadığını biliyordu. Perrin yalan söylemekte iyi değildi, bu yüzden Faile'in sorularından elinden geldiğince kaçınıyordu ve kadın ona uzun, sessiz, çekik bakışlar fırlatmaya başlamıştı. Perrin'in tek yapabildiği, onu uzağa gönderecek bir hikâye bulmak için gösterdiği çabayı iki katına çıkarmak olmuştu. Kendisi ölmesine sebep olmadan onu uzağa göndermeliydi. Zorunluydu.

Egwene ve Nynaeve, Joiya ve Amico ile saatler harcıyordu, ama boşuna. İki Karanlıkdostunun hikâyeleri hiç değişmiyordu. Nynaeve'in itirazlarına rağmen Egwene her birine diğerinin ne dediğini anlatmayı ve ağızlarından bir şey kaçırıp kaçırmayacaklarını görmeyi bile denemişti. Amico onlara bakmış, hiç böyle bir plan duymadığını söyleyerek sızlanmıştı. Ama doğru olabilir, diye eklemişti. Belki. Memnun etme

hevesiyle ter döküyordu. Joiya serinkanlılıkla istiyorlarsa Tanchico'ya gitmelerini söylemişti. "Artık rahatsız bir şehir olduğunu işittim," demişti rahatça, kuzgun gözleri pırıldayarak. "Kral şehirden ötesini kontrol edemiyor ve Panarch'ın artık düzeni sağlayamadığını anlıyorum. Tanchico'da güçlü kollar ve hızlı hançerler hüküm sürüyor. Ama sizi memnun edecekse, gidin."

Tar Valon'dan haber gelmemişti. Amyrlin'in olası, Mazrim Taim'in serbest kalması tehdidiyle ilgilendiğini gösteren hiçbir haber gelmiyordu. Hızlı bir ırmak teknesi ya da at değiştiren bir adamla haber gelmesi için yeterli zaman olmuştu, çünkü Moiraine güvercin yollamıştı... eğer onları yolladıysa. Egwene ve Nynaeve bu konuda tartıştı; Nynaeve Aes Sedailerin yalan söyleyemeyeceğini kabul etmişti, ama Moiraine'in sözlerinde bir açık bulmaya çalışmıştı. Moiraine, Amyrlin'in karşılık vermemesi konusunda endişeli görünmüyordu, ama o kristal sükûnetin ardından anlamak güçtü.

Ama Egwene endişeleniyordu ve Tanchico'nun sahte bir ipucu mu, gerçek bir ipucu mu, yoksa bir tuzak mı olduğu konusunda emin olamıyordu. Taş'ın kütüphanesinde Tarabon ve Tanchico hakkında kitaplar vardı, ama Egwene gözleri ağrıyana kadar okusa da Rand için tehlikeli olabilecek herhangi bir şeye dair ipucu bulamamıştı. Sıcaklık ve endişe, ruh halini iyileştirmiyordu; bazen Nynaeve kadar ters olabiliyordu.

Bazı şeyler iyi gidiyordu elbette. Mat hâlâ Taş'taydı; gerçekten de büyüdüğü ve sorumluluk öğrendiği açıktı. Egwene onu hayal kırıklığına uğrattığı için üzülüyordu, ama Kule'deki herhangi bir kadının daha fazlasını yapabileceğinden emin değildi. Onun bilgi açlığını anlıyordu, çünkü başka bilgiler için, ancak Kule'de öğrenebileceği şeyler, daha önce kimsenin nasıl yapılacağını bilmediği, tekrar öğrenebileceği unutulmuş şeyler için olsa da kendisi de açtı.

Aviendha, görünüşe göre kendi seçimi ile Egwene'i ziyaret etmeye başladı. Kadın başta ihtiyatlı davranmış olabilirdi, eh, o bir Aiel'di ve Egwene'i tam Aes Sedai saymıyordu. Egwene kadının gözlerinde sorulmamış sorular görse de arkadaşlığı zevkliydi. Aviendha ihtiyatlı davransa da kısa sürede zeki olduğu ve Egwene'inkine benzer bir mizah anlayışına sahip olduğu anlaşılmıştı; bazen genç kızlar gibi baş başa verip kıkırdaşıyorlardı. Ama Egwene, Aiel âdetlerine alışık değildi, örneğin Aviendha'nın sandalyede oturmaktan rahatsız olması, Egwene'i majhere'in getirttiği gümüş kaplı küvette banyo yaparken bulduğunda şok geçirmesi Egwene'i şaşırtıyordu. Ama onu çıplak yakaladığı zaman şok

geçirmemişti... aslında Egwene'in rahatsız olduğunu gördüğü zaman kendi giysilerini çıkarmış, yere oturup konuşmaya başlamıştı... ama Egwene'i göğsüne kadar suya gömülmüş, otururken görünce şok geçirmişti. Gözlerinin yuvalarından fırlamasına sebep olan şey bunca suyun kirletilmesiydi. Aviendha, onun yoldan çekilmesini istemelerine rağmen Egwene ya da Elayne'in Berelain'e sert bir şey yapmamalarını anlamayı reddetmişti. Bir savaşçının mızrakla evli olmayan bir kadını öldürmesi yasaktı, ama Elayne ya da Berelain Mızrağın Kızları'ndan olmadığına göre, Elayne'in Mayene Başı'na meydan okuyarak hançer savaşına davet etmesi, bu olmazsa yumruk ve ayaklarla savaşması Aviendha'ya göre yerinde bir davranıştı. Ona göre en iyisi hançerdi. Berelain pes etmek için epey dayak yemesi gereken bir kadına benziyordu. Meydan okuyup onu öldürmek en iyisiydi. Ya da Egwene, bir dost ya da kardeş kadar yakın biri olarak Elayne için yapabilirdi bunu.

Buna rağmen konuşulabilecek, birlikte gülünebilecek biri olması hoştu. Elbette Elayne genellikle meşguldü ve zamanın akışını Egwene kadar keskin hisseden Nynaeve boş zamanlarını Lan ile birlikte, ay ışığı altında siperlerde yürümek ya da Koruyucu'nun sevdiği yemekleri kendi elleriyle hazırlamak için harcıyordu. Zaman zaman aşçıları mutfaktan uzaklaştıran küfürlerden bahsetmeye bile gerek yoktu; Nynaeve yemek pişirmekten pek anlamıyordu. Aviendha olmasa Egwene Karanlıkdostlarını sorguladığı zamanlar arasındaki sıkıcı süreleri nasıl geçireceğini bilemeyecekti: terleyerek kuşkusuz ve düşünmenin bile kâbus görmesine sebep olduğu şeyler yapmak zorunda kalacağından endişelenerek.

Anlaştıkları şekilde, Elayne o sorgularda hiç bulunmuyordu; dinleyecek bir çift kulak daha olması bir fark yaratmıyordu. Bunun yerine, Rand'ın harcayacak birkaç dakikası olduğu zaman Kız-Veliaht tesadüfen yakında oluyor, onunla konuşuyor, Yüksek Lordlarla yaptığı bir toplantıdan diğerlerinin beklediği başka bir odaya kadar ya da beklenmedik bir denetim için Savunucu odalarına kadar olsa da koluna girip onunla yürüyordu. İkisinin yalnız kalabileceği gizli köşeler bulmak konusunda oldukça başarılıydı. Elbette, Rand'ın peşinde hep Aieller oluyordu, ama Elayne kısa süre sonra onların düşündüklerine de annesinin düşündüklerine aldırmadığı gibi aldırmaz olmuştu. Hatta Mızrağın Kızları ile sırdaş olmuştu; Taş'taki her gizli köşeyi biliyor gibi görünüyorlardı ve Rand ne zaman yalnız kalsa Elayne'e haber veriyorlardı. Bu oyunu harika buluyorlardı.

Asıl sürpriz, Rand'ın ona ulusları yönetmek konusunda sorular sorması ve söylediklerini dinlemesiydi. Elayne, annesinin bunu görebilmesini diliyordu. Birden çok kez Morgase yarı ümitsizlik içinde kahkaha atmış, kızına yoğunlaşmayı öğrenmesi gerektiğini söylemişti. Hangi zanaatların nasıl korunması gerektiği, hangilerinin neden korunmaması gerektiği kuru kararlar olabilirdi, ama hastalara bakmak kadar önemliydi. İnatçı bir lordu ya da tüccarı kendi istemediği bir şeyi yapmaya ikna etmek ve adamın bunun kendi fikri olduğunu düşünmesini sağlamak eğlenceli olabilirdi, ama açlar doyurulacaksa, kaç memurun, sürücünün ya da arabanın gerektiğini hesaplamak gerekirdi. Bunu başkaları ayarlayabilirdi, ama hata yapıp yapmadıklarını öğrendiğin zaman çok geç olurdu. Rand onu dinliyor ve sık sık tavsiyesine uyuyordu. Elayne sırf bu iki gerçek yüzünden ona âşık olabileceğini düşünüyordu. Berelain, odasından dışarı adım atmıyordu; Rand onu görür görmez gülümsemeye başlamıştı; dünyada daha güzel bir şey olamazdı. Bir de günler geçmeyi bıraksa.

Üç kısa gün, parmaklarının arasından su gibi akıp gitmişti. Joiya ve Amico kuzeye gönderilecekti ve Tear'da kalma sebebi yok olacaktı; o, Egwene ve Nynaeve'in gitme zamanı da gelecekti. O zaman geldiğinde Elayne gidecekti; aksini hiç düşünmemişti. Bunu bilmek, küçük bir kız gibi değil de, bir kadın gibi davranmaktan gurur duymasına sebep oluyordu; bunu bilmek, ağlamak istemesine sebep oluyordu.

Ya Rand? Odalarında Yüksek Lordlar ile görüşüyor, emirler veriyordu. Thom'un haberini aldığı üçlü dörtlü özel toplantılarda belirerek onları ürkütüyor, son emirlerindeki bazı noktaları tekrarlıyordu. Yüksek Lordlar gülümsüyor ve eğiliyor, terliyor ve ne kadarını bildiğini merak ediyorlardı. Rand, kullanılamadığına göre öldürülmesi gerektiğine karar vermeden önce enerjilerini kullanmaları için bir yol bulmak gerekliydi. Akıllarını bundan uzaklaştırmak için ne gerekirse gereksin, Rand bir savaş başlatmayacaktı. Sammael ile yüzleşmesi gerekiyorsa, öyle olsun; ama savaş başlatmayacaktı.

Eylem planını oluşturmak, Yüksek Lordların peşinden dolaşmakla harcamadığı zamanının çoğunu alıyordu. Bazı parçalar kütüphanecilerin kucak kucak odasına taşıdığı kitaplardan, diğerleri Elayne ile yaptığı konuşmalardan geliyordu. Genç kadının tavsiyeleri, Yüksek Lordlar konusunda kesinlikle faydalı oluyordu; kendilerinin ancak yarı bildiği konulardaki bilgisini sergilediğinde onların Rand'ı telaşla yeniden

değerlendirdiğini görebiliyordu. Ne zaman, bilgisini ona borçlu olduğunu söyleyecek olsa, Elayne onu susturuyordu.

"Bilge bir hükümdar tavsiye alır," demişti ona gülümseyerek, "ama alırken görülmez. Bırak senin bildiğinden daha fazlasını bildiğine inansınlar. Bu onlara zarar vermez, üstelik sana yardımcı olur." Yine de Elayne bunu önerdiği için memnun görünmüştü.

Rand, Elayne yüzünden, en azından bazı kararları ertelemediğinden emin değildi. Üç gün boyunca planlamış, hâlâ eksik olan şeyi çıkarmaya çalışmıştı. Bir şey eksikti. Terkedilmişlere karşı tepki veremiyordu; onların kendisine tepki göstermesini sağlamalıydı. Üç gün ve dördüncüsünde Elayne gidecekti... Tar Valon'a döneceğini umuyordu... ama Rand harekete geçtiği zaman birlikte geçirdikleri kısa anların sona ereceğini tahmin ediyordu. Çalınmış öpücüklerle geçen, kollarını bir kadına dolayan bir adamdan başka bir şey olduğunu unutabileceği üç gün. Aptalca bir sebep olduğunu biliyordu, ama doğruydu. Elayne'in, onun yanında olmasından daha fazlasını istemediğini görünce rahatlamıştı, ama o yalnız anlarda Rand, kararları, Yenidendoğan Ejder'i bekleyen kaderi unutabiliyordu. Birden fazla kez genç kadından kalmasını isteyecek olmuştu, ondan varlığı dışında bir şey istemezken genç kadının beklentilerini yükseltmek adil olmazdı. Elayne'in beklentileri varsa, elbette. İkisini, bir bayram akşamında birlikte yürüyen bir adam ve genç bir kadın olarak düşünmek çok daha iyiydi. Bu daha kolay geliyordu; Rand bazen genç kadının Kız-Veliaht, kendisinin bir çoban olduğunu unutuyordu. Ama yine de Elayne'in gitmemesini diliyordu. Üç gün. Karar vermeliydi. Harekete geçmeliydi. Kimsenin beklemediği bir yönde.

Üçüncü günün akşamında güneş yavaşça ufka kaydı. Rand'ın yatak odasındaki yarı çekilmiş perdeler kırmızımsı sarı parıltıyı azaltıyordu. *Callandor* süslü sehpasının üzerinde en saf kristal gibi parlıyordu.

Rand, Meilan ve Sunamon'a baktı, sonra geniş, deri sayfalardan kalın bir yığını onlara fırlattı. Düzgün bir şekilde yazılmış, yalnızca imzaları ve mühürleri eksik olan bir antlaşma. Meilan'ın göğsüne çarptı ve adam refleksle yakaladı; onurlanmış gibi eğildi, ama gergin gülümsemesi dişlerini sıktığını gösterdi.

Sunamon, ellerini ovuşturarak ayak değiştirip duruyordu. "Her şey tıpkı söylediğiniz gibi, Lord Ejder," dedi sinirli sinirli. "Gemilere karşılık tahıl..."

"Ve iki bin Tear askeri," diye sözünü kesti Rand. "'Tahılın uygun şekilde dağıtıldığını görmek ve Tear çıkarlarını korumak için.'" Sesi buz

gibiydi, ama midesi kaynıyor gibi geliyordu; bu aptalları yumruklama arzusu ile neredeyse titremeye başlayacaktı. “İki bin adam. Torean’ın komutası altında!”

“Yüksek Lord Torean’ın Mayene ile ilişkiler konusunda çıkarı var, Lord Ejder,” dedi Meilan rahatça.

“Ona bakmayan bir kadına ilgisini dayatmakta çıkarı var!” diye bağırdı Rand. “Gemilere karşı tahıl, dedim! Asker yok. Ve kesinlikle lanet Torean yok! Berelain’le konuştunuz mu?”

İkisi sözcükleri anlamamışlar gibi gözlerini kırpıştırarak ona baktılar. Bu çok fazlaydı. *Saidin*’i kavradı; Meilan’ın kollarındaki yığın, alev aldı. Meilan bağırarak yığını çıplak şömineye attı ve telaşla, kırmızı, ipek ceketindeki kıvılcımlarla yanık izlerini silkeledi. Sunamon ağzı bir karış açık, çatırdayarak kararmakta olan kâğıtlara baktı.

“Berelain’e gideceksiniz,” dedi Rand onlara, sesinin ne kadar sakin çıktığına şaşırarak. “Yarın öğlen, ona benim istediğim anlaşmayı önermiş olacaksınız, yoksa yarın gün batımında ikinizi de astırırım. Yüksek Lordları her gün ikişer ikişer astırmam gerekse bile yaparım. Bana itaat etmezseniz her birinizi, son adama kadar darağacına gönderirim. Şimdi, gözümün önünden kaybolun.”

Alçak ses, adamları bağırmasından daha fazla etkilemiş gibiydi. Meilan bile her adımında eğilerek, ölümsüz sadakati ve daimi itaati hakkında itirazlar mırıldanarak gerilerken huzursuz görünüyordu. Hepsi, Rand’ın midesini bulandırıyordu.

“Dışarı çıkın!” diye kükredi ve ikili vakarlarını bir kenara bırakarak, neredeyse birbirleriyle mücadele ederek kapıyı açıp dışarı koştular. Bir an sonra Aiel nöbetçilerden biri başını uzatıp Rand’ın iyi olup olmadığına baktı, sonra kapıyı çekip kapattı.

Rand açık açık titriyordu. Onu kendisi kadar çok tiksindiriyorlardı. Onun söylediklerini yapmadıkları için insanları asmakla tehdit etmek. Daha da kötüsü, bunda içten olması. Rand sinirli olmadığı zamanları hatırlayabiliyordu ya da en azından nadiren sinirlendiğinde onu dizginleyebildiği zamanları.

Odayı aşıp *Callandor*’un perdelerin arasından süzülen ışıkla parladığı yere gitti. Kılıç, incecik cam gibi, tamamen berrak görünüyordu; parmaklarına çelik gibi geliyordu ve ustura kadar keskindi. Meilan ve Sunamon’la başa çıkmak için ona uzanmaya yaklaşmıştı. Onu kılıç olarak mı kullanacaktı, yoksa gerçek amacı için mi, bilmiyordu. İki olasılık da onu

dehşete düşürüyordu. *Daha delirmedim. Yalnızca öfkeliyim. Işık, çok öfkeliyim!*

Yarın. Yarın Karanlıkdostları bir gemiye konacaktı. Elayne gidecekti. Ve Egwene ile Nynaeve de, elbette. Tar Valon'a dönmeleri için dua ediyordu; Kara Ajah olsa da olmasa da, en güvenli yer Beyaz Kule olmalıydı. Yarın. Yapmak zorunda olduğu şeyi ertelemek için sebebi kalmayacaktı. Yarından sonra hayır.

Ellerini çevirerek avuçlarına damgalanmış balıkçıllara baktı. Onları o kadar sık incelemişti ki, her çizgileri anılarına kusursuzca işlenmişti. Kehanetler onların haberini veriyordu.

İki kez, iki kez işaretlenecek,
İki kez yaşamak, iki kez ölmek için.
Bir kez balıkçıl, yolunu belirlemek için.
İki kez balıkçıl, doğru ismini vermek için.
Bir kez Ejder, kaybolan anılar için
İki kez Ejder, ödemesi gereken bedel için.

Ama balıkçıllar "doğru ismini vermişse" Ejderler ne işe yarayacaktı ki? Aynı sebepten, bir Ejder neydi? Duyduğu tek Ejder, Lews Therin Telamon'du. Lews Therin Telamon Ejder'di; Ejder Kardeşkatili'ydi. Yalnız şimdi kendisi vardı. Ama kendisi ile işaretlenmiş olamazdı. Belki sancaktaki şekil bir Ejder'di; Aes Sedailer bile o yaratığın ne olduğunu bilmiyor gibiydi.

"Seni son gördüğümden bu yana değişmişsin. Daha güçlü. Daha zorlu."

Hızla döndü ve kapıda duran, solgun derili, siyah saçlı ve gözlü kadına ağzı bir karış açık bakakaldı. Uzun boylu, beyazlara ve gümüş rengine bürünmüş kadın, şöminenin üzerindeki yarı erimiş altın ve gümüş yumrulara tek kaşını kaldırdı. Rand düşünmeden hareket eder ve kontrolünü kaybederse ne olacağını hatırlatmak için onları orada bırakmıştı. Bunun nasıl bir faydası olacağından da pek emin değildi,

"Selene," diye inledi, kadının yanına seğirterek. "Sen nereden geldin? Buraya nasıl girdin? Hâlâ Cairhien'de olduğunu sanıyordum ya da..." Kadına bakarken ölmüş olmasından ya da açlık çeken bir mülteci olduğundan korktuğunu söylemek istemedi.

Kadının ince belinde örülmüş bir gümüş kemer pırıldıyordu; üzerine yıldızlar ve hilaller işlenmiş gümüş taraklar, saçlarına geceden oluşmuş çağlayanlar gibi dökülen saçlarında parlıyordu. Elayne ve Egwene, bu kadının yanında yalnızca şirindi. Ama bir sebepten, Rand'ı daha önceki gibi etkilemedi; belki de Cairhien'in henüz iç savaşla harap olmadığı bir zamanda gördüğü son andan bu yana geçen uzun aylar yüzündendi.

"Ben, olmak istediğim yere giderim." Kadın, Rand'ın yüzüne kaşlarını çattı. "İşaretlenmişsin, ama fark etmez. Sen benimdin ve benimsin. Başka herhangi biri zamanı geçen bir bakıcıdan başkası değil. Artık, benim olan üzerinde, açık açık hak iddia edeceğim,"

Rand kadına bakakaldı. İşaretlenmiş? Ellerini mi kastediyordu? Peki Rand'ın ona ait olduğunu söylerken neyi kastediyordu? "Selene," dedi nazikçe. "Birlikte hoş günler geçirdik... ve zor günler; cesaretini ve yardımını asla unutmayacağım... ama aramızda yoldaşlıktan fazlası yoktu. Birlikte yolculuk ettik, ama hepsi o kadardı. Sen burada, Taş'taki en iyi dairelerde kalacaksın ve Cairhien'e barış geldiğinde, elimden gelirse oradaki mülklerinin sana iade edilmesini sağlayacağım."

"Sen *işaretlenmişsin.*" Kadının yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Cairhien'deki mülkler, hı? Bir zamanlar o topraklarda mülklerim olmuş olabilir. Ülke o kadar değişmiş ki, hiçbir şey eskisi gibi değil. Selene yalnızca zaman zaman kullandığım bir isim, Lews Therin. Kendime aldığım isim Lanfear."

Rand hafif bir kahkaha attı. "Kötü bir şaka. Selene. Terkedilmişlerden biri hakkında şaka yapacağıma, Karanlık Varlık hakkında şaka yaparım daha iyi. Ve benim adım Rand."

"Biz kendimize Seçilmişler, diyoruz," dedi kadın sakin sakin, "Sonsuza dek dünyaya hükmetmek üzere seçilmişiz. Biz sonsuza dek yaşayacağız. Sen de yaşayabilirsin."

Rand endişeyle kaşlarını çatıp kadına baktı. Gerçekten de Lanfear olduğunu düşünüyordu. Tear'a ulaşmak için yaşadığı zorluklar sinirlerini bozmuş olmalıydı. Ama deli görünmüyordu. Kadın sakin, serinkanlı ve kendinden emindi. Rand kendini, düşünmeden *saidin*'e uzanırken buldu. Ona uzandı... ve göremediği, hissedemediği, ama onu Kaynak'tan uzak tutan bir duvara çarptı. "Olamazsın." Kadın gülümsedi. "Işık," diye nefes verdi Rand. "Sen gerçekten onlardan birisin."

Yavaş yavaş geriledi. *Callandor*'a ulaşabilirse, en azından bir silahı olurdu. Belki bir *angreal* olarak işe yaramazdı, ama kılıç işi görürdü. Bir

kadına, Selene'e karşı bir kılıç kullanabilir miydi? Hayır, Lanfear'a, Terkedilmişlerden birine karşı.

Sırtı hızla bir şeye çarptı ve dönüp ne olduğuna baktı. Orada hiçbir şey yoktu. Bir hiçlik duvarı ve sırtı ona dayanmıştı. *Callandor* üç adım ötede pırıldıyordu... diğer yanda. Rand kızgınlık içinde engeli yumrukladı; kaya kadar sağlamdı.

"Sana tam olarak güvenemem, Lews Therin. Henüz olmaz." Kadın yaklaştı ve Rand onu yakalamayı düşündü. Daha iriydi ve çok daha güçlüydü... ve öyle bloke edilmişti ki, kadın onu bir yumağa dolanmış kedi yavrusu gibi sarabilirdi. "O nesneyle ilgili olarak, hiç," diye ekledi kadın, *Callandor*'a yüzünü buruşturarak. "Bir erkeğin kullanabileceği, bundan güçlü yalnızca iki tane var. En azından birinin hâlâ var olduğunu biliyorum. Hayır, Lews Therin. O nesneyle ilgili olarak henüz sana güvenmeyeceğim."

"Bana öyle hitap etmeyi bırak," diye hırladı Rand. "Benim adım Rand. Rand al'Thor."

"Sen Lews Therin Telamon'sun. Ah! Fiziksel olarak, boyun dışında hiçbir şey aynı değil, ama seni beşiğinde bulmuş olsaydım bile o gözlerin arkasında kim olduğunu anlardım." Aniden kahkaha attı. "Seni o zaman bulsam her şey ne kadar kolay olurdu! Özgür kalıp..." Kahkaha öfkeli bakışlara dönüştü. "Gerçek görünüşümü görmek istiyor musun? Bunu da hatırlayamazsın, değil mi?"

Rand hayır demek istedi, ama dili kıpırdamıyordu. Bir keresinde, iki Terkedilmiş'i, Aginor ile Balthamel'i birlikte görmüştü, serbest kalan ilk ikisini, Karanlık Varlık'ın zindanının üzerindeki mührün hemen altında üç bin sene geçirdikten sonra. Biri ise olabilecek her şeyden daha kurumuştu ve hâlâ yaşıyordu; diğeri yüzünü bir maskenin arkasına saklamıştı, görmeye ya da görülmeye dayanamıyormuş gibi her parça etini saklamıştı.

Lanfear'ın çevresindeki hava dalgalandı ve kadın değişti. O... Rand'dan daha yaşlıydı, bu kadarı kesindi, ama yaşlı doğru sözcük değildi. Daha olgun. Eğer bu mümkünse, daha da güzel. Bir gonca karşısında, tamamen açılmış bir çiçek gibi. Kadının ne olduğunu bilmesine rağmen Rand'ın ağzı kuruyor, boğazı sıkışıyordu.

Kara gözler Rand'ın yüzünü inceledi. Güven doluydu, ama yine de Rand'ın ne gördüğünü merak edermiş gibi bakışlarında bir soru izi vardı. Her ne algılamışsa, tatmin olmuş göründü. Yine gülümsedi. "Derine gömülmüştüm, zamanın akmadığı düşsüz bir uykuya. Çark'ın dönüşü beni es geçti. Şimdi beni olduğum gibi görüyorsun ve sen ellerimdesin."

Tırnağını çenesinde öyle bastırarak gezdirdi ki, Rand irkildi. “Oyun ve hile zamanı geçti, Lews Therin. Uzun zaman önce geçti.”

Rand’ın midesi büzüldü. “Beni öldürmeyi mi düşünüyorsun? Işık yaksın seni, ben...”

“Seni öldürmek mi?” diye tükürdü kadın inanmazlık içinde. “Seni öldürmek mi! O sarı saçlı süt çocuğu seni çalmadan uzun zaman önce sen benimdin. O daha seni görmeden. Beni seviyordun!”

“Sen gücü seviyordun!” Bir an Rand sersemlemiş gibi hissetti. Sözcükler kulağına doğru geliyordu... doğru olduklarını biliyordu... ama nereden gelmişlerdi?

Selene... Lanfear da onun kadar şaşırmış görünüyordu, ama hemen kendini topladı. “Çok şey öğrenmişsin... yardım görmeden yapabileceğine inanmadığım kadar çok şey yapmışsın... ama yine de hâlâ labirentte, karanlıkta el yordamı ile ilerliyorsun ve cahilliğin seni öldürtebilir. Diğerlerinin bazıları, senden tahmin edemeyeceğin kadar korkuyor. Sammael, Rahvin, Moghedien. Belki başkaları da, ama bunlar kesin. Peşine düşecekler. Senin yüreğini döndürmeye çalışmayacaklar. Sana gizlilik içinde gelecekler, sen uyurken seni yok edecekler. Korkuları yüzünden. Ama sana ders verecekler, bir zamanlar bildiklerini gösterebilecekler var. O zaman hiçbiri sana karşı çıkmaya cesaret edemez.”

“Bana ders vermek mi? Terkedilmişlerden birinin bana ders vermesine izin vermemi mi istiyorsun?” Terkedilmişlerden biri. Erkek bir Terkedilmiş. Efsaneler Çağı’nda Aes Sedai olan, yönlendirmeyi bilen, gizli tehlikelerinden kaçınmayı bilen biri... Daha önce bu kadarı ona teklif edilmişti. “Hayır! Teklif edilse bile reddederdim, hem neden olsun ki? Ben onlara karşı çıkıyorum... ve sana! Yaptığınız, temsil ettiğiniz her şeyden nefret ediyorum.” *Aptal!* diye düşündü. *Burada kısılı kaldım ve onu tutsak alanı bu konuda bir şey yapmaya zorlayacak kadar kızdıracağını tahmin edemeyen, hikâyelerdeki aptallardan biri gibi meydan okuyorum.* Fakat kendini sözlerini geri almaya zorlayamıyordu. İnatla devam etti ve işleri daha da kötüleştirdi. “Elimden gelirse seni yok edeceğim. Seni, Karanlık Varlık’ı, Terkedilmişlerin her birini!”

Kadının gözlerinde tehlikeli bir parıltı çaktı ve yok oldu. “İçimizden bazıları neden senden korkuyor, biliyor musun? Hiç fikrin var mı? Çünkü Karanlığın Yüce Efendisi’nin sana onların üstlerinde bir yer vereceğinden korkuyorlar.”

Rand kahkaha atmayı başararak kendini şaşırttı. “Karanlığın Yüce Efendisi mi? Sen de mi gerçek adını söyleyemiyorsun? Kuşkusuz düzgün insanlar gibi dikkatini çekmekten korkmuyorsundur. Yoksa korkuyor musun?”

Kadın sadece, “Bu küfür olur,” dedi. “Sammael ve diğerleri korkmakta haklı. Yüce Efendi seni istiyor. Seni tüm diğer insanların üzerinde yüceltmek istiyor. Bana söyledi.”

“Bu saçmalık! Karanlık Varlık hâlâ Shayol Ghul’de tutsak, aksi halde ben şimdi Tarmon Gai’don’u savaşıyor olurdum. Ve benim var olduğumu biliyorsa, ölmemi isteyecektir. Onunla savaşmaya kararlıyım.”

“Ah, biliyor. Yüce Efendi senin düşündüğünden daha fazlasını biliyor. Onunla konuşmak mümkün. Shayol Ghul’e, Kıyamet Çukuru’na git... onu duyabilirsin. Varlığına... boğulabilirsin.” Kadının yüzünde şimdi farklı bir ışık parlıyordu. Aralanmış dudaklardan nefes verdi ve bir an uzak, harika bir şeye bakıyormuş gibi göründü. “Sözcükler bunu tasvir edemez. Bilmek için yaşaman gerek. Yaşamalısın.” Bir kez daha Rand’ın yüzünü görüyordu, gözleri iri, kara ve ısrarlıydı. “Yüce Efendi’ye diz çök, seni tüm diğerlerinin üzerine koysun. Onun önünde bir kez diz çökersen dilediğin gibi hüküm sürmen için serbest bırakır seni. Onu kabul edersen. Bundan fazlası gerekmez. Bana bunu söyledi. Asmodean Güç’ü seni öldürmesine izin vermeden nasıl kullanacağını öğretir, onunla neler yapabileceğini öğretir. Bırak sana yardım edeyim. Diğerlerini yok edebiliriz. Yüce Efendi aldırmaz. Hepsini, hatta bilmen gerekenleri öğrettikten sonra Asmodean’ı yok edebiliriz. Sen ve ben Yüce Efendi’nin altında sonsuza dek dünyaya hükmederiz.” Sesi heves ve korku dolu bir fısıltıya dönüştü. “Sondan hemen önce iki büyük *sa’angreal* yapılmıştı, biri senin, biri benim kullanabileceğim *sa’angreal*’ler. O kılıçtan çok daha büyük. Güçleri hayal bile edilemez. Onlar ile... Yüce Efendi’ye bile meydan okuyabiliriz. Yaratıcı’ya bile!”

“Sen delisin,” dedi Rand perişan halde. “Yalanların Babası beni serbest bırakacağını mı söylüyor? Ben onunla savaşmak için doğdum. Burada olmamın sebebi bu. Kehanetleri gerçekleştirmek. Onunla ve sizinle, hepinizle Son Savaş’a kadar savaşacağım! Son nefesime kadar!”

“Buna zorunlu değilsin. Kehanet, insanların umduğu şeyin işaretinden başka bir şey değildir. Kehanetleri gerçekleştirmek, seni ancak Tarmon Gai’don’a ve ölümüne götürecek yola bağlar. Moghedien ya da Sammael bedenini yok edebilir. Karanlığın Yüce Efendisi ruhunu yok edebilir. Nihai

ve mutlak bir son. Zaman Çarkı ne kadar dönerse dönsün bir daha asla doğamazsın!”

“Hayır!”

Kadın onu uzun uzun inceledi; Rand, seçenekleri tartan ölçekleri görebiliyor gibiydi. “Seni yanımda götürebilirim,” dedi kadın sonunda. “Sen istesen de istemesen de, inansan da inanmasan da, seni Yüce Efendi’ye teslim edebilirdim. Yollar var.”

Belki de sözlerinin etkisini görmek için sustu. Rand’ın sırtından aşağı ter akıyordu, ama yüzünü ifadesiz tuttu. Bir şansı olsa da olmasa da, bir şey yapmak zorunda kalacaktı. *Saidin*’e ulaşmak için gösterdiği ikinci çaba görünmez engele çarptı. Rand düşünüyormuş gibi gözlerini çevrede gezdirdi. *Callandor* arkasındaydı, Aryth Okyanusu’nun diğer tarafı kadar ulaşılmaz bir yerdeydi. Kemer bıçağı yatağın yanındaki masanın üzerinde, oymakta olduğu kutunun yanındaydı. Şöminenin üzerinde onunla alay eden şekilsiz metal yumruları, elinde bir hançerle kapıdan içeri giren kasvetli renklere bürünmüş bir adam, her yerde saçılı duran kitaplar. Gerilerek Lanfear’a döndü.

“Hep inatçıydın,” diye mırıldandı kadın. “Bu sefer seni götürmeyeceğim. Kendi isteğinle gelmeni istiyorum. Ve bu olacak. Sorun ne? Kaşlarını çatıyorsun.”

Elinde bir hançerle kapıdan içeri giren bir adam; Rand’ın bakışları adamı görmeden kayıp geçmişti. İçgüdüyle Lanfear’ı yoldan itti ve Gerçek Kaynak’a uzandı; onu engelleyen kalkan, o dokunurken yok oldu ve kılıcı kırmızı altın rengi bir alev gibi ellerindeydi. Adam hançerini aşağıda tutarak, ucunu öldürücü darbe için kaldırarak üzerine atıldı. O zaman bile gözlerini adamın üzerinde tutmak güçtü, ama Rand rahatça döndü ve Duvarın Üzerinden Esen Rüzgâr hançeri tutan ele çarptı, sonra suikastçının kalbine saplanarak işi bitirdi. Rand bir an donuk gözlerle baktı –o kalp çarpmaya devam ederken cansız– sonra kılıcı çekip kurtardı.

“Gri Adam.” Rand saatlerdir aldığı ilk nefes gibi gelen nefesi çekti. Ayaklarının dibindeki ceset kanlıydı, işlemeli halıyı kirletiyordu, ama artık bakışlarını ona dikmekte güçlük çekmiyordu. Gölge’nin katilleri hep böyleydi; fark edildikleri zaman, genellikle çok geç oluyordu. “Bu hiç mantıklı gelmiyor. Neden bir Gri Adam gizlice yaklaşsın diye dikkatimi çekesin ki?”

Lanfear ihtiyatla onu izliyordu. “Ben Ruhsuzları kullanmam. Sana, Terkedilmişler arasında... anlaşmazlıklar olduğunu söylemiştim. Kararımda

bir gün gecikmişim anlaşılan, ama yine de benimle gelmen için zaman var. Öğrenmek için. Yaşamak için. O Kılıç," dedi alayla. "Yapabileceklerinin onda birini yapmıyorsun. Benimle gel ve öğren. Yoksa beni şimdi öldürmeyi mi düşünüyorsun? Seni, kendini savunabilmen için serbest bıraktım."

Sesi ve duruşu, saldırı beklediğini ya da en azından ona karşılık vermeye hazır olduğunu söylüyordu, fakat Rand'ı durduran bu değildi. Bağlarını çözmüş olması da önemli değildi. Kadın Terkedilmişlerden biriydi; kötülüğe o kadar uzun süre hizmet etmişti ki, yanında bir Kara Ajah yeni doğmuş bebek kalırdı. Ama karşısında bir kadın görüyordu. Kendine dokuz değişik şekilde aptal dedi, ama bunu yapamazdı. Belki o Rand'ı öldürmeye çalışırsa. Belki. Ama kadının tek yaptığı orada durmak, izlemek ve beklemekti. Kuşkusuz, Rand onu yakalamaya teşebbüs edecek olsa, Güç'le onun mümkün olduğunu bile bilmediği şeyler yapmaya hazır bir şekilde. Rand, Elayne ve Egwene'i etkisiz hale getirmeyi başarmıştı, ama o düşünmeden yaptığı şeylerden biriydi, nasıl yaptığı kafasının içinde gömülüydü. Ancak yaptığını hatırlayabiliyordu, ama nasıl yaptığını değil. En azından *saidin*'i sıkı sıkı tutmuştu; kadın onu bir daha aynı şekilde hazırlıksız yakalayamayacaktı. Mide bulandırıcı leke hiçbir şeydi; *saidin* yaşamdı, belki birden fazla şekilde.

Aniden kafasında sıcak bir kaynak gibi yeni bir düşünce belirdi. Aieller. Bir Gri Adam için bile yarım düzine Aiel'in nöbet tuttuğu kapıdan gizlice geçmek imkânsız olmalıydı.

"Onlara ne yaptın?" Gözlerini kadından ayırmadan kapılara doğru gerilerken sesi gıcırdadı. Kadın Güç'ü kullanırsa, belki bir uyarı olurdu. "Dışarıdaki Aiellere ne yaptın?"

"Hiçbir şey," diye yanıt verdi kadın serinkanlılıkla. "Oraya çıkma. Bu ne kadar saldırıya açık olduğunu görmek için bir sınama olabilir, ama aptalca davranırsan bir sınama bile seni öldürebilir."

Rand, sol taraftaki kapıyı ittirip açtı ve bir delilik manzarasıyla karşı karşıya kaldı.

10
Taş Ayakta

Rand'ın ayaklarının dibinde, çok sıradan ceketler içinde, çok sıradan görünüşlü üç adamın cesetlerine dolaşmış ölü Aieller yatıyordu. Sıradan görünüşlü adamlarla, yalnız altı Aiel ve nöbetçilerin tamamı öldürülmüştü; görünüşe bakılırsa bazıları neler olup bittiğini anlamadan olan olmuştu ve o sıradan adamların her birine en az iki Aiel mızrağı saplanmıştı.

Ama bu yarısı bile değildi. Kapıyı çekip açtığı anda üzerine bir savaş kükremesi çullandı: bağırışlar, ulumalar, kızıltaş sütunların arasında çeliğe çarpan çelik sesleri. Giriş odasındaki Savunucular yaldızlı lambalar altında, iri, siyah zırhlı, kendilerinden bir baş ve omuz boyu uzun şekillerle savaşıyorlardı. Bunlar iri adamlara benzeyen, ama başları ve yüzleri boynuzlar ya da tüyler, ağız ve burunların olması gereken yerde hayvan burunları ya da gagalar ile çarpılmış şekillerdi. Trolloclar. Çizmeli ayaklar kadar pençeler ve toynaklar üzerinde de yürüyorlar, insanları tuhaf, kargılı baltaları, çengelli mızrakları, yanlış yöne kıvrılan tırpan benzeri kılıçlarıyla biçiyorlardı. Ve yanlarında bir Myrddraal, siyah zırh içinde meyve kurdu beyazı tene sahip, zarif hareket eden bir adam vardı.

Taş'ın içinde bir yerde alarm gongu çalındı, sonra ölümcül bir anilikle kesildi. Bir başkası, sonra bir başkası pirinç gongları çalmaya başladı.

Savunucular savaşıyordu ve sayıları hâlâ Trolloclardan fazlaydı, ama ölü Trolloclardan daha çok ölü insanlar vardı. Rand'ın gözleri onları bulurken Myrddraal, Tearlı yüzbaşının yüzünün yarısını çıplak eliyle yırtarken. Savunucuların mızraklarının arasında bir yılan gibi kıvrılarak ölüm siyahı kılıcını bir tanesinin boğazına sapladı. Savunucular çocukları korkutmak için yolcuların anlattıkları hikâyeler olduğunu sandıkları şeyle yüzleşiyorlardı; sinirleri kopacak ölçüde gerilmişti. Kenarlıklı miğferini

kaybetmiş bir adam mızrağını yere fırlattı ve kaçmaya çalıştı, ama bir Trolloc dev baltası ile kafasını kavun gibi yardı. Bir başka adam Myrddraal'e baktı ve çığlık atarak kaçtı. Myrddraal yılansı hareketlerle adamın yolunu kesmek için fırladı. Biraz sonra insanların tamamı kaçmaya başlayacaktı.

"Soluk!" diye bağırdı Rand. "Beni dene. Soluk!" Myrddraal hiç hareket etmemiş gibi durdu, solgun, gözsüz yüzü ona döndü. O bakışla Rand'ın içinde korku dalgaları yayıldı, *saidin*'i kucakladığı zaman onu saran soğuk sakinlik kabarcığının içine kaydı; Sınırboyları'nda, "Gözsüzün bakışı korkudur," derlerdi. Bir zamanlar Solukların gölgelere at gibi bindiklerini ve yan döndüklerinde gözden kaybolduklarını düşünürdü. O eski inançlar çok da yanlış değildi.

Myrddraal ona doğru aktı ve Rand onu karşılamak için kapının önündeki ölü insanların üzerinden atladı, inerken çizmeleri kanlı siyah mermerlerin üzerinde kaydı. "Taş'a toplanın!" diye bağırdı sıçrarken. "Taş ayakta!" Bunlar Taş'ın ayakta kalmadığı gece duyduğu savaş haykırışlarıydı.

Çıktığı odadan gelen sinirli bir, "Aptal!" haykırışı duyduğunu sandı, ama Lanfear ya da onun ne yapabileceği için harcayacak zamanı yoktu. O kayma neredeyse hayatına mal olacaktı; denge kurmak için çabalarken, kırmızı altın rengi kılıcı Myrddraal'in siyah kılıcını zar zor karşıladı. "Taşa toplanın! Taş ayakta!" Savunucuları bir arada tutmalı ya da Myrddraal ve yirmi Trollocla tek başına yüzleşmeliydi. "Taş ayakta!"

"Taş ayakta!" diye birinin onu yankıladığını duydu, sonra bir başkası tekrarladı. "Taş ayakta!"

Soluk bir yılan gibi akıcılıkla hareket ediyordu, yılansı yanılsama, göğsündeki pullu siyah zırh tarafından vurgulanıyordu. Fakat bir siyah mızrak bile o kadar hızlı saldıramazdı. Bir süre Rand'ın tek yapabildiği kılıcı kendi zırhsız derisinden uzak tutmak oldu. O siyah metal irinlenecek yaralar açabilirdi ve o yaralar yan tarafında ağrıyan gibi güç Şifa verilen yaralar olurdu. Thakan'dar'da, Shayol Ghul yamaçlarının altında dövülen kara çelik kırmızı altın rengi, Güç'ten yapılmış kılıçla her karşılaştığında odada şimşek gibi ışık çakıyor, keskin mavimsi beyaz parıltı gözleri yakıyordu. "Bu sefer öleceksin," diye hışırdadı Myrddraal ona, ölü yaprakların ufalanması gibi bir sesle. "Etini Trolloclara vereceğim ve kadınlarını kendime alacağım." Rand her zamankinden daha büyük bir serinkanlılıkla ve ümitsizlikle savaştı. Soluk kılıç kullanmayı biliyordu.

Sonra bir an geldi, yalnızca kılıcı saptırmakla kalmayıp ona sağlam bir darbe indirme fırsatı buldu. Kırmızı altın kılıç eriyik metale düşen bir buz parçası gibi tıslayarak siyahı yardı. Bir sonraki darbesi, gözsüzün başından omuzlarına indi; kemiği yararken hissettiği şok dalgası kollarından yukarı yayıldı. Mürekkep siyahı kan kesik boyundan fışkırdı. Ama yaratık düşmedi. Kırık kılıcı ile körcesine kıvranan başsız şekil sendeleyerek dolandı, gelişigüzel havayı yardı.

Soluk'un başı düşüp yerde yuvarlandı, kalan Trolloclar da çığlıklar atarak, tekmeleyerek, kaba tüylü elleriyle başlarını yırtarak yere düştüler. Myrddraal ve Trollocların zayıflığı buydu. Myrddraaller bile Trolloclara güvenmezdi, bu yüzden genellikle Rand'ın anlamadığı bir şekilde onları kendilerine bağlarlardı; anlaşılan bu Trollocların sadakatini sağlama alıyordu, ama bir Myrddraal'e bağlananlar o öldükten sonra uzun süre hayatta kalamıyordu.

Ayakta kalan, iki düzineden az Savunucu beklemedi. Trolloclar hareket etmeyi bırakana kadar mızraklarını ikişer üçer sapladılar. Bazıları Myrddraal'i de indirmişti, ama ne kadar vururlarsa vursunlar yaratık çırpınmaya devam ediyordu. Trolloclar susunca hayatta kalan birkaç yaralı insanın inleyip ağladığı duyulur oldu. Yerde hâlâ Gölgedöllerinden çok insan vardı. Siyah mermer, koyu renk taş üzerinde hemen hemen görünmez olan kanla kayganlaşmıştı.

"Bırakın," dedi Rand, Myrddraal'in işini bitirmeye çalışan Savunuculara. "Zaten ölü. Soluklar öldüklerini kabullenmek istemezler." Bunu ona, çok uzun zaman önce olmuş gibi görünen bir anda Lan söylemişti; bundan önce kanıtını görmüştü. "Yaralılarla ilgilenin."

Başsız, kıvranan şekle, bedenindeki açık yaralara bakarak ürperdiler ve Sinsiler hakkında mırıldanarak gerilediler. Tear'da, çocuklara anlatılan hikâyelerde Soluklara böyle diyorlardı. Bazıları yerdeki insanlar arasında canlı aramaya başladılar, ayakta duramayanları kenara çektiler, kalkabilenlere yardım ettiler. Çok kişi yattıkları yerde bırakıldı. O anda sunulabilen tek teselli, adamların kendi kanlı gömleklerinden yırttıkları kumaşlarla yapılan sargılardı.

Bu Tearlılar önceki kadar şık görünmüyordu. Artık parlamayan göğüs ve sırt plakalarında çentik ve oyuklar vardı; önceki şık siyah ve altın rengi ceketler ve pantolonlar kanlı kesiklerle bozulmuştu. Bazılarının miğferi yoktu ve birden fazlası onları ayakta tutan tek şeymiş gibi mızraklarına dayanıyordu. Belki gerçekten öyleydi. Derin derin nefes alıyorlardı.

Yüzlerinde vahşi ifadeler vardı, savaş gören insanlarda görülen o çıplak dehşet ve kör uyuşukluk karışımı. Rand'a, o yaratıkları Afet'ten o çağırmış gibi kararsızca bakıyorlardı –geçici, korkulu bakışlar.

“O mızrak uçlarını silin,” dedi Rand onlara. “Bir Soluk'un kanı, çok fazla bırakılırsa çeliği asit gibi aşındırır.” Çoğu itaat etmek için yavaşça harekete geçti ve tereddütle bulabildikleri kumaşları, kendi ölülerinin ceket yenlerini kullandılar.

Koridorda daha fazla savaş gürültüsü, uzak bağırışlar, metal çarpışması sesleri süzülüyordu. Ona iki kez itaat etmişlerdi; daha fazlasını yapıp yapmayacaklarını görme zamanı gelmişti. Rand sırtını onlara dönerek giriş odasını aştı, savaş seslerine yöneldi. “Beni takip edin,” diye emretti. Onlara kim olduğunu hatırlatmak için, bu hatırlatmanın sırtına bir mızrak saplanmasına sebep olmayacağını umarak ateşten yapılmış kılıcını kaldırdı. Bu riski alması gerekiyordu. “Taş ayakta! Taş için!”

Bir an kendi boş adım sesleri sütunlu odadaki tek sesti; sonra çizmeler takip etmeye başladı. “Taş için!” diye bağırdı bir adam, sonra bir başkası, “Taş ve Lord Ejder için!” Diğerleri de tekrarlamaya başladı. Rand hızlanıp koşmaya başlayarak yirmi üç adamdan oluşan kanlı ordusunu Taş'ın derinliklerine götürdü.

Lanfear neredeydi ve bu olayda ne rol oynamıştı? Rand'ın merak etmek için pek az zamanı vardı. Taş'ın koridorlarında ölü adamlar kendi kanlarının içinde yatıyordu. Burada bir, biraz uzakta iki, sonra üç Savunucu, hizmetkârlar, Aieller. Keten elbiseli asil kadınlar, yünlülere bürünmüş hizmetçiler de kaçarken vurulmuşlardı. Trolloclar kimi öldürdüklerine aldırmıyordu; öldürmekten zevk alıyorlardı. Myrddraaller daha da kötüydü; Yarı-insanlar acı ve ölümden sevinç duyardı.

Biraz daha derinde Tear Taşı kaynıyordu. Trolloc grupları, bazen Myrddraaller önderliğinde, bazen yalnız başlarına koridorları yakıp yıkıyor, Aieller ve Savunucular ile savaşıyor, silahsızları biçiyor, öldürmek için daha fazlasını arıyordu. Rand küçük birliğini buldukları Gölgedöllerinin üzerine götürüyor, kılıcı kaba etleri ve siyah zırhları aynı kolaylıkla kesiyordu. Yalnızca Aieller Soluklarla irkilmeden yüzleşebiliyordu. Aieller ve Rand. Soluklara ulaşmak için Trollocların yanından geçiyordu; bazen Myrddraal ölürken yanında bir düzine, iki düzine Trolloc götürüyor, bazen hiç götürmüyordu.

Savunucuların bazıları düştü ve kalkmadı, ama Aieller onlara katılarak sayılarını neredeyse ikiye katladılar. İnsan grupları şiddetli çarpışmalarla

bölündü, bağırarak, çılgına dönen bir demirhane gibi tangırdayarak uzaklaştılar. Başka adamlar Rand'ın peşine takıldılar, ayrıldılar, yerlerini başkaları aldı, öyle ki, başlangıçta ona katılanlardan kimse kalmadı. Bazen Rand yalnız savaşıyor ya da kendisi ve ölüler dışında kimsenin bulunmadığı koridorlarda uzak savaş seslerini takip ederek koşuyordu.

Bir kez, yanında iki Savunucu ile, pek çok kapısı bulunan uzun bir odaya bakarken, Trolloclarla çevrili Moiraine ve Lan'i gördü. Aes Sedai başını hikâyelerde anlatılan, savaşa girmiş kraliçeler gibi dimdik kaldırmış, duruyordu ve çevresindeki hayvansı şekiller alevlere boğuluyordu... ama hemen yerlerini başkaları alıyor, o ya da bu kapıdan altışar sekizer içeri dalıyorlardı. Lan'in kılıcı Moiraine'in ateşinden kaçanların hesabını görüyordu. Muhafız'ın yüzünün iki yanında da kan vardı, ama yine de bir aynanın önünde egzersiz yapıyormuş gibi formdan forma serinkanlılıkla akıyordu. Sonra kurt suratlı bir Trolloc, Moiraine'in sırtına bir Tear mızrağı savurdu. Lan kafasının arkasında gözleri varmış gibi hızla döndü ve Trolloc'un bacağını dizi hizasından kesti. Trolloc uluyarak düştü, ama yine de mızrak ucunu Lan'e uzatmayı başardı. Tam o anda bir başkası baltasının düz tarafını beceriksizce Muhafız'a vurarak dizlerinin boşanmasına sebep olmuştu.

Rand hiçbir şey yapamazdı, çünkü o anda beş Trolloc, hayvan burunları, yabandomuzu dişleri ve koç boynuzları ile onun ve iki yoldaşının üzerine atılarak insanları saldırılarının ağırlığı ile balkondan dışarı attılar. Beş Trolloc üç insanı zorluk çekmeden öldürebilmeliydi, ama adamlardan biri Rand'dı ve kılıcı zırhlarına kumaş gibi davranıyordu. Savunuculardan biri öldü, diğeri yaralı bir Trolloc'un, beşi arasında canlı kalan tek yaratığın peşinden koşarak kayboldu. Rand balkona geri döndüğünde aşağıdan gelen odada yanık et kokusu ve zeminde büyük, yanık bedenler vardı, ama Moiraine ya da Lan'den iz yoktu.

Taş'ı ele geçirme yarışı böyleydi. Ya da Rand'ı ele geçirme yarışı. Savaşlar çıkıyor ve başladıkları yerden uzağa sürükleniyorlardı ya da bir taraf alt edildiğinde bitiyordu. Yalnızca insanlar, Trolloclar ve Myrddraallere karşı savaşmıyordu. İnsan insana karşı savaşıyordu; Gölgedöllerinin yanında Karanlıkdostları vardı, eski askerlere ya da meyhane kavgacılarına benzeyen kaba giyimli adamlar. Onlar da Trolloclardan Tearlılar kadar korkuyor gibi görünüyordu, ama bulabildikleri herkesi aynı ayrım gözetmezlikle öldürüyorlardı. Rand iki kez, Trollocların Trolloclarla savaştığını gördü. Ancak Myrddraal'in yaratıkların kontrolünü

kaybettiğini ve kan açlıklarının öne çıktığını tahmin edebiliyordu. Birbirlerini katletmek istiyorlarsa, onları rahat bırakacaktı.

Sonra, bir kez daha yalnız kaldığında ve aramaya başladığında koşarak bir köşeyi döndü ve kendisinden iki kat cüsseli, yarım kat daha uzun üç Trollocla yüz yüze geldi. İçlerinden biri, bir insan yüzünden fırlayan kartal gagasına sahip olanı Tearlı bir asil kadının cesedinden kolunu kesiyor, diğer ikisi dudaklarını yalayarak hevesle seyrediyordu. Trolloclar et olduğu sürece her şeyi yerdi. Hangi tarafın daha çok şaşırdığı belirsizdi, ama kendine ilk gelen Rand oldu.

Kartal gagalı Trolloc, zırhı ve karnı yarılarak yere devrildi. Dikenli Çalıların Arasındaki Kertenkele denen kılıç hamlesi, diğer ikisinin işini görmeliydi, ama yere düşen ilk Trolloc kıvranmaya devam ederken, ayaklarını tekmeleyip dengesini bozdu ve Rand sendeleyince kılıcı, hedefinin zırhında önemsiz bir kesik açtı. Rand düşerken ikinci Trolloc’un yoluna çıktı ve yaratığın kurt ağzı boşlukta kapandı. Trolloc üzerine atlayarak Rand’ı döşeme taşlarına çarptı, kılıç kolunu ve kılıcı yere mıhladı. Ayakta kalan kargılı baltasını kaldırdı, yabandomuzu burnu ve uzun dişlerinin izin verdiği ölçüde gülümsedi. Rand, hareket etmek, nefes almak için mücadele etti.

Tırpan gibi bir kılıç yabandomuzunun boynunu vurdu.

Dördüncü Trolloc hırlayarak keçi dişlerini sergiledi, boynuzlarının arkasındaki kulakları sallayarak kılıcını çekip kurtardı. Sonra keskin toynakları döşeme taşları üzerinde tıkırdayarak fırlayıp uzaklaştı.

Rand kendini ölü Trolloc’un ağırlığından kurtardı. Sersemlemişti. *Bir Trolloc beni kurtardı. Bir Trolloc?* Her tarafı yoğun ve kara Trolloc kanıyla kaplanmıştı. Koridorda, uzakta, keçi boynuzlu Trolloc’un kaçtığı yerin aksi yönünde, iki Myrddraal görüş alanına girerken mavi beyaz bir ışık çaktı. Myrddraaller kemiksiz bir bulanıklık şeklinde, daimi bir hareketle birbirleri ile dövüşüyorlardı. Biri diğerini koridoru aşmaya zorladı ve ışık çakması solarak görüş alanından çıktı. *Ben delirdim. İşte olan bu. Delirdim ve bütün bunlar deli rüyası.*

“O... o kılıçla çılgınca dolanarak her şeyi tehlikeye atıyorsun.”

Rand dönüp Lanfear’a baktı. Kadın yine Rand’dan daha büyük olmayan, belki daha genç bir kız görünümüne bürünmüştü. Beyaz eteklerini kaldırarak bir Tear hanımefendisinin perişan bedeninin üzerinden aştı; yüzündeki duygulara baktığında, bu cesedi ancak bir kütük parçasına benzetebiliyordu.

“Dallardan kulübe yapıyorsun,” diye devam etti, “halbuki bir parmak şıklatma ile mermer sarayların olabilir. Trollocların ruhlarını pek az çabayla alabilirdin, ama bunun yerine neredeyse onlar seni öldürecekti. Öğrenmelisin. Bana katıl.”

“Bu senin işin miydi?” diye sordu Rand. “O Trolloc, beni kurtaran? O Myrddraaller? Öyle miydi?”

Kadın başını hafifçe, üzüntüyle iki yana sallamadan önce bir an ona baktı. “Eğer ben yaptım dersem yine beklersin ve bu ölümcül olabilir. Diğerlerinin hiçbiri benim konumumdan emin değil ve ben böyle olmasını istiyorum. Benden açık yardım bekleyemezsin.”

“Yardımını beklemek mi?” diye hırladı Rand. “Beni Gölge’ye döndürmek istiyorsun. Yumuşak sözcüklerle ne olduğunu unutmamı sağlayamazsın.” Rand yönlendirdi ve kadın bir duvar halısına öyle hızlı çarptı ki, inledi. Rand onu orada, kolları ve bacakları açılmış şekilde bir av sahnesinin üzerinde tuttu. Kadının ayakları yerden kesilmiş, kar beyazı elbisesi yayılıp düzleşmişti. Egwene ve Elayne’i nasıl bloke etmişti? Hatırlamak zorundaydı.

Aniden koridorda uçarak Lanfear’ın karşısındaki duvara çarptı, nefes bile almasına izin vermeyen *bir şey* tarafından bir böcek gibi oraya bastırıldı.

Lanfear nefes almakta güçlük çekiyor gibi görünmüyordu. “Ne yaparsan yap, Lews Therin, ben de yapabilirim. Üstelik daha iyisini.” Duvara çivilenmiş olmasına rağmen rahatsız görünmüyordu. Yakında bir yerde savaş gürültüleri yükseldi, sonra savaş uzaklaşırken soldu. “Sahip olduğun potansiyelin çok ufak bir kısmının ancak yarısını kullanıyorsun ve sana karşı çıkan herkesi ezmene izin verecek şeye sırtını dönüyorsun. *Callandor* nerede, Lews Therin? Hâlâ faydasız bir süs gibi yatak odanda mı? Bir kez çekilip saplandığı yerden kurtarıldıktan sonra, onu kullanabilecek tek elin kendi elin olduğunu mu sanıyorsun? Sammael burada olsa alır, onu sana karşı kullanırdı. Moghedien bile sen kullanma diye alırdı onu; onu erkek Seçilmişlerden birine satarak çok şey elde edebilirdi.”

Rand onu tutan şeyle mücadele etti; bir yandan diğerine döndürdüğü başından başka hiçbir yeri kıpırdamıyordu. Erkek Terkedilmişlerden birinin elindeki *Callandor.* Düşünce onu korku ve hayal kırıklığı ile deliye döndürüyordu. Yönlendirdi, onu tutan şeyi sökmeye çalıştı, ama sanki sökülecek hiçbir şey yoktu. Ve sonra aniden yok oldu; Rand mücadele

etmeye devam ederek duvardan fırladı, sonra serbest kaldığını fark etti. Ve onun yaptığı bir şey başarmamıştı bunu.

Lanfear'a baktı. Kadın, bir çay kenarında hava almaya çıkmış gibi halinden memnun, hâlâ orada asılı duruyordu. Kadın onu sakinleştirmeye, kendisine karşı yumuşatmaya çalışıyordu. Rand onu tutan akımlar üzerinde tereddüt etti. Onları bağlayıp kadını orada bırakırsa, Lanfear kendini kurtarmaya çalışırken Taş'ın yarısını yıkabilirdi... oradan geçmekte olan bir Trolloc kadının Taş halkından biri olduğunu sanıp öldürmezse. Bu, Terkedilmişlerden birinin ölümü Rand'ı rahatsız etmemeliydi, ama bir kadını, herhangi birini Trolloclar karşısında savunmasız bırakmak onu tiksindiriyordu. Kadının sakin duruşunu görünce bu düşünce aklından çıktı. Yönlendirebildiği sürece Taş'taki kimse, hiçbir şey kadına zarar veremezdi. Onu bloke etmesi için Moiraine'i bulabilse.

Lanfear bir kez daha onun yerine karar verdi. Koparılan akımların etkisi Rand'ı sarstı ve kadın hafifçe yere indi. Kadın duvardan uzaklaşır, sakin sakin eteklerini silkelerken, Rand ona bakakaldı. "Bunu yapamazsın," diye inledi aptal aptal ve kadın gülümsedi.

"Ne ve nerede olduğunu biliyorsam, çözmek için bir akışı görmem gerekmez. Görüyorsun, öğrenecek çok şeyin var. Seni bu şekilde seviyorum. Hep rahat edemeyecek kadar gururlu ve kendinden emin oldun. Durumundan emin olmaman hep daha iyi oldu. Yani *Callandor*'u unutuyor musun?"

Rand yine de tereddüt etti. Terkedilmişlerden biri orada duruyordu. Ve yapabileceği kesinlikle hiçbir şey yoktu. Döndü ve *Callandor*'a koştu. Kadının kahkahası peşinden geliyordu.

Bu sefer Trolloclarla ya da Myrddraallerle savaşmak için durmadı, yoluna çıkmadıkları sürece Taş'ın içindeki çılgınca koşusunu yavaşlatmadı. O zaman da ateşten oyulmuş kılıcı ona yol açıyordu. Perrin ile Faile'i gördü. Perrin'in elinde balta vardı, genç kadın hançerleri ile onun arkasını kolluyordu; Trolloclar Perrin'in baltası kadar sarı gözleri ile de karşılaşmak istemiyor gibiydi. Rand arkasına bakmadan uzaklaştı. Terkedilmişlerden biri *Callandor*'u alacak olursa hiçbiri gün doğumunu görecek kadar yaşamazdı.

Nefes nefese sütunlu giriş odasında koşturdu, *Callandor*'a ulaşmak için seğirtirken hâlâ orada yatan Savunucu ve Trolloc cesetlerinin üzerinden atladı. İki kapıyı hızla ittirip açtı. Kılıç Olmayan Kılıç yaldızlı, mücevher

kakmalı sehpasının üzerinde oturmuş, batan güneşin ışığı ile parlıyordu. Onu bekliyordu.

Rand onun güvende olduğunu görünce, dokunmaktan yine tiksindiğinin farkına vardı. Bir kez *Callandor*'u kullanılması gerektiği gibi kullanmıştı. Yalnızca bir kez. Onu tekrar aldığı zaman, Gerçek Kaynak'tan herhangi bir insanın yardım görmeden çekebileceği kadar Güç çektiği zaman onu beyin beklediğini biliyordu. Kırmızı altın rengi kılıcı salıvermek yapamayacağı kadar büyük bir şey gibi geldi; yok olduğu zaman, neredeyse geri getirecekti.

Ayaklarını sürüyerek Gri Adam cesedinin çevresinden dolandı ve ellerini yavaşça *Callandor*'un kabzasına koydu. Soğuktu, uzun süre karanlıkta kalmış kristal gibiydi, ama eli kayacak kadar pürüzsüz değildi.

Bir şey, başını kaldırıp bakmasına sebep oldu. Eşikte bir Soluk duruyordu. Gözsüz bakışları *Callandor*'un üzerinde, solgun yüzü ile tereddüt ediyordu.

Rand *saidin* çekti. *Callandor* aracılığı ile. Kılıç Olmayan Kılıç, öğlen güneşini tutuyormuş gibi alevlendi. Güç içini doldurdu, katılaşmış gök gürültüsü gibi gürledi. Leke içinden bir siyahlık seli gibi aktı. Damarlarında eriyik kaya dolaşıyordu; içindeki soğukluk güneşi dondurabilirdi. Onu kullanmak zorundaydı, aksi halde çürük kavun gibi patlayacaktı.

Myrddraal kaçmak için döndü ve aniden siyah giysileri, zırhı buruşarak yere düştü, geriye yalnızca havada süzülen yağlı zerreler kaldı.

Rand, bitene kadar yönlendirdiğini fark etmedi bile; hayatı buna dayalı olsa bile ne yaptığını söyleyemezdi. Ama *Callandor* elindeyken hiçbir şey hayatını tehdit edemezdi. Güç içinde dünyanın yürek atışı gibi zonkluyordu. Güç, dağları çatlatacak bir çekiç gibi onu dövüyordu. Yönlendirdiği bir iplikçik Myrddraal'in kalıntılarını, giysilerini ve zırhını giriş odasından götürdü; küçük bir akış onları da kavurdu. Rand onu avlamaya gelenleri avlamak için uzun adımlarla odadan çıktı.

Bazıları giriş odasına kadar gelmişti. Bir başka Soluk ile büzülmüş Trolloclardan bir grup, sütunların uzak tarafında durmuş, havada süzülen küllere, Myrddraal ile giysilerinden kalan parçalara bakıyorlardı. Elinde alevlenen *Callandor* ile Rand'ı görünce, Trolloclar hayvanlar gibi uludu. Soluk şokla felç olmuş, yerinde duruyordu. Rand onlara kaçma fırsatı vermedi. Onlara doğru ağır ağır ilerleyerek yönlendirdi ve Gölgedöllerinin ayaklarının altındaki çıplak, siyah mermerden alevler fışkırdı, öyle kızgındı ki yüzünü korumak için elini kaldırmak zorunda kaldı. Gölgedöllerinin

yanına vardığında alevler gitmişti; mermer üzerinde donuk çemberler dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Taş'ın içine döndü ve gördüğü her Trolloc, her Myrddraal alevlere boğularak öldü. Rand Aieller ya da Tearlılar ile savaşırken, kendilerini ölülerden kaptıkları mızraklar ya da kılıçlar ile savunmaya çalışan hizmetkârları öldürürken kavurdu. Onları, daha fazla kurban arar ya da kendisinden kaçarak koşarken kavurdu. Daha hızlı hareket etmeye, koşturmaya, sonra koşmaya başladı. Genellikle ilgilenen biri olmadan yatan yaralananların, ölülerin yanından koştu. Yeterli değildi; yeterince hızlı ilerleyemiyordu. Trollocları avuç avuç öldürmesine rağmen başkaları, sırf kaçmak için bile olsa, katliama devam ediyordu.

Aniden daha geniş bir koridorda durdu. Çevresi ölülerle doluydu. Bir şeyler yapmak zorundaydı... daha fazlasını yapmalıydı. Güç, kemikleri boyunca, ateşin özü gibi kayıyordu. Daha fazlası. Güç, iliklerini donduruyordu. Hepsini öldürecek bir şey; hepsini aynı anda. *Saidin*'deki leke, ruhunu gömmekle tehdit eden çürüyen pislikten bir dağ gibi üzerine yuvarlandı. Rand, *Callandor*'u kaldırarak Kaynak'tan çekti, donuk alevden çığlıklar atacak hale gelene kadar çekmeye devam etti. Hepsini öldürmeliydi.

Tavanın hemen altında, başının üzerinde hava yavaş yavaş dönmeye, gittikçe daha hızlı dönmeye, kırmızı, siyah, gümüş rengi çizgiler halinde dönmeye başladı. Kaynadı, içe yıkıldı, daha fazla kaynadı, dönerek küçülürken inledi.

Ona bakarken Rand'ın yüzünden aşağı ter akıyordu. Bunun ne olduğu konusunda en ufak fikri yoktu, yalnızca sayamayacağı kadar çok akışın kendisini o kütleye bağladığını biliyordu. Kütlesi vardı; o *şey* kendi üzerine çökerken gittikçe artan bir ağırlık. *Callandor* gittikçe daha parlak yanıyordu, bakamayacağı kadar parlak; Rand gözlerini kapattı ve ışık göz kapaklarını yakıp geçermiş gibi geldi. Güç, onu da dönüşün içine çekmeye çalışan öfkeli bir akıntı gibi içinde akıyordu. Salıvermek zorundaydı. Zorunluydu. Gözlerini açılmaya zorladı ve bastırılarak bir Trolloc kafası kadar küçültülmüş, dünyanın bütün fırtınalarına bakmak gibiydi. Zorunluydu... zorunluydu... zorunluydu...

Şimdi. Düşünce, farkındalığının sınırında alaylı bir kahkaha gibi süzüldü. Ondan dışarı akan akışları kesti, nesneyi dönmeye, kemik delinircesine inlemeye bıraktı. *Şimdi.*

Ve şimşekler geldi, tavandan çıkıp gümüş dereler gibi, sağa sola çaktılar. Bir Myrddraal bir yan koridordan çıktı ve ikinci adımını atamadan yarım düzine alevli akım inerek yaratığı paramparça etti. Diğer akımlar akmaya, koridorda dallanmaya devam ettiler. Her birinin yerini daha fazlası alıyordu.

Rand'ın ne yaptığı, nasıl işlediği konusunda en ufak fikri yoktu. İçini dolduran, kullanma ihtiyacı ile titremesine sebep olan Güç'le durup bakmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Kullanmak onu yok edecek olsa bile. Trollocların ve Myrddraallerin öldüğünü hissedebiliyordu, şimşeklerin çarptığını ve öldürdüğünü hissedebiliyordu. Onları her yerde, dünyadaki her yerde öldürebilirdi. Biliyordu. *Callandor* ile her şeyi yapabilirdi. Ve denemenin onu öldüreceğini de biliyordu.

Şimşekler son Gölgedölü ile birlikte solup öldü; dönen kütle içe çekilen havanın gürültüsü ile çöktü. Ama *Callandor* güneş gibi parlamaya devam ediyordu; Rand Güç ile sarsılıyordu.

Moiraine orada, bir düzine adım ötede, ona bakıyordu. Elbisesi düzgün, mavi ipeğin her kıvrımı yerli yerindeydi, ama saçları tutam tutam dağılmıştı. Kadın bitkin görünüyordu... ve şok içinde. "Nasıl?.. Yaptığın şeyin mümkün olduğuna inanmazdım." Lan elinde kılıç, yüzü kanlı, ceketi yırtılmış, koridorda yarı koşturarak belirdi. Moiraine gözlerini Rand'dan ayırmadan elini uzattı ve Muhafız'ı ona ulaşamadan durdurdu. Rand'a ulaşamadan. Sanki o Lan'in bile yaklaşamayacağı kadar tehlikeliymiş gibi. "Sen... iyi misin, Rand?"

Rand bakışlarını kadından kopardı ve gözleri siyah saçlı, çocukluktan yeni çıkmış bir kıza takıldı. Kız sırtüstü yayılmış, yatıyordu, gözleri irileşmiş, tavana dikilmişti, elbisesinin göğsü kanla kararmıştı. Rand üzüntüyle kızın saçlarını yüzünden arkaya süpürdü. *Işık, gerçekten de daha bir çocuk. Çok geç kaldım. Neden daha erken yapmadım? Bir çocuk!*

"Birinin gelip onunla ilgilenmesini sağlarım, Rand," dedi Moiraine nazikçe. "Artık ona yardım edemezsin."

Rand'ın *Callandor*'un üzerindeki eli öyle titriyordu ki, zar zor tutabiliyordu. "Bununla her şeyi yapabilirim." Sesi kendi kulaklarına sert geldi. "Her şeyi!"

"Rand!" dedi Moiraine telaşla.

Rand dinlemedi. Güç içindeydi. *Callandor* alevlendi ve Rand güç oldu. Yönlendirdi, akışları çocuğun bedenine yöneltti, aradı, denedi, yokladı;

çocuk ayağa fırladı, kolları ve bacakları doğal olmayacak kadar katıydı ve sarsılarak hareket ediyordu.

"Rand, bunu yapamazsın. Bu olmaz!"

Nefes al. Nefes almak zorunda. Kızın göğsü yükselip alçaldı. *Kalp. Çarpmak zorunda.* Kızın göğsündeki yaradan yoğun ve kara bir kan akıyordu. *Yaşa. Yaşa, kavrulasıca! Çok geç kalmak istemedim.* Kızın gözleri camlaşmış bir şekilde ona bakıyordu. Cansız. Gözyaşları Rand'ın yanaklarında serbestçe akmaya başladı. "Yaşamak zorunda! Ona Şifa ver, Moiraine. Ben nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ona Şifa ver!"

"Ölüme Şifa yoktur, Rand. Sen Yaratıcı değilsin."

Rand o ölü gözlere bakarak yavaşça akışları geri çekti. Beden kaskatı düştü. Ceset. Rand başını arkaya attı ve bir Trolloc gibi vahşice uludu. O hayal kırıklığı ve acı içinde saldırırken örülmüş alevler duvarlarda ve tavanda cızırdadı.

Rand çökerek *saidin*'i salıverdi, kendinden uzaklaştırdı. Bir kayayı, yaşamı ittirmek gibiydi. Güç ile birlikte kendi kuvveti de tükendi. Ama leke kaldı, kir karanlıkla üzerine çöktü. Ayakta kalabilmek için *Callandor*'u yere dayayıp yaslanmak zorunda kaldı,

"Diğerleri." Konuşmak zordu; boğazı acıyordu. "Elayne, Perrin, kalanlar? Onlar için de mi çok geç kaldım?"

"Çok geç kalmadın," dedi Moiraine sakin sakin. Ama daha yakına gelmedi ve Lan Rand ile Moiraine'in arasına girmeye hazır görünüyordu. "Böyle düşünmemelisin..."

"Hâlâ hayattalar mı?" diye bağırdı Rand.

"Hayattalar," diye temin etti onu kadın.

Rand rahatlayarak bitkinlik içinde başını salladı. Kızın cesedine bakmamaya çalıştı. Birkaç öpücük çalmak için üç gün beklemişti. Üç gün önce harekete geçseydi... Ama o üç gün içinde bazı şeyler öğrenmişti, bir araya getirebilirse kullanabileceği şeyler. Eğer. En azından dostları için çok geç kalmamıştı. "Trolloclar nasıl içeri girdi? Aieller gibi duvarlara tırmandıklarını sanmıyorum. Güneş henüz ufkun üzerindeyken yapamazlar. Hâlâ ufkun üzerinde mi?" Sislerin bir kısmını dağıtmak için başını iki yana salladı. "Fark etmez. Trolloclar. Nasıl?" Yanıt veren Lan oldu. "Bu akşamüstü Taş'ın rıhtımlarına sekiz büyük tahıl mavnası yanaştı. Anlaşılan kimse neden yüklü mavnaların *ırmak aşağı* geldiğini sormamış." Sesi horgörü doluydu. "Ya da neden Taş'ın rıhtımlarına yanaştığını ya da neden mürettebatın ambar kapaklarını gün batımı yaklaşana kadar kapalı

bıraktığını. Aynı zamanda, bir araba kervanı gelmiş... yaklaşık iki saat önce... otuz araba, sözde kır evinden Taş'a dönen bir lordun eşyalarını taşıyormuş. Kanvaslar arkaya atıldığında onların da Yarı-insanlar ve Trolloclarla dolu olduğu görülmüş. Başka yollarla da gelip gelmediklerini, henüz bilmiyorum."

Rand yine başını salladı ve gösterdiği çaba, bacaklarının boşanmasına sebep oldu. Lan aniden yanında bitti, Rand'ın kolunu omzuna çekerek ayakta durmasına yardım etti. Moiraine yüzünü ellerine aldı. Rand'ın içinden soğuk bir dalga geçti, tam Şifa'nın soğuk rüzgârı değil, geçerken bitkinliği de süpüren bir ürperti. Bitkinliğin çoğunu. Bütün gün tütün çapalamış gibi bir tohum kaldı. Artık ihtiyaç duymadığı destekten uzaklaştı. Lan yalnız ayakta durup duramayacağını görmek için ya da belki ne kadar tehlikeli, ne kadar aklı başında olduğundan emin olmadığı için izledi.

"Birazını bilerek bıraktım," dedi Moiraine ona. "Bu gece uyuman gerek."

Uyumak. Uyumaya fırsat vermeyecek kadar çok iş vardı. Ama yine başını salladı. Kadının peşine takılmasını istemiyordu. Ama söylediği şu oldu, "Lanfear buradaydı. Bu onun işi değildi. Öyle dedi ve ben ona inanıyorum. Şaşırmış görünmüyorsun, Moiraine." Lanfear'ın önerisi onu şaşırtır mıydı? Herhangi bir şey şaşırtır mıydı? "Lanfear buradaydı ve ben onunla konuştum. Beni öldürmeye çalışmadı ve ben de onu öldürmeye çalışmadım. Ve sen şaşırmadın."

"Onu öldürebileceğinden kuşkuluyum. Henüz yapamazsın." Kadının *Callandor*'a bakışı kara gözlerinin kısaca kaymasından fazlası değildi. "Yardım almadan olmaz. Ve seni öldürmeye çalışacağından da kuşkuluyum. Henüz yapmaz. Terkedilmişler hakkında pek az bilgimiz var, en az da Lanfear hakkında, ama Lews Therin Telamon'u sevdiğini biliyoruz. Ona karşı güvende olduğunu söylemek kesinlikle fazla güçlü bir ifade olur... seni öldürmeden yapabileceği epey şey var... ama Lews Therin'i kazanabileceğini düşündüğü sürece seni öldürmeye çalışacağını sanmıyorum."

Lanfear onu istiyordu. Gecenin Kızı, ona yalnızca yarı yarıya inanan anneler tarafından çocuklarını korkutmak için kullanılan kadın. Rand'ı kesinlikle korkutuyordu. Öyle çok korkutuyordu ki, kahkaha atmak istiyordu. Egwene dışında herhangi bir kadına bakarken hep suçlu hissetmişti ve Egwene onu istemiyordu, ama Andor'un Kız-Veliahtı en azından onu öpmek istiyordu ve Terkedilmişlerden biri ona âşık olduğunu

iddia ediyordu. Neredeyse kahkaha atmaya yetecek kadar çok, ama yeterli değil. Lanfear Elayne'i kıskanıyor gibiydi; o sarı saçlı süt çocuğu, demişti ona. Delilik. Hepsi delilikti.

"Yarın." İkisinden uzaklaşacak oldu.

"Yarın mı?" dedi Moiraine.

"Yarın sana ne yapacağımı söyleyeceğim." Bir kısmını söyleyecekti. Her şeyi söyleyecek olsa Moiraine'in yüzünün alacağı şekli düşünmek kahkaha atmak istemesine sebep oluyordu. Sanki kendisi her şeyi biliyormuş gibi. Son parçayı ona bilmeden Lanfear vermişti. Bir adım daha, bu gece. Yanında, *Callandor*'u tutan eli titredi. Onunla her şeyi yapabilirdi. *Daha delirmedim. O kadar delirmedim.* "Yarın. Işık izin verirse hepimiz için iyi bir gece olacak." Yarın başka türden bir şimşek salıverecekti. Onu kurtarabilecek bir başka şimşek. Ya da onu öldürecek. Daha delirmemişti.

11
Saklı Kalan

Elbisesi içindeki Egwene derin bir nefes aldı ve taş yüzüğü komodininin üzerindeki açık kitabın yanında bıraktı. Benekli, kahverengi, kırmızı ve mavi çizgili yüzük parmağa takmak için biraz fazla büyüktü ve şekli tuhaftı. Düzleştirilip bükülmüştü, öyle ki, parmak ucunuzu kenarında dolaştıracak olsanız başladığınız yere gelmeden önce parmağınızı hem dışında, hem içinde gezdirmiş olurdunuz. Ne kadar imkânsız görünse de, tek bir kenar vardı. Egwene'in yüzüğü oraya bırakmasının sebebi onsuz başarısız olması ihtimali değildi, başarısız olmayı istemesiydi. Eninde sonunda onsuz denemek zorundaydı, aksi halde hayalinde yüzmek varken ayak parmaklarını suya sokmaktan daha ötesine gidemeyecekti. Şimdi yapsa da olurdu. Sebep buydu. Öyleydi.

Kalın, deri ciltli kitap, *Tarabon Yolculuğu* idi. Kandorlu Eurian Romavni tarafından, yazarın ilk satırda verdiği tarihe bakılırsa elli üç sene önce yazılmıştı, ama böylesine kısa bir sürede Tanchico'da önemli hiçbir değişiklik olmamıştı. Dahası, faydalı çizimlere sahip olan, bulabildiği tek kitaptı. Kitapların çoğunda kralların portreleri ya da savaş görmeyen ressamların tasvir ettiği süslü savaş sahneleri bulunuyordu.

Karanlık, her iki pencereyi doldurmuştu, ama lambalar yeterince aydınlık sağlıyordu. Komodinin üzerindeki yaldızlı mumluğun üzerinde tek bir uzun, balmumundan mum yanıyordu. Mumu Egwene gidip kendisi getirmişti; mum getirmek için hizmetkâr gönderilecek gece değildi. Hizmetkârların çoğu yaralılarla ilgileniyor, kaybettikleri sevdiklerine ağlıyor ya da kendi yaraları sarılıyordu. Onsuz ölecekler dışındakilere Şifa verilemeyecek kadar çok yaralı vardı.

Elayne ve Nynaeve, yüksek, kırlangıç oymalı direkleri olan geniş yatağın iki yanına çektikleri yüksek sırtlı sandalyelerde bekliyorlardı; endişelerini saklamakta aynı ölçüde başarılı değillerdi. Elayne azametli bir sükûnet tavrı takınmayı başarmıştı, ama Egwene'in bakmadığını sandığı anlarda kaşlarını çatması, alt dudağını çiğnemesi takındığı pozu bozuyordu. Nynaeve canlı bir güvene sahipti, hasta yatağına yatırıldığınız zaman rahatlamanızı sağlayan cinsten, ama Egwene kadının gözlerindeki bakışı fark etmişti; gözleri Nynaeve'in korktuğunu söylüyordu.

Aviendha kapının yanında bağdaş kurup oturmuştu, kahverengi ve gri giysileri halının koyu mavisiyle keskin bir zıtlık oluşturuyordu. Aiel kadın bu sefer kemerinin bir yanına uzun uçlu bir hançer, diğer yanına oklarla dolu bir sadak takmış, dizlerinin üzerine dört kısa mızrak yatırmıştı. Yuvarlak, kösele kalkanı yakında, deri kayışlı ve işlemeli deri çantasının içindeki boynuz yayın üzerinde duruyordu. Bu geceden sonra Egwene onun silahlı dolaşmasında kusur bulamıyordu. Kendisi de fırlatmaya hazır bir şimşek bulundurmak istiyordu.

Işık, Rand'ın yaptığı neydi? Kavrulası, beni neredeyse Soluklar kadar kötü korkuttu. Belki daha fazla. Onun böyle bir şey yapabilmesi ve benim akışları görememem adil değil.

Yatağa tırmandı ve deri ciltli kitabı dizlerinin üzerine koyarak Tanchico haritasına kaşlarını çattı. Aslında pek az faydalı mekân işaretlenmişti. Limanı çevreleyen, üç tepelik yarımada, doğuda Verana, ortada Maseta, denizin yakınında Calpene üzerine kurulmuş şehri koruyan on iki kale. Faydasız. Pek çok geniş meydan, parka benzeyen bazı açık alanlar ve uzun süre önce toza dönmüş hükümdarlar için dikilmiş bir dizi anıt. Hepsi faydasız. Birkaç saray ve tuhaf görünen şeyler. Calpene'deki Büyük Meydan, mesela. Harita üzerinde yalnızca bir halkaydı, ama Romavni Efendi onu at yarışlarını ya da Havai Fişekçilerin gösterilerini izlemek için binlerce kişinin toplanabileceği dev bir yer olarak tasvir etmişti. Bir de Maseta'da, Büyük Meydan'dan da büyük Kral Meydanı ve Verana'daki, birazcık daha küçük Panarch Meydanı vardı. Havai Fişekçiler Loncası'nın Lonca Evi de işaretlenmişti. Hepsi faydasızdı. Metin kesinlikle hiç işe yaramıyordu.

"Yüzük olmadan bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Nynaeve alçak sesle.

"Kesinlikle," diye yanıt verdi Egwene becerebildiğince sakin konuşmaya çalışarak. Midesi, bu gece, o zavallı kadını saçlarından

yakalayıp boğazını bir tavşanmış gibi kesen ilk Trolloc'u gördüğü kadar fena kaynıyordu. Kadın bir tavşan gibi çığlık atmıştı. Trolloc'u öldürmenin kadına faydası olmamıştı; kadın da Trolloc kadar ölüydü. Ama tiz çığlığı bir türlü gitmiyordu. "İşe yaramazsa, ne zaman istesem yüzükle deneyebilirim." Eğilip mumu tırnağıyla işaretledi. "Buraya kadar yandığı zaman beni uyandırın. Işık, keşke bir saatim olsaydı."

Elayne, sesi titreyerek, tasasızca ona güldü, fakat sesi zorlama çıkıyordu. "Yatak odasında bir saat ha? Annemin bir düzine saati var, ama yatak odasında saat bulundurulduğunu hiç duymadım."

"Eh, benim babamın bir saati var," diye homurdandı Egwene, "tüm köydeki tek saat ve keşke burada olsaydı. Sizce bir saatte o kadar yanar mı? Daha fazla uyumak istemiyorum. Alev o işarete gelir gelmez beni uyandırmalısınız. Hemen o anda!"

"Uyandıracağız," dedi Elayne yatıştırırcasına. "Söz veriyorum."

"Taş yüzük," dedi Aviendha aniden. "Madem sen kullanmıyorsun, Egwene, başka biri, bizden biri onu kullanarak seninle gelemez mi?"

"Hayır," diye mırıldandı Egwene. *Işık, keşke hepsi benimle gelse.* "Ama düşündüğün için teşekkür ederim."

"Yalnızca sen mi kullanabilirsin, Egwene?" diye sordu Aiel kadın.

"Hepimiz kullanabiliriz," diye yanıt verdi Nynaeve, "hatta sen bile, Aviendha. Bir kadının yönlendirebilmesi gerekmiyor, ona dokunarak uyuması yeterli. Bildiğimiz kadarıyla bir erkek de kullanabiliyor olabilir. Ama *Tel'aran'rhiod*'u ya da kurallarını Egwene kadar iyi bilmiyoruz."

Aviendha başını salladı. "Anlıyorum. Yöntemleri bilmediği yerde bir kadın hatalar yapabilir ve hataları kendisi kadar başkalarını da öldürebilir."

"Kesinlikle," dedi Nynaeve. "Düşler Dünyası tehlikeli bir yerdir. Bu kadarını biliyoruz."

"Fakat Egwene dikkatli olacak," diye ekledi Elayne. Aviendha'ya hitap etmişti, ama Egwene'in duyması için konuştuğu açıktı. "Söz verdi. Çevreye bakınacak... dikkatle! O kadar."

Egwene haritaya yoğunlaştı. Bükük taş yüzüğünü böylesine kıskançlıkla korumasaydı –onu kendisinin sayıyordu; Kule Salonu onaylamayabilirdi, ama onda olduğunu bilmiyorlardı– Elayne ya da Nynaeve'in bir iki kezden daha fazla kullanmasına izin verseydi şimdi onunla gelmelerine yetecek kadar bilgileri olabilirdi. Ama diğer kadınlara bakmaktan kaçınmasına sebep olan pişmanlık değildi. Gözlerindeki korkuyu görmelerini istemiyordu.

Tel'aran'rhiod. Düşler Dünyası. Sıradan insanların düşleri değil. Gerçi yaşam kadar gerçek görünen düşlerde zaman zaman *Tel'aran'rhiod*'a kısaca dokunurlardı. Onlar gerçekti. Görünmez Dünya'da olanlar, garip bir şekilde gerçekti. Orada olan hiçbir şey gerçek dünyayı etkilemezdi... Düşler Dünyası'nda açılan bir kapı gerçek dünyada kapalı kalırdı... ama bir kadın orada öldürülebilir, Kaynak'tan kesilebilirdi. "Garip" sözcüğü o dünyayı tasvir etmeye başlayamazdı bile. Görünmez Dünya'da bütün dünya ve belki başka dünyalar da açık bekliyordu; her yer ulaşılabilirdi. Ya da en azından, Düşler Dünyası'ndaki yansımaları ulaşılabilirdi. Desen'in dokusu, geçmiş, şu an ve gelecek, nasıl yapacağını bilen biri tarafından orada okunabilirdi. Bir Düşgören tarafından. Beş yüz sene önce yaşayan Corianin Nedeal'den bu yana Beyaz Kule'de Düşgören çıkmamıştı.

Kesin söylemek gerekirse dört yüz yetmiş üç sene, diye düşündü Egwene. *Yoksa dört yüz yetmiş dört müydü? Corianin ne zaman öldü?* Egwene'in Kule'deki çömez eğitimini bitirmeye fırsatı olsaydı, orada Kabuledilmiş olarak çalışabilseydi, belki bilirdi. Öyle olsa bileceği çok şey olurdu.

Egwene'in kesesinde bir *ter'angreal* listesi vardı. Çoğu, cebe girecek kadar küçüktü ve Kule'den kaçarken Kara Ajah tarafından çalınmıştı. Üçünde de listenin bir kopyası vardı. O çalıntı *ter'angreal*'lerin on üçünün yanına "bilinen işlevi yok" yazılmıştı, bir de "en son Corianin Nedeal tarafından incelendi". Ama eğer Corianin Sedai gerçekten de işlevlerini keşfedememişse, Egwene en az bir işlevlerinden emindi. *Tel'aran'rhiod*'a girmeyi sağlıyorlardı; belki taş yüzüğün sağladığı kolaylıkla değil ve belki yönlendirme olmadan değil, ama sağlıyorlardı işte.

İkisini Joiya ve Amico'dan almışlardı: yedi buçuk santimetre çapında, iki yanına sıkı bir sarmal çizilmiş demir bir disk ile berrak amberden, ama çeliği çizecek kadar sert bir şekilde ortasına uyuyan bir kadın oyulmuş, bir elden daha geniş olmayan bir plaka. Amico onlar hakkında serbestçe konuşmuştu, hücrede Moiraine ile yalnız geçirdiği bir görüşme Karanlıkdostunu solgun ve neredeyse medeni kıldıktan sonra Joiya da öyle. İki *ter'angreal*'e bir Ruh akışı yönlendirdiğiniz zaman sizi uyutuyor, sonra *Tel'aran'rhiod*'a götürüyordu. Elayne ikisini de kısaca denemişti ve genç kadının tek gördüğü Taş'ın içi ve Morgase'in Caemlyn'deki Kraliyet Sarayı olsa da, işe yaramışlardı.

Egwene de, ziyareti ne kadar kısa olursa olsun denemek istemişti, ama kıskançlıktan değil. Ama savını güçlü bir şekilde öne sürememişti, çünkü

Elayne ve Nynaeve'in sesindeki korkuyu duymasından korkmuştu.

İki *ter'angreal*'in ele geçirilmiş olması, Kara Ajah'ın yanında daha on bir tane olduğu anlamına geliyordu. Egwene'in anlatmaya çalıştığı buydu. Bir kadını *Tel'aran'rhiod*'a götürebilecek on bir *ter'angreal* ve hepsi Kara kardeşlerin elinde. Elayne Görünmez Dünya'da yolculuk ettiği zaman onu bekleyen Kara Ajahları bulabilirdi ya da nerede olduğunu anlamadan aralarına yürüyebilirdi. Bu düşünce Egwene'in midesinin kıvranmasına sebep oluyordu. Şimdi onu bekliyor olabilirlerdi. Olası değil; bilinçli olarak değil... onun geleceğini nasıl bilebilirlerdi ki?.. ama oraya adım attığı zaman orada olabilirlerdi. Hazırlıksız yakalanmadığı sürece bir tanesi ile yüzleşebilirdi ve hazırlıksız yakalanmaya niyeti yoktu. Ama ya onu hazırlıksız yakalarlarsa? Birlikte iki ya da üç tanesi? Liandrin, Chesmal Emry, Jeane Caide ve kalanı birden?

Haritaya kaşlarını çatarak bembeyaz olmuş parmak boğumlarını gevşemeye zorladı. Bu gece her şeye aciliyet kazandırmıştı. Gölgedölleri Taş'a saldırabiliyorsa, Terkedilmişlerden biri aniden aralarında belirebiliyorsa, Egwene korkuya teslim olmamalıydı. Ne yapmaları gerektiğini bilmeliydiler. Amico'nun belirsiz hikâyesi dışında bir şeyleri olmalıydı. Bir şey. Mazrim Taim'in kafes içinde Tar Valon'a yaptığı yolculukta nerede olduğunu bilebilse ya da bir şekilde Amyrlin'in düşüne girip onunla konuşabilse. Belki bunlar bir Düşgören için mümkündü. Öyle olsa bile Egwene nasıl yapacağını bilmiyordu. Tanchico ile çalışması gerekiyordu.

"Yalnız gitmeliyim, Aviendha. Bunu yapmak zorundayım." Sesinin sakin ve kararlı çıktığını sanıyordu, ama Elayne omzunu okşadı.

Egwene neden haritayı incelediğini bilmiyordu. Çoktan her şeyin her şeye göre nerede olduğunu kafasına yerleştirmişti. Bu dünyada her ne varsa, Düşler Dünyası'nda da vardı ve elbette bazen daha fazlası. Hedefini seçmişti. Kitabın yapraklarını çevirdi ve haritada ismi verilen tek binayı, Panarch'ın Sarayı'nı gösteren gravüre geldi. Şehirde nerede olduğunu bilmiyorsa kendini bir odada bulmanın hiçbir faydası olmazdı. Her durumda, hiçbir şeyin bir faydası olmayabilirdi. Bunu aklından çıkardı. Bir şansı olduğuna inanmak zorundaydı.

Gravür yüksek tavanlı, geniş bir oda tasvir ediyordu. Bel yüksekliğinde direklere asılmış bir halat, sehpalarda ve duvarlar boyunca dizilmiş önü açık dolapların içinde sergilenen şeylere fazla yaklaşılmasını engelliyordu. Ressam, yaratığın kalanı biraz önce yok olmuş gibi duran dev iskeleti

göstermeye özen göstermişti. Dört kalın kemikli bacağı vardı, ama bunun dışında Egwene'in gördüğü hiçbir hayvana benzemiyordu. Her şeyden önce, kendi uzunluğunun iki katı kadar yüksekliği vardı. Omuzlarının üzerinde bir boğanın başı gibi alçakta duran başı bir çocuğun içine girebileceği kadar büyük görünüyordu ve resimde dört göz yuvası varmış gibi duruyordu. İskelet odayı diğerlerinden ayırıyordu; başka yerle karıştırmak imkânsızdı. Her neresi ise. Eurian Romavni biliyorduysa da, bu sayfalarda isim vermemişti.

"Panarch nedir ki?" diye sordu, kitabı bir yana bırakarak. Resmi bir düzine sefer daha incelemişti. "Bütün bu yazarlar zaten bildiğini düşünüyor gibi."

"Tanchico Panarch'ı yetke açısından krala denk bir kadındır," diye ezberden tekrarladı Elayne. "Panarch vergi toplamakla, kral ise onları düzgün bir şekilde harcamakla sorumludur; Kadın Şehir Bekçileri'ni ve krala ait olan Yüksek Mahkeme dışındaki mahkemeleri kontrol eder. Ordu krala aittir, elbette, ama Panarch'ın Alayı hariç. Kadın..."

"Gerçekten bilmek istememiştim," diye içini çekti Egwene. Yalnızca söyleyecek bir şeydi, yapması gereken şeyi birkaç dakika daha ertelemek için. Mum yanıyordu; kıymetli dakikalarını harcıyordu. Egwene istediği zaman nasıl düşten çıkacağını, nasıl kendini uyandıracağını biliyordu, ama zaman, Düşler Dünyası'nda farklı geçerdi ve zamanın izini kaybetmek kolaydı. "İşarete ulaşır ulaşmaz," dedi ve Elayne ile Nynaeve mırıldanarak onu temin ettiler.

Tüy yastıkların üzerine yerleşti. İlk önce tavana resmedilmiş mavi gökyüzüne, bulutlara ve süzülen kırlangıçlara baktı. Onları görmedi.

Son zamanlarda düşleri kötüydü. Çoğu. İçlerinde Rand vardı, elbette. Bir dağ kadar yüksek Rand, şehirlerin içinde yürüyor, ayaklarının altında binaları eziyor, çığlıklar atan insanlar karıncalar gibi önünde kaçışıyor. Zincirler içinde Rand ve bu sefer çığlık atan o oluyordu. Egwene ile arasına bir duvar ören Rand, duvarın diğer yanında Egwene ile birlikte Elayne ve seçemediği başkaları da vardı. "Yapılmalı," diyordu taşları yığarken. "Beni şimdi durdurmana izin vermeyeceğim." Kâbus olan yalnızca Rand'lı rüyalar değildi. Aiellerin birbirleri ile savaştığını, birbirlerini öldürdüğünü, hatta silahlarını yere fırlatıp delirmiş gibi koşturduklarını görmüştü. Ona görünmez bir tasma takmış bir Seanchan kadın ile savaşan Mat. Yüzü devamlı değişen bir adamla savaşan bir kurt... ama onun Perrin olduğundan emindi. Kendi kefenine bürünmüş gibi beyazlara sarınmış Galad ve gözleri

acı ve nefretle dolu Gawyn. Egwene'in annesi ağlarken. Bunlar keskin düşlerdi, bir anlamı olduğunu bildiği düşler. İğrençtiler ve hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. *Tel'aran'rhiod*'da anlamlar ya da ipuçları bulabileceğini nasıl düşünebiliyordu? Ama başka seçeneği yoktu. Bilgisizlik dışında seçenek yoktu ve bunu seçemezdi.

Endişesine rağmen uykuya dalmak sorun değildi; bitkin düşmüştü. Gözlerini kapatması ve derin, düzenli nefesler alması yeterliydi. Düşüncelerini Panarch'ın Sarayı'ndaki odaya ve dev iskelete odakladı. Derin, düzenli nefesler. Taş yüzüğü kullanmanın nasıl bir his olduğunu, *Tel'aran'rhiod*'a adım atmayı hatırlayabiliyordu. Derin... düzenli... nefesler.

Egwene nefesi kesilerek, bir elini boğazına götürerek geriye adım attı. Bu kadar yakından bakıldığında, iskelet düşündüğünden de büyük görünüyordu, kemikler donuk bir beyaza dönüşmüş, kurumuştu. İskeletin tam önünde, halatın içinde duruyordu. Bileği kadar kalın ve görünüşüne bakılırsa ipekten, beyaz bir halat. *Tel'aran'rhiod*'da olduğundan kuşkusu yoktu. Gerçeklik kadar detaylıydı, göz ucuyla yarı gördüğü şeylerde bile. Bu düşle sıradan düşler arasındaki farkların bilincinde olması ona nerede olduğunu anlatıyordu. Dahası... doğru geliyordu.

Kendini *saidar*'a açtı. Düşler Dünyası'nda çizilmiş bir parmak, uyandığınızda hâlâ orada olurdu; Güç'le öldürücü bir darbe sonrası uyanma olmazdı, bir kılıcın ya da sopanın darbesinden sonra da. Egwene'in bir anlığına bile saldırıya açık olmaya niyeti yoktu.

Üzerinde geceliği değil, Aviendha'nın Aiel giysilerine çok benzeyen bir şeyler vardı, ama kırmızı ipek brokardan yapılmıştı; yumuşak, dize kadar bağcıklı çizmeleri bile eldiven yapmaya uygun, yumuşak deridendi ve altın dikişleri ve dantelleri vardı. Egwene alçak sesle kendi kendine güldü. *Tel'aran'rhiod*'da giysiler, siz ne isterseniz o olurdu. Anlaşılan içinde bir parça hızla hareket etmeye hazır olmak istemişti, ama diğer parça bir baloya hazır görünmeyi tercih etmişti. Bu olmazdı. Kırmızı grilere ve kahverengilere dönüştü; ceket, pantolon ve çizmeler Aviendha'nın giysilerinin tıpatıp aynısı oldu. Aslında, bir şehirde daha iyi değil. Aniden Faile'in hep giydiği koyu renk, dar, bölünmüş etekli, uzun kollu ve yüksek, dar gövdeli elbisesinin aynısı belirdi üzerinde. *Bu konuda endişelenmek aptalca. Beni düşleri haricinde kimse görmeyecek ve pek az sıradan düş buraya ulaşır. Çıplak olsam bile fark etmez.*

Bir an çıplak oldu. Yüzü utançla kızardı; burada, tıpkı banyodayken olduğu gibi onu çıplak görecek kimse yoktu, ama telaşla koyu renk elbiseyi geri getirirken gelişigüzel düşüncelerin, özellikle de Güç'ü kucaklamışken burada olayları etkileyebileceğini hatırlaması gerektiğini düşündü. Elayne ve Nynaeve, onun çok bilgili olduğunu sanıyorlardı. Egwene Görünmez Dünya'nın birkaç kuralını biliyordu ve daha bilmediği yüz, bin kural daha olduğunu da biliyordu. Corianin'den bu yana Kule'nin ilk Düşgöreni olmak istiyorsa, onları bir şekilde öğrenmeliydi.

Dev kafatasına yakından baktı. Bir köyde büyümüştü ve hayvan kemiklerinin neye benzediğini bilirdi. Dört göz yuvası yoktu. İkisi, eskiden burun olan yerin iki yanında, bir tür boynuz için gibiydi. Belki bir tür dev yabandomuzu, ama bu, gördüğü domuz kafataslarına benzemiyordu. Fakat eskiymiş gibi bir his veriyordu; çok eskiymiş gibi.

İçinde Güç ile, burada o tür şeyleri hissedebiliyordu. Normaldeki duyu keskinleşmesi vardı, elbette. On beş metre yukarıdaki tavanı kaplayan alçı süslerin yaldızlarındaki minik çatlakları, beyaz taş zeminin pürüzsüz cilasını hissedebiliyordu. Gözle görünmez, incecik çatlaklar zeminde de uzanıyordu.

Oda dev gibiydi, belki iki yüz adım uzunluğunda ve yarısı kadar geniş, sıra sıra ince, beyaz sütunlarla doluydu ve o beyaz halat, sivri uçlu, ikili kubbeli kapıların olduğu yerler dışında odayı çepeçevre dolanıyordu. Daha fazla halat, başka nesneleri sergileyen cilalı ahşap sehpaları ve dolapları sarıyordu. Tavanın altında tavan girift desenlere sahip minik oymalarla delinmiş, epey aydınlık sağlıyordu. Anlaşılan Egwene kendini Tanchico'da gündüz vakti düşlemişti.

"Çok eski Çağlardan, Efsaneler Çağı'dan ve önceki Çağlardan kalma eserlerden büyük bir sergi, herkese açıktır, hatta ayda üç gün ve bayram günlerinde sıradan insanlar bile gelip görebilir," diye yazmıştı Eurian Romavni. Salonun ortasındaki camlı dolabın içinde sergilenen ve halkın içeri girmesine izin verildiği zaman hep Panarch'ın dört kişisel muhafızı tarafından başında nöbet tutulan altı *cuendillar* biblosundan oluşan paha biçilmez koleksiyonu parlak sözlerle tasvir etmiş, sonra iki sayfa boyunca "hiçbir insanın canlı görmediği" harika hayvanların kemiklerini anlatıp durmuştu. Egwene onların bazılarını görebiliyordu. Odanın karşı tarafında hafiften ayıya benzeyen bir şey vardı, eğer bir ayının, kendi önkolu kadar uzun iki köpek dişi varsa. Ve diğer yanda, çaprazda ince, dört bacaklı bir hayvanın iskeleti vardı. Hayvanın boynu o kadar uzundu ki kafatası yedi

buçuk metre yüksekteydi. Aynı ölçüde büyüleyici daha fazla iskelet odanın duvarı boyunca sıralanmıştı. Hepsi, yanında Tear Taşı yeni görünecek kadar eski bir his veriyordu. Egwene, halattan engelin altından eğilip geçti ve yavaş yavaş, nesneleri seyrederek odada yürümeye başladı.

Giysisiz görünen, ama ayak bileklerine kadar uzanan saçlarına sarınmış, taştan, bir el uzunluğunda, yıpranmış bir kadın biblosu, dışarıdan bakılınca dolabı paylaştığı diğerlerinden farklı görünmüyordu. Fakat Egwene'in tanıdığı, yumuşak bir sıcaklık izlenimi bırakıyordu. Onun bir *angreal* olduğundan emindi; Kule'nin onu neden Panarch'tan alamadığını merak etti. Kendi başlarına bir sehpada duran donuk siyah bir tasma ve iki bilezik, ürpermesine sebep oldu; onlardaki karanlığı ve acıyı hissetti... eski, çok eski acı ve keskin. Başka bir dolaptaki gümüşsü şey, bir çemberin içindeki üç uçlu yıldıza benziyordu ve bildiği bir malzemeden değildi; metalden daha yumuşaktı, çizilmiş, çentilmişti, ama kadim kemiklerden de yaşlıydı. On adım uzaktan bile gururu ve kibri hissedebiliyordu.

Aslında bir şey tanıdık geliyordu, ama neden olduğunu çıkartamıyordu. Onu oraya koyan kişi sergilenmeye değer olup olmadığından emin değilmiş gibi dolaplardan birinin köşesine tıkılmış, parlak, beyaz taştan oyulmuş bir biblonun üst yarısıydı. Biblodaki kadın bir elindeki kristal küreyi kaldırmış, yüzü sakin, vakur ve bilgece bir otorite ile doluydu. Kırılmadan önce otuz santimetre yüksekliğinde olmalıydı. Ama neden bu kadar tanıdık geliyordu? Egwene'e kendisini kaldırması için seslenir gibiydi.

Egwene'in parmakları kırık biblonun üzerine kapanana kadar halatın üzerinden aştığını fark etmedi. *Ne olduğunu bilmezken, aptalca bir hareket*, diye düşündü, ama çok geçti.

Eli bibloyu kavradı, içinde Güç kabardı, yarım bibloya, sonra geri aktı. Kristal küre kararsız, parlak çakmalarla aydınlandı ve her çakma ile Egwene'in beynine iğneler saplandı. Bir acı hıçkırığı ile elini açtı ve iki eliyle başını kavradı.

Şekil yere düşüp kırıldığı zaman kristal küre parçalandı ve iğneler yok oldu, yerinde yalnızca acının anısı ve dizlerinin titremesine sebep olan bir bulantı kaldı. Odanın dalgalandığını görmemek için gözlerini sıkı sıkı kapattı. Şekil bir *ter'angreal* olmalıydı, ama ona dokunmak neden incitmişti? Belki de kırık olduğu için; belki kırıldığında yapması düşünülen şeyi yapamıyordu. Egwene onun ne için yapılmış olduğunu düşünmek bile istemiyordu; *ter'angreal*'leri sınamak tehlikeliydi. En azından artık tehlike

yaratamayacak ölçüde kırılmıştı. En azından burada. *Neden beni çağırıyor gibiydi?*

Bulantı yok oldu ve Egwene gözlerini açtı. Biblo rafın üzerinde duruyordu ve onu ilk gördüğü zamanki kadar sağlamdı. *Tel'aran'rhiod*'da tuhaf şeyler olurdu, ama bu görmek istemeyeceği kadar tuhaftı. Ve buraya gelme amacı bu değildi. İlk önce Panarch'ın Sarayı'ndan çıkış yolunu bulması gerekiyordu. Halatın üzerinden aştı ve koşmamaya çalışarak odadan çıktı.

Saray boştu. En azından insanlar yoktu. İnce sütunlu yürüyüş yolları ve girift dantellere benzeyen taş işçiliği ile perdelenmiş balkonlarla çevrili avluların ortasında neşeyle sular sıçratan çeşmelerde renkli balıklar yüzüyordu. Sularda zambak yaprakları ve yemek tabağı kadar geniş, beyaz çiçekler yüzüyordu. Düşler Dünyası'nda, mekân, sözde gerçek dünyada göründüğü gibi görünürdü. Ama insanlar olmazdı. Koridorlarda süslü altın lambalar vardı, fitilleri yanmamıştı, ama Egwene içlerindeki parfümlü yağların kokusunu alabiliyordu. Ayakları, burada, Düşler Dünyası'nda dövülmüş olamayacak parlak halılarda hiç toz kaldırmıyordu.

Bir kez önünde yürüyen birini gördü, yaldızlı, işlemeli plaka ve zincir zırh giymiş, sivri tepeli, balıkçıl tüyleri ile süslenmiş miğferini kolunun altına sıkıştırmış bir adam. "Aeldra?" diye seslendi adam gülümseyerek. "Aeldra! Gel de bana bak. Bana Panarch Alayı'nın Lord Kumandanı unvanını verdiler. Aeldra?" Adam seslenmeye devam ederek bir adım daha attı, sonra aniden yok oldu. Bir Düşgören değil. Taş yüzük ya da Amico'nun demir diski gibi bir *ter'angreal* kullanan biri bile değil. Yalnızca farkında olmadığı, tehlikelerini bilmediği bir yere dokunan bir adam. Uykularında beklenmedik şekilde ölen insanlar genelde *Tel'aran'rhiod*'u düşleyen ve orada ölen insanlar oluyordu. Adam buradan çıkmış, sıradan rüyasına dönmüştü.

Tear'daki yatağının yanında mum yanıyordu. *Tel'aran'rhiod*'daki zamanı tükeniyordu.

Egwene, adımlarını hızlandırarak dışarıya açılan yüksek, oymalı kapılara, sonra beyaz basamaklara ve geniş, boş bir meydana geldi. Tanchico her yönde, dik tepelerin üzerinde uzanıyordu, güneş altında parlayan beyaz binaların üzerinde beyaz binalar, yüzlerce ince kule, yine yüzlerce, bazıları yaldızlı sivri tepeli kubbe. Panarch Çemberi, beyaz taştan yuvarlak, yüksek bir duvar sekiz yüz metre ötede açıkça görünüyordu ve saraydan biraz daha alçaktı. Panarch'ın Sarayı yüksek tepelerden birinin

üzerinde yükseliyordu. Dik merdivenlerin tepesinde, Egwene batıda pırıldayan suyu, onu şehrin geri kalanının üzerinde uzandığı diğer tepelik parmaktan ayıran koyları görebilecek kadar yüksekteydi. Tanchico, Tear'dan daha büyüktü, hatta belki Caemlyn'den de büyük.

Araştıracak çok yer vardı ve Egwene daha neyi araştıracağını bile bilmiyordu. Kara Ajah'ın varlığına işaret eden bir şey ya da Rand için tehlikeye işaret eden bir şey, eğer her ikisi de burada varsa. Egwene yeteneği ile ilgili eğitim almış gerçek bir Düşgören olsaydı ne arayacağını, gördüklerini nasıl yorumlayacağını bilirdi kuşkusuz. Ama ona öğretebilecek kimse kalmamıştı. Aiel Bilgelerinin düşleri nasıl çözeceklerini bildikleri söyleniyordu. Aviendha Bilgeler hakkında konuşmakta o kadar gönülsüzdü ki, Egwene diğer Aiellerin hiçbirine sormamıştı. Belki bir Bilge ona öğretebilirdi. Bir tane bulabilirse.

Meydana doğru bir adım attı ve aniden başka bir yere gitti.

Nefesindeki nemi yok eden bir sıcağın içinde, çevresinde büyük, taş kuleler yükseliyordu. Güneş elbisesini kavuruyor gibiydi ve yüzüne esen rüzgâr sanki bir fırından çıkıyordu. Zorlu ot kümeleri ve Egwene'in tanımadığı dikenli bitkiler dışında başka her tür bitkiden yoksun arazide yer yer güdük ağaçlar görülüyordu. Ama Egwene, daha önce canlı bir tane görmediği halde aslanı tanıdı. Yirmi adım uzakta, kayalardaki bir çatlakta yatıyordu. Siyah tüylü kuyruğu tembel tembel sallanıyordu ve Egwene'e değil, yüz adım ötedeki başka bir şeye bakıyordu. Kaba tüylerle kaplı iri yabandomuzu dikenli bir çalının dibini eşeliyor, kokluyordu. Fırlatmaya hazırlandığı mızrağı ile gizlice yaklaşan Aiel kadını fark etmemişti. Taş'taki Aieller gibi giyinmiş olan kadının başında bir *shoufa* vardı, ama yüzünü örtmemişti.

Kıraç, diye düşündü Egwene inanmazlık içinde, *Aiel Kıraçları'nda sıçradım? Burada düşüncelerime dikkat etmeyi ne zaman öğreneceğim?*

Aiel kadın yerine dondu. Şimdi gözleri yabandomuzunun değil, Egwene'in üzerindeydi. Eğer o yaratık bir yabandomuzu ise, şekli tam olarak doğru gelmiyordu.

Egwene, kadının bir Bilge olmadığından emindi. Egwene'e anlatılanlara bakılırsa Bilge olmak isteyen bir Mızrağın Kızı'nın "mızraktan vazgeçmesi" gerekiyordu. Bu, düşünde kendini *Tel'aran'rhiod*'da bulan sıradan bir Aiel kadın olmalıydı. Tıpkı saraydaki adam gibi. Adam da arkasını dönse Egwene'i görürdü. Egwene gözlerini kapattı ve Tanchico'ya

ilişkin aklındaki tek berrak imgeye, büyük salondaki o dev iskelete yoğunlaştı.

Gözlerini yine açtığında dev kemiklere bakıyordu. Bu sefer kemiklerin tellerle birbirlerine bağlanmış olduğunu fark etti. Oldukça akıllıca yapılmıştı bu, teller hemen hemen hiç belli olmuyordu. Kristal küreli yarım biblo hâlâ rafındaydı. Egwene onun yanına gitmedi, acı ve ıstırap hissi veren siyah tasma ve bileziklere de yaklaşmadı. *Angreal,* taş kadın onu baştan çıkarıyordu. Onunla ne yapacaksın? Işık, bakmak, aramak için buradasın! Daha fazlası için değil. İşine bak, kadın!

Bu sefer meydana hızla çıktı. Burada zaman farklı akıyordu; Elayne ve Nynaeve, onu her an uyandırabilirdi ve o daha başlamamıştı bile. Harcayacak zamanı kalmamış olabilirdi. Buradan sonra ne düşündüğüne dikkat etmeliydi. Artık Bilgeleri düşünmek yok. Tembih bile çevresindeki her şeyin sarsılmasına sebep oldu. Kendi kendine kararlılıkla, *aklını yaptığın işten ayırma,* dedi.

Boş şehirde yola koyuldu, hızla yürüdü, hatta zaman zaman koştu. Dolambaçlı, taş döşeli sokaklar yukarı ve aşağı eğimleniyor, her yöne kıvrılıyordu. Yeşil sırtlı güvercinler, Egwene yaklaştığı zaman bir kanat fırtınası içinde havalanan açık gri martılar dışında şehir boştu. Neden kuşlar var, ama insanlar yok? Sinekler vızıldayarak geçip gidiyordu ve Egwene gölgelerde koşturan hamamböcekleri, kınkanatlılar görebiliyordu. Hepsi farklı renkte, bir köpek sürüsü çok ileride sokakta koştu. Neden köpekler?

Aklını neden burada olduğuna yöneltti. Kara Ajah'a ilişkin işaret ne olabilirdi? Ya da, eğer öyle bir şey varsa, Rand'ın karşı karşıya olduğu tehlikeye? Beyaz binaların çoğu badanalıydı, badanalar soyulmuş ve çatlamıştı, altlarındaki yıpranmış tahtaları ve açık kahverengi tuğlaları sergiliyorlardı. Yalnızca kuleler ve iri yapılar –saray olduklarını tahmin ediyordu Egwene– taştan yapılmıştı, ama yine de beyazdılar. Taşların çoğunda bile minik çatlaklar vardı; gözle görülemeyecek kadar ince çatlaklar, ama Egwene içindeki Güç'le onların örümcek ağları gibi kubbeleri ve kuleleri sardıklarını hissedebiliyordu. Belki bunun bir anlamı vardı. Belki Tanchico'nun sakinleri tarafından bakılmayan bir şehir olduğu anlamına geliyordu. Başka her şey kadar olasıydı.

Aniden gökyüzünden, önüne çığlık atan bir adam düşünce yerinde sıçradı. Adam, kaldırım taşlarının bir adım üstünde yok olmadan önce bol, beyaz pantolonunun, saydam bir peçenin arkasındaki kalın bıyıklarını fark

edecek zamanı ancak buldu. Adam burada, *Tel'aran'rhiod'*da yere düşmüş olsaydı yatağında ölü bulunurdu.

Muhtemelen adamın da hamamböcekleri kadar anlamı var, dedi Egwene kendi kendine.

Belki binaların içinde bir şey bulabilirdi. Küçük bir şans, vahşi bir umut, ama herhangi bir şeyi deneyebilecek kadar çaresizdi. Hemen hemen her şeyi. Ne kadar zamanı kalmıştı? Kapıdan kapıya koşmaya, kafasını dükkânların, hanların, evlerin içine uzatmaya başladı.

Salonlarda, masalarda ve sıralarda müşteri bekliyordu, raflardaki donuk donuk parlayan kurşun ve kalay alaşımı sürahiler ve tabaklar kadar düzgünce dizilmişlerdi. Dükkânlar, dükkân sahibi sabahleyin yeni açmış gibi düzenliydi, ama bir terzinin masalarında kumaş topları, bir çatal bıçakçınınkinde bıçaklar ve makaslar varken, bir kasap dükkânının çengelleri ve rafları boş duruyordu. Parmağını birkaç yerde gezdirdi, ama hiç toz bulamadı; her şey annesinin beğeneceği kadar temizdi.

Evler dar sokaklardaydı, düz damlı, sokağa açılan pencereleri olmayan, ailelerin içeri girip soğuk şömineler önündeki sıralara ya da bir ev hanımının en iyi tasının ya da tabağının şeref yerini aldığı, oymalı bacakları olan masaların çevresinde oturacağı küçük, beyaz badanalı binalar. Askılarda giysiler, tavandan sarkan çengellerde tencereler asılıydı, sıraların üzerinde el aletleri sıralanmış bekliyordu.

Bir içgüdüyle geri gitti, bir düzine kapı önceki, gerçek dünyada bir kadının evi olan yere ikinci kez baktı. Hemen hemen önceki gibi görünüyordu. Hemen hemen. Masanın üzerindeki kırmızı çizgili tas şimdi ince, mavi bir vazoydu; daha önce şöminenin yakınında, üzerinde bozuk bir koşum takımı ve onarmak için aletler duran bir sıra varken şimdi sıra kapının yanındaydı ve üzerinde bir dikiş sepetiyle bir çocuğun işlemeli elbisesi vardı.

Neden değişti? diye merak etti Egwene. *Ama aynı sebepten, neden aynı kalsın ki? Işık, hiçbir şey bilmiyorum!*

Sokağın karşısında bir ahır vardı, beyaz badanası dökülmüş, tuğla duvar görünüyordu. Egwene oraya gitti ve büyük kapılardan birini açtı. Toprak zemin, gördüğü bütün ahırlarda olduğu gibi saman kaplıydı, ama bölmeler boştu. At yoktu. Neden? Samanların içinde bir şey hışırdadı ve Egwene bölmelerin hiç de boş olmadığını fark etti. Sıçanlar vardı. Düzinelercesi, burunlarını onun kokusunu almak için havaya kaldırmış, korkmadan ona bakıyorlardı. Sıçanların hiçbiri kaçmadı, gerilemediler bile; burada

bulunmaya ondan daha fazla hakları varmış gibi davrandılar. Egwene, elinde olmadan geriledi. *Güvercinler, martılar, köpekler, sinekler ve sıçanlar. Belki bir Bilge neden olduğunu bilirdi.*

Aniden kendini Kıraç'ta buldu.

Tüylü, yabandomuzuna benzeyen yaratık, bir midilli kadar iri görünerek doğrudan üzerine atılınca bir çığlık atarak sırtüstü düştü. Hayvan çeviklikle üzerinden sıçrarken onun bir domuz olmadığını gördü; burnu fazla keskindi ve ağzı sivri dişlerle doluydu. Her ayağında dört parmak vardı. Düşünce sakindi, ama hayvan kayaların içinde koşarak uzaklaşırken Egwene ürperdi. Onu ezecek, kemiklerini kıracak, hatta daha kötüsünü yapabilecek kadar iriydi; o dişler bir kurdun dişleri gibi yırtıp koparabilirdi. Egwene yaralarla uyanırdı. O da uyanırsa.

Sırtının altındaki taşlar kavurucu bir soba üstü gibiydi. Egwene kendi kendine kızarak ayağa kalktı. Aklını işinde tutamazsa hiçbir şey başaramazdı. Tanchico'da olmalıydı; buna yoğunlaşmak zorundaydı. Başka hiçbir şeye değil.

On adım öteden, keskin, mavi gözlerle onu izlemekte olan Aiel kadını görünce eteklerini silkelemeyi bıraktı. Kadın Aviendha'nın yaşındaydı, kendisinden büyük göstermiyordu, ama *shoufa*'sının altından çıkan saçlar o kadar açık renkti ki, beyaz sanılabilirdi. Ellerindeki mızrak atılmaya hazırdı ve o mesafeden ıskalaması olanaksızdı.

Aiellerin Kıraç'a izinsiz girenlere çok sert davrandıkları söylenirdi. Egwene, kadını ve mızrağı Hava'ya sarması, sıkı sıkı tutması gerektiğini biliyordu, ama akışlar kendisi gidene kadar dayanır mıydı? Yoksa kadını, serbest kalır kalmaz, belki Egwene tamamen kaybolmadan önce, mızrağını fırlatmasına sebep olacak kadar kızdırmaktan başka işe yaramaz mıydı? Kendini, Tanchico'da sırtında bir Aiel mızrağı ile bulması pek de işine yarardı ya! Akışları bağlarsa, çözülene kadar kadın *Tel'aran'rhiod*'da kısılı kalırdı ve bir aslan ya da o yabandomuzuna benzeyen hayvan geri dönerse savunmasız olurdu.

Hayır. Kadının, Egwene'in yalnızca gözlerini kapatmasına, Tanchico'ya geri dönmesine yetecek kadar mızrağı indirmesine ihtiyacı vardı. Yapması gereken işe dönene kadar. Bu hayaller için zamanı yoktu. Kendini rüyasında *Tel'aran'rhiod*'da bulan birinin nasıl başka şeyler gibi ona zarar verebileceğinden emin değildi, ama söz konusu bir Aiel mızrak ucuyken, riske girmesi olanaksızdı. Aiel kadın birkaç dakika içinde yok olmalıydı. O zamana kadar, kadının dikkatini dağıtacak bir şey gerekiyordu.

Giysi değiştirmek kolaydı; düşünce gelir gelmez Egwene kadının üzerindeki kahverengi ve grilere büründü. “Sana zarar vermeyeceğim,” dedi kadına. Görünüşte sakin bir tavrı vardı.

Kadın silahını indirmedi. Kaşlarını çatarak, “Senin *cadin’sor* giymeye hakkın yok, kızım,” dedi. Ve Egwene kendini, tepedeki kavurucu güneşin altında, çıplak ayaklarını yakan toprağın üzerinde çırılçıplak buldu.

Bir an inanmazlık içinde ağzı açık kaldı, hızla ayak değiştirdi. Başka birisinin özelliklerini değiştirmenin mümkün olacağını düşünmemişti. Onca olasılık, onca kural vardı ki, bilememişti. Telaşla sağlam ayakkabılar, bölünmüş etekli, koyu renk giysiler içinde olduğunu ve aynı anda Aiel kadının giysilerinin kaybolduğunu düşündü. Bunu başarmak için *saidar* çekmesi gerekmişti; kadın Egwene’i çıplak tutmaya yoğunlaşmış olmalıydı. Egwene, diğer kadın mızrağını fırlatacak olursa onu yakalamak için bir akışı hazır etmişti.

Şok geçirmiş görünme sırası kadına gelmişti. Mızrağın da yanında, yere düşmesine izin verdi ve Egwene o anı kullanarak gözlerini kapatarak Tanchico’ya, dev yabandomuzu ya da her ne ise, onun iskeletinin yanına döndü. Bu sefer iskelete bakmadı bile. Yabandomuzlarına benzeyen, ama yabandomuzu olmayan şeyler de sıkışmaya başlamıştı. *Kadın* bunu *nasıl yaptı? Hayır! Beni yolumdan uzaklaştırıp duran, nasıllar ve nedenler oluyor zaten. Bu sefer işime bakacağım.*

Fakat duraksadı. Gözlerini kapattığı anda Aiel kadının ötesinde başka bir kadının ikisini izlediğini görmüştü. Gümüş yaylı, altın saçlı bir kadın. *Şimdi de vahşi hayallere kapılıyorsun. Thom Merrilin’in hikâyelerini çok fazla dinledin.* Birgitte uzun zaman önce ölmüştü; Valere Borusu onu mezardan çağırana kadar geri dönemezdi. Efsanevi kahramanlar bile olsalar, ölü kadınlar *Tel’aran’rhiod*’da olduklarını düşleyemezlerdi herhalde.

Ama bu yalnızca anlık bir duraksamaydı. Boşuna spekülasyonları bir kenara bırakarak meydana koştu. Ne kadar zamanı kalmıştı? Önlerinde, aranması gereken koca bir şehir vardı, zaman kayıp gidiyordu ve başladığı zamanki kadar bilgisizdi. Keşke ne arayacağı hakkında fikri olsaydı. Ya da nerede ne araması gerektiğini bilseydi. Burada, Düşler Dünyası’nda koşmak onu yormuyor gibiydi, ama ne kadar hızlı koşarsa koşsun, Elayne ve Nynaeve onu uyandırmadan önce bütün şehri tarayamazdı. Geri dönmek zorunda kalmak istemiyordu.

Aniden meydanda toplanmış güvercin sürüsünün içinde bir kadın belirdi. Elbisesi açık yeşildi, inceydi ve Berelain'i tatmin edecek kadar dardı. Siyah saçları düzinelerce ince örgüyle örülmüştü ve yüzü, gözlerine kadar, düşen adamın taktığı saydam peçeyle örtülmüştü. Güvercinler kanatlandı, kadın da havalanarak onlarla birlikte en yakın çatıya kadar kaydı, sonra aniden kayboldu.

Egwene gülümsedi. Hep kuş gibi uçmayı düşlemişti ve bu da bir düş değil miydi? Havaya sıçradı ve çatılara kadar yükseldi. Bunun ne kadar saçma olduğunu düşününce sendeledi... Uçmak? İnsanlar uçmazdı!.. sonra kendini güvenli olmaya zorlayarak istikrar kazandı. Beceriyordu ve önemli olan tek şey buydu. Bu bir düştü ve uçuyordu. Rüzgâr yüzüne vuruyordu ve Egwene neşeyle gülmek istiyordu.

Taş sıraların yüksek bir duvardan ortadaki, sıkıştırılmış toprak kaplı geniş alana kadar bir eğimle alçaldığı Panarch Meydanı'nın üzerinde süzüldü. Onca insanın toplanıp, Havai Fişekçiler Loncası'nın gösterisini izlediğini hayal etti. Köyde havai fişekler nadir görülürdü. Egwene, Emond Meydanı'ndaki hayatında gördüğü, yetişkinleri de çocuklar gibi heyecanlandıran bir avuç gösteriyi sayabiliyordu.

Bir atmaca gibi, çatıların, sarayların, malikânelerin, alçakgönüllü konutların ve dükkânların, depoların ve ahırların üzerinde süzüldü. Altın minareler ve bronz rüzgârhorozları ile süslenmiş kubbelerin üzerinden, dantel gibi işlenmiş taş balkonlu kulelerin yanından kaydı. Araba avlularında yük ve binek arabaları dizilmiş, bekliyordu. Gemiler büyük limana ve şehri oluşturan yarımadaların arasındaki parmak gibi koylara doluşmuştu; rıhtımlara dizilmişlerdi. Arabalardan gemilere, her şey bakımsız görünüyordu, ama Egwene'in gördüğü hiçbir şey Kara Ajah'a işaret etmiyordu. Anladığı kadarıyla.

Liandrin'i gözlerinin önüne getirmeyi düşündü... o bebek suratını, sayısız sarı örgüyü, kendinden hoşnut kahverengi gözleri, alaycı, gonca dudakları çok iyi biliyordu... Kara Aes Sedai'nin olduğu yere çekileceğini umarak onu gözlerinin önüne getirecekti. Ama işe yararsa, Liandrin ve belki de diğerlerini *Tel'aran'rhiod*'da bulabilirdi. Buna hazır değildi.

Aklına aniden, Kara Ajah'tan herhangi biri Tanchico'daysa, *Tel'aran'rhiod*'daki Tanchico'daysa, onların kendisini bulmasını bekler gibi kendini sergilediği geldi. Gökyüzüne bakan herhangi biri uçan bir kadın görürdü, birkaç dakikadan sonra yok olmayan bir kadın. Rahat uçuşu sendeledi ve çatı seviyesinin altına indi, sokakların üzerinde öncekine göre

daha yavaş, ama yine de bir atın koşabileceğinden daha hızlı süzüldü. Kara Ajah'a doğru koşuyor olabilirdi, ama durup onları beklemek istemiyordu.

Aptal! dedi kendi kendine öfkeyle. *Aptal! Şimdi burada olduğumu anlayabilirler. Çoktan bir tuzak hazırlamış olabilirler.* Düşten çıkmayı, Tear'daki yatağına dönmeyi düşündü, ama hiçbir şey bulamamıştı. Bulacak bir şey varsa.

Aniden, ileride, sokakta uzun boylu bir kadın durduğunu gördü. Zayıftı, geniş, kahverengi eteği, bol, beyaz gömleği, omuzlarının üzerinde kahverengi bir şalı ve beline kadar dökülen beyaz saçları arkada tutmak için alnına sardığı, katlanmış bir eşarbı vardı. Sade giysilerine rağmen altın, fildişi ya da ikisinden yapılmış sayısız kolye ve bilezik takıyordu. Yumruklarını kalçalarına dayamış, kaşlarını çatarak doğrudan Egwene'e bakıyordu.

Kendini, bulunmaya hakkı olmayan bir yerde düşleyen ve gördüklerine inanamayan bir başka aptal kadın, diye düşündü Egwene. Liandrin ile giden bütün kadınların tarifini biliyordu ve bu kadının hiçbirine uymadığı kesindi. Ama kadın yok olmadı; Egwene hızla yaklaşırken yerinde bekledi. *Neden gitmiyor? Neden?.. Ah, ışık! O gerçekten!..* Şimşek örecek, kadını Hava'ya dolayacak akışları kavradı, telaşla yokladı.

"Ayaklarını yere koy, kızım," diye havladı kadın. "Sen kuş gibi uçmaya başlamadan da seni bulmak için epey zahmet ettim."

Egwene aniden uçmayı bıraktı. Ayakları hızla yere çarptı ve Egwene sendeledi. Aiel kadının sesiydi, ama bu kadın daha yaşlıydı. Egwene'in başta düşündüğü kadar yaşlı değil... aslında beyaz saçlarının düşündürdüğünden çok daha genç görünüyordu... ama sesine, o keskin, mavi gözlere bakarak, aynı kadın olduğundan emindi. "Sen... farklısın," dedi.

"Burada dilediğin gibi olabilirsin." Kadının sesi utanmış gibi çıkıyordu, ama yalnızca birazcık. "Zaman zaman hatırlamak hoşuma gider... Bu önemli değil. Sen Beyaz Kule'den misin? Bir düşgezginleri olmayalı uzun zaman oldu. Çok uzun. Benim adım Amys. Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi klanından."

"Sen Bilge misin? Öylesin! Ve düşleri biliyorsun, *Tel'aran'rhiod*'u biliyorsun! Sen... Benim adım Egwene. Egwene al'Vere. Ben..." Derin bir nefes aldı; Amys yalan söylenecek bir kadına benzemiyordu. "Ben Aes Sedai'yim. Yeşil Ajah'tan."

Amys'in yüz ifadesi değişmedi. Belki gözlerinin şüpheyle hafifçe kısılması dışında. Egwene, tam Aes Sedai olacak kadar büyük görünmüyordu. Ama kadın yalnızca, "Sen doğru düzgün giysi isteyene kadar çırılçıplak bekletecektim seni," demekle yetindi. "*Cadin'sor* giymek, sanki sen... Serbest kalarak ve kendi mızrağımı kendime çevirerek beni şaşırttın. Ama güçlü olmana rağmen hâlâ eğitimsizsin, değil mi? Yoksa o şekilde avımın ortasında, olmak istemeyeceğin bir yerde belirmezdin. Ya bu uçmalar falan? *Tel'aran'rhiod*'a... *Tel'aran'rhiod.* Buraya, her neresi ise, bu şehre bakmak için mi geldin?"

"Burası Tanchico," dedi Egwene zayıfça. *Bilmiyordu.* Ama o zaman Amys onu nasıl takip etmişti ve bulmuştu? Düşler Dünyası hakkında Egwene'den daha fazla bilgisi olduğu açıktı. "Bana yardım edebilirsin. Kara Ajah'tan kadınları bulmaya çalışıyorum, Karanlıkdostları. Burada olduklarını düşünüyorum ve eğer öyleyse, onları bulmak zorundayım."

"Demek gerçekten var," dedi Amys neredeyse fısıldayarak. "Beyaz Kule'de Gölgedekoşanlardan bir Ajah." Başını iki yana salladı. "Erkeklerle güreşebileceğini, dağlardan atlayabileceğini sanan, mızrakla yeni evlenmiş kızlar gibisin. Onun için bu birkaç bere ve alçakgönüllülük hakkında değerli bir ders anlamına gelir. Senin için, burada, ölüm anlamına gelebilir." Amys, çevrelerindeki beyaz binaları süzdü ve yüzünü buruşturdu. "Tanchico, hı? Tarabon'da mı? Bu şehir ölüyor, kendini yiyor. Burada bir karanlık, bir şer var. İnsanların yapabileceğinden daha kötü." Egwene'e anlamlı anlamlı baktı. "Onu göremiyorsun, hissedemiyorsun öyle değil mi? Ve *Tel'aran'rhiod*'da Gölgedekoşanları avlamak istiyorsun."

"Şer mi?" dedi Egwene çabucak. "Bu onlar olabilir. Emin misin? Sana neye benzediklerini söylesem, onlar olduğundan emin olabilir misin? Onları tarif edebilirim. Bir tanesini son örgüsüne kadar tarif edebilirim."

"Bir çocuk," diye mırıldandı Amys. "Ticaret ve bilezik yapımı hakkında hiçbir şey bilmezken, babasından hemen, o anda bir gümüş bilezik isteyen bir çocuk gibi. Öğrenecek çok şeyin var. Sana şimdi öğretmeye başlayabileceğimden çok daha fazlası. Üç Kat Topraklar'a gel. Klanlar arasında, Egwene al'Vere adında bir Aes Sedai'nin bana, Soğuk Kayalar Mezrası'na getirileceği haberini yayarım. Adını verip Büyük Yılan yüzüğünü gösterirsen güvenle geçebilirsin. Ben şimdi orada değilim, ama sen gelmeden Rhuidean'dan dönerim."

"Lütfen, bana yardım etmelisin. Buradaysalar bilmek zorundayım. Bilmeliyim."

“Ama ben sana söyleyemem. Onları ya da burayı, bu Tanchico’yu tanımıyorum. Bana gelmelisin. Yaptığın şey tehlikeli, bildiğinden daha tehlikeli. Sen... Nereye gidiyorsun? Kal!”

Bir şey Egwene’i kaptı, onu karanlığa çekti.

Amys’in sesi, boş ve gittikçe azalarak takip etti. “Bana gelmelisin ve öğrenmelisin. Bana...”

12
Tanchico ya da Kule

Egwene sonunda kıpırdanıp gözlerini açarken, Elayne rahatlayarak ürkek bir nefes aldı. Yatağın ayakucunda Aviendha'nın yüz hatlarındaki kızgınlık ve endişe kayboldu, Egwene döndüğü için yüzünden bir gülümseme geçti. Mum, dakikalar önce işaretli yeri geçmişti; bir saat gibi gelmişti.

"Uyanmadın," dedi Elayne titreyerek. "Seni defalarca sarsıp durdum, ama uyanmadın." Küçük bir kahkaha attı. "Ah, Egwene, Aviendha'yı korkuttun."

Egwene, elini onun koluna koydu ve güven verircesine sıktı. "Artık döndüm." Sesi yorgun çıkıyordu ve geceliği terle sırılsıklamdı. "Sanırım planladığımızdan biraz daha uzun kalmak için sebebim vardı. Bir sonraki sefere daha dikkatli olurum. Söz."

Nynaeve lavabonun yanındaki sürahiyi hızla yerine koydu ve birazını döktü. Uyuyan Egwene'in yüzüne fırlatmak üzereydi. Yüz hatları sakindi, ama sürahi lavaboyu sarstı ve Nynaeve dökülen suyun halıya damlamasına izin verdi. "Bir şey mi buldun? Yoksa?.. Egwene, Düşler Dünyası bir şekilde seni tutabiliyorsa, belki daha fazlasını öğrenene kadar fazla tehlikelidir. Belki ne kadar sık gidersen, geri dönmek o kadar zor oluyordur. Belki... Bilmiyorum. Ama senin kaybolman riskine giremeyeceğimizi biliyorum." Tartışmaya hazırlanarak kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu.

"Biliyorum," dedi Egwene, neredeyse uysallıkla. Elayne'in kaşları kalktı; Egwene asla Nynaeve'e karşı uysal davranmamıştı. Tam tersine.

Egwene Elayne'in yardımını reddederek yataktan kalktı ve yüzünü, kollarını göreceli olarak serin suyla yıkamak için lavaboya gitti. Egwene

ıslak geceliği çıkarırken, Elayne dolapta kuru bir tane buldu.

"Bir Bilge ile karşılaştım; Amys adında bir kadınla." Yeni geceliği kafasından geçirmekte olan Egwene'in sesi boğuk çıkıyordu. "Ona gidip *Tel'aran'rhiod* hakkında ders almam gerektiğini söyledi. Kıraç'ta, Soğuk Kayalar Mezrası denen bir yerdeymiş."

Bilge'nin ismi söylendiği zaman, Elayne Aviendha'nın gözlerinde bir kıvılcım yakaladı. "Onu tanıyor musun? Amys'i?"

Aiel kadın gönülsüzce başını salladı. "Bir Bilge. Bir düşgezgini. Rhuidean'a gitmek için mızraktan vazgeçene kadar Amys *Far Dareis Mai* idi."

"Bir Mızrağın Kızı!" dedi Egwene heyecanla. "Demek bu yüzden... fark etmez. Şimdi Rhuidean'da olduğunu söyledi. Bu Soğuk Kayalar Mezrası'nın nerede olduğunu biliyor musun, Aviendha?"

"Elbette. Soğuk Kayalar Rhuarc'ın yerleşimidir. Rhuarc, Amys'in kocasıdır. Bazen orayı ziyaret ederim. Ederdim. Kardeş-annem, Lian, Amys'in karı-kardeşidir."

Elayne, şaşkın şaşkın Egwene ve Nynaeve ile bakıştı. Bir zamanlar Elayne Aieller hakkında epey bilgisi olduğunu sanırdı, hepsini Caemlyn'deki öğretmenlerinden öğrenmişti, ama Aviendha ile tanıştıktan sonra ne kadar az bildiğini anlamıştı. Gelenekler ve ilişkiler bulmaca gibiydi. Birincil-kardeş aynı anneye sahip olmak anlamına geliyordu; yalnız dostların Bilgelerin önünde yemin ederek birincil-kardeş *olmaları* mümkündü. İkincil-kardeş, annelerin kardeş olduğu anlamına geliyordu; babalarınız kardeşse, o zaman baba-kardeş oluyorsunuz ve ikincil-kardeş kadar yakın akraba sayılmıyordunuz. Bundan sonrası ise gerçekten kafa kırıştırıcıydı.

"'Karı-kardeş' ne demek?" diye sordu tereddütle.

"Aynı kocaya sahipler, demek." Egwene inleyince, Nynaeve gözlerini ardına dek açınca Aviendha kaşlarını çattı. Elayne yanıtı yarı beklemişti, ama yine de pekâlâ düzgün olan eteklerini düzeltirken buldu kendini. "Sizde bu gelenek yok mu?" diye sordu Aiel kadın.

"Hayır," dedi Egwene zayıfça. "Hayır, yok."

"Ama sen ve Elayne birincil-kardeş kadar seviyorsunuz birbirinizi. Biriniz Rand al'Thor'dan vazgeçmek istemese ne olacaktı? Onun için dövüşecek miydiniz? Bir erkeğin aranızdaki bağlara zarar vermesine izin mi verecektiniz? O zaman ikinizin de onunla evlenmesi daha iyi olmayacak mıydı?"

Elayne, Egwene'e baktı. Bu düşünce... Böyle bir şey yapar mıydı? Egwene olsa bile? Yanaklarının kızardığını biliyordu. Egwene irkilmiş görünüyordu.

"Ama ben vazgeçtim," dedi Egwene.

Elayne, yorumun Aviendha kadar kendisine hitaben yapıldığını biliyordu, ama bu düşünce aklından silinmiyordu. Min görmüş müydü? Min görmüş olsa ne yapardı? *Berelain olsa onu boğardım. Rand'ı da! Mutlaka biri olacaksa, neden Egwene olmasın? Işık, ben neler düşünüyorum?* Şaşkınlaştığını biliyordu ve bunu örtmek için hafife alır gibi konuştu. "Konu üzerinde erkeğin seçim hakkı yokmuş gibi konuşuyorsun."

"Hayır diyebilir," dedi Aviendha, bu açık bir gerçekmiş gibi, "ama biriyle evlenmek istiyorsa, sordukları zaman ikisiyle de evlenmek zorunda. Lütfen alınmayın, ama sizin topraklarınızda bir erkeğin kadına evlenme teklif edebildiğini duyduğumda şok geçirdim. Bir erkek ilgisini belli etmeli, sonra kadının konuşmasını beklemeli. Elbette, bazı kadınlar bir erkeğin çıkarının nerede olduğunu görmesini sağlar, ama sorma hakkı kadınındır. Bu konularda fazla bilgim yok. Ben çocukluğumdan beri *Far Dareis Mai* olmak istedim. Hayatta tek istediğim mızrağım ve mızrak-kardeşlerim," diye bitirdi sertçe.

"Kimse seni evlendirmeye çalışmıyor," dedi Egwene yatıştırmak istercesine. Aviendha irkilerek ona baktı.

Nynaeve yüksek sesle boğazını temizledi. Elayne, onun Lan'i mi düşündüğünü merak etti; kadının yanaklarında kırmızı benekler olduğu kesindi. "Sanırım, Egwene," dedi Nynaeve, biraz fazla enerjik bir sesle, "aradığın şeyi bulamadın, yoksa şimdiye dek bize söylemiş olurdun."

"Hiçbir şey bulamadım," diye yanıt verdi Egwene üzüntüyle. "Ama Amys dedi ki... Aviendha, Amys nasıl bir kadındır?"

Aiel kadın, halıyı incelemeye başlamıştı. "Amys dağlar kadar sert ve güneş kadar merhametsizdir," dedi başını kaldırmadan. "Bir düşgezginidir. Sana öğretebilir. Seni bir kez eline geçirdi mi, saçlarından yakalayıp istediği yere kadar sürükler. Ona karşı çıkabilen tek kişi Rhuarc. Amys konuştuğu zaman, başka Bilgeler bile adımlarını dikkatle atar. Ama sana öğretebilir."

Egwene başını iki yana salladı. "Yabancı bir yerde olmanın onu huzursuz edip etmeyeceğini, sinirlendirip sinirlendirmeyeceğini kastetmiştim? Bir şehirde olmak olmayan şeyler görmesine sebep olur mu?"

Aviendha'nın kahkahası kısa ve keskindi. "Sinirlenmek mi? Yatağında bir aslanla uyanmak bile Amys'i sinirlendirmez. O bir Mızrağın Kızı'ydı

Egwene ve sonra da yumuşamadı, bundan emin olabilirsin."

"Bu kadın ne gördü?" diye sordu Nynaeve.

"Tam olarak gördüğü bir şey değildi," dedi Egwene yavaşça. "Görme olmadığını *düşünüyorum.* Tanchico'da şer olduğunu söyledi. İnsanların yapabileceğinden daha kötü, dedi. Kara Ajah olabilir. İtiraz etme, Nynaeve," diye ekledi daha kararlı bir sesle, "Düşlerin yorumlanması gerekir. Pekâlâ olabilir."

Nynaeve, Tanchico'da şerden bahsettiği anda kaşlarını çatmıştı, ama Egwene itiraz etmemesini söylediğinde kaş çatışı öfkeli bakışlara dönüştü. Bazen Elayne'in içinden iki kadını da sarsmak geçiyordu. Yaşça büyük kadın patlamadan aralarına girdi. "Pekâlâ, olabilir, Egwene. Yeni bir şey bulmuşsun. Nynaeve ve benim bulabileceğini düşündüğümüzden daha fazlasını. Değil mi, Nynaeve? Sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Olabilir," dedi Nynaeve istemeye istemeye.

"Olabilir." Egwene'in sesi mutlu çıkmıyordu. Derin bir nefes aldı. "Nynaeve haklı. Yaptığım şeyi öğrenmek zorundayım. Bilmem gerekenleri bilseydim şerden başkasının bahsetmesi gerekmezdi. Bilmem gerekenleri bilseydim Liandrin her neredeyse, kaldığı odayı bulurdum. Amys bana öğretebilir. İşte bu yüzden... İşte bu yüzden ona gitmeliyim."

"Ona gitmek mi?" Nynaeve hayretler içinde kalmıştı. "Kıraç'a mı?"

"Aviendha beni bu Soğuk Kayalar Mezrası'na götürebilir." Egwene'in yarı meydan okuyan, yarı hevesli bakışları Elayne ile Nynaeve arasında dolaştı. "Tanchico'da olduklarından emin olsam sizin yalnız gitmenize izin vermezdim. Bunu yapmaya karar verirseniz. Ama bana yardım edecek Amys varken, belki nerede olduklarını bulabilirim. Belki ben... Bu kadar işte; ne yapabileceğimden bile emin değilim, yalnızca şimdi yapabileceklerimden daha fazla olacağından eminim. Sizi terk ediyor gibi değilim. Yüzüğü yanınıza alırsınız. Taş'ı, *Tel'aran'rhiod*'da geri gelebilecek kadar iyi tanıyorsunuz. Ben Tanchico'da size gelebilirim. Amys'ten öğrendiğim her şeyi size öğretebilirim. Lütfen anladığınızı söyleyin. Amys'ten o kadar çok şey öğrenebilirim ki, sonra onları size yardım etmek için kullanabilirim. Sanki üçümüzü birden eğitiyormuş gibi olur. Bir düşgezgini; *bilen* bir kadın! Liandrin ve diğerleri yanımızda çocuk gibi kalır; bildiklerimizin çeyreğini bile bilmezler." Düşünceler içinde alt dudağını çiğnedi. "Sizden kaçtığımı düşünmüyorsunuz, değil mi? Düşünüyorsanız gitmem."

“Elbette gitmelisin,” dedi Elayne ona. “Seni özleyeceğim, ama kimse sonuna kadar bir arada kalacağımızı vadetmedi.”

“Ama ikinizin... yalnız gitmesi... sizinle gitmeliyim. Gerçekten Tanchico’daysalar, yanınızda olmalıyım.”

“Saçma,” dedi Nynaeve sertçe. “Senin eğitime ihtiyacın var. Bu uzun vadede, Tanchico’daki arkadaşlığından daha fazla işimize yarar. İçlerinden birinin Tanchico’da olduğunu biliyor bile değiliz. Oradaysalar, Elayne ve ben birlikte başarabiliriz, ama oraya gidip bu şerin savaştan daha fazlası olmadığını da öğrenebiliriz. Işık bilir, savaş bazıları için yeterince kötüdür. Senden önce Kule’ye dönebiliriz. Kıraç’ta dikkatli olmalısın,” diye ekledi daha normal bir sesle. “Tehlikeli bir yerdir. Aviendha, sen ona göz kulak olur musun?”

Aiel kadın, ağzını açamadan kapı çalındı ve Moiraine içeri girdi. Aes Sedai tartan, ölçen, hepsini ve yaptıklarını değerlendiren bir bakışla onları süzdü ve vardığı sonuçları göz kapağının seğirmesiyle bile belli etmedi. “Joiya ve Amico öldü,” diye bildirdi.

“Demek saldırının sebebi buydu,” dedi Nynaeve. “Onları öldürmek için mi? Ya da belki kurtarılamıyorlarsa öldürmek için. Joiya’nın kurtarılmayı beklediği için güvenli olduğundan emindim. Yalan söylemiş olmalı. Onun pişmanlığına hiç güvenmedim.”

“Belki ana amaç değil,” diye yanıt verdi Moiraine. “Saldırı sırasında yüzbaşı adamlarını yerlerinde tutarak akıllılık etmiş. Tek bir Trolloc ya da Myrddraal görmemişler. Ama daha sonra ikisini ölü bulmuşlar. İkisinin de boğazları fena kesilmiş. Dilleri hücre kapısına çivilendikten sonra.” Onarılacak bir elbiseden bahsediyordu sanki.

Elayne’in midesi, kayıtsız tasvir karşısında hızla kabardı. “Onlar için bunu istemezdim. Böyle değil. Işık ruhlarını aydınlatsın.”

“Onlar uzun zaman önce ruhlarını Gölge’ye sattılar,” dedi Egwene kabaca. Ama iki elini midesine bastırmıştı. “Nasıl... nasıl olmuş? Gri Adamlar mı?”

“Gri Adamların bile bunu başarabileceğinden kuşkuluyum,” dedi Moiraine kuru kuru. “Anlaşılan Gölge’nin bildiklerimizin ötesinde imkânları var.”

“Evet.” Egwene elbisesini ve sesini düzeltti. “Kurtarma teşebbüsü olmuşsa, ikisinin de doğruyu söyledikleri anlamına gelebilir. Konuştukları için öldürülmüşlerdir.”

“Ya da konuşmalarını engellemek için,” diye ekledi Nynaeve sertçe. “O ikisinin bize bir şey anlattığını bilmediklerini umabiliriz. Belki Joiya pişman oldu, ama ben buna inanmayacağım.”

Elayne sahneyi hayal ederek yutkundu, bir hücrede olduğunu, yüzünün bir kapıya bastırıldığını, sonra dilinin dışarı çekildiğini düşündü... Ürperdi ve kendisini, “Yalnızca yakalandıkları için ceza olarak öldürülmüş de olabilirler,” demeye zorladı. Onları Joiya ile Amico’nun söylediklerine inandırmak için öldürülmüş olabilecekleri düşüncesini ifade etmedi; zaten ne yapacakları konusunda yeterince kuşkuları vardı. “Üç olasılık ve yalnızca biri Kara Ajah’ın tek söz söylediklerini bildiğini söylüyor. Üç olasılık da eşit olduğuna göre, muhtemelen bilmiyorlar.”

Egwene ve Nynaeve şok geçirmiş gibi görünüyordu. “Onları *cezalandırmak* için mi?” dedi Nynaeve inanmazlık içinde.

İkisi de birçok açıdan Elayne’den daha zorluydu... genç kadın bunlar için onlara hayranlık duyuyordu... ama onlar Caemlyn’deki saray dolaplarını izleyerek, Cairhienlilerin ve Tearlıların Evler Oyunu hakkındaki zalim hikâyelerini dinleyerek büyümemişti.

Elayne onlara, “Kara Ajah’ın her tür başarısızlığa karşı hiç de nazik davranmayacağını düşünüyorum,” dedi. “Liandrin’in bunu emrettiğini hayal edebiliyorum. Kuşkusuz Joiya rahatça yapabilirdi.” Moiraine ona anlık, fakat sorgulayan bir bakış fırlattı.

“Liandrin,” dedi Egwene, tamamen ifadesiz bir sesle. “Evet, Liandrin ya da Joiya’nın bu emri vermesini hayal edebiliyorum.”

“Zaten onları sorgulamak için fazla zamanınız yoktu,” dedi Moiraine. “Yarın öğlen gemiye bineceklerdi.” Sesinde bir öfke tınısı vardı; Elayne Moiraine’in Kara Aes Sedailerin ölümünü adaletten kaçış olarak gördüğünü fark etti. “Umarım kısa süre de bir karara varırsınız. Tanchico ya da Kule.”

Elayne, Nynaeve’in gözlerine baktı ve başını hafifçe salladı.

Nynaeve daha vurgulu bir tavırla başını sallayarak karşılık verdi ve Aes Sedai’ye döndü. “Elayne ve ben bir gemi bulur bulmaz Tanchico’ya gidiyoruz. Hızlı bir gemi bulmayı umuyorum. Egwene ve Aviendha Aiel Kıraçları’ndaki Soğuk Kayalar Mezrası’na gidecek.” Sebep vermemişti ve Moiraine’in kaşları kalktı.

“Jolien onu götürebilir,” dedi Aviendha bir anlık sessizlikte. Egwene’e bakmaktan kaçındı. “Ya da Sefela ya da Bain ve Chiad. Ben... ben Elayne ve Nynaeve ile gitmeyi düşünüyordum. Bu Tanchico’da savaş varsa sırtlarını kollayacak bir kardeşe ihtiyaçları olabilir.”

“İstediğin buysa, Aviendha,” dedi Egwene yavaşça.

Şaşkın ve incinmiş görünüyordu, ama Elayne kadar şaşkın değildi. Elayne, ikisinin dost olmaya başladığını düşünmüştü. “Bize yardım etmek istemene memnun oldum, Aviendha, ama Egwene’i Soğuk Kayalar Mezrası’na götüren sen olmalısın.”

“O ne Tanchico’ya, ne de Soğuk Kayalar Mezrası’na gidiyor,” dedi Moiraine, kesesinden bir mektup çıkarıp sayfaları açarak. “Bu, bir saat önce elime verildi. Bana getiren genç Aiel ona bir ay önce, herhangi birimiz Tear’a ulaşmadan önce verildiğini söyledi, ama Tear Taşı’na ve ismime gönderilmiş.” Son sayfaya baktı. “Aviendha, Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundan Amys’i, Shaarad Aiellerinin Haido boyundan Bair’i, Goshien Aiellerinin Shirad boyundan Melaine’i ve Nakai Aiellerinin Kara Yamaç boyundan Seana’yı tanıyor musun? Onlar imzalamışlar.”

“Hepsi Bilge, Aes Sedai. Hepsi düşgezgini.” Aviendha’nın duruşu ihtiyatlılık kazanmıştı, ama kendisi farkında görünmüyordu. Savaşmaya ya da kaçmaya hazırdı.

“Düşgezginleri,” diye düşündü Moiraine. “Belki bu açıklar. Düşgezginlerini duydum.” Mektubun ikinci sayfasını çevirdi. “Senin hakkında söyledikleri burada. Belki sen Tear’a gelmeye karar vermeden önce söyledikleri. ‘Tear Taşı’ndaki Mızrağın Kızları arasında, Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundan, Aviendha adında dikbaşlı bir kız var. Artık bize gelmeli. Daha fazla bekleme ya da bahane olamaz. Onu Rhuidean’ın üzerinde, Chaendaer yamaçlarında bekleyeceğiz.’ Senin hakkında daha fazla şey var, ama genellikle bana gecikmeden onlara gitmeni sağlamamı söylüyor. Bu sizin Bilgeler Amyrlin gibi emirler yağdırıyor.” Sinirli bir ses çıkardı ve Elayne, Bilgelerin Aes Sedai’ye de mi emir vermeye kalktığını merak etti. Pek olası değil. Ve deneseler bile, başarılı olması da pek olası değildi. Yine de mektupta bir şey, Aes Sedai’yi sinirlendirmişti.

“Ben *Far Dareis Mai*’yim,” dedi Aviendha öfkeyle. “Biri adımı seslendiğinde çocuk gibi koşa koşa gitmem. İstersem Tanchico’ya giderim.”

Elayne düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. Bu Aiel kadın hakkında yeni bir şeydi. Öfke değil... Aviendha’yı daha önce de öfkeli görmüştü, ama bu ölçüde değil... ama altta bir şey. Ona surat asmaktan başka isim veremiyordu. Bu, Lan’in surat asması kadar olanak dışıydı, ama oradaydı işte.

Bunu Egwene de duydu. Aviendha'nın kolunu okşadı. "Sorun yok. Tanchico'ya gitmek istiyorsan Elayne ve Nynaeve'i koruduğunu bilmekten memnun olurum." Aviendha ona gerçekten bedbaht bir bakış fırlattı.

Moiraine başını hafifçe, ama kararlılıkla iki yana salladı. "Bunu Rhuarc'a gösterdim." Aviendha sinirli bir suratla ağzını açtı, ama Aes Sedai sesini yükselterek rahatça devam etti. "Mektubun benden istediği gibi. Yalnızca seni ilgilendiren kısmını elbette. Rhuarc mektubun istediğini, daha doğrusu emrettiğini yapman konusunda oldukça kararlı görünüyor. Bence Rhuarc'ın ve Bilgelerin istediğini yapmak en akıllıcası olur, Aviendha. Sence de öyle değil mi?"

Aviendha tuzağa düşmüş gibi çılgınca çevresine bakındı. "Ben *Far Dareis Mai*'yim," diye mırıldandı ve başka tek söz söylemeden odadan çıkıp gitti.

Egwene onu durdurmak için elini kaldırarak bir adım attı, sonra kapı çarpılarak kapanınca elini indirdi. "Ondan ne istiyorlar?" diye sordu Moiraine'e. "Hep söylediğinden daha fazlasını bilirsin. Bu sefer neyi saklıyorsun?"

"Bilgelerin sebebi ne olursa olsun," dedi Moiraine serinkanlılıkla, "Aviendha ile onların arasında olduğu kesin. Senin bilmeni isteseydi, sana söylerdi."

"İnsanları kullanmayı bırakamıyorsun," dedi Nynaeve acı acı. "Şimdi de Aviendha'yı bir şeye yönlendiriyorsun, değil mi?"

"Ben değil. Bilgeler. Ve Rhuarc." Moiraine mektubu katladı ve ekşi bir tavırla kesesine koydu. "Rhuarc'a hayır diyebilir. Aiel âdetlerinden anladığım kadarıyla bir klan şefi kral gibi değildir."

"Diyebilir mi?" diye sordu Elayne. Rhuarc ona Gareth Bryne'ı hatırlatıyordu. Annesinin Kraliyet Askerleri'nin Kumandan Generali nadiren ayağını yere vururdu, ama kararını verdiği zaman Morgase bile, kraliyet fermanı yayınlamadan fikrini değiştiremezdi. Bu sefer tahttan emir gelmeyecekti... Elayne şimdi düşününce, adam haklı olduğuna karar verdiği zaman, Morgase'in Gareth Bryne'a emir verdiğini hatırlamıyordu... ve şimdi Aviendha'nın Rhuidean'ın üzerindeki Chaendaer yamaçlarına gitmesini bekliyordu. "En azından seninle yolculuk edebilir, Egwene. Amys Aviendha ile Rhuidean'da buluşmayı planlıyorsa seni Soğuk Kayalar Mezrası'nda karşılayamaz. Amys'e birlikte gidebilirsiniz."

"Ama onun gitmesini istemiyorum," dedi Egwene hüzünle. "İstemiyorsa gitmesin."

“Kim her ne istiyorsa istesin,” dedi Nynaeve, “yapacak işlerimiz var. Kıraç’a yapacağın yolculuk için pek çok şeye ihtiyacın olacak, Egwene. Lan bana nelere ihtiyacı olacağını söyler. Elayne ve benim Tanchico’ya gitmek için hazırlıklar yapmamız gerekecek. Sanırım yarın bir gemi bulabiliriz, ama bu, neleri hazırlayacağımıza bu gece karar vermek anlamına geliyor.”

“Maule rıhtımlarında bir Atha’an Miere gemisi var,” dedi Moiraine onlara, “bir Deniz Halkı gemisi. Daha hızlı gemi bulamazsınız. Hızlı bir gemi istemiştin.” Nynaeve gönülsüzce başını salladı.

“Moiraine,” dedi Elayne, “Rand şimdi ne yapacak? Bu saldırıdan sonra... İstediğin savaşı başlatacak mı?”

“Ben savaş istemiyorum,” diye yanıt verdi Aes Sedai. “Ben onun hayatta kalmasını ve Tarmon Gai’don’da savaşmasını istiyorum. Ne yapmayı planladığını yarın hepimize açıklayacağını söylüyor.” Pürüzsüz alnı küçük bir kaş çatışıyla kırıştı. “Yarın, hepimiz bu gece bildiğimizden daha fazlasını biliyor olacağız.” Aniden ayrıldı.

Yarın, diye düşündü Elayne. *Ona söylediğim zaman ne yapacak? Ne diyecek? Anlamak zorunda.* Kararlılıkla, hazırlıkları konuşan diğer ikisine katıldı.

13
Söylentiler

Meyhanenin işleri Maule'daki tüm diğerleri gibi gidiyordu; gece boyunca bir araba dolusu kaz ve çanak çömlek kullanılıyordu. Seslerin gevezeliği müzisyenlerin üç değişik davul, iki santur ve şişman semseerin inleyen tınlamalarıyla sundukları ezgilerle savaşıyordu. Koyu renk, ayak bileğine kadar uzanan, yakaları çenelerine kadar çıkan, beyaz önlüklü hizmetkâr kadınlar, aradan geçebilmek için başlarının üzerine kaldırdıkları çömlek kupalar taşıyarak kalabalık masaların arasından geçiyordu. Çıplak ayaklı, deri yelekli rıhtım işçileri dar belli ceketleri olan, çıplak göğüslü, geniş, renkli kuşaklarla bol pantolonlarını tutturmuş adamlara karışmıştı. Rıhtımlar o kadar yakındı ki, kalabalığın içinde, her yerde dışarlıklıların giysileri görünüyordu; kuzeylilerin yüksek yakaları, batılıların uzun yakaları, ceketler üzerinde gümüş zincirler ve yeleklerin üzerinde küçük çanlar, diz boyu çizmeler ve kalça boyu çizmeler, erkeklerde kolyeler ve küpeler, ceketlerin ve gömleklerin üzerinde danteller. Geniş omuzlu, şişkin göbekli bir adamın sarı sakalı ikiye ayrılmıştı, bir diğeri bıyıklarına lamba ışığı altında parlamalarını, dar yüzünün iki yanında yukarı kıvrılmalarını sağlayan bir şey sürmüştü. Odanın üç köşesinde ve bazı masalarda zarlar sallanıp atılıyor, bağırışlar ve kahkahalar eşliğinde gümüş el değiştiriyordu.

Mat, bütün kapıları görebileceği bir yerde sırtını duvara vermiş, tek başına oturuyordu, ama daha çok önündeki koyu renk şarapla dolu, dokunulmamış kupaya bakıyordu. Zar oyunlarına yaklaşmıyordu ve hizmetkâr kızların ayak bileklerine hiç bakmıyordu. Meyhane bu kadar kalabalıkken bazı adamlar zaman zaman masasını paylaşmayı düşünüyordu, ama yüzüne bakınca dönüp başka bir sıraya sıkışıyorlardı.

Mat, parmağını şarabına batırarak amaçsızca masanın üzerine bir şeyler çizdi. Bu aptalların bu gece Taş'ta neler olduğuna ilişkin en ufak fikirleri yoktu. Birkaç Tearlının bir tür sorundan bahsettiğini duymuştu, endişeli kahkahalarla biten hızlı sözcükler. Bilmiyorlardı ve bilmek de istemiyorlardı. Mat kendisinin de bilmediğini diledi. Hayır, neler olduğu hakkında daha iyi bir fikri olmasını diliyordu. İmgeler kafasında çakıp duruyordu, anılarındaki deliklerde çakıyordu ve hiç mantıklı gelmiyordu.

Uzakta dövüş gürültüsü koridorda yankılanıyor, duvar halıları tarafından boğuluyordu. Eli titreyerek hançerini Gri Adam'ın cesedinden çekti. Bir Gri Adam, onu avlıyor. Onun peşinde olmalıydı. Gri Adamlar gelişigüzel dolanarak öldürmezdi; bir ok gibi hedefleri olurdu. Kaçmak için döndü, ama ayaklı siyah bir yılan gibi, bir Myrddraal ona doğru yürüyordu. Hamur gibi suratı ve gözsüz bakışları kemiklerini ürpertti. Otuz adım uzaktan hançeri bir gözün olması gereken yere fırlattı; o uzaklıktan, beş seferin dördünde, gözden büyük olmayan bir budağı vurabilirdi.

Hançeri neredeyse kayıtsızca savuştururken, Soluk'un siyah kılıcı bulanık göründü; hızını kesmedi bile. "Ölme zamanı, Borazancı. "Sesi kırmızı yılanın kuru tıslaması gibi, bir ölüm uyarısıydı.

Mat geriledi. Şimdi iki elinde iki hançer vardı, ama onları çektiğini hatırlamıyordu. Hançerler kılıca karşı işe yarayacağından değil, ama kaçmak, altı gelen beş zarın, üç gelen dört zarı yeneceği kadar kesin, o siyah kılıcı sırtına yemek demekti. İyi bir değneğinin olmasını diledi. Ya da bir yay; bu şeyi İki Nehir'in uzun yayından bir oku savuştururken görmek isterdi. Başka bir yerde olmayı diledi. Burada ölecekti.

Aniden bir yan koridordan yarım düzine Trolloc kükreyerek fırladı, baltalarını savurarak, kılıçları ile doğrayarak Soluk'un tepesine yığıldılar. Mat inanmazlık dolu bir hayret içinde bakakaldı. Yarı-insan siyah zırhlı bir fırtına gibi savaştı. Soluk seğiren bir yığın halinde yerde yatarken Trollocların yarısı ya ölmüş ya da ölmek üzereydi; o kara kılıcı tutmaya devam eden kolu bedeninden üç adım ötede ölmekte olan bir yılan gibi kıvranıyor, çırpınıyordu.

Koç boynuzlu bir Trolloc, Mat'e baktı, havayı koklamak için burnunu kaldırdı. Ona hırladı, sonra sızlandı ve zırhını ve kıllı önkolunu yarmış uzun bir kesiği yalamaya başladı. Diğerleri yaralıların gırtlaklarını kesmeyi bitirdiler ve biri birkaç sert, gırtlaktan gelen sözcük havladı. Mat'e bir daha bakmadan döndüler ve toynakları, çizmeleri taş zeminde boş sesler çıkararak, koşarak uzaklaştılar.

Uzağa. Mat ürperdi. İmdada yetişen Trolloclar. Rand şimdi Mat'in başını hangi belaya sokmuştu? Şarapla çizdiği şeyi gördü –açık bir kapı– ve öfkeyle sildi. Buradan uzaklaşmak zorundaydı. Zorunluydu. Aynı zamanda kafasının arkasında, artık Taş'a dönmesi gerektiğini söyleyen aciliyet hissini fark etti. Onu öfkeyle ittirdi, ama bu duygu yine de başının etini yemeye devam etti.

Sağında, ince suratlı adamın ağır bir Lugard aksanına sahip bir adamla sürdürdüğü konuşmayı yakaladı. "Şimdi, bu senin Ejder büyük adam kuşkusuz, inkâr edecek değilim, ama Logain'in tırnağı bile etmez. Neden, Logain Ghealdan'ın tamamını savaşa sürükledi ve yanında Amadicia ve Altara'nın yarısına çekti. Ona direnen kasabaları tamamen toprağa gömdü; bunu gerçekten yaptı. Binalar, insanlar, her şey. Ya Saldaea'daki, Maseem? Neden, Bashere Lordu'nun ordusunu alt edene kadar güneşi yerinde dondurmuş diyorlar. Gerçek bu, diyorlar."

Mat başını iki yana salladı. Taş düşmüştü ve *Callandor* Rand'ın ellerindeydi ve bu aptal hâlâ onun başka bir sahte Ejder olduğunu düşünüyordu. O eşiği yine çizdi. Elini üzerinden geçirdi, şarap kupasını kavradı, sonra ağzına kaldıracakken durdu. Şamatanın içinde kulağına, yakın bir masada telaffuz edilen tanıdık bir isim çalınmıştı. Üzerinde oturduğu sırayı arkaya ittirerek kalktı ve kupası elinde, o masaya yollandı.

Masanın çevresinde toplanmış insanlar Maule meyhanelerinde rastlanan tuhaf bir karışımdı. Çıplak göğüsleri üzerine yağlı ceketler giymiş iki yalınayak denizci, birinin boynunda kalın, altın zincir vardı. Eskiden şişman olan, çeneleri sarkık bir adam, Cairhien tarzı ceketinin göğsündeki kırmızı, altın rengi ve yeşil çizgiler asil olduğuna işaret ediyor olabilirdi, yalnız bir kol yeni omuzdan yırtıktı; Cairhienli mülteciler epey uzaklara kadar yayılmışlardı. Tamamen asık suratlı koyu mavilere bürünmüş, keskin gözlü, parmaklarında kalın altın yüzükleri olan, gri saçlı bir kadın. Ve konuşan, çatal sakallı, kulağında güvercin yumurtası büyüklüğünde bir yakut taşıyan bir adam. Koyu renk, kırmızımsı ceketinin gergin göğsüne asılmış üç gümüş zincir Kandorlu bir ticarethane sahibi olduğunu gösteriyordu. Kandor'da tüccarlar için bir lonca vardı.

Masalarında durduğunda konuşmalar kesildi ve bütün gözler Mat'e döndü. "İki Nehir'den bahsettiğinizi duydum."

Çatalsakal onu hızla süzdü: fırçalanmamış saçları, yüzündeki gergin ifade, elindeki şarap kupası, parlak siyah çizmeleri, altın işlemeli yeşil ceketi, önü açık ceketinin içinden görünen kar beyazı keten gömlek, ama

hem ceket, hem gömlek kırışmış. Kısaca, sıradan insanların arasında eğlenen genç bir asil imgesi. “Bahsettik, Lordum,” dedi adam candan bir tavırla. “Bu sene oradan tütün çıkmayacağına iddiaya girerim, diyordum. Ama bende en iyi İki Nehir tütününden yirmi varil var. Daha iyisini bulamazsınız. Senenin ilerleyen aylarında mükemmel bir fiyat getirecek, Lordum kendi deposu için bir varil isterse...” Sarı sakalının ucunu çekiştirdi ve bir parmağını burnunun yanına koydu. “...eminim bir şeyler...”

“İddiaya girersin, değil mi?” dedi Mat yumuşak sesle, adamın sözünü keserek. “Neden İki Nehir’den tütün çıkmayacak?”

“Neden, Beyazpelerinler, Lordum. Işığın Evlatları.”

“Beyazpelerinlere ne olmuş?”

Tüccar yardım isteyerek masanın çevresindekilere göz gezdirdi; o alçak seste tehlikeli bir tını vardı. Denizciler cesaret edebilseler giderlermiş gibi görünüyordu. Cairhienli aşırı dik oturarak, sallanırken yıpranmış ceketini düzelterek, dik dik Mat’e bakıyordu; önündeki boş kupanın ilk kupası olmadığı açıktı. Gri saçlı kadın kupasını ağzına götürdü, ama keskin gözleri kupanın üzerinden, tartarak Mat’i izliyordu.

Tüccar oturarak selam vermeyi başardı ve yaltaklanır bir sesle konuştu. “Söylentilere göre, Lordum, Beyazpelerinler İki Nehir’e girmiş. Yenidendoğan Ejder’i avladıkları söyleniyor. Ama elbette, bu olamaz, çünkü Lord Ejder burada, Tear’da.” Bunu nasıl karşıladığını görmek için Mat’i gözledi; Mat’in yüzü değişmedi.

“Bu söylentiler çok çılgınca olabiliyor, Lordum. Belki de yalnızca bir kova dolusu rüzgârdır. Aynı söylenti Beyazpelerinlerin sarı gözlü bir Karanlıkdostunun da peşinde olduğunu iddia ediyor. Hiç sarı gözlü adam duydunuz mu, Lordum? Ben de duymadım. Bir kova dolusu rüzgâr.”

Mat kupasını masaya koydu ve adama doğru eğildi. “Başka kimleri avlıyorlar? Bu söylentiye göre? Yenidendoğan Ejder. Sarı gözlü bir adam. Başka?”

Tüccarın yüzü boncuk boncuk terledi. “Hiç kimse, Lordum. Başkasını duymadım. Yalnızca söylenti, Lordum. Rüzgâra saçılmış saman çöpleri; fazlası değil. Biraz sonra kaybolan bir duman bulutu. Lorduma bir varil İki Nehir tütünü hediye etme onurunu bana bahşeder misiniz? Takdirimi ifade etmek için... şeref duyarım... minnet...”

Mat masaya bir Andor altın kronu attı. “Bununla kendine benden içki al.”

Arkasını dönerken masadan yükselen mırıltıları duydu. “Gırtlağımı kesecek sandım. Şaraba doydukları zaman bu genç lordları bilirsiniz.” Bunu çatal sakallı tüccar söylemişti. “Tuhaf bir genç,” dedi kadın. “Tehlikeli. Hilelerini bu tip adamların üzerinde deneme, Paetram.” “Ben onun lord olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi başka bir adam hırçınlıkla. Mat Cairhienli olduğunu tahmin etti. Dudağı kıvrıldı. Bir lord mu? Önerilse bile lord olmazdı. *İki Nehir’de Beyazpelerinler. Işık! Işık bize yardım et!*

Kalabalığı yararak kapıya yöneldi. Duvarın yanındaki yığından iki takunya aldı. Gelirken giydiği takunyalar olduğundan emin değildi –hepsi birbirine benziyordu– ama aldırmıyordu. Çizmeleri içine sığıyordu.

Dışarıda yağmur yağıyordu; karanlığı daha da derinleştiren hafif bir yağmur. Yakasını kaldırarak hantal bir koşuyla Maule’un çamurlu sokaklarından, gürültülü meyhanelerin, iyi aydınlanmış hanların ve kara pencereli evlerin önünden geçti. Çamur yerini iç şehrin başlangıcını işaretleyen duvarın dibindeki döşeme taşlarına bıraktığında takunyaları fırlatıp attı ve onları oldukları yerde bırakıp koşmaya devam etti. Taş’a açılan en yakın kapıyı koruyan Savunucular tek söz etmeden geçmesine izin verdiler; kim olduğunu biliyorlardı. Perrin’in odasına kadar koştu, tahtadaki yarığı fark etmeden kapıyı hızla açtı. Perrin’in heybeleri yatağın üzerinde duruyordu ve Perrin gömleklerini, çoraplarını içine dolduruyordu. Yalnızca tek mum yakmıştı, ama loşluğun farkında değil gibiydi.

“Demek işittin,” dedi Mat.

Perrin yaptığı işe devam etti. “Köyü mü? Evet. Faile için söylenti kokusu bulmaya gittim. Bu geceden sonra, onu buradan...” Gırtlağının derinliklerinden çıkan hırlama Mat’in tüylerini diken diken etti; öfkeli bir kurt gibi çıkmıştı sesi. “Fark etmez. Duydum. Belki bu da iş görür.”

Bu da mı? diye düşündü Mat. “İnanıyor musun?”

Perrin bir anlığına başını kaldırdı; gözleri mumun ışığını topladı, altın sarısı parladı. “Benim açımdan fazla kuşku yok gibi. Gerçeğe fazla yakın.”

Mat huzursuzca kıpırdandı. “Rand biliyor mu?” Perrin başını sallamakla yetindi ve toplanma işine döndü. “Ee, ne diyor?”

Perrin, ellerindeki katlanmış pelerine bakarak durdu. “Kendi kendine mırıldanmaya başladı. ‘Yapacağını söyledi. Öyle dedi. Ona inanmalıydım.’ Böyle şeyler. Anlamlı gelmedi. Sonra beni yakamdan yakaladı ve ‘beklemedikleri şeyi’ yapması gerektiğini söyledi. Anlamamı istiyordu, ama kendisinin bile anladığından emin değilim. Gitsem de kalsam da, umurunda

değilmiş gibi. Hayır, bunu geri alıyorum. Sanırım gideceğim için rahatlamıştı."

"Nasıl kaynatırlarsa kaynatsınlar, o hiçbir şey yapmayacak," dedi Mat. "Işık, *Callandor*'la bin Beyazpelerin'i patlatabilirdi! O lanet Trolloclara ne yaptığını gördün. Gidiyorsun, öyle mi? İki Nehir'e. Yalnız mı?"

"Sen de gelmiyorsan." Perrin pelerini heybeye tıktı. "Geliyor musun?"

Mat yanıt vermek yerine, yüzünde değişen gölgelerle ileri geri adımladı. Annesi ve babası, kız kardeşleri Emond Meydanı'ndaydı. Beyazpelerinlerin onlara zarar vermek için sebepleri yoktu. Eve dönerse, bir daha asla ayrılamayacağı, daha o poposunu yere koymadan annesinin onu evlendireceği gibi bir his vardı içinde. Ama gitmezse ve Beyazpelerinler onlara zarar verirse... Beyazpelerinler için bir söylenti yeterliydi, öyle duymuştu. Ama neden onlar hakkında söylenti çıksın ki? Coplinler, o yalancılar ve baş belaları bile babasını severdi. Abell Cauthon'u herkes severdi.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Perrin sessizce. "Duyduğum hiçbir şey senden bahsetmiyordu. Yalnızca Rand ve ben."

"Yak beni, gidece..." Söyleyemedi. Gitmeyi düşünmek kolaydı, ama gideceğini söylemek? Boğazı sıkışıp sözcükleri boğdu. "Senin için kolay mı, Perrin? Gitmek, demek istiyorum. Sen... bir şey hissetmiyor musun? Seni burada tutmaya çalışan? Gitmemen için sebepler söyleyen?"

"Yüzlercesi Mat, ama gelip Rand'a ve *ta'veren* olmaya dayandığını biliyorum. Sen bunu kabullenmezsin, değil mi? Kalmak için yüz sebep, ama hepsinden ağır gelen tek bir sebep. Beyazpelerinler İki Nehir'de ve beni bulmaya çalışırken insanları incitecekler. Gidersem durdurabilirim."

"Neden Beyazpelerinler seni, insanları incitecek kadar çok istesin ki? Işık, sarı gözlü birini soracak olsalar, Emond Meydanı'nda kimse kimden bahsettiklerini anlamaz! Hem, onları sen nasıl durduracaksın? Bir çift el daha, fazla işe yaramaz. Aaah! Beyazpelerinler İki Nehir halkını itip kakabileceklerini düşünüyorsa, bir ağız dolusu kösele ısırmışlar."

"Adımı biliyorlar," dedi Perrin yumuşak sesle. Bakışları baltasının duvarda asılı olduğu yere kaydı. Kemer sapına ve duvardaki kancaya dolanmıştı. Ya da belki baktığı baltanın altında, duvara yaslı duran çekice kaymıştı; Mat emin olamıyordu. "Ailemi bulabilirler. Neden diyorsan, kendilerine has sebepleri var, Mat. Tıpkı benim de kendime has sebeplerim olduğu gibi. Kimin sebebinin daha iyi olduğunu kim bilebilir?"

“Yak beni, Perrin. Yak beni! Ben gitmek isti-ti... Gördün mü? Artık söyleyemiyorum bile. Sanki kafam, söylersem yapacağımı biliyor. Aklımdan bile söyleyemiyorum!”

“Farklı yollar. Daha önce de farklı yollara gittik.”

“Farklı yollara lanet olsun,” diye homurdandı Mat. “Rand, artık burama kadar geldi, beni lanet olası yollarına ittiren Aes Sedailer de öyle. Bu sefer kendi istediğim yere gitmek, kendi istediğim şeyi yapmak istiyorum!” Kapıya döndü, ama Perrin’in sesi onu durdurdu.

“Umarım yolun mutlu bir yol olur, Mat. Işık sana güzel kızlar ve kumar oynamak isteyen aptallar göndersin.”

“Ah, yak beni, Perrin. Işık sana da dilediğini göndersin.”

“Sanırım gönderecek.” Bu fikir onu mutlu etmiyor gibiydi.

“Babama iyi olduğumu söyler misin? Anneme de? Hep endişelenirdi. Kız kardeşlerime de göz kulak ol. Beni gizlice gözetleyip her şeyi anneme yetiştirirlerdi, ama onlara bir şey olmasını istemem.”

“Söz veriyorum, Mat.”

Kapıyı arkasından kapatan Mat amaçsızca koridorlarda dolandı. Kız kardeşleri Eldrin ve Bodewhin hep, “Anne, Mat yine başını belaya soktu. Mat yapmaması gereken bir şey yapıyor, anne,” diye bağırarak koşmaya hazır beklerdi. Özellikle de Bode. Şimdi on altı ve on yedi yaşlarında olmalıydılar. Muhtemelen fazla zaman geçmeden, seçildiğini bile bilmeyen sıkıcı bir çiftçi ile evlenmeyi düşünmeye başlayacaklardı. Köyden ayrılalı bu kadar olmuş muydu? Bazen hiç de öyle gelmiyordu. Bazen Emond Meydanı’ndan daha bir iki hafta önce ayrılmış gibi geliyordu. Bazen de seneler olmuş gibi, ama belirsizce hatırlanan seneler. O sopa yerken Eldrin ve Bode’un alayla güldüklerini hatırlıyordu, ama artık yüz hatları hafızasında keskin değildi. Kendi kız kardeşlerinin yüzleri. Hafızasındaki o lanet delikler, yaşamındaki delikler gibi.

Berelain’in yaklaştığını gördü ve elinde olmadan sırıttı. Bütün çalımına rağmen, güzel bir kadındı. O vücuduna yapışan ipek, mendil olacak kadar inceydi; beyaz, mükemmel göğsünü epey teşhir edecek kadar aşağı çekilmiş olmasından bahsetmeye bile gerek yok.

Mat en iyi selamıyla, zarif ve resmi, yerlere kadar eğildi. “İyi akşamlar, Leydim.” Kadın bakmaya bile tenezzül etmeden geçip gidecek oldu ve Mat öfkeyle doğruldu. “Hem kör, hem sağır mısın, kadın? Ben üzerinde yürünecek bir halı değilim ve konuştuğumu açık açık duydun. Poponu

çimdikleyecek olsam tokat atarsın, ama bunu yapana kadar, medeni selamıma medeni bir karşılık beklerim!”

Mayene Başı yerinde kalakaldı, ona bütün kadınların baktığı gibi baktı. O bakışlardan sonra, ona bir gömlek dikebilir ve kaç kilo geldiğini söyleyebilirdi, son banyosunu ne zaman yaptığından bahsetmeye bile gerek yok. Sonra kendi kendine mırıldanarak sırtını döndü. Mat’in tek yakalayabildiği, “Bana fazla benziyor,” oldu.

Hayretler içinde sırtına bakakaldı. Ona tek kelime etmemişti! O yüz, o yürüyüş, havaya kaldırdığı burnu... ayaklarının yere dokunuyor olmasına bile şaşmak gerekirdi. Berelain ve Elayne gibilerle konuşmanın ona kazandırdığı buydu işte. Bir sarayınız ve Artur Şahinkanadı’na kadar uzanan bir soyunuz olmadığı sürece size pislik gibi bakan asiller. Eh, tombul bir aşçı yamağı tanıyordu... tam da gerektiği kadar tombul... ve o, Mat’i pislik olarak görmüyordu. Dara’nın bir kulak kemirmesi vardı ki...

Düşünceleri yerlerinde kalakaldılar. Dara’nın uyanık olup olmadığını, bir kucak isteyip istemediğini görmeye gitmeyi düşünüyordu. Berelain’le flört etmeyi bile düşünmüştü! Ve Perrin’e söylediği son sözler. *Kız kardeşlerime göz kulak ol.* Sanki çoktan karar vermiş, ne yapacağını biliyormuş gibi. Ama karar vermemişti. Bu kadar kolay kayıp gitmeyecekti. Belki de bir yol vardı.

Cebinden bir altın para çıkararak havaya fırlattı ve diğer eli ile yakaladı. İlk defa, bir Tar Valon markası olduğunu gördü, stilize bir gözyaşı damlası olan Tar Valon Alevi’ne bakıyordu. “Tüm Aes Sedailer kavrulsun!” dedi yüksek sesle. “Ve beni bu işe soktuğu için Rand al’Thor da kavrulsun!”

Siyah ve altın rengi üniforma içindeki bir hizmetkâr endişeyle ona bakarak adımının ortasında durdu. Adamın gümüş tepsisine sargı bezleri ve merhem kavanozları yığılmıştı. Mat’in onu gördüğünü fark ettiğinde yerinde sıçradı.

Mat, altın markayı adamın tepsisine attı. “Dünyadaki en büyük aptaldan. İyi harcamaya bak, kadınlara ve şaraba.”

“Te-teşekkür ederim, Lordum,” diye kekeledi adam, sersemlemiş gibi.

Mat onu durduğu yerde bıraktı. *Dünyadaki en büyük aptal. Öyle değil miyim?*

14
Mayene Âdetleri

Kapı Mat'in arkasından kapanırken, Perrin başını iki yana salladı. Mat İki Nehir'e dönmektense kafasına bir çekiçle vurmayı tercih ederdi. Zorunlu olmadığı sürece. Perrin de eve gitmekten kaçınmanın bir yolu olmasını diliyordu. Ama başka yol yoktu; bu demir kadar katı ve aynı ölçüde affetmez bir gerçekti. Mat ile kendisi arasındaki fark, Perrin'in istemediği halde bunu kabul etmeye razı olmasıydı.

Ne kadar dikkat ederse etsin, gömleğini çıkarmak homurdanmasına sebep oldu. Kahverengilere ve sarılara solmuş iri bir bere tüm sol omzuna yayılmıştı. Bir Trolloc baltasını aşıp yaklaşmış, ancak Faile'in hızlı hançeri bu kadarla kurtulmasına yardımcı olmuştu. Omzu yıkanırken acıyordu, ama en azından Tear'da soğuk su için endişelenmeye gerek yoktu.

Eşyalarını toplayıp hazırlanmıştı, yalnızca sabah değiştireceği kıyafetler heybelerine girmemişti. Güneş doğar doğmaz gidip Loial'i bulacaktı. Ogier'i bu gece rahatsız etmenin anlamı yok. Muhtemelen çoktan yatmıştı, birazdan Perrin'in de yapmaya niyetlendiği şey. Nasıl halledeceğine karar veremediği tek sorun Faile idi. Tear'da kalmak bile, onun için Perrin ile gitmekten daha iyiydi.

Kapı açılarak onu şaşırttı. Kapı aralanır aralanmaz Perrin'e doğru bir parfüm kokusu süzüldü; aklına sıcak bir yaz gecesindeki sarmaşık çiçeklerini getirdi. Baştan çıkarıcı bir koku, ağır değil, ondan başka kimse için değil, ama Faile'in kullanacağı bir şey de değil. Yine de, Berelain odaya girince epey şaşırdı.

Kadın kapının kenarını tutarak gözlerini kırpıştırdı, Perrin'e odanın ona ne kadar loş gelmiş olması gerektiğini hatırlattı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

dedi kadın tereddütle. Arkasından ışıyan koridor lambaları varken, gözlerini dikip bakmamak zordu.

“Evet, Leydim.” Perrin eğildi; rahatça değil, ama elinden geldiği kadar. Faile dilediği kadar burnunu çekebilirdi, fakat Perrin nazik davranmamak için sebep göremiyordu. “Sabahleyin.”

“Ben de öyle.” Kadın kapıyı kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Perrin bakışlarını kaçırdı, kadın seyrettiğini düşünmesin diye göz ucuyla baktı. Berelain bu tepkiyi fark etmeden sözlerine devam etti. Tek mumun alevi kara gözlerinden yansıyordu. “Bu geceden sonra... Yarın arabayla Godan’a gideceğim ve oradan Mayene’e giden bir gemiye bineceğim. Günler önce gitmeliydim, ama işleri çözmenin bir yolu olması gerektiğini düşündüm. Ama yoktu elbette. Bunu daha erken görmeliydim. Bu gece beni ikna etti. Onun yaptıkları... Koridorlarda akan bütün o şimşekler. Yarın gidiyorum.”

“Leydim,” dedi Perrin kafası karışarak, “bunu neden bana anlatıyorsunuz?”

Kadının başını arkaya atma tarzı, aklına zaman zaman Emond Meydanı’nda nalladığı bir kısrağı getirdi; o kısrak her seferinde ısırmaya çalışırdı. “Lord Ejder’e söyleyesin diye, elbette.”

Bu mantıklı gelmedi. “Siz kendiniz söyleyebilirsiniz,” dedi, çileden çıkmaya başlayarak. “Gitmeden önce mesaj taşımak için zamanım olmayacak.”

“Ben... beni görmek isteyeceğini sanmıyorum.”

Her erkek onu görmek isterdi ve güzel bir kadındı. Üstelik kendisi iki gerçeği de biliyordu. Perrin, kadının başka bir şey söylemeye hazırlandığını gördü. O gece, Rand’ın yatak odasında olanlar onu korkutmuş muydu? Ya da saldırı, Rand’ın saldırıyı sona erdirme tarzı? Belki, ama bu kolay kolay korkacak bir kadın değildi, Perrin’i serinkanlı bir tavırla süzmesine bakarak, hiç değildi. “Mesajınızı bir hizmetkâra verin. Ben Rand’ı bir daha göreceğimden kuşkuluyum. Gitmeden önce görmeyeceğim. Herhangi bir hizmetkâr ona bir not götürebilir.”

“Senden gelmesi daha iyi olur. Lordun arkadaşlarından birinden...”

“Bir hizmetkâra verin. Ya da Aiellerden birine.”

“İstediğimi yapmayacak mısın?” diye sordu kadın inanmazlık içinde.

“Hayır. Beni duymadınız mı?”

Kadın başını yine arkaya attı, ama bu sefer bir fark vardı. Perrin ne olduğunu bilemiyordu. Kadın ona düşünceli düşünceli bakarak yarı kendi

kendine, mırıldandı, “Böylesine çarpıcı gözler.”
“Ne?” Perrin aniden orada beline kadar çıplak durduğunu fark etti. Kadının kendisini büyük bir dikkatle süzmesi, aniden kendini satın alınmadan önce incelenen bir at gibi hissetmesine sebep oldu. Sanki kadının bir sonra yapacağı şey ayak bileklerine ve dişlerine bakmak olacakmış gibi. Sabah giymeyi düşündüğü gömleği yatağın üzerinden kaptı ve başının üzerinden geçirdi. “Mesajınızı hizmetkârlardan birine verin. Artık yatmak istiyorum. Erken kalkmayı planlıyorum. Gün doğumundan önce.”
“Yarın nereye gidiyorsun?”
“Köye. İki Nehir’e. Geç oldu. Siz de yarın gidiyorsanız, herhalde biraz uyumak istersiniz. Ben yorgunum.” Elinden geldiğince geniş bir esnemeyle esnedi.
Kadın yine de kapıya dönmek için kıpırdamadı. “Sen demirci misin? Mayene’de bir demirciye ihtiyacım var. Demir süslemeler yapması için. İki Nehir’e dönmeden önce küçük bir mola vermez misin? Mayene’i çok... eğlenceli bulacaksın.”
“Ben köye dönüyorum,” dedi Perrin kararlılıkla, “ve siz de kendi odalarınıza gidiyorsunuz.”
Kadının hafifçe omuzlarını silkmesi bakışlarını yine telaşla kaçırmasına sebep oldu. “Belki başka zaman. İstediğim şeyi hep elde ederim. Ve sanırım ben...” Durdu, onu baştan aşağı süzdü. “...demir süslemeler istiyorum. Yatak odamın pencereleri için.” Öyle masumca gülümsedi ki, Perrin kafasında alarm gonglarının çaldığını hissetti.
Kapı yine açıldı ve Faile girdi. “Perrin, seni aramak için şehre gittim ve bir söylenti duydum...” Gözlerini Berelain’e dikerek yerinde kalakaldı.
Mayene Başı, onu görmezden geldi. Perrin’e yaklaşarak elini kolunda, omzunda dolaştırdı. Bir an Perrin onun başını aşağı çekip öpeceğini sandı... kadın öpücük ister gibi başını kaldırmıştı... ama Berelain, elini çabucak boynunun yanında dolaştırmakla yetindi, sonra geriledi. Perrin onu durdurmak için bir şey yapmaya kalkışmadan olup bitmişti bile. “Unutma,” dedi yumuşak sesle, yalnızmışlar gibi, “ben hep istediğim şeyi elde ederim.” Ve Faile’in yanından geçip odadan çıktı.
Perrin, Faile’in patlamasını bekledi, ama kız yatağın üzerindeki tıka basa dolu heybelere baktı ve, “Görüyorum ki, söylentiyi çoktan duymuşsun. Bu *yalnızca* bir söylenti, Perrin,” dedi.
“Sarı gözler söylentiden de fazlası olduğunu gösteriyor.”

Faile ateşe atılmış kuru dallar gibi patlıyor olmalıydı. Neden bu kadar serinkanlıydı? “Pekâlâ. O zaman bir sonraki sorun Moiraine. Seni durdurmaya çalışır mı?”

“Bilmiyorsa çalışamaz. Denerse bile, ben yine gideceğim. Ailem ve dostlarım var, Faile; onları Beyazpelerinlere bırakmayacağım. Ama şehirden çıkana kadar Moiraine’den saklamayı umuyorum.” Kızın gözleri bile, ormandaki karanlık göletler gibi sakindi. Bu Perrin’in tüylerinin diken diken olmasına sebep oldu.

“Ama bu söylentinin Tear’a ulaşması haftalar almış olmalı, İki Nehir’e at sürmek daha fazla hafta alır. O zamana kadar Beyazpelerinler gitmiş olabilir. Eh, senin buradan ayrılmanı istiyordum. Şikâyet etmemeliyim. Yalnızca ne beklemen gerektiğini bilmeni istiyorum.”

“Yollar’ı kullanırsam haftalar almaz,” dedi Perrin ona. “İki gün, belki üç.” İki gün. Daha hızlı gitmenin yolu olduğunu sanmıyordu.

“Sen de Rand al’Thor kadar delisin,” dedi Faile inanmazlık içinde. Yatağın ayakucuna oturarak bağdaş kurdu ve ona çocuklara ders vermeye uygun bir sesle hitap etti. “Yollar’a girersen umutsuzca delirmiş bir halde çıkarsın. O da çıkabilirsen, ki büyük olasılıkla çıkamazsın. Yollar lekeli, Perrin. Kaç zamandır karanlıktalar –üç yüz mü? Dört yüz mü? Loial’e sor. Sana söyler. Yollar’ı yapan ya da yetiştiren ya da her neyse, Ogierlerdi. Onlar bile Yollar’ı kullanmıyor. Neden, zarar görmeden çıkmayı başarsan bile, nereden çıkacağını ancak Işık bilebilir.”

“Ben Yollar’da yolculuk ettim, Faile.” Ve korkutucu bir yolculuktu. “Loial bana rehberlik edebilir. Rehber taşları okuyabilir; daha önce böyle gittik. Ne kadar önemli olduğunu anladığında benim için bunu yapar.” Loial da Tear’dan uzaklaşmak için can atıyordu; annesinin nerede olduğunu öğreneceğinden korkuyor gibiydi. Perrin yardım edeceğinden emindi.

“Eh,” dedi Faile, ellerini birbirine sürterek. “Pekâlâ. Macera istiyordum ve bu kesinlikle bir macera. Tear Taşı’ndan ve Yenidendoğan Ejder’den ayrılmak, Yollar’da yolculuk etmek, Beyazpelerinlerle savaşmak. Acaba Thom Merrilin’i de gelmeye ikna edebilir miyiz? Bir ozanımız olmasa bile, bir âşık iş görür. Tüm hikâyeye egemen olacak bir Yenidendoğan Ejder ya da Aes Sedai de yok. Ne zaman gidiyoruz? Sabahleyin mi?”

Perrin, sesinin sakin çıkması için derin bir nefes aldı. “Ben yalnız gidiyorum, Faile. Yalnızca Loial ve ben.”

“Yük atına ihtiyacımız olacak,” dedi Faile, Perrin hiç konuşmamış gibi. “Sanırım iki tane. Yollar karanlıktır. Lambalara ve epey yağa ihtiyacımız

olacak. Senin İki Nehirliler. Çiftçiydiniz, değil mi? Beyazpelerinlerle savaşırlar mı?”

“Faile, dedim ki...”

“Ne dediğini duydum,” diye terslendi kız. Gölgeler, çekik gözleri ve çıkık elmacık kemikleri ile, ona tehlikeli bir ifade veriyordu. “Duydum ve hiç mantıklı gelmedi. Ya bu çiftçiler savaşmazsa? Ya da nasıl savaşacaklarını bilmiyorlarsa? Onlara kim öğretecek? Sen mi? Yapayalnız mı?”

“Ne yapılması gerekiyorsa onu yapacağım,” dedi Perrin sabırla. “Sensiz.”

Faile öyle bir hızla ayağa fırladı ki, Perrin boğazına atılacağını sandı. “Berelain seninle gelir mi sanıyorsun? Arkanı kollar mı? Ya da belki de kucağına oturup ciyaklamasını tercih edersin. Gömleğini beline sok, seni kıllı hödük! Burası o kadar karanlık olmak zorunda mı? Berelain loş ışıktan hoşlanıyor, değil mi? Işığın Evlatları’na karşı pek işine yarar ya!”

Perrin itiraz etmek için ağzını açtı ve söylemek üzere olduğu şeyleri değiştirdi. “Kucaklaması hoş biri, Berelain. Hangi erkek onu kucağında istemez ki?” Kızın yüzündeki incinme göğsünü demir bir mengene gibi sıkıştırdı, ama kendini devam etmeye zorladı. “Köyde işim bittiği zaman Mayene’e gidebilirim. Benden gitmemi istedi ve ben de gidebilirim.”

Faile tek kelime etmedi. Ona taştan bir ifadeyle baktı, sonra hızla döndü ve koşarak çıktı, kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Perrin elinde olmadan takip etmek üzere hareketlendi, sonra elleriyle kapı çerçevesini, canını acıtacak kadar sıkı kavrayarak durdu. Baltasının kapıda açtığı kıymık kıymık yarığa baktı ve kendini ona, Faile’e söyleyemediklerini söylerken buldu. “Beyazpelerinler öldürdüm. Ben onları öldürmesem onlar beni öldüreceklerdi, ama yine de buna cinayet diyorlar. Ben köye ölmek için gidiyorum, Faile. Halkımı incitmelerini engellemenin tek yolu bu. Beni asmalarına izin vermek. Bunu görmene izin veremem. Yapamam. Durdurmaya bile çalışabilirsin ve o zaman onlar...”

Başını kapıya yasladı. Faile şimdi, onu bir daha görmeyeceğine üzülmezdi; asıl önemli olan buydu. Gidip başka bir yerde, Beyazpelerinlerden ve *ta’veren*’lerden ve kötülük kabarcıklarından uzakta, kendi macerasını bulurdu. Önemli olan tek şey buydu. Perrin acıyla ulumak istememeyi diledi.

Faile, kimin yanından geçtiğine, kimlerin yolundan kaçıştığına aldırmadan koşarcasına koridorlarda yürüyordu. Perrin. Berelain. Perrin. Berelain. *Yarı çıplak dolaşmaktan hoşlanan süt suratlı bir tilki istiyor, öyle mi? O ne istediğini bilmiyor. Kıllı hödük! Tahta kafalı aptal! Demirci! Bir de o sinsi domuz, Berelain. O oynak keçi!*

Önünde, hayal gücüne yer bırakmayan elbisenin içinde, sanki yürüyüşü erkeklerin gözlerinin yuvalarından uğraması için hesaplanmış değilmiş gibi salınarak yürüyen Berelain'i görene kadar nereye gittiğinin farkında değildi. Faile ne yaptığını düşünmeden Berelain'in önüne fırladı ve iki koridorun kesiştiği yerde onunla yüzleşmek için döndü.

"Perrin Aybara bana ait," diye terslendi. "Ellerini ve gülümsemelerini ondan uzak tut!" Ne dediğini fark edince saç diplerine dek kızardı. Kendi kendine bunu asla yapmayacağına, hasat zamanı yerde yuvarlanan çiftçi kızları gibi bir erkek için kavga etmeyeceğine söz vermişti.

Berelain sakin sakin tek kaşını kaldırdı. "Sana mı ait? Tuhaf, tasmasını görmedim. Siz hizmetçiler... yoksa çiftçi kızı mıydın?.. çok tuhaf fikirler ediniyorsunuz."

"Hizmetçi mi? Hizmetçi mi! Ben..." Faile öfkeli sözleri durdurmak için dilini ısırdı. Mayene Başı, ha? Saldaea'da Mayene'den daha büyük mülkler vardı. Bu kadın Saldaea saraylarında bir hafta dayanmazdı. Bir yandan şahin avcılığı yaparken, diğer yandan şiir okuyabilir miydi? Bütün gün avda at sürdükten sonra, geceleyin Trolloc saldırılarına nasıl karşı konacağını tartışırken kanun çalabilir miydi? Erkekleri tanıdığını sanıyordu, değil mi? Yelpaze dilini biliyor muydu? Bileğin bir bükülmesi ve dantel bir yelpazenin duruşuyla bir erkeğe gitmesini ya da kalmasını söyleyebilir miydi? *Işık üzerimde parlasın, ben neler düşünüyorum? Bir daha asla yelpaze tutmayacağıma yemin etmiştim!* Ama başka Saldaea gelenekleri de vardı. Faile elinde bir hançer bulunca şaşırdı; kullanmayı düşünmediği sürece hançer çekmemesi öğretilmişti ona. "Saldaea'daki çiftçi kızlar erkeklerini çalanlarla başa çıkmak için yollar bilirler. Perrin Aybara'yı unutmaya yemin etmezsen, kafanı yumurta gibi tıraşlarım. Belki o zaman tavuklara bakan oğlanlar seni ister!"

Berelain'in bileğini nasıl yakaladığından emin değildi, ama aniden kendini havada uçarken buldu. Sırtına çarpan zemin ciğerlerinin boşalmasına sebep oldu.

Berelain gülümseyerek ve Faile'in hançerini avucuna vurarak durdu. "Bir Mayene geleneği. Tearlılar kiralık katil kullanmayı pek sever ve

nöbetçiler her zaman yakınında olmayabilir. Saldırıya uğramaktan nefret ederim, çiftçi kız, bu yüzden yapacağım şu. Demirciyi elinden alacağım ve beni eğlendirdiği sürece yanımda tutacağım. Ogier yemini ederim, çiftçi kız. Enfes bir erkek... o omuzlar, o kollar; gözlerinden bahsetmiyorum bile... ve biraz kültürsüz olsa da, bunu telafi edebilirim. Sarayımdakiler nasıl giyinmesi gerektiğini ona öğretebilir. O korkunç sakalından da kurtuluruz. Nereye giderse gitsin onu bulacağım ve benim yapacağım. İşim bittiği zaman sen alabilirsin. Seni hâlâ istiyorsa, elbette."

Faile sonunda nefes almayı başararak ayağa kalktı ve ikinci bir hançer çekti. "Giyindiğini sandığın o giysileri parçaladıktan sonra seni sürükleyerek ona götüreceğim ve domuzun teki olduğunu söyleteceğim!" *Işık bana yardım et, gerçekten de çiftçi kızı gibi davranıyorum ve konuşuyorum!* En kötüsü de söylediklerini kastetmesiydi.

Berelain ihtiyatla pozisyon aldı. Görünüşe göre hançeri değil, ellerini kullanmayı planlıyordu. Hançeri yelpaze gibi tutuyordu. Faile ayak uçlarında yaklaştı.

Rhuarc aniden aralarına girdi, tepelerine dikildi ve daha iki kadın onu gerçekten fark edemeden hançerleri ellerinden kaptı. "Bu gece yeterince kan görmediniz mi?" dedi soğuk soğuk. "Huzuru bozacağını düşündüğüm onca kişi arasında, adları en son geçecek ikinizdiniz."

Faile ağzı açık, ona bakakaldı. Hiçbir işaret vermeden döndü ve yumruğunu Rhuarc'ın kısa kaburgalarına indirdi. En zorlu adam bile orada acıyı hissederdi.

Rhuarc ona bakmaya bile zahmet etmeden elini yakaladı, kolunu dümdüz yanda durmaya zorladı ve büktü. Faile aniden kendini çok dik dururken ve adamın kolunu omzundan çıkarmamış olduğunu umarken buldu.

Rhuarc hiçbir şey olmamış gibi Berelain'e hitap etti. "Odana gideceksin ve güneş ufuktan yükselene kadar çıkmayacaksın. Sana kahvaltı getirilmemesini emredeceğim. Biraz açlık çekersen her şeyin bir yeri ve zamanı olduğunu hatırlarsın."

Berelain vakarla sırtını dikleştirdi. "Ben Mayene Başı'yım. Kimse bana bu şekilde emir..."

"Odana gideceksin. Şimdi," dedi Rhuarc ona ifadesizce. Faile adama tekme atıp atamayacağını merak etti; gerginleşmiş olmalıydı, çünkü bu düşünce aklına gelir gelmez adam bileğindeki basıncı artırdı ve Faile ayak

uçlarında yükseldi. “Gitmezsen,” diye devam etti Rhuarc, “ilk konuşmamızı tekrarlarız, sen ve ben. Hem de buracıkta.”

Berelain’in yüzü önce beyazladı, sonra kızardı. “Pekâlâ,” dedi katı katı. “Israr ediyorsan, belki ben...”

“Tartışma önermedim. Üçe kadar saydığımda seni hâlâ görebiliyorsam... Bir.”

Berelain inleyerek eteklerini topladı ve koştu. Bunu yaparken bile sallanmayı başarıyordu.

Faile şaşkınlık içinde onun uzaklaşmasını izledi. Kolunun yerinden çıkacak gibi olmasına değerdi. Rhuarc da, dudaklarında küçük, takdir dolu bir gülümsemeyle Berelain’i izliyordu.

“Beni bütün gece tutmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu Faile. Adam onu bıraktı... ve hançerleri beline soktu. “Onlar benim!”

“Ceza,” dedi. “Kavga ettiği için Berelain’in cezası, inatçı bir çocuk gibi yatağa gönderilmesini senin izlemen oldu. Seninki ise değer verdiğin bu hançerleri kaybetmek. Başka hançerlerin olduğunu biliyorum. İtiraz edersen onları da alabilirim. Huzurun bozulmasına izin vermeyeceğim.”

Faile ona dik dik baktı, ama söylediklerini kastettiğini tahmin ediyordu. O hançerler işini bilen bir adam tarafından özellikle onun için yapılmıştı; dengeleri mükemmeldi. “Berelain’le nasıl bir ‘ilk konuşma’ yaptınız? Neden öyle kaçtı?”

“Bu onunla benim aramda. Bir daha ona yaklaşmayacaksın, Faile. Bu kavgayı onun başlattığına inanmıyorum; o kadının silahları hançerler değil. İkinizden biri bir daha sorun çıkarırsa, ikinizi de çöp taşıma işine veririm. Ben bu mekânda barış ilan ettikten sonra düellolarını yapmaya devam edebileceklerini sanan Tearlılar oldu, ama çöp arabalarının kokusu onlara kısa zamanda hata yaptıklarını öğretti. Sen de aynı şekilde öğrenmemeye bak.”

Faile kolunu ovuşturmadan önce adamın gözden kaybolmasını bekledi. Rhuarc ona babasını hatırlatıyordu. Babası kolunu büktüğünden değil, ama konumları ne olursa olsun, o da sorun çıkaranlara sabır gösteremezdi ve kimse onu hazırlıksız yakalayamazdı. Faile Berelain’i bir şeye yapmaya zorlayıp zorlayamayacağını merak etti. Sırf çöp arabalarının arasında ter döktüğünü görmek için. Ama Rhuarc, ikiniz de, demişti. Babası da ne söylerse kastederdi. Berelain. Berelain’in söylediği bir şey zihninin arkalarını gıdıklıyordu. Ogier yemini. İşte buydu. Bir Ogier asla andını

bozmazdı. “Ogier andı bozan,” demek, “cesur korkak” ya da “bilge aptal” demeye denkti.

Faile yüksek sesle gülmekten kendini alamadı. “Demek onu benden alacaksın, seni aptal tavus kuşu. Onu bir daha gördüğünde, o da görürsen, bir kez daha benim olacak.” Kendi kendine gülerek ve zaman zaman omzunu ovalayarak hafif bir yürekle yürüyüp gitti.

15
Eşikte

Mat cam şişeli lambayı yükseğe kaldırarak Taş'ın derinliklerindeki dar koridora baktı. *Hayatım söz konusu olmadığı sürece. Böyle söz vermiştim. Eh, hayatım buna bağlı değilse kavrulayım!*

Kuşku onu yine eline geçiremeden seğirtti, kuru kuru çürümüş, menteşelerinde çarpık duran kapıların, paslı menteşelerin üzerinde yalnızca tahta parçaları halinde kalmış başka kapıların önünden geçti. Zemin yeni süpürülmüştü, ama yine de hava eski toz ve küf kokuyordu. Karanlıkta bir şey koşturarak geçti ve Mat bunun ondan kaçan, kuşkusuz yakında, bildiği bir deliğe koşan bir sıçan olduğunu fark etmeden önce hançerini çekmişti bile.

"Bana çıkış yolunu göster," diye fısıldadı sıçanın peşinden, "o zaman seninle gelirim." *Neden fısıldıyorum? Burada beni duyabilecek kimse yok.* Ama burası sessiz kalması gereken bir yer gibiydi. Tepesindeki Taş'ın ağırlığının üzerine bindiğini hissedebiliyordu.

Son kapı, demişti Egwene. O kapı da çarpıktı. Tekmeleyerek açtı ve kapı parçalandı. Oda loş şekillerle doluydu, kasalar ve fıçılar, duvarların dibine ve ortaya yığılmış eşyalar. Ve toz. *Büyük Emanet! Terk edilmiş bir çiftliğin bodrumu gibi görünüyor, ama daha kötü.* Egwene ve Nynaeve'in buraya indiklerinde toz alıp eşyaları düzenlememelerine şaşmıştı. Kadınlar, gerek olmadığı durumlarda bile hep toz alıp düzeltirdi. Yerde birbirini kesen ayak izleri vardı, bazıları çizmelerden kalma. Ağır nesnelerin yerini değiştirmek için adam getirttiklerinden kuşku yoktu. Nynaeve erkekleri çalıştıracak iş bulmaktan hoşlanırdı; muhtemelen özellikle kendi hallerinde eğlenen adamlar bulmuştu.

Mat'in aradığı şey kargaşanın ortasında kendini gösteriyordu. Yüksek, kızıltaştan bir kapı çerçevesi, lambasının düşürdüğü gölgelerin içinde tuhaf tuhaf dikiliyordu. Mat yaklaştığı zaman daha da tuhaf göründü. Bir şekilde, çarpık gibi. Gözü, onu çepeçevre izlemek istemiyordu; köşe birleşimleri doğru gelmiyordu. Yüksek, boş dikdörtgen bir şekilde bir üflemeyle düşecek gibi görünüyordu, ama Mat sınarcasına ittirdiğinde kıpırdamadı. Mat, o nesneyi devirmek istemediğinden emin olamayarak daha kuvvetli ittirdi ve eşiğin o tarafı tozun içinde sürüklendi. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Sanki bir kabloyla tavana asılmış gibiydi. Görmek için lambayı kaldırdı. Kablo yoktu. *En azından ben içindeyken devrilmez. Işık, içeri gireceğim, değil mi?*

Yakınındaki yüksek, ters duran bir fıçının üzerinde, lime lime kumaş parçalarına sarılmış biblolar ve küçük nesneler vardı. Mat lambayı koyabilmek için onları bir kenara ittirdi ve eşiği inceledi. *Ter'angreal.* Egwene neyden bahsettiğini biliyor muydu acaba. Muhtemelen biliyordu; ne kadar inkâr ederse etsin, kuşkusuz Kule'de her tür tuhaf şeyi öğrenmişti. *Bazı şeyleri inkâr ediyor, değil mi? Aes Sedai olmayı öğreniyor. Ama bunu inkâr etmedi, değil mi?* Gözlerini kıstığında sıradan bir taş kapı çerçevesine benziyordu, donuk bir renge sahip, toz yüzünden daha da donuk görünen bir kapı çerçevesi. Sadece basit bir çerçeve. Eh, o kadar da basit değil. İki direğinin üzerine, derine oyulmuş üç kıvrımlı çizgi boylu boyunca, aşağıdan yukarı uzanıyordu. Mat çiftlik evlerinde daha süslülerini görmüştü. Muhtemelen eşikten geçecek ve kendini yine bu tozlu odada bulacaktı.

Deneyene kadar bilemem, değil mi? Şans! Derin bir nefes aldı –tozdan dolayı öksürdü– ve ayağını eşikten geçirdi.

Sonsuzca parlak ve sonsuzca kalın, parlak bir ışık perdesine adım atar gibiydi. Sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca körleşti; kulakları, dünyanın bütün sesleri birleşmiş gibi, bir kükremeyle doldu. Ölçüsüz bir adım boyunca.

Sendeleyerek bir adım daha attı ve şaşkınlık içinde çevresine bakındı. *Ter'angreal* hâlâ oradaydı, ama bu kesinlikle başladığı yer değildi. Çarpık kapı çerçevesi yuvarlak bir salonun ortasında duruyordu. Tavan o kadar yüksekti ki, gölgelerin içinde kaybolmuştu. Kapının çevresi, alınıp götürülmüş direklere dolanmış dev sarmaşıklar gibi, sarmal çizerek loşlukta kaybolan tuhaf, sarı sütunlarla çevriliydi. Beyaz metalden sarmal ayaklı sehpaların üzerinde duran parlak kürelerden yumuşak bir ışık yayılıyordu. Sehpalar gümüş değildi; o kadar parlak değillerdi. Ve parıltının neyden

kaynaklandığına ilişkin işaret yoktu; aleve benzemiyordu; küreler parlıyordu işte. Zemin taşları beyaz sarı çizgiler halinde sarmal çizerek *ter'angreal*'den uzaklaşıyordu. Havada ağır bir koku vardı, keskin, kuru ve pek de hoş değil. Mat neredeyse dönüp gidecekti.

"Uzun zaman oldu."

Yerinde sıçradı, elinde bir hançer belirdi ve sütunların arasında bu sözcükleri böylesine sertçe söyleyen tıslamalı sesi aradı.

"Uzun zaman oldu, ama arayıcılar yine yanıt için gelmiş. Sorgucular bir kez daha gelmiş." Arkadaki sütunların arasında bir şekil hareket etti; bir adam, diye düşündü Mat. "Güzel. Lamba, meşale getirmedin, değil mi? Eskiden, şimdi ve gelecekte daima geçerli olacak anlaşma uyarınca. Demirin yok mu? Müzik aleti?"

Şekil açığa adım attı. Uzun boylu, çıplak ayaklı, kolları, bacakları ve bedeni sarı kumaş tabakalarına sarılmıştı ve Mat aniden onun bir adam olduğundan emin olamadı. Ya da insan. İlk bakışta insan gibi görünüyordu, ama belki fazla zarifti. Boyuna göre fazla zayıf görünüyordu, dar, uzun bir yüzü vardı. Derisi, hatta düz, siyah saçları ışığı, aklına bir yılanın pullarını getirecek şekilde yansıtıyordu. Ve o gözler... gözbebekleri siyah, dikey yarıklardı. Hayır, insan değil.

"Demir. Müzik aleti. Hiç yok mu?"

Mat hançerin ne olduğunu düşündüğünü merak etti; kesinlikle aldırış ediyor gibi görünmüyordu. Eh, hançerin ucu iyi çeliktendi, demirden değil. "Hayır. Demir yok. Müzik aleti... Neden?.." Aniden sustu. Üç soru, demişti Egwene. "Demir" ya da "müzik aletleri" için birini harcamayacaktı. *Cebimde bir düzine müzik aleti, sırtımda da bir demirhane olsa, neden umurunda olsun ki?* "Buraya gerçek yanıtlar için geldim. Onları verecek olan sen değilsen, beni verebilecek olana götür."

Adam –en azından erkek olduğuna karar vermişti Mat– hafifçe gülümsedi. Diş görünmedi. "Anlaşma uyarınca. Gel." Tek, uzun parmağıyla çağırdı. "Takip et."

Mat hançeri kol yeninde kaybetti. "Yol göster, takip edeyim." *Önümde, görebileceğim bir yerde dur. Burası tüylerimi diken diken ediyor.*

Garip adamı takip ederken, zeminin kendisi dışında hiçbir yerde düz çizgi göremiyordu. Tavan bile her zaman kubbeliydi ve duvarlar dışa doğru yay çiziyordu. Koridorlar her zaman kıvrımlıydı, eşikler yuvarlaktı ve pencereler mükemmel dairelerdi. Döşeme taşları spiraller ve kıvrımlı çizgiler çiziyordu ve aralıklı olarak tavanda görülen, bronz işlemelere

benzeyen şeyler karmaşık yuvarlaklardan oluşuyordu. Hiç resim yoktu, ne tablo, ne duvar halısı. Yalnızca desenler ve her zaman kıvrımlı desenler.

Mat sessiz rehberi dışında kimseyi görmedi; mekânın, ikisi dışında boş olduğuna inanabilirdi. Bir yerlerden, yüzlerce senedir insan ayağı değmemiş koridorlarda yürüme hissi hatırlıyordu ve bu da aynı hissi veriyordu. Ama bazen göz ucuyla bir hareket yakalıyordu. Yalnız, ne kadar hızlı dönerse dönsün kimseyi göremiyordu. Önkollarını ovarmış gibi yaparak, güven hissi için ceketinin yenlerindeki hançerleri kontrol etti.

O yuvarlak pencerelerin dışında gördükleri daha da kötüydü. Tepesinde şemsiye gibi eğik dalları olan yüksek, tel tel ağaçlar, dantelden dev yelpazeler gibi yaprakları olan başkaları, dikenli çalılar gibi dolaşık bitkiler. Gökyüzünde bulut görünmemesine rağmen hepsi loş, donuk bir aydınlıktaydı. Hep pencereler vardı ve hepsi kıvrımlı koridorun bir yanındaydı, ama bazen o yanın hangisi olduğu değişiyordu ve bir avlu ya da odalara bakıyor olması gereken pencereler, hep aynı ormana açılıyordu. Mat o pencerelerden bu saraya ya da her neyse ona ait başka tek yer, tek bina görmedi, yalnız...

Bir yuvarlak pencereden üç yüksek, gümüşsü kule gördü. Uçları aynı noktaya işaret edermiş gibi birbirlerine doğru bükülüyorlardı. Üç adım ötedeki, bir sonraki pencereden görünmüyorlardı, ama birkaç dakika sonra, o ve rehberi başka yöne bakmalarına yetecek kadar dönemeç aştıktan sonra, onları yine gördü. Kendi kendini bunları başka üç kule olduğuna ikna etmeye çalıştı, ama kulelerle arasında, kırık bir dalı sarkık duran, o yelpaze yapraklı ağaçlardan biri duruyordu, ilk seferinde de aynı noktada olan bir ağaç. Kuleleri ve kırık dallı tuhaf ağacı üçüncü kez, bu sefer on adım ötede, ama koridorun diğer yanında yine gördüğünde, durup dışarı neler olduğuna bakmaya çalıştı.

Yürüyüş bir türlü bitmiyordu.

"Ne zaman?.. Biz?.." Mat dişlerini sıktı. Üç soru. Soru sormadan öğrenmek güçtü. "Umarım beni, sorularımı yanıtlayabilecek olanlara götürüyorsundur. Kemiklerim kavrulsun, umarım öyledir. Benim ve senin hatırın için. Işık biliyor ya, umarım öyle olur."

"Burada," dedi garip, sarılara bürünmüş adam, o ince ellerinden biriyle Mat'in daha önce gördüğü kapılardan iki kat büyük, yuvarlak bir kapıya işaret ederek. Garip gözleri dikkatle Mat'i inceledi. Ağzı açıldı ve uzun, ağır bir nefes aldı. Mat ona kaşlarını çattı ve yabancı, seğiren omuzlarını kaldırdı. "Burada yanıtlarını bulabilirsin. Gir. Gir ve sor."

Mat de derin bir nefes aldı, sonra yüzünü buruşturarak burnunu ovaladı. O keskin, ağır koku rahatsız ediciydi. Tereddütle yüksek kapıya doğru bir adım attı ve başını çevirip rehberini aradı. Adam gitmişti. *Işık! Burası hakkında herhangi bir şey neden hâlâ beni şaşırtıyor, bilmiyorum. Eh, şimdi geri dönersem kavrulayım.* Kendi başına *ter'angreal*'i bulmayı başarıp başaramayacağını düşünmemeye çalışarak içeri girdi.

Kubbeli bir tavan altında, kırmızı beyaz sarmallı zemin taşları olan bir başka yuvarlak oda buldu. Sütunları, herhangi türden mobilyası yoktu. Yalnızca zemindeki sarmalların merkezinin çevresine dizilmiş üç kalın, sarmallı kaide vardı. Mat, sarmallara tırmanmadan tepelerine nasıl ulaşılır, göremiyordu, ama her birinin tepesinde, kırmızılara bürünmüş, rehberine benzeyen birer adam bağdaş kurmuş, oturuyordu. Hepsi erkek değil, diye karar verdi ikinci bakışında; o uzun, tuhaf gözlü yüzlerin ikisinde kesinlikle kadınsı çizgiler vardı. Nefes nefeseymiş gibi derin soluklar alarak o derin, delici bakışlarla ona baktılar. Mat bir şekilde onları sinirlendirip sinirlendirmediğini merak etti. *Bu pek olası değil. Ama onların benim derimi karıncalandırdıkları kesin.*

"Uzun zaman oldu," dedi sağdaki kadın.

"Çok uzun," diye ekledi soldaki kadın.

Adam başını salladı. "Ama yine gelmişler."

Üçünde de rehberle aynı tıslamalı sesler vardı; öyle ki, birbirlerinden ayırt etmek güçtü. Ve sözcükleri sertçe telaffuz ediyorlardı. Aynı anda konuştular, sözcükler tek bir ağızdan çıkmış bile olabilirdi. "Gir ve sor. Eski anlaşma uyarınca."

Mat daha önce derisinin karıncalandığını düşünmüşse, şimdi kesinlikle seğiriyordu. Kendini yaklaşmaya zorladı. Dikkatle –soru gibi anlaşılabilecek bir şey bile söylememeye özen göstererek– durumu ortaya serdi. Köyüne giren ve dostlarını avlayan Beyazpelerinler onu da avlıyor olabilirdi. Dostlarından biri Beyazpelerinler ile yüzleşecek, diğeri yüzleşmeyecekti. Ailesi muhtemelen tehlikede değildi, ama lanet Işığın lanet Evlatları ortalardayken... Bir *ta'veren* onu kıpırdamamacasına çekiştirirken. İsim vermek ya da Rand'ın Yenidendoğan Ejder olduğundan bahsetmek için sebep göremiyordu. İlk sorusunu –ve diğer ikisini– Büyük Emanet'e gelmeden önce hazırlamıştı. "Halkıma yardım etmek için eve dönmeli miyim?" diye sordu sonunda.

Üç çift yarık göz ondan ayrıldı –gönülsüzce, gibi gelmişti– ve başının üzerindeki havayı inceledi. Sonunda soldaki kadın konuştu, "Rhuidean'a

gitmelisin.”

O konuşur konuşmaz gözler yine Mat’e dikildi ve derin derin nefes alarak öne eğildiler, ama o anda bir çan çaldı, odada yuvarlanan gür, metalik bir ses. Sallanarak doğruldular, birbirlerine, sonra yine Mat’in başının üzerindeki havaya baktılar.

“O da onlardan,” diye fısıldadı soldaki kadın. “Gerilim. Gerilim.”

“Lezzet,” dedi adam. “Uzun zaman oldu.”

“Daha zaman var,” dedi diğer kadın onlara. Sesi sakin çıkıyordu... hepsinin öyle... ama Mat’e dönerken sesinde bir keskinlik vardı. “Sor. Sor.”

Mat öfkeyle onlara baktı. *Rhuidean mı? Işık!* Bu Kıraç’ta bir yerdeydi, Işık ve Aieller bilir nerede. Kendisinin bildiği bu kadardı. Kıraç’ta! Öfke Aes Sedailerden nasıl uzaklaşacağı ve hafızasının kayıp kısımlarını nasıl hatırlayacağı hakkındaki soruları kafasından çıkardı. “Rhuidean!” diye havladı. “Rhuidean’a gitmek istiyorsam Işık kemiklerimi küle çevirsin! Ve gidersem de kanım toprağa dökülsün! Neden gideyim ki? Sorularıma yanıt vermiyorsunuz. Yanıt vermek zorundasınız, bilmece değil!”

“Rhuidean’a gitmezsen,” dedi sağdaki kadın, “öleceksin.”

Çan yine, bu kez daha yüksek sesle çaldı; Mat titreşimleri çizmelerinde hissetti. Üçünün bakışmaları açık açık endişeliydi. Ağzını açtı, ama onlar yalnızca birbirleriyle ilgileniyorlardı.

“Gerilim,” dedi kadınlardan biri. “Çok fazla.”

“Lezzeti,” dedi diğer kadın, topuklarının üzerinde. “Çok uzun zaman oldu.”

O sözlerini bitirmeden adam konuştu. “Gerilim çok fazla. Çok. Sor. Sor!”

“Korkak yüreğin için ruhun kavrulsun,” diye hırladı Mat. “Soracağım! Rhuidean’a gitmezsem neden öleceğim? Gitsem de büyük olasılıkla ölürüm. Hiç mantıklı...”

Adam sözünü kesti ve telaşla konuştu. “Kader ipliğinden yana kaçmış olacaksın, kaderini zamanın rüzgârlarında sürüklenmeye bırakmış olacaksın ve o kaderin gerçekleşmesini istemeyenler tarafından öldürüleceksin. Şimdi git. Gitmelisin! Çabuk!”

Aniden, sarılara bürünmüş rehber Mat’in yanında belirdi, o aşırı uzun ellerle kolunu çekiştirdi.

Mat onu silkeledi. “Hayır! Gitmeyeceğim! Sormak istediğim soruları unutturdunuz ve bana anlamsız yanıtlar verdiniz. Burada bırakamazsınız.

Hangi kaderden bahsediyorsunuz? Sizden en azından tek bir açık yanıt alacağım!"

Çan üçüncü kez, neredeyse yaslı bir biçimde çaldı ve tüm oda titredi.

"Git!" diye bağırdı adam. "Yanıtlarını aldın. Çok geç olmadan gitmelisin!"

Aniden Mat'in çevresinde hiç yoktan bir düzine sarı giysili adam belirdi ve onu kapıya doğru çekmeye çalıştılar. Mat, yumrukları, dirsekleri ve dizleriyle savaştı. "Hangi kader? Yürekleriniz kavrulsun, hangi kader?" Bu sefer çan gibi çalan sanki odanın kendisiydi, duvarlar ve zemin titredi, neredeyse Mat ile saldırganları yere yıkacaktı. "Hangi kader?"

Üçü sehpaların üzerinde ayaktaydı ve Mat hangisinin yanıtı haykırdığını seçemedi.

"Dokuz Ayın Kızı ile evlenmek!"

"Ölmek ve yeniden yaşamak, bir kez daha eskiden olanın bir parçasını yaşamak!"

"Dünyayı kurtarmak için dünyanın ışığının yarısından vazgeçmek!"

Birlikte, basınçtan kaçan su buharı gibi uludular. "Rhuidean'a git, savaşların oğlu! Rhuidean'a git, üçkâğıtçı! Git, kumarcı! Git!"

Mat'e saldıranlar, onu kollarından ve bacaklarından yakalayıp havaya kaldırdılar ve başlarının üzerinde tutarak koştular. "Bırakın beni, sizi karaciğeri beyaz keçi çocukları!" diye bağırdı Mat çabalayarak. "Gözleriniz kavrulsun! Gölge ruhlarınızı alsın, bırakın beni! Bağırsaklarınızı döküp eyerim için kolan yapacağım!" Ama ne kadar kıvranırsa kıvransın, ne kadar küfrederse küfretsin o uzun parmaklar demir gibi yakalamıştı onu.

Çan ya da saray iki kere daha çaldı. Her şey deprem olurcasına sarsıldı; duvarlar, her biri bir öncekinden yüksek, sağır edici yankılarla çınladı. Mat'i yakalayanlar sendeleyerek, düşecek gibi olarak, ama koşularına ara vermeden yollarına devam ettiler. Mat kendisini nereye götürdüklerini bile göremiyordu. Sonunda aniden durdular, onu havaya kaldırdılar. Sonra Mat, ona doğru uçarken çarpık kapıyı, *ter'angreal*'i gördü.

Beyaz ışıkla körleşti; bir kükreme kafasını, bütün düşünceleri boğarcasına doldurdu.

Hızla loş ışıkta, tozlu zemine düştü ve Büyük Emanet'teki lambasının üzerinde durduğu fıçıya doğru yuvarlandı. Fıçı sallandı, paketler ve taş, fildişi ve porselen biblolar yere düşerek kırıldı. Mat ayağa sıçrayarak kendini taş kapıya fırlattı. "Kavrulasıcalar, beni dışarı atamazsınız!.."

Eşikten geçti... ve diğer yandaki kasalara ve fıçılara çarptı. Mat durmadan döndü ve yine eşiğe atladı. Sonuç aynı oldu. Bu sefer lambanın üzerinde durduğu fıçıya tutunarak durdu. Lamba çizmelerin altındaki kırık parçaların üzerinde devrilecek oldu. Mat tam zamanında onu yakaladı, elini yaktı ve lambayı düzeltti.

Karanlıkta burada olmak istiyorsam kavrulayım, diye düşündü, parmaklarını emerek. *Işık, bu şansla muhtemelen yangın başlatırım ve yanıp ölürüm!*

Ter'angreal'e dik dik baktı. Neden çalışmıyordu? Belki de diğer yandakiler bir şekilde kapatmışlardı. Olan biten konusunda hiçbir şey anlamamıştı. O çan, içeridekilerin paniği. Çatının tepelerine yıkılacağından korktuklarını sanırdınız. Bir düşününce, neredeyse yıkılıyordu da. Ve Rhuidean ve kalanları. Kıraç yeterince kötüydü, ama Dokuz Ayın Kızı denen biriyle evlenmeye yazgılı olduğunu söylemişlerdi. Evlenmek! Hem de, görünüşe bakılırsa asil bir kadınla. Asil bir kadınla evleneceğine bir domuzla evlenirdi daha iyi. Bir de ölme ve yeniden yaşama meselesi vardı. *Son parçayı eklemeleri hoş oldu!* Rhuidean'a giderken kara peçeli bir Aiel onu öldürürse, ne kadar doğru olduğunu anlama şansı olacaktı. Bunların hepsi saçmalıktı ve tek kelimesine bile inanmıyordu. Yalnız... Lanet kapı *gerçekten de* onu bir yerlere götürmüştü ve onlar yalnızca üç soruyu yanıtlamak istemişlerdi, tıpkı Egwene'in söylediği gibi.

"Ben lanet bir asil kadınla evlenmeyeceğim!" dedi *ter'angreal*'e. "Artık eğlenemeyecek kadar yaşlandığım zaman evleneceğim, işte bu! Rhuidean lanet!.."

Çarpık taş kapı çerçevesinden geri geri bir çizme çıktı, ardından, elinde alev alev kılıcı, Rand'ın kalanı takip etti. Açığa çıktığında kılıç yok oldu ve rahatlayarak derin bir nefes aldı. Ama loş ışıkta bile Mat onun endişeli olduğunu görebiliyordu. Mat'i görünce irkildi. "Yalnızca karıştırıyor muydun, Mat? Yoksa sen de mi içeri girdin?"

Mat bir an ihtiyatla onu süzdü. En azından o kılıç gitmişti. Yönlendiriyor gibi görünmüyordu –gerçi kim fark edebilirdi ki?– ve pek de deliye benzemiyordu. Aslında, Mat'in hatırladığı haline çok benziyordu. Kendi kendine artık köyde olmadıklarını, Rand'ın da hatırladığı *gibi* olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. "Ah, ben de içeri girdim. Bir avuç lanet yalancı, bana sorarsan! Onlar nedir? Aklıma yılanları getirdiler."

"Ben yalancı olduklarını düşünmüyorum." Rand öyle olduklarını diler gibiydi. "Hayır, bu değil. Baştan itibaren benden korktular. Ve çan sesleri

başladığında... Kılıç yaklaşmalarını engelledi; ona bakamıyorlardı bile. Çekindiler. Gözlerini gizlediler. Sen yanıtlarını aldın mı?”

“Mantıklı gelen bir şey öğrenemedim,” diye mırıldandı Mat. “Ya sen?”

Aniden *ter’angreal*’in içinden Moiraine belirdi, hiç yoktan zarifçe adım atarak belirdi ve dışarı aktı. Aes Sedai olmasa dans etmesi hoş olurdu. İkisini görünce ağzı gerildi.

“Siz! İkiniz de oradaydınız. Demek bu yüzden!..” Sinirle tısladı. “Bir taneniz yeterince kötü olurdu, ama aynı anda iki *ta’veren*... bağlantıyı tamamen koparıp orada kısılı kalabilirdiniz. Tehlikesini bilmedikleri şeylerle oynayan sefil çocuklar gibi. Perrin! Perrin de mi orada? O da sizin... *kahramanlığınızı* paylaştı mı?”

“Perrin’i en son gördüğümde,” dedi Mat, “yatmaya hazırlanıyordu.” Belki Perrin bu şeyden dışarı adım atarak yalanını ortaya çıkarabilirdi, ama elinden geliyorsa Aes Sedai’nin öfkesini başka yöne çevirse daha iyi olacaktı. Perrin’in de o öfkeyle yüzleşmesine gerek yoktu. *Belki Aes Sedai ne yaptığını anlamadan uzaklaşırsa, en azından o bu kadından kurtulur. Lanet kadın! İddiaya girerim asil doğumludur.*

Moiraine’in öfkeli olduğu açıktı. Yanaklarındaki kan çekilmişti ve gözleri, Rand’ı delen karanlık burgular gibiydi. “En azından canlarınızı kurtardınız. Size bunu kim söyledi? Hangisi? Derilerini eldiven gibi çıkarmamı dileyecek.”

“Bana bir kitap söyledi,” dedi Rand sakin sakin. Bir kasanın kenarına oturdu, o kollarını kavuştururken kasa korkutucu şekilde gıcırdadı. Çok serinkanlı; Mat onu taklit edebilmeyi istedi. “Aslında, iki kitap. *Taşın Hazineleri* ve *Mayene Bölgesi ile İlişkiler.* Yeterince çok okursan kitaplarda neler bulabileceğin hayret verici, değil mi?”

“Ya sen?” O delici bakışları Mat’e çevirdi. “Sen de mi bir kitapta okudun? Sen?”

“Ben de bazen okurum,” dedi Mat kuru kuru. Amyrlin’in mektubunu nereye sakladığını öğrenmek için ona yaptıklarından sonra Egwene ve Nynaeve’in derilerinin birazcık yüzülmesine itirazı yoktu... onu Güç’le bağlamaları yeterince kötüydü, ama kalanlar!.. ama Moiraine’in burnunu sürtmek daha eğlenceliydi. “*Hazineler. İlişkiler.* Kitaplarda çok şey var.” Neyse ki, kadın kitapların isimlerini tekrarlamasını istemedi; Rand konuyu kitaplara getirince fazla dinlememişti.

Moiraine Rand’a döndü. “Ya aldığın yanıtlar?”

“Bana ait,” diye yanıt verdi Rand, sonra kaşlarını çattı. “Kolay değildi ama. Tercüme etmesi için bir... kadın... getirdiler, ama kadın eski bir kitap gibi konuşuyordu. Sözcüklerin bazılarını doğru düzgün anlayamadım bile. Başka bir dil konuşacakları hiç aklıma gelmemişti.”

“Kadim Lisan,” dedi Moiraine ona. “İnsanlarla ilişkilerinde Kadim Lisan’ı kullanırlar... oldukça kaba bir lehçesini. Ya sen. Mat? Senin tercümanın kolay anlaşılır mıydı?”

Mat’in ağzı kurumuştu. “Kadim Lisan mı? Bu muydu? Bana yanıt vermediler. Aslında, soru bile soramadım. Çanlar duvarları sarsmaya başladı ve halıların üzerinde inek pisliği bulaşmış ayakkabılarla yürüyormuşum gibi dışarı kovaladılar beni.” Kadın hâlâ bakıyordu, gözleri hâlâ kafasının içini deliyordu. Bazen Mat’in ağzından Kadim Lisan’da sözcükler kaçtığını biliyordu. “Ben... orada burada bir sözcük yakaladım, ama anlayacak kadar değil. Sen ve Rand yanıt aldınız. Onlar bundan ne kazanıyor? Bacakları olan yılanlar. Yukarı çıktığımızda, Bili’nin hikâyesinde olduğu gibi on yıl geçmiş olduğunu görmeyeceğiz, değil mi?”

“Duyumlar,” diye yanıt verdi Moiraine yüzünü buruşturarak. “Duyumlar, duygular, deneyimler. Onları karıştırırlar; karıştırdıklarını hissedebilirsiniz, derinizi karıncalandırır. Belki de bir şekilde onlarla besleniyorlardır. Mayene’de iken bu *ter’angreal*’i inceleyen Aes Sedai, daha sonra banyo yapmak için güçlü bir arzu duyduğundan bahsetmişti. Ben de kesinlikle yapmayı düşünüyorum.”

“Ama verdikleri yanıtlar doğru mu?” dedi Rand, Moiraine sırtını dönecek olduğu zaman. “Emin misin? Kitaplar öyle diyordu, ama gerçekten de gelecek hakkında doğru yanıtlar verebiliyorlar mı?”

“Yanıtlar doğru,” dedi Moiraine yavaşça, “senin geleceğin ile ilgili olduğu sürece. Bu kadarı kesin.” Sözcüklerinin etkisini ölçerek Rand’ı ve Mat’i izliyordu. “Ama nasıl olduğuna gelince, tahminlerden fazlası yok. O dünya... tuhaf şekillerde... katlanmış. Daha açık anlatmam imkânsız. Belki bu durum bir insanın yaşam ipliğini okuyabilmelerini, Desen’e hangi şekillerde dokunabileceğini okumalarını sağlıyordur. Ya da belki onların yeteneklerinden biridir. Ama genelde yanıtlar belirsizdir. Seninkinin ne anlama geldiğini çıkartmak için yardıma ihtiyacın olursa, ben yardım ederim.” Gözleri birinden diğerine kaydı ve Mat küfredecekken dilini zor tuttu. Moiraine yanıtlar konusunda söylediklerine inanmıyordu. Tabii, basit Aes Sedai kuşkusu değilse.

Rand ona yavaşça gülümsedi. “Peki sen ne sordun, onlar ne yanıt verdi, sen bana söyleyecek misin?”

Kadın yanıt olarak ifadesiz, sorgulayan bir bakışla baktı ona, sonra kapıya yöneldi. Aniden önünde lamba kadar parlak, küçük bir ışık topu yüzmeye başladı ve yolunu aydınlattı.

Mat şimdilik bu şekilde bırakması gerektiğini biliyordu. Bırak gitsin, buraya indiğini unutmasını ümit et. Ama içinde hâlâ bir öfke düğümü yanıyordu. Söyledikleri onca saçma şey. Eh, belki doğruydular, Moiraine öyle demişti, ama Mat o yaratıkları yakalarından ya da o örtülerde yaka yerine geçen yerlerinden yakalayıp birkaç şeyi açıklamalarını talep etmeyi istiyordu.

“Oraya neden iki kez girilmiyor, Moiraine?” diye seslendi kadının arkasından. “Neden olmasın?” Neredeyse neden demir ve müzik aletleri hakkında endişelendiklerini de soracaktı; kendine engel olmak için dilini ısırdı. Söylediklerini anlamıyorsa bunları da bilemezdi.

Moiraine, koridor kapısında durdu; *ter’angreal*’e mi, yoksa Rand’a mı baktığını anlamak imkânsızdı. “Her şeyi bilseydim, Matrim, soru sormama gerek olmazdı.” Odaya bir an daha baktı –Rand’a bakıyordu– sonra tek kelime daha etmeden kayıp gitti.

Mat ve Rand bir süre sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

“İstediğin şeyi buldun mu?” diye sordu Rand sonunda.

“Ya sen?”

Rand’ın avucunda parlak bir alev sıçrayarak belirdi. Aes Sedai’ninki gibi pürüzsüz, parlak bir küre değil, bir meşale gibi kaba bir alev. Rand gitmek için hareketlenirken Mat bir başka soru ekledi. “Gerçekten de Beyazpelerinlerin köyde dilediklerini yapmalarına izin verecek misin? Emond Meydanı’na gittiklerini biliyorsun. Çoktan orada değillerse. Sarı gözler, lanet Yenidendoğan Ejder. Yalan olamayacak kadar çok.”

“Perrin iş görür... Emond Meydanı’nı kurtarmak için yapmak zorunda oldukları,” diye yanıt verdi Rand acı dolu bir sesle. “Ve ben de benim yapmam gerekenleri yapacağım, aksi halde Emond Meydanı’ndan fazlası düşecek, hem de Beyazpelerinlerden kötülerinin karşısında.”

Mat ışığın alevinin koridorda uzaklaşarak solmasını izledi, ta ki nerede olduğunu hatırlayana kadar. Sonra lambasını kaptı ve dışarı seğirtti. *Rhuidean! Işık, ben ne yapacağım?*

16
Vedalar

Tavana bakarak terle ıslanmış çarşafların üzerinde yatan Perrin, karanlığın griye dönmeye başladığını fark etti. Kısa süre sonra güneş ufukta yükselmeye başlayacaktı. Sabah. Yeni umutların zamanı; kalkıp gitme zamanı. Yeni umutlar. Kahkaha atacak oldu. Ne kadardır uyanıktı? Bu sefer bir saat ya da daha fazla kuşkusuz. Kıvırcık sakalını kaşırken irkildi. Bereli omzu katılaşmıştı ve yavaşça doğrulup oturdu; kolunu oynatırken yüzünü ter bastı. Ama yöntemli bir biçimde sürdürdü. İnlemelerini bastırdı, zaman zaman tam küfür sallayacakken dilini ısırdı, ta ki kolunu, rahatça olmasa da, serbestçe hareket ettirmeyi başarana kadar.

Uyuyabildiği zamanlarda uykusu kesik kesik ve rahatsızdı. Uyanıkken Faile'in yüzünü görmüştü, kara gözleri onu suçluyordu, kendisinin oraya yerleştirmiş olduğu incinme içinin büzülmesine sebep oluyordu. Uyuduğu zaman darağacına çıktığını görüyordu ve Faile izliyordu ya da daha da kötüsü, durdurmaya, mızrakları ve kılıçları ile Beyazpelerinlerle mücadele etmeye çalışıyordu ve Perrin onlar ilmiği boynuna geçirirken haykırıyordu; Beyazpelerinler Faile'i öldürdüğü için haykırıyordu. Faile bazen Beyazpelerinler onu asarken yüzünde öfkeli bir tatmin ifadesiyle izliyordu. Bu düşlerden irkilerek uyanmasına şaşmamak gerek. Bir kez kurtların Faile ve onu kurtarmak için koşarak ormandan çıktığını görmüştü... ama Beyazpelerin mızraklarıyla şişlenmiş, oklarıyla vurulmuşlardı. Huzurlu bir gece olmamıştı. Elinden geldiğince hızlı yıkanarak ve giyinerek, düşlerinin anısını arkada bırakmayı umarak odadan çıktı.

Gece yaşanan saldırıya dair pek az iz kalmıştı, orada bir kılıcın kestiği bir duvar halısı, burada köşesi bir baltayla parçalanmış bir dolap ya da taş döşeli zeminde, kan lekeli bir halının kaldırıldığı yerde, daha açık renk bir

bölge. Majhere üniformalı hizmetkâr ordusunu, çoğu sargılar içinde olmasına rağmen, çalışmaya çıkarmıştı, süpürüyor, siliyor, kaldırıyor ve yerleştiriyorlardı. Kadın bir bastona yaslanarak topallıyordu. Gri saçları kafasındaki sargı yüzünden gri bir şapka gibi yukarı itilmiş geniş bir kadındı ve sert sesiyle, Taş'a ikinci kez girilmesine ilişkin her tür izi temizlemeye açıkça kararlı, emirler yağdırıyordu. Perrin'i gördü ve son derece küçük bir diz kırma ile selam verdi. Yüksek Lordlar bile, kadının sağlığı yerindeyken bile, ondan daha fazlasını görmüyordu. Onca temizleme, ovalamaya rağmen, mum, cila ve temizleme sıvılarının kokusunun altında, Perrin hâlâ hafif bir kan kokusunu yakalayabiliyordu, keskin metalik insan kanı, pis kokulu Trolloc kanı, kokusu burun deliklerini yakan, Myrddraallerin ekşi kanı. Buradan uzaklaştığına memnun olacaktı.

Loial'in odasının kapısı bir boy genişliğindeydi ve iki boydan daha yüksekti. Perrin'in başının hizasında dolaşık sarmaşıklar biçiminde aşırı iri bir kapı kulpu vardı. Taş'ta bir dizi nadiren kullanılan Ogier konuk odası vardı; Tear Taşı büyük Ogier taş ustaları çağından önce yapılmıştı, ama en azından zaman zaman Ogier taş ustalarını kullanmak prestij meselesiydi. Perrin kapıyı çaldı ve ağır akan çığ gibi bir sesle, "Gel," denmesi üzerine kulpu kaldırıp içeri girdi.

Odanın boyutları da kapıyla uyumluydu, ama yaprak desenli halının ortasında, gömleği içinde, uzun piposu dişlerinde, ayakta duran Loial her şeyin normal boyutlarındaymış gibi görünmesine sebep oluyordu. Ogier geniş uçlu, kalça yüksekliğindeki çizmelerinin içinde, bir Trolloc kadar geniş olmasa da, bir Trolloc'tan daha uzundu. Koyu yeşil ceketi bele kadar düğmelenmiş, sonra çizmelerinin tepesine kadar bir kilt gibi açılarak bol pantolonunun üzerine dökülüyordu. Kıyafeti artık Perrin'e tuhaf gelmiyordu, ama bunun sıradan bir odadaki sıradan bir adam olmadığının anlaşılması için tek bakış yeterliydi. Ogier'in burnu hayvan burnu gibi görünecek kadar genişti ve kaşları uzun bıyıklar gibi, çay fincanı kadar iri gözlerinin yanına sarkıyordu. Hemen hemen omuzlarına kadar gelen dağınık, siyah saçlarının içinden tüylü kulakları çıkıyordu. Pipo sapının çevresinden Perrin'e sırıttığında yüzü ikiye ayrılır gibi oldu.

"Günaydın, Perrin," diye gürledi, piposunu ağzından çıkararak. "İyi uyudun mu? Böyle bir geceden sonra kolay değil. Ben, kendim, gecenin yarısı boyunca ayaktaydım, olan bitenleri yazdım." Diğer elinde bir kalem vardı, salam kalınlığındaki parmakları mürekkeple lekelenmişti.

Her yere kitaplar saçılmıştı. Ogier, boyutuna göre yapılmış sandalyelerde, dev yatakta, Perrin'in göğüs hizasına kadar gelen masada. Bu şaşırtıcı değildi, ama çiçekler biraz öyleydi. Her tür, her renk çiçek. Çiçek vazoları, çiçek sepetleri, kurdele, hatta iple bağlanmış demetler, bahçe duvarı gibi ortalarda duran büyük, örülmüş çelenkler. Perrin bir odanın içinde böylesini kesinlikle görmemişti. Kokuları havayı dolduruyordu. Ama asıl gözüne çarpan, Loial'in kafasındaki, bir adam yumruğu büyüklüğündeki şişkinlik ve Loial'in yürüyüşündeki ağır aksamaydı. Loial yolculuk yapamayacak kadar kötü incindiyse... Bu şekilde düşündüğü için utandı –Ogier dostuydu– ama buna zorunluydu.

"Yaralandın mı, Loial? Moiraine sana Şifa verebilir. Eminim verir."

"Ah, sorun yaşamadan dolanabiliyorum. Ve onun yardımına gerçekten ihtiyaç duyan çok kişi vardı. Ona zahmet vermek istemedim. İşimi engelleyecek kadar önemli değil." Loial iri, kumaş ciltli bir defterin –Perrin için iriydi, ama Loial'in ceketinin ceplerinden birine kolaylıkla sığardı– tıpası açılmış bir mürekkep şişesinin yanında durduğu masaya baktı. "Umarım her şeyi doğru olarak yazmışımdır. Dün gece, her şey bitene kadar fazla şey göremedim."

"Loial," dedi Faile, elinde bir kitapla çiçek yığınlarından birinin ardından çıkarak, "bir kahraman."

Perrin yerinde sıçradı; çiçekler kızın kokusunu tamamen örtmüştü. Loial şştladı, kulakları utançla seğirdi ve iri ellerini ona doğru salladı, ama kız serin bir sesle, ama Perrin'in yüzüne dikilen gözlerinde hararetle devam etti.

"Geniş bir odaya, elinden geldiğince çok çocuk toparladı –annelerden bazılarını da– ve tüm çatışma boyunca kapıyı tek başına Trolloc ve Myrddraallere karşı tuttu. Bu çiçekler, Taş'taki kadınlardan, sadık cesaretini ve vefakârlığını onurlandırmak için." "Sadık" ve "vefakâr" sözcükleri ağzından bir kırbacın şaklamaları gibi çıkmıştı.

Perrin irkilmemeyi başardı, ama o kadar. Yaptığı şey doğruydu, ama kızın bunu anlamasını bekleyemezdi. Neden olduğunu bilse bile, anlamazdı. *Yaptığım doğruydu. Öyleydi.* Yalnız, bütün bu mesele hakkında daha iyi hissetmeyi diliyordu. Hem haklı olması, hem de hata yapıyormuş gibi hissetmesi haksızlıktı.

"Önemli değil." Loial'in kulakları çılgınca seğirdi. "Yalnız, çocuklar kendilerini koruyamazdı. O kadar. Kahraman değilim. Hayır."

“Saçma.” Faile kitapta kaldığı yeri parmağıyla işaretleyerek Ogier’e yaklaştı. Göğsüne kadar bile gelmiyordu. “Taş’ta, insan olsan seninle evlenmeyecek tek kadın yok, hatta birkaçı buna rağmen evlenir. Loial adı yerinde olmuş,[2] çünkü mizacın sadık. Her kadın buna âşık olur.”

Ogier’in kulakları şaşkınlık içinde çınladı ve Perrin sırıttı. Kızın, Perrin ne isterse istesin Ogier’in onu yanında götürmesi için bütün sabah Loial’i tereyağ balla beslediği açıktı, ama Perrin’i dürtüklemeye çalışırken bilmeden Loial’e taş yedirmişti. “Annenden haber aldın mı, Loial?” diye sordu Perrin.

“Hayır.” Loial’in sesi aynı zamanda hem rahatlamış, hem endişeli çıktı. “Ama dün şehirde Laefar’ı gördüm. Beni gördüğü zaman, benim şaşırdığım kadar şaşırdı; Tear’da pek sık rastlanan manzaralar değilizdir. Shangtai Yurdu’ndan, saraylardan birindeki Ogier taş işlerinin onarılması için pazarlık etmeye gelmiş. *Yurda* gittiği zaman ağzından çıkacak ilk sözcüklerin, ‘Loial Tear’da,’ olacağından eminim.”

“Bu endişe verici,” dedi Perrin ve Loial kasvetle başını salladı.

“Laefar İhtiyarların beni kaçak ilan ettiğini ve annemin beni evlendirip yerleşmemi sağlayacağına söz verdiğini söylüyor. Hatta birini seçmiş bile. Laefar kim olduğunu bilmiyor. En azından, bilmediğini söyledi. Bu tür şeylerin komik olduğunu düşünüyor. Annem bir ay içinde burada olabilir.”

Faile’in yüzündeki kargaşa, Perrin’in yine sırıtmasına sebep oldu. Dünya hakkında kendisinden çok daha fazla bilgisi olduğunu sanıyordu – eh, aslında biliyordu da–, ama Loial’i tanımıyordu. Shangtai Yurdu Loial’in Dünyanın Omurgası’ndaki eviydi ve daha doksanını yeni geçtiği için, kendi başına dünyaya çıkacak kadar büyümüş sayılmıyordu. Ogierler çok uzun yaşarlardı; onların standartlarına göre Loial Perrin’den daha büyük değildi, hatta belki daha gençti. Ama Loial yine de dünyayı görmek için *yurdundan* çıkmıştı. En büyük korkusu, annesinin onu bulması ve evlenmek ve bir daha dışarı çıkmamak üzere sürükleye sürükleye *yurda* götürmesiydi.

Faile neler olduğunu anlamaya çalışırken, Perrin sessizliği bozdu. “Benim İki Nehir’e dönmem gerek, Loial. Annen seni orada bulamaz.”

“Evet. Bu doğru.” Ogier huzursuzca omuzlarını silkti. “Ama kitabım. Rand’ın hikâyesi. Ve seninki ve Mat’inki. Şimdiden bir sürü not aldım, ama...” Masanın arkasına gidip açık kitaba, düzgün el yazısıyla dolmuş sayfalara baktı. “Yenidendoğan Ejder’in gerçek hikâyesini yazan ben olacağım, Perrin. Onunla yolculuk etmiş, olayların gelişmesini izlemiş biri tarafından yazılan tek kitap. *Yenidendoğan Ejder,* yazan Loial, Shangtai

Yurdu’ndan, Halan oğlu Arent’in oğlu.” Kaşlarını çatarak kitabın üzerine eğildi ve kalemini mürekkep şişesine batırdı. “Bu kulağa pek doğru gelmiyor. Daha çok...”

Perrin, elini Loial’in yazmaya hazırlandığı sayfaya koydu. “Annen seni bulursa kitap falan yazamazsın. En azından Rand hakkında. Ve sana ihtiyacım var, Loial.”

“İhtiyaç mı, Perrin? Anlamıyorum.”

“İki Nehir’de Beyazpelerinler var. Beni arıyorlar.”

“Seni mi arıyorlar? Ama neden?” Loial’in kafası da Faile’inki kadar karışmış görünüyordu. Diğer yandan, Faile endişe verici bir kendinden hoşnut güven tavrı takınmıştı. Perrin yine de devam etti.

“Sebepleri önemli değil. Gerçek şu ki, beni arıyorlar. Beni ararken, insanları, ailemi incitebilirler. Beyazpelerinleri tanıyorum. Bunu yapabilirler. Oraya bir an önce ulaşırsam onları durdurabilirim, ama çabuk olmalıyım. Işık bilir şimdiye kadar neler yaptılar! Beni oraya götürmen gerek, Loial, Yollar’dan. Bir kez burada bir Yolkapısı olduğunu söylemiştin ve Manetheren’de de bir tane var. Hâlâ orada olmalı, Emond Meydanı’nın üzerindeki dağlarda. Hiçbir şey, bir Yolkapısı’nı yok edemez, demiştin. Sana ihtiyacım var, Loial.”

“Eh, elbette yardım ederim,” dedi Loial. “Yollar.” Gürültülü gürültülü nefes verdi ve kulakları biraz soldu. “Ben maceralar yazmak istiyorum, onları yaşamak değil. Ama sanırım bir kez daha yaşasam bir zararı dokunmaz. Işık izin verirse,” diye bitirdi hararetle.

Faile hafifçe boğazını temizledi. “Bir şey unutmuyor musun, Loial? Ben ne zaman istersem beni Yollar’a götürmeye söz vermiştin, hem de başka birini götürmeden önce.”

“Bir Yolkapısı göstermeye söz vermiştim,” dedi Loial, “ve içerisinin nasıl olduğunu. Perrin ve ben giderken görebilirsin. Bizimle gelebilirdin sanırım, ama Yollar’da umursamazca yolculuk edilmez, Faile. Perrin’in ihtiyacı olmasa ben de girmezdim.”

“Faile gelmiyor,” dedi Perrin kararlılıkla. “Yalnızca sen ve ben, Loial.”

Faile onu duymazdan gelerek, Ogier ona takılıyormuş gibi gülümsedi. “Bana bir göz atmaktan fazlasını söz verdin, Loial. Beni istediğim zaman, istediğim yere götürmeye söz verdin, hem de başka birini götürmeden önce. Yemin ettin.”

“Ettim,” diye itiraz etti Loial. “Ama sırf sen göstereceğime inanmayı reddettiğin için. Yemin etmezsem inanmayacağını söyledin. Söz verdiğimi

yapacağım, ama herhalde Perrin'in ihtiyacının önüne geçmek istemezsin."

"Yemin ettin," dedi Faile sakin sakin. "Annenin ve annenin annesinin ve annenin annesinin annesinin üzerine."

"Evet, ettim, Faile, ama Perrin..."

"Yemin ettin, Loial. Yeminini bozmayı mı düşünüyorsun?"

Ogier, üzerine üzüntü yığdırmış gibi baktı. Omuzları çöktü, kulakları soldu, geniş ağzının kenarları sarktı, uzun kaşlarının uçları yanaklarını süpürmeye başladı.

"Seni kandırmış, Loial." Perrin, dişlerini gıcırdattığını duyup duymayacaklarını merak etti. "Seni bilinçli olarak kandırdı."

Faile'in yanaklarında kırmızı benekler belirdi, ama yine de konuşma cesaretini buldu: "Yalnızca zorunlu olduğum için, Loial. Yalnızca aptal adamın biri benim hayatımı dilediği gibi düzenleyebileceğini düşündüğü için. Aksi halde yapmazdım. Buna inanmalısın."

"Seni kandırmış olması fark yaratmaz mı?" diye sordu Perrin. Loial, dev kafasını üzgün üzgün iki yana salladı.

"Ogierler sözlerini *tutar,*" dedi Faile. "Ve Loial beni İki Nehir'e götürecek. Ya da en azından, Manetheren'deki Yolkapısı'na. İki Nehir'i görmek istiyorum."

Loial dikildi, "Ama bu, Perrin'e yardım edebilirim, demek. Faile, neden öyle uzattın durdun? Laefar bile bunu komik bulmazdı." Sesinde bir öfke tınısı vardı; Ogierleri kızdırmak kolay değildir.

"Sorarsa," dedi kız kararlılıkla. "Bu da sözünün bir parçasıydı, Loial. Bana sormadıkları sürece yalnızca sen ve ben. Bana sormak zorunda."

"Hayır," dedi Perrin kıza, Loial daha ağzını açamadan. "Hayır, sormayacağım. Emond Meydanı'na atla gitmeyi tercih ederim. Yürürüm bile! Bu yüzden aptallık etmeyi bıraksan iyi olur. Loial'i kandırmak. İstenmediğin... istenmediğin bir yere zorla gelmeye çalışmak."

Kızın sakinliği öfke içinde kayboldu. "Sen oraya ulaştığında Loial ve ben Beyazpelerinlerin işini bitirmiş oluruz. Her şey olup bitmiş olur. Sor, seni örs kafalı demirci. Sorarsan bizimle gelebilirsin."

Perrin kendine hâkim oldu. Kızı tartışmayla kendi düşünce tarzına getirmenin yolu yoktu, ama sormayacaktı da. Kız haklıydı... atla gidecek olursa İki Nehir'e ulaşması haftalar alırdı; onlar Yollar'ı kullanarak, belki iki günde orada olurlardı... ama sormayacaktı. *Loial'i kandırdıktan ve beni zorlamaya çalıştıktan sonra olmaz!* "O zaman Yollar'ı kullanarak Manetheren'e yalnız giderim. Siz, ikinizi takip ederim. Grubunuzun parçası

olmayacak kadar uzak durursam Loial'in yemini bozulmuş sayılmaz. Takip etmemi engelleyemezsin."

"Bu tehlikeli, Perrin," dedi Loial endişeyle. "Yollar karanlıktır. Bir dönüş kaçırırsan ya da kazayla yanlış köprüye çıkarsan, sonsuza dek kaybolabilirsin. Ya da *Machin Shin* seni yakalayana kadar. Sor, Perrin. Sorarsan gelebileceğini söyledi. Sor."

Ogier'in gür sesi, Machin Shin sözcüklerini telaffuz ederken titredi ve Perrin'in sırtından aşağı bir ürperti yayıldı. Kara Rüzgâr. Aes Sedailer bile Gölgedölü mü, yoksa Yollar'ın yozlaşmasından doğan bir şey mi olduğunu bilmiyordu. Yollar'da yolculuk etmenin ölümü göze almak demek olmasının sebebi, *Machin Shin*'di; Aes Sedailer böyle diyordu. Kara Rüzgâr ruh yerdi; Perrin bunun doğru olduğunu biliyordu. Ama sesini sakin, yüzünü ifadesiz tuttu. *Ona zayıfladığımı düşündürmektense kavrulayım, daha iyi*. "Yapamam, Loial. Ya da her durumda, yapmam."

Loial yüzünü buruşturdu. "Faile, bizi takip etmeye çalışmak onun için tehlikeli olacak. Lütfen pes et ve bırak..." Kız keskin bir sesle sözünü kesti.

"Hayır. Soramayacak kadar katı enseliyse, ben neden pes edeyim? Kaybolup kaybolmaması neden umurumda olsun?" Perrin'e döndü. "Bize yakın yolculuk edebilirsin. Gerektiği kadar yakın, takip ettiğin açık olduğu sürece. Sorana kadar köpek yavrusu gibi peşimden geleceksin. Neden sormuyorsun?"

"İnatçı insanlar," diye mırıldandı Ogier. "Telaşlı ve inatçı; telaş seni eşekarısı yuvasına düşürecekken bile bunu yapabiliyorsun."

"Bugün gitmek istiyorum, Loial," dedi Perrin, Faile'e bakmadan.

"Bir an önce gitmek en iyisi," diye onayladı Loial, hüzünle masanın üzerindeki deftere bakarak. "Notlarımı yolculuk sırasında düzenleyebilirim, sanırım. Işık bilir Rand'dan uzaktayken neler kaçıracağım."

"Beni duydun mu, Perrin?" diye sordu Faile.

"Atımı ve birkaç eşyamı alacağım, Loial. Sabah ortasında yola çıkabiliriz."

"Yanasıca, Perrin Aybara, yanıt ver bana!"

Loial endişeyle kıza baktı. "Perrin, soramayacağından emin..."

"Hayır," diye sözünü kesti Perrin nazikçe. "O katır kafanın biri ve oyunlar oynamaya bayılıyor. O gülebilsin diye dans etmeyeceğim." Faile'in gırtlağının derinliklerinden gelen, yabancı bir köpeğe bakan ve saldırmaya hazırlanan bir kedinin tıslamasına benzer sesi duymazdan geldi. "Hazır

olduğumda haber veririm.” Kapıya yöneldi ve kız öfkeyle peşinden seslendi.

“‘Ne zaman’ meselesi benim kararım, Perrin Aybara. Benim ve Loial’in. Beni duyuyor musun? İki saat içinde hazırlansan iyi olacak, yoksa seni arkada bırakırız. Geliyorsan, bizi Ejderduvarı Kapısı ahırında bulabilirsin. Beni duydun mu?”

Perrin onun hareket ettiğini duydu ve tam kapıyı kapattığında bir şey bütün ağırlığıyla kapıya çarptı. Bir kitap, diye düşündü. Loial kriz geçirecekti. Kitaplarından birine zarar vermektense Loial’in kafasına vur; daha iyi.

Bir an ümitsizlik içinde kapıya yaslandı. Faile ondan nefret etsin diye yaptığı, yaşadığı her şeye rağmen yine de Perrin’in ölmesini seyretmek için geliyordu. Perrin’in söyleyebileceği en iyi şey, artık belki de bundan zevk alacağı idi. *İnatçı, katır kafalı kadın!*

Gitmek için döndüğünde Aiellerden biri yaklaşıyordu, kızıl saçlı, yeşil gözlü, Rand’ın büyük kuzeni ya da genç amcası olabilecek, uzun boylu bir adam. Perrin adamı tanıyordu ve sırf Gaul sarı gözlerini fark etmiş gibi görünmediğinden de olsa, ondan hoşlanıyordu. “Bu sabah gölge bulmanı dilerim, Perrin. Majhere bu tarafa geldiğini söyledi, ama sanırım ellerime bir süpürge tutuşturmak için yanıp tutuşuyordu. O kadın bir Bilge kadar zorlu.”

“Bu sabah gölge bulmanı dilerim, Gaul. Kadınların hepsi kalın kafalı, bana sorarsan.”

“İstediğini yaptırmayı bilmiyorsan, belki de öyle. İki Nehir’e gideceğini duydum.”

“Işık!” diye hırladı Perrin Aiel daha fazlasını söylemeden. “Bütün Taş biliyor mu?” Moiraine biliyorsa...

Gaul başını iki yana salladı. “Rand al’Thor beni kenara çekti ve benimle konuştu, kimseye söylemememi istedi. Sanırım başkalarıyla da konuştu, ama kaç kişi seninle gitmek isteyecek, bilmiyorum. Uzun süredir Ejderduvarı’nın bu tarafındayız ve çok kişi Üç Kat Topraklar’a dönmek için can atıyor.”

“Benimle gelmek mi?” Perrin sersemlemişti. Yanında Aieller olursa... Daha önce düşünmeye cesaret edemediği olasılıklar çıkardı. “Rand senden benimle gelmeni mi istedi? İki Nehir’e?”

Gaul yine başını iki yana salladı. “Yalnızca gideceğini ve seni öldürmeye çalışabilecek adamlar olduğunu söyledi. Ama izin verirsen ben

sana eşlik etmek istiyorum.”

“İzin verirsem mi?” Perrin neredeyse kahkaha atacaktı. “İzin veririm elbette. Birkaç saat sonra Yollar’da olacağız.”

“Yollar mı?” Gaul’un yüzündeki ifade değişmedi. Ama gözlerini kırpıştırdı.

“Fark eder mi?”

“Ölüm bütün insanlara gelecek, Perrin.” Pek de rahatlatıcı bir yanıt değildi.

“Rand’ın bu kadar zalim olduğuna inanamıyorum,” dedi Egwene ve Nynaeve ekledi: “En azından seni durdurmaya çalışmadı.” Nynaeve’in yatağına oturmuş, Moiraine’in verdiği altınları paylaşıyorlardı. Elayne ve Nynaeve’in eteklerinin altına dikilmiş ceplerde taşınacak, adam başı dört şişman kese ve çok fazla ilgi çekmesin diye o kadar da iri olmayan, kemerde taşınacak birer kese daha. Egwene, Kıraç’ta altının pek faydası olmayacağından daha az almıştı.

Elayne, kapının yanında duran düzgünce bağlanmış iki bohçaya ve deri çantaya baktı. Tüm giysileri ve diğer eşyaları oradaydı. Çanta içinde bıçak ve çatal, saç fırçası ve tarak, dikiş iğneleri, toplu iğneler, iplik, yüksük, makas. Bir çıra kutusu, kemerindekinden daha küçük, ikinci bir bıçak. Sabun, banyo pudrası... Listenin üzerinden yeniden geçmek saçmaydı. Egwene’in taş yüzüğü kesesinde, güvendeydi. Gitmeye hazırdı. Onu burada tutacak hiçbir şey yoktu.

“Hayır, çalışmadı.” Elayne ne kadar sakin, ne kadar kendine hâkim konuştuğundan gurur duyuyordu. *Neredeyse rahatlamış gibiydi! Rahatlamış! Ve ona o mektubu verip taş kadar kör bir aptal gibi yüreğimi açmam gerekiyordu, değil mi? En azından ben gidene kadar açmayacak.* Nynaeve’in elini omzunda hissedince yerinde sıçradı.

“Kalmanı istemesini mi diliyordun? Yanıtının ne olacağını biliyordun. Biliyorsun, değil mi?”

Elayne dudaklarını birbirine bastırdı. “Elbette biliyorum. Ama duyunca mutlu görünmesi gerekmiyordu.” Bunu söylemek istememişti.

Nynaeve ona anlayışla baktı. “Erkekler, en iyi hallerinde bile güçtür.”

“Hâlâ inanamıyorum, nasıl bu kadar... bu kadar...” diye başladı Egwene öfkeli bir mırıltıyla. Elayne onun ne demeye hazırlandığını hiç öğrenemedi, çünkü o anda kapı öyle hızla çarpılarak açıldı ki, duvardan sıçradı.

Elayne tam irkildiği sırada *saidar*’a kucak açtı, sonra sıçrayan kapı hızla Lan’in uzattığı ele çarpınca bir anlığına utandı. Bir an sonra, Kaynak’a biraz daha tutunmaya karar verdi. Muhafız geniş omuzları ile eşiği doldurdu. Yüzü fırtına bulutları gibiydi; o mavi gözler şimşekler fırlatma tehdidini gerçekleştirebilseydi, Nynaeve’i durduğu yerde kavururlardı. Egwene de *saidar*’ın parıltısına sarılmıştı ve parıltı solmadı.

Lan, Nynaeve’den başkasını görmüyordu. “Tar Valon’a döneceğine inandırdın,” diye hırladı ona.

“Buna inanmış olabilirsin,” dedi kadın sakin sakin, “ama ben öyle bir şey söylemedim.”

“Hiç söylemedin mi? Hiç söylemedin mi! Bugün gitmekten bahsettin ve her seferinde gidişini o Karanlıkdostlarının Tar Valon’a gönderilmesi ile ilişkilendirdin. Her seferinde! Ne düşüneceğimi sanıyordun ki?”

“Ama hiç söylemedim...”

“Işık, kadın!” diye kükredi adam, “benimle laf yarıştırma!”

Elayne endişe içinde Egwene ile bakıştı. Bu adamın demir gibi bir kontrolü vardı, ama şu anda kırılma noktasındaydı. Genellikle, öfkeyle köpüren Nynaeve olurdu, ama şimdi, başı dik, gözleri dingin, elleri hâlâ yeşil ipek eteğinin üzerinde, adamı serinkanlılıkla izliyordu.

Lan gözle görülür bir çabayla kendine hâkim oldu. Her zamanki kadar taş suratlı, her zamanki kadar kendine hâkim görünüyordu... ve Elayne her şeyin yüzeyde olduğuna emindi. “Araba istediğini duymasaydım nereye gideceğini asla öğrenemezdim. Sizi Tanchico’ya götürecek bir gemiye taşıyacak bir araba. Amyrlin neden Kule’den ayrılmanıza izin verdi, neden Moiraine Kara Aes Sedaileri sorgulama işine sizi karıştırdı, bilmiyorum, ama siz üçünüz Kabuledilmişsiniz. Kabuledilmiş, Aes Sedai değil. Tanchico, sırtını kollayacak bir Muhafızı olan tam bir Aes Sedai dışında kimsenin gidebileceği bir yer değil. Oraya gitmene izin vermeyeceğim!”

“Demek öyle,” dedi Nynaeve önemsemezce. “Moiraine’in ve Amyrlin Makamı’nın kararlarını sorguluyorsun. Belki de baştan beri Muhafızları yanlış anlamışımdır. Başka şeylerin yanı sıra, kabul ve itaat etmek için yemin ettiğinizi sanıyordum. Lan, kaygını anlıyorum ve minnettarım... bundan da fazlası... ama hepimizin yapması gereken işler var. Biz gidiyoruz; bu gerçeğe teslim olmalısın.”

“Neden? Işık aşkına, en azından neden olduğunu söyle! Tanchico!”

“Moiraine sana söylememişse,” dedi Nynaeve nazikçe, “belki sebepleri vardı. Biz kendi işimizi yapmalıyız, sen kendi işini.”

Lan titredi –gerçekten titredi!– ve öfkeyle çenesini kapattı. Konuştuğu zaman, tuhaf şekilde tereddütlüydü. “Tanchico’da sana yardım edecek birine ihtiyacın var. Tarabonlu bir yankesicinin cüzdanın için sırtına bir hançer saplamasını engelleyecek birine. Savaş başlamadan önce Tanchico böyle bir yerdi ve şimdi her şeyin daha da kötü olduğunu duydum. Ben... Ben seni koruyabilirim, Nynaeve.”

Elayne’in kaşları kalktı. Adamın önerdiği... Bu olamazdı.

Nynaeve adamın sıradışı bir şey söylediğine dair en ufak işaret vermedi. “Senin yerin Moiraine’in yanı.”

“Moiraine.” Muhafız’ın yüzü boncuk boncuk terledi ve konuşmak için çaba harcadı. “Yapabilirim... zorunluyum... Nynaeve, ben... ben...”

“Sen Moiraine’in yanında kalacaksın,” dedi Nynaeve keskin bir sesle. “O seni bağından özgür bırakana kadar. Dediğimi yapacaksın.” Kesesinden dikkatle katlanmış bir kâğıt çıkardı ve adamın ellerine verdi. Lan kaşlarını çattı, okudu, sonra gözlerini kırpıştırdı, yine okudu.

Elayne, kâğıtta ne yazılı olduğunu biliyordu.

Bunu taşıyan kişi yaptığını benim emrim ve yetkem altında yapıyor. Benim emrimle itaat et ve sessizliğini koru.

Siuan Sanche
Mühürlerin Gözetmeni
Tar Valon’un Alevi
Amyrlin Makamı

Buna benzer bir diğer kâğıt, Egwene’in kesesinde duruyordu, ama hiçbiri, gidecekleri yerde ne işlerine yarayacağını bilemiyordu.

“Ama bu sana ne istersen yapma izni veriyor,” diye itiraz etti Lan. “Amyrlin’in adına konuşabilirsin. Neden bir Kabuledilmiş’e bunu versin?”

“Yanıtlayamayacağım sorular sorma,” dedi Nynaeve. Sonra sırıtacak gibi ekledi, “Ama benim için dans etmeni istemediğim için kendini şanslı say.”

Elayne de kendi gülümsemesini bastırdı. Egwene, yutulmuş bir kahkaha ile boğuk bir ses çıkardı. Amyrlin, mektupları ilk verdiğinde Nynaeve’in söylediği şeydi bu. *Bununla bir Muhafız’ı dans ettirebilirim.* Hangi Muhafız’ı kastettiğinden ikisinin de kuşkusuz yoktu.

“İstemiyor musun? Benden çok kolay kurtuluyorsun. Bağım, yeminlerim. Bu mektup.” Mektubu geri alıp kemerindeki keseye yerleştirirken Nynaeve Lan’in gözlerindeki tehlikeli parıltıyı fark etmemiş gibiydi.

“Kendinden başkasını düşünmüyorsun, al’Lan Mandragoran. Nasıl sen yapmak zorunda olduğun şeyleri yapacaksan, biz de öyle yapacağız.”

“Kendimden başkasını düşünmüyor muyum, Nynaeve al’Meara? Ben kendimden başkasını düşünmüyorum, öyle mi?” Lan Nynaeve’e doğru öyle hızlı hareket etti ki, Elayne neredeyse düşünmeden onu Hava akışlarına saracaktı. Nynaeve bir an orada duruyor ve ağzı bir karış açık, kendine doğru atılan adama bakıyordu; bir sonraki an ayakları yerden otuz santim yukarıda sallanarak fena halde öpülüyordu. Başta adamın ayak bileklerini tekmeledi ve yumruklarıyla onu döverek çılgın, öfkeli itiraz sesleri çıkardı, ama tekmeleri yavaşladı ve durdu. Sonra adamın omuzlarına tutunuyor ve hiç de itiraz etmiyordu.

Egwene utançla bakışlarını kaçırdı, ama Elayne ilgiyle izliyordu. Böyle mi görünmüştü, Rand’la... *Hayır! Onu düşünmeyeceğim.* Ona bir mektup daha yazacak ve ilk mektubunda söylediklerini geri alacak, ona kendisi ile oynayamayacağını bildirecek zamanı olup olmadığını merak etti. Ama bunu yapmak istiyor muydu?

Bir süre sonra Lan Nynaeve’i yere bıraktı. Kadın hafifçe sallanarak elbisesini düzeltti ve öfkeyle saçlarını sıvazladı. “Buna hiç hakkın...” diye başladı nefes nefese, sonra susup yutkundu. “Bütün dünya izlesin diye bu şekilde *hırpalanmama* izin veremem. Veremem!”

“Bütün dünya değil,” diye yanıt verdi Lan. “Ama görebiliyorlarsa, duyabilirler de. Başka hiçbir şeye yer olmadığını düşündüğüm kalbimde yer edindin. Benim toz ve taş ektiğim yerde çiçekler bitirdin. Çıkmakta ısrar ettiğin bu yolculukta şunu unutma. Sen ölürsen, ben de uzun süre hayatta kalmam.” Nynaeve’e, nadir görülen gülümsemelerinden birini bahşetti. Yüzünü tam olarak yumuşatmasa da, en azından daha az sert gösteriyordu. “Ve şunu da unutma, ben o kadar kolay emir almam, Amyrlin’den gelen mektuplara rağmen.” Zarifçe eğildi; Elayne bir an adamın diz çöküp Nynaeve’in Büyük Yılan yüzüğünü öpeceğini sandı. “Emrettiğin gibi,” diye mırıldandı, “itaat ediyorum.” Alay edip etmediğini anlamak güçtü.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Nynaeve dizleri sonunda boşanmış gibi yatağın kenarına çöktü. Pişman bir kaş çatışla kapıya bakıyordu.

"'En uysal köpek bile,'" diye bir deyişi tekrarladı Elayne, "'fazla dürtüklersen ısırır.' Üstelik, Lan o kadar da uysal sayılmaz." Nynaeve'den keskin bir bakış ve bir burun çekme kazandı.

"Tahammül edilmez biri," dedi Egwene. "Bazen öyle. Nynaeve, bunu neden yaptın? Seninle gelmeye hazırdı. Onu Moiraine'den koparmaktan fazla istediğin bir şey olmadığını biliyorum. İnkâr etmeye kalkma."

Nynaeve denemedi. Bunun yerine elbisesi ile uğraştı, yatağın örtüsünü düzeltti. "Öyle değil," dedi sonunda. "Benim olmasını istiyorum. Tamamen. Moiraine'e yeminini bozduğunu hatırlamasını istemiyorum. Aramızda böyle bir şey olamaz. Ne onun için, ne benim için."

"Ama Moiraine'i onu serbest bırakması için ikna edersen farklı mı olacak?" diye sordu Egwene. "Lan ikisini de aynı şey sayacak bir adam. Geriye bir tek Moiraine'in onu kendiliğinden serbest bırakması kalıyor. Bunu nasıl başaracaksın?"

"Bilmiyorum." Nynaeve'in sesi kararlılık kazandı. "Ama yapılması gereken yapılmalı. Hep bir yol vardır. Bu başka zamana kaldı. Yapılacak işler var ve biz oturmuş, erkekler için endişeleniyoruz. Kıraç için her şeyi hazırladığından emin misin, Egwene?"

"Aviendha her şeyi hazırlıyor," dedi Egwene. "Hâlâ mutsuz görünüyor, ama şanslıysak bir aydan az zamanda Rhuidean'a ulaşabileceğimizi söylüyor. O zamana kadar siz Tanchico'da olursunuz."

"Belki daha erken," dedi Elayne ona, "Deniz Halkı tekneleri hakkında söyledikleri doğruysa. Dikkatli olacak mısın, Egwene? Rehberin Aviendha olsa bile, Kıraç güvenli olamaz."

"Olacağım. Siz de dikkatli olun. İkiniz de. Artık Tanchico Kıraç'tan daha güvenli değil."

Aniden birbirlerine sarıldılar ve dikkatli olma tembihlerini tekrarladılar, *Tel'aran'rhiod*'un Taş'ında buluşma sözlerini birbirlerine hatırlattılar.

Elayne, yanaklarındaki yaşları sildi. "Lan'in gittiği iyi oldu." Titreyerek güldü. "Aptallık ettiğimizi düşünürdü."

"Hayır, düşünmezdi," dedi Nynaeve, eteklerini kaldırıp altın kesesini cebine yerleştirerek. "Bir erkek olabilir, ama o kadar da ahmak değil."

Burası ile araba arasında kâğıt kalem bulacak zamanı olması gerektiğine karar verdi Elayne. Zaman bulacaktı. Nynaeve haklıydı. Erkeklerin sıkı idare edilmesi gerekirdi. Rand ondan o kadar kolay kaçamayacağını anlayacaktı. Ve geri döndüğünde iyi niyetini o kadar rahat kazanamayacağını görecekti.

17
Aldatmacalar

Thom, kaskatı sağ bacağını korumaya çalışarak ve âşık pelerinini rengârenk yamalarının uçuşmasını sağlayacak şekilde savurarak eğildi. Gözlerine kum dolmuş gibi hissediyordu, ama kendini neşeyle konuşmaya zorladı. “Hepinize iyi sabahlar!” Doğrularak, azametle uzun, beyaz bıyıklarını sıvazladı.

Siyah ve altın rengi üniformalı hizmetkârlar şaşırmıştı. İki kaslı delikanlı kaldırmak üzere oldukları, kapağı kırılmış altın kakmalı kırmızı lake sandığı bırakarak doğruldular ve üç kadının önündeki paspaslar durdu. Onlar dışında koridor boştu ve özellikle bu saatte, işlerine ara vermek için herhangi bir bahane iyi geliyordu. Thom’un hissettiği kadar yorgun görünüyorlardı, omuzları çökmüştü ve gözlerinin altında siyah halkalar vardı.

“Sana da iyi sabahlar, âşık,” dedi kadınların en büyüğü. Belki biraz tombul ve sade yüzlüydü, ama ne kadar yorgun olursa olsun hoş bir gülümsemesi vardı. “Sana yardımcı olabilir miyiz?”

Thom, geniş kol yeninden dört renkli top çıkardı ve çevirmeye başladı.

“Ben yalnızca neşeleri yerine getirmek için dolanıyorum. Bir âşık da elinden geleni yapmalı.” Dört toptan fazlasını kullanabilirdi, ama o kadar yorgundu ki, dört top bile konsantrasyonunu zorlayacaktı. Beşinci bir topu düşürecek gibi olmasının üzerinden ne kadar zaman geçmişti? İki saat mi? Esnemesini bastırdı ve güven verici bir gülümsemeye dönüştürdü. “Korkunç bir geceydi ve neşelerin yerine getirilmeye ihtiyacı var.”

“Lord Ejder bizi kurtardı,” dedi genç kadınlardan biri. Güzel ve inceydi, ama karanlık, gölgeli gözlerindeki avcı parıltısı, Thom’u gülümsemesine hâkim olması konusunda uyardı. Elbette, hem açgözlü, hem dürüstse

faydalı olabilirdi, bir kez parasını öderse satın alınmış kalacağı anlamına geliyordu bu. Bir not iletmek için bir çift el, duyduklarını ona aktarmak ve dilediği şeyleri dilediği yerlerde söylemek için bir dil daha bulundurmak her zaman iyiydi. *İhtiyar aptal! Sende yeterince el ve kulak var! Bu yüzden güzel göğüsleri düşünmeyi bırak da gözlerindeki ifadeye bak!* İlginç olan şuydu ki, söylediklerinde içten gibiydi ve genç adamlardan biri başını sallayarak kadının sözlerini onayladı.

“Evet,” dedi Thom. “Acaba dün rıhtımlar hangi Yüksek Lord’un sorumluluğu altındaydı?” Kendi kendine sinirlenerek neredeyse top düşürüyordu. Öyle açık açık sormak. Çok yorgundu; yatağında olmalıydı. Saatler önce yatmış olmalıydı.

“Rıhtımlar Savunucuların sorumluluğu,” dedi en büyük kadın. “Sen bilemezsin, elbette. Yüksek Lordlar bu tür meselelerle kendilerini üzmezler.”

Thom çok iyi biliyordu. “Öyle mi? Eh, ben Tearlı değilim, elbette.” Topların dönüşünü basit bir çemberden ikili halkaya dönüştürdü; olduğundan daha zor görünüyordu ve avcı bakışlı kız ellerini çırptı. Madem girmişti, devam etse de olurdu. Ama bundan sonra o gecelik bırakacaktı. Gece mi? Güneş doğmaya başlamıştı bile. “Yine de, o mavnaların neden rıhtımlarda olduğunu kimsenin sormamış olması utanç verici. Ambar kapaklarını kapatıp Trollocları saklamak. Trollocların orada olduğunu bilen olduğunu söylemiyorum.” İkili halka sallandı ve Thom çabucak çembere döndü. Işık, bitkin düşmüştü. “Ama Yüksek Lordlardan biri sorar, sanırsınız.”

İki genç adam düşünceli düşünceli bakıştılar ve Thom kendi kendine gülümsedi. Bir tohum daha, beceriksizce olsa da, kolayca ekilmişti. Rıhtımların kimin sorumluluğu altında olduğunu bilmelerine rağmen, başlayan bir söylenti daha. Ve söylentiler yayılırdı –böyle bir söylenti şehre kadar uzanırdı– ve sıradan insanlar ile asiller arasında giren bir küçük kama daha olurdu. Sıradan insanlar, asillerin nefret ettiğini bildikleri adamdan başka kime dönebilirlerdi? Taş’ı Gölgedöllerinden kurtaran adama. Rand al’Thor’a. Yenidendoğan Ejder’e.

Ektiklerini arkada bırakma zamanı gelmişti. Orada köklenmişlerse, artık söylediği hiçbir şey onları koparamazdı ve bu gece başka tohumlar da ekmişti. Ama ekim işini onun yaptığını birilerinin keşfetmesi iyi olmazdı. “Yüksek Lordlar dün gece cesurca savaştılar. Neden, bir sefer...” Kadınlar

sıçrayarak paspaslama işine döner, erkekler sandığı yakalayıp telaşla uzaklaşırken sesi solup gitti.

“Bir âşık için de iş bulabilirim,” dedi majhere’in sesi arkasında. “Boş eller boş ellerdir.”

Thom, bacağının elverdiğince zarif bir tavırla döndü ve yerlere kadar eğildi. Kadının başının tepesi Thom’un omzunun altında kalıyordu, ama muhtemelen kadın ondan yarım kat daha ağırdı. Örs gibi bir suratı –şakaklarındaki sargı görüntüsünü pek de yumuşatmıyordu–, fazladan bir çenesi, kara çakmaktaşlarına benzeyen derine gömülmüş gözleri vardı. “Size iyi sabahlar, zarif hanımefendi. Bu taze, yeni gün için küçük bir armağan.”

Ellerini salladı ve kol yeninde bunca zaman geçirmekten dolayı biraz hırpalanmış altın sarısı bir güneş patlaması çiçeğini sargının üzerindeki gri saçlara taktı. Kadın çiçeği hemen oradan aldı, elbette ve kuşkuyla süzdü, ama bu tam da Thom’un istediği şeydi. O tereddüt anında kadınla arasına üç aksak adım koydu ve kadın arkasından bir şeyler bağırdığında ne dinledi, ne yavaşladı.

Korkunç kadın, diye düşündü. *Onu Trollocların üzerine salıverseydik hepsini süpürmeye ve paspaslamaya koşardı.*

Elinin arkasında, çeneleri çatırdayarak esnedi. Bu tür şeyler için çok yaşlıydı. Yorgundu ve dizi fena ağrıyordu. Uykusuz geceler, savaşlar, entrikalar. Çok yaşlı. Sessizce bir yerlerde, bir çiftlikte yaşıyor olmalıydı. Tavuklarla. Çiftliklerde hep tavuk olurdu. Ve koyun. Bakması zor olmasa gerekti; çobanlar hep ortalarda dolanıp gayda çalardı. Ama elbette, Thom arp çalacaktı, gayda değil. Ya da flüt; açık hava arp için iyi değildi. Ve yakında bir de kasaba olurdu, salondaki müşterileri hayrete düşürebileceği bir hanı olan bir kasaba. İki hizmetkârın yanından geçerken pelerinini salladı. Bu sıcakta takmasının tek nedeni, insanlara âşık olduğunu belli etmekti. Onu görünce, eğlendirmek için bir anlığına durmasını umarak canlandılar, elbette. Çok memnun edici. Evet, bir çiftliğin erdemleri vardı. Sessiz bir mekân. Onu rahatsız edecek insanlar yok. Yakında bir kasaba varsa.

Odasının kapısını ittirip açtı ve olduğu yerde kalakaldı. Moiraine, masasına saçılmış kâğıtları karıştırmaya pekâlâ hakkı varmış gibi doğruldu ve tabureye otururken sakin sakin eteklerini düzeltti. İşte bu güzel bir kadındı, bir erkeğin isteyebileceği her tür zarafete sahip, nüktelerine gülen.

Aptal! İhtiyar aptal! O bir Aes Sedai ve sen doğru düzgün düşünemeyecek kadar yorgunsun.

“Size iyi sabahlar, Moiraine Sedai,” dedi, pelerinini bir çengele asarak. Hâlâ masanın altında, bıraktığı yerde duran yazı çantasına bakmaktan kaçındı. Önemli olduğunu belli etmenin gereği yok. Muhtemelen kadın gittikten sonra kontrol etmenin de anlamı yok; kilidi yönlendirerek açabilir ve kapatabilirdi ve Thom asla anlamazdı. Bu yorgunlukla, çantada önemli bir şey bırakıp bırakmadığını bile hatırlamıyordu. Ya da başka bir yerde. Odada görebildiği her şey ait olduğu yerdeydi. Thom dışarıda bir şey bırakacak kadar aptal olduğunu sanmıyordu. Hizmetkâr odalarının kapılarında kilit ya da sürgü bulunmazdı. “Size tazeleyici bir içki sunardım, ama korkarım sudan başka bir şeyim yok.”

“Susamadım,” dedi kadın, hoş, ahenkli bir sesle. Öne eğildi ve oda o kadar küçüktü ki, elini Thom’un dizine koyabildi. Âşığın içinden bir ürperti geçti. “Keşke bu olduğu zaman yakınlarda iyi bir Şifacı olsaydı. Korkarım artık çok geç.”

“Bir düzine Şifacı bile yeterli olmazdı,” dedi Thom. “Bunu bir Yarı-insan yaptı.”

“Biliyorum.”

Başka neler biliyor? diye merak etti Thom, Tek sandalyesini masanın arkasından çekmek için dönerken küfrünü bastırdı. Gece boyunca güzel bir uyku çekmiş gibi hissediyordu ve dizindeki acı kaybolmuştu. Hâlâ aksıyordu, ama eklemi yaralandığından beri ilk kez bu kadar esnekti. *Kadın isteyip istemediğimi sormadı bile. Yak beni, neyin peşinde?* Bacağını esnetmeyi reddetti. O sorma nezaketini göstermiyorsa, Thom da armağanın farkında olduğunu belli etmeyecekti.

“Dün ilginç bir gün oldu,” dedi Moiraine, Thom otururken.

“Ben Trollocları ve Yarı-insanları ilginç saymıyorum,” dedi Thom kuru kuru.

“Onları kastetmedim. Daha öncesi. Yüksek Lord Carleon’un bir av kazasında ölmesi. İyi dostu Tedosian’ın onu, anlaşıldığı kadarıyla, yabandomuzu sanması. Ya da belki bir geyik.”

“Duymamıştım,” Thom sesini sakin tuttu. Kadın notu bulmuş olsa bile, izini sürüp Thom’a ulaşamazdı. Carleon’un kendisi bile kendi el yazısı sanırdı. Aes Sedai’nin anlayacağını sanmıyordu, ama yine de kendine kadının bir Aes Sedai olduğunu hatırlattı. Sanki karşısındaki o pürüzsüz, güzel yüz, o dingin gözler sırlarla dolu Thom’u izlerken unutmak

mümkünmüş gibi. “Hizmetkâr odaları dedikodularla dolu, ama ben pek dinlemem.”

“Dinlemez misin?” diye mırıldandı kadın ılımlı bir tavırla. “Bu durumda, Tedosian’ın Taş’a döndükten bir saat sonra, tam da karısı avın tozunu yıkaması için ona bir kadeh şarap verdikten sonra hastalandığını da duymamışsındır. Kadının ona bizzat bakmak ve kendi elleriyle beslemek istediğini duyduğunda, Tedosian’ın gözyaşı döktüğü söyleniyor. Kuşkusuz karısının aşkı karşısında mutluluk gözyaşları. Kadının, o ayağa kalkana kadar yanından ayrılmayacağına yemin ettiğini duydum. Ya da ölene kadar.”

Biliyordu. Nasıl, bilemiyordu Thom, ama biliyordu. Ama neden bunu Thom’a belli ediyordu? “Bir trajedi,” dedi, kadının ılımlı sesini taklit ederek. “Sanırım Rand’ın, bulabildiği bütün sadık Yüksek Lordlara ihtiyacı olacak.”

“Carleon ve Tedosian pek sadık sayılmazdı. Görünüşe göre, birbirlerine karşı bile. Rand’ı öldürüp yaşadığını unutmayı planlayan hizbi yönetiyorlardı.”

“Demeyin? Bu tür şeylere pek dikkat etmem. Yüksektekilerin işleri basit bir âşığa göre değildir.”

Kadının gülümsemesi kahkahaya çok yakındı, ama bir sayfadan okur gibi devam etti. “Thomdril Merrilin. Bir zamanlar onu bilenler, tanıyanlar Gri Tilki de dermiş. Caemlyn’de, Andor Kraliyet Sarayı’nın saray ozanı. Taringail öldükten sonra bir süre Morgase’in sevgilisi. Taringail’in ölümü Morgase için talihli olmuş. Adamın kadını öldürtmeyi Andor’un ilk kralı olmayı planladığını öğrendiğini sanmıyorum. Ama biz Thom Merrilin’den bahsediyorduk, uykusunda bile Evler Oyunu’nu oynayabildiği söylenen adamdan. Böyle bir adamın kendine basit bir âşık demesi yazık. Ama aynı ismi taşıyacak kadar da kibirli.”

Thom şaşkınlığını güçlükle gizleyebildi. Kadın ne kadarını biliyordu? Başka tek kelime bilmiyor olsa bile çok fazla. Ama bilgisi olan tek kişi o değildi. “İsimlerden bahsetmişken,” dedi ifadesiz bir sesle, “insanın bir isim karşısında hayrete düşmesi ne olağanüstü. Moiraine Damodred. Cairhien’deki Damodred Evi’nden Leydi Moiraine. Taringail’in en küçük yarım kan kız kardeşi. Kral Laman’ın yeğeni. Ve Aes Sedai olduğunu da unutmayalım. Yönlendirme yeteneği olan zavallı bir aptaldan fazlası olduğunu bilebileceği zamanlardan önce bile Yenidendoğan Ejder’e yardım eden bir Aes Sedai. Beyaz Kule’de yüksek bağlantıları olan bir Aes Sedai

de diyebilirim, aksi halde girdiği riskleri göze alamazdı. Kule Salonu'nda birisi mi? Birden fazla, derdim ben; öyle olmak zorunda. Bunun haberi dünyayı sarsardı. Ama neden sorun çıksın ki? Belki de en iyisi yaşlı bir âşığın hizmetkâr odasında bir köşede tıkılı kalmasına izin vermektir. Arpını çalan ve hikâyelerini anlatan basit bir âşık. Kimseye zarar vermeyen hikâyeler."

Thom, kadını birazcık bile tereddüde düşürmüşse, Moiraine belli etmedi. "Gerçekler olmadan spekülasyon yapmak her zaman tehlikelidir," dedi sakin sakin. "Ev ismimi kendi seçimimle kullanmıyorum. Damodred Evi, Laman *Avendoraldera*'yı kesmeden ve bunun için tahtını ve canını kaybetmeden önce de, haklı olarak, nahoş bir isme sahipti. Aiel Savaşı'ndan bu yana, yine haklı olarak, daha da kötü oldu."

Bu kadını hiçbir şey sarsamaz mıydı? "Benden ne istiyorsun?" diye sordu Thom sinirle.

Kadın gözünü bile kırpmadı. "Elayne ve Nynaeve bugün Tanchico'ya giden bir gemiye biniyorlar. Tehlikeli bir şehirdir Tanchico. Senin bilgin ve becerilerin onları hayatta tutabilir."

Demek buydu. Kadın onu Rand'dan ayırmak, oğlanı manipülasyonlarına karşı çıplak bırakmak istiyordu. "Dediğin gibi, Tanchico bugünlerde tehlikeli, ama zaten hep öyleydi. Genç hanımlara iyi şanslar dilerim, ama kafamı engerek yuvasına sokmaya niyetim yok. Bu tür şeyler için çok yaşlıyım. Ben çiftçiliğe başlamayı düşünüyordum. Sessiz bir yaşam. Güvenli."

"Sessiz bir yaşam seni öldürür bence." Moiraine'in sesi eğleniyormuş gibi çıkıyordu. Küçük, ince elleriyle eteğinin kıvrımlarını düzeltti. Thom, kadının gülümsemesini saklamaya çalıştığı izlenimine kapıldı. "Ama Tanchico yapamaz. Bunu garanti ederim ve Birinci Yemin adına, bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Thom, yüzünü ifadesiz tutmak için gösterdiği bütün çabaya rağmen, kaşlarını çatmaktan alamadı kendini. Kadın bunu söylemişti ve yalan söyleyemezdi, ama nasıl bilebilirdi ki? Kehanet yeteneği olmadığından emindi; Thom kadının Yeti'ye sahip olmadığına söylediğinden emindi. Ama söylemişti. *Kavrulası kadın!* "Neden Tanchico'ya gideyim ki?" Unvanını kullanmasa da olurdu.

"Elayne'i korumak için, nasıl? Morgase'in kızını?"

"Morgase'i on beş senedir görmedim. Ben Caemlyn'den ayrıldığım zaman Elayne daha küçücüktü."

Moiraine duraksadı, ama konuştuğu zaman sesi boyun eğmez bir kararlılığa sahipti. “Peki Andor’u terk etme sebebin neydi? Owyn adında bir yeğen, sanırım. Bahsettiğin, yönlendirme yeteneğine sahip o zavallı aptallardan biri. Kızıl Aes Sedailerin onu Tar Valon’a getirmesi gerekirdi, ama bunun yerine onu olduğu yerde ehlileştirmeyi ve onu... komşularının merhametine terk etmeyi tercih ettiler,”

Thom ayağa kalkarken sandalyesini devirdi, sonra dizleri titrediği için masaya tutunmak zorunda kaldı. Owyn ehlileştirildikten sonra fazla yaşamamıştı. Artık yönlendirememesine rağmen böyle bir adamın yanlarında yaşamasına tahammül edemeyen sözde dostlar tarafından uzaklaştırılmıştı. Thom ne yaparsa yapsın Owyn’in yaşamaktan vazgeçmesini engelleyememişti, genç karısının bir ay sonra peşinden mezara girmesini de engelleyememişti.

“Neden?..” Kabaca boğazını temizleyerek sesinin daha az pürüzlü çıkması için çaba gösterdi. “Neden bana bunları anlatıyorsun?”

Moiraine’in yüzünde duygudaşlık vardı. Pişmanlık olabilir miydi? Kuşkusuz hayır. Bir Aes Sedai’den değil. Duygudaşlık da sahte olmalıydı. “Sen yalnızca Elayne ve Nynaeve’e yardım etmeye gönüllü olsaydın yapmazdım.”

“Neden, yanasıca! Neden?”

“Elayne ve Nynaeve ile gidersen, seni bir daha gördüğümde sana o Kızıl Aes Sedailerin isimlerini ve onlara emri veren kişinin ismini veririm. Kendi başlarına hareket etmediler. Ve seni bir daha *göreceğim.* Tarabon’da hayatta kalacaksın.”

Thom titrek bir nefes aldı. “İsimleri ne işime yarayacak?” diye sordu düz bir sesle. “Beyaz Kule’nin gücüne sarınmış Aes Sedai isimleri.”

“Yetenekli ve tehlikeli bir Evler Oyunu oyuncusu o isimleri kullanmanın bir yolunu bulabilir,” diye yanıt verdi kadın sessizce. “Yaptıklarını yapmamalıydılar. Bunun için affedilmemeliydiler.”

“Lütfen odamdan çıkar mısın?”

“Sana bütün Aes Sedailerin o Kızıllar gibi olmadığını öğreteceğim, Thom. Öğrenmek zorundasın.”

“Lütfen?”

Kadın gidene kadar masaya yaslanarak ayakta durdu. Kadının beceriksizce dizlerinin üzerine çöktüğünü, yıpranmış yüzünde akan gözyaşlarını görmesini istemiyordu. *Ah, Işık, Owyn.* Hepsini olabildiğince derine gömmüştü. *Oraya zamanında ulaşamadım. Çok meşguldüm. Lanet*

olası Evler Oyunu ile çok meşguldüm. Sinirli tavırlarla yüzünü sildi. Moiraine Oyun'u en iyilerle birlikte oynayabilirdi. Thom'u oraya buraya döndürebilir, Thom'un tamamen gizli olduğunu düşündüğü bütün iplerini çekiştirebilirdi. Owyn. Elayne. Morgase'in kızı. Morgase için yalnızca arkadaşça bir sevgi kalmıştı, belki bundan biraz daha fazlası, ama dizlerinde hoplattığınız bir çocuğa sırtınızı dönmek güçtü. *O kız Tanchico'da, ha? O şehir savaş yokken bile diri diri yer onu. Şimdi kuduz kurtlarla dolu bir çukur olmalı. Ve Moiraine bana isimlerini verecek.* Tek yapması gereken, Rand'ı Aes Sedailerin ellerine bırakmaktı. Tıpkı Owyn'i bıraktığı gibi. Moiraine onu çatal sopaya taktığı bir yılan gibi ele geçirmişti ve ne kadar kıvranırsa kıvransın kurtulamıyordu. *Kavrulası kadın!*

Min, nakış sepetinin sapını koluna geçirerek diğer eliyle eteklerini topladı ve kahvaltıdan sonra sırtı dik, yemek salonundan gezine gezine çıktı. Kafasında dolu bir şarap kadehini dengeleyebilir ve tek damla dökmezdi. Kısmen bu elbisenin içinde doğru düzgün adım atamadığından. Gövdesi ve kolları dar, işlemeli uçları, eliyle toplamazsa yerlerde sürünecek kadar uzun ve bol, açık mavi ipekten bir elbiseydi. Kısmen de, Laras'ın gözlerini üzerinde hissedebildiğinden.

Arkasına fırlattığı bakış, haklı olduğunu gösterdi. Mutfaklar Sorumlusu, bacaklı bir şarap fıçısı gibi, yemek salonunun kapısından onaylayan bakışlarla gülümsüyordu ona. Kadının gençliğinde güzel olduğunu ya da yüreğinde güzel ve cilveli kızlar için bir yer bulunduğunu kim düşünürdü ki? "Canlı," derdi onlara. "Elmindreda"yı şişman kanatlarının altına alacağını kim tahmin ederdi? Pek de rahat bir pozisyon sayılmazdı. Laras koruyucu gözünü Min'den ayırmıyordu, onu Kule arazileri içinde her yerde bulabilen bir göz. Min, gülümsemesine karşılık verdi ve şimdi siyah, kıvırcık buklelerden bir yığın olan saçlarını sıvazladı. *Kavrulası kadın! Pişirecek bir şeyi ya da bağıracak yamağı falan yok mu?*

Laras ona el salladı, o da karşılık verdi. Ona böylesine yakından göz kulak olan birini gücendirmeye cesaret edemezdi, kaç hata yapıyor olabileceğinden emin değilken, hayır. Laras, "canlı" kadınların her numarasını biliyordu ve Min'e, zaten bilmediği her şeyi öğretmeyi düşünüyordu.

Tek gerçek hata, diye düşündü Min yüksek bir söğüdün dibindeki mermer banka otururken, nakışa el atmak olmuştu. Laras'ın bakış açısından değil, kendi bakış açısından. Sepetinden nakış çemberini çıkararak hüzünle

dün yaptığı işlemeleri inceledi, bir dizi çarpık sarı öküzgözü ve açık sarı bir gül goncası diye yaptığı, ama kendisi söylemediği sürece kimsenin anlamayacağı bir şey. İçini çekerek dikişleri sökmeye başladı. Leane haklıydı, diye düşündü; bir kadın, elinde bir nakış çemberiyle saatlerce oturup herkesi ve her şeyi izleyebilir kimse de bunu tuhaf bulmazdı. Ama biraz yeteneği olsa epey işe yarardı.

En azından dışarıda olmak için mükemmel bir havaydı. Birkaç pamuk gibi, beyaz bulutun günün mükemmelliğini vurgulamak üzere dizili durduğu gökyüzünde altın rengi güneş ufuktan henüz kopmuştu. Hafif bir esinti gül kokuları taşıyor, kırmızı beyaz çiçekli yüksek calma çalılarını karıştırıyordu. Kısa süre sonra ağacın yakınındaki çakıl kaplı yollar o ya da bu iş peşinde koşturan, Aes Sedailerden seyislere, bir sürü insanla dolacaktı. Mükemmel bir sabah ve gözlenmeden gözlemek için mükemmel bir yer. Belki bugün faydalı bir görü elde ederdi.

"Elmindreda?"

Min yerinde sıçradı ve iğneyle deldiği parmağını ağzına soktu. Bankın üzerinde dönerek gizlice yaklaştığı için Gawyn'e saldırmaya hazırlandı, ama sözcükler boğazında dondu. Galad yanındaydı. Gawyn'den daha uzun boylu, uzun bacaklıydı ve bir dansçının zarafeti, ince, kaslı bir kuvvetle hareket ediyordu. Elleri de uzundu, zarif ama güçlü. Ve yüzü... Kısaca, Min'in gördüğü en güzel adamdı.

"Parmağını emmeyi bırak," dedi Gawyn sırıtarak. "Küçük, şirin bir kız olduğunu biliyoruz; bize kanıtlamana gerek yok."

Min kızararak telaşla elini ağzından çekti ve Elmindreda'ya hiç yakışmayacak öfkeli bir bakış fırlatmaktan kendini zor alıkoydu. Sırrını saklamak için Amyrlin'den tehditler ve emirler gerekmemişti, sonrası yeterli olmuştu, ama Gawyn her fırsatı ona sataşmak için kullanıyordu.

"Alay etmek doğru değil, Gawyn," dedi Galad. "Sizi gücendirmek istemedi, Elmindreda Hanım. Bağışlayın, ama daha önce karşılaşmış olabilir miyiz? Gawyn'e öyle öfkeli öfkeli kaşlarınızı çatınca sizi tanıdığımı sandım."

Min utangaç bir tavırla bakışlarını indirdi. "Ah, ben *sizinle* tanışsam unutmazdım, Lord Galad," dedi en iyi aptal kız sesiyle. Aptal aptal sırıtan ses tonu ve kendi dikkatsizliği karşısındaki öfkesi saç diplerine kadar kızarmasına sebep oldu ve oynadığı rolü vurguladı.

Hiç kendine benzemiyordu ve elbisesiyle saçları bunun yalnızca bir kısmı idi. Leane şehirden kremler, pudralar ve inanılmaz çeşitlilikte

gizemli, kokulu şeyler edinmişti ve Min'e öyle bir eğitim vermişti ki, uykusunda bile kullanabilirdi onları. Artık çıkık elmacık kemikleri vardı ve dudakları doğanın verdiği renkten daha fazlasına sahipti. Göz kapaklarını çevreleyen siyah bir krem ve ince pudra kirpiklerini vurgulayarak gözlerini olduğundan daha iri gösteriyordu. Hiç kendi gibi değil. Çömezlerden bazıları hayranlık içinde ne kadar güzel göründüğünü söylemişlerdi ve birkaç Aes Sedai bile ona "çok güzel bir çocuk" demişti. Bundan nefret ediyordu. Elbise oldukça güzeldi, itiraf ediyordu, ama geri kalanından nefret ediyordu. Ama hakkıyla yapamayacaksa kılık değiştirmenin bir anlamı yoktu.

"Eminim hatırlardın," dedi Gawyn kuru kuru. "Dikişini kesintiye uğratmak istemedim... kırlangıç mı? *Sarı* kırlangıçlar?" Min çemberi sepete tıktı. "Ama senden bunu yorumlamanı istemek için gelmiştim." Kızın ellerine küçük, deri ciltli, eski ve lime lime bir kitap bıraktı ve aniden sesi ciddileşti. "Kardeşime bunun saçma olduğunu söyle. Belki seni dinler."

Min kitabı inceledi. *Işığın Yolu,* yazan Lothair Mantelar. Kitabı gelişigüzel açarak okudu. "Bu şekilde her tür zevkten vazgeçin, çünkü iyilik, saf bir soyutlamadır, aşağı duygularla bulanan mükemmel, kristal bir idealdir. Teni şımartmayın. Ten zayıftır, ama tin güçlüdür; tin güçlü değilken ten faydasızdır. Doğru düşünce duyularla boğulur ve doğru eylem tutkularca engellenir. Doğruluktan, yalnızca doğruluktan haz alın." Kuru saçmalıklar gibi görünüyordu.

Min, Gawyn'e gülümsedi, hatta kıkırdamayı başardı. "Ne kadar çok sözcük var. Korkarım kitaplardan pek anlamam, Lord Gawyn. Bir kitap okumayı çok isterim... gerçekten." İçini çekti. "Ama o kadar az zaman var ki! Neden, saçlarımı doğru düzgün yapmak bile saatlerimi alıyor. Güzel olmuş mu?" Delikanlının yüzündeki öfkeli şaşkınlık onu neredeyse güldürecekti, ama kahkahasını kıkırdamaya dönüştürdü. Bir seferliğine sataşılanın o olması keyifliydi; Min bunu daha sık yapmalıydı. Bu kılığa bürünmekte, daha önce aklına gelmeyen olasılıklar vardı. Kule'de kalışı tamamen can sıkıntısı ve sinirle geçmek zorunda değildi. Onun da *biraz* eğlenmeye hakkı vardı.

"Lothair Mantelar," dedi Gawyn gergin bir sesle. "Beyazpelerinleri kurdu. Beyazpelerinler!"

"Büyük bir adamdı," dedi Galad kararlılıkla. "Asil fikirlere sahip bir filozof. Eğer Işığın Evlatları o öldükten sonra bazen... aşırılık... yapmaya başlamışsa da, bu gerçeği değiştirmez."

“Ay. Beyazpelerinler,” dedi Min nefes nefese ve hafifçe ürpererek ekledi. “Çok kaba adamlar olduklarını duydum. Bir Beyazpelerin’in dans ettiğini hayal edemiyorum. Sizce burada bir dans düzenlenmesi olasılığı var mıdır? Aes Sedailer de dans etmekten hoşlanmıyor gibi. Halbuki ben dans etmeye bayılırım.” Gawyn’in gözlerindeki hayal kırıklığı harikaydı.

“Sanmıyorum,” dedi Galad, kitabı ondan alarak. “Aes Sedailer kendi işleri ile... fazla meşgul. Şehirde uygun bir balo duyarsam, dilerseniz size eşlik ederim. O iki hödüğün sizi rahatsız etmesinden korkmanıza gerek yok.” Ne yaptığının bilincinde olmadan kıza gülümsedi ve Min bir anda kendini gerçekten nefes nefese buldu. Erkeklerin bu şekilde gülümsemesine izin verilmemeliydi.

Onun hangi iki hödükten bahsettiğini hatırlaması için biraz zaman gerekti. Sözde Elmindreda’ya evlenme teklif eden ve kız kararını veremediği için dövüşecek duruma gelen ve ikisine de cesaret vermekten vazgeçemediği için onu Kule’ye sığınmak zorunda bırakan iki adam. Orada bulunmak için tek bahanesi. *Bu elbise yüzünden*, diye düşündü kendi kendine. *Kendi giysilerim üzerimde olsaydı doğru düzgün düşünebilirdim.*

“Amyrlin’in seninle her gün konuştuğunu fark ettim,” dedi Gawyn aniden. “Kız kardeşimiz Elayne’den bahsetti mi? Ya da Egwene al’Vere’den? Nerede oldukları hakkında herhangi bir şey söyledi mi?”

Min, delikanlının gözünü morartabilmeyi umdu. Neden rol yaptığını bilmiyordu elbette, ama kızın Elmindreda olarak kabul edilmesine yardım etmeye razı olmuştu ve şimdi onu Kule’de zaten çok fazla kişinin Min’in dostları olduğunu bildiği kişilere bağlıyordu. “Ah, Amyrlin Makamı harika bir kadın,” dedi tatlı tatlı. Gülümseyerek dişlerini gösterdi. “Hep nasıl zaman geçirdiğimi soruyor ve elbiseme iltifat ediyor. Sanırım kısa sürede Darvan ve Goemal arasında bir karar vermemi umuyor, ama bunu yapamıyorum.” Savunmasız ve şaşkın göründüğünü umarak gözlerini iri iri açtı. “İkisi de o kadar tatlı ki! Kim dediniz? Kız kardeşiniz mi, Lord Gawyn? Kız-Veliaht mı? Amyrlin Makamı’nın ondan bahsettiğini sanmıyorum. Diğerinin adı neydi?” Gawyn’in dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu.

“Bunlarla Elmindreda Hanım’ı rahatsız etmemeliyiz,” dedi Galad. “Senin sorunun bu, Gawyn. Yalanı bulup başa çıkmak bizim işimiz.”

Min onu duymadı bile, çünkü aniden, uzun, siyah saçları çökmüş omuzlarının üzerine dökülmüş, bir Kabuledilmiş’in dikkatli bakışları altında amaçsızca çakıl döşeli yolların üzerinde, ağaçların arasında dolanan

iri bir adama bakıyordu. Logain'i daha önce de görmüştü, yanında hep bir Kabuledilmiş olan hüzünlü, bir zamanlar sağlıklı olan bir adam. Kadın kaçması kadar, kendini öldürmesini de engellemek için oradaydı; cüssesine rağmen kaçmayı başarabilecek biri gibi görünmüyordu. Ama Min daha önce adamın başının çevresinde canlı altın rengi ve mavi, parlak bir hare görmemişti hiç. Bir anlığına belirdi ve kayboldu; ama yeterliydi.

Logain kendini Yenidendoğan Ejder ilan etmiş, yakalanmış ve ehlileştirilmişti. Sahte Ejder olarak ne ihtişama sahip olmuşsa, bu artık çok gerilerde kalmıştı. Onun için tek kalan şey, ehlileştirilmiş olanların ümitsizliğiydi, görme, işitme ve tatma duyularından yoksun kalmış, ölmek isteyen bir adam gibi, bu tür adamlara kaçınılmaz olarak birkaç yıl içinde gelen ölümü bekleyen biri. Logain, belki de görmeden, Min'e bir bakış fırlattı; gözleri umutsuzca kendi içine bakıyordu. O zaman neden gelecek zafer ve ihtişamdan bahseden bir haresi vardı? Bunu Amyrlin'e anlatmalıydı.

"Zavallı adam," diye mırıldandı Gawyn. "Ona acımamak elimden gelmiyor. Işık, bitirmesine izin vermek merhamet olurdu. Neden yaşamaya devam etmeye zorluyorlar onu?"

"O merhameti hak etmiyor," diye bildirdi Galad. "Adamın ne olduğunu, neler yaptığını unuttun mu? O ele geçirilmeden kaç binler öldü? Kaç kasaba yakıldı? Bırak diğerleri için bir uyarı olarak yaşasın."

Gawyn başını salladı, fakat bunu gönülsüzce yapmıştı. "İnsanlar onu takip etti. O kasabaların bazıları onu savunduğu için yakıldı."

"Gitmeliyim," dedi Min ayağa kalkarak ve Galad bir anda pürdikkat kesildi.

"Bizi affedin, Elmindreda Hanım. Sizi korkutmak istemedik. Logain size zarar veremez. Sizi temin ederim."

"Ben... Evet, biraz başımın dönmesine sebep oldu. Lütfen beni affedin. Gerçekten gidip uzanmalıyım."

Gawyn son derece şüpheli görünüyordu, ama Min dokunamadan sepetini kaptı. "En azından size bir süre eşlik edeyim," dedi, sesinden sahte endişe akarak. "Madem başınız dönüyor, bu sepet sizin için çok ağır olmalı. Bayılmanızı istemem."

Min, sepeti kapıp kafasına indirmek istedi, ama Elmindreda böyle tepki vermezdi. "Ah, teşekkür ederim, Lord Gawyn. Çok naziksiniz. Çok nazik. Hayır, hayır, Lord Galad. Lütfen ikinizi birden meşgul etmeyeyim. Siz

burada oturun ve kitabınızı okuyun. Lütfen oturacağınızı söyleyin. Yoksa dayanamam.” Kirpiklerini bile kırpıştırdı.

Bir şekilde Galad’ı mermer banka oturtmayı başardı, ama Gawyn yanı başında kaldı. Etekleri bir baş belasıydı; onları dizlerine kadar çekip koşmak istedi, ama Elmindreda asla koşmazdı ve dans ettiği zamanlar hariç, bacaklarını o kadar sergilemezdi. Laras bu konuda ona çok ciddi dersler vermişti; bir kez koşarken görülürse, Elmindreda imajı tamamen yok olurdu. Ve Gawyn!..

“Sepeti bana ver, seni et beyinli aptal,” diye hırladı, Galad’ın görüş alanından çıktıkları anda ve delikanlı denileni yapamadan sepeti çekip aldı. “Neden onun önünde bana Elayne ve Egwene’i soruyorsun? Elmindreda onlarla hiç karşılaşmadı. Onlar Elmindreda’nın umurunda değil. Elmindreda onlarla aynı cümle içinde geçmek istemiyor! Bunu anlayamıyor musun?”

“Hayır,” dedi Gawyn. “Sen açıklamadığın için anlamıyorum. Ama özür dilerim.” Sesinde Min’i yatıştıracak kadar pişmanlık yoktu. “Yalnızca çok endişeliyim. Neredeler? Irmak yukarı gelen, bu Tear’daki sahte Ejder haberleri içimi rahatlatmıyor. Orada bir yerdeler, Işık bilir nerede ve ben kendi kendime, Logain’in Ghealdan’da başlattığı yangın gibi bir şeyin ortasında olup olmadıklarını sorup duruyorum.”

“Ya o sahte Ejder değilse?” diye sordu Min ihtiyatla.

“Sokaklardaki söylentiler, Tear Taşı’nı ele geçirdiğini söylüyor diye mi? Söylentiler bir şekilde olayları büyütür. Buna gördüğüm zaman inanırım ve her durumda, beni ikna etmek için daha fazlası gerekir. Taş bile düşebilir. Elayne ve Egwene’in Tear’da olduklarına inanmıyorum, ama bilmemek midemi asit gibi kemiriyor. Eğer başına bir şey geldiyse...”

Min, hangisinden bahsettiğini bilmiyordu ve onun da bilmediğini tahmin ediyordu. Sataşmalarına rağmen ona acıdı, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. “Dediğimi yapabilsen ve...”

“Biliyorum. Amyrlin’e güven. Güven!” Uzun bir nefes verdi. “Galad’ın meyhanelerde Beyazpelerinlerle içki içtiğini biliyor musun? Barış içinde geldiği sürece herkes köprüleri geçebilir, lanet Işığın Evlatları bile.”

“Galad mı?” dedi kız inanmazlık içinde. “Meyhanelerde mi? İçki mi?”

“Bir iki kupadan fazla değildir eminim. Kendi isim günü için bile daha fazla eğilmez.” Gawyn, bunun Galad’ı eleştirmek sayılıp sayılmayacağından emin olamamış gibi kaşlarını çattı. “Asıl nokta şu ki, Beyazpelerinlerle konuşuyor. Ve şimdi de bu kitap çıktı. İthaf yazısına

bakılırsa bizzat Eamon Valda vermiş ona. ‘Yolunu bulman umuduyla.’ Valda, Min. Köprülerin diğer yanında, Beyazpelerinlere kumanda eden adam. Bilmemek Galad’ı da yeyip kemiriyor. Beyazpelerinleri dinliyor. Kız kardeşimize ya da Egwene’e bir şey olursa...” Başını iki yana salladı. “Nerede olduklarını biliyor musun, Min? Bilsen bana söyler misin? Neden saklanıyorsun?”

“Çünkü güzelliğimle iki adamı deli ettim ve kararımı veremiyorum,” dedi Min ekşi ekşi.

Gawyn acı bir yarım kahkaha kopardı, sonra bir sırıtmayla maskeledi. “Eh, en azından buna inanabilirim.” Güldü, kızın çenesinin altını parmağıyla okşadı. “Sen çok güzel bir kızsın, Elmindreda. Çok güzel, akıllı, küçük bir kız.”

Min yumruğunu sıktı ve delikanlının gözünü yumruklamaya çalıştı, ama Gawyn geriye kaçtı ve kız eteklerine takılarak düşecek oldu. “Seni lanet yüksük kafalı öküz!” diye hırladı.

“Çok zarif bir hareket, Elmindreda,” diye güldü Gawyn. “Böylesine ahenkli bir ses, tıpkı bir bülbül gibi ya da geceleyin bir kumrunun ötüşü gibi. Elmindreda’yı görünce hangi erkeğin gözleri çakmak çakmak olmaz?” Neşesi kayıp gitti, Gawyn ciddiyetle kıza döndü. “Bir şey öğrenirsen, lütfen bana söyle. Lütfen? Dizlerimin üzerinde yalvarırım, Min.”

“Sana söylerim,” dedi kız. *Elimden gelirse. Onlar için güvenliyse. Işık, bu yerden nefret ediyorum. Neden Rand’a dönemiyorum?*

Gawyn’i orada bıraktı ve Kule binasına girdi. Neden zemin katta olduğunu, nereye gittiğini sorabilecek Aes Sedailere ve Kabuledilmişlere karşı, gözünü açık tuttu. Logain haberi Amyrlin’in, görünüşte tesadüfen, her zamanki gibi akşamın geç saatlerinde ona yaklaşmasını bekleyemeyecek kadar önemliydi. En azından kendi kendine böyle dedi. Sabırsızlık derisinden fırlayıp çıkacakmış gibi geliyordu.

Yalnızca ileride bir köşeyi dönen ya da uzakta bir odaya giren birkaç Aes Sedai gördü ki, bu çok iyiydi. Kimse durup dururken Amyrlin Makamı’na uğrayamazdı. Yanından geçtiği, işlerinin peşinde koşturan bir avuç hizmetkâr onu sorgulamadı, elbette, hatta neredeyse hiç durmadan diz kırdıktan sonra ikinci kez bakmadılar bile.

Amyrlin’in çalışma odasının kapısını ittirirken Leane’in yanında biri bulunması olasılığına karşın bir hikâye hazırlamıştı, ama giriş odası boştu. İç kapıya seğirtti ve başını içeri soktu. Amyrlin ve Vakanüvis Siuan’ın

masasının iki yanında oturuyordu. Masanın üzerine küçük, ince kâğıt parçaları saçılmıştı. Başları hızla ona döndü, bakışları dört çivi gibiydi.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye terslendi Amyrlin. "Sığınma talep eden aptal bir kız olman gerekiyor, çocukluk arkadaşım değil. Geçerken, kayıtsız görüşmeler dışında aramızda iletişim olmamalı. Gerekirse Laras'ın bir çocuğa göz kulak olan dadı gibi seni izlemesini emrederim. Sanırım bu onun hoşuna gider, ama senin hoşuna gideceğinden emin değilim."

Min düşünce ile ürperdi. Aniden Logain acil değilmiş gibi geldi; takip eden birkaç gün içinde ihtişam elde edecek değildi. Ama asıl geliş amacı o değildi, o yalnızca bir bahaneydi ve Min şimdi geri dönemezdi. Kapıyı arkasından kapattı ve kekeleyerek gördüklerini ve ne anlama geldiklerini anlattı. Leane'in yanında bunu yapmak onu hâlâ huzursuz ediyordu.

Siuan bitkinlikle başını iki yana salladı. "Endişelenecek bir şey daha. Cairhien'de kıtlık. Tarabon'da kayıp bir Aes Sedai. Sınırboyları'nda Trolloc saldırılarının yine artması. Kendine Peygamber diyen bu aptalın, Ghealdan'da isyanlar çıkarması. Görünüşe göre Ejder'in bir Shienar lordu olarak yeniden doğduğunu vaaz ediyor," dedi inanmazlık içinde. "En küçük şeyler bile kötü. Arad Doman'daki savaş Saldaea ticaretini durdurdu ve kıtlık Maradon'da huzuru bozuyor. Bunun yüzünden Tenobia tahttan indirilebilir bile. Aldığım tek iyi haber Afet'in bir sebepten gerilemiş olması. Sınırtaşlarının ötesinde üç kilometre, hatta daha fazla yeşillik, hem de Saldaea'dan Shienar'a, tek yozlaşma izi olmadan. Afet'in gerilediği ilk kez görülüyor. Ama sanırım iyi haberler kötü haberlerle dengelenmeli. Teknede bir sızıntı varsa, başkalarının da olduğu kesindir. Dengeli olmasını dilerim. Leane, Logain'in yanında nöbet tutanların sayısını artır. Artık ne sorun yaratabilir, düşünemiyorum, ama öğrenmek de istemiyorum." O delici mavi gözleri Min'e çevirdi. "Neden ürkmüş bir martı gibi çırpınarak geldin buraya? Logain bekleyebilirdi. Adam gün batımından önce güç ve ihtişam bulacak değil."

Kendi düşüncelerinin yankısı, Min'in huzursuzca kıpırdanmasına sebep oldu. "Biliyorum," dedi. Leane'in kaşları uyarırcasına kalktı ve Min telaşla, "Anne," diye ekledi. Vakanüvis onaylarcasına başını salladı.

"Bu, neden burada olduğunu bana anlatmıyor, çocuğum," dedi Siuan.

Min kendini toparladı. "Anne, ilk günden bu yana gördüğüm hiçbir şey çok önemli değildi. Kara Ajah'a işaret eden bir şey görmediğim kesin." O isim Min'i hâlâ ürpertiyordu. "Size siz Aes Sedailerin yüzleşeceği felaket hakkında bildiğim her şeyi anlattım ve kalanlar faydasız." O delici bakışlar

üzerindeyken durup yutkunması gerekti. “Anne, gitmemem için hiçbir sebep yok. Gitmem için sebep var. Belki Rand yapabildiklerimden gerçekten faydalanabilir. Taş’ı ele geçirdiyse... Anne, bana ihtiyacı olabilir.” *En azından benim ona ihtiyacım var, kavrulası aptal ben!*

Vakanüvis, Rand’ın ismi telaffuz edilince açık bir biçimde ürperdi. Diğer yandan, Siuan yüksek sesle umursamadığını belirtti. “Görülerin çok faydalı oldu. Logain hakkındakini bilmek önemli. Başkasından şüphelenilmeden hırsızlık yapan seyisi buldun. Bir de hamile kalacak olan o kızıl saçlı çömez var!.. Sheriam önünü kesti... kız eğitimi bitene kadar erkekleri düşünemeyecek bile... ama sen olmasan çok geç olana kadar bilemezdik. Hayır, gidemezsin. Eninde sonunda görülerin Kara Ajah’a giden bir harita çizecek bana ve bu olana kadar, görülerin yine de kıymetlerini kanıtlıyor.”

Min içini çekti, yalnızca Amyrlin onu bırakmadığı için değil. O kızıl kafalı çömezi son gördüğünde, kız kaslı bir nöbetçi ile ağaçlıklara kaçıyordu. Evleneceklerdi, belki yaz bitmeden; Min onları birlikte gördüğü anda anlamıştı, ama Kule hazır olana kadar asla bir çömezin gitmesine izin vermezdi, eğitimine devam edemeyecek biri bile olsa. O ikilinin geleceğinde bir çiftlik ve bir sürü çocuk vardı, ama Amyrlin’e bunu söylemenin anlamı yoktu.

“En azından Gawyn ve Galad Egwene ve kız kardeşlerin iyi olduğunu öğrenebilirler mi, Anne?” Sormak sinirine dokunuyordu ve kendi sesinin tonu da öyle. Bir dilim kek isteği reddedilen ve onun yerine bir kurabiye için yalvaran bir çocuk. “En azından onlara, ceza olarak çiftlikte çalıştıkları gibi saçma bir hikâye yerine başka bir şey söyleyin.”

“Sana bunun seni ilgilendirmediğini söylemiştim. Bir kez daha söyletme.”

“Buna ne ben, ne onlar inanıyor,” diye ağzından kaçırdı Min, Amyrlin’in kuru gülümsemesi onu susturmadan önce. Bu hoş bir gülümseme değildi

“Demek nerede olduklarını değiştirmemi istiyorsun, öyle mi? Herkese çiftlikte olduklarını söyledikten sonra. Bunun birkaç kaşın kalkmasına sebep olacağını düşünmüyor musun? O oğlanlar dışında herkes kabul ediyor. Ve senin dışında. Eh, Coulin Gaidin onları daha sıkı çalıştırmak zorunda kalacak. Tutulmuş kaslar ve yeterince ter, çoğu erkeğin aklını başka dertlerden uzaklaştırır. Kadınların da. Sen de çok soru soruyorsun. Bakalım birkaç gün tencere ovmak senin için neler yapacak. Burnunu ait

olmadığı yerlere sokmandansa iki üç gün hizmetlerinden faydalanmamak daha iyi.”

“Başlarının dertte olup olmadığını bile bilmiyorsunuz, değil mi? Ya da Moiraine’in.” Aslında Moiraine’i kastetmiyordu.

“Kızım,” dedi Leane uyarırcasına, ama Min artık susturulmayacaktı.

“Neden haber almadık? Söylentiler buraya iki gün önce ulaştı. İki gün! Neden masanızdaki o kâğıt parçalarından biri ondan mesaj taşımıyor? Neden güvercin göndermedi? Siz Aes Sedailerin her yerde güvercincileri olduğunu sanırdım. Tear’da yoksa bile haber olmalıydı. Bir atlı çoktan Tar Valon’a ulaşmış olurdu. Neden?..”

Siuan’ın masaya inen avucundan çıkan düz çatırtı sözünü kesti. “Olağanüstü ölçüde iyi itaat ediyorsun,” dedi alayla. “Çocuğum, biz aksini işitene kadar genç adamın iyi olduğunu varsay. Öyle olması için dua et.” Leane yine ürperdi. “Maule’da bir deyiş vardır, çocuğum,” diye devam etti Amyrlin. “Bela seni rahatsız edene kadar sen belayı rahatsız etme. Bunu iyi öğren, çocuğum.”

Kapı çekingenlikle tıklatıldı.

Amyrlin ve Vakanüvis bakıştılar; sonra iki çift göz Min’e kaydı. Varlığı bir sorundu. Saklanacak kesinlikle hiçbir şey yoktu; balkon bile odadan açıkça görülebiliyordu.

“Burada olman için bir sebep,” diye mırıldandı Siuan, “seni aptal bir kızdan başka bir şeymiş gibi göstermeyecek bir sebep. Leane, kapının yanında dur.” O ve Vakanüvis, aynı anda ayağa kalktılar, Leane kapıya giderken Siuan masanın çevresinden dolandı. “Leane’in yerine otur, kızım. Adımlarını aç, çocuk; adımlarını aç. Şimdi surat as. Öfkeli değil, asık suratlı! Alt dudağını çıkar ve yere bak. Saçlarına kurdele taktırmışım gibi, dev, kırmızı kurdeleler. İşte böyle. Leane.” Amyrlin yumruklarını kalçalarına dayadı ve sesini yükseltti. “Ve bir daha öyle haber vermeden odama dalarsan çocuk...”

Leane kapıyı çekip açtı ve esmer bir çömez Siuan’ın tiradı karşısında irkildi, sonra diz kırarak selam verdi. “Amyrlin için mesaj var, Aes Sedai,” diye ciyakladı kız. “Güvercinliğe iki güvercin geldi.” Min’e güzel olduğunu söyleyen kızlardan biriydi. İri iri açılmış gözlerle Vakanüvis’in ötesine bakmaya çalıştı.

“Bu seni ilgilendirmez, çocuğum,” dedi Leane sertçe, minik kemik silindirleri kızın elinden alarak. “Sen güvercinliğe dön.” Çömez daha doğrulamadan Leane kapıyı kapattı ve içini çekerek kapıya yaslandı.

“Söylediğinden beri her beklenmedik ses yerimde sıçratıyor beni...” Doğrularak masaya döndü. “İki mesaj daha, Anne. Açayım mı?”

“Evet. Aç onları,” dedi Amyrlin. “Herhalde Morgase, Cairhien’i işgal etmeye karar vermiştir. Ya da Trolloclar Sınırboyları’na girmiştir. Başka her şeyle uyumlu olurdu.” Min yerinde kaldı; Siuan’ın tehditlerinin bazıları çok gerçekçi gelmişti.

Leane, parmağının ucundan daha büyük olmayan, küçük silindirlerden birinin ucundaki, kırmızı mum mührü inceledi, sonra mühürle oynanmadığından emin olunca tırnağıyla kırarak açtı. İçindeki kâğıt rulosunu ince, fildişinden bir cımbızla çekti. “Trolloclar kadar kötü, Anne,” dedi okumaya başlar başlamaz. “Mazrim Taim kaçmış.”

“Işık!” diye havladı Siuan. “Nasıl?”

“Bu yalnızca geceleyin gizlice kaçırıldığını söylüyor, Anne. İki kardeşimiz ölmüş.”

“Işık ruhlarını aydınlatsın. Ama Taim gibiler canlı ve ehlileştirilmemişken ölülerin yasını tutacak zamanımız yok. Nerede, Leane?”

“Denhuir’de, Anne. Maradon Yolu’nda, Kara Tepeler’in doğusundaki bir köy. Antaeo kaynaklarının ve Luan’ın üstünde.”

“Takipçileri olmalı. Aptallar. Neden yenildiklerini anlamıyorlar? Bir düzine güvenilir Aes Sedai seç, Leane...” Amyrlin yüzünü buruşturdu. “Güvenilir,” diye mırıldandı. “Kimin bir gümüşdikenden daha güvenilir olduğunu bilebilseydim şimdiki sorunları yaşamazdım. Elinden geleni yap, Leane. Bir düzine. Beş yüz de asker al. Hayır, bin olsun.”

“Anne,” dedi Vakanüvis endişeyle. “Beyazpelerinler...”

“...onları tamamen başıboş bıraksam da köprüleri geçmeye kalkmazlar. Tuzak olmasından korkarlar. Orada neler olduğunu bilmenin imkânı yok, Leane. Gönderdiğim herkesin her şeye hazır olmasını istiyorum. Ve Leane... Mazrim Taim ele geçirilir geçirilmez ehlileştirilecek.”

Leane’in gözleri şokla irileşti. “Yasalar.”

“Yasaları senin kadar iyi biliyorum, ama onun ehlileştirilmeden bir daha özgür kalması riskine giremem. Her şeyin üzerine yeni bir Guaire Amalasan riskine giremem.”

“Peki, Anne,” dedi Leane hafifçe.

Amyrlin ikinci kemik silindiri aldı ve mesajı çıkarmak için keskin bir çatırtıyla ikiye böldü. “Sonunda iyi haber,” diye nefes verdi, yüzünde bir gülümseme belirerek. “İyi haber. ‘Sapan kullanıldı. Çoban kılıcı aldı.’”

“Rand mı?” diye sordu Min ve Siuan başını salladı.

“Elbette, kızım. Taş düşmüş. Rand al’Thor, çoban *Callandor*’u almış. Artık harekete geçebiliriz. Leane, Kule Salonu’nun bu akşam toplanmasını istiyorum. Hayır, bu sabah.”

“Anlamıyorum,” dedi Min. “Rand hakkındaki söylentileri biliyordunuz. Neden Salon’u şimdi çağırıyorsunuz? Daha önce yapamadığınız neyi yapabilirsiniz?”

Siuan bir genç kız gibi kahkaha attı. “Artık yapabileceğim tek şey, onlara bir Aes Sedai’den Tear Taşı’nın düştüğü ve bir adamın *Callandor*’u çektiği haberini aldığımı söyleyebilmek. Kehanet gerçekleşti. En azından benim amacıma yetecek kadarı. Ejder yeniden doğdu. İrkilecekler, itiraz edecekler, Kule’nin bu adama rehberlik etmesi gerektiğini söylediğimde kimse karşı çıkamayacak. Sonunda onunla açık açık ilgilenebileceğim. Çoğunlukla açık açık.”

“Doğru şeyi mi yapıyoruz, Anne?” dedi Leane aniden. “Biliyorum... *Callandor* elindeyse, Yenidendoğan Ejder olmalı, ama o yönlendirebiliyor, Anne. Yönlendirebilen bir adam. Onu yalnızca bir kez gördüm, ama o zaman bile onda tuhaf bir şey vardı. *Ta’veren*’likten fazla bir şey. Anne, işin özüne inildiğinde, Taim’den o kadar mı farklı?”

“Fark onun gerçekten Yenidendoğan Ejder olmasında, kızım,” dedi Amyrlin sessizce. “Taim bir kurt, belki de kuduz bir kurt. Rand al’Thor Gölge’yi alt etmek için kullanacağımız bir kurt köpeği. Onun adını kendine sakla, Leane. Çok kısa sürede çok fazla şey açıklamamak en iyisi.”

“Dediğin gibi olsun, Anne,” dedi Vakanüvis, ama sesi hâlâ huzursuz çıkıyordu.

“Artık git. Salon’un bir saat içinde toplanmasını istiyorum.” Siuan düşünceli düşünceli uzun boylu kadının gitmesini izledi. “Dilediğimden daha fazla direnç olabilir,” dedi kapı bir tıkırtıyla kapanırken.

Min keskin gözlerle ona baktı. “Demek istediğiniz...”

“Ah, ciddi bir şey değil, çocuğum. Al’Thor adlı çocukla ne kadar uzun süredir ilgilendiğimi bilmedikleri sürece ciddi değil.” Kâğıt parçasına yine baktı, sonra onu masaya bıraktı. “Keşke Moiraine daha fazlasını anlatmış olsaydı.”

“Neden daha fazlasını anlatmadı? Ve neden bundan önce ondan haber almadık?”

“Demek daha fazla soru soruyorsun. Bu soruyu Moiraine’e sormalısın. O hep kendi bildiğini okudu. Moiraine’e sor, çocuğum.”

Sahra Covenry, lahana ve pancar sıraları arasında başlarını kaldıran minik iplikyaprak ve tavukayağı filizlerine kaşlarını çatarak, çapayı rastgele sallıyordu. Elward Hanım sert bir amir olduğundan değil... Sahra'nın annesinden daha sert değildi ve Sheriam'dan kesinlikle daha yumuşaktı... ama Sahra Beyaz Kule'ye daha güneş doğmadan sebze çapalamak için gitmemişti. Beyaz çömez elbiseleri paketlenip kaldırılmıştı; şimdi üzerinde annesinin dikmiş olabileceği kahverengi yünden bir elbise vardı. Topraktan kurtarmak için eteğini dizlerine çekip bağlamıştı. Hepsi haksızlıktı. O hiçbir şey yapmamıştı.

Taze dönmüş toprakta ayak parmaklarını oynatarak dik dik inatçı tavukayaklarına baktı ve onları kavurmayı düşünerek yönlendirdi. Yapraklı filizin çevresinde kıvılcımlar çaktı ve bitki soldu. Kız bitkiyi telaşla çapaladı ve aklından çıkardı. Dünyada adalet diye bir şey varsa, Lord Galad ava çıktığında çiftliğe gelirdi.

Çapasına yaslanarak kendini Galad'ın attan düşerek aldığı yaralara –kendi suçu değildi elbette; o harika bir biniciydi– Şifa verdiği ve Galad'ın onu eyerinin önüne alıp onun Muhafızı olacağını ilan ettiği –kendisi Yeşil Ajah olacaktı, elbette– bir gündüz düşüne kaptırdı. Ve sonra...

"Sahra Covenry?"

Sahra bu ani ve güçlü sesle yerinde sıçradı, ama gelen Elward Hanım değildi. Etekleri toplanmışken becerebildiğince diz kırdı. "İyi günler, Aes Sedai. Beni Kule'ye geri götürmek için mi geldiniz?"

Aes Sedai eteklerinin sebze bahçesinin toprağına sürünmesine aldırmadan yaklaştı. Sabahın yaz sıcaklığına karşın bir pelerin giymiş, başlığını başına geçirip yüzünü gölgelemişti. "Sen Kule'den ayrılmadan hemen önce Amyrlin Makamı'na bir kadın götürdün. Kendine Elmindreda diyen bir kadın."

"Evet, Aes Sedai," dedi Sahra, sesinde hafif bir soru ile. Aes Sedai'nin, Kule'den sonsuza dek ayrılmış gibi konuşması hoşuna gitmemişti.

"Bana kadını gördüğün andan itibaren gördüğün ve duyduğun her şeyi anlat, kızım. Her şeyi."

"Ama hiçbir şey duymadım, Aes Sedai. Vakanüvis beni hemen geri..." Acıya boğuldu, ayak parmakları toprağa gömüldü, sırtı büküldü; spazm yalnızca birkaç saniye sürdü, ama sonsuz gibi geldi. Nefes almaya çalışarak yanağının yere bastırılmış olduğunu, titremeye devam eden parmaklarının toprağa gömüldüğünü fark etti. Yere düştüğünü hatırlamıyordu. Taş çiftlik evinin yan tarafında Elward Hanım'ın çamaşır sepetinin yan durduğunu,

ıslak çamaşırların bir yığın halinde dökülmüş olduğunu gördü. Sersemlik içinde bunu tuhaf buldu; Moria Elward asla yıkadığı çamaşırları öyle bırakmazdı.

“Her şeyi, kızım,” dedi Aes Sedai soğuk soğuk. Şimdi Sahra’nın tepesinde dikiliyordu ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapmıyordu. Onu incitmişti; böyle olmaması gerekiyordu. “Bu Elmindreda’nın konuştuğu herkes, söylediği her sözcük, her nüans, her yüz ifadesi.”

“Lord Gawyn’le konuştu, Aes Sedai,” diye hıçkırdı Sahra toprağın içine. “Bildiğim tek şey bu, Aes Sedai. Her şey.” Bunun kadını tatmin etmeye yetmeyeceğini bilerek ağlamaya başladı. Haklıydı. Uzun süre çığlıkları durmadı ve Aes Sedai ayrılırken çiftlik evinde, tavuklarınki dışında hiçbir ses yoktu, bir soluk nefes bile.

18
Yollarda

Perrin ceketini düğmelerken durdu ve kapıdan çıkardığından beri bıraktığı yerde, duvardaki askıda duran baltasına baktı. O silahı yine taşıma fikri hoşuna gitmiyordu, ama yine de kemeri çengelden çıkardı ve beline tokaladı. Çekici, daha önceden doldurduğu heybeye bağladı. Heybe ve battaniye rulosunu omzuna attı, köşeden dolu sadağını ve ipi çözülmüş yayını aldı.

Yükselen güneş, dar pencerelerden içeri ısı ve ışık akıtıyordu. Orada birinin kaldığına ilişkin tek kanıt dağınık yataktı. Oda, içinde Perrin'in yaşadığı hissini kaybetmişti bile; çarşaflardaki kokusuna rağmen boş kokuyordu. Perrin, o hissin her zaman gitmeye hazır olması hissini alt etmesine yetecek kadar kalmazdı bir yerde. Kök salacak, orayı yuvası kılacak kadar uzun süre kalmazdı. *Eh, şimdi eve gidiyorum.*

Sırtını, çoktan boşalmış odaya dönerek dışarı çıktı.

Gaul, at sırtında aslan avlayan adamların resmedildiği bir duvar halısının altında, sırtını duvara vererek çöktüğü yerden rahatça doğruldu. Bütün silahlarını takmıştı, iki deri su şişesi, battaniye rulosu ve küçük bir tencere sırtındaki işlenmiş köseleden yay çantasının yanına asılmıştı. Yalnızdı.

"Diğerleri?" diye sordu Perrin ve Gaul başını iki yana salladı.

"Üç Kat Topraklar'dan çok uzak. Seni uyarmıştım, Perrin. Bu sizin topraklar fazla ıslak; havayı solumak, su solumak gibi. Çok fazla insan, birbirlerine çok yakın yaşıyor. Yabancı yerleri dilediklerinden fazla gördüler."

"Anlıyorum," dedi Perrin, ama anladığı tek şey, kurtuluş olmadığı, beyazpelerinleri İki Nehir'den sürecek Aieller olmayacağı idi. Hayal

kırıklığını kendine sakladı. Kaderinden kaçacağını düşündükten sonra zordu, ama kendini diğer seçeneğe hazırlamadığını söyleyemezdi. Demir kırıldığı zaman ağlamanın anlamı yok; yeniden döverdin. “İstediklerimi yaparken sorun yaşadın mı?”

“Hayır. Bir Tearlıya istediklerini Ejderduvarı Kapısı’ndaki ahıra götürmesini ve bundan kimseye bahsetmemesini söyledim; orada birbirlerini görürler, ama eşyaların benim için olduğunu düşünüp sessiz kalırlar. Ejderduvarı Kapısı. Dünyanın Omurgası’nın yüz fersah uzakta değil de ufkun hemen arkasında olduğunu sanırsın.” Aiel duraksadı. “Kız ve Ogier hazırlıklarını saklamıyor, Perrin. Kız âşığı bulmaya çalıştı ve herkese Yollar’da yolculuk etmeyi planladığını söylüyor.”

Perrin sakalını kaşıyarak, hırlarcasına, ağır bir nefes verdi. “Beni Moiraine’e ele verirse, yemin ederim bir hafta oturamayacak.”

“O hançerleri çok iyi kullanıyor,” dedi Gaul, tarafsız bir ses tonuyla.

“Yeterince iyi değil. Beni ele vermişse değil.” Perrin duraksadı. Aieller yok. Darağacı hâlâ bekliyordu. “Gaul, eğer bana bir şey olursa, ben söylersem Faile’i uzaklara götür. Gitmek istemeyebilir, ama sen yine de götür. Onun güven içinde İki Nehir’den çıkmasını sağla. Bana bunun için söz verir misin?”

“Elimden geleni yaparım, Perrin. Sana kan borcum var, yaparım.” Gaul’un sesi kuşkulu çıkıyordu, ama Perrin Faile’in hançerlerinin onu durdurmaya yeteceğini sanmıyordu.

Ellerinden geldiğince, hizmetkârların kimseyi rahatsız etmeden bir yerlere gidebilmeleri için düşünülmüş arka geçitleri ve dar merdivenleri kullandılar. Perrin, Tearlıların hizmetkârlara ayrı koridor da vermemelerinin çok kötü olduğunu düşündü. Yine de yaldızlı şamdanları ve süslü duvar halıları olan geniş koridorlarda pek az kişi gördüler, hele asilleri hiç.

Perrin bu yokluk üzerine yorum yaptı ve Gaul, “Rand al’Thor hepsini Taşın Yüreği’ne çağırdı,” dedi.

Perrin homurdanmakla yetindi, ama Moiraine’in de çağrılanlar arasında olmasını umuyordu. Rand’ın bu şekilde onun kaçmasına yardım mı etmeye çalıştığını merak etti. Sebep her ne olursa olsun, bundan faydalanacağı için memnundu.

Son dar merdivenden Taş’ın zemin katına indiler. Cadde kadar geniş ve yüksek koridorlar dış kapılara gidiyordu. Burada duvar halıları yoktu. Duvarda, yükseğe asılmış, demir destekler üzerinde demir lambalar penceresiz geçitleri aydınlatıyordu. Zemin atların nallarına uzun zaman

dayanacak kaba taşlarla döşeliydi. Perrin koşmaya başladı. Ahırlar büyük tünelin ilerisinde, görüş alanının biraz ötesindeydi. Geniş Ejderduvarı Kapısı ötede açık duruyordu ve yalnızca bir avuç Savunucu tarafından korunuyordu. Moiraine artık yollarını kesemezdi. Karanlık Varlık'ın kendi şansı olmadan bu olanaksızdı.

Ahırın açık kapısı on beş adım genişliğinde bir kemerdi. Perrin içeriye bir adım attı ve durdu.

Hava; saman, kuru ot, altta yatan tahıl, yulaf, deri ve at pisliği kokularıyla ağırlaşmıştı. Her yerde değer verilen güzel Tear atları ile dolu bölmeler duvar boyunca dizilmiş, ortada da sıralar oluşturuyordu. Düzinelerce seyis iş başındaydı, kaşağılıyor, tarıyor, pislik temizliyor, onarım yapıyorlardı. Perrin durmadan Faile ile Loial'in çizmeleri içinde, yolculuğa hazır, durdukları yere baktı. Yanlarında Bain ve Chiad, Gaul gibi silahlar, battaniyeler, su şişeleri ve pişirme gereçleriyle donanmış, bekliyordu.

"Yalnızca deneyeceğini söylemenin sebebi onlar mı?" diye sordu Perrin sessizce.

Gaul omuzlarını silkti. "Elimden geleni yaparım, ama onlar kızın tarafını tutar. Chiad Goshien'dir."

"Klanı fark eder mi?"

"Onun klanı ve benimki kan davası güdüyor Perrin ve ben onun mızrak-kardeşi değilim. Belki su andı onu engeller. O teklif etmediği sürece onunla mızrak dansı yapmam."

Perrin başını iki yana salladı. Tuhaf bir halk. Su andı da neydi? Ama tek söylediği, "Neden onunla birlikteler?" oldu.

"Bain topraklarınızı daha fazla görmek istediklerini söyledi, ama sanırım onları cezbeden seninle Faile arasındaki tartışma. Ondan hoşlanıyorlar ve bu yolculuğu duydukları zaman seninle değil onunla gitmeye karar verdiler."

"Eh, onu beladan uzak tuttukları sürece." Gaul başını arkaya atıp güldüğü zaman Perrin şaşırdı. Endişe içinde sakalını kaşıdı.

Loial, uzun kaşları endişe içinde sarkarak onlara doğru geldi. Yolculukta hep olduğu gibi cepleri kitapların köşeli şekilleri ile şişmişti. En azından daha az aksıyor gibiydi. "Faile sabırsızlanıyor, Perrin. Her an gitmekte ısrar edebilir. Lütfen acele et. Ben olmadan Yolkapısı'nı bulamazsın bile. Denememelisin de, zaten. Siz insanlar beni öyle sıçratıyorsunuz ki, kendi kafamı bile bulamıyorum. Lütfen acele et."

“Onu arkada bırakmam,” diye seslendi Faile. “Basit bir iyiliği bile isteyemeyecek kadar inatçı ve aptal olmasına rağmen. Öyle olsun, yine de kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi beni takip edebilir. Kulaklarını kaşımaya ve ona göz kulak olmaya söz veriyorum.” Aiel kadınlar kahkahalarla iki büklüm oldular.

Gaul aniden doğruldu, mızraklarından birini çevirerek yerden iki adım yükseğe sıçradı. “Sizi av peşindeki dağ kedileri gibi takip edeceğiz,” diye bağırdı, “avlanan kurtlar gibi.” Rahatça, hafifçe yere indi. Loial şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

Diğer yandan Bain tembel tembel parmaklarını kısa, alev rengi saçlarından geçirdi. “Mezradaki yatağımda güzel bir kurt postum var zaten,” dedi Chiad’a sıkkın bir sesle. “Kurtlar çok kolay yakalanıyor.”

Perrin’in gırtlağında bir hırlama yükselerek, iki kadının bakışlarını üzerine çekti. Bain bir an bir şey daha söyleyecek oldu, ama onun sarı bakışlarına kaşlarını çattı ve korkusuzca, ama aniden ihtiyat kazanarak sustu.

“Bu köpek yavrusu daha tuvalet eğitimi almadı,” dedi Faile Aiel kadınlara sır verircesine.

Perrin ona bakmayı reddetti. Bunun yerine demir kırı aygırının durduğu bölmeye gitti. Tear atları kadar uzun boylu bir hayvandı, ama omuzları ve sağrısı daha ağırdı. Seyisi kovalayarak Çevik’in koşumunu kendisi taktı ve dışarı çıkardı. Seyisler atı yürütmüştü elbette, ama Perrin’in bu adı vermesine sebep olacak çevik adımlarla sıçrayacak kadar uzun süre içeride kalmıştı. Perrin pek çok at nallamış bir adamın kendinden eminliği ile atı yatıştırdı. Yüksek kaşlı eyerini atın üzerine koymak, heybelerini bağlamak ve battaniye rulosunu arkaya yerleştirmek hiç sorun değildi.

Gaul ifadesizce onu izliyordu. Zorunlu olmadığı sürece at sürmezdi ve kesinlikle gerekli olduğundan bir adım daha fazla değil. Aiellerin hiçbiri yapmazdı bunu. Perrin neden olduğunu anlamıyordu. Belki de uzun mesafeler koşabilmelerinden gururlandıkları için. Aieller bundan daha fazlası varmış gibi davranıyorlardı, ama Perrin, hiçbirinin açıklayamayacağını tahmin ediyordu.

Elbette yük atının da hazırlanması gerekiyordu, ama Gaul’un istediği her şey düzgün bir yığın halinde bekliyor olduğundan, bu çabucak halledildi. Yiyecek ve su tulumları. Atlar için yulaf ve tahıl. Yollar’da bunların hiçbiri bulunmazdı. Köstek, ne olur ne olmaz diye bazı at ilaçları, yedek bir çıra kutusu gibi birkaç şey daha.

Hasır sepetlerin çoğu Aiellerin su mataralarına benzeyen, ama daha iri ve lamba yağıyla dolu mataralarla doldurulmuştu. Uzun sırıklar üzerindeki lambalar da diğerlerinin üzerine bağlanınca her şey hazır oldu.

Perrin ipini çözdüğü yayını eyer kayışının altına soktuktan sonra, elinde yük atının yuları, Çevik'in eyerine atladı. Sonra öfkeden köpürerek beklemek zorunda kaldı.

Loial çoktan atına binmişti. Dev, tüylü ayaklı bir attı onunki; ahırdaki tüm atlardan birkaç el daha uzundu, ama Ogier'in aşağı sarkan uzun bacaklarının yanında midilli gibi görünüyordu. Ogier'in at binmeye Aieller kadar gönülsüz olduğu zamanlar vardı, ama artık atının üzerinde rahattı. Oyalanan, atını, parlak siyah kısrağı daha önce hiç görmemiş gibi inceleyen Faile idi, ama Perrin Taş'a gelmelerinden kısa zaman sonra, satın almadan önce kızın atın adımlarını gördüğünü biliyordu. Kırlangıç adlı at güzel bir Tear atıydı, ince bilekleri, kemerli bir boynu vardı. Hem hızlı, hem dayanıklı görünüyordu, ama Perrin'e göre nalları fazla inceydi. O nallar fazla dayanmazdı. Ona haddini bildirmek için yeni bir çaba harcanmıştı, kız bunun ne olduğunu düşündüyse.

Faile sonunda dar, bölünmüş etekleri içinde, atına bindiğinde, Perrin'e yaklaştı. İyi at biniyordu, o ve atı yekvücut hareket ediyordu. "Neden soramıyorsun, Perrin?" dedi yumuşak sesle. "Beni ait olduğum yerden uzaklaştırmaya çalıştın, bu yüzden şimdi sormak zorundasın. Böylesi basit bir şey o kadar zor olabilir mi?"

Taş, dev bir çan gibi çınladı, ahır zemini sıçradı, tavan yıkılacakmış gibi titremeye başladı. Çevik de haykırarak, başını sallayarak sıçradı; Perrin yerinde kalmayı zor başardı. Seyisler düştükleri yerlerden kalktılar ve şahlanan, çığlık atan, ahır bölmelerine tırmanmaya çalışan atları yatıştırmak için çılgınca koşturdular. Loial dev atının boynuna asılıyordu, ama kısrağı çılgınca haykırarak dans ederken Faile emin bir tavırla Kırlangıç'ın üzerinde oturuyordu.

Rand. Perrin o olduğunu biliyordu. *Ta'veren* çekişi onu çekiştiriyordu, birbirini çeken iki burgaç. Kalkan tozun içinde öksürerek, atından inip Taş'a koşmamak için çaba göstererek başını elinden geldiğince şiddetle salladı. "Gidiyoruz!" diye bağırdı, kale titremelerle sarsılırken. "Şimdi gidiyoruz, Loial! Şimdi!"

Faile de gecikmek için sebep göremiyordu; kısrağını topukladı ve Loial'in yüksek atının yanında ahırdan çıktı, iki yük atını arkalarından çekerek dörtnala Ejderduvarı Kapısı'na ulaştılar. Savunucular bir bakış

fırlattı ve dağıldılar. Bazıları hâlâ elleri ve dizleri üzerinde duruyordu; onların görevi insanları Taş'ın dışında tutmaktı, bunları içeride tutmak için emir almamışlardı. Emir almış olsalar da doğru düzgün düşünebileceklerinden değil, titremeler henüz sönerken ve Taş altlarında homurdanmaya devam ederken değil.

Perrin kendi yük atı ile tam arkalarındaydı, Ogier'in atının daha hızlı koşmasını, Loial'in ağır hayvanını geride bırakmayı ve onu çekiştiren güçten, *ta'veren*'i çeken *ta'veren*'den kaçmayı diledi. Tear sokaklarında yük ve binek arabalarından kaçınmak için pek az yavaşlayarak, yükselen güneşe doğru dörtnala ilerlediler. Dar ceketler içinde adamlar ve kat kat önlükler takmış kadınlar, sarsıntılarla sersemlemiş, onlara bakakaldılar, bazen yoldan çekilmeyi bile zor akıl ettiler.

İç şehrin duvarlarında kaldırım taşları yerlerini toprağa, ayakkabılar ve ceketler yerlerini çıplak göğüslere ve enli kuşaklarla yerinde tutulan bol pantolonlara bıraktı. Buradaki insanlar da kaçıştı, çünkü Perrin şehrin dış duvarından çıkana, dış şehrin bir araya yığılmış basit taş evlerini ve dükkânlarını arkada bırakana, dağınık çiftlikleri ve çalılarıyla kırlara çıkana, *ta'veren* çekişinden kurtulana kadar yavaşlamayacaktı. Ancak o zaman, köpüklenmiş atı kadar nefes nefese, Çevik'in dizginlerini çekip yürütmeye başladı.

Loial'in kulakları şokla dikilmişti. Faile dudaklarını yaladı ve bembeyaz bir suratla, bakışları Ogier'den Perrin'e çevirdi. "Ne oldu? Bu... o muydu?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi Perrin. *Gitmek zorundayım, Rand. Bunu biliyorsun. Sana söylerken yüzüme baktın ve neyi yapmam gerektiğine inanıyorsam onu yapmamı söyledin.*

"Bain ve Chiad nerede?" dedi Faile. "Bize yetişmeleri bir saat alır şimdi. Keşke ata binselerdi. Onlara at satın almayı önerdim ve alınmış gibi baktılar. Eh, zaten terleri soğusun diye atları yürütmemiz gerekecek."

Perrin ona Aieller hakkında düşündüğü kadar bilgili olmadığını söyleyecekken dilini tuttu. Arkalarında şehir duvarlarını ve bir dağ gibi yükselen Taş'ı görebiliyordu. Hatta kalenin üzerinde dalgalanan sancağın kıvrımlı şeklini ve dönerek uçmakta olan, çınlamayla havalanmış kuşları bile seçebiliyordu; diğerleri yapamazdı bunu. Uzun, mesafe tüketen adımlarla, hızlarını yalanlayan bir rahatlıkla koşmakta olan üç insanı görmek hiç güç değildi. Perrin kendisi olsa o kadar uzun süre o kadar hızlı koşamayacağını düşündü, ama Aiellerin bu kadar yakında olması için Taş'tan bu yana hızlarını korumuş olması gerekirdi.

“Fazla beklemek zorunda kalmayacağız,” dedi.

Faile şehre doğru kaşlarını çattı. “Gelen onlar mı? Emin misin?” Çatık kaşlarını aniden Perrin’e döndürdü ve yanıt vermesi için meydan okudu. Ona sormak Perrin’in de grubun parçası olduğunu kabullenmek gibi olmuştu, elbette. “Görme yeteneğinden pek gururlanıyor,” dedi Loial’e, “ama hafızası o kadar iyi değil. Zaman zaman ben hatırlatmasam geceleyin mum yakmayı unutacak sanıyorum. Herhalde deprem olduğunu sandıkları şeyden kaçan zavallı bir aileyi görüyor.”

Loial, eyerinde huzursuzca kıpırdandı, derin derin göğüs geçirdi ve insanlar hakkında, Perrin’in övgü olduğundan kuşku duyduğu bir şeyler mırıldandı. Faile fark etmedi elbette.

Birkaç dakika sonra, üç Aiel onun da seçebileceği kadar yaklaştığında Faile bakışlarını Perrin’e dikti, ama hiçbir şey söylemedi. Bu ruh hali içinde, gökyüzünün mavi olduğunu söylemiş olsa bile Perrin’in herhangi bir konuda haklı olduğunu kabullenecek değildi. Atların yanında durduklarında Aieller nefes nefese bile değillerdi.

“Daha uzun bir koşu olmaması yazık.” Bain ve Chiad birbirlerine gülümsediler ve ikisi birden Gaul’a sinsi bir bakış fırlattılar.

“Yoksa bu Taş Köpeği yıkılana kadar koştururduk,” dedi Chiad, diğer kadının cümlesini bitirirmiş gibi. “Taş Köpekler’in geri çekilmemek için yemin etmelerinin sebebi bu. Taş kemikler ve taş kafalar koşamayacak kadar ağır kılıyor onları.”

Gaul alınmadı, ama Perrin onun Chiad’a göz kulak olabileceği bir yerde durduğunu fark etti. “Kızların neden sık sık izci olarak kullanıldığını biliyor musun, Perrin? Çünkü çok uzağa koşabiliyorlar. Ve bu, bir adamın çıkıp onlarla evlenmek isteyeceğinden korkmalarından kaynaklanıyor. Bundan kaçınmak için bir Kız yüz altmış kilometre koşabilir.”

“Çok akıllıca,” dedi Faile iğneleyici bir sesle. “Dinlenmeye ihtiyacınız var mı?” diye sordu Aiel kadınlara ve onlar reddettiğinde şaşırmış göründü. Yine de Loial’e döndü. “Gitmeye hazır mısın? Güzel. Bana bu Yolkapısı’nı bul, Loial. Burada fazla kaldık. Kaybolmuş bir köpek yavrusunun yanında kalmasına fazla izin verirsen ona senin bakacağını düşünmeye başlar ve bu hiç uygun olmaz.”

“Faile,” diye itiraz etti Loial, “gerektiğinden fazla sürdürmüyor musun?”

“Ne kadar gerekirse o kadar sürdürürüm, Loial. Yolkapısı?”

Loial kulaklarını sarkıtarak derin bir nefes salıverdi ve atını yine doğuya çevirdi. Perrin onun ve Faile'in bir düzine adım uzaklaşmasına izin verdi, sonra o ve Gaul takip etmeye başladılar. Kızın kuralları ile oynamak zorundaydı, ama onları en az onun kadar iyi oynayacaktı.

Perrin'in hayvan barınağı olarak bile kullanmayacağı, kaba taş evleri ile küçük, sıkışık çiftlikler doğuya doğru ilerledikçe birbirlerinden daha da uzaklaştılar ve çalılıklar da küçüldü, ta ki ne çiftlik, ne de çalı kalmayana, arazi alçalıp yükselen, tepelik bir otlağa dönüşene kadar. Gözle görebildiğince çimen vardı, orada burada, bir tepenin üzerindeki çalı benekleri dışında hiçbir şey bozmuyordu manzarayı.

Yeşil yamaçlarda bir düzinelik kümeler ya da yüzlük sürüler halinde ünlü Tear atları görünüyordu. Küçük ya da büyük, her at topluluğuna eyersiz atlara binmiş, ayakkabısız bir iki oğlan göz kulak oluyordu. Oğlanlar atları bir arada tutmak ya da çevirmek için kullandıkları uzun saplı kırbaçlar taşıyordu. Kırbaçları hayvanların derisine yaklaştırmadan keskin seslerle, ustaca şaklatıyorlardı. Atları yabancılardan uzak tutuyorlar, gerekirse geriye sürüyorlardı, ama bu tuhaf grubun –iki insan, atlı bir Ogier ve Taş'ı ele geçirdiği söylenen vahşi Aiellerden üç kişi– geçişini, çocukların cesur merakıyla izliyorlardı.

Perrin için hoş bir manzaraydı. Atları severdi. Luhhan Usta'nın çırağı olmak istemesinin bir sebebi, atlarla çalışma şansı elde etmekti, Emond Meydanı'nda bu kadar çok ve bu kadar güzel at olması bunun gerçek nedeni değildi.

Loial için öyle değildi. Ogier kendi kendine homurdanmaya başladı, çimenli tepelerin arasında ilerledikçe homurtuları yükseldi ve sonunda gür, bas bir sesle patladı. "Gitmiş! Hepsi gitmiş, hem de ne için? Ot. Bir zamanlar burası bir Ogier korusu idi. Burada büyük işler yapmadık, Manetheren'le ya da sizin Caemlyn dediğiniz şehirle boy ölçüşebilecek bir şey değil, ama bir koruluk ekmeye yetecek kadar yapmıştık. Her tür ağaç, her ülkeden, her yerden. Gökyüzüne yüz kulaç yükselen Ulu Ağaçlar. Halkıma insanlar için inşaat yapmak üzere terk ettikleri *yurdu* hatırlatmak için, hepsi adanmışlıkla bakıldı. İnsanlar bizim taş işlerine değer verdiğimizi sanıyorlar, ama bu Kırılış'tan sonra, Uzun Sürgün sırasında öğrendiğimiz önemsiz bir şey. Bizim asıl sevdiğimiz ağaçlar. İnsanlar, halkımın en büyük zaferinin Manetheren olduğunu sanır, ama biz buradaki koruluk olduğunu biliriz. Ama gitmiş. Öylesine. Gitmiş ve bir daha asla geri gelmeyecek."

Loial, ot ve atlar dışında çıplak kalmış tepelere sert bir yüzle, kulaklarını arkaya yatırarak baktı. Öfke kokuyordu. Çoğu hikâye Ogierlere barışçıl derdi, neredeyse Gezginler kadar pasifist, ama birkaç hikâye onların alt edilmez düşmanlar olduğunu söylerdi. Perrin daha önce Loial'i yalnızca bir kez öfkeli görmüştü. Belki dün gece, o çocukları savunurken de öfkeliydi. Loial'in yüzüne bakarken eski deyiş geldi aklına. "Ogier'i kızdırmak ve dağı tepene indirmek." Herkes imkânsız bir şeyi yapmak olarak anlardı bunu. Perrin deyişin anlamının belki de seneler içinde değişmiş olduğunu düşündü. Belki başlangıçta, "Bir Ogier'i kızdırmak bir dağın tepene inmesi gibidir," idi. Zor bir iş, ama başarıldığı zaman ölümcül. Loial'in, geniş burnu daima bir kitabın içinde, nazik, beceriksiz Loial'in ona kızmasını asla istemeyeceğini düşünüyordu.

Yok olmuş Ogier korusunun bulunduğu yere geldiklerinde, Loial başı çekmeye başladı ve yolları biraz güneye büküldü. Yol işareti yoktu, ama Loial yönünden emindi ve atların her adımıyla daha da emin oluyordu. Ogier bir şekilde Yolkapısı'nı hissedebiliyor, bir arının kovanını bulması gibi bulabiliyordu. Loial en sonunda, atından indiğinde otlar onun için dizlerini biraz geçiyordu. Yoğun bir çalı kümesinden başka bir şey göremiyorlardı, çoğu çalıdan daha yüksek, yapraklı dalları Ogier kadar uzundu. Loial neredeyse pişmanlıkla onları kopardı ve bir yana yığdı. "Belki atlı çocuklar kurudukları zaman ateşlik odun olarak kullanırlar."

Yolkapısı oradaydı.

Bir tepenin yanında yükseliyordu ve bir kapıdan çok bir parça gri duvar gibi görünüyordu, ama bir saray duvarı gibi. Yoğun yaprak ve sarmaşık oymaları öylesine incelikle işlenmişti ki neredeyse çalılar kadar canlı görünüyorlardı. En azından üç bin senedir burada duruyorlardı, ama yüzeyinde tek bir yıpranma izi yoktu. O yapraklar, bir sonraki esintiyle dalgalanmaya başlayacak gibi duruyordu.

Bir an hepsi sessizlik içinde kapıya baktı. Sonunda Loial derin bir nefes aldı ve elini Yolkapısı üzerindeki tüm diğer yapraklardan farklı görünen bir yaprağın üzerine koydu. Efsanevi Yaşam Ağacı'nın, *Avendesora*'nın üç parçalı yaprağı. Dev eli ona dokunana kadar geri kalanlar gibi bir oyma görüntüsündeydi, ama kolaylıkla yerinden kurtuldu.

Faile yüksek sesle inledi, Aieller bile mırıldandılar. Hava huzursuzluk kokusu doluydu; kimden geldiğini seçmek zordu. Belki hepsinden birden.

Taş yapraklar şimdi gerçekten de hissetmedikleri bir rüzgârla kıpırdanır gibiydi; yeşil bir renk aldılar, canlandılar. Yavaşça ortada bir yarık belirdi,

Yolkapısı ikiye bölünerek açıldı, arkada tepeyi değil, solgunca onları yansıtan donuk bir pırıltı sergiledi.

“Derler ki, bir zamanlar,” diye mırıldandı Loial, “Yolkapıları aynalar gibi parlarmış ve Yollar’da yürüyenler güneşin ve gökyüzünün altında yürürmüş. Artık gitti. Tıpkı bu koruluk gibi.”

Perrin yük atından hızla doldurulmuş bir sırıklı lamba çekti ve yaktı. “Burası fazla sıcak,” dedi. “Biraz gölge iyi gelecek.” Çevik’i Yolkapısı’na doğru mahmuzladı. Faile’in yine inlediğini duyduğunu sandı.

Aygır, kendi loş yansımasına yaklaşınca direndi, ama Perrin ilerlemesi için topukladı. Ağır ağır, diye hatırlıyordu. Ağır ağır yapılması gerekiyordu. Atın burnu tereddütle kendi yansımasına dokundu, sonra bir aynaya giriyormuş gibi onunla birleşti. Perrin kendi kendine yaklaştı, dokundu... Buz gibi bir soğuk derisinde kaydı, onu tel tel sardı; zaman uzadı.

Soğukluk patlayan bir kabarcık gibi aniden kayboldu ve kendini sonsuz bir karanlığın ortasında buldu. Lambanın aydınlığı çevresinde ezilmiş bir havuz gibiydi. Çevik ve yük atı sinirli sinirli kişnediler.

Gaul sakin sakin içeri adım attı ve yeni bir lamba hazırlamaya başladı. Arkasında puslu bir ayna var gibiydi. Dışarıdaki diğerleri görülebiliyordu. Loial atına biniyor, Faile dizginleri topluyordu, hepsi çok yavaş hareket ediyordu. Yollar’ın içinde zaman farklı akıyordu.

“Faile sana kızgın,” dedi Gaul, lambası yandığı zaman. Aydınlığa fazla katkısı olmamıştı. Karanlık ışığı içiyor, yutuyordu. “Bir tür anlaşmayı bozduğunu düşünüyor gibi. Bain ve Chiad... Seni yalnız yakalamalarına izin verme. Faile’in hatırına sana bir ders vermeyi planlıyorlar ve planladıklarını başarırlarsa atının üzerinde o kadar rahat oturamayacaksın.”

“Ben hiçbir anlaşma yapmadım, Gaul. Hileyle beni yapmaya zorladığı şeyi yapıyorum. O istediği zaman Loial’i takip etmemiz gerekecek, ama elimden geldiği sürece önden gitmeyi düşünüyorum.” Çevik’in toynaklarının altındaki kalın, beyaz çizgiye işaret etti. Kırık ve çukurlarla dolu çizgi ileriye uzanıyordu, ama bir iki metre sonra karanlıkta kayboluyordu. “O ilk rehber taşına gidiyor. Loial’in okuması ve hangi köprüden geçeceğimize karar vermesi için orada beklememiz gerekecek, ama Faile bizi oraya kadar takip edebilir.”

“Köprü,” diye mırıldandı Gaul düşünceli düşünceli. “Bu sözcüğü biliyorum. Burada su mu var?”

“Hayır. Tam olarak o tür köprülerden değil. Aynı görünüyorlar, ama... Belki Loial açıklayabilir.”

Aiel başını kaşıdı. “Ne yaptığını biliyorsun, değil mi Perrin?”

“Hayır,” diye itiraf etti Perrin, “ama Faile’in bunu bilmesi için bir neden yok.”

Gaul kahkaha attı. “Bu kadar genç olmak eğlenceli, değil mi, Perrin?”

Perrin, adamın kendine gülmediğinden emin olamayarak kaşlarını çattı ve yük atını arkasından çekerek Çevik’i mahmuzladı. Burada, yirmi otuz adım sonra lambanın ışığı hiç görülemeyecekti. Faile içeri girdiğinde görüş alanından tamamen çıkmış olmak istiyordu. Bırak onsuz devam etmeye karar verdiğini düşünsün. Rehber taşında onu bulana kadar birkaç dakika endişelenirse, hak ettiğini bulmuş olurdu.

19
Dalgadansözü

Altın rengi güneş ufukta henüz belirmişken, parlak, siyah lake araba birbirleriyle uyumlu dört gri atın arkasında, rıhtımın dibinde durdu ve sırık gibi, siyah saçlı, siyah ve altın rengi çizgili ceketi içindeki sürücü aşağı atlayıp kapıyı açtı. Kapıda hiçbir arma yoktu elbette; taşkın gülümsemelerine rağmen, Tear asilleri Aes Sedailere ancak zorunlu kaldıklarında yardım ederlerdi ve kimse, isimlerinin ya da evlerinin Kule ile ilişkilendirilmesini istemezdi.

Elayne, Nynaeve'i beklemeden minnetle aşağı indi ve mavi ketenden yazlık yolculuk pelerinini düzeltti; Maule sokakları yük ve binek arabalarının tekerleri tarafından oyulmuştu ve arabanın deri yayları hiç de iyi değildi. Erinin üzerinde esen rüzgâr, Taş'ın sıcağından sonra serin gelmişti. Elayne sallantılı araba yolculuğunun etkilerini belli etmemeye karar vermişti, ama sırtını dikleştirdiğinde yumruğunu beline bastırmadan edemedi. *En azından dün geceki yağmur toz kalkmasını engelledi,* diye düşündü. Bilinçli olarak perdesiz bir araba verildiğinden kuşkulanıyordu.

Kuzeyinde ve güneyinde daha fazla rıhtım, taştan parmaklar gibi ırmağa doğru uzanıyordu. Hava, katran, halat, balık, baharat, zeytinyağı, iskelelerin arasındaki durgun suda çürüyen sayısız isimsiz şey ve arkasındaki taş depoların önüne hevenk hevenk yığılmış tuhaf görünüşlü, uzun, sarı yeşil meyvelerden kokuyordu. Saatin etkenliğine rağmen gömleksiz omuzlarına deri yelekler geçirmiş adamlar, bükülmüş sırtlarında iri paketler taşıyarak ya da üzerine fıçılar ve kasalar yığılmış el arabalarını ittirerek yanlarından geçip gidiyordu. Geçerken fırlattıkları asık suratlı bakışlar dışında hiçbiri dönüp bir daha bakmadı. Alınlarına gönülsüzce dokunarak kara gözlerini

çabucak kaçırdılar. Çoğu, başlarını bile kaldırmadı. Elayne bunu görünce üzüldü.

Bu Tear asilleri halklarına kötü davranıyorlardı. Yanlış davrandıklarını söylemek daha doğru olurdu. Andor'da olsa neşeli gülümsemeler ve saygılı selam sözcükleri beklerdi. Onun değeri kadar kendi değerlerini de bilen, dik sırtlı insanların gönüllü olarak verdiği selamlar. Elayne'i buradan ayrıldığına neredeyse pişman edecek kadar kötü. O gururlu bir halka önderlik etmek ve bir gün yönetmek üzere yetiştirilmişti ve bu insanlara vakar öğretme dürtüsü hissediyordu. Fakat bu Rand'ın işiydi, onun değil. *Ve bunu doğru düzgün yapamazsa, ona haddini bildiririm.* En azından kızın tavsiyesini dinlemeye başlamıştı. Ve Elayne'in itiraf etmesi gerekirdi ki, halkına nasıl davranacağını biliyordu. Elayne dönene kadar neler yapacağını görmek ilginç olacaktı. *Geri dönmenin bir anlamı olursa.*

Durduğu yerden bir düzine gemiyi açıkça görebiliyordu ve daha ötede daha fazlasını da seçebiliyordu, ama onun gözleri, baktığı rıhtımın ucuna demirlenmiş, keskin pruvası ırmak yukarı çevrilmiş bir gemiye takıldı. Deniz Halkı teknesi hemen hemen yüz adım uzunluğundaydı, yanındaki gemiden yarım kat daha iriydi ve geminin ortasında yükselen üç büyük direği, kıçtaki yükseltilmiş güvertede bir direği daha vardı. Elayne daha önce de gemiye binmişti, ama bu kadar büyüğüne değil; hele denize açılan cinsten bir gemiye hiç binmemişti. Geminin sahiplerinin adı bile uzak topraklar ve yabancı limanlar çağrıştırıyordu. Atha'an Miere. Deniz Halkı. Egzotik hikâyeler hep Deniz Halkı'ndan bahsederdi. Elbette Aielleri konu etmiyorsa.

Nynaeve, Elayne'in arkasından arabadan çıktı. Yeşil yolculuk pelerinini boynuna bağlarken kendi kendine ve arabacıya homurdanıyordu. "Fırtınaya kapılmış tavuk gibi yuvarlandık! Tozlu bir halı gibi silkelendik! Burası ile Taş arasındaki her çukuru ve deliği bulmayı nasıl becerdin, be adam? Bu gerçek bir yetenek gerektirir. Yeteneğini, atları idare etmek için kullanmaman yazık oldu." Adam dar suratı asık, elini tutarak arabadan indirmek istedi, ama Nynaeve yardımını reddetti.

Elayne içini çekerek cüzdanından çıkarmakta olduğu gümüş peni adedini iki katına çıkardı. "Bizi güven içinde ve hızla getirdiğin için teşekkür ederiz." Paraları adamın eline bırakırken gülümsedi. "Sana hızlı gitmeni söyledik ve sen de denileni yaptın. Sokaklar senin hatan değil ve kötü koşullar altında çok iyi bir iş çıkardın."

Adam paralara bakmadan, yüzünde minnettar bir ifadeyle yerlere kadar eğilerek, “Teşekkür ederim, Leydim,” dedi. Elayne para kadar sözleri için de teşekkür ettiğinden emindi. Güzel sözlerin ve biraz övgünün, paradan daha iyi olmasa bile, para kadar iyi karşılandığını öğrenmişti. Gerçi gümüş de tek başına epey takdir görüyordu kuşkusuz.

“Işık, güvenli bir yolculuk bahşetsin, Leydim,” diye ekledi adam. Gözlerinin Nynaeve’e doğru yalnızca şöyle bir kayıp geçmesi, dileğinin yalnızca Elayne için olduğunu anlatıyordu. Nynaeve, tahammül göstermeyi ve düşünceli olmayı öğrenmeliydi; gerçekten öğrenmeliydi.

Arabacı bohçalarını ve eşyalarını arabadan indirdikten sonra atlarını çevirdi ve uzaklaşmaya başladı. Nynaeve gönülsüzce, “Adamı terslememeliydim, herhalde. O sokaklarda bir kuş bile daha kolay yolculuk edemezdi. En azından bir arabanın içinde. Ama hoplaya zıplaya yaptığımız yolculuktan sonra, bir haftadır at üstündeymişim gibi hissediyorum.”

“Şeyinin... arkanın ağrıması onun suçu değil,” dedi Elayne eşyalarını toplarken. Sözlerindeki alaycılığı anlaması için gülümsemişti.

Nynaeve çarpık bir kahkahayla havladı. “Bunu söyledim, değil mi? Umarım arkasından koşup özür dilememi beklemiyorsundur. Senin verdiğin bir avuç gümüş, ölümcül olmayan her tür yarayı iyileştirmiş olmalı. Paran konusunda daha dikkatli olmayı öğrenmelisin, Elayne. Andor Diyarı’nın bütün kaynakları emrimiz altında değil. Yapmaları gereken iş karşılığında para ödenmiş herkese verdiğin bahşişlerle bir aile bir ay rahat rahat geçinebilir.” Elayne ona sessizce, vakur bir bakış fırlattı... Nynaeve hep, sebep olmadığı sürece hizmetkârlardan da kötü yaşamaları gerektiğini düşünüyordu, halbuki tam tersi daha mantıklı geliyordu... fakat kadın, Kraliyet Askerleri’ni bile ayak uçlarına basa basa yürümeye zorlayan ifadeyi fark etmiş görünmedi. Bunun yerine bohçalarını ve sağlam kumaş çantaları sırtlayarak ve rıhtıma döndü. “En azından bu gemi daha sarsıntısız gider. Umarım öyle olur. Binelim mi?”

İskelede çalışan adamların, üst üste yığılmış fıçıların ve mal dolu arabaların arasında ilerlerlerken Elayne konuştu, “Nynaeve, Deniz Halkı seni tanıyana kadar alıngan davranabilir ya da bana böyle öğretildi. Sence biraz daha şey olmayı deneyebilir misin?..”

“Biraz daha ne?”

“Nazik, Nynaeve.” Elayne, biri rıhtımda önüne tükürünce bir adım sıçradı. Hangi adamın yaptığını bilmek olanaksızdı; çevresine bakındığında bütün kafalar yerdeydi ve herkes işine bakıyordu. Yüksek Lordlar

tarafından yanlış idare edilmiş olsa da olmasa da, adamı bulabilse ona kolay unutamayacağı birkaç keskin laf edecekti. “Bir seferliğine biraz daha nazik davranmayı deneyebilirsin.”

“Elbette.” Nynaeve, geminin halat korkuluklu iskele tahtasında yürümeye başladı. “Beni oraya buraya fırlatmadıkları sürece.”

Güverteye ulaştıklarında Elayne’in ilk düşüncesi, geminin boyuna göre çok dar göründüğü oldu; aslında gemiler hakkında fazla bilgisi yoktu, ama bu gemi ona koca bir kıymık gibi gelmişti. *Ah, Işık, ne kadar büyük olursa olsun bu şey arabadan çok daha kötü sarsacak bizi.* İkinci düşüncesi mürettebat hakkındaydı. Atha’an Miere hakkında hikâyeler duymuştu, ama daha önce hiç görmemişti. Hikâyeler bile gerçekte pek az şey anlatıyordu. Kendi içlerine kapalı bir halktılar; neredeyse Aieller kadar gizemliydiler. Ancak Kıraç’ın ötesindeki topraklar daha yabancı olabilirdi ve onlar hakkında bilinen tek şey, Deniz Halkı’nın fildişi ve ipeği oradan getirdikleriydi.

Bu Atha’an Miere, esmer, çıplak ayaklı ve çıplak göğüslü adamlardı, hepsi temiz tıraşlıydı, düz, siyah saçları ve dövmeli elleri vardı. İşlerini düşünmeden yapabilecek kadar iyi bilen, fakat tüm dikkatli insanların kendinden eminliğiyle hareket ediyorlardı. Gemi kıpırtısız olmasına rağmen, denizin hareketlerini hâlâ hissediyorlarmış gibi, tavır ve davranışlarında sallantılı bir zarafet vardı. Çoğu, boyunlarına altın ve gümüş zincirler, kulaklarına halkalar takmışlardı, bazılarının her kulağında ikişer üçer halka vardı ve bazıları halkalara cilalanmış taşlar asmıştı.

Mürettebat arasında erkekler kadar kadınlar da vardı ve erkeklerin yanı başında, aynı dövmeli ellerle, koyu renk, yağlı kumaştan, renkli kuşaklarla tutturulan ve bilekte açık duran aynı bol pantolonlarla halat çekiyor, halat sarıyorlardı. Kadınlar bol, renkli bluzlar giyiyorlardı, parlak kırmızı, mavi, yeşil bluzlar ve en az erkekler kadar çok zincirlerle küpeleri vardı. Elayne şok içinde, kadınların iki üç tanesinin burunlarının bir yanında da halkaları olduğunu fark etti.

Kadınların zarafeti erkekleri bile gölgede bırakıyordu ve Elayne’in aklına çocukken, duymaması gereken, ama gizlice dinlediği hikâyeleri getirdi. O hikâyelerde Atha’an Miere kadınları tüm erkekler tarafından kovalanan büyüleyici, baştan çıkarıcı güzellik simgeleri idi. Bu gemideki kadınlar aslında diğerlerinden daha güzel değildi, ama hareketlerini izlerken o hikâyelere inanabileceğini düşündü.

Kıçtaki yükseltilmiş güvertede duran iki kadının, sıradan mürettebattan olmadıkları açıktı. Onlar da yalınayaktı ve aynı kesime sahip giysiler giymişlerdi, ama biri mavi, diğeri yeşil, baştan ayağa ipek brokarlara bürünmüşlerdi. İkilinin daha yaşlı olanı, yeşil giysili kadının her kulağında dörder küçük, altın halka ve burnunun sol yanında bir altın halka vardı ve hepsi öyle işlenmişti ki, sabah güneşinde kıvılcımlanıyorlardı. Minik burun halkasından küpesine doğru ince bir zincir uzanıyor, minik, altın madalyonlardan bir diziyi taşıyordu ve boynundaki zincirlerden birinin üzerinde, süslü, altından dantel gibi delik deşik bir kutu taşıyor, zaman zaman kaldırıp kokluyordu. Diğer kadının, daha uzun boylu olanının toplam altı küpesi ve daha az madalyonu vardı. Ama kokladığı küçük kutu aynı, ölçüde ince işlenmiş altındandı. Gerçekten de egzotikti. O burun halkalarını düşünürken, Elayne irkildi. Ve o zincir!

Kıç güvertesinin tuhaflığı dikkatini çekti, ama başta ne olduğunu anlayamadı. Sonra gördü. Dümen yekesi yoktu. Kadınların arkasında bir tür çubuklu tekerlek vardı ve dönmemesi için halatla bağlanmıştı, ama dümen yekesi yoktu. *Gemiyi nasıl yönlendiriyorlar?* Gördüğü en küçük ırmak teknesinin bile dümen yekesi vardı. Rıhtımlara dizilmiş tüm diğer gemilerin de öyle. Bu Deniz Halkı, giderek daha gizemli bir hal almaya başlamıştı.

“Moiraine’in sana söylediklerini unutma,” diye uyardı, kıç güvertesine yaklaşırlarken. Moiraine fazla şey söylememişti; Aes Sedailer bile Atha’an Miere hakkında pek az bilgi sahibiydi. Ama Moiraine uygun deyişleri öğretmişti; görgülü davranmak için söylenmesi gereken şeyleri. “Ve nazik olmayı unutma,” diye ekledi kararlı bir fısıltıyla.

“Hatırlarım,” diye yanıt verdi Nynaeve. “Ben nazik olabilirim.” Elayne gerçekten böyle olmasını umuyordu.

İki Deniz Halkı kadını üst katta... güverte, diye hatırladı Elayne, ama üst kattı işte. Neden gemilerde sıradan şeylerin farklı isimleri olması gerektiğini anlamıyordu. Kat kattı işte, bir ahırda da olsa, bir handa da olsa, bir sarayda da. Neden gemide farklı olsun ki? İki kadın bir parfüm bulutuyla sarılmıştı, altın dantel kutulardan süzülen, hafifçe miski andıran bir koku. Ellerindeki dövmeler stilize dalgaların kıvrımları ve halkalarıyla çevrili yıldızlar ve deniz kuşları idi.

Nynaeve başını eğdi. “Adım Nynaeve al’Meara, Yeşil Ajah’tan bir Aes Sedai’yim. Bu geminin Seyirhanımı’nı arıyorum ve Işık’ı hoşnut ederse gemide yolculuk etmek istiyoruz. Bu yol arkadaşım ve dostum Elayne Trakand, o da Yeşil Ajah’tan bir Aes Sedai’dir. Işık sizi ve geminizi

aydınlatsın ve size hız kazandıracak rüzgârlar göndersin." Tam da Moiraine'in söylediği gibi konuşmuştu. Yeşil Ajah'tan Aes Sedailer olduklarını söylemelerini istememişti –Moiraine başka her şeyden çok bunda teslim olmuş görünmüştü ve Ajah seçimi karşısında eğlenmişti– ama kalanı öyleydi.

Siyah saçlarında gri teller ve iri, kahverengi gözlerinin köşelerinde ince kırışıklar olan daha yaşlı kadın, başını aynı resmiyetle eğdi. Bir yandan da onları baştan aşağı süzüyordu ve özellikle sağ ellerine taktıkları Büyük Yılan yüzüklerine baktı. "Adım Coine din Jubai Vahşi Rüzgârlar, *Dalgadansözü*'nün Seyirhanımı. Bu Jorin din Jubai Beyaz Kanat, kanımdan kardeşim ve *Dalgadansözü*'nün Rüzgârbulanı. Işık'ı hoşnut ederse, gemimizde size yer var. Işık sizi aydınlatsın ve yolculuğunuzun güvenle sona ermesini sağlasın."

İkisinin kardeş olması şaşırtıcıydı. Elayne benzerliği görebiliyordu, ama Jorin çok daha genç gösteriyordu. İş yapmaları gereken kişinin Rüzgârbulan olmasını diledi; iki kadında da aynı uzak tavır vardı, ama Rüzgârbulan'ın tavırlarında ona Aviendha'yı anımsatan bir şeyler vardı. Bu saçmaydı, elbette. Bu kadınlar kendisinden daha uzun boylu değildi, renkleri Aiel kadınınkinden daha farklı olamazdı ve görünürde, taşıdıkları yegâne silahlar kuşaklarına soktukları iri bıçaklardı. O bıçaklar, oymalarına ve kabzalarındaki altın tel kakmalara rağmen iş aletleri gibi görünüyordu. Ama Elayne bir benzerlik olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu; en azından Jorin ile Aviendha arasında.

"O zaman konuşalım Seyirhanımı, eğer sizi de hoşnut edecekse," dedi Nynaeve, Moiraine'in formülünü takip ederek. "Seyirlerden ve limanlardan ve yolculuk armağanından bahsedelim." Moiraine'in anlattıklarına göre Deniz Halkı gemilerine aldıkları yolculardan ücret almazlardı; bu, tesadüf eseri aynı değere sahip bir başka armağanla değiş tokuş edilen bir armağan sayılırdı.

Coine bakışlarını kaçırdı, sonra kıç tarafından Taş'a ve üzerinde dalgalanan beyaz sancağa baktı. "Kamaramda konuşalım Aes Sedai, sizi de hoşnut edecekse." O garip tekerleğin arkasındaki açık kapağa işaret etti. "İkiniz de gemime hoş geldiniz ve güvertesini terk edene kadar Işık'ın lütfu üzerinizde olsun."

Bir başka dar merdiven alt kattaki... güvertedeki düzenli bir odaya iniyordu. Oda Elayne'in daha küçük gemilerde gördüklerinden daha geniş ve yüksekti, kıç tarafta pencereleri, duvarlarda lambaları vardı. Değişik

büyüklükte birkaç lake sandık dışında odadaki hemen hemen her şey sabitlenmiş görünüyordu. Yatak geniş ve alçaktı, kıç pencerelerinin hemen altında duruyordu ve kollu sandalyelerle çevrili dar bir masa odanın ortasına yerleştirilmişti.

Pek az dağınıklık vardı. Masanın üzerinde rulo yapılmış haritalar, parmaklıklı rafların üzerinde yabancı hayvanların fildişinden oymaları, duvarlardaki çengellerde değişik şekillere sahip yarım düzine kınsız kılıç (Elayne bazılarının benzerini hiç görmemişti) duruyordu. Yatağın üzerindeki kirişte tuhaf şekilde yapılmış kare bir gong asılıydı. Kıç pencerelerinin hemen önünde, sanki onur yeri verilmiş gibi, bu amaç için oyulmuş yüzsüz, tahta bir kafanın üzerinde bir miğfer oturuyordu, dev bir böcek kafasına benzeyen, kırmızı ve yeşil cilalı, iki yanda dar, beyaz tüyleri bulunan ve tüylerinden biri kırılmış olan bir miğfer.

Elayne miğferi tanıdı. “Seanchan,” diye inledi düşünmeden. Nynaeve ona sinirle baktı ve bunda haklıydı. Konuşmaları, yaşça büyük olan Nynaeve’in yapmasının daha doğru geleceğine karar vermişlerdi.

Coine ve Jorin anlaşılmaz biçimde bakıştılar. “Onları biliyor musunuz?” dedi Seyirhanımı. “Elbette. Aes Sedailerin bu tür şeyleri bileceğini beklememiz gerekirdi. Bu kadar doğuda bir sürü hikâye duyuyoruz ve en doğrusu bile yarıdan da az doğru.”

Elayne bu kadarıyla bırakması gerektiğini biliyordu, ama merak dilini gıdıkladı. “Miğferi nasıl buldunuz? Sormama izin verirseniz.”

“Geçen sene *Dalgadansözü* bir Seanchan gemisi ile karşılaştı,” diye yanıt verdi Coine. “Onu ele geçirmek istediler, ama ben ondan vazgeçmek istemedim.” Omuzlarını hafifçe silkti. “Miğfer bana hatırlatıyor ve Seanchanları deniz aldı. Işık yelken açan herkese merhamet etsin. Bir daha çizgili yelkenleri olan hiçbir gemiye yaklaşmam.”

“Şanslıymışsınız,” dedi Nynaeve sertçe. “Seanchanlar yönlendirebilen kadınları tutsak ediyorlar ve yönlendirme yeteneklerini silah olarak kullanıyorlar. O gemide de bir tane vardıysa, onu gördüğünüze pişman olurdunuz.”

Elayne ona bakıp yüzünü buruşturdu, ama çok geçti. Kadınların, Nynaeve’in ses tonundan alınıp alınmadıklarını anlamak güçtü. İkisi de aynı tarafsız ifadeyi koruyorlardı, fakat Elayne yüzlerinde pek bir şey göstermediklerini anlamaya başlıyordu, en azından yabancılara.

“Yolculuktan bahsedelim,” dedi Coine. “Işık’ı hoşnut ederse, gitmek istediğiniz yere uğrayabiliriz. Işık altında her şey mümkündür. Oturalım.”

Masanın çevresindeki sandalyeler arkaya kaymadı; masa ve sandalyeler yere... güverteye sabitlenmişti. Bunun yerine kolları kapı gibi açıldı ve oturan kişi yerleştikten sonra yerine kilitlendi. Bu ayarlama Elayne'in sallantı ve sarsıntılar hakkındaki uğursuz tahminlerini doğruluyor gibiydi. Kendisi pekâlâ tahammül edebiliyordu, ama ırmak teknesinde çok fazla sallanmak Nynaeve'in midesini mahvetmişti. Okyanus, rüzgârları ne kadar şiddetli olursa olsun ırmaktan daha kötü olmalıydı ve Nynaeve'in midesi ne kadar kötüyse ruh hali de o kadar kötü oluyordu. Hem devamlı kusan, hem de berbat bir ruh haline sahip bir Nynaeve: Elayne'in deneyimlerine göre bundan daha kötü sayılabilecek pek az şey vardı.

O ve Nynaeve masanın bir yanına yerleştiler, Seyirhanımı ve Rüzgârbulan iki uca oturdu. Başta bu tuhaf geldi, ama sonra ikisinin kim konuşuyorsa ona bakacaklarını ve diğer kadının gözlenmeden onları izleyebileceğini fark etti. *Yolculara hep böyle mi yaparlar, yoksa biz Aes Sedai olduğumuz için mi? Eh, bizi Aes Sedai sandıkları için.* Bu insanlarla iş yapmanın düşündükleri kadar kolay olmayacağını gösteren bir işaretti bu. Nynaeve'in de fark etmiş olmasını diledi.

Elayne emir verildiğini fark etmemişti, ama iki kulağında yalnızca birer küpe bulunan ince, genç bir kadın, üzerinde beyaz, pirinç saplı bir çaydanlık ve iri, sapsız fincanlar bulunan bir tepsi taşıyarak içeri girdi. Fincanlar bekleneceği gibi Deniz Halkı porseleninden değil, kalın çömlektendi. Kötü havalarda kırılması daha az olası, diye düşündü kasvetle. Ama dikkatini çeken genç kadın oldu ve kendini inlemekten zor alıkoydu. Kadın, yukarıdaki erkekler gibi beline kadar çıplaktı. Elayne, şaşkınlığını çok iyi sakladığını düşünmüştü, ama Nynaeve yüksek sesle burnunu çekti.

Seyirhanımı kız kapkara demlenmiş çayı fincanlara doldurana kadar bekledi. Sonra, "Ben bakmazken yelken mi açtık, Dorele? Görünürde kara yok mu?" dedi.

İnce kadın şiddetle kızardı. "Kara var, Seyirhanımı." Sefil bir fısıltıydı.

Coine başını salladı. "Kara gözden kaybolana kadar ve ondan sonra bir tam gün boyunca sintineleri temizleyeceksin. Giysiler orada engeldir. Gidebilirsin."

"Peki Seyirhanımı," dedi kız, daha büyük bir hüzünle. Sırtını döndü ve odanın uzak ucundaki kapıdan çıkarken keyifsiz bir halde kuşağını çözüyordu.

"Bu çayı lütfen bizimle paylaşın," dedi Seyirhanımı, "ki barış içinde konuşabilelim." Kendi çayını yudumladı ve Elayne ile Nynaeve kendi

çaylarını tadarken devam etti. “Herhangi bir kusuru affetmenizi dilerim, Aes Sedai. Bu Dorele’nin, adalar arasındakiler hariç ilk yolculuğu. Gençler sık sık kıyıbağlıların âdetlerini unutur. Gücendiyseniz ona daha fazla ceza veririm.”

“Gerek yok,” dedi Elayne telaşla. Fincanını bırakmak için bunu bahane etmişti. Çay, göründüğünden daha demliydi, çok sıcaktı, şekersizdi ve oldukça acıydı. “Gerçekten gücenmedik. Değişik halkların değişik âdetleri vardır.” *Umarım diğer âdetleri bu kadar değişik değildir! Işık, ya denize açıldıktan sonra hiç giysi giymiyorlarsa? Işık!* “Yalnızca bir aptal kendi âdetlerinden farklı âdetlerden gücenir.”

Nynaeve ona, Aes Sedailere yakışır ılımlı bir yüzle, ifadesiz bir bakış fırlattı ve çayından büyük bir yudum aldı. Tek söylediği, “Lütfen bunu daha fazla düşünmeyin,” oldu. Elayne için mi, Deniz Halkı kadınları için mi söylediğini anlamak imkânsızdı.

“O zaman lütfen yolculuktan bahsedelim,” dedi Coine. “Hangi limana gitmek istiyorsunuz?”

“Tanchico,” dedi Nynaeve, gerektiğinden daha büyük canlılıkla. “Oraya gitmeyi düşünmüyor olabilirsiniz, biliyorum, ama bizim oraya olabildiğince çabuk gitmemiz gerekiyor ve eğer mümkünse durmadan. Sebep olacağımız rahatsızlıklar için bu küçük armağanı sunuyorum.” Kemer kesesinden bir kâğıt aldı ve açarak Seyirhanımı’nın önüne ittirdi.

Bunu ve ona benzer bir başkasını onlara Moiraine vermişti: hak belgeleri. Her biri, mektup sahibinin muhtelif şehirlerdeki bankacılardan ve tefecilerden üç bin altın kron çekmesine izin veriyordu ve bu adamlarla kadınların bunun Beyaz Kule parası olduğunu bilmesi olanaksızdı. Miktarı görünce Elayne’in gözleri faltaşı gibi açılmıştı –Nynaeve’in ağzı açık kalmıştı– ama Moiraine Seyirhanımı’nın uğramayı düşündüğü limanlardan vazgeçmesi için gerekli olabileceğini söylemişti.

Coine bir parmağıyla hak belgesine dokundu ve okudu. “Yolculuk armağanı olarak büyük bir meblağ,” diye mırıldandı, “seyir planlarımı değiştirmemi istediğiniz düşünüldüğü zaman bile. Şimdi daha da şaşırdım. Gemilerimizde nadiren Aes Sedai taşıdığımızı biliyorsunuz. Çok nadir. Gemide yolculuk etmek isteyenler arasında ancak bir Aes Sedai reddedilebilir ve ilk yolculuğun ilk gününden bu yana böyle olmuştur. Aes Sedailer bunu bilir ve bu yüzden hemen hemen hiç solmazlar.” Onlara değil çay fincanına bakıyordu, ama Elayne diğer yana baktı ve Rüzgârbulan’ın

masanın altında duran ellerine baktığını fark etti. Hayır, yüzüklerine bakıyordu.

Moiraine bu konuda hiçbir şey söylememişti. Deniz Halkı gemisinin binebilecekleri en hızlı gemi olduğuna işaret etmiş ve onu kullanmaları için onları yüreklendirmişti. Sonra onlara, bunun gibi gemilerden bir filo (eh, en azından pek çok gemi) satın almalarına yetecek bir hak belgesi vermişti. *Çünkü bizi taşımayı kabul etmeleri için böyle bir tutar gerektiğini biliyordu.* Ama neden sır saklamıştı? Aptalca bir soru; Moiraine hep sırlar saklardı. Ama neden zamanlarını harcamıştı?

"Bize yolculuğu red mi edeceksiniz?" Nynaeve nezaketi bırakmış, açık açık soruyordu. "Aes Sedaileri taşımıyorsanız bizi neden buraya getirdiniz? Neden yukarıda söyleyip bitirmediniz?"

Seyirhanımı sandalyenin bir kolunu açtı, ayağa kalktı ve gidip kıç pencerelerinden Taş'a baktı. Küpeleri ve sol yanağındaki madalyonlar yükselen güneşin ışınları ile pırıldadı. "O Tek Güç'ü kullanabiliyor, öyle duyduk ve Dokunulamayan Kılıç'ı aldı. Çağrısı ile Aieller Ejderduvarı'nı aşıp geldi; sokaklarda pek çok Aiel gördüm ve Taş'ın onlarla dolu olduğu söyleniyor. Tear Taşı düştü ve anakaranın ulusları arasında savaşlar patlak veriyor. Eskiden hükmetmiş olanlar döndü ve ilk defa püskürtüldüler. Kehanet gerçekleşiyor."

Konunun değişmesi karşısında Nynaeve de Elayne kadar şaşırmış görünüyordu. "Ejder Kehanetleri mi?" dedi Elayne bir an sonra. "Evet, gerçekleşiyorlar. O Yenidendoğan Ejder, Seyirhanımı." *Duygularını benim bulamayacağım kadar derine saklayan inatçı adamın teki, işte o bu!*

Coine döndü. "Ejder Kehanetleri değil, Aes Sedai. Jendai Kehaneti, Coramoor Kehaneti. Sizin beklediğiniz ve korktuğunuz değil; bizim aradığımız, yeni bir Çağ'ın habercisi olan. Dünyanın Kırılışı'nda kara kabarır ve fırtınaya tutulmuş dalgalar gibi kırılırken atalarımız denizin güvenliğine kaçtılar. Kaçmak için kullandıkları gemiler hakkında hiçbir şey bilmedikleri söylenir, ama Işık onlarlaydı ve hayatta kaldılar. Bir kez daha hareketsiz kalana kadar karayı görmediler; o zaman da çok şey değişmişti, her şey, dünya, suyun ve rüzgârın üzerinde sürükleniyordu. İşte Jendai Kehaneti ilk kez o yıllardan sonra telaffuz edildi. Coramoor dönene kadar sularda gezineceğiz ve geldiği zaman ona hizmet edeceğiz.

"Denize bağlıyız; damarlarımızda tuzlu su dolaşıyor. Çoğumuz yeni bir gemi, yeni bir seyir beklemek dışında karaya ayak basmıyor. Kıyıda görev yapmaları gerektiği zaman güçlü adamlar ağlıyor. Kıyıdaki kadınlar

doğurmak için bir gemiye çıkıyor... elde başkası yoksa bir kayığa... çünkü bizim suda doğmamız ve suda ölmemiz ve öldüğümüz zaman suya verilmemiz gerek.

“Kehanet gerçekleşti. O Coramoor. Aes Sedailer ona hizmet ediyor. Sizin burada, bu şehirde bulunmanız bunun kanıtı. Kehanet’te bu da var. ‘Beyaz Kule adıyla kırılacak ve Aes Sedailer ayaklarını yıkamak ve saçları ile kurulamak üzere diz çökecek.’”

“Herhangi bir erkeğin ayaklarını yıkamamı bekliyorsanız daha çok beklemeniz gerekecek,” dedi Nynaeve. “Bunun bizim yolculuğumuz ile ne ilgisi var? Bizi alacak mısınız, almayacak mısınız?”

Elayne irkildi, ama Seyirhanımı da aynı açıklıkla konuştu. “Neden Tanchico’ya gitmek istiyorsunuz? Bugünlerde uğramak için hoş bir liman değil. Geçen kış oraya yanaştım. Kıyıhalkı oradan kaçmak, herhangi bir yere gitmek için neredeyse gemimi istila edeceklerdi. Tanchico’dan uzak olduğu sürece nereye gidecekleri umurlarında değildi. Koşulların daha iyi olduğunu sanmıyorum.”

“Yolcularını hep bu şekilde sorgular mısın?” dedi Nynaeve. “Sana bir köy satın alacak kadar para önerdim. İki köy! Daha fazlasını istiyorsan, fiyatını söyle.”

“Fiyat değil,” diye tısladı Elayne kulağına. “Armağan!”

Coine alınmışsa bile belli etmedi. “Neden?”

Nynaeve örgüsünü sıkı sıkı kavradı, ama Elayne elini onun koluna koydu. Birkaç sırrı kendilerine saklamayı planlamışlardı, ama masaya oturduklarından beri her planı değiştirecek kadar bilgi edinmişlerdi. Sır saklamanın zamanı vardı, gerçeği söylemenin ayrı zamanı. “Biz Kara Ajahları avlıyoruz, Seyirhanımı. Bazılarının Tanchico’da olduğuna inanıyoruz.” Nynaeve’in öfkeli bakışlarını sakinlikle karşıladı. “Onları bulmalıyız, yoksa... Yenidendoğan Ejder’e zarar verebilirler. Coramoor’a.”

“Işık bize güvenli liman göstersin,” diye nefes verdi Rüzgârbulan. İlk kez konuşmuştu ve Elayne şaşkınlık içinde ona baktı. Jorin kaşlarını çatmıştı; kimseye bakmıyordu, ama Seyirhanımı ile konuştu. “Onları alabiliriz, kardeşim. Almalıyız.” Coine başını salladı.

Elayne Nynaeve’le yüz yüze geldi ve kendi kafasındaki soruların diğer kadının gözlerinde yansıdığını gördü. Neden karar veren Rüzgârbulan’dı? Neden Seyirhanımı değildi? Unvanı ne olursa olsun kaptan oydu. En azından gemiye binmelerine izin vereceklerdi. *Kaç paraya?* diye merak etti Elayne. *Ne kadar büyük, bir “armağan” karşılığında?* Nynaeve’in birden

çok hak belgesine sahip olduğunu belli etmemiş olmasını diledi. *Bir de altın saçtığım için beni suçluyor.*

Kapı açıldı ve gri saçlı, geniş omuzlu, bol, ipek, yeşil pantolon giymiş ve kuşak takmış bir adam bir kâğıt yığınını karıştırarak içeri girdi. Her kulağı dört altın halka ile süslenmişti ve boynuna üç kalın ağır zincir asılmıştı. Zincirlerin birinde parfüm kutusu vardı. Yanağı boyunca uzanan kenarları büzülmüş, uzun bir yara iziyle kuşağına taktığı iki kıvrık hançer adama tehlikeli bir hava veriyordu. Adam iki kavisli, berrak cam parçasını tutan tel bir çerçeveyi kulaklarına takmıştı. En iyi dürbünleri, ateş lenslerini ve benzerlerini, adalarında bir yerlerde Deniz Halkı yapardı elbette, ama Elayne buna benzer bir aleti hiç görmemişti. Adam cam parçalarının arkasından kâğıtlara baktı ve başını kaldırmadan konuşmaya başladı.

"Coine, bu aptal Ebou Dar'da aldığım üç küçük fıçı İki Nehir tütünü karşılığında Kandor'dan beş yüz kartilkisi postu vermeye razı. Beş yüz! Öğlene kadar buraya getirebilir." Gözleri kalktı ve irkildi. "Beni affet, eşim. Konukların olduğunu bilmiyordum. Işık sizinle olsun."

"Öğlen, eşim," dedi Coine, "ırmak aşağı iniyor olacağım. Gece çöktüğünde denizde olacağım."

Adam gerildi. "Yük Sorumlusu hâlâ ben miyim, eşim, yoksa ben bakmazken yerime başkası mı geçti?"

"Yük Sorumlusu sensin eşim, ama ticaret artık bitmeli ve yola çıkma hazırlıkları yapılmalı. Tanchico'ya gidiyoruz."

"Tanchico!" Kâğıtlar adamın yumruğunda buruştu ve adam bir çabayla kendine hâkim oldu. "Eşim... Hayır! Seyirhanımı, bana bir sonraki limanın Mayene olduğunu söyledin ve sonra doğuya, Shara'ya gidecektik. Bunu düşünerek ticaret yaptım. Shara, Seyirhanımı, Tarabon değil. Ambarlarımda olanlar Tanchico'da pek az şey getirir. Belki hiçbir şey! Ticaretim neden mahvedildi, *Dalgadansözü* neden fakirleşti, sorabilir miyim?"

Coine duraksadı, ama konuştuğu zaman sesi hâlâ resmiydi, "Seyirhanımı benim, eşim. *Dalgadansözü* ben söylediğim zaman, benim söylediğim yere yelken açar. Bu şimdilik yeterli olmalı."

"Dediğin gibi olsun, Seyirhanımı," diye gürledi adam. "Öyle olsun." Yüreğine dokundu –Elayne Coine'in irkildiğini sandı– ve sırlı gemi direklerinden biri kadar dik, yürüyüp çıktı.

"Bunu ona telafi etmeliyim," diye mırıldandı Coine yumuşak sesle, kapıya bakarak. "Elbette, onunla telafi etmek hoş. Çoğunlukla. Bana güvertedeki çocuklardan biri gibi selam verdi, kardeşim."

“Sorun yarattığımız için üzgünüz, Seyirhanımı,” dedi Elayne dikkatle. “Ve buna tanık olduğumuz için de üzgünüz. Herhangi birinin utanmasına sebep olduysak, lütfen özürlerimizi kabul edin.”

“Utanmak mı?” Coine şaşırmış gibiydi. “Aes Sedai, ben Seyirhanımıyım. Varlığınızın Toram’ı utandırdığından kuşkuluyum ve öyle olsaydı bile ondan özür dilemezdim. Ticaret onun, ama Seyirhanımı benim. Bunu ona telafi etmeliyim... ve kolay olmayacak, çünkü sebebini ondan saklamalıyım... çünkü o haklı ve düşünüp ona bir sebep verecek kadar zamanım olmadı. Yüzündeki yarayı *Dalgadansözü*’nün güvertesindeki Seanchanları temizlerken kazandı. Gemimi savunurken aldığı daha eski yaralar da var ve onun ticareti sayesinde altın için elimi uzatmam yeterli. Ona telafi etmem gereken, söyleyemeyeceğim şeyler, çünkü bilmeyi hak ediyor.”

“Anlamıyorum,” dedi Nynaeve. “Sizden Kara Ajah’ı sır olarak saklamanızı isteyecektik...” Elayne’e, yalnız kaldıklarında sert sözler vadeden sert bir bakış fırlattı; Elayne de nezaketin anlamı konusunda birkaç laf etmeyi düşünüyordu ama kuşkusuz üç bin kron bizi Tanchico’ya götürmeniz için yeterli sebep.”

“Sizi sır olarak saklamalıyım, Aes Sedai. Ne olduğunuzu ve neden yolculuk ettiğinizi. Mürettebatım arasında çok kişi Aes Sedaileri kötü şans kabul eder. Yalnızca Aes Sedaileri taşıdıklarını değil, Fırtınaların Babası’na hizmet eden başka Aes Sedailerin bulunduğu bir limana taşıdıklarını bilseler... Işık’ın lütfu üzerimizde olsun da size yukarıda bu şekilde hitap ettiğimi kimse duymamış olsun. Mümkün olduğunca alt güvertede kalmanızı ve güverteye çıktığınızda yüzüklerinizi takmamanızı istesem gücenir misiniz?”

Nynaeve yanıt olarak Büyük Yılan yüzünü çıkartarak kesesine koydu. Elayne, biraz daha gönülsüzce, aynısını yaptı; insanların yüzüğünü görmesi hoşuna gidiyordu. Bu noktada Nynaeve’in kalan diplomasi stokuna fazla güvenmeyerek, diğer kadın konuşamadan konuştu. “Seyirhanımı, size bir yolculuk armağanı sunduk, eğer sizi hoşnut edecekse. Etmediyse, neyin sizi hoşnut edeceğini sorabilir miyim?”

Coine masaya gelip bir kez daha hak belgesine baktı, sonra Nynaeve’e doğru ittirdi. “Bunu Coramoor için yapıyorum. Sizi dilediğiniz yerde, güven içinde limana bırakacağım, Işık’ı memnun edecekse. Yapılacak.” Sağ elinin parmaklarını dudaklarına dokundurdu. “Işık altında, anlaştık.”

Jorin boğulur gibi bir ses çıkardı. “Kardeşim, daha önce bir Yük Sorumlusu’nun Seyirhanımı’na isyan ettiği görüldü mü?”

Coine ona ifadesiz gözlerle baktı. “Yolculuk armağanını kendi sandığımdan koyacağım. Ve Toram duyacak olursa, kardeşim, seni de Dorele’nin yanında sintinelere atayacağım. Belki safra yaparım.”

Rüzgârbulan yüksek sesle kahkaha attığında, iki Deniz Halkı kadınının resmiyeti bir kenara bıraktıkları anlaşıldı. “O zaman bir sonraki limanın Chachin olur kardeşim ya da Caemlyn, çünkü ben olmadan suyu bulamazsın.”

Seyirhanımı üzüntüyle Elayne ve Nynaeve’e hitap etti. “Coramoor’a hizmet ettiğinize göre, normalde sizi de başka bir geminin Seyirhanımı ve Rüzgârbulanı gibi onurlandırmam gerekirdi, Aes Sedai. Birlikte banyo etmeli, ballı şarap içmeli ve birbirimize bizi güldürecek ve ağlatacak hikâyeler anlatmalıydık. Ama yelken açmak için hazırlıklar yapmalıyım ve...” *Dalgadansözü* adına yakışır bir şekilde kalktı ve sıçramaya, rıhtıma çarpmaya başladı. Elayne sandalyesinde öne arkaya savruldu ve bu durum devam edince bunun gerçekten de güverteye fırlatılmaktan daha iyi olduğundan kuşku etmeye başladı.

Sonra, sonunda, hareketlenme bitti, sıçramalar yavaşladı ve küçüldü. Coine ayağa kalktı ve arkasından gelen John ile birlikte merdivene koştu. Gövdenin hasar görüp görmediğine bakılması için emirler bağırmaya başlamıştı bile.

20
Rüzgâr Yükseliyor

Elayne, sandalyenin kolunu açmaya çalıştı ve arkalarından koşarken merdivende neredeyse Nynaeve ile çarpışıyordu. Gemi, önceki kadar şiddetle olmasa da hâlâ sallanıyordu. Batıp batmayacaklarından emin olamayarak Nynaeve'i önünde ittirdi. Daha hızlı tırmanması için onu cesaretlendirdi.

Mürettebat güvertede oraya buraya koşuyor, halatları kontrol ediyor, gövdeyi incelemek için yandan sarkıyor, depremler hakkında bağrışıyorlardı. Aynı bağırışlar rıhtımdaki adamlardan da yükseliyordu, ama rıhtımlardaki devrilmiş eşyalara ve çapalarının ucunda sallanan gemilere rağmen Elayne ne olduğunu biliyordu.

Taş'a doğru baktı. Dev kale, çevrede uçuşan kuş sürüleri ve yalnız bir esintide tembel tembel dalgalanan o açık renk sancak dışında kıpırtısızdı. O dağ gibi kütleye herhangi bir şeyin dokunduğuna dair iz yoktu. Fakat bu Rand'dı. Bundan emindi.

Döndüğünde Nynaeve'in ona baktığını gördü ve uzun uzun bakıştılar. "Gemiye zarar verdiyse iyi iş becerdi," dedi Elayne sonunda. "Bütün gemileri sallayıp durursa Tanchico'ya nasıl ulaşacağız?" *Işık, umarım iyidir. Değilse de elimden hiçbir şey gelmez. O iyi. İyi.*

Nynaeve güven verircesine koluna dokundu. "Senin o ikinci mektubunun sinirlerine dokunduğundan kuşku yok. Duygularını serbest bıraktıkları zaman erkekler hep aşırı tepki gösterir; duygularını o şekilde bastırmalarının bedeli budur. O Yenidendoğan Ejder olabilir, ama erkek kadınla karşı karşıya geldiğinde öğrenmek zorunda... *Onlar* orada ne yapıyor?"

“Onlar” güvertede koşturan Deniz Halkı insanlarının arasında duran iki adamdı. Biri âşık pelerini sırtında, deri çantalı arpı ve flütü arkasında, bohçası ve eskimiş, kilitli tahta kutusu ayaklarının dibinde, Thom Merrilin idi. Diğeri orta yaşlarında ince, yakışıklı bir Tearlıydı, düz, koni bir hasır şapka takmış, bele sıkı sıkı oturan, sonra kısa etek gibi genişleyen o ceketlerden birini giymiş zorlu görünüşlü, esmer bir adamdı. Ceketinin üzerine taktığı kemerin üzerinde çentikli bir kılıçkıran asılı duruyordu ve kendi boyunda, başparmağından daha kalın olmayan boğum boğum, eklemli bir tahtadan, açık renk bir değneğe yaslanıyordu. Omzundan kare bağlanmış bir paket sarkıyordu. Elayne onu tanıyordu; adı Juilin Sandar’dı.

İki adamın, neredeyse yan yana durmalarına rağmen birbirlerine yabancı oldukları açıktı; katı bir suskunlukla bekliyorlardı. Ama dikkatleri aynı tarafa yöneltilmişti, kıç güvertesinde ilerleyen Seyirhanımı ile Elayne ve Nynaeve arasında paylaştırılmıştı, ikisi de kararsız görünüyordu ve bunu sert bir güven maskesi ile saklıyorlardı. Thom sırıttı ve uzun beyaz bıyıklarını sıvazladı, ikisine baktığı her seferinde başını sallıyordu; Sandar ciddi, kendinden emin bir tavırla eğilerek selam verdi.

“Zarar görmemiş,” dedi Coine, merdivene tırmanarak. “Seni hoşnut edecekse bir saat içinde yola çıkabilirim. Eh, Tearlı bir kılavuz bulunabilirse bir saat içinde. Değilse, onsuz da yelken açabilirim, ama bu Tear’a bir daha dönememek anlamına gelir.” Bakışları iki adama gitti. “Gemiye binmek istiyorlar, âşık Tanchico’ya, hırsız avcısı siz nereye gidiyorsanız. Onları reddedemem, ama...” Kara gözleri Elayne ve Nynaeve’e gitti. “Siz isterseniz reddederim.” Âdetleri bozma gönülsüzlüğü sesinde bir şeyle savaşıyordu... Onlara yardım etme arzusuyla mı? Coramoor’a hizmet etme arzusuyla mı? “Hırsız avcısı, kıyıbağlı olmasına rağmen iyi bir adam. Işık altında, siz gücenmeyin. Âşığı tanımıyorum, ama bir âşık yolculuğu canlandırabilir ve yorgun saatleri hafifletebilir.”

“Sandar Efendi’yi tanıyor musunuz?” dedi Nynaeve.

“İki kez bizden çalanları yakaladı, hem de çabucak. Başka kıyıbağlı olsa aynı iş için daha fazla para alabilmek için oyalanırdı. Onu sizin de tanıdığınız açık. Onları reddetmemi istiyor musunuz?” Gönülsüzlük hâlâ oradaydı.

“İlk önce bakalım neden buradaymışlar,” dedi Nynaeve, iki adam için pek hayra alamet olmayan ifadesiz bir sesle.

“Belki konuşma işini ben yapmalıyım,” diye öneride bulundu Elayne. Bunu nazik, fakat kararlı bir biçimde söylemişti. “Böylece sen bir şey

saklayıp saklamadıklarını görmek için izleyebilirsin.” Böylece Nynaeve’in öfkesine yenik düşmeyeceğini söylemedi, ama diğer kadının yüzündeki çarpık gülümseme onun yine de anladığını gösteriyordu.

“Pekâlâ, Elayne, Ben onları izlerim. Belki sen de benim nasıl sakin kaldığımı görürsün. Sinirlerin bozulduğu zaman nasıl davrandığını biliyorsun.”

Elayne kahkaha attı.

O ve Nynaeve yaklaşınca iki adam dikleşti. Çevrelerinde mürettebat koşturuyor, halat donanımlarının içinde dolanıyor, halat çekiyor, Seyirhanımı’nın emirleri doğrultusunda bazı şeyleri bağlıyor, diğerlerini çözüyorlardı. Dört kıyı insanına tek bakış fırlatmadan hareket ediyorlardı.

Elayne düşünceli düşünceli Thom Merrilin’e kaşlarını çattı. Taş’tan önce âşığı daha önce hiç görmediğinden emindi, ama yine de adamda tanıdık bir şey vardı. Bu olası değildi. Âşıklar köylerde gösteri yapardı; annesi Caemlyn’deki saraya asla bir âşık sokmazdı. Elayne’in gördüğünü hatırladığı âşıklar hep annesinin kır malikânesinin çevresindeki köylerde olmuştu ve bu beyaz saçlı, şahin gibi adamın orada hiç bulunmadığı kesindi.

İlk önce hırsız avcısı ile konuşmaya karar verdi. Adamın bu isim üzerinde ısrar ettiğini hatırlıyordu; Tear’daki hırsız avcıları başka yerdeki hırsız yakalayıcılar ile aynıydı, ama aradaki fark adama önemli gelmişti.

“Sandar Efendi,” dedi ciddiyetle. “Bizi hatırlamıyor olabilirsiniz. Ben Elayne Trakand; bu da arkadaşım Nynaeve al’Meara. Bizimle aynı yere gitmek istediğinizi anlıyorum. Neden, sorabilir miyim? Sizi son gördüğümüzde bize pek de iyi hizmet etmemiştiniz.”

Adam onları tanımıyor olabileceği düşüncesi karşısında gözünü bile kırpmadı. Gözleri iki kadının parmaklarına kaydı ve yüzüklerin olmadığını fark etti. O kara gözler her şeyi fark ediyor ve silinmez bir şekilde kaydediyordu. “Hatırlıyorum, Trakand Hanım, iyi hatırlıyorum. Beni bağışlayın, ama size en son Mat Cauthon eşliğinde hizmet ettim ve gümüşdikenler size ulaşamadan sizi sudan çıkardık.”

Nynaeve hıhladı, ama yüksek sesle değil. Bir hücreydi, su değil ve Kara Ajahlardı, gümüşdikenler değil. Nynaeve o sırada yardıma ihtiyaç duyduklarının hatırlatılmasından pek hoşlanmamıştı. Elbette, Juilin Sandar olmasa o hücreye girmeyeceklerdi. Hayır, bu tam olarak adil değildi. Doğru, ama tam olarak adil değil.

“Pekâlâ,” dedi Elayne. “Fakat neden Tanchico’ya gitmek istediğinizi hâlâ söylemediniz.”

Adam derin bir nefes aldı ve ihtiyatla Nynaeve’e baktı. Elayne, adamın kendisinden çok diğer kadına karşı dikkatli olmasından hoşlandığından emin değildi. “Yarım saat kadar önce evimden atıldım,” dedi dikkatle. “Tanıdığınızı düşündüğüm bir adam tarafından. Uzun boylu, taş suratlı, kendine Lan diyen bir adam.” Nynaeve’in kaşları hafifçe kalktı. “Tanıdığınız bir başka adam adına gelmiş. Bir... çoban, dedi. Epey altın verdi ve size eşlik etmemi söyledi. İkinize birden. Bu yolculuktan güven içinde dönmezseniz... geri dönmektense kendimi boğmamın daha iyi olacağını söylesek de olur. Lan çok vurgulu konuştu ve o... çobanın mesajı daha az vurgulu değildi. Seyirhanımı siz kabul etmezseniz gemiye binemeyeceğimi söyledi. Faydalı olabilecek bazı yeteneklerim var.” Değnek ellerinde bir bulanıklık halinde, ıslık çalarak döndü ve durdu. Parmakları kalçasındaki kılıçkırana dokundu, bir kısa kılıca benziyordu, ama keskin değildi; çentikleri bir kılıcın keskin kenarını yakalamak üzere açılmıştı.

“Erkekler hep yapmalarını söylediğin şeyin çevresinden dolaşmak için yollar buluyor,” diye mırıldandı Nynaeve, hoşnut görünmeyen bir sesle.

Elayne, sinirle kaşlarını çattı. Adamı Rand mı göndermişti? İkinci mektubu okumadan yapmış olmalıydı. *Kavrulası! Neden böyle sıçrayıp duruyor? Yeni bir mektup gönderecek zaman yok, göndersem de kafasını daha fazla karıştırmaktan başka işe yaramazdı. Hem, beni daha da büyük bir aptal gibi gösterirdi. Kavrulası!*

“Ya siz, Merrilin Efendi?” dedi Nynaeve. “Çoban peşimizden bir de âşık mı yolladı? Yoksa diğer adam? Belki top çevirerek ya da ateş yiyerek bizi eğlendirmeniz için?”

Thom Sandar’ı yakından incelemekle meşguldü, ama dikkatini hemen çevirdi ve yalnızca yama kaplı pelerininin aşırı savrulması ile bozulan zarif bir eğilme ile selam verdi. “Çoban değil, al’Meara Hanım. Ortak tanıdığımız olan bir hanım size eşlik etmemi rica etti... *rica etti.* Sizi ve çobanı Emond Meydanı’nda bulan hanım.”

“Neden?” dedi Nynaeve şüpheyle.

“Benim de faydalı yeteneklerim var,” dedi Thom ona, hırsız avcısına bir bakış fırlatarak. “Yani top çevirmekten başka. Ve Tanchico’da defalarca bulundum. Şehri iyi tanıyorum. Size nerede iyi bir han bulabileceğinizi, hangi bölgelerin geceye ek olarak gün ışığında da tehlikeli olduğunu. Şehir Bekçileri’nin işlerinizle fazla yakından ilgilenmemesi için kimlere rüşvet

vereceğinizi söyleyebilirim. Dışarlıklıları yakından izlerler. Pek çok konuda yardımım dokunabilir."

O tanıdıklık Elayne'in zihnini yine gıdıkladı. Ne yaptığını fark etmeden uzandı ve o uzun, beyaz bıyıklardan birini çekiştirdi. Adam irkildi ve kız kıpkırmızı kesilerek iki elini ağzına kapattı. "Beni affedin. Ben... ben bunu daha önce yaptığımı hatırlar gibiyim. Demek istediğim... *çok* özür dilerim." *Işık, bunu neden yaptım? Adam benim embesil olduğumu düşünmüş olmalı.*

"Ben... hatırlardım," dedi adam, katı katı.

Elayne onun alınmamış olduğunu umuyordu. Yüz ifadesinden anlamak güçtü. Erkekler eğlenecekleri yerde alınabiliyorlar, alınmaları gereken yerde eğlenebiliyorlardı. Birlikte yolculuk edeceklerse... İlk defa gelmelerine karar verdiğini fark etti. "Nynaeve?" dedi.

Diğer kadın telaffuz edilmemiş soruyu anladı, elbette. İki adamı baştan aşağı süzdü, sonra başını salladı. "Gelebilirler. Denileni yapmaya söz verirlerse. Yün kafalı adamın tekinin kendi bildiğini okuyup bizi tehlikeye atmasına gelemem."

"Nasıl emrederseniz, al'Meara Hanım," dedi Sandar hemen, eğilerek, ama Thom, "Âşıkların özgür ruhları vardır Nynaeve, ama sizi tehlikeye atmamaya söz verebilirim. Tam tersine."

"Denileni yapacaksın," dedi Nynaeve vurgulayarak. "Söz ver, yoksa bu geminin yelken açmasını rıhtımdan seyredersin."

"Atha'an Miere yolcu olarak gelen kimseyi reddetmez, Nynaeve."

"Öyle mi sanıyorsun? Hırsız yakalayıcı" –Sandar irkildi– "izne ihtiyacı olan tek kişi miydi? Denileni yapacaksın, Merrilin *Efendi*."

Thom, beyaz saçlarını aksi bir at gibi arkaya attı ve derin derin nefes aldı, ama sonunda başını salladı. "Söz veriyorum, al'Meara *Hanım*."

"Pekâlâ, o zaman," dedi Nynaeve. "Anlaştık. Siz ikiniz şimdi Seyirhanımı'nı bulun ve ikiniz için yolumuzdan uzakta, bulabileceği yerde bir oda ayarlamasını söylediğimi iletin. Şimdi gidin. Çabuk."

Sandar yine eğildi ve yanlarından ayrıldı; Thom ona katılmadan önce dimdik bir sırtla, gözle görülür bir biçimde titredi.

"Onlara fazla sert davranmıyor musun?" dedi Elayne, ikisi işitme alanından çıkar çıkmaz. Güvertede bunca şamata varken fazla uzaklaşmaları gerekmemişti. "Hem, birlikte yolculuk etmek zorundayız. 'Yumuşak sözler yumuşak yol arkadaşları yaratır.'"

"Nasıl devam etmeyi düşünüyorsak öyle başlamak en iyisi, Elayne. Thom Merrilin, bizim tam Aes Sedai olmadığımızı biliyor." Bunu söylerken

sesini alçaltmış, çevresine bakınmıştı. Mürettebattan kimse onlardan yana bakmıyordu. Yalnızca kıç güvertesinde uzun boylu âşığı ve hırsız avcısını dinleyen Seyirhanımı. “Erkekler konuşur... hep konuşurlar... bu yüzden kısa süre sonra Sandar da öğrenecek. Aes Sedailer için sorun yaratmazlardı, ama iki Kabuledilmiş?.. Yarım şans bulsalar, biz ne dersek diyelim kendilerinin en iyisi olduğunu düşündükleri şeyi yapmaya başlarlar. Onlara o yarım şansı bile tanımayı düşünmüyorum.”

“Belki de haklısın. Tanchico’ya neden gittiğimizi bildiklerini düşünüyor musun?”

Nynaeve burnunu çekti. “Hayır, yoksa bu kadar iyimser olmazlardı sanırım. Ve onlara gerektiğinden daha fazlasını söyleme taraftarı değilim.” Elayne’e anlamlı bir bakış fırlattı; ona kalsa Seyirhanımı’na da açıklamayacağını söylemesine gerek yoktu. “Buna uygun bir deyim var. ‘Bela ödünç alırsan on katıyla ödersin.’”

“Onlara güvenmiyormuşsun gibi konuşuyorsun, Nynaeve.” Moiraine gibi davrandığını söyleyebilirdi, ama Nynaeve bu benzetmeyi takdir etmezdi.

“Güvenebilir miyiz? Juilin Sandar bize bir kez ihanet etti. Tamam tamam, hiçbir erkeğin bundan kaçınamayacağını biliyorum, ama yine de etti. Ve Liandrin ile diğerleri, yüzünü biliyor. Ona farklı giysiler giydirmemiz gerekecek. Belki saçlarını biraz uzattırırız. Belki bir de bıyık bıraktırırız, âşığın yüzüne kondurduğu o şeye benzer bir bıyık. İş görebilir.”

“Ya Thom Merrilin?” diye sordu Elayne. “Sanırım ona güvenebiliriz. Neden bilmiyorum, ama ben güveniyorum.”

“Moiraine tarafından gönderildiğini itiraf etti,” dedi Nynaeve ihtiyatla. “Ama itiraf etmediği neler var? Kadın ona, bize söylemediği neler söyledi? Bize yardım etmesi mi gerekiyor, yoksa başka bir şey mi var? Moiraine genellikle kendi oyununu oynuyor, ona Liandrin’den yalnızca bu kadarcık daha fazla güveniyorum.” Baş ve işaret parmaklarını bir santim kadar araladı. “Bizi kullanır... hem seni, hem beni... Rand’a faydası olacaksa ikimizi de kullanıp tüketir. Ya da daha doğrusu, Rand için yaptığı planlara faydası olacaksa. Elinden gelse kucak köpeği gibi tasmalar onu.”

“Moiraine ne yapılması gerektiğini biliyor, Nynaeve.” Bu sefer bunu itiraf etmekte gönülsüzdü. Moiraine’in ne yapılması gerektiği hakkında bildikleri Rand’ı pekâlâ Tarmon Gai’don’a daha hızlı götürebilirdi. Belki ölümüne. Dünyaya karşı Rand. O terazinin Elayne için böylesine eşit bir şekilde titremesi aptalcaydı... hatta çocukça. Ama terazinin kefelerinin

dengesinin aklında bile bozulmasına izin vermeye cesaret edemiyordu, çünkü onları hangi yöne göndereceğinden emin değildi. “Rand’dan daha iyi biliyor,” dedi, sesine kararlılık kazandırarak. “Bizden daha iyi biliyor.”

“Belki.” Nynaeve içini çekti. “Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim.”

Pruvada halatlar atıldı, üçgen yelkenler aniden açıldı ve *Dalgadansözü* rıhtımdan ayrıldı. Daha fazla yelken belirdi, büyük, beyaz kareler ve üçgenler, kıç halatları atıldı ve gemi rıhtımlarda sıralarını bekleyen demirlenmiş gemilerin arasında büyük bir yay çizerek ırmağa doğru kıvrıldı, ırmak aşağı, güneye yönelmekle son bulan rahat bir yay. Deniz Halkı gemilerini, usta bir binicinin iyi bir atı idare etmesi gibi idare ediyordu. O tuhaf, çubuklu tekerler, çıplak göğüslü bir adam çevirdikçe, bir şekilde dümeni işletiyordu. Bir adam olduğunu görünce rahatladı Elayne. Seyirhanımı ve Rüzgârbulan tekerleğin bir yanında duruyordu, Coine, bazen kardeşinden mırıltılarla aldığı tavsiyelerden sonra, emirler veriyordu. Toram bir süre, güverte tahtalarından oyulmuş gibi görünen bir suratla izledi, sonra uzun adımlarla alt güverteye indi.

Kıç güvertesinde bir Tearlı vardı; tombul, keyifsiz görünen, bol, gri kollu donuk sarı bir ceket giymiş, ellerini sinirli sinirli ovuşturan bir adam. Tam iskele tahtası çekilirken güverteye çıkarılmıştı, ırmaktan aşağı doğru giderken *Dalgadansözü*’ne bir kılavuzun yol göstermesi gerekiyordu; Tear yasalarına göre güvertesinde Tearlı bir kılavuz olmayan hiçbir gemi Ejderin Parmakları’ndan geçemezdi. Adamın keyifsizliği hiçbir şey yapmamasından kaynaklanıyordu, çünkü talimat verecek olsa da, Deniz Halkı’ndan hiç kimse onu dinlemezdi.

Kamaralarının neye benzediği hakkında bir şeyler mırıldanan Nynaeve aşağı kata... alt güverteye indi, ama Elayne güvertedeki rüzgârın ve yola çıkma hissinin zevkini çıkardı. Yolculuk etmek, daha önce görmediği yerler görmek başlı başına bir zevkti. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemişti; bu şekilde değil. Andor’un Kız-Veliahtı birkaç resmi ziyaret yapabilirdi ve tahta geçtikten sonra daha fazlasını yapardı, ama bu törenler ve kurallar çerçevesinde olmalıydı. Hiç böyle değil. Yalınayak Deniz Halkı ve denize yönelmiş bir gemi.

Güneş tırmanırken ırmak kıyısı hızla kayıp geçti, zaman zaman birbirine sokulmuş, kasvetli ve yalnız taş çiftlik evleri ve ahırlar belirdi ve arkada kayboldu. Ama hiç köy yoktu. Tear, şehir ile deniz arasında en küçük köye bile izin vermezdi, çünkü en küçüğü bile bir gün başkentle

yarışmaya kalkabilirdi. Yüksek Lordlar ülkedeki köylerin ve kasabaların büyüklüklerini, bina sayısı arttıkça artan bina vergileri ile kontrol ediyordu. Elayne, Mayene'e bakan güçlü bir kasaba gerekli olmasa Remara Koyu'ndaki Godan'ın gelişmesine asla izin vermeyeceklerini düşünüyordu. Bir açıdan, böylesine aptal insanları arkada bırakmak rahatlatıcıydı. Keşke arkasında bir de aptal adam bırakıyor olmasaydı.

Dalgadansözü ilerledikçe umutlu martı ve balıkçı kuşları bulutları ile çevrili küçük balıkçı teknelerinin sayısı arttı, özellikle de gemi Ejderin Parmakları adı verilen su geçitleri labirentine girdikten sonra. Genellikle rüzgârla dalgalanan saz ve hançerotu düzlüklerinin ötesinde, tepedeki kuşlar ile ağları tutan uzun sırıklar dışında hiçbir şey görünmüyordu. Suları süsleyen adaların üzerinde, açıkta duran örümcek ağı gibi dolaşık kökleri ile tuhaf, çarpık ağaçlardan başka bir şey bitmiyordu. Sazların içinde pek çok tekne çalışıyordu, ama ağlarla değil. Elayne bir kez bazılarının berrak sulara yaklaştıklarını, erkeklerin ve kadınların sulu otların içine oltalar attıklarını ve bir adamın kolu kadar uzun, kara çizgili, kıvranan balıklar çektiklerini gördü.

Deltaya girdikten sonra Tearlı kılavuz sabırsızlıkla ileri geri adımlamaya başladı. Güneş tepedeydi. Yoğun, baharatlı bir balık yahnisi ve ekmek önerildiği zaman burnunu havaya dikti. Elayne kendi yemeğini iştahla yedi, son ekmek parçası ile çömlek tasını sildi, ama adamın huzursuzluğunu paylaşıyordu. Her yönde geniş ve dar geçitler uzanıyordu. Bazıları görüş alanının içinde aniden, bir saz duvarı ile sona eriyordu. Diğerlerinden hangilerinin bir sonraki dönemeçte yok olacağını bilmenin yolu yoktu. Yine de Coine *Dalgadansözü*'nü yavaşlatmadı ya da yolunu seçerken tereddüt etmedi. Hangi kanalları tercih edeceğini bildiği açıktı, belki de Rüzgârbulan biliyordu, ama yine de kılavuz her an karaya oturmayı beklermiş gibi kendi kendine mırıldanmaya devam etti.

İleride aniden ırmak ağzı belirdiğinde akşamın geç saatleriydi ve ötesinde sonsuz Fırtınalar Denizi uzanıyordu. Deniz Halkı yelkenlere bir şey yaptı ve gemi hafifçe ürpererek durdu. O zaman Elayne çok bacaklı bir su böceği gibi yaklaşan kayığı fark etti. Kayığın ayrıldığı adanın üzerinde, yüksek, dar bir kulenin çevresine toplaşmış birkaç harap, taş bina vardı ve kulenin tepesinde, kırmızı ve altın rengi fon üzerine üç beyaz hilali ile Tear bayrağının altında birkaç adam bekliyordu. Kılavuz Coine'in tek kelime etmeden uzattığı keseyi aldı ve bir halat merdivenden kayığa indi. O kayığa biner binmez yelkenler yine açıldı ve *Dalgadansözü* açık denizin ilk

dalgalarını göğüsleyerek hafifçe yükseldi ve suları yarmaya başladı. Gemi karadan uzaklaşarak güneybatıya yönelirken Deniz Halkı halatların arasında seğirterek daha fazla yelken açtı.

Son kara çizgisi de ufkun arkasında kaybolduğunda Deniz Halkı kadınları bluzlarını çıkardılar. Hepsi, hatta Seyirhanımı ve Rüzgârbulan bile. Elayne nereye bakacağını bilemiyordu. Çevrelerindeki erkeklerin yanında kayıtsızca, yarı çıplak dolaşan onca kadın. Juilin Sandar da Elayne kadar zor zamanlar yaşıyor gibiydi; bir iri iri açılmış gözlerle kadınlara bakıyor, bir bakışlarını ayaklarına çeviriyordu. Sonunda koşarcasına alt güverteye gitti. Elayne bu şekilde kaçırılmasına izin vermeyecekti. Bunun yerine yandan denize bakmayı tercih etti.

Farklı âdetler, dedi kendi kendine. *Benden de aynısını beklemedikleri sürece.* Bu düşünce neredeyse isterik bir kahkaha atmasına sebep olacaktı. Bir şekilde. Kara Ajahları düşünmek bundan daha kolaydı. Farklı âdetler. *Işık!*

Donuk, altın güneş ufka dokunduğunda gökyüzü mora döndü. Yunus sürüleri gemiye eşlik ediyor, yanında yuvarlanıyor, yaylar çiziyorlardı ve daha uzakta kıvılcımlanan gümüş mavi balıklar sürüler halinde dalgaların üzerinde yükseliyor, yüzgeçlerini bir kulaç açarak elli adım kadar süzülüyor, sonra gri yeşil sulara dalıyorlardı. Elayne bir düzine uçuşu şaşkınlık içinde izledi, sonra balıklar kayboldu.

Ama yunuslar, o ince, zarif şekiller yeterince harikaydılar; *Dalgadansözü*'nü ait olduğu yere götüren bir şeref kıtasını andırıyorlardı. Onları kitaplardaki tasvirlerden tanıyordu; sizi boğulurken bulurlarsa kıyıya kadar taşıyacakları söyleniyordu. Elayne buna inandığından emin değildi, ama yine de güzel bir hikâyeydi. Geminin yanında onları pruvaya kadar takip etti. Yunuslar pruva dalgaları içinde oynaşıyor, yan yatıp tek santim geride kalmadan ona bakıyorlardı.

Elayne, pruvanın en dar yerine yaklaştığında Thom Merrilin'in orada olduğunu fark etti. Adam hüzünle yunuslara gülümsüyordu; pelerini rüzgârda, yukarıdaki yelkenler gibi kabarıyordu. Eşyalarından kurtulmuştu. Adam tanıdık geliyordu; gerçekten tanıdık geliyordu. "Mutlu değil misiniz, Merrilin Efendi?"

Adam yan yan baktı. "Bana lütfen Thom deyin, Leydim."

"Thom, o zaman. Ama Leydim değil. Burada yalnızca Trakand Hanım'ım."

"Nasıl isterseniz, Trakand Hanım," dedi adam gülümser gibi.

“Bu yunuslara bakarken nasıl mutsuz olursun, Thom?”

“Onlar özgür,” diye mırıldandı adam. Öyle bir ton kullanmıştı ki Elayne kendisine yanıt verdiğinden emin olamadı. “Verecek kararları yok, ödeyecek bedelleri yok. Dünyada, yiyecek balık bulmak dışında tek tasaları yok. Bir de köpekbalıkları, sanırım. Ve aslanbalıkları. Ve muhtemelen benim bilmediğim yüz şey daha. Belki de o kadar imrenilesi bir yaşam değildir.”

“Onlara imreniyor musun?” Adam yanıt vermedi, ama zaten bu yanlış soruydu. Elayne’in onu gülümsetmesi gerekiyordu. Hayır, kahkaha attırması. Bir sebepten, onu güldürebilirse onu daha önce nerede gördüğünü hatırlayacağını düşünüyordu. Başka bir konu seçti, adamın yüreğine daha yakın olabilecek bir konu. “Rand’ın destanını yazmayı düşünüyor musun, Thom?” Destanlar ozanlar içindi, âşıklar için değil, ama biraz pohpohlamaktan bir zarar gelmezdi. “Yenidendoğan Ejder’in destanı. Loial bir kitap yazmayı düşünüyor, biliyorsun.”

“Belki yazarım, Trakand Hanım. Belki. Ama ne benim bestem, ne de Ogier’in kitabı uzun vadede fazla fark yaratmayacak. Hikâyelerimiz uzun vadede kalıcı olmayacak. Bir sonraki Çağ geldiğinde...” Yüzünü buruşturdu ve bıyıklarından birini çekiştirdi. “Bir düşününce; bu bir iki sene sonra olabilir. Bir Çağ’ın sonu nasıl anlaşılır? Her seferinde Kırılış gibi bir felaket olamaz. Ama Kehanetlere inanılırsa, bu öyle olacak. Kehanetlerin derdi de bu işte. Orijinali hep Kadim Lisan’da ve belki bir de Yüksek Anlatım’da: bir şeyin ne anlama geldiğini önceden bilmiyorsan çözmen imkânsız. Acaba söylediği şeyi mi kastediyor, yoksa tamamen farklı bir şey söylemenin süslü bir yolu mu?”

“Destanından bahsediyordun,” dedi Elayne, onu ilk konuya döndürmeye çalışarak, ama adam dağınık, beyaz kafasını iki yana salladı.

“Ben değişimden bahsediyordum. Destanım, eğer yazarsam –ve Loial’in kitabı– ikimiz de şanslıysak bir tohumdan daha fazlası olmayacak. Gerçeği bilenler ölecek ve torunlarının torunları başka bir şey hatırlayacak. Ve *onların* torunlarının torunları tamamen farklı bir şeyi. İki düzine nesil sonra, destanın kahramanı Rand değil sen olabilirsin.”

“Ben mi?” diye güldü Elayne

“Ya da belki Mat, Lan. Hatta belki ben.” Elayne’e sırıttı ve yıpranmış yüzü ısındı. “Thom Merrilin. Bir âşık değil... ama ne? Kim bilebilir? Ateş yiyen değil üfleyen biri. Onu bir Aes Sedai gibi fırlatan biri.” Pelerinini savurdu. “Thom Merrilin, gizemli kahraman, dağları deviren ve krallar

çıkaran adam.” Sırıtış zengin, karından gelen bir kahkahaya dönüştü. “Gelecek çağ adını doğru hatırlarsa, Rand al’Thor kendini şanslı saymalı.”

Elayne haklıydı; bu yalnızca bir his değildi. O yüz, o neşeli kahkaha; onları hatırlıyordu. Ama nereden? Onu konuşturmaya devam etmeliydi. “Hep böyle mi olur? Diyelim ki, Artur Şahinkanadı’nın bir imparatorluğu, neredeyse bütün dünyayı fethettiğinden şüphe eden olduğunu sanmıyorum.”

“Şahinkanadı mı, genç hanım? Evet, bir imparatorluk yarattı, ama acaba kitapların, hikâyelerin ve destanların yaptığını söylediği her şeyi yaptı mı? Onların söylediği şekilde mi yaptı? Rakip ordunun en iyi yüz adamını teker teker o mu öldürdü? Bir general, bir kral yüz düello yaparken iki ordu öylece durup bekledi mi?”

“Kitaplar öyle diyor.”

“Gün doğumu ile gün batımı arasında, bir adamın yüz düello yapmasına yetecek kadar zaman yoktur, kızım.” Elayne neredeyse onu susturacaktı... *kızım mı?* O Andor’un Kız-Veliahtı’ydı, *kızım* değil... ama Thom gemi azıya almıştı. “Ve bu yalnızca bir sene öncesiydi. Daha geriye, bildiğim en eski hikâyelere dön, Efsaneler Çağı’ndan önceki Çağ’a. Mosk ve Merk gerçekten ateşten mızraklarla savaştı mı, onlar dev miydi gerçekten? Elsbet gerçekten tüm dünyanın kraliçesi miydi ve Anla gerçekten onun kız kardeşi miydi? Anla gerçekten Bilge Danışman mıydı, yoksa o başka biri miydi? Fildişinin ne tür bir hayvandan geldiğini ya da ipeğin hangi bitkide yetiştiğini sormaktan farkı yok. O da, bir hayvandan gelmiyorsa, elbette.”

“O diğer soruları bilmem,” dedi Elayne biraz katılıkla; kızım denmesi onu hâlâ rahatsız ediyordu, “ama fildişi ve ipeği Deniz Halkı’na sorabilirsin.”

Adam yine, kahkaha attı –Elayne’in umduğu gibi, ama hâlâ onu tanıdığından emin olmak dışında bilgi vermiyordu–, fakat Elayne’in yarı beklediği ve hazırlandığı gibi ona aptal demek yerine, “Tıpkı annen gibi pratik ve isabetlisin. İki ayağın da yerde ve hayal gücüne pek az kapılıyorsun,” dedi.

Elayne daha soğuk bir ifadeyle çenesini biraz kaldırdı. Kendine basit bir şekilde Trakand Hanım demiş olabilirdi, ama bu başkaydı. Thom hoş bir yaşlı adamdı ve Elayne gerçekten onunla ilgili bulmacayı çözmek istiyordu, ama yine de bu adam bir âşıktı ve bir kraliçe hakkında böylesine teklifsiz bir tavırla konuşmamalıydı. Tuhaf bir şekilde, kızdıracak bir şekilde, eğleniyor gibi görünüyordu. Eğleniyor gibi!

“Atha’an Miere de bilmiyor,” dedi. “Aiel Kıraçları’nın ötesindeki toprakların ancak yanaşmalarına izin verilen limanların çevresindeki birkaç kilometrelik kısmını görebiliyorlar. O mekânlar yüksek duvarlarla çevrili ve duvarlar öyle iyi korunuyor ki, diğer yanda ne olduğunu görmek için üstlerine bile tırmanamazlar. Gemilerinden biri bir yerde karaya oturursa – ya da onlara ait olmayan herhangi bir gemi gelirse; çünkü yalnızca Deniz Halkı’nın oraya gitmesine izin verilir– o gemi ve mürettebatı bir daha görülmez. Ve bunca sene, düşünmekten hoşlanmadığım kadar çok soru sorduktan sonra benim de bildiklerim bu kadar. Atha’an Miere sırlarını koruyor, ama bu konuda çok şey bildiklerini sanmıyorum. Öğrenebildiklerime bakarak, Kıraç’ı aşan İpek Yolu’nda yolculuk yapma hakları henüz varken, Cairhienlilere de aynı şekilde davranılıyormuş. Cairhien tüccarları duvarlarla çevrili bir kasaba dışında hiçbir şey görmezmiş ve kasabadan ayrılanlar bir daha görülmezmiş.”

Elayne yunusları incelediği gibi, adamı da incelerken buldu kendini. Bu nasıl bir adamdı! İki kez ona gülmüştü –itiraf etmek hiç hoşuna gitmese de, onunla *eğlenmişti*– ama şimdi onunla ciddi ciddi konuşuyordu. Tıpkı... eh, bir babanın kızıyla konuşması gibi. “Bu gemide birkaç yanıt bulabilirsin, Thom. Seyirhanımı’nı bizi Tanchico’ya götürmeye ikna etmemizden önce doğuya gitmeyi planlıyorlardı. Shara’ya, dedi Yük Sorumlusu, Mayene’in doğusuna; bu Kıraç’ın ötesi demek olmalı.”

Thom bir an gözlerini ona dikti. “Shara mı dedin? Bu ismi daha önce hiç duymamıştım. Shara bir şehir mi, bir ulus mu, yoksa ikisi birden mi? Belki biraz daha fazlasını öğrenebilirim.”

Ben ne dedim? diye merak etti Elayne. *Onu düşündürecek bir şey söyledim. Işık! Coine’i planlarını değiştirmesi için ikna ettiğimizi söyledim.* Bu bir fark yaratmazdı, ama yine de kendini şiddetle payladı. Bu iyi, yaşlı adama söylenen dikkatsiz bir söz fark etmezdi, ama aynı şeyi Tanchico’da yapmak onu ve Nynaeve’i öldürebilirdi, hırsız avcısı ve Thom’u da. Böylesine hoş, yaşlı bir adamsa. “Thom, neden bizimle geldin? Sırf Moiraine istedi diye mi?”

Adamın omuzları sarsılıyordu; Elayne onun kendi kendine gülmekte olduğunu fark etti. “O konuya gelince, kim bilebilir? Aes Sedailerin istediği iyilikler kolay kolay reddedilemez. Belki de yolculukta senin hoş arkadaşlığın içindir. Ya da belki Rand’ın bir süre kendi başının çaresine bakabilecek kadar büyüdüğüne karar vermişimdir.”

Yüksek sesle kahkaha attı ve Elayne de onunla güldü. Bu beyaz saçlı, yaşlı adamın Rand’a göz kulak olduğu düşüncesi. Adam ona bakarken ona güvenebileceği duygusu öncekinden de güçlü, geri geldi. Sırf kendi kendine gülebildiği için değil ya da yalnızca bu değil. O mavi gözlere baktığında, bu adamın ona bir zarar verebileceğine inanmakta güçlük çekmesinden başka sebep bulamıyordu.

Neredeyse o bıyıklardan birini çekme dürtüsüne teslim olacaktı, ama ellerine hareket etmemelerini söyledi. Hem o bir çocuk değildi. Bir çocuk. Ağzını açtı... ve aniden kafasındaki her şey uçup gitti.

“Lütfen beni affet, Thom,” dedi telaşla. “Ben... Affedersin.” Yanıt beklemeden hızla kıç tarafa yöneldi. Adam muhtemelen geminin hareketlerinin midesini altüst ettiğini düşünecekti. *Dalgadansözü* hızla sallanıyor, rüzgâr yükselirken büyük dalgaların arasında daha hızlı hareket ediyordu.

Kıç güvertesinde, dümenin başında iki adam duruyordu, gemiyi rotasında tutmak için ikisinin de kas gücüne ihtiyaç duyuluyordu. Seyirhanımı güvertede değildi, ama Rüzgârbulan oradaydı, dümencilerin arkasında, korkuluğun başında duruyordu. Erkekler gibi beline kadar çıplak, kabaran bulutların okyanustan da büyük bir öfkeyle yuvarlandığı gökyüzünü inceliyordu. Bu sefer Elayne’i rahatsız eden Jorin’in giydikleri –ya da giymedikleri– değildi. *Saidar*’ı kucaklayan bir kadının parıltısına sarınmış, aydınlığa rağmen gözle görünür bir şekilde parlıyordu. Hissettiği, onu çeken buydu. Yönlendiren bir kadın.

Elayne, kıç güvertesinin önünde durdu ve kadının yaptıklarını inceledi. Rüzgârbulan’ın kullandığı Hava ve Su akışları halat kadar kalındı, ama dokusu karmaşık, neredeyse zarifti. Gözle görebildiğince suları üzerinde, gökyüzüne çizilmiş bir ağ gibi uzanıyordu. Rüzgâr yükseldi, yükseldi; dümenciler gerildi ve *Dalgadansözü* denizin içinde uçmaya başladı. Dokuma işi bitti, *saidar*’ın parıltısı kayboldu ve Jorin ellerine dayanarak korkuluğa yaslandı.

Elayne sessizce merdiveni tırmandı, ama Deniz Halkı kadını o işitebilecek kadar yaklaştığında başını çevirmeden, yumuşak sesle konuştu. “Çalışmamın ortasında beni izlediğin hissine kapıldım. O sırada duramazdım; *Dalgadansözü*’nün bile dayanamayacağı bir fırtına kopabilirdi. Fırtınalar Denizi ismi hak edilmiş bir isimdir; benim yardımım olmadan da yeterince kötü rüzgârlar kusabilir. Bunu yapmayı istememiştim, ama Coine hızlı gitmemiz gerektiğini söyledi. Siz ve Coramoor için.”

Gözlerini kaldırıp gökyüzüne baktı. “Işık’ı hoşnut edecekse, bu rüzgâr sabaha kadar dinmez.”

“Demek Deniz Halkı bu yüzden Aes Sedai taşımıyor?” dedi Elayne, korkuluğun yanında kadına yaklaşarak. “Kule Rüzgârbulanların yönlendirebildiğini öğrenmesin diye. Bu yüzden bizi gemiye alma kararı kardeşine değil sana aitti. Jorin, Kule sizi durdurmaya kalkışmaz. Kule’de, Aes Sedai olmasa bile, yönlendirebilen kadınları durduracak bir yasa yoktur.”

“Sizin Beyaz Kuleniz işimize karışır. Karadan ve karalılardan özgür yaşadığımız gemilerimize uzanmaya çalışır. Bizi kendine bağlamaya, denizden uzaklaştırmaya çalışır.” Derin derin nefes aldı. “Geçmiş dalga geri çağrılamaz.”

Elayne öyle olmadığını söylemek isterdi, ama Kule gerçekten de yönlendirmeyi öğrenebilecek kadınları ve kızları arıyordu. Hem eskiye göre sayıları azalan Aes Sedaileri artırmak için, hem de rehber olmadan öğrenmenin tehlikeleri yüzünden. Aslında, Gerçek Kaynak’a dokunmanın öğretilebileceği bir kadın, istese de istemese de kendini Kule’de buluyordu, en azından kazayla kendini ve başkalarını öldürmeyecek kadar eğitim alana kadar.

Bir an sonra Jorin devam etti. “Hepimiz değil. Yalnızca bazılarımız. Aes Sedailer aramızda aramaya başlamasın diye Tar Valon’a birkaç kız göndeririz. Rüzgârbulan’ı rüzgârları örebilen hiçbir gemi Aes Sedai taşımaz. Ne olduğunuzu ilk söylediğinizde beni tanıyacağınızı düşündüm, ama konuşmadınız ve gemiye binmek istediniz, ben de yüzüklerinize rağmen sizin Aes Sedai olmadığınızı umdum. Aptalca bir umut. İkinizin de gücünü hissedebiliyordum. Ve şimdi Beyaz Kule öğrenecek.”

“Sırrını saklamak için söz veremem, ama elimden geleni yaparım.” Kadın daha fazlasını hak ediyordu. “Jorin, Andor’daki Trakand Evi’nin onuru üzerine yemin ederim, sırrını sana ya da halkına zarar verebileceklerden korumak için elimden geleni yaparım ve herhangi birine açıklamam gerekirse, halkının işine karışılmaması için elimden gelen her şeyi yaparım. Trakand Evi’nin Kule’de bile etkisi vardır.” *Ve gerekirse annemin o gücü kullanmasını sağlarım. Bir şekilde.*

“Işık’ı hoşnut edecekse,” dedi Jorin kötümser bir tavırla, “her şey yolunda gider. Her şey yolunda gider, her şey yolunda gider ve her tür olay olması gerektiği gibi olur, eğer Işık’ı hoşnut edecekse.”

“O Seanchan gemisinde bir *damane* vardı, değil mi?” Rüzgârbulan ona şaşkın şaşkın baktı. “Yönlendirebilen tutsak kadınlardan biri.”

“Bu kadar genç biri için çok derinleri görüyorsun. Bu yüzden başta Aes Sedai olamayacağını düşündüm, çok gençsin; senden yaşlı kızlarım vardır, herhalde. Tutsak olduğunu bilmiyordum; bu onu kurtarabildiğimizi dilememe sebep oluyor. Başta *Dalgadansözü* Seanchan gemisini rahatlıkla arkada bıraktı... Seanchanları ve çizgili yelkenlerini, tuhaf yeminler talep ettiklerini ve etmeyenleri cezalandırdıklarını duymuştum, ama sonra... *damane* miydi... direklerimizin ikisini kırdı ve kılıçları ile gemimize bindiler. Seanchan gemisinde ateşler yakmayı başardım... Lamba yakmanın ötesinde Ateş örmek benim için zordur... ve Toram Seanchanlarla savaşan mürettebatı yönetti. Onları kendi gemilerine sürdük. Bordalama çengellerini kestik ve gemileri yanarak uzağa sürüklendi. Biz uzaklaşırken, kendi gemileriyle bizimle ilgilenemeyecek kadar meşguldüler. Geminin yanmasını ve batmasını görmek beni üzdü; sanırım iyi bir gemiydi, açık denizler için yapılmıştı. Şimdi o kadını kurtaramadığımız için üzülüyorum, *damane*’yi. Gemiye zarar verdi, ama belki de özgür olsaydı vermezdi. Işık ruhunu aydınlatsın ve sular onu huzurla alsın.”

Hikâyeyi anlatmak onu hüzünlendirmişti. Dikkatinin dağıtılması gerekiyordu. “Jorin, neden Atha’an Miere gemilerden erkekmiş gibi bahsediyor? Tanıdığım başka herkes kadınmış gibi bahsederdi. Bir fark yaratmaz, ama neden?”

“Erkekler sana farklı bir yanıt verir,” dedi Rüzgârbulan gülümseyerek, “güçten, ihtişamdan ve benzeri şeylerden bahsederler, ama doğrusu şudur. Bir gemi canlıdır ve bir erkek gibidir, samimi bir erkek yüreğine sahiptir.” Canlı bir şeyi, dokunuşunu hissedebilecek bir şeyi okşuyormuş gibi elini sevgiyle korkuluğun üzerinde gezdirdi. “Ona iyi davranırsan, iyi bakarsan, en kötü denizlere karşı senin için savaşır. Deniz ona ölüm darbesini indirdikten sonra bile seni hayatta tutmak için savaşır. Ama onu ihmal edersen, verdiği küçük tehlike uyarılarını duymazdan gelirsen, seni bulutsuz bir gökyüzü altında, dümdüz denizde boğar.”

Elayne, Rand’ın bu kadar değişken olmadığını umdu. *O zaman neden değişip duruyor, bir an gitmemi görmekten memnun görünüyor, bir sonraki an peşimden Juilin Sandar’ı gönderiyor.* Kendi kendine onu düşünmeyi bırakmasını söyledi. O çok uzaktaydı. Şimdi onun için yapılacak hiçbir şey yoktu.

Omzunun üzerinden pruvaya baktı. Thom gitmişti. Elayne bulmacanın anahtarını bulduğundan emindi, Rüzgârbulan'ın yönlendirmesini hissetmeden hemen önce. Adamın gülümsemesi ile ilgili bir şey. Her ne ise, gitmişti. Eh, Tanchico'ya ulaşmadan önce tepesine oturması gerekse bile bulacaktı onu. Ama sabah hâlâ orada olacaktı. "Jorin, Tanchico'ya ulaşmamız ne kadar zaman alır? Sizin teknelerinizin dünyadaki en hızlı gemiler olduğunu duydum, ama ne kadar hızlı?"

"Tanchico'ya mı? Coramoor'a hizmet etmek için, aradaki hiçbir limanda durmayacağız. Rüzgârları yeterince iyi örebilirsem. Işık'ı hoşnut edecekse ve on gün içinde uygun akıntıları bulabilirsek. Hatta Işık'ın lütfu ile, belki yedi sekiz günde."

"On gün mü?" diye inledi Elayne. "Bu mümkün olamaz." Haritaları görmüştü.

Diğer kadının gülümsemesi yarı gurur, yarı hoşgörü doluydu. "Senin de söylediğin gibi, dünyadaki en hızlı gemiler. Bir sonra gelenler yarım kat daha fazla zaman harcar ve çoğu iki kattan daha fazlasını. Kıyı gemileri kıyıdan uzaklaşmaz ve her gece sığlıklara demir atar..." Horgörüyle burnunu çekti... "onlar on kat daha fazla zaman harcar."

"Jorin, biraz önce yaptığını bana öğretir misin?"

Rüzgârbulan solan ışıkta parlayan kara gözlerini iri iri açarak bakakaldı. "Sana öğretmek mi? Ama sen Aes Sedai'sin."

"Jorin, senin ördüklerin kadar kalın akışların yarısı kadar kalınını hiç örmedim. Hem de kapsamı! Hayretler içinde kaldım, Jorin."

Rüzgârbulan bir an daha baktı; yüzündeki şaşkın ifade gitmişti, Elayne'in yüzünü aklına yerleştirmeye çalışır gibiydi. Sonunda sağ elinin parmaklarını öptü ve Elayne'in dudaklarına bastırdı. "Işık'ı hoşnut edecekse, ikimiz de öğreniriz."

21
Yürek'e

Altı metre kalınlığında, altın zincirlerin ucunda asılı duran altın lambaların üzerinde, gölgeli yüksekliklere dek uzanan dev, cilalı kızıltaştan sütunlarıyla dev, tonozlu oda Tear asilleriyle doluydu. Yüksek Lordlar ve Leydiler odanın yüreğindeki dev kubbenin altında, ortası boş bir çember halinde dizilmişlerdi. Daha düşük asiller, sütun ormanı arasında arkada sıra sıra bekliyorlardı. Hepsi en iyi kadifelerini, ipeklerini, dantellerini, bol kollarını, dantelli çember yakalarını, sivri şapkalarını giyinmişler, hep bir ağızdan huzursuzca mırıldanıyordu; öyle ki, yüksek tavanda sinirli kaz sesleri gibi yankılar dolaşıyordu. Daha önce buraya, Taşın Yüreği denen yere yalnızca Yüksek Lordlar gelmişti ve onlar da yasa ve geleneklerin zoruyla, senede yalnızca dört sefer geliyorlardı. Şimdi, yeni efendilerinin, yasa yapıcı ve gelenek kırıcı efendilerinin çağrısıyla hepsi gelmişti, kırsalda bir yerde olmayan herkes.

Sıkı kalabalık Moiraine'in kim olduğunu görür görmez yol verdi, öyle ki, o ve Egwene bir cebin içinde hareket ediyordu. Lan'in yokluğu Moiraine'i sinirlendirmişti. Ona ihtiyacı olabilecekken kaybolması hiç ona yakışan bir davranış değildi; normalde bir koruyucusu olmadan kendi başını çaresine bakamazmış gibi göz kulak olurdu ona. Onları birleştiren bağı hissetmese ve Taş'tan çok uzak olamayacağını anlamasa, endişelenirdi.

Adam, Nynaeve'in ona bağladığı ipliklere karşı, Afet'teki Trolloclara karşı mücadele ettiği gibi kuvvetle mücadele etmişti, ama o ne kadar inkâr ederse etsin, o genç kadın onu kendine, Moiraine'in yaptığı gibi, ama başka şekillerde bağlamıştı. Lan o bağları koparmaya çalışmak yerine çıplak elleriyle çeliği parçalamaya çalışsa, etkisi aynı olacaktı. Moiraine'in kıskandığı söylenemezdi, fakat Lan o kadar uzun yıllardır kadının kılıç

kolu, kalkanı ve yoldaşı olmuştu ki, ondan vazgeçmek kolay değildi. *O konuda ne yapılması gerekiyorsa yaptım. Ben ölürsem Nynaeve onu alabilecek, ama daha önce değil. Nerede bu adam? Ne yapıyor?*

Kırmızı elbiseli, dantel çember yakalı bir kadın, Leitha adlı, at suratlı bir Toprağın Leydisi eteklerini biraz fazla özenle çekti ve Moiraine ona baktı. Yavaşlamadan, yalnızca baktı, ama kadın ürperdi ve bakışlarını indirdi. Moiraine kendi kendine başını salladı. Bu insanların Aes Sedailerden nefret etmesini kabullenebilirdi, ama örtülü kayıtsızlıkların üzerine açık kabalıklarına tahammül edemezdi. Dahası, Leitha'nın yüzünü indirdiğini görünce diğerleri birer adım geriledi.

"Nasıl bir bildiri yapacağı konusunda bir şey söylemediğinden emin misin?" diye sordu sessizce. Bu şamatanın içinde, üç adım ötedeki biri bile tek söz anlayamazdı. Tearlılar artık o mesafeyi koruyordu. Moiraine kulak misafiri olunmasını istemezdi.

"Hiçbir şey," dedi Egwene aynı ölçüde yumuşak bir sesle. Moiraine kadar sinirli çıkıyordu sesi.

"Söylentiler vardı."

"Söylentiler mi? Ne tür söylentiler?"

Kız, yüzünü ve sesini kontrol etmek konusunda o kadar iyi değildi; İki Nehir'deki işlere ilişkin hikâyeleri duymadığı açıktı. Ama Rand'ın da duymamış olabileceği üzerine iddiaya girmek, atını üç metrelik bir çite sürmekten farklı olmazdı. "Sırlarını sana açmasını sağlamalısın. Dikkatli bir kulağa ihtiyacı var. Sorunlarından güvenebileceği birine bahsetmek ona iyi gelecektir." Egwene yan yan baktı ona. Bu tür basit yöntemler için fazla bilgili olmuştu. Yine de, Moiraine süslenmemiş gerçeği söylüyordu – oğlanın gerçekten de onu dinleyecek ve dinlerken yüklerini hafifletecek birine ihtiyacı vardı– ve işe de yarayabilirdi.

"Sırlarını kimseye açmaz, Moiraine. Acılarını saklıyor ve kimse fark etmeden onları halledebilmeyi umuyor." Egwene'in yüzünde bir öfke çaktı. "Yün kafalı katır!"

Moiraine ona karşı bir anlık duygudaşlık hissetti. Kızdan Rand'ın Elayne ile kol kola dolaşmasını, görülmediklerini sandıkları köşelerde öpüşmelerini kabullenmesi beklenemezdi. Ve Egwene daha yarısını bilmiyordu. Duygudaşlık fazla sürmedi. Kızın zaten sahip olamayacağı bir şeye üzülmesi için, uğraşılacak çok fazla önemli mesele vardı.

Elayne ve Nynaeve şimdi gemilerine binmiş, yoldan çekilmiş olmalıydılar. Onların yolculuğu Rüzgârbulanlar hakkındaki kuşkularının

doğru olup olmadığını anlatacaktı Moiraine'e. Ama bu önemsiz bir noktaydı. En kötü durumda, ikilinin bir gemi satın alıp bir mürettebat kiralamasına yetecek kadar altınları vardı –Tanchico'daki söylentiler düşünülünce, bu gerekli olabilirdi– ve Tarabon memurları için gerekli olabilecek rüşvetler için yeterince para kalırdı. Thom Merrilin'in odası boştu ve Moiraine'in bilgi aldığı kişiler adamın Tanchico hakkında bir şeyler mırıldanarak Taş'tan çıktığını söylemişti; iki kadının iyi bir mürettebat bulmasını ve doğru memurlarla konuşmasını o sağlardı. Mazrim Taim ile ilgili, görünürdeki plan ikisi arasında daha olası olanıydı, ama Amyrlin'e gönderdiği mesajlar o konunun icabına bakmış olmalıydı. İki genç kadın Tanchico'da gizlenmiş gizemli tehlike ihtimali (bu daha az olasıydı) ile başa çıkabilirdi ve artık Moiraine'in sırtından inmiş, Rand'dan uzaklaşmış sayılırlardı. Yalnızca Egwene'in onlarla gitmeyi reddetmesine üzülüyordu. Üçü için de en iyisi Tar Valon olurdu, ama Tanchico da iş görürdü.

"Yün kafalıdan bahsetmişken, bu Kıraç'a gitme planını gerçekleştirmeyi düşünüyor musun?"

"Evet," dedi kız kararlılıkla. Kule'ye dönmesi, gücünü eğitmesi gerekiyordu. Siuan'ın aklında ne vardı? *Muhtemelen sorduğum zaman bana tekneler ve balıklar hakkındaki deyişlerinden birini verecek.*

En azından Egwene de yolundan çekilecekti ve Aiel kız ona göz kulak olabilirdi. Belki de Bilgeler gerçekten ona Düşgörme hakkında bir şeyler öğretebilirdi. Onlardan gelen en şaşırtıcı mektup bu olmuştu, çoğunu önemsemeye cesaret edebileceğinden değil. Egwene'in Kıraç'a yapacağı yolculuk uzun vadede faydalı olabilirdi.

Son Tearlı sırası da yol açarak küçük bir boşluk oluşturdu ve Moiraine ile Egwene, dev kubbenin altındaki açık alana döndü. Asillerin huzursuzluğu burada çok açıktı; çoğu surat asan çocuklar gibi ayaklarını inceliyordu ve diğerleri gözlerini boşluğa dikmişlerdi; içinde bulundukları yer dışında herhangi bir yere, neredeyse boşluğa bakıyorlardı. Rand almadan önce *Callandor* burada duruyordu. Burada, bu kubbenin altında, üç bin seneden fazla zaman hiçbir el tarafından dokunulmadan, Yenidendoğan Ejder'inki dışında hiçbir el tarafından dokunulmadan. Tearlılar Taşın Yüreği'nin var olduğunu kabullenmekten hoşlanmıyordu.

"Zavallı kadın," diye mırıldandı Egwene.

Moiraine, kızın bakışlarını takip etti. Kocası hâlâ hayata tutunuyor olmasına rağmen, elbisesi, çember yakası ve şapkası ile, şimdiden Tearlı

dulların pırıltılı beyazlarına bürünmüş olan Yüksek Leydi Alteima, belki de asiller içinde kendine en hâkim olanıydı. İnce, güzel bir kadındı, küçük, hüzünlü gülümsemesi, iri kahverengi gözleri ve beline kadar uzanan uzun, siyah saçları ile daha da güzel görünüyordu. Uzun boylu bir kadındı (ama Moiraine bu tür şeyleri kendi boyuna göre yargıladığını biliyordu) ve iri göğüslüydü. Cairhienliler uzun boylu bir halk değildi; Moiraine onların arasında bile kısa boylu sayılırdı.

“Evet, zavallı bir kadın,” dedi, ama bunu duygudaşlık için söylememişti. Egwene’in henüz, her zaman yüzeyin altını görebilecek kadar deneyim kazanmadığını görmek güzeldi. Kız şimdiden, daha yıllarca olmaması gerektiği kadar az esnek olmuştu. Daha fazla sertleşmeden şekillendirilmesi gerekiyordu.

Thom da Alteima’yı gözden kaçırmıştı. Ya da belki görmek istememişti; adamda kadınlara karşı harekete geçmek konusunda tuhaf bir gönülsüzlük vardı. Yüksek Leydi Alteima, kullandığı kocasından ya da âşığından çok daha tehlikeliydi. Kadın iki adamı, ikisine de belli etmeden kullanıyordu. Belki de Tear’daki, erkek ya da kadın herkesten daha tehlikeliydi. Kısa sürede kullanacak başkalarını da bulurdu. Arka planda kalmak ve ipleri çekmek tam da Alteima’nın tarzıydı. Bu kadın hakkında bir şeyler yapmak gerekiyordu.

Moiraine bakışlarını Yüksek Lordlar ve Leydiler arasında dolaştırdı ve geniş, fildişi rengi çember yakası, minik, uyumlu şapkası ile sarı ipek brokarlar içindeki Estanda’yı buldu. Kadının yüzünün güzelliği haşin bir ifade ile bozuluyordu ve zaman zaman Alteima’ya fırlattığı bakışlar demir kadar sertti. İkisinin arasındaki duygular basit rekabetten öteydi; erkek olsalar, seneler önce düelloda biri diğerinin kanını dökerdi. Bu düşmanlık keskinleştirilebilirse, Alteima Rand için sorun yaratamayacak kadar meşgul olurdu.

Bir an Thom’u uzaklara gönderdiği için üzüldü. Bu küçük meselelerle zamanını harcamaktan hoşlanmıyordu. Ama Thom’un Rand üzerinde çok fazla etkisi vardı; oğlanın Moiraine’in danışmanlığına güvenmesi gerekiyordu. Yalnız ve yalnız onunkine. Işık biliyor ya, işine karışılmadan da baş etmesi zor biriydi. Daha büyük şeylere doğru harekete geçmesi gerekirken Thom oğlanı Tear’a hükmetmeye hazırlıyordu. Ama şimdilik bu mesele halledilmişti. Thom Merrilin’i hizaya sokma işi daha sonra yapılabilirdi. Şimdi açmaz Rand idi. Ne bildirmeyi planlıyordu?

“Nerede o? Görünüşe göre kralların ilk sanatını öğrenmiş. İnsanları bekletmek.”

Egwene irkilerek ona bakana kadar yüksek sesle konuştuğunun farkına varmadı. Yüzündeki siniri hemen yok etti. Rand sonunda ortaya çıkacaktı ve Moiraine ne yapmayı planladığını öğrenecekti. Başka herkesle birlikte. Neredeyse dişlerini gıcırdatacaktı. O kör oğlan, uçurumlara aldırmadan, kendisiyle birlikte bütün dünyayı da yanında götüreceğini düşünmeden gecenin içinde körlemesine koşuyordu. Moiraine onun köyünü kurtarmak için geri koşmasını engelleyebilse! Bunu isteyecekti, ama şimdi yapma riskine giremezdi. Belki de bilmiyordu; bu umut edilebilirdi.

Mat dağınık saçlarla, elleri yüksek yakalı yeşil ceketinin ceplerinde, aylak aylak karşılarında duruyordu. Ceketinin düğmelerinin yarısı, her zamanki gibi iliklenmemişti ve çizmeleri çizikti; çevresindeki keskin zarafetle mutlak bir karşıtlık oluşturuyordu. Kadının ona baktığını fark edince sinirli sinirli kıpırdandı, sonra kabaca meydan okuyan sırıtışlarından biriyle baktı ona. En azından buradaydı; Moiraine’in gözü altında. Mat Cauthon izlenmesi yorucu bir genç adamdı, kadının casuslarından rahatlıkla kaçınabiliyordu; orada olduklarını bildiğine dair en ufak işaret vermiyordu, ama Moiraine’in gözleri ve kulakları ne zaman fazla yaklaşsalar delikanlının gözden kaybolduğunu bildirmişlerdi.

“Bence ceketiyle uyuyor,” dedi Egwene onaylamazlıkla. “Bilinçli olarak. Acaba Perrin nerede?” Ayak uçlarında yükseldi ve kalabalığın başlarının üzerinden bakmaya çalıştı. “Onu görmüyorum.”

Moiraine kaşlarını çatarak kalabalığı taradı, gerçi ön sıradan ötesini seçebileceğinden değil. Lan sütunların arkasında bir yerde olabilirdi. Ama kendini zorlamayacak, hevesli bir çocuk gibi ayak uçlarında hoplayıp zıplamayacaktı. Onu eline geçirdiğinde Lan kolay kolay unutamayacağı bir azar işitecekti. Nynaeve onu bir yana, *ta’veren*’ler –en azından Rand– başka yana çekiştirirken, bazen bağlarının hâlâ yerinde olup olmadığını merak ediyordu. En azından Rand’la geçirdiği zamanlar faydalı olmuştu; Moiraine’e genç adama bağlanmış bir ip daha vermişti.

“Belki Faile ile birliktedir,” dedi Egwene. “O kaçıp gitmez, Moiraine. Perrin’in güçlü bir görev bilinci vardır.”

Moiraine, neredeyse bir Muhafız’ınki kadar güçlü olduğunu biliyordu; bu yüzden Mat’e yaptığı gibi gözlerini ve kulaklarını onun üzerinde tutmuyordu. “Faile onu gitmeye ikna etmeye çalışıyor, kızım.” Büyük

olasılıkla kızın yanındaydı; genellikle oradaydı. “O kadar şaşırmış görünme. Sık sık işitilebilecekleri yerlerde konuşuyorlar... tartışıyorlar.”

“Bilmene şaşırmadım,” dedi Egwene kuru kuru. “Yalnızca Faile’in onu, Perrin’in yapması gerektiğini bildiği şeyi bırakmaya ikna etmeye çalışmasına şaşırdım.”

“Belki de buna Perrin kadar inanmıyordur.” Moiraine de başta inanmamıştı, görmemişti. Aynı yaşta, aynı köyden gelen üç *ta’veren;* birbirleriyle bağlantılı olduklarını fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Bu bilgi ile her şey daha da karmaşık olmuştu. Thom’un renkli toplarından üçünü tek elle, gözlerin bağlıyken çevirmek gibi; Thom’un bunu yaptığını görmüştü, ama kendisi denemek istemezdi. Nasıl bağlantılı olduklarına ya da ne yapmaları gerektiğine ilişkin hiçbir kılavuz yoktu; Kehanetler arkadaşlardan bahsetmiyordu.

“Ondan hoşlanıyorum,” dedi Egwene. “Perrin için iyi biri, tam da ihtiyaç duyduğu şey. Ve onu çok seviyor.”

“Sanırım seviyor.” Faile fazla sorun yaratırsa Moiraine’in onunla konuşması gerekecekti. Perrin’den sakladığı sırlar hakkında. Ya da gözlerinden ve kulaklarından birinin konuşmasını sağlayacaktı. Bu, kızı sakinleştirirdi.

“İnanmıyormuşsun gibi söyledin. Birbirlerini seviyorlar, Moiraine. Bunu göremiyor musun? Gördüğün zaman insani bir duyguyu bile fark etmiyor musun?”

Moiraine ona sert bir bakış fırlattı, kızı tatmin edici bir şekilde topuklarının üzerine oturtan bir bakış. Öylesine az bilgisi vardı ve öylesine çok şey bildiğini sanıyordu. Moiraine, ona kavurucu bir sesle bunları söylemek üzereydi ki, Tearlılardan şaşkın, hatta korkulu inlemeler yükseldi.

Kalabalık telaşla, hevesle yol açtı, öndekiler arkadakileri zalimce ittirdi ve kubbenin altındaki boşluğa açılan bir yol oluşturdular. Rand dümdüz önüne bakarak o yolda uzun adımlarla yürüdü. Kol yenleri altın işlemeli kırmızı ceketi ile azametli görünüyordu. *Callandor*’u bir asa gibi sağ koluna takmıştı. Ama Tearlıların yol açmasına sebep olan yalnızca o değildi. Arkasından, belki yüz Aiel geliyordu. Mızrakları ve ok takılmış yayları ellerinde, *shoufa*’ları kafalarına sarılmış, kara peçeler gözleri dışında her şeyi gizliyordu. Moiraine ön saflarda, Rand’ın hemen arkasında Rhuarc’ı tanıdığını düşündü, ama yalnızca hareket etme tarzından. Hepsi kimliksizdi. Öldürmeye hazır. Her ne söylemeyi düşünüyorsa, Rand’ın oluşabilecek bir direnmeyi baştan bastırmaya niyetli olduğu açıktı.

Aieller durdu, ama Rand kubbenin merkezinin altında durana kadar yürümeye devam etti, sonra bakışlarını topluluk üzerinde dolaştırdı. Egwene'i görünce şaşırmış, hatta huzursuz olmuş göründü, ama Moiraine'e çileden çıkarırcasına gülümsedi ve Mat'e gülümsediği ve aynı şekilde karşılık aldığı zaman iki oğlan çocuğuna benzediler. Tearlılar bembeyaz kesilmişti, Rand'a mı, *Callandor*'a mı, yoksa peçeli Aiellere mi bakacaklarına karar veremiyorlardı; her biri ortalarındaki ölüm olabilirdi.

"Yüksek Lord Sunamon," dedi Rand aniden ve yüksek sesle, tombul adamın yerinde sıçramasına sebep olarak, "ona verdiğim hatlar çerçevesinde bir anlaşma garanti etti bana. Kendi hayatı ile garanti etti." Espri yapmış gibi kahkaha attı ve çoğu asil de onunla güldü. Son derece hasta görünen Sunamon hariç. "Başarısız olursa," diye bildirdi Rand, "asılacağını kabul etti ve bu yerine getirilecek." Kahkahalar kesildi. Sunamon'un yüzü yeşerdi. Egwene Moiraine'e endişeli bir bakış fırlattı; iki eliyle eteğini kavramıştı. Moiraine beklemekle yetindi; Rand on altı kilometre dahilindeki bütün asilleri bir anlaşmadan bahsetmek ya da şişman aptalın birini tehdit etmek için çağırtmamıştı. Kendi ellerini eteklerini bırakmaya zorladı.

Rand, gördüğü yüzleri tartarak çepeçevre döndü. "Bu anlaşma sayesinde kısa süre sonra gemiler Tear tahılını batıya taşıyabilecek ve yeni pazarlar bulacak." Bunun üzerine birkaç takdir dolu mırıltı yükseldi ve hemen bastırıldı. "Ama dahası var. Tear orduları yürüyecek."

Bir tezahürat koptu, karışık bağırışlar tavanlarda yankılandı. Erkekler yerlerinde sıçradılar, hatta Yüksek Lordlar bile ve yumruklarını başlarının üzerinde sallayıp, sivri, kadife şapkalarını havaya attılar. Erkekler kadar sevinçle gülümseyen kadınlar savaşa gideceklerin yanaklarına öpücükler kondurdular ve haberle başları dönmüş gibi yaparak hiçbir Tearlı kadının onsuz yapamayacağı minik, porselen şişelerdeki tuzları zarifçe kokladılar. "Illian düşecek!" diye haykırdı biri ve yüzlerce ses gök gürültüsü gibi tekrarladı. "Illian düşecek! Illian düşecek! Illian düşecek!"

Moiraine, Egwene'in dudaklarının oynadığını gördü, ama sözleri kutlama gürültülerinin altında eziliyordu. "Hayır, Rand. Lütfen, hayır. Lütfen yapma." Rand'ın uzağında, Mat onaylamaz bir sessizlik içinde kaşlarını çatıyordu. Kutlama yapmayanlar yalnızca o ikisi, Moiraine, daima dikkatli Aieller ve Rand'dı. Rand'ın gülümsemesi horgörüyle çarpılmıştı ve gözlerine ulaşmıyordu. Yüzünde taze ter vardı. Moiraine onun alaylı

bakışlarını karşıladı ve bekledi. Daha fazlası gelecekti ve Moiraine onlardan da hoşlanmayacağını tahmin ediyordu.

Rand sol elini kaldırdı. Yavaşça sessizlik çöktü, öndekiler hevesle arkadakileri susturdu. Rand mutlak sessizliği bekledi. “Ordular kuzeye, Cairhien’e ilerleyecek. Yüksek Lord Meilan komutasında ve onun altında Yüksek Lordlar Gueyam, Aracome, Hearne, Maraconn ve Simaan. Ordular aranızda en zengin kişi olan Yüksek Lord Torean tarafından finanse edilecek, parasının akıllıca harcandığından emin olmak için ordulara o da eşlik edecek.”

Bu bildiri ölüm sessizliği ile karşılandı. Kimse hareket etmedi, ama basit yüzlü Torean’ın ayakta durmakta güçlük çektiği görülebiliyordu.

Moiraine, seçimleri için içten içe Rand’ın önünde eğildi. O yedisini Tear’dan uzaklaştırmak ona karşı yapılan en tehlikeli yedi planı güzelce yok etmek anlamına geliyordu ve o adamların hiçbiri kendi aralarında bir entrika planlayacak kadar güvenmiyordu diğerlerine. Thom Merrilin iyi tavsiye vermişti; anlaşılan Moiraine’in casusları adamın Rand’ın ceplerine sokuşturduğu bazı notları gözden kaçırmıştı. Ama kalanı? Bu bir delilikti. *Ter’angreal*’in diğer yanında yanıt olarak bunu almış olamazdı. Bu kuşkusuz olanaksızdı.

Görünüşe göre, aynı sebepten olmasa da, Meilan da Moiraine’le hemfikirdi. Tereddütle öne çıktı. Zayıf, zorlu bir adamdı, ama o kadar korkmuştu ki, gözlerinin akları çepeçevre görünüyordu. “Lord Ejder...” Durdu, yutkundu ve birazcık daha güçlü bir sesle devam etti. “Lord Ejder, bir iç savaşa karışmak bataklığa girmek gibidir. Güneş Tahtı için bir düzine farklı hizip çekişiyor, aynı sayıda kaypak ittifak var ve her biri her gün ihanete uğruyor. Buna ek olarak, haydutlar Cairhien’i bir yabandomuzunun sırtındaki pireler gibi istila etmiş durumda. Açlıktan kırılan köylüler toprağı çırılçıplak bıraktı. Güvenilir bir kaynaktan ağaç kabukları ve yapraklar yediklerini öğrendim. Lord Ejder, ‘bataklık’ sözcüğü bile tarif edemez...”

Rand adamın sözünü kesti. “Tear’ın etkisini Kardeşkatili’nin Hançeri’ne kadar uzatmak istemiyor musun, Meilan? Sorun yok. Güneş Tahtı’na kimi oturtacağımı biliyorum. Siz fethetmeye gitmiyorsunuz, Meilan, düzeni ve barışı sağlamak için gidiyorsunuz. Ve açları doyurmak için. Şu anda Tear ambarlarında saramayacağınız kadar çok tahıl var ve bana itaatsizlik etmezseniz çiftçiler bu sene çok daha fazlasını hasat edecek. Arabalar, orduların arkasından bu tahılı kuzeye taşıyacak ve o *köylüler*... O *köylüler* artık ağaç kabuğu yemek zorunda kalmayacak, *Lord* Meilan.” Uzun boylu

Yüksek Lord ağzını yine açtı ve Rand *Callandor*'u aşağı doğru savurarak kristal ucunu adamın önünde yere dayadı. "Bir sorun mu var, Meilan?" Meilan başını iki yana sallayarak, saklanmak istercesine kalabalığın içine geriledi.

"Savaş başlatmayacağını biliyordum," dedi Egwene hararetle. "Biliyordum."

"Bu şekilde daha az ölüm olacağını mı sanıyorsun?" diye mırıldandı Moiraine. Oğlan neyin peşindeydi? En azından Terkedilmişler dünyanın kalanı ile istediklerini yaparken köyünü kurtarmaya koşmuyordu. "Ceset yığınları yüksek olacak, kızım. Bununla bir savaş arasında ne fark var, anlamayacaksın."

Illian ve Sammael'e saldırmak, yenişemeseler bile, ona zaman kazandıracaktı. Gücünü öğrenmesi ve belki en güçlü düşmanlarından birini indirerek kalanları korkutması için zaman. Bununla ne kazanacaktı? Doğduğu topraklarda barış, açlıktan kırılan Cairhienlilerin beslenmesi; başka zaman olsa alkışlardı. Övgüye değer ölçüde insancaydı... ve şu anda son derece mantıksız. Vereceği en ufak açıkta onu yok edecek bir düşmana meydan okumaktansa, boş yere kan dökülecekti. Neden? Lanfear. Lanfear ona ne demişti? Ne yapmıştı? Olasılıklar Moiraine'in yüreğini donduruyordu. Rand'ın şimdi daha da yakından izlenmesi gerekecekti. Onun Gölge'ye dönmesine izin vermeyecekti.

"Ah, evet," dedi Rand bir şey hatırlamış gibi. "Askerler, aç insanlar beslemekten pek anlamazlar, değil mi? Bu yüzden, bence iyi bir kadının yüreğine ihtiyaç var. Leydi Alteima, ıstırabınıza müdahale etmek beni üzüyor, ama yiyecek dağıtımına göz kulak olma işini üzerinize alır mısınız? Besleyecek koca bir ulus olacak."

Ve edinilecek güç, diye düşündü Moiraine. Rand'ın ilk hatası buydu. Illian yerine Cairhien üzerinde karar kılmak dışında, elbette. Alteima Tear'a Meilan ya da Gueyam ile aynı seviyede dönecekti ve daha fazla entrikaya hazır olacaktı. Rand dikkatli olmazsa, bundan önce ona suikast düzenletirdi. Belki Cairhien'de bir kaza ayarlanabilirdi.

Alteima, şaşkınlığını pek az belli ederek beyaz eteklerini açtı ve zarafetle reverans yaptı. "Lordum nasıl emrederse. Lord Ejder'e hizmet etmek bana büyük memnuniyet verecek."

"Ben de öyle olacağından emindim," dedi Rand çarpık bir gülümsemeyle. "Kocanızı ne kadar sevseniz de, onu Cairhien'de yanınızda istemezsiniz. Koşullar hasta bir adam için zor olabilir. Bu yüzden onu

Yüksek Leydi Estanda'nın dairesine nakletme cüretini gösterdim. Siz uzaktayken ona bakacak ve iyileşirse Cairhien'de sizinle buluşması için gönderecek." Estanda gergin bir zafer gülümsemesi ile gülümsedi. Alteima'nın gözleri arkaya yuvarlandı ve bir yığın halinde yere yıkıldı.

Moiraine başını hafifçe iki yana salladı. Rand gerçekten de eskisine göre daha sertti. Daha tehlikeli. Egwene yerdeki kadına gidecek oldu, ama Moiraine elini koluna koydu. "Sanırım yalnızca sevincine yenik düştü. Ben de ayırt edebiliyorum, görüyorsun. Hanımlar onunla ilgileniyor." Pek çok kadın Alteima'nın çevresine toplanmış, bileklerini okşuyor, burnunun altında koku tuzları dolaştırıyordu. Alteima öksürdü, gözlerini açtı ve Estanda'nın tepesine dikilmiş olduğunu görünce yine bayılacak gibi oldu.

"Sanırım Rand çok akıllıca bir şey yaptı," dedi Egwene ifadesiz bir sesle. "Ve çok zalimce. Utanmış görünmekte hakkı var."

Rand gerçekten de öyle görünüyordu, çizmelerinin altındaki döşeme taşlarına bakıyordu. Belki de davranmaya çalıştığı kadar sert değildi.

"Ama hak edilmemiş değil," diye yorum yaptı Moiraine. Kız umut veriyordu, anlamadığı şeyi anlamaya başlıyordu. Ama yine de duygularını kontrol etmeyi, istediği şeylere ek olarak yapılması gereken şeylerin yapılmasını sağlamasını öğrenmesi gerekiyordu. "Bugünlük akıllıca davranmayı bitirdiğini umalım."

Büyük odada pek az kişi neler olduğunu tam olarak anlamıştı, genel olarak tek anlaşılan Alteima'nın bayılmasının Lord Ejder'i altüst ettiği idi. Birkaç kişi, "Cairhien düşecek!" diye bağırdı, ama bağırışlar yayılmadı.

"Siz bizi yönetirken, Lord Ejder, bütün dünyayı fethedeceğiz!" diye bağırdı tombul yüzlü genç bir adam, Torean'a destek olurken. Estean, Torean'ın en küçük oğlu; tombul suratlardaki benzerlik açıktı, ama baba kendi kendine mırıldanmaya devam ediyordu.

Rand başını kaldırdı. Şaşkın görünüyordu. Ya da belki öfkeli. "Ben yanınızda olmayacağım. Ben... bir süreliğine gidiyorum." Bu, odaya yeniden sessizlik çökmesine sebep oldu. Bütün gözler onun üzerindeydi, ama Rand'ın dikkati *Callandor*'daydı. Kristal kılıcı yüzünün önünde kaldırırken kalabalık irkildi. Yüzünden aşağı ter aktı, öncekine göre çok daha fazla ter. "Ben gelmeden önce Taş *Callandor*'u sakladı. Ben dönene kadar yine Taş onu saklayacak."

Aniden saydam kılıç ellerinde alevlendi. Rand onu kabza yukarı çevirerek yere sapladı. Taş zemine. Yukarıdaki kubbeye doğru mavi bir

şimşek çılgınca yay çizdi. Taş yüksek sesle gürledi ve Taş sarsıldı, dans etti, çığlıklar atan insanların ayaklarını yerden kesti.

Sarsıntılar henüz odada yankılanırken Moiraine Egwene'i üzerinden itti ve doğrulmaya çalıştı. *Ne* yapmıştı bu çocuk? Ve neden? Bu kâbuslarının en kötüsüydü.

Aieller çoktan doğrulmuşlardı. Başka herkes sersemlemişçe yatıyor ya da elleri ile dizleri üzerinde bekliyordu. Rand dışında. O tek dizinin üzerine çökmüştü, elleri *Callandor*'un kabzasını tutuyordu, kılıcın ucu yarısına kadar zemin taşlarına gömülmüştü. Kılıç bir kez daha berrak kristal olmuştu. Rand'ın yüzü terle parlıyordu. Ellerini parmak parmak kabzadan kopardı, kılıca dokunmadan üzerinde tuttu. Moiraine bir an onun kılıcı yine kavrayacağını düşündü, ama Rand kendini ayağa kalkmaya zorladı. Gerçekten de kendini zorlaması gerekmişti; Moiraine emindi.

"Ben yokken buna bakın." Sesi daha hafifti, onu köyünde bulduğu zamankine daha çok benziyordu, ama birkaç dakika öncekinden daha az emin ya da kararlı değil. "Ona bakın ve beni hatırlayın. Onu almak için döneceğimi hatırlayın. Yerimi almak isteyen olursa, kılıcı çekmeleri yeterli." Neredeyse yaramazca sırıtarak parmağını kalabalığa doğru salladı. "Ama başarısızlığın bedelini hatırlayın."

Topuğunun üzerinde dönerek yürüyüp odadan çıktı. Aieller peşine takıldı. Tearlılar Yürek'ten yükselen kılıca bakarak yavaş yavaş ayağa kalktılar. Çoğu kaçmaya hazır, ama kaçamayacak kadar korkmuş görünüyordu.

"O adam!" diye homurdandı Egwene, yeşil keten elbisesinin tozlarını silkeleyerek. "Deli mi ne?" Elini ağzına kapadı. "Ah, Moiraine, delirmedi, değil mi? Değil mi? Daha değil."

"Işık izin verse de delirmemiş olsa," diye mırıldandı Moiraine. Gözlerini kılıçtan koparamıyordu. Tearlılar da öyle. Işık alsın o oğlanı. Neden Emond Meydanı'nda bulduğu uysal delikanlı olarak kalmamıştı ki? Moiraine, kendini Rand'ın peşinden gitmeye zorladı. "Ama öğreneceğim."

Yarı koşarak onu geniş, duvar halılarıyla süslü koridorda yakaladılar. Peçelerini indirmiş, ama gerekirse kolayca takabilecek Aieller yavaşlamadan yana çekildiler. Ona ve Egwene'e baktılar, sert yüzleri değişmedi, ama Aiellerin Aes Sedailerin çevresinde hep takındıkları ihtiyat gözlerine dokundu.

Sakin sakin Rand'ı takip ederken Aes Sedai karşısında nasıl huzursuz olabilirlerdi, anlamıyordu. Bu halk hakkında birkaç parçadan fazla bilgi

edinmek zordu. Soruları serbestçe yanıtlıyorlardı... onun hiç ilgilenmediği konulardakini. Moiraine'in casusları ve kendi kulak misafirlikleri hiçbir şey getirmemişti ve göz kulak ağı artık bir şeyler öğrenmeyi denemiyordu bile. Bir kadın bağlanmış ve ağzı tıkanmış bir şekilde siperlerden aşağı sarkıtılmış, iri iri açılmış vahşi gözlerle altındaki yüz yirmi metrelik uçuruma bakarken bulunduktan sonra değil. Bir adam durup dururken ortadan kaybolduktan sonra değil. Adam yok oluvermişti; zemin kattan daha yukarı gitmeyi reddeden kadın, onu kırsal bölgelere gönderene kadar Moiraine'e hatırlatıp durmuştu.

O ve Egwene iki yanında yaklaştığı zaman Rand da yavaşlamadı. Bakışları ihtiyatlıydı, ama farklı bir şekilde ve çileden çıkmış öfke doluydu. "Senin gittiğini sanmıştım," dedi Egwene'e. "Elayne ve Nynaeve ile gittiğini sanmıştım. Gitmeliydin. Tanchico bile... Neden kaldın?"

"Daha fazla kalmayacağım," dedi Egwene. "Bilgelerden ders almak için Aviendha ile birlikte Rhuidean'a gidiyorum."

Kız Kıraç'tan bahsedince Rand adımını şaşırdı, ona kararsızca baktı, sonra yürümeye devam etti. Şimdi kendine hâkim görünüyordu, belki de gereğinden fazla. Kapağı sıkı sıkı kapatılmış ve emziği tıkanmış, kaynar bir çaydanlık gibi. "Suormanı'nda yüzmemizi hatırlıyor musun?" dedi sessizce. "Bir gölette sırtüstü yüzerdim ve yapmak zorunda kalacağım en zor şeyin bir tarlayı sürmek olacağını düşünürdüm. Koyun kırpmak olmazsa. Gün doğumundan yatma zamanına kadar, neredeyse yemek için bile durmadan."

"İplik eğirmek," dedi Egwene. "Yer silmekten de çok nefret ederdim. İplikleri bükmek parmaklarını yaralar."

"Neden yaptın?" diye sordu Moiraine, ikisi bu çocukluk anılarına devam edemeden.

Rand yan yan ona baktı ve yüzünde Mat'e ait olabilecek kadar alaylı bir gülümseme belirdi. "Beni öldürmeyi planlayan bir adamı öldürmeye çalıştığı için kadını asabilir miydim gerçekten? Bu mu daha adil olurdu, benim yaptığım mı?" Yüzündeki sırıtış kayboldu. "Yaptığım herhangi bir şeyde adalet var mı? Başarısız olursa Sunamon asılacak. Ben öyle dedim diye. Kendi halkının açlıktan kırılmasına aldırmadan kar etmeye çalıştıktan sonra bunu hak edecek, ama darağacına bunun için gitmeyecek. Ben öyle dediğim için gidecek. Çünkü ben dedim."

Egwene elini onun koluna koydu, ama Moiraine onun yana kaçmasına izin vermeyecekti. "Benim kastettiğimin bu olmadığını biliyorsun."

Rand başını salladı; bu sefer sırıtışında korkutucu bir nitelik vardı. “*Callandor.* O elimdeyken her şeyi yapabilirim. Her şeyi. Her şeyi yapabileceğimi biliyorum. Ama şimdi, omuzlarımdan bir yük inmiş gibi. Anlamıyorsun, değil mi?” Moiraine anlamıyordu, ama Rand’ın bunu görmüş olması onu sinirlendiriyordu. Sessizliğini korudu ve Rand devam etti. “Belki de Kehanetlerden geldiğini bilmek yardımcı olur.

“Kılıcını yüreğe saplıyor,
yüreğe, onların yüreklerini tutmak için.
Onu çeken takip edecek,
O korkunç kılıcı hangi el kavrayabilir?

“Gördün mü? Kehanetlerden.”

“Bir şeyi unutuyorsun,” dedi Moiraine gergin gergin. “Sen *Callandor*’u çekerek Kehanetleri gerçekleştirdin. Üç bin sene boyunca, seni beklerken onu koruyan önlemler yok oldu. O artık Dokunulamayan Kılıç değil. Yönlendirerek ben bile alabilirim. Daha da kötüsü, Terkedilmişlerden biri alabilir. Ya Lanfear dönerse? *Callandor*’u benden daha fazla kullanamaz, ama alabilir.” Rand bu isme tepki göstermedi. Ondan korkmadığı için mi –ki bu durumda aptalın tekiydi– yoksa başka bir sebep mi vardı? “Sammael, Rahvin ya da herhangi bir erkek Terkedilmiş elini *Callandor*’un üzerine koyacak olursa, senin kadar kolayca çekebilir onu. Böyle kayıtsızca vazgeçtiğin güçle yüzleştiğini düşün. Gölge’nin ellerinde nasıl bir güç olacağını düşün.”

“Denemelerini umacağım neredeyse.” Gözlerinde tehditkâr bir ışık parlıyordu; gri fırtına bulutları gibi görünüyorlardı. “*Callandor*’u Taş’tan çekmeye çalışacak herhangi birini bekleyen bir sürpriz var, Moiraine. Saklamak için Kule’ye götürmeyi düşünme bile; tuzağın insanları tanımasını sağlayamam. *Callandor*’dan sonsuza dek vazgeçmiyorum. Yalnızca ben...” Derin bir nefes aldı. “Ben onu almak için dönene kadar *Callandor* orada kalacak. Orada olarak, onlara kim olduğumu, ne olduğumu hatırlatacak ve ordum olmadan da dönebilmemi sağlayacak. Beni karşılayacak Alteima ve Sunamon gibileri varken, bir tür sığınak. Alteima kocasının adaletinden kurtulursa ve Estanda adil davranırsa ve Sunamon benim adaletimden canlı kurtulursa. Işık, ne berbat bir karmaşa.”

Tuzağın insan seçmesini sağlayamıyor muydu, yoksa bilinçli olarak mı yapmıyordu? Moiraine onun yeteneklerini küçümsemememeye karar verdi. *Callandor* Kule'ye aitti. Rand onu yapması gerektiği gibi kullanmayacaksa, kullanana kadar Kule'de kalmalıydı. "Yalnızca ben" ne? "Ben geri dönene kadar"dan farklı bir şey söylemek üzereydi. Ama ne?

"Peki nereye gidiyorsun? Yoksa bunu da mı sır olarak saklamayı düşünüyorsun?" Moiraine sessizce onun bir daha kaçmasına izin vermeyeceğine, koşa koşa İki Nehir'e gitmeyi düşünüyorsa bir şekilde onu yolundan döndürmeye yemin ediyordu ki, Rand onu şaşırttı.

"Sır değil, Moiraine. Hiç olmazsa senden ve Egwene'den saklayacağım bir sır değil." Egwene'e baktı ve tek kelime söyledi. "Rhuidean."

Kız iri iri açtığı gözleriyle, bu ismi daha önce hiç duymamış gibi şaşkın görünüyordu. Moiraine de aynı ölçüde şaşkındı. Aieller arasında bir söylenti vardı, ama arkasına baktığı zaman ifadesiz yüzlerle yürüdüklerini gördü. Onları gitmeye ikna edebilmeyi diledi, ama onun emriyle gitmezlerdi. Rand'dan onları göndermesini de isteyemezdi. Ondan iyilikler istemek olmazdı, özellikle de reddedecekse.

"Sen bir Aiel klan şefi değilsin, Rand," dedi kararlılıkla. "Ayrıca olman da gerekmiyor. Senin mücadelen Ejderduvarı'nın bu tarafında. Elbette... bu *ter'angreal*'deki yanıtlarından mı geliyor? Cairhien, *Callandor,* Rhuidean? Sana o yanıtların şifreli olabileceğini söylemiştim. Onları yanlış anlamış olabilirsin ve bu ölümcül olabilir. Hem senin için, hem başkaları için."

"Bana güvenmelisin, Moiraine. Benim sık sık sana güvendiğim gibi." Yüzü Moiraine için bir Aiel yüzü kadar kapalıydı.

"Şimdilik sana güveniyorum. Ama benden rehberlik istemek için çok geç olana kadar bekleme." *Gölge'ye geçmene izin vermeyeceğim. Buna izin veremeyecek kadar uzun süredir çalışıyorum. Ne pahasına olursa olsun.*

22
Taş'tan Çıkış

Beyaz bulutlar öğlen güneşini gölgelerken ve bir nefes hava şehrin üzerinde kıpırdanırken, Rand önderliğinde Taş'tan tuhaf bir alay çıktı. Onun emri ile bildiri, ilan yapılmamıştı, ama yavaş yavaş bir söylenti yayılmıştı: şehir sakinleri yaptıkları işi yarıda bırakıp yüksek noktalara koşmuşlardı. Aieller şehrin içinde yürüyorlardı, şehirden çıkıyorlardı. Gece gelişlerini görmeyen insanlar, Taş'ta olduklarına ancak yarı yarıya inanan şehir sakinleri yol boyunca caddelerin iki yanında toplanıyor, pencereleri dolduruyor, hatta çatılara tırmanıyor, çatıların tepelerine, yukarı kıvrık köşelere ata biner gibi oturuyorlardı. Aielleri sayarlarken mırıltılar dolandı. Bu birkaç yüz Aiel asla Taş'ı ele geçirmiş olamazdı. Ejder sancağı hâlâ kalenin üzerinde dalgalanıyordu. Daha orada binlercesi olmalıydı. Bir de Lord Ejder.

Rand, gömleğinin içinde rahat rahat at sürüyordu, izleyenlerin onu sıradışı biri sanmayacaklarından emindi. Bir dışarlıklı, ata binecek kadar zengin –nefis bir benekli aygırın üzerindeydi, Tear sürülerinin en iyisi– tuhaf yoldaşların en tuhafı eşliğinde yolculuk eden zengin bir adam, ama kuşkusuz yine de sıradan bir adam. Bu tuhaf alayın önderi bile değil; Rand'ın biraz arkasında, Aiellerin hemen önünde at sürmelerine rağmen bu unvan kesinlikle Lan'e ya da Moiraine'e verilmişti. Geçişine eşlik eden mırıltılar kesinlikle ondan değil Aiellerden kaynaklanıyordu. Bu Tearlılar onu efendisinin atını süren bir seyis olarak bile kabul etmiş olabilirdi. Eh, hayır, bu değil; bu şekilde önde giderken değil. Yine de güzel bir gündü. Kavurucu değil, yalnızca ılık. Kimse ondan adalet dağıtmasını ya da bir ulusa hükmetmesini beklemiyordu. Kimliksizce at sürmenin, nadir esintinin

tadını çıkarabilirdi. Bir süre dizginlerdeki balıkçıl damgalı avuçlarının hissini unutabilirdi. *En azından bir süre daha,* diye düşündü. *Birazcık daha.*

“Rand,” dedi Egwene. “Aiellerin onca şeyi almasının doğal olduğunu gerçekten düşünüyor musun?” Egwene, gri kısrağı Sis’i yanına çekerken Rand dönüp baktı. Bir yerlerden dar, bölünmüş etekli, koyu yeşil bir elbise ve saçlarını ensesinde toplayan yeşil, kadife bir bant bulmuştu.

Moiraine ve Lan hâlâ yarım düzine adım arkadan geliyorlardı, kadın geniş etekli, yeşil çizgili, mavi ipek binici elbisesi içinde, beyaz kısrağının üzerinde, saçları altın bir ağla toplanmış. Adam siyah savaş atının üzerinde, muhtemelen Aieller kadar çok *ooo* ve *aaa*’lar getiren renk değiştiren Muhafız pelerini içinde. Esinti pelerini oynattığı zaman üzerinde yeşil, kahverengi ve gri tonları dalgalanıyordu; kıpırtısız kaldığı zaman arkasında her ne varsa, onun üzerinde kayboluyordu, öyle ki göz Lan’in ve atının *ötesini* gördüğü izlenimine kapılıyordu. Bakması hoş değildi.

Mat de oradaydı, eyerinde çökmüş, teslim olmuş görünüyor, Muhafız ile Aes Sedai’den uzak durmaya çalışıyordu. Sıradan, kahverengi bir iğdiş at seçmişti. Bu hayvana Zar adını vermişti. Atın derin göğsünü ve güçlü sırtını fark etmek için iyi bir göz gerekiyordu. Küt burunlu Zar hız ve dayanıklılık konusunda Rand’ın aygırına ve Lan’in atına ayak uydurabilirdi. Mat’in gelme kararı sürpriz olmuştu; Rand hâlâ neden olduğunu bilmiyordu. Belki dostluk, ama belki de değil. Mat neyi, neden yaptığı konusunda garip olabiliyordu.

“Arkadaşın Aviendha ‘beşte bir’i açıklamadı mı sana?” diye sordu Rand.

“Bir şeyler söyledi, ama... Rand, onun da bazı şeyler... *aldığını*... düşünmüyorsun, değil mi?”

Moiraine ve Lan’in, Mat’in, önderleri Rhuarc’ın arkasında Aieller dörder dörder sıralanmış yüklü katırların iki yanında, uzun çizgiler halinde yürüyordu. Aieller Kıraç’ta düşman klan yerleşimlerinden birini ele geçirdiğinde, gelenekler uyarınca –ya da belki yasalar; Rand tam olarak anlamıyordu– yiyecekler dışında sahip oldukları her şeyin beşte birini alıp götürüyordu. Taş’ta da aynısını yapmamak için sebep görememişlerdi. Katırlar Taş’ın hazinelerinin beşte birinin bir parçasının küçük bir kısmından fazlasını taşıyabileceğinden değildi. Rhuarc, açgözlülüğün çelikten daha fazla adam öldürdüğünü söylemişti. Katırların sırtındaki, üzerinde rulo yapılmış yer ve duvar halıları görünen hasır sepetler hafifti.

İleride Dünyanın Omurgası'nda zorlu bir geçiş ve sonra Kıraç'ta daha da zor bir yolculuk bekliyordu.

Onlara ne zaman söyleyeceğim? diye merak etti Rand. *Kısa süre sonra; kısa süre sonra olmalı.* Kuşkusuz, Moiraine cüretli bir hareket olduğunu düşünecekti, cesur bir darbe; onaylayabilirdi bile. Belki. Rand'ın planının tamamını bildiğini sanıyordu, üstelik bunu onaylamaya bir tavrı yoktu; kuşkusuz bir an önce olup bitmesini istiyordu. Ama Aieller... *Ya reddederlerse? Eh, reddederse reddetmiş olurlar. Yapmak zorundayım.* Beşte bire gelince... Rand istese bile Aielleri almaktan vazgeçirebileceğini düşünmüyordu ve istemiyordu da zaten; ödüllerini hak etmişlerdi ve Rand'ın Tear lordlarının nesiller boyunca kendi halklarından soydukları malları korumalarına yardım etmeye niyeti yoktu.

"Onun Rhuarc'a gümüş bir tas gösterdiğini gördüm," dedi yüksek sesle. "Tası içine tıkarken çuvalının tıngırdamasına bakılırsa, içeride daha fazla gümüş vardı. Ya da belki altın. Onaylamıyor musun?"

"Hayır." Egwene sözcüğü yavaşça, bir kuşku tınısıyla telaffuz etmişti, ama sonra sesi kararlılık kazandı. "Yalnızca ondan beklemiyordum... Durum tersine olsa, Tearlılar beşte birle yetinmezdi. Taşın içine işlenmemiş her şeyi arabalara yükleyip götürürler ve yükledikleri arabaları da çalarlardı. Bir halkın âdetlerinin farklı olması yanlış oldukları anlamına gelmez, Rand. Bunu biliyor olmalısın."

Rand yumuşak sesle güldü. Tıpkı eski zamanlarda olduğu gibiydi. Rand kızın neden ve nasıl yanıldığını açıklamaya hazırlanırken kız durumu kapıp Rand'ın seslendirmediği açıklamaları ona fırlatıyordu. Aygırı ruh haline ayak uydurarak birkaç adım dans etti. Benekli atın boynunu okşadı. Güzel bir gün.

"Güzel bir atın var," dedi Egwene. "Adını ne koydun?"

"Jeade'en," dedi Rand ihtiyatla. Neşesi biraz solmuş gibiydi. İsimden ve onu seçme sebebinden biraz utanıyordu. En sevdiği kitaplardan biri *Jain Uzakgezgini'nin Yolculukları* olmuştu ve o büyük gezginin atının adı Jeade'en'di –Kadim Lisan'da Gerçek Bulucu–, hayvan hep evin yolunu bulabildiği için. Jeade'en'in bir gün onu kendi evine taşıyacağını düşünmek hoşuna gidiyordu. Güzel, fakat olası değildi. Rand ismin sebebini tahmin etmesini istemiyordu. Artık hayatında çocuksu hayallere yer yoktu. Yapmak zorunda oldukları dışında herhangi bir şeye fazla yer yoktu.

"Güzel bir isim," dedi kız dalgın dalgın. Rand o kitabı okuduğunu biliyordu ve ismi tanımasını bekledi, ama kız düşünceli düşünceli alt

dudağını çiğneyerek başka bir şey düşünüyor gibiydi.

Rand sessizlikten memnundu. Şehrin son kalıntıları da yerlerini kırlara ve acınası, dağınık çiftliklere bıraktı. İki Nehir'de tembelliğiyle ünlü insanlardan bir Congar ya da Coplin bile bu kaba, taş kulübeler kadar bakımsız ve harap yerlerde yaşamazdı. Duvarları toprağı eşeleyen tavukların üzerine yıkılacak gibi görünüyordu. Sarkık ahırlar defnelerin ya da baharatağaçlarının üzerine yaslanıyordu. Çatılar çatlamış, kırık kiremitler akıtıyormuş gibi görünüyordu. Keçiler o sabah telaşla bir araya getirilmiş olabilecek taş ağılların içinde avunmaz bir biçimde meliyordu. Çitsiz tarlalarda yalınayak erkekler ve kadınlar toprağı çapalıyorlardı ve büyük topluluk geçerken bile başlarını kaldırmadılar. Kızılibikler ve ötücü kuşlar baskın kasvet havasını dağıtmaya yetmiyordu.

Bu konuda bir şeyler yapmalıyım. Ben... Hayır, şimdi değil. Her şeyin bir sırası var. Birkaç hafta içinde onlar için elimden geleni yaptım. Şimdi daha fazlasını yapamam. Yıkılacak gibi görünen çiftliklere bakmamaya çalıştı. Güneydeki zeytinlikler de bu kadar kötü müydü? Orada çalışan insanlar toprağın sahibi bile değillerdi; bütün topraklar Yüksek Lordlara aitti. *Hayır. Esinti. Bu şekilde sıcağı kesmesi güzel. Biraz daha tadını çıkarabilirim. Kısa süre sonra onlara söylemek zorundayım.*

"Rand!" dedi Egwene aniden. "Seninle konuşmak zorundayım." Kızın yüzünde ciddi bir ifade vardı; üzerinde dikilmiş iri, kara gözlerde, ona ders vermeye hazırlanan Nynaeve'i hatırlatan bir ışık seziliyordu. "Elayne hakkında konuşmak istiyorum."

"Ona ne olmuş?" diye sordu Rand ihtiyatla. Kesesine dokundu, iki mektup küçük, sert bir nesneye dayanmış, kırışık duruyordu. Aynı zarif, akıcı el yazısı ile yazılmış olmasalar, Rand iki mektubun aynı kadından geldiğine inanamazdı. Üstelik de onca öpüşme ve kucaklaşmadan sonra... Yüksek Lordları anlamak kadınları anlamaktan daha kolaydı.

"Neden o şekilde gitmesine izin verdin?"

Rand şaşırarak ona baktı. "Gitmek istedi. Onu durdurmak için bağlamam gerekirdi. Dahası, Moiraine'in söylediği gibi kötülük kabarcıkları çekiyorsak, Tanchico'da benim yanımda –ya da Mat'in yanında– olacağından daha fazla güvende olur. Sen de gitmeliydin."

"Benim kastettiğim bu değildi. Elbette gitmek istiyordu. Ve senin onu durdurmaya hakkın yoktu. Ama neden kalmasını dilediğini söylemedin."

"Gitmek istiyordu," diye tekrarladı Rand ve kız saçmalamış gibi gözlerini yuvarlayınca kafası daha da fazla karıştı. Elayne'i durdurmaya

hakkı yoksa ve kız gitmek istiyorsa, neden onu bundan vazgeçirmeye çalışması gerekiyordu ki? Özellikle de uzakta daha güvende olacakken.

Tam arkasından Moiraine konuştu. "Bir sonraki sırrını bana söylemeye hazır mısın? Benden bir şey sakladığın açık. En azından bizi uçurumdan aşağı atıp atmayacağını söyleyebilirim sana."

Rand içini çekti. Kadının ve Lan'in yaklaştığını duymamıştı. Mat'in de, ama o Aes Sedai ile arasındaki mesafeyi koruyordu. Moiraine'e bakarken Mat'in yüzü art arda geçen kuşku, gönülsüzlük ve sert bir kararlılık ifadeleriyle karman çormandı. Kadına asla doğrudan bakmıyordu, yalnızca göz ucuyla bakıyordu.

"Gelmek istediğinden emin misin, Mat?" diye sordu Rand.

Mat omuzlarını silkti ve sırıtır gibi yaptı, fakat bu pek kendinden emin bir sırıtış değildi. "Lanet Rhuidean'ı görme fırsatını kim tepebilir ki?" Egwene ona kaşlarını kaldırdı. "Ah, kullandığım dili affedin, *Aes Sedai.* Senin de daha az sebep için daha kötüsünü söylediğini duymuşumdur, iddiaya girerim." Egwene ona kızgınlıkla baktı, ama yanaklarındaki kırmızı benekler Mat'in puan yaptığını belli ediyordu.

"Mat'in burada olmasına memnun ol," dedi Moiraine Rand'a. Sesi soğuk ve hoşnutsuzdu. "Perrin'in kaçmasına ve gideceğini benden saklamasına izin vererek ciddi bir hata yaptın. Dünya senin omuzlarında duruyor, ama ikisi de seni desteklemeli, yoksa düşeceksin ve dünya da seninle birlikte düşecek." Mat irkildi ve Rand onun neredeyse atını çevirip geri gideceğini düşündü.

"Görevimi biliyorum," dedi kadına. *Kaderimi de biliyorum,* diye düşündü, fakat bunu yüksek sesle söylemedi; duygudaşlık istemiyordu. "İçimizden biri geri dönmek zorunda Moiraine ve Perrin bunu istedi. Dünyayı kurtarmak uğruna her şeyden vazgeçmeye razısın. Ben... ben yapmak zorunda olduğum şeyi yapıyorum." Muhafız başını salladı, ama hiçbir şey söylemedi; Lan başkalarının önünde Moiraine'e karşı çıkmazdı.

"Ya bir sonraki sır?" diye ısrar etti kadın. Öğrenene kadar pes etmeyecekti ve Rand'ın sırrını ondan saklamak için artık sebebi yoktu. Bu kısmını saklamak için yoktu.

"Geçit Taşları," dedi kısaca. "Şansımız varsa."

"Ah, Işık!" diye homurdandı Mat. "Lanet olası Işık! Bana yüzünü buruşturma, Egwene! Şanslı ha? Bir kez yetmedi mi, Rand? Bizi neredeyse öldürüyordun, unuttun mu? Hayır, öldürmekten de beter. Geri dönüp o

çiftliklerden birinde iş isteyip hayatımın geri kalanı boyunca domuz yemlemeyi tercih ederim.”

“İstiyorsan kendi yoluna gidebilirsin, Mat,” dedi Rand ona. Moiraine’in sakin yüzü bir öfke maskesi gibiydi, fakat Rand, dilini tutmasını söyleyen o buz gibi bakışları görmezden geldi. Lan bile onaylamıyormuş gibiydi, ama sert yüzü fazla değişmemişti; Muhafız başka her şeyden çok görev duygusuna inanırdı. Rand görevini yapacaktı, ama arkadaşları... İnsanları bir şeyler yapmaya zorlamaktan hoşlanmıyordu; bunu arkadaşlarına yapmayacaktı. Kuşkusuz bu kadarından kaçınabilirdi. “Kıraç’a gelmek için sebebin yok.”

“A, evet var. En azından... Ah, kavrulayım! Vazgeçecek tek hayatım var, değil mi? Neden bu şekilde olmasın?” Mat sinirli sinirli ve biraz da çılgınca kahkaha attı. “Lanet Geçit Taşları! Işık!”

Rand kaşlarını çattı; delireceği söylenen kişi kendisiydi, o anda, delirecekmiş gibi görünen kişi Mat idi.

Egwene endişeyle gözlerini kırpıştırarak Mat’e baktı, ama Rand’a doğru eğildi. “Rand, Verin Sedai Geçit Taşları hakkında bir şeyler anlattı bana. Bana... senin yaptığın yolculuğu anlattı. Bunu yapmaya gerçekten kararlı mısın?”

“Yapmak zorundayım, Egwene.” Hızlı hareket etmek zorundaydı ve Geçit Taşlarından daha hızlı bir yol yoktu. Efsaneler Çağı’ndan da eski bir Çağ’ın andaçları; Efsaneler Çağı’ndaki Aes Sedailer bile onları anlamıyor gibiydi. Ama daha hızlı yol yoktu. Umduğu gibi çalışırlarsa.

Moiraine onları sabırsızlıkla dinliyordu. Özellikle de Mat’in söylediklerini, ama Rand neden olduğunu anlamıyordu. Bu sefer Moiraine konuştu: “Verin Geçit Taşlarını kullanarak yaptığın yolculuğu bana da anlattı. O sefer yalnızca birkaç insan ve at varmış, yüzlerce değil ve Mat’in dediği gibi herkesi neredeyse öldürmesen bile, yine de insanın tekrarlamak istemeyeceği bir deneyim gibi geliyor kulağa. Senin beklediğin gibi de çıkmamış. Aynı zamanda büyük miktarda Güç gerektirmiş; en azından neredeyse seni öldürecek kadar çok,” dedi Verin. “Aiellerin çoğunu arkada bıraksan bile, teşebbüs etme riskine girebilecek misin?”

“Zorunluyum,” dedi Rand, kemer kesesinde, mektupların arkasındaki küçük, sert nesneyi yoklayarak, ama kadın o konuşmamış gibi devam etti.

“Kıraç’ta bir Geçit Taşı *olduğundan* emin misin? Onlar hakkında Verin’in benden çok bilgisi var, ama ben hiç duymadım. Varsa bile, bizi Rhuidean’a şimdi olduğumuzdan daha fazla mı yaklaştıracak?”

“Altı yüz yıl kadar önce,” dedi Rand ona, “bir çerçi Rhuidean’a bakmak istemiş.” Başka zaman olsa bu seferlik onun kadına ders vermesi hoş olabilirdi. Bugün değil. Rand’ın bilmediği çok şey vardı. “Anlaşıldığı kadarıyla bu adam orayı görememiş; dağların üzerinde süzülen, bulutların arasında altın bir şehir gördüğünü iddia etmiş.”

“Kıraç’ta şehir yoktur,” dedi Lan. “Ne bulutlarda, ne yerde. Aiellerle savaştım. Şehirleri yok.”

Egwene başını salladı. “Aviendha, Kıraç’tan ayrılana kadar hiç şehir görmediğini söylemişti.”

“Belki öyledir,” dedi Rand. “Ama çerçi o dağlardan birinin yanında çıkıntı yapan bir şey görmüş. Bir Geçit Taşı. Mükemmel şekilde tarif etmiş. Bir Geçit Taşı’na benzeyen başka bir şey yoktur. Onu Taş’taki başkütüphaneciye tarif ettiğimde...” Neyin peşinde olduğumu söylemeden, diye eklemedi. “...ne olduğunu bilmese bile tanıdı ve bana eski Tear haritasında dört tane gösterdi...”

“Dört mü?” Moiraine şaşırmış görünüyordu. “Hepsi Tear’da mı? Geçit Taşları o kadar sık rastlanan şeyler değildir.”

“Dört,” dedi Rand kararlılıkla. Kemikli, ihtiyar kütüphaneci emindi, hatta “daha eski Çağlardan bilinmeyen bir eserin” Büyük Emanet’e taşınması çabalarını anlatan lime lime, sararmış bir parşömen çıkarmıştı. Her teşebbüs başarısızlıkla sonuçlanmıştı ve Tearlılar sonunda pes etmişti. Bu, Rand için bir onay anlamına geliyordu. Geçit Taşları hareket ettirilmeye direniyordu. “Buradan bir saat uzakta bir tane var,” diye devam etti. “Aieller çerçi olduğu için adamın gitmesine izin vermiş. Katırlarından biri ve kendi sırtında taşıyabileceği kadar suyla. Bir şekilde adam Dünyanın Omurgası’ndaki bir *yurda* kadar gitmeyi başarmış ve orada Soran Milo adında bir adamla karşılaşmış. Adam *Kara Peçeli Katiller* adında bir kitap yazıyormuş. Kütüphaneci, Aieller hakkında bir kitap istediğim zaman eski bir kopyasını getirdi. Görünüşe göre Milo kitabını ticaret yapmak için *yurda* gelen Aiellere dayandırmış ve Rhuarc’a göre hemen hemen her şeyi yanlış anlamış, ama bir Geçit Taşı Geçit Taşı’ndan başka bir şey olamaz.” Başka haritalar, parşömenler de incelemişti, düzinelercesi, sözde Tear ve tarihini inceliyor, ülkeyi öğreniyordu; birkaç dakika öncesine kadar ne yapmayı düşündüğünü *hiç kimse* talimin edemezdi.

Moiraine burnunu çekti ve beyaz kısrağı Aldieb sinirini algılayarak birkaç adım sıçradı. “Bulutlarda yüzen altın bir şehir gördüğünü iddia eden sözde bir çerçinin anlattığı, sözde bir hikâye. Rhuarc bu Geçit Taşı’nı

görmüş mü? Rhuidean'da bulunmuş mu? Belki bu çerçi Kıraç'a gitmiştir ve bir Geçit Taşı görmüştür gerçekten, ama herhangi bir yerde olabilir. Genelde hikâye anlatan bir adam gerçekte olanları güzelleştirmeye çalışır. Bulutlarda yüzen bir şehir, hı?"

"Olmadığını nereden biliyorsun?" dedi Rand. Rhuarc Milo'nun Aieller hakkında yazdığı yanlışlara gülmüştü, ama Rhuidean hakkında pek de açık konuşmamıştı. Hayır, öyle değil; hiç konuşmamıştı. Aiel, kitaptaki, sözde Rhuidean hakkında yazılmış bölümler üzerine yorum yapmayı bile reddetmişti. Rhuidean, Jenn Aiellerin, olmayan klanın topraklarında; Rhuarc bundan fazlasını söylememişti. Rhuidean'dan bahsedilmemesi gerekiyordu.

Aes Sedai bu kaypak yorumdan memnun kalmamıştı, ama Rand aldırmadı. O da pek çok sır saklıyor, sık sık körlemesine güvenle onu takip etmesini istiyordu. Bırak sıra ona gelsin. Rand'ın bir kukla olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. *Doğru olduğunu düşündüğümde tavsiyesine uyacağım, ama bir daha Tar Valon'un iplerinde dans etmeyeceğim.* Rand kendi koşulları altında ölecekti.

Egwene gri atını yaklaştırdı, onunla neredeyse diz dize sürmeye başladı. "Rand, gerçekten de bir... olasılık üzerine yaşamlarımızı riske atacak mısın? Rhuarc sana hiçbir şey anlatmadı, değil mi? Aviendha'ya Rhuidean'ı sorduğumda ağzını bir ceviz kabuğu gibi sıkı sıkı kapatıyor." Mat hasta görünüyordu.

Rand'ın yüzündeki ifade değişmedi, utanç dalgasını belli etmedi. Arkadaşlarım korkutmak istememişti. "Orada bir Geçit Taşı var," diye ısrar etti. Kesesindeki sert şekli yine yokladı. Bunun işe yaraması gerekiyordu.

Kütüphanecinin haritaları eskiydi, ama bir açıdan yardımcı olmuştu. Şimdi at sürdükleri otlaklar, o haritalar çizildiğinde ormandı, ama birkaç ağaç kalmıştı, birbirinden uzak, çarpık beyaz meşe, çam ve kızsaçı kümeleri, tanımadığı, boğum boğum ve sıska gövdelere sahip yüksek, yalnız ağaçlar. Arazinin şeklini kolayca görebiliyordu, tepeler artık daha çok yüksek otlarla kaplıydı.

Haritalarda birbiri ardına gelen iki yüksek, kıvrık köprü Geçit Taşı'nın bulunduğu yuvarlak tepe kümesine gidiyordu. Elbette haritalar iyi yapılmışsa. Kütüphaneci gerçekten de Rand'ın tarifini tanımıştı ve yeşil elmas şekli iddia ettiği gibi eski yıkıntılar anlamına geliyordu. *Neden yalan söylesin ki? Fazla kuşkucu olmaya başladım. Hayır. Kuşkucu olmak*

zorundayım. Ancak bir engerek kadar güven dolu ve soğuk. Ama bundan hoşlanmıyordu.

Kuzeyde ağaçsız tepeleri seçebiliyordu, at olması gereken hareketli beneklerle kaplıydılar. Eski Ogier konduğunun olduğu yerde otlayan Yüksek Lordların sürüleri. Perrin ve Loial'in güvenle uzaklaştığını umdu. *Onlara yardım et, Perrin,* diye düşündü. *Bir şekilde onlara yardım et, çünkü ben edemiyorum.*

Ogier korusu kat kat sırtların yakın olması gerektiği anlamına geliyordu ve kısa süre sonra onları biraz güneyde, iç içe geçmiş iki ok gibi gördü. Tepedeki birkaç ağaç gökyüzünün önünde ince bir hat oluşturuyordu. Ötede, çimen kaplı kabarcıklar gibi alçak, yuvarlak tepeler birbiri ardına uzanıyordu. Eski haritada göründüğünden daha fazla tepe. Çok fazla, çünkü tüm arazi iki buçuk kilometrekareden daha az yer kaplıyordu. Haritaya uymuyorlarsa, Geçit Taşı hangisinin yamacındaydı?

"Aieller kalabalık," dedi Lan sessizce, "ve keskin gözleri var."

Rand minnetle başını sallayarak Jeade'en'in dizginlerini çekti ve sorunu Rhuarc'a sundu. Geçit Taşı'nı tarif etmekle yetindi, ne olduğunu söylemedi; bulunduğunda zamanı gelecekti. Rand artık sır saklamak konusunda iyiydi. Zaten büyük olasılıkla, Rhuarc'ın bir Geçit Taşı'nın ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Aes Sedailer dışında pek az kişinin vardı. Biri söyleyene kadar Rand da bilmiyordu.

Aiel hafifçe kaşlarını çatarak benekli aygırın yanında yürüyordu –bu, başka bir adamın endişeli yüz buruşturmasına denk geliyordu– ve sonra başını salladı. "Bu şeyi bulabiliriz." Sesini yükseltti. *"Aethan Dor! Far Aldazar Din! Duadbe Mahdi'in! Far Dareis Mai! Seia Doon! Sha'mad Conde!"*

O seslenirken adı geçen savaşçı toplulukların üyeleri öne koştu, sonunda Aiellerin dörtte biri onun ve Rand'ın çevresinde toplanmıştı. Kızıl Kalkanlar. Kartalın Kardeşleri. Su Arayanlar. Mızrağın Kızları. Kara Gözler. Gök Gürültüsünde Yürüyenler.

Rand, Egwene'in arkadaşı Aviendha'yı gördü, uzun boylu, kibirli, gülümsemeyen bakışlara sahip güzel bir kadın. Rand'ın kapısını Kızlar korumuştu, ama Aieller Taş'tan ayrılmak üzere toplanmadan önce onu gördüğünü sanmıyordu. Kadın yeşil gözlü bir şahin kadar gururlu, bakışlarına karşılık verdi, sonra başını arkaya attı ve dikkatini klan şefine çevirdi.

Eh, sıradan olmak istemiştim, diye düşündü Rand biraz hüzünle. Aieller ona kesinlikle öyle davranıyordu. Klan şefi söz konusu olduğunda bile saygıyla dinlemekten öteye gitmiyorlardı, bir lordun bekleyeceği itaati göstermiyorlardı ve ona eşitmiş gibi davranıyorlardı. Rand, kendisi için daha fazlasını bekleyemezdi.

Rhuarc birkaç kelime ile talimat verdi ve dinleyen Aieller rahatça koşarak, bazıları ne olur ne olmaz diye peçelerini takarak yayıldılar. Kalanı ayakta ya da yüklü katırların yanında çökerek bekledi.

Hemen hemen bütün klanlar temsil ediliyordu... Jenn Aielleri dışında elbette; Rand Jennlerin gerçekten var olup olmadıklarını öğrenememişti, çünkü Aiellerin onlardan bahsetme tarzına bakarak var olabilirlerdi de olmayabilirlerdi de. Aralarında kan davası güden ve sık sık birbirleriyle savaşan klanlar da vardı. Rand onlar hakkında bu kadarını öğrenebilmişti. Bir kez daha onları şimdiye dek tutanın ne olduğunu merak etti. Yalnızca Taş'ın düşmesi hakkındaki kehanetleri ve Şafakla Gelen'i arayışları mıydı?

"Bundan da fazlası," dedi Rhuarc ve Rand düşüncelerini yüksek sesle söylediğini fark etti. "Kehanet Ejderduvarı'nı aşmamızı sağladı ve telaffuz edilmeyen isim bizi Tear Taşı'na çekti." Kastettiği isim "Ejderin Halkı" idi, Aieller için gizli bir isim; yalnızca klan şefleri ve Bilgeler bu ismi biliyor ve kullanıyordu, görünüşe göre nadiren ve yalnızca birbirleriyle konuşurken. "Ya kalanı? Kimse aynı topluluktan bir başkasının kanını dökmemeli elbette, ama Shaaradları Goshienlerle, Taardadları ve Nakaileri Shaidolar ile karıştırmak... Ejderduvarı'nı aşacak olanlar Bilgelerin zoruyla dağların bu yanında Aiellerin her biri aynı topluluktanmış gibi davranacakları konusunda su andı içmiş olmasaydı, ben bile Shaidolar ile mızrak dansı yapardım... Sinsi Shaidolar ile." Omuzlarını hafifçe silkti. "Gördün mü? Benim için bile kolay değil."

"Bu Shaidolar sizin düşmanlarınız mı?" Rand ismi beceriksizce söylemişti; Taş'ta Aieller klanlarıyla değil topluluklarıyla anılıyordu.

"Kan davasından kaçındık," dedi Rhuarc, "ama Taardadlar ile Shaidolar asla dost olmadı; bazen boylar birbirine baskın düzenler, keçi ve sığır çalar. Ama klanlar ve boylar arasındaki üç kan davası ve bir düzine eski nefret içinde antlar bizi bir arada tuttu. Şimdi Rhuidean'a gidiyor olmamızın da faydası oldu, ama bazıları daha önce yanımızdan ayrılacak. Rhuidean'a giden ya da oradan dönenlerin kanı dökülemez." Aiel başını kaldırıp Rand'a baktı. Yüzü tamamen ifadesizdi. "Belki de kısa süre sonra hiçbirimiz bir diğerinin kanını dökmeyiz." Bu fikri hoş bulup bulmadığını anlamak güçtü.

Kızlardan birinden bir haykırış koptu. Bir tepenin zirvesinde durmuş, kollarını sallıyordu.

“Senin taş sütunu buldular, anlaşılan,” dedi Rhuarc.

Moiraine dizginlerini toplayarak yanından geçen Rand’a düz bir bakış fırlattı. Rand, Jeade’en’i hevesle topuklayarak dörtnala koşturdu. Egwene kısrağını dizginleyip Mat’e yanaştı, bir elini delikanlının yüksek eyer kaşına koyarak onunla yakından konuşmaya başladı. Ona bir şey söyletmeye ya da bir şey itiraf ettirmeye çalışıyor gibiydi ve Mat’in hareketlerinin şiddetine bakılırsa ya bir bebek kadar masumdu ya da dişlerinin arkasında yalan söylüyordu.

Rand kendini eyerden aşağı atarak Mızrağın Kızı’nın –Aviendha’ydı– bulduğu, yere yarı gömülmüş ve uzun otlarla gizlenmiş şeyi incelemek için hafif eğimi tırmandı. En az üç kulaç uzunluğunda ve bir adım kalınlığında, yıpranmış gri bir taş sütundu. Üzerindeki her santimetreye tuhaf simgeler oyulmuştu, her biri yazı olduğunu düşündüğü dar bir işaret dizisiyle çevrelenmişti. Dili okuyabiliyor olsa bile –eğer bu bir dilse–, yazı –eğer bu bir yazıysa– uzun süre önce okunamayacak kadar silinmişti. Simgeleri daha iyi seçebiliyordu. Bazılarını; çoğu rüzgârın ya da yağmurun bıraktığı işaretler de olabilirdi.

Daha iyi görebilmek için otları avuç avuç yolarken Aviendha’ya baktı. Kız, *shoufa*’sını omuzlarına indirmiş, kısa, kızıl saçlarını açmıştı ve düz, sert bir ifadeyle onu izliyordu. “Benden hoşlanmıyorsun,” dedi Rand. “Neden?” Bulmak zorunda olduğu bir simge vardı, bildiği tek simge.

“Senden hoşlanmak mı?” dedi kız. “Sen Şafakla Gelen olabilirsin, yazgılı adam. Böyle birinden kim hoşlanabilir ya da hoşlanmayabilir? Dahası, sen özgür yürüyorsun, yüzüne karşın bir ıslaktopraklı, ama şeref için Rhuidean’a gidiyorsun, ama ben...”

“Ama sen ne?” diye sordu Rand, kız susunca. Yavaş yavaş, arayarak yamaç yukarı ilerledi. Neredeydi? Tuhaf, eğimli bir çizgiyle, bir açıyla kesilen iki paralel, dalgalı çizgi. *Işık, gömülmüşse bu taşı çevirmek saatlerimizi alır.* Aniden kahkaha attı. Saatler değil. Yönlendirebilir ve bu şeyi yerden kaldırabilirdi ya da Moiraine ya da Egwene yapabilirdi bunu. Bir Geçit Taşı hareket ettirilmeye direniyor olabilirdi, ama herhalde o kadarcık oynatabilirlerdi. Ama yönlendirmek dalgalı çizgileri bulmasına yardımcı olmazdı. Ancak taşın üstünü arayarak onu bulabilirdi.

Aiel kadın yanıt vermek yerine kısa mızraklarını dizlerine koyarak rahatça çöktü. “Elayne’e kötü davrandın. Benim umurumda olmazdı, ama

Elayne Egwene için kız kardeş gibi ve Egwene de benim dostum. Ama Egwene senden yine de hoşlanıyor, bu yüzden, onun hatırına deneyeceğim."

Rand kalın sütunu araştırmaya devam ederek başını iki yana salladı. Yine Elayne. Bazen bütün kadınların, şehirdeki zanaatkârlar gibi bir Lonca'ya bağlı olduğunu düşünüyordu. Bir kadına yanlış bir hareket yaparsan, sonra karşılaşacağın on kadın bunu biliyor ve onaylamıyor olurdu.

Parmakları durdu; biraz önce incelediği yere döndü. Neredeyse seçilemeyecek kadar yıpranmıştı, ama dalgalı çizgiler olduğundan emindi. Tümentepe'deki Geçit Taşı'na denk geliyorlardı, Kıraç'takine değil, ama dik durduğunda bu şeyin dibini işaretliyordu. Tepedeki simgeler dünyaları temsil ediyordu; diptekiler Geçit Taşlarını. Tepeden bir, alttan bir simge seçerek belli bir dünyadaki belli bir Geçit Taşı'na gidebiliyor olmanız gerekirdi. Yalnızca dipten bir simge seçerek bu dünyadaki bir Geçit Taşı'na ulaşabileceğini biliyordu. Örneğin Rhuidean'ın yakınındaki Geçit Taşı'na. Simgesini biliyorsa. Şimdi şansa ihtiyacı vardı, şans çeken *ta'veren*'liğine ihtiyacı vardı.

Bir el omzunun üzerinden uzandı ve Rhuarc gönülsüz bir sesle, "Şu ikisi eski yazmalarda Rhuidean için kullanılır. Uzun zaman önce, daha isim yazılamazken." Her biri çatallı şimşekleri çevreler görünen ve biri sola, biri sağa işaret eden iki üçgeni gösterdi.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Rand. Aiel bakışlarını kaçırdı. "Yak beni, Rhuarc, bilmek zorundayım. Bundan bahsetmemen gerektiğini biliyorum, ama bana söylemek zorundasın. Söyle bana, Rhuarc. Daha önce bunun benzerini gördün mü?"

Diğer adam yanıt vermeden önce derin bir nefes aldı. "Benzerini gördüm." Her sözcük zorla çıkmıştı. "Bir adam Rhuidean'a gittiğinde Bilgeler ve klanlılar Chaendaer yamaçlarında, buna benzer bir taşın yanında beklerler." Aviendha ayağa kalktı ve katı katı yürüyüp gitti; Rhuarc kaşlarını çatarak kızın peşinden baktı. "Daha fazlasını bilmiyorum, Rand al'Thor. Biliyorsam bir daha gölge görmeyeyim."

Rand, parmağını üçgenleri çevreleyen okunmaz yazıların üzerinde dolaştırdı. Hangisi? Yalnızca biri onu istediği yere götürecekti. İkincisi kendisini dünyanın öbür ucunda ya da okyanusun dibinde bulmasına sebep olabilirdi.

Aiellerin kalanı tepenin dibinde, yük katırlarının yanında toplanmıştı. Moiraine ve diğerleri atlarından inmiş, atlarını çekerek hafif eğimden

yukarı tırmanıyorlardı. Mat, kendi kahverengi atına ek olarak Jeade'en'i de çekiyordu; aygırı, Lan'in Mandarb'ından epey uzak tutuyordu. İki aygır, binicileri indiğinden beri birbirlerine vahşi gözlerle bakıyorlardı.

"Ne yaptığını gerçekten de bilmiyorsun, değil mi?" diye itiraz etti Egwene. "Moiraine, onu durdur. Rhuidean'a atla gidebiliriz. Neden bunu yapmasına izin veriyorsun? Neden bir şey söylemiyorsun?"

"Ne yapmamı önerirsin?" dedi Aes Sedai kuru kuru. "Kulağından yakalayıp sürükleyerek götüremem onu. Düşgörmenin ne kadar faydalı olduğunu anlamak üzere olabiliriz."

"Düşgörmek mi?" dedi Egwene keskin bir sesle. "Düşgörmenin bununla ne ilgisi var?"

"Siz ikiniz sessiz olur musunuz?" Rand sesinin sabırlı çıkması için çaba gösterdi. "Karar vermeye çalışıyorum." Egwene kızgın kızgın ona baktı; Moiraine duygularını göstermedi, ama dikkatle izledi.

"Bu şekilde yapmak zorunda mıyız?" dedi Mat. "At sürmeye neden karşısın?" Rand ona bakmakla yetindi ve Mat huzursuzca omuzlarını silkti. "Ah, yak beni. Karar vermeye çalışıyorsan..." İki atın dizginlerini tek eline alarak cebinden bir para çıkardı, altın bir Tar Valon markası ve içini çekti. "Aynı para olmak zorunda, değil mi?" Parayı parmaklarının arkasında yuvarlamaya başladı. "Ben... bazen şanslıyımdır, Rand. Bırak benim şansım seçsin. Baş, sağa işaret eden; alev, diğeri. Ne diyorsun?"

"Bu duyduğum en saçma," diye başladı Egwene, ama Moiraine koluna dokunarak susturdu onu.

Rand başını salladı. "Neden olmasın?" Egwene bir şeyler mırıldandı; Rand'ın yakalayabildiği yegâne sözcükler "erkekler" ve "oğlanlar" oldu, ama bir övgüye benzemiyordu.

Para Mat'in başparmağından dönerek havaya fırladı, güneşte donuk donuk parladı. Tam zirvedeyken Mat onu kaptı ve diğer elinin sırtına vurdu. "Bir paraya güvenmek lanet bir iştir, Rand."

Rand bakmadan, elini simgelerden birinin üzerine koydu. "Bu," dedi. "Bunu seçtin."

Mat paraya baktı ve gözlerini kırpıştırdı. "Haklısın. Nereden bildin?"

"Eninde sonunda benim için de işe yaramalı." Hiçbiri anlamadı –bunu görebiliyordu–, ama fark etmezdi. Elini kaldırarak onun ve Mat'in seçtiği simgeye baktı. Sola işaret eden üçgen. Güneş zirveden aşağı kaymıştı. Bunu doğru yapmak zorundaydı. Tek hata yaparsa zaman kazanmak yerine

kaybedebilirdi. En kötü sonuç bu olmak zorundaydı. Öyle olmak zorundaydı.

Ayağa kalkarak elini kesesine daldırdı ve küçük, sert nesneyi çıkardı. Eline rahatlıkla sığan, koyu yeşil taştan, parlak bir oyma, dizlerinin üzerinde bir kılıç ile bağdaş kurmuş oturan, yuvarlak yüzlü, yuvarlak bedenli bir adam. Başparmağını biblonun kel kafasına sürttü. "Herkesi yakına toplayın. Herkesi. Rhuarc, yük hayvanlarını buraya getirsinler. Herkes bana olabildiğince yakın olmalı."

"Neden?" diye sordu Aiel.

"Rhuidean'a gidiyoruz." Rand bibloyu elinde hoplattı ve eğilip Geçit Taşı'nı okşadı. "Rhuidean'a. Hemen şimdi."

Rhuarc ona uzun uzun, ifadesiz bir yüzle baktı, sonra doğrulup diğer Aiellere seslenmeye başladı.

Moiraine çimenlik yamaçta bir adım daha yaklaştı. "O ne?" diye sordu merakla.

"Bir *angreal,*" dedi Rand, figürü elinde çevirerek. "Erkekler için çalışan bir tane. O kapıyı ararken Büyük Emanet'te buldum. Kılıç yüzünden aldım elime ve o zaman anladım. Hepimizi birden –Aielleri, yük katırlarını, herkesi ve her şeyi– götürecek kadar Güç yönlendirmeyi nasıl başaracağımı merak ediyorsan, işte bunun sayesinde."

"Rand," dedi Egwene endişeyle, "en iyisini yaptığını düşündüğünden eminim, ama emin misin? Bu *angreal*'in yeterince güçlü olduğundan emin misin? Ben onun bir *angreal* olduğundan bile emin değilim. Öyle olduğunu söylersen sana inanırım, ama *angreal*'ler değişir, Rand. En azından kadınların kullanabildikleri değişir. Bazıları diğerlerinden daha güçlüdür ve büyüklük, şekil önemli değildir."

"Elbette eminim," diye yalan söyledi Rand. Sınamanın yolu yoktu, bu amaç için değil, Tear'ın yarısının bir şeyin peşinde olduğunu anlamasına sebep olmadan değil, ama işe yarayacağını düşünüyordu. Bir bu vardı. Bir de, bu küçüklükle, Emanet'in envanterini çıkarmaya karar vermedikleri sürece onun kaybolduğunu kimse anlamazdı. Pek olası değildi.

"*Callandor*'u arkada bırakıyorsun ve bunu getiriyorsun," diye mırıldandı Moiraine. "Geçit Taşlarını kullanmak konusunda epey bilgi sahibi gibisin. Benim sahip olduğunu düşündüğümden daha fazla."

"Verin epey şey anlattı," dedi Rand. Verin anlatmıştı, ama onları Rand'a ilk açıklayan Lanfear olmuştu. O sırada onu Selene olarak tanıyordu, ama bunu Moiraine'e açıklamaya niyeti yoktu. Kadının yardım önerisini de. Aes

Sedai Lanfear'ın belirmesi haberini, onun için bile aşırı sükûnetle karşılamıştı. Ve gözlerinde o bakışla, sanki Rand'ı zihnindeki tartıya vuruyormuş gibi.

"Dikkat et, Rand al'Thor," dedi kadın, o buz gibi, ezgili sesle. "Her *ta'veren* Desen'i bir ölçüde şekillendirir, ama senin gibi bir *ta'veren* bütün zamanların Çağ Danteli'ni yırtabilir."

Rand, kadının ne düşündüğünü bilmeyi diledi. *Onun* ne planladığını bilebilmeyi diledi.

Aieller yük katırları ile tepeye tırmanıyor, Rand ve Geçit Taşı'na yaklaşarak yamacı kaplıyorlardı. Moiraine ve Egwene dışında herkesle omuz omuza duruyorlardı. O ikisinin çevresinde küçük bir boşluk kalmıştı. Rhuarc, Tamam, artık senin ellerinde, der gibi başını salladı.

Rand, parlak yeşil *angreal*'i kaldırırken Aiellere hayvanları bırakmalarını söylemeyi düşündü, ama bırakıp bırakmayacakları sorusu vardı ve hepsi yanındayken gitmek istiyordu, hepsi onun onlar için iyi bir iş başardığını düşünürken. İyi niyet Kıraç'ta az bulunur olabilirdi. Onu temkinli ifadelerle izliyorlardı. Ama bazıları peçelerini taktı. Tar Valon markasını endişeli endişeli parmaklarının arkasında dolaştıran Mat ile yüzünde boncuk boncuk ter beliren Egwene endişeli görünen yegâne kişilerdi. Daha fazla beklemenin anlamı yoktu. Rand herkesin yapabileceğini düşündüğünden daha hızlı hareket etmeliydi.

Kendini Boşluk'la sardı ve Gerçek Kaynak'a, hep orada, hep omzunun arkasında olan hastalıklı, pırıltılı ışığa uzandı. Güç içini doldurdu, yaşam nefesi, meşeleri kökleyecek bir rüzgâr, çiçeklerle tatlanmış yaz rüzgârı, bir pislik yığınından iğrenç kokular. Boşlukta yüzerek bakışlarını şimşeklerle işlenmiş üçgene dikti ve *angreal*'in içinden uzandı, öfkeli *saidin* akıntılarından çekti. Hepsini taşımak zorundaydı. İşe yaramak zorundaydı. O simgeyi tutarak Tek Güç çekti, patlayacak gibi hissedene kadar çekti. Biraz daha. Daha fazla.

Dünya sönüp yok oldu.

23
Taş'ın Ötesinde

Zemin ayaklarının altında çarpılırken Egwene Sis'in boynuna sarılarak sendeledi. Çevresinde Aieller üzerinde hiçbir şey yetişmeyen kayalık yamaçta kayan, anıran yük katırlarını kontrol etmeye çalışıyordu. *Tel'aran'rhiod*'dan hatırladığı, sıcak bir darbe gibi indi. Gözlerinin önünde hava pırıldıyordu; toprak ayakkabılarının tabanından ayaklarını yakıyordu. Derisi bir an acıyla diken diken oldu, sonra her gözenekten ter boşandı. Ter, elbisesinin ıslatmaktan başka işe yaramadı ve hemen buharlaşıp gitti.

Çabalayan katırlar ve uzun boylu Aieller çevreyi ondan saklıyordu, ama aralarından parça parça gördü. Üç adım ötesinde, kalın, gri bir taş sütun yere açı yaparak çıkıyor, rüzgârın süpürdüğü kumlarla dövülüyordu. Öyle ki, Tear'daki Geçit Taşı'nın ikizi olduğu bir zaman var mıydı, anlaşılmıyordu. Deli bir devin baltası tarafından oluşturulmuş gibi görünen çentik çentik, kaya yamaçlı dağlar bulutsuz gökyüzünden yanan güneşle kavruluyordu. Ama çok aşağıdaki uzun, çıplak vadinin merkezinde yoğun bir sis kütlesi asılı duruyor, bulutlar gibi dalgalanıyordu; o yakıcı güneş sisi birkaç saniye içinde buharlaştırıp uçurmalıydı, ama sis dokunulmadan yuvarlanıyordu. Ve o dalgalanan griliğin içinden kule tepeleri çıkıyordu; bazıları külahlarla sona eriyor, diğerleri duvar ustaları hâlâ çalışmaya devam ediyormuş gibi aniden bitiyordu.

"Adam haklıymış," diye mırıldandı Egwene kendi kendine. "Bulutların içinde bir şehir."

Mat atının yularına tutunarak iri iri gözlerle çevresine bakıyordu. "Başardık!" Kıza güldü. "Başardık, Egwene, hem de hiç... Yak beni, başardık!" Boynundaki dantelleri çekip yakasını açtı. "Işık, çok sıcak. Yak beni, ama doğru!"

Egwene aniden Rand'ın dizlerinin üzerine çökmüş, başını eğmiş olduğunu, elini yere dayayarak durabildiğini fark etti. Kısrağını arkasından çekerek dolanan Aiellerin arasından geçerek Lan onu ayağa kaldırırken yanına vardı. Moiraine çoktan yanında bitmiş, görünürde sakin sakin Rand'ı inceliyordu... ve ağzının köşelerindeki hafif gerginlik delikanlının kulaklarını çekmek istediğini gösteriyordu.

"Başardım," dedi Rand nefes nefese, çevresine bakınarak. Dik durmasını sağlayan tek şey Muhafız'ın desteğiydi; yüzü solgun ve gergindi, tıpkı ölüm döşeğindeki bir adam gibi.

"Yaklaştın," dedi Moiraine serinkanlılıkla. Aşırı serinkanlı. "*Angreal* işi başarmak için yeterli değildi. Bunu bir daha yapmamalısın. Risk alacaksan, mantığa vurulmalı ve güçlü bir amaç için olmalı. Öyle olmalı."

"Ben risk almam, Moiraine. İşini şansa bırakan kişi Mat'tir." Rand sağ elini açtı; *angreal,* küçük, şişman adam kılıcının ucunu derisine, balıkçıl izinin hemen yanına batırmıştı. "Belki de haklısın. Belki biraz daha güçlü bir *angreal*'e ihtiyacım vardı. Belki biraz..." Yorgun bir kahkaha attı. "İşe yaradı, Moiraine. Önemli olan bu. Hepsini arkada bıraktım. İşe yaradı."

"Önemli olan da bu," dedi Lan başını sallayarak.

Egwene sinirli sinirli cıkladı. Erkekler. Biri neredeyse kendini öldürüyordu, sonra bu konuda şaka yapıyor ve diğeri ona doğru şeyi yaptığını söylüyor. Bunlar hiç büyümeyecek mi?

"Yönlendirmenin yorgunluğu hiçbir şeye benzemez," dedi Moiraine. "Seni ondan tamamen arındıramam, bu kadar çok yönlendirdikten sonra değil, ama elimden geleni yapacağım. Belki kalan yorgunluk sana gelecekte daha dikkatli olayı hatırlatır." Gerçekten kızgındı; sesinde kesinlikle bir tatmin tınısı vardı.

Rand'ın başını ellerine almak için uzanırken, Aes Sedai *saidar*'ın parıltısına sarıldı. Rand'dan ürpertili bir inleme koptu ve kontrol edilemez bir biçimde titremeye başladı. Daha sonra kadını silkeledi, Lan'in ellerinden de kurtuldu.

"Sor, Moiraine," dedi Rand soğuk bir tavırla, *angreal*'i kemer kesesine sokarak. "İlk önce sor. Ben dilediğin zaman, dilediğin şeyi yapacağın kucak köpeğin değilim." Minik kan sızıntısını silmek için ellerini birbirine sürttü.

Egwene yine sinirle homurdandı. Çocuksu ve üstelik nankör. Rand artık yardımsız ayakta durabiliyordu, ama gözlerinde hâlâ bitkin bir ifade vardı; minik yaranın hiç olmamış gibi kaybolduğunu bilmek için Egwene'in

avucuna bakması gerekmiyordu. Kesinlikle nankör. Şaşırtıcı şekilde. Lan Moiraine ile böyle konuştuğu için onu paylamadı.

Egwene Aiellerin katırları susturduktan sonra sessizliğe gömülmüş olduğunu fark etti. Hepsi ihtiyatla uzaklara bakıyordu; vadiye ve Rhuidean olması gereken sislere sarınmış şehre değil, yaklaşık sekiz yüz metre uzakta, iki yanlarındaki iki kampa. Alçak, yanları açık çadır yığınlarından iki küme, biri diğerinin iki katı kadar büyük, dağ yamacına tutunuyor, neredeyse üzerinde kayboluyorlardı, ama iki kamptaki gri kahverengi Aieller açıkça görülebiliyordu. Ellerinde kısa mızraklar ve ok takılmış kemik yaylar, şimdiye kadar takmamış olanlar peçelerini takıyordu. Saldırmaya hazır, ayak uçlarında pozisyon almış gibi görünüyorlardı.

"Rhuidean'ın barışı," diye seslendi bir kadının sesi yamacın yukarısından ve Egwene çevresindeki Aiellerin gerginliğinin çözüldüğünü hissetti. Çadırların arasındakiler peçelerini indirmeye başladılar, ama yine de ihtiyatla izlemeye devam ettiler.

Egwene dağın daha yukarısında daha küçük bir kamp olduğunu fark etti, o alçak çadırlardan birkaç tanesi küçük, düz bir alana kurulmuştu. O kamptan aşağı dört kadın yürüyordu, koyu renk, geniş etekler ve bol, beyaz gömlekler içinde ağırbaşlı ve vakurdular, Egwene'in başını döndürmeye başlayan sıcağa rağmen omuzlarına kahverengi ve gri şallar atmışlardı, fildişinden ve altından yapılmış çok fazla kolye ve bilezik takmışlardı. İkisinin saçları beyaz, birinin güneş rengiydi ve arkalarında, bellerine kadar sarkıyor, alınlarına bağladıkları katlanmış mendillerle yüzlerinden uzak tutuluyordu.

Egwene beyaz saçlı kadınlardan birini tanıdı: Amys, *Tel'aran'rhiod*'da tanıştığı Bilge. Yine Amys'in güneşle kararmış hatları ile kar beyazı saçlarının oluşturduğu zıtlık karşısında etkilendi; Bilge o kadar yaşlı görünmüyordu. Diğer beyaz saçlı kadının kırışık, büyükanne gibi bir yüzü vardı. Kalanlardan biri, siyah saçlarında gri tutamlar olan da onun kadar yaşlı görünüyordu. Egwene hepsinin Bilge olduğundan ve büyük olasılıkla Moiraine'e yazılan mektubu imzalayan kişiler olduklarından emindi.

Aiel kadın, Geçit Taşı'nın çevresinde toplananların on adım yukarısında durdu ve büyükanne yüzlü kadın ellerini açarak yaşlı, ama güçlü bir sesle konuştu. "Rhuidean'ın barışı üzerinizde olsun. Chaendaer'e gelenler kendi yerleşimlerine barış içinde dönebilir. Yerde kan olmayacak."

Bunun üzerine Tear'dan gelen Aieller ayrılmaya başladılar, çabucak yük katırlarını ve sepetlerdeki malları paylaştılar. Artık topluluklarına göre

ayrılmıyorlardı; Egwene değişik gruplarla giden Kızlar gördü, bazıları Rhuidean'ın barışına aldırmadan birbirlerinden ve kamplardan kaçınarak dağı dolanarak uzaklaşmaya başladı. Diğerleri, sonunda silahların indirilmiş olduğu çadır kümelerine yürüdü.

Rhuidean'ın barışına herkes güvenmiyordu. Lan kınından çıkarmadığı kılıcın kabzasını bıraktı. Egwene adamın elini kılıcına götürdüğünü görmemişti bile. Mat telaşla kol yenine iki hançer soktu. Rand başparmaklarını kemerine takmış, ayakta duruyordu, ama gözlerinde açık bir rahatlama ifadesi vardı.

Egwene, Amys'e yaklaşmadan önce birkaç soru sormak için Aviendha'yı aradı. Kuşkusuz Aiel kadın kendi topraklarında Bilgeler hakkında biraz daha açık olabilirdi. Kızı gördü, omzunda tıngırdayan iri bir jüt çuval ve iki rulo yapılmış duvar halısı taşıyarak hızla büyük kamplardan birine yürüyordu.

"Sen kalacaksın, Aviendha," dedi saçlarında gri tutamlar olan Bilge yüksek sesle. Aviendha kimseye bakmadan olduğu yerde kaldı.

Egwene ona gidecek oldu, ama Moiraine şöyle mırıldandı: "İşe karışmaman en iyisi. Kızın duygudaşlık isteyeceğini sanmıyorum ve önersen de başka bir şey sanacak."

Egwene elinde olmadan başını salladı. Aviendha gerçekten de yalnız kalmak istiyordu. Bilgeler ondan ne istiyordu? Bir kuralı, bir yasayı mı ihlal etmişti?

Kendisi biraz arkadaş bulmaktan şikâyetçi olmazdı. Orada, çevresinde Aieller yokken ve çadırların arasındaki herkes durmuş izlerken kendini çok açıkta hissediyordu. Taş'tan gelen Aieller tam olarak dostça olmasa da nazik davranmışlardı; izleyenlerde o da yoktu. *Saidar*'a sarınmamak güçtü. Yalnızca, yüzündeki tere rağmen ağırbaşlı ve sakin kalan Moiraine ile çevresindeki kayalar kadar kayıtsız Lan onu bundan alıkoyuyordu. Tehlike olsa onlar bilirdi. Onlar durumu kabul ediyorsa, Egwene de edecekti. Ama o Aiellerin bakmayı bırakmalarını diliyordu.

Rhuarc gülümseyerek yamacı tırmandı. "Geri döndüm Amys, ama senin beklediğin gibi değil, iddiaya girerim."

"Bugün burada olacağını biliyordum, yüreğimin gölgesi." Kahverengi şalının kollarına düşmesine izin vererek uzanıp adamın yanağına dokundu. "Karı-kardeşim sana yüreğini gönderdi."

"Düşgörme hakkında kastettiğin buydu," dedi Egwene alçak sesle Moiraine'e. Duyabilecek kadar yakın tek kişi Lan'di. "Bu yüzden Rand'ın

bizi buraya Geçit Taşı'nı kullanarak getirmeye çalışmasına razı oldun. Onlar biliyordu ve sana mektupta bildirmişti. Hayır, bu mantıklı gelmiyor. Geçit Taşı'ndan bahsetmiş olsalar Rand'ı vazgeçirmeye çalışmazdın. Ama burada olacağımızı biliyorlardı."

Moiraine gözlerini Bilgelerden ayırmadan başını salladı. "Bizimle bugün, burada, Chaendaer'de buluşacaklarını yazmışlardı. Bunun... olası olmadığını düşündüm... ta ki Rand Taşlardan bahsedene kadar. Rand burada bir tane olduğundan emin konuştuğunda... vazgeçiremeyeceğim kadar emin konuştuğunda... Aniden Chaendaer'e bugün ulaşmamız *çok* olası görünmeye başladı, diyelim."

Egwene sıcak havadan derin bir nefes çekti. Demek Düşgörenlerin yapabildiği şeylerden biri buydu. Öğrenmeye başlamak için sabırsızlanıyordu. Rhuarc'ın peşinden gidip kendini Amys'e tanıtmak istedi... yeniden tanıtmak... Ama Rhuarc ve Amys birbirlerinin gözlerine, başkalarını dışlayan bir tavırla bakıyorlardı.

Kampların her birinden birer adam çıkmıştı, biri uzun boylu, geniş omuzlu, alev saçlı, daha orta yaşlarına ulaşmamış bir adam, diğeri daha yaşlı, daha esmer, aynı ölçüde uzun boylu ve daha inceydi. Rhuarc ve Bilgelerin iki yanında durdular. Yaşlı ve kösele suratlı adamın ağır çelikli bir kemer bıçağından başka görünür silahı yoktu, ama diğeri mızraklar ve kösele bir kalkan taşıyordu ve Rhuarc'a bakarken başını vahşi, gururlu bir tavırla kaldırarak kaşlarını çatıyordu.

Rhuarc onu görmezden geldi ve yaşlı adama döndü. "Seni görüyorum, Heirn. Boy şeflerinden biri benim öldüğüme mi karar verdi? Yerimi kim almak istiyor?"

"Seni görüyorum, Rhuarc. Taardadlardan hiçbiri Rhuidean'a girmedi; girmeyi de istemiyor. Amys bugün seninle burada buluşmaya geleceğini söyledi, diğer Bilgeler de onunla yolculuk etti. Güvenle geldiklerini görmek için Jindo'dan bu adamları getirdim."

Rhuarc ciddi ciddi başını salladı. Egwene önemli bir şey söylendiğini ya da ima edildiğini hissediyordu. Bilgeler alev saçlı adama bakmıyordu, Rhuarc ya da Heirn de öyle, ama adam hepsi gözlerini ona dikmiş gibi kızardı. Egwene Moiraine'e baktı ve kadın başını hafifçe salladı; Aes Sedai de anlamamıştı.

Lan, ikisinin arasına eğildi ve çok alçak sesle konuştu. "Bir Bilge, hangi klandan olursa olsun her yere güven içinde gidebilir. Sanıyorum kan davaları bile Bilgelere dokunmuyor. Bu Heirn Rhuarc'ı diğer kamptakiler

her kimse, onlardan korumak için gelmiş, ama bunu söylemek şerefli olmaz." Moiraine tek kaşını azıcık kaldırdı ve adam ekledi, "Onlar hakkında fazla bilgim yok, ama seninle tanışmadan önce sık sık savaştım onlarla. Sen onlar hakkında bana hiç soru sormadın."

"Bunu telafi edeceğim," dedi Aes Sedai kuru kuru.

Bilgelere ve üç adama bakınca Egwene'in başı döndü. Lan, ellerine kapağı açılmış deri bir su matarası verdi ve Egwene başını arkaya atıp minnetle içti. Su ılıktı ve deri kokuyordu, ama bu sıcakta kaynaktan taze doldurulmuş gibi geliyordu. Yarısı dolu şişeyi Moiraine'e uzattı, kadın esirgeyerek içti ve matarayı geri uzattı. Egwene gözlerini kapatarak memnunlukla kalanı da içti; başının üzerine su döküldü ve gözlerini çabucak açtı. Lan tepesinden aşağı bir su matarası boşaltıyordu ve Moiraine'in saçları da ıslaktı.

"Alışık değilseniz bu sıcak sizi öldürebilir," diye açıkladı Muhafız, ceketinden çıkardığı iki sade, beyaz eşarbı ıslatarak. Onun talimatı ile Egwene ve Moiraine ıslak kumaşları alınlarına sardılar. Rand ve Mat de aynısını yapıyordu. Lan kendi başını güneşe karşı korumasız bıraktı; adam hiçbir şeyden etkilenmiyor gibiydi.

Rhuarc ile yanındaki Aieller arasındaki sessizlik uzamıştı, ama klan şefi sonunda alev saçlı adama döndü. "Shaidoların klan şefi yok mu, Couladin?"

"Suladric öldü," diye yanıt verdi adam. "Muradin Rhuidean'a girdi. Başarısız olursa ben gireceğim."

"Sormadın, Couladin," dedi büyükanneye benzeyen Bilge o ince, ama güçlü sesle. "Muradin başarısız olursa sor. Dört kişiyiz, evet ya da hayır diyecek kadar kalabalık."

"Bu benim hakkım, Bair," dedi Couladin öfkeyle. Engellenmeye alışık olmayan bir adam gibi görünüyordu.

"Sormak hakkın," diye yanıt verdi ince sesli kadın. "Yanıt vermek de bizim hakkımız. Muradin'e ne olursa olsun girmene izin verileceğini sanmıyorum. İçten kusurlusun, Couladin." Gri şalını kaldırdı ve gerekli bulduğundan daha fazla konuştuğunu ima eden bir tavırla omuzlarına sardı.

Alev saçlı adamın yüzü kızardı. "Birincil-kardeşim klan şefi olarak işaretlenmiş olarak dönecek ve Shaidoları her tür şerefe taşıyacağız! Biz!.." Neredeyse titreyerek ağzını kapattı.

Egwene, adam yakınlarında kalırsa gözünü ondan ayırmamaya karar verdi. Ona köydeki Congarları ve Coplinleri hatırlatıyordu, kibir ve bela

doluydu. Daha önce Aiellerin böylesine ham duygular teşhir ettiğini kesinlikle hiç görmemişti.

Amys, onu aklından çoktan çıkarmış gibiydi. “Seninle gelen biri var, Rhuarc,” dedi. Egwene, kadının kendisiyle konuşmasını bekliyordu, ama Amys’in bakışları doğrudan Rand’a döndü. Moiraine’in şaşırmadığı açıktı. Egwene Bilgelerin gönderdiği mektupta, Aes Sedai’nin açıklamadığı neler olduğunu merak etti.

Rand bir an şaşırmış göründü, tereddüt etti, ama sonra yamaç yukarı yürüyüp kadının göz hizasında, Rhuarc’ın yanında durdu. Beyaz gömleği terle bedenine yapışmıştı ve pantolonunda koyu renk lekeler yaratmıştı. Başına bağladığı kıvrılmış kumaş ile, Taşın Yüreği’nde göründüğü kadar görkemli görünmediği kesindi. Sol ayağını öne atarak, sol elini dizine koyarak ve sağ avucunu öne uzatıp eğilerek tuhaf bir selam verdi.

“Kan hakkıyla,” dedi, “Rhuidean’a girme izni istiyorum, atalarımızın onuru ve eskiden olanın anısı için.”

Amys açık şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve Bair mırıldandı, “Kadim bir biçim, ama soru soruldu. Ben evet diyorum.”

“Ben de evet diyorum, Bair,” dedi Amys. “Seana?”

“Bu adam Aiel değil,” diye araya girdi Couladin öfkeyle. Egwene adamın hemen hemen her zaman öfkeli olduğunu tahmin etti. “Bu topraklarda bulunmak bile onun için ölüm demek! Rhuarc onu neden getirdi? Neden?..”

“Bir Bilge’yi sorgulamak mı istiyorsun, Couladin?” diye sordu Bair, yüzündeki kırışıklar kaş çatışı ile derinleşerek. “Üzerine bir elbise giy ve bana gel, bakalım eğitilebilir misin. O zamana kadar, Bilgeler konuşurken sessiz ol!”

“Annem Aiel’di,” dedi Rand gergin bir sesle.

Egwene ona baktı. Kari al’Thor daha Egwene beşiğindeyken ölmüştü, ama Tam’in karısı Aiel olsaydı Egwene kesinlikle duyardı. Moiraine’e baktı; Aes Sedai pürüzsüz bir yüzle, sakin sakin izliyordu. Rand; boyu, gri mavi gözleri ve kızıl saçları ile Aiellere epey benziyordu, ama bu saçmalıktı.

“Annen değil,” dedi Amys yavaşça. “Baban.” Egwene başını iki yana salladı. Bu deliliğe yaklaşıyordu. Rand ağzını açtı, ama Amys onun konuşmasına izin vermedi. “Seana, sen ne diyorsun?”

“Evet,” dedi saçlarında gri tutamlar olan kadın. “Melaine?”

Dördü arasındaki son kadın, altın kızıl saçları olan Egwene'den ancak on on beş yaş büyük olabilirdi. O tereddüt etti. "Yapılmalı," dedi sonunda, gönülsüzce. "Evet diyorum."

"Yanıtını aldın," dedi Amys Rand'a. "Rhuidean'a girebilirsin ve..." Mat yukarı tırmanıp Rand'ın selamını beceriksizce taklit ederken sustu.

"Ben de Rhuidean'a girme izni istiyorum," dedi titreyerek.

Dört Bilge ona bakakaldı. Rand'ın başı hızla, şaşkınlık içinde ona döndü. Egwene kimsenin kendisinden daha fazla şok geçirmiş olabileceğini sanmıyordu, ama Couladin yanıldığını gösterdi. Hırlayarak mızraklarından birini kaldırdı ve Mat'in göğsüne savurdu.

Amys ve Melaine *saidar* parıltısına sarındı ve Hava akışları alev saçlı adamı havaya kaldırıp bir düzine adım arkaya fırlattı.

Egwene, iri iri açılmış gözlerle bakakaldı. Yönlendirebiliyorlardı. En azından ikisi yapabiliyordu. Aniden o beyaz saçların altında Amys'in genç hatları ne olduklarını anlattı ona, Aes Sedai yaşsızlığına çok yakın bir şey. Moiraine kesinlikle kıpırtısız, bekliyordu. Ama Egwene onun düşüncelerinin vızıldadığını duyabiliyordu neredeyse. Bunun kendisi kadar Aes Sedai için de sürpriz olduğu açıktı.

Couladin yerden kalkarak çömeldi. "Bu dışarlıklıyı bizden biri gibi kabul ediyorsunuz," diye hırladı. Mat, üzerinde kullanmaya çalıştığı mızrak ile Rand'a işaret etti. "Siz söylüyorsanız, öyle olsun. Yine de o yumuşak bir ıslaktopraklı ve Rhuidean onu öldürecek." Mızrağını hançerini fark edilmeden kol yenine sokmaya çalışan Mat'e doğrulttu. "Ama o... burada bulunmak bile onun için ölüm demek, bir de Rhuidean'a girme izni isteme saygısızlığını göstermek! Kandan olanlar dışında kimse giremez. Hiç kimse!"

"Çadırlarına dön, Couladin," dedi Melaine soğuk soğuk. "Sen de, Heirn. Sen de, Rhuarc. Bu Bilgelerin işi ve soranlar dışında hiçbir erkeği ilgilendirmez. Gidin!" Rhuarc ve Heirn başlarını salladılar ve sohbet ederek küçük çadır kümesine doğru uzaklaştılar. Couladin Rand ve Mat'e, Bilgelere dik dik baktı, sonra hızla döndü ve büyük kampa doğru uzun adımlarla uzaklaştı.

Bilgeler bakıştılar. Endişeli bakışmalar, diyebilirdi Egwene, ama diledikleri zaman yüzlerini ifadesiz tutmak konusunda onlar da Aes Sedailer kadar iyiydi.

"İzin verilemez," dedi Amys sonunda. "Genç adam, ne yaptığını bilmiyorsun. Diğerleri ile geri dön." Gözleri şimdi rüzgârla süpürülen Geçit

Taşı’nın yanında, atları ile yalnız duran Egwene, Moiraine ve Lan’in üzerinde dolaştı. Egwene o bakışlarda tanıma bulamadı.

“Yapamam.” Mat’in sesi ümitsizdi. “Buraya kadar geldim, ama bu sayılmıyor, öyle mi? Rhuidean’a gitmek zorundayım.”

“İzin verilemez,” dedi Melaine keskin bir sesle, uzun, kızıl altın saçları başını sallarken savrularak. “Damarlarında Aiel kanı yok.”

Rand bu sırada Mat’i inceliyordu. “O benimle geliyor,” dedi aniden. “Bana izin verdiniz ve siz ne derseniz deyin benimle gelecek.” Bilgelere baktı, meydan okurcasına değil, yalnızca kararlılıkla. Egwene bu halini biliyordu; Bilgeler ne derse desin gerilemeyecekti.

“İzin verilmez,” dedi Melaine kararlılıkla, kardeşlerine hitap ederek. Şalını çekip başını örttü. “Yasa açık. Hiçbir kadın Rhuidean’a ikiden fazla kez giremez ve hiçbir adam birden fazla kez giremez, Aiel kanından olmayanlar hiç giremez.”

Seana başını iki yana salladı. “Çok şey değişiyor, Melaine. Eski âdetler...”

“Bu o kişiyse,” dedi Bair. “Değişim Zamanı yakın. Chaendaer’de Aes Sedai ve renk değiştiren pelerini ile *Aan’allein* duruyor. Eski âdetlere tutunmaya devam edebilir miyiz? Ne kadar çok şeyin değişeceğini bilerek?”

“Tutunamayız,” dedi Amys. “Her şey artık değişimin eşiğinde duruyor. Melaine?” Altın saçlı kadın çevredeki dağlara ve aşağıdaki sisler arasındaki şehre baktı, sonra içini çekerek başını salladı. “Oldu,” dedi Amys, Rand’a ve Mat’e dönerek. “Siz,” diye başladı, sonra durdu. “Kendinize ne isim veriyorsunuz?”

“Rand al’Thor.”

“Mat. Mat Cauthon.”

Amys başını salladı. “Sen, Rand al’Thor, Rhuidean’ın yüreğine, merkezine gitmelisin. Onunla gitmek istiyorsan, Mat Cauthon, öyle olsun, ama bil ki, Rhuidean’ın yüreğine giren pek çok adam geri dönmez ve bazıları delirerek döner. Kırılış’tan sonraki gezginliğimizin anısına yanınızda ne yiyecek, ne su götüreceksiniz. Jenn’in onuruna, Rhuidean’a, kendi elleriniz ve kendi yüreğiniz dışında tamamen silahsız gitmelisiniz. Silahlarınız varsa, onları önümüze, yere koyun. Döndüğünüz zaman orada olacaklar. Dönerseniz.”

Rand kemer bıçağını kınından çıkardı ve Amys’in ayaklarının dibine bıraktı. Bir an sonra yeşil taştan küçük, şişman adam oymasını da bıraktı. “Yapabileceğimin en iyisi bu,” dedi.

Mat, kemer bıçağı ile başladı ve kol yenlerinden, ceketinin altından hançerler çekerek devam etti, hatta ensesinden bile bir tane çıkardı. Oluşturduğu yığın, Aiel kadınları bile etkiledi. Duracak oldu, kadınlara baktı, sonra çizmelerinden birer tane daha çekti. “Onları unutmuşum,” dedi sırıtıp omuzlarını silkerek. Bilgelerin gözlerini kırpmadan bakmaları sırıtmasını yüzünden sildi.

“Onlar Rhuidean’a yeminliler,” dedi Amys resmi bir biçimde, adamların başlarının üzerinden bakarak ve diğer üçü birlikte yanıt verdi. “Rhuidean ölülere ait.”

“Dönene kadar yaşayanlarla konuşamazlar,” dedi Amys ve diğerleri yanıt verdi: “Ölüler yaşayanlarla konuşmaz.”

“Bir kez daha yaşayanların arasında durana kadar onları görmeyiz.” Amys şalım gözlerinin üzerine çekti ve diğer üçü de teker teker aynı şeyi yaptı. Yüzlerini gizledikten sonra bir ağızdan konuştular. “Yaşayanların arasından defolun ve kaybedilenlerin anıları ile bizi rahatsız etmeyin. Ölülerin gördüğünden bahsetmeyin.” Sonra susarak orada durdular, şallarını indirmeden beklediler.

Rand ve Mat bakıştılar. Egwene onlara gitmek, onlarla konuşmak istiyordu... yüzlerinde huzursuz olduklarını ya da korktuklarını belli etmek istemeyen erkeklerin aşırı düzgün ifadeleri vardı... ama bu, töreni bozabilirdi.

Sonunda Mat bir kahkaha attı. “Eh, herhalde en azından ölüler birbirleri ile konuşabiliyordur. Acaba bu... Fark etmez. Sence ata binsek olur mu?”

“Sanmıyorum,” dedi Rand. “Yürümemiz gerektiğini tahmin ediyorum.”

“Ah, ağrıyan ayaklarım kavrulsun. O zaman şu işi yapsak iyi olacak. Oraya ulaşmak bile akşamın yarısını alır. Eğer şanslıysak.”

Dağdan aşağı yürümeye başlamadan önce, Rand, hiçbir tehlike, hiçbir ters olay olmadığına onu ikna etmeye çalışırcasına Egwene’e güven verici bir gülümseme ile baktı. Mat’in sırıtışı, bir çatının zirvesinde dans etmek gibi özellikle aptalca bir şey yaptığı zamanları hatırlatıyordu.

“Sen... *delice*... bir şey yapmayacaksın, değil mi?” dedi Mat. “Ben canlı dönmeyi düşünüyorum.”

“Ben de öyle,” diye yanıt verdi Rand. “Ben de öyle.”

İşitme alanından çıktılar, indikçe küçüldüler, küçüldüler. İnsan oldukları zar zor seçilebilen minicik şekiller olduklarında Bilgeler şallarını indirdi.

Egwene elbisesini düzelterek ve bu kadar terli olmamayı dileyerek Sis ile arasındaki kısa mesafeyi tırmandı. “Amys? Ben Egwene al’Vere, Sen

benim...”

Amys elini kaldırarak sözünü kesti, sonra Lan’in Moiraine ve Aldieb’in arkasından Mandarb, Zar ve Jeade’en’in dizginlerini çektiği yere baktı. “Bu artık kadınların işi, *Aan’allein.* Sen kenara çekilmelisin. Çadırlara git. Rhuarc sana su ve gölge sunacaktır.”

Lan, Moiraine’in hafifçe başını sallamasını bekledi, sonra o da başını sallayıp Rhuarc’ın gittiği yöne yürüdü. Sırtında asılı duran renk değiştiren pelerin zaman zaman ona üç atın önünde yürüyen, bedensiz bir baş ve kollar görünümü veriyordu.

“Ona neden öyle diyorsunuz?” diye sordu Moiraine Lan işitme alanından çıktıktan sonra. “Tek Adam. Onu tanıyor musunuz?”

“Onu tanıyoruz, Aes Sedai.” Amys unvanı, iki eşit olarak konuşuyorlarmış gibi telaffuz etmişti. “Malkierlilerin sonuncusu. Uzun zaman önce ulusu onun tarafından yok edilmiş olsa da, Gölge’ye karşı savaşını bırakmayacak adam. Onda çok şeref var. Düşümde sen gelirsen, hemen hemen kesinlikle *Aan’allein*’in de geleceğini görmüştüm, ama sana itaat ettiğini bilmiyordum.”

“O benim Muhafızım,” dedi Moiraine kısaca.

Egwene sesine rağmen Aes Sedai’nin kafasının karıştığını biliyordu ve sebebini anlamıştı. Lan Moiraine ile *hemen hemen* kesinlikle mi gelecekti? Lan hep Moiraine’i takip ederdi; gözünü kırpmadan Kıyamet Çukuru’na giderdi onunla. Egwene için *“gelirsen”* kısmı da aynı ölçüde ilgi çekiciydi. Bilgeler geleceğini biliyorlar mıydı, bilmiyorlar mıydı? Belki de bir Düş’ü yorumlamak umduğu kadar açık bir iş değildi. Tam soracaktı ki Bair konuştu.

“Aviendha? Buraya gel.”

Aviendha bir kenarda avunmaz bir tavırla çökmüş, kollarını dizlerine sarmış, yere bakıyordu. Yavaşça ayağa kalktı. Egwene aksinden emin olmasaydı, genç kadının korktuğunu düşünürdü. Aviendha ayak sürüyerek Bilgelerin durduğu yere tırmandı ve çantasını, rulo yapılmış duvar halılarını ayaklarının dibine bıraktı.

“Zamanı geldi,” dedi Bair nazikçe. Yine de o açık mavi gözlerde müsamaha yoktu. “Mızraklarla elinden geldiğince uzun koştun. Koşman gerekenden daha uzun.”

Aviendha başını meydan okurcasına kaldırdı. “Ben Mızrağın Kızı’yım. Bilge olmak istemiyorum. Olmayacağım!”

Bilgelerin yüzü sertleşti. Egwene'in aklına köyde, bir aptallık yapmak üzere olan bir kadınla yüzleşen Kadın Kurulu geldi.

"Sana zaten benim zamanımda olduğundan daha nazik davranıldı," dedi Amys taş gibi bir sesle. "Çağrıldığım zaman ben de reddetmiştim. Mızrak, kardeşlerim gözlerimin önünde mızraklarımı kırdı. Ellerimi ve ayaklarımı bağlayıp, üzerimde kendi derim dışında hiçbir şey olmadan Bair ile Coedelin'in önüne götürdüler."

"Kolunun altına da cici bir oyuncak bebek sokuşturulmuştu," dedi Bair kuru kuru. "Ne kadar çocuksu davrandığını hatırlatması için. Hatırladığım kadarıyla, ilk ayda dokuz kere kaçtın."

Amys sertçe başını salladı. "Ve her biri için çocuk gibi ağlamam sağlandı. İkinci ayda yalnızca beş kere kaçtım. Bir kadının olabileceği kadar güçlü ve sert olduğumu sanıyordum. Ama akıllı değildim; senin benim olabileceğimden çok daha güçlü ve sert olduğunu öğrenmem yarım senemi aldı, Bair. Zaman içinde halkıma karşı görevlerimi ve borçlarımı öğrendim. Sen de öğreneceksin, Aviendha. Sen ve ben gibiler bunu borçludur. Çocuk değilsin. Oyuncak bebekleri –ve mızrakları– bir kenara bırakmanın ve olman gerektiği gibi bir kadın olmanın zamanı geldi."

Aniden Egwene neden baştan beri Aviendha'ya yakınlık duyduğunu, neden Amys ve diğerlerinin onun Bilge olmasını istediklerini anladı. Aviendha yönlendirebiliyordu. Kendisi gibi, Elayne ve Nynaeve gibi –ve Moiraine gibi– o da yalnızca yönlendirmeyi öğrenme yeteneği olan değil, doğuştan yönlendirebilen, ne yaptığını biliyor olsa da olmasa da sonunda Gerçek Kaynak'a dokunacak kadınlardan biriydi. Moiraine'in yüzü kıpırtısız ve sakindi, ama Egwene onun gözlerinde doğrulama gördü. Kuşkusuz Aes Sedai Aiel kadına yaklaştığı anda bunu anlamıştı. Egwene Amys ve Melaine ile de aynı yakınlığı hissettiğini fark etti. Ama Bair ile Seana'ya karşı değil. Yalnızca ilk ikisi yönlendirebiliyordu; bundan emindi. Ve şimdi aynısını Moiraine'de de hissediyordu. Bu hissi ilk defa yaşıyordu. Aes Sedai uzak bir kadındı.

Anlaşılan, Bilgelerin en azından bazıları Moiraine'in yüzünde fazlasını görmüştü. "Onu Beyaz Kulenize götürmek istemiştin," dedi Bair. "Sizden biri olsun diye. O bir Aiel, Aes Sedai."

"Doğru düzgün eğitilirse çok güçlü olabilir," diye yanıt verdi Moiraine. "Egwene'in olacağı kadar güçlü. Kule'de, o güce ulaşabilir."

"Biz de ona öğretebiliriz, Aes Sedai." Melaine'in sesi rahattı, ama o yeşil bakışlar horgörüyle renklenmişti. "Daha iyi öğretebiliriz. Aes

Sedailerle konuştum. Siz Kule'de kadınların üzerine titriyorsunuz. Üç Kat Topraklar kadınların üzerine titremek için uygun yerler değildir. Sizin daha ona oyunlar oynatacağınız zamanda Aviendha neler yapabileceğini öğrenmiş olacak."

Egwene, Aviendha'ya endişeli bir bakış fırlattı; genç kadın ayaklarına bakıyordu, meydan okuması kaybolmuştu. Kule'de eğitim görmenin *üzerine titrenmek* olduğunu düşünüyorlarsa... Egwene çömezken daha önce çalışmadığı kadar sıkı çalıştırılmış, daha önce yapılmadığı kadar sıkı disiplin altına alınmıştı. Aiel kadın için gerçek bir duygudaşlık sancısı hissetti.

Amys ellerini uzattı ve Aviendha gönülsüzce mızraklarını ve kalkanını verdi. Bilge onları bir kenara fırlattığında irkildi. Aviendha, yavaşça çantası içindeki yayını sırtından indirdi ve teslim etti; sadağını ve kını içindeki bıçağını taşıyan kemerini çözdü. Amys her birini aldı ve çöp gibi fırlattı; Aviendha her seferinde irkildi. Mavi yeşil gözlerinin birinin kenarında bir gözyaşı titreşti.

"Ona bu şekilde davranmak zorunda mısınız?" diye sordu Egwene öfkeyle. Amys ve diğerleri ifadesiz bakışlarını ona çevirdiler, ama Egwene sindirilmesine izin vermeyecekti. "Onun değer verdiği şeylere çöp gibi davranıyorsunuz."

"Onları çöp olarak görmeli," dedi Seana. "Geri döndüğü zaman –eğer geri dönerse– onları yakacak ve küllerini saçacak. Metali basit şeyler yapması için bir demirciye verecek. Silah değil. Hatta et bıçağı bile değil. Kova, tencere, çocuklar için yapboz. Yapıldıkları zaman kendi elleriyle vereceği şeyler."

"Üç Kat Topraklar yumuşak değildir, Aes Sedai," dedi Sair. "Burada yumuşak şeyler ölür."

"*Cadin'sor,* Aviendha." Amys yerdeki silahlara işaret etti. "Geri döndüğünde yeni giysilerin bekliyor olacak."

Aviendha donuk tavırlarla soyundu; ceketini, pantolonunu, yumuşak çizmelerini, her şeyi yığının üzerine attı. Egwene ayakkabılarının içinde kendi ayaklarının kavrulduğunu hissettiği halde o ayak parmaklarını bile oynatmadan çırılçıplak durdu. Egwene, Beyaz Kule'de kendi giysilerinin yakılmasını izlediği zamanı hatırladı, önceki yaşamına ait bağların kesilmesi, ama böyle bir şey değildi. Bu kadar sert değildi.

Aviendha, yığına çuvalı ve duvar halılarını eklemek üzereyken, Seana onları elinden aldı. "Bunları alabilirsin. Dönersen. Dönmezsen, senin

hatıran olarak ailene gidecekler.”

Aviendha başını salladı. Korkmuş görünmüyordu. Gönülsüz, öfkeli, hatta asık suratlı, ama korkmuş değil.

“Rhuidean’da,” dedi Amys, “şu şekilde düzenlenmiş üç halka göreceksin.” Havada, ortada birleşen üç halka çizdi. “İstediğinden gir. Geleceğinin değişerek önünde serildiğini göreceksin. Sana tam olarak rehberlik etmeyecekler, en iyisi de bu, çünkü uzun süre duyduğun hikâyeler gibi solacaklar, ama ne kadar küçümsesen de senin için olması gereken ve ne kadar umut beslesen de olmaması gereken bazı şeyleri tanımana yetecek kadarını hatırlayacaksın. Bu bilge olarak anılmanın başlangıcıdır. Bazı kadınlar halkalardan asla dönmez; belki de gelecekle yüzleşememişlerdir. Halkalarda hayatta kalanların bazıları Rhuidean’da, yüreğe yapacakları ikinci yolculukta hayatta kalamaz. Sen daha zorlu ve tehlikeli bir hayattan, daha yumuşak olan uğruna vazgeçmiyorsun, daha zorlu ve daha tehlikeli bir hayat için vazgeçiyorsun.”

Bir *ter’angreal.* Amys bir *ter’angreal*’i tarif ediyordu. Bu Rhuidean nasıl bir yerdi? Egwene kendini, öğrenmek için oraya gitmeyi dilerken buldu. Bu aptalcaydı. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir *ter’angreal* ile gereksiz risklere girmek için gelmemişti buraya.

Melaine, Aviendha’nın çenesini tuttu ve genç kadının yüzünü kendisine çevirdi. “Gücün var,” dedi sessiz bir güvenle. “Artık silahların güçlü bir zihin ve güçlü bir yürek, ama onları bir mızrağı tuttuğun gibi emin bir tavırla tutmalısın. Onları hatırla, onları kullan, her durumda yardımcı olurlar sana.” Egwene şaşırmıştı. Dördü arasında en son güneş saçlı kadının merhamet göstereceğini sanırdı.

Aviendha başını salladı, hatta gülümsemeyi başardı. “Rhuidean’a giden o adamları geçeceğim. Onlar koşamaz.”

Her Bilge teker teker, hafifçe yanaklarından öptü ve, “Bize geri dön,” diye mırıldandı.

Egwene, Aviendha’nın elini tutup sıktı ve karşılığında onun da kendi elini sıktığını hissetti. Sonra Aiel kadın sıçrayarak dağdan aşağı koşmaya başladı. Gerçekten de Rand ve Mat’e yetişebilirmiş gibi görünüyordu. Egwene, endişe içinde onun uzaklaşmasını izledi. Görünüşe göre bu Kabuledilmişliğe yükseltilmek gibi bir şeydi, ama önce bir çömez eğitimi almadan ve daha sonra teselli edecek kimse olmadan. Kule’ye ilk geldiği gün Kabuledilmişliğe yükseltilmek nasıl bir şey olurdu? Egwene, bu durumda delireceğini düşündü. Nynaeve gücü yüzünden bu şekilde

yükseltilmişti; Egwene, Nynaeve'in Aes Sedailere karşı tatsızlığının kısmen o zaman yaşadıkları yüzünden olduğunu düşünüyordu. *Bize geri dön,* diye düşündü. *Azimli ol.*

Aviendha görüş alanından çıktığında Egwene içini çekti ve Bilgelere döndü. Burada kendi amacı vardı ve onu kendine saklamanın kimseye faydası olmayacaktı. "Amys, *Tel'aran'rhiod*'da bana öğrenmek için gelmem gerektiğini söyledin. Geldim."

"Telaş," dedi beyaz saçlı kadın. "Aviendha *toh*'una karşı böylesine uzun süre çabaladığı için, onlar düşünecek zaman bulmadan Rand al'Thor'u Rhuidean'a göndermezsek Shaidoların burada bile peçe takacaklarından korktuğumuz için telaş ettik."

"Onu öldürmeye çalışacaklarını mı düşünüyorsunuz?" dedi Egwene. "Ama o bulmaları için halkınızı Ejderduvarı'nın ötesine gönderdiğiniz kişi. Şafakla Gelen."

Bair şalını kaldırdı. "Belki öyle. Göreceğiz. Hayatta kalırsa."

"Annesinin gözlerini almış," dedi Amys. "Yüzünden de çok şey almış. Babasından da aldığı özellikler var, ama Couladin yalnızca giysilerini ve atını görebildi. Diğer Shaidolar da aynısını görürdü ve belki de Taardadlar da. Dışarlıklıların bu topraklara gelmesine izin verilmez ve şimdi beş kişisiniz. Hayır, dört; Rand al'Thor, nerede büyümüş olursa olsun dışarlıklı değil. Ama bir dışarlıklının Rhuidean'a girmesine izin verdik ve bu yasak. Biz istesek de istemesek de değişim bir çığ gibi geliyor."

"Gelmeli," dedi Bair. Sesi mutlu çıkmıyordu. "Desen bizi dilediği yere gönderir."

"Rand'ın ebeveynlerini tanıyor muydunuz?" diye sordu Egwene ihtiyatla. Onlar ne derse desin, hâlâ Tam ve Kari al'Thor'u Rand'ın ebeveynleri sayıyordu.

"Bu onun hikâyesi," dedi Amys, "dinlemek isterse." Ağzındaki gerginliğe bakılırsa, konu üzerine tek kelime daha etmeyecekti.

"Gelin," dedi Bair. "Artık telaşa gerek yok. Gelin. Size su ve gölge sunalım."

Gölgeden bahsedilince Egwene'in dizleri boşanacak gibi oldu. Alnındaki ıslak mendil kurumak üzereydi; kafasının tepesi pişiyordu ve kalan yerleri daha iyi durumda değildi. Moiraine minnetle Bilgeleri yamaç yukarı, alçak, açık kenarlı çadır kümesine doğru takip etti.

Sandalet ve başlıklı beyaz cüppeler giymiş uzun boylu bir adam atların dizginlerini aldı. O derin, yumuşak başlığın içinde, bakışlarını indirmiş Aiel

yüzü tuhaf görünüyordu.

“Hayvanlara su ver,” dedi Bair, sonra eğilip alçak, duvarsız çadıra girdi ve adam alnına dokunarak eğildi.

Egwene, Sis’in dizginlerini adama verirken tereddüt etti. Adam kendine güveniyormuş gibi görünüyordu, bir Aiel atlar hakkında ne bilirdi ki? Yine de adamın atlara zarar verebileceğini düşünmüyordu ve çadırın içi harika ölçüde karanlık görünüyordu. Öyleydi de ve dışarısı ile karşılaştırılınca epey serindi.

Çadırın tepesi yükselerek ortadaki delikte son buluyordu, ama o zirvenin altında bile ayakta durmak güçtü. Aiellerin ölü renkli kıyafetlerini telafi etmek istercesine, sert toprağı gizleyecek kadar kalın, canlı renkli halı tabakalarının üzerine geniş, altın rengi püskülleri olan kırmızı yastıklar saçılmıştı. Egwene ve Moiraine, Bilgeleri taklit ederek halının üzerine çöktüler ve bir dirseklerini yastıklara dayadılar. Halka halinde uzanmışlardı, yanlarındaki kadınlara dokunacak kadar yakındılar,

Bair, küçük, pirinç bir gongu vurdu. İki kadın gümüş tepsilerle içeri girdi ve zarafetle eğildiler. Atları alan adam gibi derin başlıkları olan beyaz cüppeler giymişlerdi ve bakışlarını yerden kaldırmıyorlardı. Çadırın ortasında diz çöken biri yastıklara dayanmış uzanan her kadın için bir küçük gümüş kadeh şarap bıraktı, sonra daha iri kadehleri suyla doldurdu. İki kadın tek söz etmeden eğilerek geri geri çıktılar, ışıltılı tepsileri ve boncuk boncuk buğu kaplı sürahileri çadırda bıraktılar.

“Sizin için su ve gölge,” dedi Bair, su kadehini kaldırarak, “özgürce verilmiş. Aramızda kısıtlar olmasın. Herkes buraya, birincil-kardeşleri gibi hoş geldi.”

“Kısıtlar olmasın,” diye mırıldandı Amys ve diğer iki Bilge. Aiel kadınlar birer yudum su aldıktan sonra resmi isimlerini verdiler. Shaarad Aiellerinin Haido boyundan Bair, Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundan Amys. Goshien Aiellerinin Jhirad boyundan Melaine. Nakai Aiellerinin Kara Yamaçlar boyundan Seana.

Egwene ve Moiraine de aynı şekilde yanıt verdi, ama Egwene kendine Yeşil Ajah’tan bir Aes Sedai deyince Moiraine’in ağzı gerildi.

Sanki su ve isimlerini paylaşmak bir duvarı yıkmış gibi, çadırdaki ruh hali elle dokunulur şekilde değişti. Aiel kadınların gülümsemeleri, ince bir gevşeme resmiyetin sona ermesini sağlamıştı.

Egwene şaraptan çok, su için minnettardı. Çadırın içi, dışarısından daha serin olabilirdi, ama hâlâ yalnızca nefes almak bile boğazını kurutuyordu.

Amys’in işareti ile hevesle kupasını ikinci kez su doldurdu.

Beyazlı insanlar onu şaşırtmıştı. Aptalcaydı, ama Bilgeler dışında bütün Aiellerin Rhuarc ve Aviendha gibi savaşçı olduğunu düşünmüştü. Elbette demirciler, dokumacıları ve başka zanaatçıları de vardı; olmak zorundaydı. Neden hizmetkâr olmasın ki? Yalnız, Aviendha Taş’taki hizmetkârları hor görmüş, kaçınabildiği sürece kendi işlerini yapmalarını engellemişti. Alçakgönüllü tavırlar içindeki bu insanlar hiç Aiel gibi davranmıyordu. Egwene iki büyük kampta beyazlı giyinen birini gördüğünü hatırlamıyordu. “Yalnızca Bilgelerin mi hizmetkârı olur?” diye sordu.

Melaine neredeyse yudumladığı şarapla boğulacaktı. “Hizmetkâr mı?” dedi kesik kesik. “Onlar hizmetkâr değil, *gai’shain*.” Bu her şeyi açıklıyormuş gibi konuşmuştu.

Moiraine şarap kadehinin üzerinden hafifçe kaşlarını çattı. “*Gai’shain* mı? Bu nasıl tercüme edilir? ‘Savaşta barışa yemin edenler’ mi?”

“Onlar yalnızca *gai’shain,*” dedi Amys. Anlamadıklarını fark etti. “Beni affedin, ama *ji’e’toh*’u biliyor musunuz?”

“Onur ve borç,” diye yanıt verdi Moiraine hemen. “Ya da belki onur ve görev.”

“Sözcükler bunlar, evet. Ama anlamı. Biz *ji’e’toh* ile yaşarız, Aes Sedai.”

“Onlara her şeyi anlatmaya çalışma, Amys,” diye uyardı Bair. “Bir kez bir ıslaktopraklıya *ji’e’toh*’u anlatmak için bir ay harcadım ve sonunda başlangıçta olduğundan daha fazla sorusu vardı.”

Amys başını salladı. “Özünden ayrılmayacağım. Açıklanmasını dilersen, Moiraine.”

Egwene, hemen Düşgörme ve eğitiminden konuşulmaya başlanmasını tercih ederdi, ama sinir içinde Aes Sedai’nin, “Evet, dilerseniz,” dediğini gördü.

Amys Moiraine’e başını sallayarak başladı. “*Gai’shain* çizgisini basitçe takip edeceğim. Mızrak dansında en büyük *ji,* onur, düşmana öldürmeden ya da herhangi bir şekilde zarar vermeden dokunmaktan gelir.”

“En büyük onur sayılır, çünkü çok zordur,” dedi Seana, mavimsi gri gözleri alayla kırışarak. “Bu yüzden nadiren başarılabilir.”

“En küçük onur öldürmekten gelir,” diye devam etti Amys. “Bir çocuk ya da bir aptal bile öldürebilir. İkisinin arasında, tutsak almak vardır. Özetliyorum, görüyorsunuz. Pek çok derece vardır. *Gai’shain*’lar bu şekilde

tutsak alınır, ama bazen dokunulan bir savaşçı da düşmanının onurunu ve kendi onur kaybını azaltmak için *gai'shain* alınmayı talep edebilir."

"Özellikle Mızrağın Kızları ve Taş Köpekler bununla tanınırlar," diye araya girdi Seana. Amys keskin bakışlarla ona baktı.

"Bunu ben mi anlatıyorum, sen mi? Devam etmek gerekirse. Elbette *gai'shain* alınamayacaklar vardır. Bir Bilge, bir demirci, bir çocuk, hamile bir kadın ya da on yaşın altında çocuğu olan bir kadın. Bir *gai'shain*'ın onu tutsak alana karşı bir *toh*'u vardır. *Gai'shain* için bu bir sene bir gün hizmet etmek, alçakgönüllülükle itaat etmek, hiçbir silaha dokunmamak ve şiddete başvurmamaktır."

Egwene elinde olmadan ilgi duymuştu. "Kaçmaya çalışmazlar mı? Ben olsam kaçardım." *Bir daha kimsenin beni tutsak almasına izin vermeyeceğim!*

Bilgeler büyük bir şaşkınlığa düşmüş gibiydiler. "Kaçan oldu," dedi Seana katı katı, "ama bunda onur yoktur. Kaçan bir *gai'shain* bir sene bir gün süresine baştan başlamak üzere boyu tarafından iade edilir. Onur kaybı o kadar büyüktür ki, boyun *toh*'unu temizlemek için *gai'shain*'ın birincil-kardeşi de onunla gidebilir. *Ji* kaybının çok büyük olduğunu düşünüyorlarsa, birden fazla."

Moiraine her şeyi sakin karşılıyor gibi suyunu yudumluyordu, ama Egwene başını iki yana sallamamak için kendini zor tutuyordu. Aieller deliydi; bundan başka açıklaması yoktu. Ama daha da kötüleşti.

"Bugünlerde bazı *gai'shain*'lar alçakgönüllülüğü küstahlık haline getiriyorlar," dedi Melaine onaylamazca. "Alay ölçüsüne itaat ve uysallıkla onur kazandıklarını sanıyorlar. Bu yeni bir şey ve aptalca. *Ji'e'toh*'ta yeri yok."

Bair kahkaha attı, ince sesi ile karşılaştırıldığında şaşırtıcı ölçüde zengin bir ses. "Aptallar hep vardı. Ben küçük bir kızken ve Shaaradlar ile Tomanelleler her gece birbirlerinin sığırlarını ve keçilerini çalarken Mainde çatıhanımı bir saldırı sırasında genç bir Haido Su Arayıcısı tarafından kenara itildi. Kadın Çarpık Vadi'ye geldi ve oğlanın onu *gai'shain* almasını talep etti; kendisine dokunmuş olma onurunu kazanmasına izin veremezmiş, çünkü oğlan ona dokunurken kadının elinde *bir et bıçağı varmış*. Et bıçağı! Onun bir silah olduğunu iddia ediyordu, sanki kadın bir Mızrağın Kızı'ymış gibi. Oğlanın denileni yapmak dışında seçeneği yoktu, ama yaptığı zaman da çok gülünçtü. İnsan bir çatıhanımını yerleşimine yalınayak gönderemez. Bir sene ve bir gün sona ermeden Haido boyu ile

Jenda boyu yine mızrak dans ettirdi ve oğlan kısa süre sonra kendini Chenda'nın en büyük kızı ile evlenmiş buldu. İkincil-annesi hâlâ kendi *gai'shain*'ı iken. Onu gelin armağanının bir parçası olarak karısına vermeye çalıştı, ama iki kadın da kendilerini onurdan yoksun bırakmaya çalıştığını iddia ettiler. Adam neredeyse kendi karısını da *gai'shain* alacaktı. *Toh* temizlenmeden önce neredeyse Haido ve Jenda yine birbirlerine saldıracaktı." Aiel kadınlar kahkahadan kırılıyordu. Amys ve Melaine gözlerini siliyorlardı.

Egwene hikâyeden pek bir şey anlamamıştı –komik bir şey de görememişti– ama nazikçe gülmeyi başardı.

Moiraine su kadehini şarap kadehinin yanına bıraktı. "Savaşan Aiellerden bahsedildiğini duymuştum, ama bunu daha önce hiç duymadım. Dokunulduğu için teslim olan bir Aiel'i ise, kesinlikle hiç duymadım."

"Bu teslim olmak değil," dedi Amys vurgulayarak. "Bu *ji'e'toh*."

"Kimse bir ıslaktopraklının *gai'shain*'ı olmayı talep etmez," dedi Melaine. "Dışarlıklılar *ji'e'toh*'u anlamaz."

Aiel kadınlar bakıştılar. Huzursuz olmuşlardı. *Neden?* diye merak etti Egwene. *Ah.* Aieller için *ji'e'toh*'u bilmemek, görgü kurallarını ya da onur duygusunu bilmemek gibi olmalıydı. "Bizim aramızda da onurlu kadınlar ve erkekler var," dedi Egwene. "Çoğumuz öyle. Doğruyu yanlıştan ayırabiliriz."

"Elbette öyle," diye mırıldandı Bair, bunların aynı şey olmadığını anlatan bir ses tonu ile.

"Bana, Tear'a bir mektup yolladınız," dedi Moiraine. "Ben daha oraya ulaşmamıştım. Pek çok şey söylediniz ve bazıları doğru çıktı. Bugün, burada sizinle buluşmam gerektiği gibi; bu konuda bana emir vermeye çok yaklaşmıştınız. Ama daha önce, *eğer* gelirsem dediniz. Yazdıklarınızın ne kadarının gerçekleşeceğinden emindiniz?"

Amys içini çekti ve şarap kupasını kenara bıraktı, ama konuşan Bair oldu. "Çok şey, bir düşgezgini için bile belirsizdir. Aramızda en iyileri Amys ve Melaine'dir ve onlar bile, olan ya da olabilecek her şeyi göremezler."

"*Tel'aran'rhiod*'da bile şu an gelecekten çok daha açıktır," dedi güneş saçlı Bilge. "Olanlar ve olmaya başlayanları görmek, *olacak* ya da *olabilecek* olanları görmekten daha kolaydır. Egwene ve Mat Cauthon'u hiç görmedik. Kendine Rand al'Thor diyen genç adamın gelmesi bir olasılıktan öte değildi. Gelmeseydi, öleceği kesindi. Aiellerin de. Ama geldi ve

Rhuidean’da hayatta kalırsa, Aiellerin en azından bir kısmı hayatta kalacak. Bunu biliyoruz. Sen gelmeseydin, o ölecekti. *Aan’allein* gelmeseydi sen ölecektin. Sen halkalardan geçmezsen...” Dilini ısırmış gibi sustu.

Egwene öne eğildi. Moiraine’in Rhuidean’a girmesi mi gerekiyordu? Ama Aes Sedai fark etmiş görünmüyordu ve Seana Melaine’in ağzından kaçırdığı şeyi telafi etmek için telaşla konuştu.

“Gelecek için tek bir belirli yol yoktur. Desen’in dokusunun yanında en ince dantel kaba çuval kumaşı ya da dolaşmış iplik gibi görünür. *Tel’aran’rhiod*’da geleceğin nasıl örüleceğine dair bazı yollar görülebilir. Daha fazlası değil.”

Moiraine, şaraptan bir yudum aldı. “Kadim Lisan’ı tercüme etmek genellikle zordur.” Egwene ona bakakaldı. Kadim Lisan mı?” Ya halkalar, *ter’angreal?* Ama Moiraine tasasızca devam etti. “*Tel’aran’rhiod* Düşler Dünyası anlamına gelir ya da belki Görünmez Dünya. Aslında ikisi de tam anlamını vermez; bundan daha karmaşıktır. *Aan’allein.* Tek Adam, ama aynı zamanda, Tüm Bir Halk Olan Adam ve daha iki ya da üç değişik tercümesi daha vardır. Ve gündelik kullanım için aldığımız ve Kadim Lisan’daki anlamlarını hiç düşünmediğimiz sözcükler. Muhafızlara ‘Gaidin’ denir, ki ‘savaş kardeşler’ anlamına gelir. Aes Sedai, ‘herkesin hizmetkârı’ demektir. Ve ‘Aiel’. Kadim Lisan’da ‘Adanmış’. Bundan daha güçlü; kemiklerinize yazılmış bir yemini ima eder. Sık sık Aiellerin neye adanmış olduğunu merak etmişimdir.” Bilgelerin yüzleri demir gibi sertleşmişti, ama Moiraine devam etti. “Ve bir de ‘Jenn Aiel’ var. ‘Gerçek Adanmış’, ama daha güçlü. Belki de ‘tek gerçek adanmış’. Tek gerçek Aieller mi?” Sorarcasına onlara baktı, sanki aniden gözleri de taşa dönüşmemiş gibi. Hiçbiri konuşmadı.

Moiraine ne yapıyordu? Egwene, Aes Sedai’nin Bilgelerden ders alma fırsatını yok etmesine izin vermeyecekti. “Amys, artık Düşgörme’den bahsedebilir miyiz?”

“Bu gece yeterince zaman olacak,” dedi Amys.

“Ama...”

“Bu gece, Egwene. Aes Sedai olabilirsin, ama yine öğrenci olacaksın. Henüz dilediğin zaman uyuyamıyorsun bile ya da uyanmadan gördüklerini anlatabilecek kadar hafif uyuyamıyorsun. Güneş batmaya başladığında, sana öğretmeye başlayacağım.”

Egwene, başını eğerek çadırın çatısının altından baktı. O derin gölgelikten, dışarıdaki aydınlık havada, sıcaklık ışıltılarının arasında

öfkeyle parlıyordu. Güneş, dağ tepelerine giden yolunu yarılamıştı.

Moiraine aniden dizleri üzerinde doğruldu; arkasına uzanarak elbisesini çözmeye başladı. “Sanırım ben de Aviendha gibi gitmeliyim,” dedi ve bu bir soru değildi.

Bair Melaine’e sert sert baktı, genç kadın bakışları bir an karşıladı, sonra gözlerini indirdi. Seana pes etmiş bir sesle, “Sana söylenmemesi gerekiyordu. Ama artık olup bitti. Değişim. Kandan olmayan biri Rhuidean’a girdi ve şimdi biri daha girecek.”

Moiraine durdu. “Bu fark yaratır mı? Bana söylenmiş olması?”

“Belki büyük bir fark yaratır,” dedi Bair gönülsüzce. “Belki hiç yaratmaz. Biz genellikle rehberlik ederiz, ne yapılacağını söylemeyiz. Seni halkalara giderken gördüğümüzde, her seferinde konuyu açan sen olmuştun, kandan olmamana rağmen girme hakkı talep etmiştin. Şimdi içimizden biri önceden bahsetti. Gördüğümüz her şey şimdiden değişmeye başladı. O değişimlerin ne olduğunu kim bilebilir?”

“Peki gitmezsem ne olacağını gördünüz?”

Bair’in kırışık yüzü ifadesizdi, ama açık mavi gözlerine bir duygudaşlık dokundu. “Sana zaten çok fazla şey anlattık, Moiraine. Bir düşgezgininin gördükleri olması olası şeylerdir, kesinlikle olacak şeyler değil. Geleceğe dair çok fazla bilgi ile hareket edenler kaçınılmaz olarak felaket bulur, ya olacak olanlara fazla güven duymasından ya da onları değiştirme çabasından dolayı.”

“Anıların solması halkaların merhametidir,” dedi Amys. “Bir kadın bazı şeylerin... birkaç şeyin olacağını bilir; diğerlerini, karar vermesi gereken ana kadar bilemez, o zaman da bilebilirse. Yaşam belirsizlik ve mücadeledir, seçim ve değişimdir; hayatının Desen’e nasıl dokunduğunu, bir ipliğin halıdaki yeri gibi iyi bilen biri, hayvan gibi yaşar. O da delirmezse. İnsanoğlu belirsizlik, mücadele, seçim ve değişim için yaratılmıştır.”

Moiraine sabırsızlık göstermeden dinliyordu, ama Egwene onun içten içe sabırsızlanmakta olduğunu tahmin ediyordu; Aes Sedai ders vermeye alışıktı, ders almaya değil. Egwene elbisesini çıkarmasına yardım ederken suskun kaldı, halıların kenarına çırılçıplak çöküp dağ yamacından aşağı, vadideki sislere sarınmış şehre bakana kadar konuşmadı. Sonra, “Lan’in beni takip etmesine izin vermeyin,” dedi. “Beni görürse deneyecektir.”

“Olacak olan olur,” diye yanıt verdi Bair. İnce sesi soğuk ve kesin çıkıyordu.

Moiraine bir an sonra gönülsüzce başını salladı ve çadırdan alev alev gün ışığına çıktı. Hemen, kavurucu yamaçtan aşağı koşmaya başladı.

Egwene yüzünü buruşturdu. Rand ve Mat, Aviendha, şimdi de Moiraine, hepsi Rhuidean'a gidiyorlardı. "O... hayatta kalacak mı? Bunu düşlediyseniz, biliyor olmalısınız."

"*Tel'aran'rhiod*'da giremediğimiz yerler vardır," dedi Seana. "Rhuidean. Ogier *yurtları*. Birkaç yer daha. Orada olanlar bir düşgezgininin gözlerinden gizlenmiştir."

Bu bir yanıt değildi... onun Rhuidean'dan çıkıp çıkmadığını görmüş olmalıydılar... Fakat görünüşe göre, alacağı tek yanıt buydu. "Pekâlâ. Ben de gitmeli miyim?" Halkalardan geçme deneyimi ona keyif vermiyordu; bir kez daha Kabuledilmişliğe yükseltilmek gibiydi. Ama başka herkes gidiyorsa...

"Aptallaşma," dedi Amys şiddetle.

"Senin için böyle bir şey görmedik," diye ekledi Bair daha ılımlı bir sesle. "Seni hiç görmedik."

"Ve sorsan da evet demezdim," diye devam etti Amys. "İzin için dört onay gereklidir ve ben hayır derdim. Sen düşte gezmeyi öğrenmek için buradasın."

"Bu durumda," dedi Egwene, yastıkların üzerine yerleşerek, "öğretin bana. Gece çökmeden başlayabileceğiniz bir şeyler vardır mutlaka."

Melaine ona kaşlarını çattı, ama Bair kuru kuru güldü. "Öğrenmeye karar verdikten sonra senin olduğun kadar hevesli ve sabırsız, Amys."

Amys başını salladı. "Kendi hatırına, umarım hevesini korur ve sabırsızlığını unutur. Beni dinle, Egwene. Zor olacak, ama öğreneceksen Aes Sedai olduğunu unutmalısın. Dinlemelisin, bunu unutma ve denileni yapmalısın. Her şeyin ötesinde, içimizden biri girebileceğini söylemediği sürece bir daha *Tel'aran'rhiod*'a girmemelisin. Bunu kabul edebilir misin?"

Zaten değilken Aes Sedai olduğunu unutmak zor olmayacaktı. Kalanı ise, uğursuz bir biçimde tekrar çömez olmaya benziyordu. "Kabul edebilirim." Sesinin kuşkulu çıkmamış olmasını diliyordu.

"Güzel," dedi Bair. "Şimdi sana düşte gezme ve *Tel'aran'rhiod*'u, kaba batlarıyla anlatmaya başlayacağım. Ben bitirdiğim zaman, söylediklerimi bana tekrarlayacaksın. Bütün noktalara temas edemezsen, bu gece *gai'shain*'ların yerine tencere ovacaksın. Hafızan ikinci kez dinledikten sonra tekrarlayamayacak kadar zayıfsa... Eh, bunu o zaman konuşuruz. Dinle.

“Hemen hemen herkes *Tel’aran’rhiod’*a dokunabilir, ama pek az kişi ona gerçekten girebilir. Tüm Bilgeler içinde yalnızca biz dördümüz düşte gezebiliriz ve sizin Kuleniz neredeyse beş yüz yıldır bir düşgezgini çıkaramadı. Bunun Tek Güç’le ilgisi yoktur, ama Aes Sedailer olduğunu düşünüyor. Ben yönlendiremiyorum, Seana da öyle, ama Amys ve Melaine kadar iyi düşgezginleriyizdir. Pek çok kişi uyurken Düşler Dünyası’na dokunur. Yalnızca dokundukları için, kemiklerinin kırılması ya da ölümcül yaralar almaları gereken yerlerde acılar ve ağrılarla uyanırlar. Bir düşgezgini düşe tamamen girer, bu yüzden uyandığı zaman yaraları gerçektir. Düşgezgini olsa da olmasa da, düşe tamamen giren biri için oradaki ölüm buradaki ölümdür. Ama düşe fazla eksiksiz girmek etle iletişimin kaybedilmesidir; geri dönüş yolu yoktur ve et ölür. Bir zamanlar düşe etiyle girebilenler ve artık bu dünyada olmayanlar olduğu söylenir. Bu kötü bir şeydir, çünkü o tür insanlar kötülük yapmışlardır; senin için mümkün olduğunu düşünsen bile buna asla teşebbüs etmemelisin, çünkü her seferinde seni insan yapan şeyin bir parçasını kaybedersin. *Tel’aran’rhiod*’a dilediğin zaman, dilediğin ölçüde girmeyi öğrenmelisin. Bulman gereken şeyi bulmayı ve gördüklerini okumayı, şifaya yardım etmek için yakınındaki birinin düşlerine girebilmeyi ve sana zarar verebilecek, tamamen düşte olanları tanımayı öğrenmelisin. Ayrıca...”

Egwene dikkatle dinledi. Bu onu büyülüyor, mümkün olduğunu tahmin bile etmediği şeylere işaret ediyordu, ama bunun ötesinde, tencere ovmaya hiç niyeti yoktu. Bir şekilde adil gelmiyordu. Rand, Mat ve diğerleri Rhuidean’da neyle karşı karşıya kalırsa kalsın, onlar tencere ovmaya gönderilmeyecekti. *Bir de kendim kabul ettim!* Bu adil değildi işte. Ama yine de onların Rhuidean’dan, kendisinin bu kadınlardan öğreneceğinden daha fazlasını öğreneceklerini sanmıyordu.

24
Rhuidean

Mat'in ağzındaki pürüzsüz çakıltaşı artık nem yaratmıyordu. Bu bir süredir böyleydi. Mat taşı tükürerek Rand'ın yanına çöktü ve otuz adım önlerinde dalgalanan gri duvara baktı. Sis. En azından orasının buradan daha serin olduğunu umuyordu. Ve biraz su da takdir görürdü elbette. Dudakları çatlıyordu. Başındaki eşarbı çıkardı ve yüzünü sildi, ama kumaşı ıslatacak kadar ter yoktu. Derisinde, terleyecek su kalmamıştı. Oturacak bir yer. Çizmelerinin içindeki ayakları pişmiş sosis gibi geliyordu; aslında tamamen pişmiş hissediyordu. Sis sağa ve sola bir buçuk kilometre kadar uzanıyor, tepesinde bir uçurum gibi yükseliyordu. Çıplak, kavrulmuş bir vadide yoğun sisten bir uçurum. Orada su olmalıydı.

Neden buharlaşıp gitmiyor? İşin bu kısmı hoşuna gitmiyordu. Güç'le uğraşmak onu buraya getirmişti ve şimdi yine onunla uğraşmak zorunda kalacak gibi görünüyordu. *Işık, Güç'ten ve Aes Sedailerden kurtulmak istiyorum! Yak beni, istiyorum!* O sise gireceğini bir dakika daha düşünmemek için herhangi bir şey. "Koşarken gördüğüm gerçekten Egwene'in Aiel arkadaşıydı," diye gakladı. Koşuyor! Bu sıcakta. Bunu düşünmek bile ayaklarının daha fena acımasına sebep oldu. "Aviendha. Ya da adı her ne ise."

"Öyle diyorsan," dedi Rand, sisi inceleyerek. Ağzında bir avuç toz varmış gibi konuşuyordu, yüzü güneşten yanmıştı ve çömeldiği yerde sallanıyordu. "Ama orada ne yapacak ki? Hem de *çıplak!*"

Mat boş verdi. Rand kızı görmemişti –dağdan indiklerinden beri gözlerini kaynayan sislerden ayırmamıştı bile– ve Mat'in gördüğüne de inanmıyordu. Deli bir kadın gibi koşmuş, ikisinden uzak durmuştu. Bu tuhaf sise yönelmiş gibi gelmişti Mat'e. Rand sislere girmeyi Mat kadar az

istiyor gibi görünüyordu. Mat kendisinin de Rand kadar kötü mü göründüğünü merak etti. Yanağına dokununca irkildi. Herhalde öyle görünüyordu.

“Bütün gece burada mı kalacağız? Bu vadi oldukça derin. Birkaç saat sonra burası kararacak. O zaman daha serin olabilir, ama geceleri buralarda neler dolaşıyorsa, onlarla karşılaşmak isteyeceğimi sanmıyorum. Muhtemelen aslanlar. Kıraç’ta aslanlar olduğunu duydum,”

“Bunu yapmak istediğinden emin misin, Mat? Bilgelerin dediklerini duydun. Orada ölebilirsin ya da delirebilirsin. Çadırlara dönebilirsin. Zar’ın eyerinde su mataraları ve bir su tulumu bıraktın.”

Mat, Rand’ın bunu hatırlatmamış olmasını diliyordu. Su hakkında düşünmemek en iyisiydi. “Yak beni, hayır, istemiyorum. *Zorunluyum.* Ya sen? Lanet Yenidendoğan Ejder olmak sana yetmedi mi? Şimdi de kavrulası bir Aiel klan şefi mi olmak istiyorsun? Sen neden buradasın?”

“Olmak zorundayım, Mat. Olmak zorundayım.” Kurumuş sesinde teslimiyet vardı, ama bir şey daha vardı. Bir heves tınısı. Adam gerçekten deliydi; bunu yapmak *istiyordu.*

“Rand, belki herkese verdikleri yanıt budur. O yılan insanlar, demek istiyorum. Rhuidean’a git. Belki hiç de burada olmamız gerekmiyordur.” Buna inanmıyordu, ama yüzüne bakan o sisin karşısında...

Rand konuşmadan dönüp ona baktı. Sonunda, “Bana Rhuidean’dan hiç bahsetmediler, Mat,” dedi.

“Ah, yak beni,” diye mırıldandı Mat. Bir şekilde, Tear’daki o çarpık kapıya dönmek istiyordu. Dalgın dalgın ceketindeki altın Tar Valon markasını çıkardı, parmaklarının arkasında yuvarladı, sonra yine cebine soktu. O yılan insanlar isteseler de istemeseler de ona birkaç yanıt daha vereceklerdi. Bir şekilde.

Rand tek söz etmeden kalktı ve sallanarak sise doğru yürümeye başladı. Gözlerini ileriye dikmişti. Mat peşinden seğirtti. Yak beni. *Yak beni. Bunu yapmak istemiyorum!*

Rand yoğun sisin içine daldı, ama takip etmeden önce Mat bir an tereddüt etti. Sisi koruyan Güç olmalıydı, kenarları kaynıyor, ama ne bir santim ilerliyor, ne bir santim geriliyordu. Lanet Güç! Başka seçeneği yoktu. İlk adım bir nimetti, serin ve ıslak; sis dilini ıslatsın diye ağzını açtı. Üç adım sonra endişelenmeye başladı. Burnunun ötesinde yalnızca şekilsiz grilik vardı. Rand olabilecek bir gölge bile göremiyordu.

“Rand?” Ağzından ses çıkmamış gibiydi; sanki bulanıklık kendi kulaklarına ulaşmadan yutmuştu sesini. Artık hangi yöne gittiğinden bile emin değildi ve Mat daima yolunu hatırlardı. Önünde her şey olabilirdi. Ya da ayaklarının altında. Ayaklarını göremiyordu; belinin altı tamamen sislere bürünmüştü. Aldırmadan hızlandı. Ve aniden Rand’ın yanında tuhaf, gölgesiz bir aydınlığa adım attı.

Sis, gökyüzünü gizleyen, dev, boş bir kubbe oluşturuyordu, kaynayan iç yüzeyi keskin, açık mavi bir renkle parlıyordu. Rhuidean Tear ya da Caemlyn kadar büyük değildi, ama boş sokaklar Mat’in gördüğü en geniş sokaklardı. Ortalarında, bir zamanlar orada ağaçlar yetiştirmiş gibi toprak şeritleri vardı ve büyük, heykelli çeşmeler görüyordu. Caddelerin iki yanında dev binalar dizilmişti, mermer, kristal ve kesme camdan tuhaf, düz cepheli saraylar, basamaklar ya da dik duvarlar ile on metrelerce yükseliyordu. Görünürde tek bir küçük bina yoktu, basit bir meyhane, bir han ya da ahır olabilecek hiçbir şey. Yalnızca muazzam saraylar, on beş metre kalınlığında, kırmızı, beyaz, mavi, yüzlerce adım yükselen ışıltılı sütunlar, yivli ve sarmallar çizen, bazıları yukarıdaki bulutları delen ihtişamlı kuleler.

Onca ihtişama rağmen şehir tükenmemişti. O muazzam binaların çoğu terk edilmiş inşaatların diş diş görüntüsü ile sona eriyordu. Bazı dev pencerelerde renkli camla imgeler yapılmıştı: dokuz metre uzunluğunda, hatta daha uzun, ağırbaşlı, görkemli erkekler ve kadınlar, gün doğumları, yıldızlı gece gökleri; diğerleri boş duruyordu. Bitirilmemiş ve uzun zaman önce terk edilmiş. Çeşmelerde sular şakırdamıyordu. Sessizlik, şehri sis kubbesi gibi tamamen kaplamıştı. Hava dışarıdan daha serindi, ama aynı ölçüde kuruydu. Solgun, pürüzsüz döşeme taşları üzerinde, ayaklarının altında toz gıcırdıyordu.

Mat yine de, belki şansı vardır diye en yakın çeşmeye gitti ve bel yüksekliğindeki beyaz kenarından eğildi. Onun boyunun iki katı, üç çıplak kadın başlarının üzerinde tuhaf, geniş ağızlı bir balığı dengelemiş, Mat’in ağzı kadar kuru, geniş, tozlu bir havuza bakıyorlardı.

“Elbette,” dedi Rand arkasından. “Bunu daha önce düşünmeliydim.”

Mat, omzunun üzerinden ona baktı. “Neyi düşünmeliydin?” Rand sessiz kahkahalarla sarsılarak çeşmeye bakıyordu. “Kendini topla, Rand. Son anda delirmedin. Neyi düşünmeliydin?”

Boş bir gurultu Mat’in bakışlarını hızla Rand’dan çeşmeye çevirmesine sebep oldu. Aniden balığın ağzından su fışkırdı, neredeyse Mat’in bacağı

kadar kalın bir akıntı. Havuza girdi, suyun altında durdu, başını arkaya atıp ağzını açtı. Soğuk, tatlı su, onu ürpertecek kadar soğuk, şaraptan daha tatlı. Saçlarını, ceketini, pantolonunu ıslattı. Boğulacakmış gibi gelmeye başlayana kadar içti, içti; sonunda sendeleyerek gidip bir kadının taş bacağına yaslandı.

Rand hâlâ durmuş, çeşmeye bakıyordu. Yüzü kızarmış, dudakları çatlamıştı ve yumuşak sesle gülüyordu. “Su yok, Mat. Su getiremeyeceğimizi söylediler, ama burada zaten su olduğu hakkında hiçbir şey söylemediler.”

“Rand? İçmeyecek misin?”

Rand irkildi, sonra şimdi bileklerine dek yükselmiş suyun içine girdi ve sular sıçratarak biraz önce Mat’in durduğu yere yürüdü. Aynı şekilde, gözlerini kapatarak, yüzünü yukarı çevirerek ve suyun her yerini ıslatmasına izin vererek içti.

Mat endişeyle onu izliyordu. Tam olarak deli değil; henüz değil. Ama Mat konuşmasaydı Rand susuzluktan boğazı taşa dönüşürken ne kadar orada durup gülecekti? Mat onu orada bıraktı ve çeşmeden çıktı. Suyun birazı çizmelerinin içine sızmıştı. Her adımda çıkarttığı foşurtuları duymazdan geldi; çıkarırsa çizmelerini yeniden giyebileceğinden emin değildi. Dahası, bu çok hoş bir duyguydu.

Şehre bakarak orada ne işi olduğunu merak etti. O yılan insanlar aksi halde öleceğini söylemişti, ama Rhuidean’da bulunmak yeterli değil miydi? *Bir şey mi yapmam gerek? Ne?*

Boş caddeler ve bitmemiş saraylar o açık gök mavisi altında gölgesizdi. Kürek kemiklerinin arası karıncalandı. Bütün o boş pencereler ona bakıyordu, bütün o eksik dişli, terk edilmiş taş duvarlar. Orada herhangi bir şey saklanıyor olabilirdi ve böyle bir yerde herhangi bir şey olabilirdi... *Hem de her lanet şey.* En azından çizmesindeki hançerlerin yanında olmasını diledi. Ama o kadınlar, o Bilgeler ona, hançerleri vermediğini biliyormuş gibi bakmıştı. Ve yönlendirmişlerdi, biri ya da hepsi. Kaçınabiliyorsanız, yönlendirebilen kadınların tersine gitmek akıllıca değildi. *Yak beni, Aes Sedailerden kurtulabilsem bir daha hiçbir şey istemem. Eh, en azından uzun süre istemem. Işık, acaba orada bir şeyler saklanıyor mu?*

“Yürek şu tarafta olmalı, Mat.” Rand sular damlatarak havuzdan çıkıyordu.

“Yürek mi?”

“Bilgeler benim yüreğe gitmem gerektiğini söyledi. Şehir merkezi demek istemiş olmalılar.” Rand dönüp çeşmeye baktı ve aniden su akıntısı azaldı; sonra durdu. “Orada, aşağıda bir okyanus dolusu tatlı su var. Derinde. O kadar derinde ki, neredeyse bulamıyordum. Onu yukarı çıkarabilsem... Ama harcamaya gerek yok. Gitme zamanı geldiğinde yeniden içebiliriz.”

Mat huzursuzca ayak değiştirdi. *Aptal! Nereden geldiğini sanmıştın? Elbette yönlendirdi. Işık bilir kaç zamandan sonra durup dururken akmaya başladığını mı sanmıştın?* “Şehir merkezi. Elbette. Yolu göster.”

Geniş sokağın ortasında, çıplak toprak şeritlerinin kenarında yürüdüler. Daha fazla kurumuş çeşme geçtiler, bazılarında yalnızca taş havuz ve üzerinde heykel olması gereken mermer kaideler vardı. Şehirde hiçbir şey kırılmamıştı, yalnızca... tamamlanmamıştı. İki yanda saraylar uçurum gibi yükseliyordu. Orada bir şeyler olmalıydı. Mobilya, belki, eğer çürüyüp gitmemişse. Belki altın. Bıçak. Ne kadar zaman geçerse geçsin bu kuru havada bıçaklar paslanıp gitmezdi.

Orada lanet Myrddraaller de olabilir. Işık, neden bunu düşünmek zorundaydım? Taş’tan ayrılırken yanında bir değnek getirmeyi akıl edebilmiş olmayı diledi. Belki Bilgeleri onun yalnızca bir yürüyüş asası olduğuna ikna edebilirdi. Artık düşünmenin faydası yoktu. Bir ağaç da işe yarardı, eğer iyi bir dal kesip yontacak bir alet bulabilirse. Yine eğer. Bu şehri her kim yapmışsa, ağaç yetiştirmeyi başarıp başarmadıklarını merak etti. Mat babasının çiftliğinde, gördüğünde iyi toprağı tanıyacak kadar çalışmıştı. Bu uzun toprak şeritleri fakirdi, ot dışında herhangi bir şey yetiştirmek için işe yaramazdı; fazla ot da bitmezdi. Artık hiç yoktu.

Bir buçuk kilometre yürüdükten sonra aniden cadde geniş bir meydanda sona erdi. Genişliği, belki yürüdükleri yol kadar vardı ve o mermer ve kristal saraylarla çevriliydi. Şaşırtıcı şekilde, ortasında bir ağaç yükseliyordu. En az otuz metre uzunluğundaydı ve kalın, yapraklı dallarını tozlu, beyaz kaldırım taşlarının üzerinde yaymıştı. Yanında, ışıltılı, cam sütunlardan oluşan, eş merkezli halkalar vardı ve yükseklikleri ile karşılaştırıldığında (ağaç kadar vardılar) iğne kadar ince görünüyorlardı. Mat, meydanın kalanını dolduran hayret verici karışıklığa bakmakla meşgul olmasaydı, burada, güneş ışığı olmadan nasıl ağaç yetişebildiğini merak ederdi.

Mat’in görebildiği her caddeden açık bir şerit doğrudan sütun halkalarına uzanıyordu, ama aradaki boşluklarda yere konuvermiş, taş,

kristal ya da metalden, gerçek boyutlarının yarısı kadar heykeller gelişigüzel duruyordu. Aralarında... Başta onlara ne diyeceğini bilemedi. Düz, gümüşsü bir halka, üç metre genişliğinde ve bıçak kadar ince. Küçük heykeller için kaide olarak yapılmış gibi görünen, bir adım yüksekliğinde, yükseldikçe incelen kristal bir baza. Parlak, siyah, metal bir sütun, bir mızrak kadar ince, ama daha uzun, ama yere saplanmış gibi dik duruyor. Hayal edilebilecek her şekilde, hayal edilebilecek her maddeden yapılmış yüzlerce, hatta binlerce nesne aralarında en fazla üç buçuk metre bırakarak, dev meydanı doldurmuştu.

Bunların ne olduğunu aniden anlatan, sıradışı bir şekilde dik duran siyah, metal mızrak oldu. *Ter'angreal.* Bir şekilde Güç'le ilgisi olan şeyler. Aralarından bazıları öyle olmalıydı. Taş'ın Büyük Emanet'indeki çarpık eşik de devrilmeye direnmişti.

Mat dönüp gitmeye hazırdı, ama Rand yoluna çıkanlara dikkat etmeden devam etti. Rand bir kez durdu, diğer şeylerin yanında durmaya layık değilmiş gibi görünen iki bibloya baktı. Belki otuz santimetre yüksekliğinde iki küçük heykel, bir erkek ve bir kadın, her biri kaldırdığı elinde kristal bir küre tutuyordu. Rand dokunacakmış gibi yarı eğildi, ama öyle hızlı doğruldu ki, Mat hayal görmüş bile olabilirdi.

Bir süre sonra Mat yetişmek için peşinden seğirtti. Işıldayan sütun halkalarına yaklaştıkça gerildi. Çevrelerindeki o şeylerin Güç'le ilgisi olmalıydı, sütunların da öyle. Biliyordu işte... İnanılmaz ölçüde yüksek, ince sütunlar mavimsi ışıkta kıvılcımlanıyor, göz kamaştırıyordu. *Tek söyledikleri buraya gelmem gerektiğiydi. Eh, buradayım işte. Lanet Güç hakkında hiçbir şey söylemediler.*

Rand öyle anilikle durdu ki, Mat fark etmeden sütun halkalarına üç adım daha yaklaştı. Rand'ın ağaca baktığını gördü. Ağaç. Mat kendini, oraya çekiliyormuş gibi hareket ederken buldu. Hiçbir ağaç o üç parçalı yapraklara sahip değildi. Bir tanesi hariç hiçbir ağaç; efsanevi ağaç.

"Avendesora," dedi Rand yumuşak sesle. "Yaşam Ağacı. Burada."

O yaygın dalların altında, Mat yapraklardan birini tutmak için sıçradı; uzattığı parmakları en alttakinden bir adım uzak kaldı. Yapraklı çatının altında daha derinlere yürüyüp, kalın gövdeye yaslanmakla yetindi. Bir an sonra aşağı kayarak oturdu. Eski hikâyeler doğruydu... Tatmin hissediyordu. Huzur. Mutluluk. Ayakları bile o kadar rahatsız etmiyordu artık.

Rand yakında bağdaş kurarak oturdu. "Hikâyelere inanabilirim. Bilgelik edinmek için kırk yıl *Avendesora*'nın altında oturan Ghoetam. Şu anda

inanabilirim."

Mat, başını ağacın gövdesine yasladı. "Ama bana yiyecek getirmeleri için kuşlara güvenebileceğimden emin değilim. Arada bir kalkmak gerekebilir." *Fakat bir saat boyunca böyle oturmak hiç de kötü olmaz. Hatta bütün gün.* "Yine de mantıklı gelmiyor. Kuşlar buraya ne tür yiyecekler getirebilir? Hangi kuşlar?"

"Belki Rhuidean her zaman böyle değildi, Mat. Belki... Bilmiyorum. Belki o zamanlar *Avendesora* başka yerdeydi."

"Başka yerde," diye mırıldandı Mat. "Ben de başka yerde olmayı tercih ederdim." *Ama... çok... iyi... geliyor.*

"Başka yerde mi?" Rand yakında parlayan uzun, ince sütunlara baktı. "Görev bir dağdan daha ağırdır," diye içini çekti.

Bu Sınırboyları'nda öğrendiği bir deyişin parçasıydı. "Ölüm tüyden hafiftir, görev dağdan ağırdır." Mat'e saf aptallık gibi geliyordu, ama Rand ayağa kalkıyordu. Mat gönülsüzce onu taklit etti. "Orada ne bulacağımızı düşünüyorsun?"

"Sanırım buradan sonra yalnız gitmeliyim," dedi Rand yavaşça.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Mat. "Buraya kadar geldim, değil mi? Şimdi dönüp gitmeyeceğim." *Ama gitmeyi ne kadar isterdim!*

"Bu değil, Mat. Oraya girersen ya klan şefi olursun ya da ölürsün. Ya da delirerek çıkarsın. Başka seçenek olduğunu sanmıyorum. Ama belki Bilgeler de oraya giriyordur."

Mat duraksadı. *Ölmek ve yeniden yaşamak.* Böyle demişlerdi. Ama Aiel klan şefi olmayı denemeye niyeti yoktu; muhtemelen Aieller mızraklarını saplardı ona. "Şansa bırakalım," dedi, cebindeki Tar Valon markasını çıkararak. "Benim şans param olmaya başlıyor. Alev gelirse seninle geliyorum; baş gelirse dışarıda kalıyorum." Rand itiraz edemeden altın parayı çabucak fırlattı.

Bir şekilde yakalayamadı; para parmak uçlarından sıçradı, kaldırım taşlarında tıngırdadı, iki kez sıçradı... Ve kenarı üzerinde durdu.

Mat suçlarcasına dik dik Rand'a baktı. "Bu tür şeyleri bilinçli olarak mı yapıyorsun? Kontrol edemiyor musun?"

"Hayır." Para düştü ve yıldızlarla çevrili yaşı belirsiz bir kadın yüzü gösterdi. "Burada kalıyormuşsun gibi görünüyor, Mat."

"Bunu sen?.." Rand'ın yanında yönlendirmemesini ne kadar isterdi! "Ah, yak beni, burada kalmamı istiyorsan kalırım." Parayı yerden kaptı ve cebine soktu. "Dinle, içeri giriyorsun, ne yapman gerekiyorsa yapıyorsun ve

dışarı çıkıyorsun. Buradan gitmek istiyorum ve sonsuza dek parmak çevirerek seni beklemeyeceğim. Ve peşinden geleceğimi de sanma, bu yüzden dikkat etsen iyi olur.”

“Bunu senden hiç beklemem, Mat,” dedi Rand.

Mat şüpheyle ona baktı. Neye sırıtıyordu? “Gelmeyeceğimi anla da. Aaah, haydi git ve lanet bir Aiel şefi ol. Tam da uygun bir surat seninki.”

“Oraya gelme, Mat. Ne olursa olsun, gelme.” Mat başını sallayana kadar bekledi, sonra döndü.

Mat onun pırıltılı sütunlar arasında yürümesini izleyerek durdu. Devamlı kayan parıltıda hemen gözden kayboldu. *Göz yanılması,* dedi Mat kendi kendine. Buydu işte. *Lanet bir göz yanılması.*

Mesafesini koruyarak sütunların çevresinde dolaşmaya başladı. Rand’ı bir kez daha görmeye çalıştı. “Ne yaptığına dikkat et,” diye bağırdı. “Beni Moiraine ve Aiellerle baş başa bırakacak olursan seni boğarım. Yenidendoğan Ejder olsan da olmasan da!” Bir an sonra ekledi. “Ve başını derde soksan bile peşinden gelmiyorum! Beni duydun mu?” Yanıt gelmedi. *Oradan bir saat içinde çıkmazsa...* “Oraya girmesi bile delilik,” diye mırıldandı. “Eh, pastırmasını ateşten çeken ben olmayacağım. Yönlendirebilen kendisi. Kafasını eşekarısı yuvasına sokarsa, yönlendirip çıkabilir.” *Ona bir saat veriyorum.* Ve sonra Rand dönse de, dönmese de gidecekti. Arkasını dönüp gidecekti işte. Öylesine. İşte yapacağı buydu. Gidecekti.

O ince sütunların mavimsi ışığı kırması ve yansıtması, fazla dikkatli bakınca başını ağrıtıyordu. Mat döndü, geldiği yoldan döndü, huzursuzca meydanı dolduran *ter’angreal*’leri –ya da her ne iseler– inceledi. Burada ne işleri vardı? Neden?

Aniden o tuhaf nesnelerden birine bakarak yerinde kalakaldı. Cilalanmış kızıltaştan geniş bir kapı çerçevesi, öyle bükülmüş ki, çepeçevre takip etmeye çalışsanız gözünüz kayıp gidiyor. Hiç dikkat etmeden, gözlerini eşikten ayırmadan kendi boyunda parlak, çok yüzlü sütunların ve cam tabakası gibi görünen şeylerle dolu alçak, altın çerçevelerin arasından geçerek o tarafa yürüdü.

Aynısıydı. Aynı cilalı kızıltaş, aynı büyüklük, aynı göz kahredici köşeler. Her dik kenar boyunca, sivri ucu yere bakan üç üçgen çizgi uzanıyordu. Tear’dakinde bunlar var mıydı? Hatırlayamıyordu; son seferde her detayı ezberlemeye çalışmamıştı. *Aynıydı;* öyle olmak zorundaydı.

Belki diğerine yeniden giremezdi, ama ya bu?.. O yılan insanlara ulaşmak ve birkaç soru daha yanıtlamalarını sağlamak için bir şans daha.

Pırıltılara karşı gözünü kısarak sütunlara baktı. Bir saat vermişti Rand'a. Bir saat içinde bu şeyin içine girip çıkabilirdi ve daha zamanı da kalırdı. Belki ikizini kullandığı için işe yaramazdı. *Aynılar.* Ama belki de yarardı. Güç'e bir kez daha temas etmek olurdu yalnızca.

"Işık," diye mırıldandı. "*Ter'angreal*'ler, Geçit Taşları, Rhuidean. Bir kez daha yapsam ne çıkar?"

Eşikten içeri adım attı. Kör edici beyaz bir ışık duvarından içeri, her tür sesi yok eden bir kükremeden içeri.

Gözlerini kırpıştırarak çevresine bakındı ve bildiği en kötü küfrü yuttu. Burası her neresi ise, önceki sefer gittiği yer değildi.

Çarpık eşik, yıldız şeklinde görünen dev bir odanın ortasında duruyordu. Her biri sekiz derin oyukla yivlenmiş, keskin kenarları sarı, yumuşak bir ışıkla parlayan kalın sütunlardan bir ormanla çevrili olduğu için kesin olarak anlamak güçtü. Sütunlar, parlayan kenarları dışında parlak siyahtı ve donuk beyaz zeminden çok yukarıdaki bulanık loşluğa yükseliyor, orada sarı çizgiler bile soluyordu. Sütunlar ve zemin cam gibi görünüyordu, ama eğilip elini sürdüğünde taş gibi geldi. Tozlu taş. Elini ceketine sildi. Havada bir misk kokusu vardı ve tozun üzerinde kendi ayak izlerinden başkası yoktu. Buraya çok uzun süredir kimse gelmemişti.

Hayal kırıklığı içinde *ter'angreal*'e döndü.

"Çok uzun zaman oldu."

Mat hızla döndü; eli, şimdi dağ yamacında duran hançerini kapmak için kol yenine gitti. Sütunların arasında duran adam hiç de yılan insanlara benzemiyordu. Görünüşü, Mat'i o son hançerleri Bilgelere teslim ettiğine pişman ediyordu.

Adam uzun boyluydu. Bir Aiel'den daha uzun gibiydi ve kaslıydı, ama omuzları dar beli için fazla genişti. Derisi en iyi kâğıt gibi beyazdı. Gümüş kakmalı açık renk deri kayışlar kollarında ve çıplak göğsünde çaprazlanmıştı ve siyah bir kilt dizlerine uzanıyordu. Gözleri çok iri ve neredeyse renksizdi, dar çeneli yüzünde derinlere kaçmıştı. Kısa kesilmiş, açık kızıl saçları fırça gibi dimdikti ve kulağına yapışık duran kulaklarının tepesi sivri gibiydi. Nefes alarak Mat'e doğru eğildi, daha fazla hava çekmek için ağzını açtı ve keskin dişler sergiledi. Köşeye kıstırdığı tavuğun üzerine atlamaya hazırlanan bir tilki izlenimi bırakıyordu.

“Çok uzun zaman oldu,” dedi doğrularak. Sesi pürüzlüydü, neredeyse bir hırlama gibi. “Anlaşmalara ve sözleşmelere uyarak mı geldin? Demir, müzik aleti ya da ışık yapma gereçleri var mı üzerinde?”

“Hiçbiri yok,” diye yanıt verdi Mat yavaşça. Burası aynı yer değildi, ama bu adam aynı soruları soruyordu. Ve o koklamayla falan, aynı şekilde davranıyordu. *Lanet deneyimlerimi karıştırıyor, öyle mi? Eh, bırak karıştırsın. Belki benim, de hatırlayabilmem için bazılarını anlatır.* Yine Kadim Lisan’ı mı konuştuğunu merak etti. Bilmemek, ayırt edememek rahatsız ediciydi. “Beni birkaç sorumun yanıtını alabileceğim bir yere götürebileceksen, yolu göster. Değilse, seni rahatsız ettiğim için özür dileyip giderim.”

“Hayır!” O iri, renksiz gözler heyecanla kırpıştı. “Gitmemelisin. Gel. Seni ihtiyacın olanı bulabileceğin yere götüreceğim. Gel.” İki eli ile işaret ederek geriledi. “Gel.”

Mat *ter’angreal*’e bakarak takip etti. Adamın o sırada sırıtmış olmamasını diliyordu. Belki güven vermek istemişti, ama o dişler... Mat bir daha bütün hançerlerinden birden asla vazgeçmemeye karar verdi, ne Bilgeler için, ne de Amyrlin Makamı’nın kendisi için.

Geniş, beş kenarlı kapı çerçevesi daha çok bir tünel ağzına benziyordu, çünkü ötedeki koridor, kıvrımlar boyunca uzanan, tavanı ve tabanı çevreleyen o yumuşak, parlak sarı şeritler ile tam olarak aynı büyüklük ve şekle sahipti. Sonsuza dek uzanıyor gibiydi, bulanık bir uzaklıkta soluyor, o büyük, beş kenarlı kapılardan daha fazlası ile kesiliyordu. Kiltli adam ikisi de koridora girene kadar sırtını Mat’e dönmedi. O zaman bile Mat’in hâlâ orada olduğundan emin olmak istermiş gibi geniş omzunun üzerinden dönüp dönüp bakmaya devam etti. Hava artık misk kokmuyordu; şimdi nahoş bir koku vardı, tanıdık gelen, ama tanıyabileceği kadar güçlü olmayan bir koku.

Mat, kapıların ilkinden geçerken baktı ve içini çekti. Yıldız şeklinde, siyah sütunların ötesinde, çarpık, kızıltaştan bir kapı çerçevesi donuk, camsı, beyaz zeminin üzerinde duruyordu ve yerde *ter’angreal*’den çıkan, sonra bir çift çıplak ayak tarafından koridora götürülen bir çift çizme izi vardı. Omzunun üzerinden baktı. Elli adım ötede buna benzer bir odayla sona ermek yerine, göz görebildiğince uzanıyordu. İleride yatan yolun ayna tersi gibi. Rehberi keskin dişlerini göstererek gülümsedi; adam aç görünüyordu.

Mat, Taş'taki kapının diğer yanında olanları gördükten sonra böyle bir şey beklemesi gerektiğini biliyordu. Olmaları gereken yerden, mantıksal olarak olmamaları gereken yere giden kuleler. Kuleler değilse odalar. *Dışarıda kalıp Rand'ı beklemeliydim. İşte yapmam gereken buydu. Daha bir sürü şeyi yapmam gerekirdi.* En azından, ilerideki bütün kapılar aynıysa, *ter'angreal*'i bulmakta güçlük çekmeyecekti.

Bir sonraki kapıdan içeri baktı ve siyah sütunlar, kızıltaştan *ter'angreal,* tozun üzerinde kendi ayak izleri ile rehberinin ayak izlerini gördü. Dar çeneli adam omzunun üzerinden yine baktığında Mat dişlerini göstererek sırıttı ona. "Tuzağınıza bir bebeğin düştüğünü sanmayın. Beni aldatmaya kalkışırsan derini yüzüp eyer örtüsü yaparım."

Adam irkildi, renksiz gözleri irileşti, sonra omuzlarını silkti ve göğsündeki gümüş kakmalı kayışları düzeltti; alaycı gülümsemesi yaptığı işe dikkat çekmek içinmiş gibiydi. Mat aniden kendisi o açık renk derilerin nereden geldiğini merak ederken buldu. Herhalde şey olamazdı... *Ah, Işık, sanırım öyle.* Kendini yutkunmaktan alıkoydu, ama zorla. "Yol göster, seni keçi dölü. Derin tek gümüş etmez. Beni gitmem gereken yere götür."

Adam dimdik bir sırtla, hırlayarak seğirtti. Mat adamın alınıp alınmamasına aldırmıyordu. Ama bir hançerinin olmasını diliyordu. *Tilki suratlı bir keçi beyinin* benim *derimden kayış yapmasına izin vereceksem kavrulayım.*

Ne kadar yürüdüklerini anlamanın yolu yoktu. Koridor, kıvrık duvarları ve parlayan sarı şeritleri ile hiç değişmiyordu. Her kapı, *ter'angreal* ve ayak izleri ile, aynı odayı gösteriyordu. Aynılık zamanın şekilsizliğe kaymasına sebep oluyordu. Mat ne kadardır burada olduğu hakkında endişelenmeye başlamıştı. Kuşkusuz kendine tanıdığı bir saatten fazla. Giysileri şimdi yalnızca nemliydi; çizmeleri artık ses çıkarmıyordu. Ama rehberinin sırtına bakarak yürümeye devam etti.

Aniden koridor ileride bir başka kapıyla son buldu. Mat gözlerini kırpıştırdı. Bir an önce koridorun göz görebildiğince uzandığına yemin edebilirdi. Ama ileride yatanlardan çok keskin dişli adamı izlemekle meşguldü. Arkasına baktı ve küfredecek oldu. Koridor öyle uzaklara uzanıyordu ki, sarı şeritler bir noktada toplanıyordu. Ve hiçbir yerde, tek bir açıklık görünmüyordu.

Döndüğü zaman beş kenarlı kapının önünde yalnızdı. *Yak beni, keşke bunu yapmasalar.* Derin bir nefes alarak kapıdan geçti.

Yine beyaz zeminli, yıldız şeklinde bir odaydı, sütunlu oda –ya da odalar– kadar geniş değildi. Sekiz uçlu yıldız şeklinde bir oda. Yıldızın her ucunda, diğer sütunlardan iki kulaçlık birer dilim alınmış gibi, camsı, siyah birer kaide duruyordu. Odanın ve kaidelerin keskin kenarlarında parlak sarı şeritler uzanıyordu. Nahoş koku burada daha güçlüydü; Mat şimdi onu tanımıştı. Vahşi hayvan ini kokusu. Ama bunu düşünmedi bile, çünkü oda kendisi dışında boştu.

Yavaş yavaş dönerek kaidelere kaşlarını çattı. Kuşkusuz üstlerinde biri olacaktı, sorularını her kim yanıtlayacaksa. Aldatılıyordu. Buraya gelebiliyorsa, yanıt da alabilmeliydi.

Aniden kaideleri değil de pürüzsüz, gri duvarları arayarak döndü. Kapı kaybolmuştu; çıkış yolu yoktu.

Ama ikinci dönüşünü tamamlayamadan her kaidenin üzerinde birer kişinin durduğunu fark etti, rehberine benzeyen, ama farklı giyinmiş birer kişi. Dördü erkek, diğerleri kadındı; katı saçları sorguç gibi yükseliyor, sonra sırtlarına dökülüyordu. Hepsi ayaklarını saklayan uzun, beyaz etekler giymişlerdi. Kadınların kalçalarının altına kadar uzanan, yüksek dantel yakalar ve solgun fırfır manşetlerle süslü beyaz bluzları vardı. Erkekler rehberden de fazla kayış takmıştı, kayışlar daha geniştiler ve altın kakmalıydılar. Her kayışta, takanın göğsünde asılı duran bir çift kınsız hançer vardı. Bronz hançerler, diye düşündü Mat, renklerine bakarak, ama onlardan bir tanesine sahip olmak için cebindeki bütün parayı verirdi.

“Konuş,” dedi kadınlardan biri. Sesi deminki gibi hırlarcasına çıkmıştı. “Kadim sözleşme uyarınca, anlaşma burada yapılır. İhtiyacın nedir? Konuş.”

Mat tereddüt etti. Yılan insanlar böyle dememişti. Hepsi yemeklerine bakan tilkiler gibi onu izliyordu. “Dokuz Ayın Kızı kim ve neden onunla evlenmek zorundayım?” Bunu tek soru sayacaklarını umuyordu.

Hiçbiri yanıt vermedi. Hiçbiri konuşmadı. O iri, renksiz gözlerle ona bakmaya devam ettiler.

“Yanıt vermek zorundasınız,” dedi. Sessizlik. “Kemikleriniz küle dönsün, yanıt verin bana! Dokuz Ayın Kızı kim ve neden onunla evlenmek zorundayım? Nasıl öleceğim ve yine yaşayacağım? Dünyanın ışığının yarısından vazgeçeceğim ne anlama geliyor? Üç sorum bu. Bir şey söyleyin!”

Ölüm sessizliği. Kendi nefesini, kulaklarında zonklayan kanı işitebiliyordu.

“Evlenmeye niyetim yok. Ve ölmeye de niyetim yok, yeniden yaşayacak olsam da olmasam da. Hafızamda deliklerle, yaşamımda deliklerle dolaşıp duruyorum ve siz salak salak bana bakıyorsunuz. Benim istediğim olsaydı, o deliklerin dolmasını isterdim, ama en azından sorularıma alacağım yanıtlar geleceğimdeki bazılarım doldurabilir. Yanıt vermek zorundasınız!..”

“Oldu,” diye hırladı adamlardan biri ve Mat gözlerini kırpıştırdı.

Oldu mu? Ne olmuştu? Adam ne demek istiyordu? “Gözleriniz kavrulsun,” diye mırıldandı. “Ruhlarınız kavrulsun! Siz de Aes Sedailer kadar kötüsünüz. Eh, Aes Sedailerden ve Güç’ten kurtulmak istiyorum ve sorularıma yanıt vermeyecekseniz sizden de kurtulup Rhuidean’a dönmek istiyorum. Bir kapı açın da...”

“Oldu,” dedi başka bir adam ve kadınlardan biri yankıladı, “Oldu.” Mat duvarları taradı, sonra kaidelerin üzerinde durmuş, ona bakanları dik dik süzdü. “Oldu mu? Ne oldu? Ben kapı görmüyorum. Sizi yalancı keçi babalı...”

“Aptal,” dedi bir kadın fısıltılı bir hırlama ile ve diğerleri tekrarladı. Aptal. Aptal. Aptal.

“Hiçbir bedel, hiçbir koşul konulmamışken gitme izni istemek akıllıca bir davranış.”

“Ama ilk önce bedel üzerinde anlaşmamak aptalca.”

“Bedeli biz belirleyeceğiz.”

Öyle hızlı konuşuyorlardı ki, Mat hangisinin ne dediğini anlayamıyordu.

“İstenen verilecek.”

“Bedel ödenecek.”

“Kavrulun!” diye bağırdı Mat. “Siz neyden...”

Mutlak karanlık üzerine kapandı. Boğazında bir şey vardı. Nefes alamıyordu. Hava. Nefes...

25
Mızrağa Giden Yol

Rand, ilk sütun sırasında duraksamadan aralarından yürüdü. Artık geri dönmek, geriye bakmak yoktu. *Işık, burada ne olması gerekiyor? Gerçekte ne yapıyor?*

En ince, cam kadar berrak, belki otuz santimetre genişliğinde, üçer adım aralıklarla yerleştirilmiş sütunlar çağlayan dalgalarla, parıltılarla ve tuhaf gökkuşakları ile dolu, göz kamaştırıcı bir ışık ormanı idi. Hava burada daha serindi, bir ceketinin olmasını diletecek kadar serin, ama çizmelerinin altındaki pürüzsüz, beyaz taşlar aynı gıcırtılı tozla kaplıydı. Hiç esinti yoktu, ama bir şey, gömleğinin altındaki tüylerinin bile kabarmasına sebep oluyordu.

İleride, sağda bir başka adam gördü. Bir Aiel'in grileri ve kahverengileri içinde, değişen ışıklar altında kaskatı ve heykel kadar kıpırtısız bir adam.

Bu Muradin olmalıydı, Couladin'in ağabeyi. Katı ve kıpırtısız; *bir şey* oluyordu. Parıltıya rağmen Rand Aiel'in yüzünü açıkça görebiliyordu. Gözleri iri iri açık, yüzü gergin, ağzı hırlarcasına titriyordu. Gördüğü her ne ise, ondan hoşlanmıyordu. Ama Muradin en azından oraya kadar hayatta kalmıştı. O yapabiliyorsa Rand da yapabilirdi. Adam en fazla altı yedi adım önündeydi. Kendisinin ya da Mat'in Muradin'in girdiğini neden görmediğini merak ederek bir adım attı.

Bir çift gözün arkasındaydı, bedeni hissediyor, ama kontrol edemiyordu. O gözlerin sahibi, güneşle kavrulan bir gökyüzünün altında, çıplak bir dağ yamacındaki kayaların arasına rahatça çöktü ve tuhaf, yarı yarıya bitmiş, taş yapılara baktı –*Hayır! Yarıdan azı bitmiş. Bu Rhuidean, ama sis olmadan ve*

daha yeni başlanmış. Bakışlarında horgörü vardı. Bu Mandein'di, kırk yaşında, bir boy şefi için çok genç. Ayrılık soldu; kabullenme geldi. O Mandein'di.

"Kabul etmelisin," dedi Sealdre, ama o an için kadını duymazdan geldi.

Jennler su çekmek ve büyük taş havuzlara boşaltmak için bir şeyler yapmıştı. Mandein, insanların suyun hiç önemi yokmuş gibi yanından yürüyüp geçtiği o havuzların tuttuğundan daha az su için savaşlar vermişti. Hareketliliğin ortasında tuhaf bir cam ormanı yükseliyor, güneş altında pırıldıyordu. Yanında en az üç kulaç yüksekliğinde, gördüğü en uzun ağaç duruyordu. Taş inşaatların her biri, bittiği zaman bir mezranın, bir boyun tamamını alması düşünülmüş gibi büyüktü. Delilik. Bu Rhuidean savunulamazdı. Jennlere kimse saldıracağından değil, elbette. Çoğu, kaybolan günleri geri getireceğini iddia ettikleri şarkıları arayarak dolanan lanetli Kaybolmuşlar gibi Jennlerden de kaçınırdı.

Rhuidean'dan bir alay kıvrılarak çıktı ve dağa yöneldi. Birkaç düzine Jenn ve her biri sekiz adam tarafından taşınan iki tahtırevan. O tahtırevanların her birinde, bir düzine şef sandalyesine yetecek kadar tahta vardı. Jennler arasında hâlâ Aes Sedailer bulunduğunu duymuştu.

"İstediklerini kabul etmelisin, eşim," dedi Sealdre.

Adam ona baktı, gelin çelengini ayaklarının dibine bırakan ve ondan kendisi ile evlenmesini isteyen güleç kızı görerek bir an ellerini uzun, altın rengi saçlarında dolaştırmak istedi. Ama kadın şimdi ciddiydi, dikkatli ve endişeli. "Diğerleri gelir mi?" diye sordu Mandein.

"Bazıları. Çoğu. Düşte kız kardeşlerim ile konuştum ve hepimiz aynı düşü gördük. Gelmeyen şefler ve kabul etmeyenler... Boyları ölecek, Mandein. Üç nesil sonra toz olacaklar, mezraları ve sığırları başka boylara ait olacak. İsimleri kaybolacak."

Mandein onun, düşte bile olsa diğer boyların Bilgeleri ile konuşmasından hoşlanmıyordu. Ama Bilgeler gerçekleri düşlerdi. Biliyorlarsa, gerçekleşirdi. "Burada kal," dedi kadına. "Dönmezsem oğullarımızın ve kızlarımızın boyu bir arada tutmalarına yardım et."

Kadın onun yanağına dokundu. "Ederim, hayatımın gölgesi. Ama unutma. Kabul etmelisin."

Mandein işaret etti ve yüz peçeli şekil onu yamaçtan aşağı takip etti, kayadan kayaya süzüldüler, yayları ve mızrakları hazırdı; griler ve kahverengiler çıplak araziye karışıyor, gözden kayboluyorlardı. Hepsi erkekti; boyun mızrak taşıyan bütün kadınlarını Sealdre'nin çevresindeki

erkeklerin yanında bırakmıştı. Yolunda gitmeyen bir şey olursa ve Sealdre onu kurtarmak için akılsızca bir şeye kalkışırsa, muhtemelen erkekler de onu takip edecekti; o ne isterse istesin kadınlar onun mezraya dönmesini, mezrayı ve boyu korumasını sağlayacaktı. Mandein öyle olacağını umuyordu. Bazen o kadınlar bütün erkeklerden daha vahşi olabiliyordu. Ve daha aptal.

O yamacın dibine ulaştığında Rhuidean'dan gelen alay çatlak kil düzlükte durmuştu. Mandein adamlarının durmasını işaret etti ve peçesini indirerek yalnız devam etti. Sağında ve solunda dağdan inen, her yönde kavrulmuş toprağın üzerinde ilerleyen başka adamların farkındaydı. Kaç kişiydiler? Elli? Belki yüz. Gelmesini beklediği bazı yüzler yoktu. Sealdre her zamanki gibi haklıydı; bazıları Bilgelerinin düşünü dinlememişti. Daha önce hiç görmediği yüzler vardı, öldürmeye çalıştığı adamların yüzleri, onu öldürmeye çalışan adamların yüzleri. En azından hiçbiri peçeli değildi. Bir Jenn'in önünde öldürmek, neredeyse bir Jenn öldürmek kadar kötüydü. Mandein diğerlerinin de bunu hatırladığını umuyordu. Bir kişinin ihaneti ile bütün peçeler takılırdı; şeflerin getirdiği bütün savaşçılar dağlardan inerdi ve bu kuru kil kanla çamura dönerdi. Her an kaburgalarının arasında bir mızrak hissetmeyi bekliyordu.

Yüz olası ölüm kaynağını izlemeye çalışırken bile, taşıyıcılar süslü oymalarla bezenmiş tahtırevanları yere indirirken gözlerini dikip Aes Sedailere bakmamayı güç buluyordu. Kadınların saçları öyle beyazlamıştı ki, neredeyse saydam görünüyordu. Derileri rüzgârla bile yırtılabilecekmiş gibi görünen, yaşı belirsiz yüzler. Yılların Aes Sedailere dokunmadığını duymuştu. Bu ikisi kaç yaşında olabilirdi? Neler görmüşlerdi? Dedesi Comran'ın Ejderduvarı'ndaki *yurdu* bulup onlarla ticaret yapmaya başladığı zamanları hatırlıyorlar mıydı? Ya da Comran'ın dedesi Rhodric'in Ejderduvarı'nı aşan demir gömlekli adamları öldürmek üzere Aiellerin önderliğini yaptığı zamanları? Aes Sedailer gözlerini ona çevirdi –keskin mavi ve koyu kahverengi, gördüğü ilk koyu renk gözler– ve kafatasının içini, düşüncelerinin içini görmüşler gibi hissetti. Mandein, seçildiğini anladı, ama neden olduğunu bilmiyordu. Çaba göstererek gözlerini, onu kendisinden daha iyi bilen o iki bakıştan kurtardı.

Sıska, beyaz saçlı, omuzları çökmüş olsa da uzun boylu bir adam, kız kardeş olabilecek kadar birbirine benzeyen, saçları grileşmeye yüz tutmuş iki kadın eşliğinde Jennlerin arasından öne çıktı. Kadınlar aynı derine gömülmüş yeşil gözlere, aynı bir şeye bakarken başlarını bir kenara eğme

alışkanlığına sahipti. Jennlerin kalanı huzursuzluk içinde Aiellere değil toprağa baktılar. Ama bu üçü değil.

“Adım Dermon,” dedi adam, gür ve güçlü bir sesle. Mavi gözleri herhangi bir Aiel kadar sakin bir dikkatle doluydu. “Bunlar Mordaine ve Narisse.” Sırayla iki yanındaki kadınlara işaret etti. “Rhuidean ve Jenn Aieller adına konuşuyoruz.”

Mandein’in çevresindeki adamlar kıpırdandı. Çoğu Jennlerin Aiel olduklarını iddia etmesinden, en az kendisi kadar hoşnutsuzdu. “Neden bizi buraya çağırdınız?” diye sordu. Çağrıldığını itiraf etmek dilini yakıyordu.

Dermon yanıt vermek yerine, “Neden kılıç taşımıyorsun?” dedi. Bu öfkeli mırıltılar getirdi.

“Yasak,” diye hırladı Mandein. “Jennler bile bunu biliyor olmalı.” Mızraklarını kaldırdı, belindeki hançere ve sırtındaki yaya dokundu. “Bunlar bir savaşçıya yetecek silahlar.” Mırıltılar onaylara dönüştü, aralarında onu öldürmek için yemin etmiş birkaç adam da vardı. Şans bulsalar yine de öldürürlerdi, ama söylediklerini onaylıyorlardı. Ve o Aes Sedailer izlerken onun konuşmasına izin vermekten memnundular.

“Neden olduğunu bilmiyorsunuz,” dedi Mordaine ve Narisse ekledi: “Bilmediğiniz çok şey var. Ama bilmelisiniz.”

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu Mandein.

“Sizi.” Dermon gözlerini Aiellerin üzerinde dolaştırarak hepsini içine aldı. “Aranızda kim önderlik edecekse ilk önce Rhuidean’a gelmeli, nereden geldiğimizi, neden kılıç taşımadığınızı öğrenmeli. Öğrenemeyen yaşamamalı.”

“Bilgeleriniz sizinle konuştu,” dedi Mordaine. “Yoksa burada olmazdınız. Reddedenlerin ödeyeceği bedeli biliyorsunuz.”

Charendin diğerlerini ittirerek öne çıktı; Mandein’e ve Jennlere dik dik baktı. Yüzündeki uzun, kenarları büzülmüş yarayı Mandein açmıştı; üç kez birbirlerini öldürmelerine ramak kalmıştı. “Size geleceğiz, öyle mi?” dedi Charendin. “Size hangimiz gelirse Aielleri yönetecek, öyle mi?”

“Hayır.” Sözcük ince bir fısıltı gibi gelmişti, ama her kulağı dolduracak kadar güçlüydü. Oymalı tahtırevanına oturmuş, kavurucu güneş altında üşüyormuş gibi bacaklarının üzerine bir battaniye örtmüş, koyu renk gözlü Aes Sedai’den gelmişti. “O daha sonra gelecek,” dedi. “Hiç düşmeyen taş onun gelişini ilan etmek üzere düşecek. Kandan olan, ama kanca yetiştirilmemiş, Rhuidean’dan şafakla gelecek ve sizi kıramayacağınız bağlarla birbirinize bağlayacak. Sizi geri götürecek ve sizi yok edecek.”

Boy şeflerinin bazıları gidecekmiş gibi hareketlendi, ama hiçbiri birkaç adımdan fazlasını atmadı. Her biri kendi boyunun Bilgesini dinlemişti. *Kabul et, yoksa hiç olmamışız gibi yok oluruz. Kabul et, yoksa kendimizi yok edeceğiz.*

"Bu bir hile," diye bağırdı Charendin. Aes Sedailerin bakışları altında sesini alçalttı, ama yine de öfkeliydi. "Boylar üzerinde kontrol sahibi olmak istiyorsunuz. Aieller hiçbir adama ya da kadına diz kırmaz." Aes Sedailerin bakışlarından kaçınarak başını kaldırdı. "Kimseye," diye mırıldandı.

"Biz kontrol istemiyoruz," dedi Narisse onlara.

"Günlerimiz tükeniyor," dedi Mordaine. "Bir gün gelecek, Jennler silinecek ve Aielleri hatırlayan bir siz kalacaksınız. Kalmalısınız, yoksa her şey boşuna olur ve kaybedilir."

Sesinin ifadesizliği, sakin kendinden eminliği Charendin'i susturdu, ama Mandein'in bir sorusu daha vardı. "Neden? Sonunuzu biliyorsanız, bunu neden yapıyorsunuz?" Uzakta yükselen binalara işaret etti.

"Amacımız bu," diye yanıt verdi Dermon sakinlikle. "Burayı senelerce aradık; şimdi de hazırlıyoruz. Bir zamanlar aklımızda olan amaç için olmasa da. Elimizden geleni yapmalı ve inancımızı korumalıyız."

Mandein adamın yüzünü inceledi. O yüzde korku yoktu. "Siz Aiel'siniz," dedi; diğer şeflerden bazıları şaşkın sesler çıkarınca sesini yükseltti. "Ben Jenn Aiellere gideceğim."

"Rhuidean'a silahlı giremezsin," dedi Dermon.

Mandein adamın cüretine güldü. Bir Aiel'in silahlarını bırakmasını istemek. Silahlarından kurtularak öne çıktı. "Beni Rhuidean'a götür, Aiel. Cesaretine ayak uyduracağım."

Rand ışıltıların içinde gözlerini kırpıştırdı. O Mandein *olmuştu*, Jennlere duyduğu küçümsemenin hayranlığa dönüştüğünü hâlâ hissedebiliyordu. Jennler Aiel miydi, yoksa değil miydi? Aynı görünüyorlardı, uzun boylu, açık renk gözlü, yüzleri güneşle kararmış, peçeler dışında aynı giysiler içinde. Ama üstlerinde, iş için gerekli basit kemer bıçakları dışında silah yoktu.

Sütunların arasında, tek bir adımla aşılamayacak kadar mesafe katetmişti ve Muradin'e daha yakındı. Aiel'in sabit bakışları sert bir kaş çatışa dönüşmüştü.

Öne adım atarken Rand'ın çizmelerinin altında tozlar gıcırdadı.

Adı Rhodric'ti; neredeyse yirmi yaşındaydı. Altın rengi güneş gökyüzünü kavuruyordu, ama o peçesini indirmedi ve dikkatinin dağılmasına izin vermedi. Mızrakları hazırdı... biri sağ elinde, üçü küçük, boğa derisinden kalkanı ile birlikte diğerinde... ve hazırdı. Jeordam tepelerin güneyindeki kahverengi otların arasına uzanmıştı. Çevresindeki çalıların çoğu zayıf ve kuruydu. Yaşlı adamın saçları beyazdı, ihtiyarların bahsettiği kar gibi, ama gözleri keskindi ve kuyu kazanların çektiği dolu su tulumları dikkatinin tamamını almıyordu.

Kuzeyde ve doğuda dağlar yükseliyordu, kuzeydeki dağlar yüksek, keskin ve beyaz zirveliydi, ama doğudaki canavarların yanında cüce kalıyorlardı. Onlar, dünya gökyüzüne dokunmaya çalışmış gibi görünüyordu, belki de dokunmuştu. Belki de o beyazlık kardı. Öğrenmeye çalışmayacaktı. Bununla yüz yüze kalınca, Jennler doğuya dönmeye karar vermeliydi. Arabalarını zahmetle arkalarından çekerek, onları takip eden Aielleri görmezden gelmeye çalışarak aylardır o dağ duvarı boyunca kuzeye ilerliyorlardı. En azından bir ırmağı aşarken su bulabiliyorlardı, ama fazla değil. Rhodric, içinden yürümesi gereken bir ırmak görmeyeli seneler olmuştu; gördüklerinin çoğu da, dağların uzağında çatlak, kum kilden başka bir şey değildi. Yağmurların yine geleceğini ve her şeyin yine yeşereceğini umuyordu. Dünyanın yeşil olduğu zamanları hatırlıyordu.

Atları görmeden önce duydu, üzerine metal diskler dikilmiş uzun, deri gömlekler giymiş, kahverengi tepelerin üzerinde at süren üç adam. İkisinin mızrağı vardı. Öndekini tanıyordu, geldikleri yönde, görüş alanının hemen dışındaki kasabanın şefi olan ve kendisinden daha yaşlı olmayan Garam. Kördü o kasabalılar. Onlar geçtikten sonra kıpırdanan, sonra o kurak topraklara yerleşip neredeyse görünmez olan Aielleri görmüyorlardı. Rhodric peçesini indirdi; atlılar başlatmazsa öldürme olmayacaktı. Buna üzülmüyordu, tam olarak değil, ama kendini evlerde ve kasabalarda yaşayan insanlara güvenmeye ikna da edemiyordu. O tür insanlara karşı çok fazla savaş verilmişti. Hikâyeler hep böyle olduğunu söylüyordu.

Garam dizginleri çekti ve sağ elini kaldırıp selam verdi. İki takipçisi gibi ince, kara gözlü bir adamdı, ama üçü de zorlu ve becerikli görünüyordu. "Ho, Rhodric. Halkınız su tulumlarını doldurmayı bitirmedi mi daha?"

"Seni görüyorum, Garam." Sesini ifadesiz ve düz tuttu. At üzerinde adamlar görmek onu huzursuz ediyordu, hele kılıç taşıdıklarını görmek daha da fazla. Aieller yük hayvanları kullanırdı, ama at üzerinde oturmakta

tuhaf bir şey vardı. Bacakları bir adama yeterdi. “Bitirmek üzereyiz. Baban topraklarından su almamız için verdiği izni geri mi çekiyor?” Daha önce hiçbir kasaba bu izni vermemişti. Yakında başkaları varsa su için de başka her şey için olduğu gibi savaş verilmesi gerekiyordu ve su varsa, insanlar da hep yakında olurdu. Bu üçünü tek başına öldürmek kolay olmayacaktı. Dans etmeye ve muhtemelen ölmeye hazırlanarak ayak değiştirdi.

“Hayır,” dedi Garam. Rhodric’in kıpırdandığını fark etmemişti bile. “Kasabada güçlü bir kaynağımız var ve babam siz gittiğiniz zaman kazdığınız yeni kuyuları biz gidene kadar kullanabileceğimizi söyledi. Ama senin büyükbaban diğerlerinin hareket edip etmediğini bilmek istiyor gibiydi ve ettiler.” Eyerinin önüne dirseğini dayadı. “Söylesene, Rhodric, onlar gerçekten de sizinle aynı halktan mı?”

“Onlar Jenn Aiel; biz ise Aiel. Aynıyız, ama değiliz. Daha fazla açıklayamam, Garam.” Aslında kendisi de anlamıyordu.

“Ne tarafa gittiler?” diye sordu Jeordam.

Rhodric, büyükbabasına sakin sakin eğildi; adımları, yumuşak çizme seslerini duymuştu ve bir Aiel’in yaklaştığını anlamıştı. Ama kasabalılar Jeordam’ın yaklaştığını duymamıştı ve şaşkınlık içinde dizginleri çektiler. Diğer ikisinin mızraklarını doğrultmalarını yalnızca Garam’ın elini uzatması engellemişti. Rhodric ve büyükbabası bekledi.

“Doğu,” dedi Garan, atını kontrol altında almayı başardığında. “Dünyanın Omurgası’na.” Gökyüzünü hançerleyen dağlara işaret etti.

Rhodric irkildi, ama Jeordam serinkanlılıkla,” Diğer yanda ne var?” diye sordu.

“Benim bildiğim, dünyanın sonu,” diye yanıt verdi Garam. “Bir geçit olduğundan emin değilim.” Tereddüt etti. Jennlerin yanında Aes Sedailer var. Düzinelerce, diye duydum. Aes Sedailere yakın yolculuk etmek sizi huzursuz etmiyor mu? Dünyanın bir zamanlar farklı olduğunu ve onların dünyayı yok ettiğini duydum.”

Aes Sedailer Rhodric’i de huzursuz ediyordu, ama yüzünü ifadesiz tuttu. Yalnızca dört taneydiler, düzinelerce değil, ama Aiellerin, bilmedikleri bir şekilde Aes Sedaileri hayal kırıklığına uğrattıklarına dair hikâyeleri hatırlamalarına yetiyorlardı. Aes Sedailer onları nasıl hayal kırıklığına uğrattıklarını biliyor olmalıydı; geldiklerinden sonraki bir yıl içinde Jennlerin arabalarından nadiren çıkmışlardı, ama çıktıkları zaman da Aiellere hüzünlü gözlerle bakmışlardı. Onlardan kaçınmaya çalışan tek kişi Rhodric değildi.

“Biz Jennleri koruyoruz,” dedi Jeordam, “Aes Sedailerle yolculuk eden onlar.”

Garam, bu bir fark yaratırmış gibi başını salladı, sonra sesini alçaltarak yine öne eğildi. “Babamın bir Aes Sedai danışmanı var, ama bunu kasabalılardan saklamaya çalışıyor. Kadın bu tepeleri terk edip doğuya gitmemiz gerektiğini söylüyor. Kuru nehirlerin yine akacağını ve bir nehrin yanında büyük bir şehir kuracağımızı söylüyor. Çok şey söylüyor. Aes Sedailerin bir şehir kurmayı planladıklarını duydum... inşaatı yapacak Ogierler bulmuşlar. Ogierler!” Kendini efsanelerden gerçekliğe çekerek başını iki yana salladı. “Sizce dünyaya bir kez daha hükmetmek mi istiyorlar? Aes Sedailer? Bence bizi bir daha mahvedemeden onları öldürmeliyiz.”

“En iyisinin ne olacağını düşünüyorsan onu yapmalısın.” Jeordam kendi düşüncelerine dair ipucu vermedi. “Halkımı dağları aşmaya hazırlamalıyım.”

Siyah saçlı adam eyerinde doğruldu, hayal kırıklığına uğradığı açıktı. Rhodric onun, Aiellerin Aes Sedaileri öldürmelerine yardımcı olmalarını beklediğini tahmin ediyordu. “Dünyanın Omurgası,” dedi Garam ters ters. “Bir adı daha var. Bazıları ona Ejderduvarı der.”

“Uygun bir isim,” diye yanıt verdi Jeordam.

Rhodric, uzaktaki yüksek dağlara baktı. Aieller için uygun bir isim. Kendilerinin, kimseye söylenmeyen gizli isimleri Ejderin Halkı idi. Neden, bilmiyordu, yalnızca mızraklarını aldıkları zaman hariç asla yüksek sesle söylenmediğini biliyordu. Bu Ejderduvarı’nın arkasında ne vardı? En azından savaşacak insanlar olacaktı. Hep olurdu. Tüm dünyada yalnızca Aieller, Jennler ve düşmanlar vardı. O kadar. Aieller, Jennler ve düşmanlar.

Rand saatlerdir nefes almamışçasına, derin, hırıltılı bir nefes aldı. Çevresindeki sütunlarda göz yakan ışık halkaları dolanıyordu. Sözcükler hâlâ zihninde yankılanıyordu. Aieller, Jennler ve düşmanlar; dünya buydu. Kıraç’ta bulunmadıkları kesindi. Aieller Üç Kat Topraklar’a gelmeden önceki bir zamanı görmüştü... yaşamıştı.

Şimdi Muradin’e daha yakındı. Aiel’in gözleri huzursuzca kayıyordu ve bir adım daha atmamak için mücadele ediyor gibiydi.

Rand öne ilerledi.

Jeordam beyazlara bürünmüş yamaçta rahatça çömelirken ve beş kişinin ona yaklaşmasını izlerken soğuğu görmezden geliyordu. Üç pelerinli adam ve geniş giysiler içinde iki kadın karların içinde ilerlemekte güçlük çekiyordu. İhtiyarlara göre kış uzun zaman önce sona ermiş olmalıydı, ama onlar zaten hep mevsimlerin değişip durduğuna dair hikâyeler anlatıp dururdu. Toprağın sarsıldığını da iddia ederlerdi ve dağlar yükselir, yazın bir birikintiye attığınız taş gibi batarmış. Jeordam bunlara inanmıyordu. On sekiz yaşındaydı, çadırlarda doğmuştu ve bildiği tek yaşam buydu. Kar, çadırlar ve koruma görevi.

Peçesini indirdi ve mızrağına yaslanarak arabalıları korkutmamak için ağır ağır doğruldu, ama onlar yine de aniden durdular, mızrağa, sırtına astığı yaya ve belindeki sadağa baktılar. Hiçbiri kendisinden büyük görünmüyordu. “Bize ihtiyacınız var mı, Jennler?” diye seslendi.

“Bizimle alay etmek için bu isimle hitap ediyorsun,” diye bağırarak karşılık verdi uzun boylu, keskin burunlu bir adam. “Ama doğru. Tek gerçek Aieller bizleriz. Siz Yol’dan vazgeçtiniz.”

“Bu yalan!” diye terslendi Jeordam. “Ben hiç kılıç tutmadım!” Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Buraya Jennlere kızmak için konulmamıştı. “Kaybolduysanız, arabalarınız o tarafta.” Mızrağı ile güneye işaret etti.

Bir kadın, keskin burunlu adamın koluna elini koydu ve alçak bir sesle konuştu. Diğerleri başlarını salladılar; sonunda keskin burunlu da, gönülsüzce de olsa aynısını yaptı. Kadın güzeldi, başına sardığı koyu renk şaldan sarı saç tutamları kaçıyordu. Jeordam’a dönerek, “Kaybolmadık,” dedi. Kadın aniden onu ilk kez görmüş gibi baktı ve şalına daha sıkı sarındı.

Jeordam başını salladı; kaybolduklarını düşünmemişti zaten. Jennler genelde, yardıma ihtiyaçları olsa bile çadırlarda yaşayanlardan kaçınmayı başarırlardı. Kaçınmayan yegâne birkaç kişi ancak çaresizlikten, başka yerde bulamadıkları yardım için gelirlerdi. “Beni takip edin.”

Babasının çadırlarına, yamaçlara tutunan, son karlarla kısmen örtülmüş alçak şekillere kadar bir buçuk kilometrelik engebeli arazi vardı. Kendi halkı yeni gelenleri ihtiyatla izledi, ama yaptıkları işleri, yemek pişirmeyi, silah onarmayı ya da çocuklarla birlikte kartopu oynamayı bırakmadılar. Jeordam boyundan gurur duyuyordu, yaklaşık iki yüz kişiydiler, arabaların kuzeyine yayılmış on kamp arasında en büyüğü. Ama Jennler pek etkilenmiş görünmüyorlardı. Aiellerden çok Jenn olması Jeordam’ın sinirine dokunuyordu.

Sert yüzlü, uzun boylu ve saçları kırlaşmış bir adam olan Lewin, çadırından çıktı; Lewin'in hiç gülümsemediği söylenirdi ve Jeordam da gülümsediğini hiç görmemişti. Belki Jeordam'ın annesi hummadan ölmeden önce gülümsemişti, ama Jeordam sanmıyordu.

Sarı saçlı kadın –adı Morin'di– Jeordam'ın beklediği gibi bir hikâye anlattı. Jennler bir köyle ticaret yapmışlardı, kütük duvarlarla çevrili bir yerle, sonra köylü adamlar gece gelmiş, verdiklerini, hatta daha fazlasını almışlardı. Jennler hep evlerde yaşayan insanlara güvenebileceklerini, Yol'un onları koruyacağını düşünürlerdi. Ölüler sayıldı... babalar, bir anne, birincil-kardeşler. Tutsaklar... birincil-kardeşler, bir kardeş-anne, bir kız. Sonuncusu Jeordam'ı şaşırttı; beş yaşındaki kızın başka bir kadın tarafından yetiştirilmek üzere götürüldüğünü anlatırken Morin'in sesi acıydı. Jeordam onu daha yakından incelerken yaşına birkaç sene daha ekledi.

"Onları geri getiririz," diye söz verdi Lewin. Ona uzatılan mızrak demetini aldı ve uçlarını yere çevirip sapladı. "Kendinizi ve bizi savunmaya gönüllüyseniz, dilerseniz bizimle kalabilirsiniz. Kalırsanız, bir daha arabalara dönmenize asla izin verilmeyecek." Keskin burunlu adam bunun üzerine döndü ve geldikleri yoldan döndü. Lewin devam etti; bu noktada nadiren kalan olurdu. "Bizimle bu köye gelmek isteyenler, birer mızrak alsın. Ama unutmayın, mızrağı bir insana karşı kullanmak için alıyorsanız, bizimle kalmak zorundasınız." Sesi ve gözleri taş gibiydi. "Jennler açısından ölmüş sayılacaksınız."

Kalan adamlardan biri tereddüt etti, ama sonunda ikisi de yerden birer mızrak çektiler. Morin de öyle. Jeordam ağzı açık, bakakaldı. Lewin bile gözlerini kırpıştırdı.

"Kalmak için senin mızrak alman gerekmez," dedi Lewin ona. "İnsanlarınızı geri getirmemiz için de gerekmez. Mızrağı almak yalnızca kendini savunmak için değil, savaşmak için de gönüllü olduğun anlamına gelir. Bırakabilirsin; utanmaya gerek yok."

"Kızımı aldılar," dedi Morin.

Jeordam şok içinde, Lewin'in başını sallamadan önce yalnızca bir an duraksadığını gördü. "Her şeyin bir zamanı vardır. Her şeyin. Öyle olsun." Kamplarda dolaşarak adamların omuzlarına dokunmaya, kütük duvarlı köye gidecekleri seçmeye başladı. İlk dokunulan Jeordam'dı; mızrak taşıyacak kadar büyüdüğünden beri babası hep ilk onu seçerdi. O da başka türlüsünü istemezdi zaten.

Morin'in başı mızrakla dertteydi, sapı eteğine takılıyordu.

“Gitmek zorunda değilsin,” dedi Jeordam ona. “Daha önce hiçbir kadın gitmedi. Kızını sana getiririz.”

“Kirin’i oradan kendim çıkaracağım,” dedi kadın vahşetle. “Beni durduramazsın.” İnatçı bir kadın.

“Bu durumda, böyle giyinmelisin.” Kendi gri kahverengi ceketine ve pantolonuna işaret etti. “Geceleyin elbise içinde arazide yürüyemezsin.” Kadın tepki gösteremeden mızrağı ondan aldı. “Mızrak kolay öğrenilmez.” Kadınla gelen ve ders almakta olan, kendi ayaklarına takılarak düşecek gibi olan iki adam bunun kanıtıydı. Küçük bir balta buldu ve mızraktan bir adım kadarını kesti. Geriye, yaklaşık otuz santimlik mızrak ucu dahil bir metre yirmi santimlik kısım kalmıştı. “Sapla. O kadar. Yalnızca sapla. Sapı bloke etmek için de kullanılır, ama sana diğer elinde kalkan olarak kullanabileceğin bir şey bulurum.”

Kadın ona tuhaf tuhaf baktı. “Kaç yaşındasın?” diye sordu, daha da tuhaf bir şekilde. Jeordam söyledi ve kadın düşünceli düşünceli başını salladı.

Bir an sonra Jeordam sordu, “O adamlardan biri kocan mı?” Adamlar hâlâ mızraklarına takılıyorlardı.

“Kocam çoktan Kirin’in yasını tutmaya başladı. Ağaçları kendi kızından daha çok önemsiyor.”

“Ağaçlar mı?”

“Yaşam Ağaçları.” Adam yine boş boş bakınca kadın başını iki yana salladı. “Fıçılara ekilmiş üç küçük ağaç. Onlara, neredeyse kendilerine baktıkları kadar iyi bakıyorlar. Güvenli bir yer bulduklarında onları ekecekler; o zaman eski günlerin geri geleceğini söylüyorlar. Onlar. Onlar dedim. Pekâlâ. Artık Jenn değilim.” Kısa mızrağı kaldırdı. “Artık kocam bu.” Adamı yakından inceleyerek sordu, “Biri çocuğunu çalacak olsa, Yaprağın Yolu’ndan ve bizi sınamak için gönderilmiş acılardan bahseder misin?” Jeordam başını iki yana salladı ve kadın, “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi. “Senden iyi bir baba olur. Bana bu mızrağı nasıl kullanacağımı öğret.”

Tuhaf bir kadındı, ama güzeldi. Jeordam mızrağı geri alıp göstermeye başladı. Yaptıklarını yaptıkça düşünüyordu. Kısa saplı mızrak daha hızlı ve çevikti.

Morin o tuhaf gülümsemeyle onu izliyordu, ama mızrak adamın dikkatini çekmişti. “Yüzünü düşümde gördüm,” dedi kadın yumuşak sesle, ama Jeordam onu işitmedi. Böyle bir mızrakla, kılıçlı bir adamdan daha

hızlı hareket edebilirdi. Zihninin gözüyle, kılıçlı adamların hepsini alt eden Aieller görüyordu. Kimse onlara karşı duramazdı. Kimse.

Cam sütunlarda ışıklar çaktı; neredeyse Rand'ı kör etti. Muradin yalnızca bir iki adım uzaktaydı, dişlerini çıkararak, sessizce hırlayarak dümdüz önüne bakıyordu. Sütunlar onları geçmişe, Aiellerin zamanla kaybolan tarihlerine götürüyordu. Rand'ın ayakları kendi başlarına ilerledi. İleri. Zamanda geriye.

Lewin, yüzündeki toz peçesini düzeltti ve bir demir tencerenin altında ölmekte olan kömürlerin parlamaya devam ettiği küçük kampa tepeden baktı. Rüzgâr yarı yanmış yahni kokusu getiriyordu. Ay ışığı altında kömürler battaniye yığınlarıyla çevriliydi. Görünürde at yoktu. Lewin, su getirmiş olmayı diledi, ama yemekler haricinde yalnızca çocukların su içmesine izin vardı. Daha fazla su olduğu zamanları hatırlar gibiydi, günlerin bu kadar sıcak ve tozlu olmadığı, rüzgârın devamlı esmediği zamanlar. Battaniye olarak kullandığı yabankeçisi derisinden abasına daha sıkı sarındı.

Arkadaşları kendisi gibi sıkı sıkı sarınmış, taşları tekmeleyerek ve aşağıdaki adamları uyandıracak kadar yüksek sesle mırıldanarak yakına tırmandı. Lewin şikâyet etmedi; onlar gibi kendisi de buna alışık değildi. Toz peçeleri yüzlerini gizliyordu, ama kimin kim olduğunu seçebiliyordu. Omuzları başka herkesten daha geniş olan Luca; dolap çevirmeye bayılırdı. Bir leylek gibi uzun ve arabalar arasında en iyi koşucu olan Gearan. Birbirlerine birbirlerinin yansıması kadar çok benzeyen Charlin ve Alijha, yalnız endişelendiği zaman Charlin başını yana eğme alışkanlığına sahipti. Şimdi yaptığı gibi. Kız kardeşleri Colline aşağıdaki kamptaydı. Ve Lewin'in kız kardeşi Maigran.

Kızların toplama torbaları bir mücadele sonucunda yırtılmış olarak yerde bulununca başka herkes yas tutmaya başlamış ve daha önce defalarca yaptıkları gibi yaşamlarına devam etmişlerdi. Lewin'in büyükbabası bile. Adan beşinin ne planladığını bilseydi onları durdururdu. Artık Adan'ın tek yaptığı Lewin'in hiç görmediği Aes Sedailere inançlarını korumaları gerektiği hakkında homurdanıp durmaktı; bu ve Aielleri hayatta tutmaya çalışmak. Bir halk olarak Aielleri, bireyleri değil. Maigran'ı bile.

“Dört kişiler,” diye fısıldadı Lewin. “Kızlar ateşin bu tarafından. Onları sessizce uyandıracağım ve adamlar uyurken gizlice götüreceğiz.” Arkadaşları bakıştılar ve başlarını salladılar. Lewin bu planı daha önce yapmış olmaları gerektiğini düşünüyordu, ama hepsinin tek düşünebildiği, kızları almak için gelmek ve görülmeden arabaları nasıl terk edecekleri olmuştu. Lewin bu adamları takip edebileceklerinden ya da köylerine (Aiellerin taşlar ve sopalarla kovulduğu, kaba kulübelerden bir yığın) ulaşamadan bulacaklarından emin değildi. Kızları kaçıranlar o kadar uzaklaşmış olsa, yapacak hiçbir şey kalmayacaktı.

“Ya uyanırlarsa?” diye sordu Gearan.

“Ben Colline’i bırakmam,” diye terslendi Charlin. Kardeşi ise daha alçak bir sesle, “Onları geri götüreceğiz, Gearan,” dedi.

“Öyle,” diye onayladı Lewin. Luca Gearan’ın kaburgalarını dürtükledi ve Gearan başını salladı.

Karanlıkta ilerlemek kolay iş değildi. Kuraklığın kuruttuğu dallar ayaklarının altında kırılıyordu; taşlar önlerinde kuru yamaçtan aşağı dökülüyordu. Lewin sessiz hareket etmek için ne kadar çaba gösterirse daha fazla gürültü yapıyor gibiydi. Luca yüksek çatırtılarla dikenli bir çalının içine düştü, ama ağır nefesler dışında ses çıkarmadan çıkmayı başardı. Charlin dengesini yitirdi ve yamacın yarısına kadar kaydı. Ama aşağıda hiçbir şey kıpırdamadı.

Kampa yaklaştıklarında Lewin durdu, arkadaşları ile endişe işinde bakıştı, sonra ayak uçlarına basarak kampa girdi. Kendi sesi kulaklarına gök gürültüsü gibi geliyordu, dört battaniye tepesinden birinden gelen horlamalar kadar yüksek. Kaba horlamalar durduğu ve tepelerden biri kıpırdandığı zaman yerinde dondu. Adam yerleşti, horlama yine başladı ve Lewin nefes aldı.

Dikkatle küçük yığınların birinin yanında diz çöktü ve kirle katılaşmış yün battaniyeyi yana çekti. Maigran ona baktı. Yüzü berelenmiş ve şişmişti, elbisesi öyle yırtılmıştı ki, paçavra gibi kalmıştı. Kız haykırmasın diye elini kızın ağzına kapattı, ama kız gözlerini bile kırpmadan boş boş bakmaya devam etti.

“Seni domuz gibi oyacağım, evlat.” İri tepelerden biri yana döndü ve vahşi sakallara sahip, pis giysiler içinde bir adam ayağa kalktı. Elindeki uzun bıçak ay ışığı altında donuk donuk parlıyor, kömürlerin kırmızı parıltısını yansıtıyordu. Adam yanındaki tepeyi tekmeledi, tepe

homurdandı, kıpırdandı. “Tıpkı bir domuz gibi. Ciyaklayabilir misin, evlat, yoksa sizin halkınız yalnızca kaçmayı mı bilir?”

“Kaç,” dedi Lewin, ama kız kardeşi donuk donuk bakmaya devam etti. Lewin çılgına dönerek omuzlarını yakaladı, onu diğerlerinin beklediği yere doğru itmeye çalıştı. “Kaç!” Kız katı katı, ölü gibi ağır, battaniyelerden çıkmaya başladı. Colline uyanıktı –Lewin onun sızlanmasını duyabiliyordu–, ama o kirli battaniyelere daha sıkı sarınmaya, içlerine saklanmaya çalışıyor gibiydi. Maigran boşluğa bakarak, hiçbir şey görmeden durmaya devam ediyordu.

“Bunu bile yapamıyorsunuz anlaşılan.” Adam, hançerini doğrultarak ve sırıtarak ateşin çevresinde dolandı. Diğerleri de şimdi kahkahalar atarak, eğlenceyi izleyerek battaniyeleri içinde doğruluyordu.

Lewin ne yapacağını bilemiyordu. Kız kardeşini bırakamazdı. Yapabileceği tek şey ölmekti. Belki bu, Maigran’a kaçması için bir şans verirdi. “Kaç, Maigran! Lütfen kaç!” Kız kıpırdamadı. Onu duymamış gibiydi. Ona ne yapmışlardı?

Sakallı adam hiç acele etmeden yaklaştı. Gülüyor, yavaş ilerlemesinin tadını çıkarıyordu.

“Yooooooooooooo!” Charlin gecenin içinden fırladı, kollarını bıçaklı adama dolayarak onu yere yıktı. Diğer adamlar ayağa fırladılar. Biri, kafası tıraşlanmış, ay ışığı altında parlayan, Charlin’i doğramak için kılıcını kaldırdı.

Lewin nasıl olduğundan pek emin değildi. Bir şekilde ağır tencereyi kulpundan yakalamış, sallıyordu; tencere tıraşlı kafaya yüksek bir çatırtıyla çarptı. Adam, kemikleri eriyip gitmiş gibi yere yığıldı. Dengesini kaybeden Lewin ateşten kaçınmaya çalışarak sendeledi ve ateşin yanına düştü. Tencere elinden kayıp gitmişti. Saçlarını örmüş esmer bir adam onu şişlemeye hazırlanarak kılıcını kaldırdı. Lewin bir örümcek gibi geri geri süründü, gözleri kılıcın keskin ucunda, elleri çılgınca adamı savuşturmak için kullanacağı bir şey, bir sopa, herhangi bir şey arıyordu. Eli yuvarlak bir sopaya takıldı. Onu önüne getirdi ve hırlayan adama doğru ittirdi. Adamın kara gözleri irileşti, kılıcı elinden düştü; ağzından kan boşanmaya başladı. Sopa değil. Mızrak.

Ne olduğunu fark eder fark etmez, Lewin’in eli mızrağın sapını bıraktı. Çok geç. Düşen adamdan kaçınmak için geri geri süründü, gözlerini ona dikerek titredi. Ölü bir adam. Onun öldürdüğü bir adam. Rüzgâr çok soğuk geliyordu.

Bir süre sonra aklına neden diğerlerinden birinin onu öldürmediğini merak etmek geldi. Arkadaşlarının geri kalanını kömürlerin çevresinde bulunca şaşırdı. Gearan, Luca ve Alijha, toz peçelerinin üzerinden vahşi gözlerle nefes nefese bekliyorlardı. Colline hâlâ battaniyelerinin altında yumuşak hıçkırıklarla ağlıyordu ve Maigran kıpırdamadan duruyordu. Charlin dizlerinin üzerine çökmüş, kollarını kendine dolamıştı. Ve dört adam, köylüler... Lewin'in bakışları bir kıpırtısız şekilden diğerine kaydı.

"Biz... onları öldürdük." Luca'nın sesi titriyordu. "Biz... Işık'ın merhameti, bizimle ol."

Lewin, Charlin'in yanına süründü ve omzuna dokundu. "Yaralandın mı?"

Charlin devrildi. Elleri kırmızı kırmızı ıslanmıştı, karnına saplanan bıçağı tutuyordu. "Acıyor, Lewin," diye fısıldadı. Bir kez ürperdi ve gözlerindeki ışık kayboldu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Gearan. "Charlin öldü ve biz... Işık, biz ne yaptık? Ne yapacağız?"

"Kızları arabalara götüreceğiz." Lewin gözlerini Charlin'in donuk bakışlarından koparamıyordu. "Bunu yapacağız."

Faydalı buldukları her şeyi toparladılar, daha çok tencereyi ve bıçakları. Metal nesne bulmak zordu. "Alsak da olur," dedi Alijha kabaca. "Onlar da bizim gibi birilerinden çalmıştır."

Ama Alijha kılıçlardan birini alacak olduğunda Lewin onu durdurdu. "Hayır, Alijha. O insanları öldürmek için yapılmış bir silah. Başka faydası yok." Alijha hiçbir şey söylemedi, gözlerini dört ölü beden üzerinde dolaştırdı, Charlin'in cesedini taşımak için Luca'nın üzerine battaniye sardığı mızraklara baktı. Lewin köylülere bakmayı reddediyordu. "Bir mızrak tencerelere yiyecek koyabilir, Alijha. Bir kılıç yapamaz. Yolca yasaklanmıştır."

Alijha hâlâ sessizdi, ama Lewin toz peçesinin altından dudak büktüğünü düşündü. Yine de, sonunda gecenin içine doğru yola koyulduklarında kılıçlar ölmekte olan közlerin ve ölü adamların yanında kaldı.

Karanlıkta, Charlin'in sedyesini taşırken, rüzgâr zaman zaman boğucu toz bulutları kaldırarak eserken uzun bir yolculuk yaptılar. Maigran dümdüz önüne bakarak sendeliyordu; nerede olduğunu, diğerlerinin kim olduğunu bilmiyordu. Colline dehşet içindeydi, kendi kardeşinden bile korkuyor gibiydi, biri ona dokunacak olsa yerinde sıçrıyordu. Lewin bu şekilde dönmeyi hayal etmemişti. Onun hayalinde, kızlar arabalara dönmenin

mutluluğu içinde kahkahalar atıyordu; hepsi gülüyordu. Charlin’in cesedini taşımıyorlardı. Yaptıkları şeyin anısıyla suskunlaşmamışlardı.

Yemek ateşlerinin ışıkları görüş alanına girdi ve sonra arabalar, gün doğumunda yola çıkmak için şimdiden serilmiş koşumlar. Kimse karanlıktan sonra arabalarından çıkmazdı, bu yüzden onlara doğru seğirten üç şekil görünce Lewin şaşırdı. Adan’ın beyaz saçları gecenin içinde parlıyordu. Diğer ikisi, Colline’in annesi Nerrine ve Lewin ile Maigran’ın annesi Saralin idi. Lewin uğursuz bir hisle toz peçesini indirdi.

Kadınlar teselli sunan kollar ve yumuşak mırıltılarla kızlarına koştular. Colline içini çekerek annesinin kucağına atıldı; Maigran gözyaşlarına boğulmak üzere, kızının yüzündeki berelere bakan Saralin’i fark etmedi bile.

Adan, genç adamlara kaşlarını çattı, yüzündeki kalıcı endişe kırışıkları derinleşti. “Işık adına, ne oldu? Senin de gittiğini anladığımız zaman...” Charlin’i taşıyan sedyeyi görünce sesi solup gitti. “Ne oldu?” diye sordu yine, yanıttan korkarmış gibi.

Lewin yavaşça ağzını açtı, ama ilk önce Maigran konuştu.

“Onları öldürdüler.” Sesi bir çocuğundaki kadar sade, uzaklarda bir şeye bakıyordu. “Kötü adamlar bizi incitti. Onlar... Sonra Lewin geldi ve onları öldürdü.”

“Böyle şeyler söylememelisin, çocuğum,” dedi Saralin yatıştırırcasına. “Sen...” Sustu, kızının gözlerine baktı, sonra dönüp kararsızca Lewin’e baktı. “Bu?.. Bu doğru mu?”

“Zorunluyduk,” dedi Alijha acılı bir sesle. “Bizi öldürmeye çalıştılar. Charlin’i öldürdüler.”

Adan geriledi. “Siz... öldürdünüz mü? *İnsan* mı öldürdünüz? Ya Akit? Biz kimseye zarar vermeyiz. Kimseye! Başka bir insanı öldürmek için yeterli sebep yoktur. Hiç yoktur!”

“Maigran’ı kaçırdılar, büyükbaba,” dedi Lewin. “Maigran’ı ve Colline’i kaçırdılar ve onlara zarar verdiler. Onlar...”

“Sebep yoktur!” diye kükredi Adan, öfkeyle titreyerek. “Ne gelirse kabullenmeliyiz. Bizim acılarımız bizi sınamak için gönderilmiştir. Biz kabullenir ve tahammül ederiz! Cinayet işlemeyiz! Siz Yol’dan sapmadınız, onu tamamen terk ettiniz. Artık Da’shain değilsiniz. Siz yozsunuz ve Aielleri yozlaştırmanıza izin vermeyeceğiz. Gidin yanımızdan, yabancılar. Katiller! Aiel arabalarına kabul edilmiyorsunuz.” Sırtını döndü ve artık

onlar yokmuş gibi yürüyüp gitti. Saralin ve Nerrine kızları götürerek peşinden yürümeye başladı.

“Anne?” dedi Lewin ve kadın soğuk gözlere bakınca irkildi. “Anne, lütfen...”

“Bana bu şekilde hitap eden sen, kimsin? Yüzünü benden sakla, yabancı. Bir zamanlar yüzü seninkine benzeyen bir oğlum vardı. O yüzü bir katilde görmek istemem.” Ve Maigran’ı diğerlerinin peşinden götürdü.

“Ben hâlâ Aiel’im,” diye bağırdı Lewin, ama arkalarına dönüp bakmadılar. Luca’nın ağladığını duyduğunu sandı. Rüzgâr yükseldi, toz kaldırdı; Lewin yüzünü peçeledi. “Ben Aiel’im!”

Çılgınca dans eden ışıklar Rand’ın gözlerine daldı. Lewin’in kaybının acısı hâlâ içindeydi, zihni öfkeyle çalkalanıyordu. Lewin silah taşımıyordu. Nasıl kullanacağını bilmiyordu. Öldürmek onu dehşete düşürmüştü. Mantıklı gelmiyordu.

Şimdi Muradin’le neredeyse yan yanaydı, ama adam onun farkında değildi. Muradin dişlerini kafatası gibi çıkarmıştı; yüzünde ter damlacıkları belirmişti; koşmak istiyormuş gibi titriyordu.

Rand’ın ayakları onu ileriye götürdü ve geriye.

26
Adanmışlar

İleri ve geri.

Adan, ölü oğlunun ağlayan çocuklarına sarılarak, çocukların gözlerini lime lime ceketi ile örterek kumların üzerinde yatıyordu. Kıyıdan aşağı bakarken onun yüzünde de gözyaşları akıyordu, ama sessizce. Beş ve altı yaşlarındaki Maigran ile Lewin'in ağlamaya hakları vardı; Adan kendisinde gözyaşı kalmış olmasına şaşmıştı.

Arabaların bazıları yanıyordu. Ölüler, düştükleri yerde yatıyorlardı. Yere boşaltılmış birkaç arabaya bağlı kalanlar dışında tüm atlar çoktan götürülmüştü. Bu sefer Aes Sedailerin Aiel sorumluluğu altına verdiği, dikkatsizce toprağa atılmış kasa içindeki şeylere dikkat etmedi. Bunu ya da ölü Aielleri ilk kez görmüyordu, ama bu sefer aldıramıyordu. Kılıçlı, mızraklı ve yaylı adamlar, Aielleri öldüren adamlar hâlâ o boş arabaları dolduruyordu. Kadınlarla. Rhea'nın, kızının diğerleriyle birlikte bir arabanın arkasına sokulmasını, kahkahalar atan katiller tarafından hayvan gibi tıklım tıkış yığılmalarını izledi. Çocuklarının sonuncusu. Elwin on yaşında açlıktan ölmüştü, Sorelle yirmi yaşında, düşlerinin geleceğini söylediği hummadan ve Jaren bir sene önce, on dokuz yaşındayken, yönlendirebildiğini anlayınca kendini bir uçurumdan atmıştı. Marind ise bu sabah ölmüştü.

Çığlık atmak istiyordu. Oraya koşmak, son çocuğunu almalarını önlemek istiyordu. Bunu bir şekilde durdurmalıydı. Peki ya oraya koşarsa? Onu öldürecek, Rhea'yı yine alacaklardı. Belki çocukları da öldürürlerdi. Kendi kanı içinde yatan o bedenlerin bazıları küçüktü.

Maigran, dedesinin onu bırakacağını hissetmiş gibi ona tutundu. Lewin daha sıkı sarılmak istermiş, ama fazla büyük olduğunu düşünürmüş gibi

katılaştı. Adan saçlarını okşadı ve yüzlerini göğsüne bastırdı. Ama arabalar, bağrışan biniciler eşliğinde uzaklaşana kadar, ufukta dizili duran, dumanlar tüttüren dağlara doğru gözden kaybolana kadar kendini izlemeye zorladı.

Ancak o zaman doğruldu ve çocukların kollarını bıraktı. "Burada beni bekleyin," dedi onlara. "Ben dönene kadar bekleyin." Çocuklar birbirlerine sarılarak yaşlarla lekelenmiş bembeyaz yüzlerle ona baktılar ve kararsızca başlarını salladılar.

Adan cesetlerden birine yaklaştı ve nazikçe çevirdi. Siedre uyuyor gibi görünüyordu, yüzü her sabah uyandığında yanında gördüğü gibiydi. Altın kızıl saçlarında griler görmek onu hep şaşırtırdı. Siedre onun aşkıydı, canıydı ve onun için hep genç, hep yeniydi. Adan, elbisesinin önünü ıslatan kana ya da göğüslerinin altındaki büyük yaraya bakmamaya çalıştı.

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun, Adan? Bize bunu söyle! Ne?"

Siedre'nin saçını yüzünden arkaya süpürdü –kadın düzenli olmaktan hoşlanırdı– ve ayağa kalktı öfkeli, korkmuş adamlardan oluşan gruba yavaşça döndü. Önderleri Sulwin'di; derine gömülmüş gözleri olan uzun boylu bir adam. Aiel olduğunu saklamaya çalışırmış gibi saçlarını uzatmıştı. Bunu birkaç adam daha yapmıştı. Bu, son saldırganlar ya da onlardan öncekiler için hiç fark yaratmamıştı.

"Ölülerimizi gömüp yola devam etmeyi düşünüyorum, Sulwin." Gözleri Siedre'ye kaydı. "Başka ne var ki?"

"Devam etmek mi, Adan? Nasıl devam ederiz? At yok. Neredeyse hiç su yok, yiyecek yok. Bize kalan tek şey, Aes Sedailerin asla gelip almayacağı şeylerle dolu arabalar. Onlar nedir, Adan? Onlar nedir ki, onları dünyanın bir ucundan ötekine taşımak için canlarımızı veriyoruz. Üstelik dokunmaya bile korkuyoruz. Önceki gibi devam edemeyiz!"

"Yapabiliriz!" diye bağırdı Adan. "Yapacağız! Bacaklarımız var; sırtlarımız var. Gerekirse arabaları biz çekeriz. Görevimize bağlı kalacağız!" Yumruğunu kaldırdığını görünce irkildi. Bir yumruk. Eli açılırken ve yana inerken titriyordu.

Sulwin geriledi, sonra arkadaşlarının yanında yeniden diklendi. "Hayır, Adan. Güvenli bir yer bulmamız gerekiyor ve bazılarımız bunu yapmayı planlıyor. Büyükbabam küçük bir oğlanken bana dinlediği hikâyeleri anlatırdı; güven içinde yaşadığımız, şarkılarımızı dinlemek için insanların geldiği zamanlara dair hikâyeler. Biz güvende olacağımız ve bir kez daha şarkı söyleyebileceğimiz bir yer aramayı planlıyoruz."

“Şarkı söylemek mi?” diye dudak büktü Adan. “Ben de o eski hikâyeleri duydum, Aiel şarkılarının harika şeyler olduğunu, ama o eski hikâyeleri sen benden daha iyi bilmiyorsun. Şarkılar gitti, eski günler gitti. Sonsuza dek kaybolmuş olan bir şeyi kovalamak için Aes Sedailere karşı görevimizden vazgeçmeyeceğiz.”

“Bazılarımız vazgeçecek, Adan.” Sulwin’in arkasındakiler başlarını salladı. “O güvenli yeri bulacağız. Ve şarkıları da. Bulacağız!”

Duyduğu bir çıtırtı, Adan’ın başını hızla çevirmesine sebep oldu. Sulwin’in arkadaşlarından başkaları arabalardan birini boşaltıyordu ve geniş, düz bir kasa düşmüş, kırılarak koyu kızıltaştan cilalı bir kapı çerçevesine benzeyen bir şeyi ortaya çıkarmıştı. Sulwin’in başka arkadaşları diğer arabaları da boşaltıyordu. Gördüğü insanların en az dörtte biri arabalardaki, yiyecek ve su hariç her şeyi boşaltmakla meşguldü.

“Bizi durdurmaya çalışma,” diye uyardı Sulwin.

Adan yumruğunu yine açtı. “Siz Aiel değilsiniz,” dedi. “Her şeye ihanet ediyorsunuz. Her ne iseniz, artık Aiel değilsiniz!”

“Biz de senin kadar Yaprağın Yolu’nda yürüyoruz, Adan.”

“Gidin!” diye bağırdı Adan. “Gidin! Siz Aiel değilsiniz! Siz kayboldunuz! Kayboldunuz! Size bakmak istemiyorum! Gidin!” Sulwin ve diğerleri ondan uzaklaşmak için sendeleyerek koşturdular.

Arabaları ve döküntülerin arasında yatan ölüleri gözden geçirirken, Adan’ın yüreği burkuldu. Onca ölü, yaralarına bakılırken inleyen onca yaralı. Sulwin ve kaybolmuşlar yükleri indirirken biraz özen gösteriyorlardı. Kılıçlı adamlar, içlerinde altın ve yiyecek olmadığını görene kadar kasaları kırıp kırıp açmışlardı. Yiyecek altından daha değerliydi. Adan, taş kapı çerçevesini, yere devrilmiş taş bibloları, Sulwin’in halkının bir işine yaramayacak saksı içinde chora dallarının arasında duran, tuhaf şekillere sahip kristalleri inceledi. Bunların herhangi birinin faydası var mıydı? Bunlar için mi inançlarını koruyorlardı? Eğer öyleyse, öyle olsun. Bazıları kurtarılabilirdi. Aes Sedailerin hangilerini daha önemli sayacaklarını bilmenin yolu yoktu, ama bazıları kurtarılabilirdi.

Maigran ve Lewin’in, annelerinin eteklerine sarıldığını gördü. Saralin hayatta olduğu ve onlara bakabileceği için memnundu. Adan’ın son oğlu, kadının kocası, çocukların babası o sabah ilk okla ölmüştü. Bazıları kurtarılabilirdi. Ne gerekirse gereksin. Adan Aielleri kurtaracaktı.

Diz çökerek Siedre’yi kollarına aldı. “Hâlâ inançlıyız, Aes Sedai,” diye fısıldadı. “İnancımızı daha ne kadar korumamız gerekiyor?” Başını

karısının göğsüne yaslayarak ağladı.

Rand'ın gözleri yaşlarla yanıyordu. Sessizce, *"Siedre,"* sözcüğünü şekillendirdi. Yaprağın Yolu mu? Bu Aiel inancı değildi. Açık düşünemiyordu; hiç düşünemiyordu. Işıklar gittikçe daha hızlı dönüyordu. Yanında Muradin'in ağzı sessiz bir uluma ile açılmıştı; Aiel'in gözleri, her şeyin ölümüne tanık oluyormuş gibi irileşmişti. Birlikte öne doğru adım attılar.

Jonai, güneş ışıklarının kıvılcımlandığı suyun üzerinden batıya bakarak uçurumun kıyısında duruyordu. O yönde, yüz fersah ötede Comelle uzanıyordu. Eskiden. Comelle denize bakan dağlara tutunuyordu. Yüz fersah batıda, şimdi denizin uzandığı yerde. Alnora hayatta olsaydı, belki kabul etmek daha kolay olabilirdi. Onun düşleri olmadan, Jonai nereye gideceğini, ne yapacağını bilemiyordu. O yokken yaşamak bile istemiyordu. Bir buçuk kilometre uzakta bekleyen arabalara doğru zahmetle yürürken, kafasındaki her bir gri telin ağırlığını hissediyordu. Artık daha az araba vardı ve yıpranma işaretleri vermeye başlamışlardı. İnsanların sayısı daha da azdı, eskiden on binlerin olduğu yerde şimdi birkaç bin vardı. Yine de kalan arabalar için çok fazlaydı. Artık yürüyemeyecek kadar küçük çocuklar dışında kimse arabalara binmiyordu.

İlk arabada onu Adan karşıladı, uzun boylu, mavi gözleri aşırı ihtiyatlı bir delikanlı. Jonai yeterince hızlı dönerse, Willim'i göreceğini sanıyordu hep. Ama elbette Willim seneler önce, durmak için ne kadar çok çabalarsa çabalasın yönlendirmeye devam ettiği için gönderilmişti. Dünyada hâlâ, yönlendirebilen çok fazla adam vardı; yönlendirme işaretleri gösteren oğlanları göndermeleri gerekiyordu. Zorunluydular. Ama Jonai çocuklarının yanında olmasını diliyordu. Esole ne zaman ölmüştü? O kadar küçüktü ki, çabucak bir çukur kazmaları yetmişti. Şifa verecek Aes Sedai olmadığından hastalıktan ölmüştü.

"Ogierler var, baba," dedi Adan heyecanla. Jonai, oğlunun Ogier hikâyelerinin salt birer hikâye olduğunu düşündüğünden şüphelendi. "Kuzeyden geldiler."

Adan, onu perişan bir gruba götürdü; sayıları elliden fazla değildi, yanakları çökmüş, tüylü kulakları sarkmıştı. Jonai kendi halkının sıska yüzlerine ve yıpranmış, yamalı giysilerine alışıktı, ama aynısını Ogierlerde

görmek onu sarsmıştı. Fakat bakması gereken bir halkı, Aes Sedailere karşı bir sorumluluğu vardı. En son ne zaman bir Aes Sedai görmüştü? Alnora öldükten hemen sonra. Alnora için çok geç olduğunda. Kadın hâlâ hayatta olan hastalara Şifa vermiş, *sa'angreal*'lerin bazılarını almış, nerede güvenli bir yer bulabileceklerini sorduklarında acı acı kahkahalar atarak yürüyüp gitmişti. Elbisesi yamalı ve kol yenleri yıpranmıştı. Jonai kadının aklının başında olduğundan emin değildi. Kadın, Terkedilmişlerin yalnızca kısmen tutsak olduğunu, belki de serbest kaldıklarını iddia etmişti; Ishamael'in hâlâ dünyaya dokunabildiğini söylemişti. Kalan erkek Aes Sedailer kadar deli olmalıydı.

Jonai, dikkatini büyük bacakları üzerinde sallanarak duran Ogierlere çevirdi. Alnora'nın ölümünden beri düşünceleri hep dağınıktı. Ogierlerin ellerinde ekmek ve taslar vardı. Yetersiz yiyecek stoklarını biri paylaştığı için hissettiği öfke karşısında şok geçirdi. Elli Ogier'in tüketebileceği yiyecek kendi halkından kaç kişiyi besleyebilirdi? Hayır. Âdet paylaşmaktı. Serbestçe vermek. Yüz insan mı? İki yüz mü?

"Chora dallarınız var," dedi Ogierlerden biri. Kalın parmakları arabanın yanına bağlanmış iki saksı bitkisinin üç parçalı yapraklarını nazikçe okşadı.

"Biraz," dedi Adan ters ters. "Ölüyorlar, ama onlar ölmeden ihtiyarlar yeni çelikler alıyor." Ağaçlara ayıracak zamanları yoktu. Bakması gereken bir halk vardı. "Kuzeyde durum ne kadar kötü?"

"Kötü," diye yanıt verdi bir Ogier kadın. "Afete Uğramış Topraklar güneye doğru büyüdü ve Myrddraaller ile Trolloclar var."

"Hepsinin öldüğünü sanıyordum." Kuzeye gitmiyoruz, o zaman. Güneye dönebilirlerdi. Güney mi? Jeren Denizi on gün güneydeydi. Ya da acaba hâlâ öyle miydi? Jonai yorulmuştu. Çok yorulmuştu.

"Doğudan mı geldiniz?" diye sordu bir başka Ogier. Ekmeğin ucuyla tasını sildi ve yedi. "Doğu nasıl?"

"Kötü," diye yanıt verdi Jonai. "Ama belki sizin için o kadar kötü olmaz. On... hayır, yirmi gün önce biz kaçamadan bazı insanlar atlarımızın üçte birini aldılar. Arabaları bırakmak zorunda kaldık." Bu ona acı veriyordu. Arabalar ve içindekiler arkada bırakılmıştı. Aes Sedailerin Aiel sorumluluğu altına verdiği şeyler terk edilmişti. Daha da kötüsü, bu ilk değildi. "Karşılaştığımız hemen hemen herkes istedikleri her şeyi alıyorlar. Ama belki Ogierler için öyle olmaz."

"Belki," dedi bir Ogier kadın, inanmıyormuş gibi. Jonai, kendisinin inandığından da emin değildi; güvenli yer yoktu. "*Yurtlardan* herhangi

birinin nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Jonai ona bakakaldı. “Hayır. Hayır, bilmiyorum. Ama kuşkusuz siz *yurtları* bulabilirsiniz.”

“O kadar uzun süre, o kadar uzağa kaçtık ki,” dedi arkalardaki bir Ogier ve bir başkası yaslı bir gürlemeyle ekledi, “Toprak o kadar değişmiş ki...”

“Sanırım kısa sürede bir *yurt* bulamazsak öleceğiz,” dedi ilk Ogier kadın. “Kemiklerimde bir... özlem... hissediyorum. Bir *yurt* bulmak zorundayız. Zorunluyuz.”

“Size yardım edemem,” dedi Jonai hüzünle. Göğsü sıkışıyordu. Toprak tanınmayacak kadar değişmişti, hâlâ değişiyordu. Öyle ki, geçen sene aştığı ovalar bu sene dağ olabilirdi. Afete Uğramış Topraklar büyüyordu. Myrddraaller ve Trolloclar hâlâ hayattaydı. İnsanlar çalıyordu, hayvan yüzlü insanlar, Da’shain’ı tanımayan, Aielleri bilmeyen insanlar. Nefes alamıyordu. Ogierler, kaybolmuş. Aieller kaybolmuş. Her şey kaybolmuş. Sıkışıklık acıya dönüştü, Jonai dizlerinin üzerine çöktü, göğsünü tutarak iki büklüm oldu. Bir yumruk yüreğini kavramış, sıkıyordu.

Adan endişe içinde yanında diz çöktü. “Baba, ne oldu? Sorun ne? Ne yapabilirim?”

Jonai oğlunun lime lime yakasını tuttu ve yüzünü yakına çekti. “İnsanları... güneye... götür.” Yüreğini yerinden koparacak gibi gelen kasılmalar arasında sözcükleri zorla söylemişti.

“Baba, onlara yol gösterecek olan sen...”

“Dinle. Dinle! Onları... güneye götür. Aielleri... güvenliğe... götür. Akit’e... bağlı kal. Aes Sedailerin... bize verdiklerini... koru... Onlar gelene... kadar. Yaprağın... Yolu. Sen...” Jonai denemişti. Solinda Sedai bunu anlamalıydı. Denemişti. Alnora.

Alnora. İsim soldu, Rand’ın göğsündeki acı gevşedi. Mantıklı değil. Hiç mantıklı gelmiyordu. Bu insanlar nasıl Aiel olabilirdi?

Sütunlar kör edici çakmalarla yanıp sönüyordu. Hava kıpırdanıyor, dönüyordu.

Yanında Muradin’in ağzı çığlık atma çabasıyla açılmıştı. Aiel peçesini pençeliyor, yüzünü pençeliyor, derin kanlı izler bırakıyordu.

İleri.

Jonai, yıkılmış binalara, ölü chora ağaçlarına bakmamaya çalışarak boş sokaklarda seğirtti. Hepsi ölmüş. En azından uzun zaman önce terk edilmiş jo-arabalarının sonuncuları taşınıp götürülmüştü. Ayaklarının altında artçı sarsıntılar hâlâ yeri sallıyordu. Üzerinde iş kıyafetleri vardı elbette, *cadin'sor*'lar vardı, ama ona verilen iş, eğitimini aldığı iş değildi. Altmış üç yaşındaydı, hayatının en iyi yıllarında, daha gri saçlar edinecek kadar yaşlanmamıştı, ama yaşlı bir adam gibi hissediyordu.

Hizmetkârlar Salonu'na girerken kimse soru sormadı; büyük sütunlu girişte soru soracak ya da selam verecek kimse yoktu. İçeride bir sürü insan endişeli gözlerle, kolları kâğıtlar ve kutularla dolu bir halde koşturuyordu, ama kimse ona bakmadı. Bir panik havasındaydılar ve yer her sarsıldığında panik büyüyordu. Jonai huzursuzluk içinde giriş odasını geçti ve geniş merdivenleri tırmandı. Gümüş beyazı eltaşı çamurla lekelenmişti. Kimse zamanını harcamıyordu. Belki kimsenin umurunda değildi.

Aradığı kapıyı çalmaya gerek yoktu. Toplantı salonunun büyük, yaldızlı kapılarından biri değildi; sade ve dikkat çekmeyen bir kapıydı. İçeri sessizce girdi ve öyle yaptığına sevindi. Uzun bir masanın çevresinde yarım düzine Aes Sedai durmuş, tartışıyorlardı. Bina sarsıldığı zaman fark etmemiş görünüyorlardı. Hepsi kadındı.

Jonai böyle bir toplantı masasının çevresinde bir daha bir erkeğin durup durmayacağını merak ederek ürperdi. Masanın üzerinde duran nesneyi gördüğü zaman, içindeki ürperti titremeye dönüştü. Kristal bir kılıç... belki bir Güç nesnesi, belki yalnızca bir süs; anlamasının yolu yoktu. Kılıcın altında Lews Therin Kardeşkatili'nin Ejder sancağı masa örtüsü gibi yayılmış, yerlere dökülüyordu. Jonai'ın yüreği büzüldü. Sancağın burada ne işi vardı? Neden yok edilmemiş, neden adamın anısı lanetlenmemişti?

"Ne zaman olacağını söyleyemiyorsan Kehanetinin ne faydası var?" diye neredeyse bağırıyordu Oselle. Uzun siyah saçları, kadın öfkeyle sarsılırken savruluyordu. "Dünyanın kaderi buna dayalı! Gelecek! Çark'ın kendisi!"

Kara gözlü Deindre, ona daha normal bir sükûnetle baktı: "Ben Yaratıcı değilim. Ben yalnızca Kehanet'te bulunduklarımı söyleyebilirim."

"Barış, kardeşlerim." Solinda aralarında en sakin olanıydı, eski moda, sade elbisesi açık mavi bir sis gibiydi. Beline dökülen güneş kırmızısı saçları Jonai'ınkilerle hemen hemen aynı renkteydi. Jonai'ın büyükbabası genç bir delikanlıyken kadına hizmet etmişti; yine de kadın Jonai'dan genç

gösteriyordu. “Kendi aramızda çekişme zamanı geçti. Jaric ve Haindar yarın burada olacak.”
“Ki bu da hata yapma şansımız olmadığı anlamına geliyor, Solinda.”
“Bilmeliyiz...”
“Acaba bir şans?..”
Jonai dinlemeyi bıraktı. Hazır olduklarında onu göreceklerdi. Aes Sedailer dışında odada bulunan tek kişi değildi. Someshta kapının yanında duvara yaslanarak oturmuştu, sarmaşık ve yapraklardan örülmüş gibi görünen, başı Jonai’ın biraz yukarısında duran dev bir şekil. Kuru kahverengi ve kömür karası bir çatlak Nym’in yüzü boyunca uzanıyor, saçlarındaki yeşil otları yarıyordu ve Jonai’a baktığı zaman fındık gözleri endişeli görünüyordu.
Jonai, ona başını salladığı zaman yarığı elledi ve kaşlarını çattı. “Seni tanıyor muyum?” dedi yumuşak sesle.
“Ben senin dostunum,” diye karşılık verdi Jonai hüzünle. Someshta’yı senelerdir görmemişti, ama bunu duymuştu. Nymlerin çoğu ölmüştü, Jonai öyle duymuştu. “Ben çocukken omuzlarında gezdirirdin. Hiç hatırlamıyor musun?”
“Şarkı,” dedi Someshta. “Şarkı söyler miydik? Çok şey gitti. Aes Sedailer bazılarının döneceğini söylüyor. Sen Ejderin Çocukları’ndan mısın?”
Jonai irkildi. Bu isim sorun yaratmıştı, doğru olmadığı için daha fazla. Ama artık kaç kişi Da’shain Aiellerin bir zamanlar Ejder dışında hiçbir Aes Sedai’ye hizmet etmediklerine inanırdı?
“Jonai?”
Solinda’nın sesini duyunca döndü, kadın yaklaşırken tek dizinin üzerine çöktü. Diğerleri hâlâ tartışıyordu, ama sesleri daha alçak çıkıyordu.
“Her şey hazır mı, Jonai?” dedi kadın.
“Her şey, Aes Sedai. Solinda Sedai...” Jonai duraksadı, derin bir nefes aldı. “Solinda Sedai, bazılarımız kalmak istiyor. Hâlâ hizmet edebiliriz.”
“Tzora’daki Aiellere ne oldu, biliyor musun?” Jonai başını salladı ve kadın içini çekti, adam daha bir çocukmuş gibi elini uzatıp saçlarını okşadı. “Elbette biliyorsun. Siz Da’shainlerde çok daha fazla cesaret var... Kol kola duran, şarkı söyleyerek deli bir adama kim olduklarını, onun eskiden kim olduğunu hatırlatmaya çalışan, bedenleri ve bir şarkıyla onu döndürmeye çalışan on bin Aiel’den daha fazlası. Jaric Mondoran onları öldürdü. Bir bilmeceye bakar gibi bakarak orada durup öldürdü onları ve onlar safları

sıkılaştırıp şarkı söylemeye devam ettiler. Jaric'in son Aiel'i öldürmeden önce bir saat dinlediğini duydum. Ve sonra Tzora yakıldı, taşı, metali ve eti kavuran tek bir dev alev ile. Eskiden dünyanın en büyük ikinci şehrinin olduğu yerde şimdi bir cam tabakası var."

"Pek çok kişi kaçma fırsatı buldu, Aes Sedai. Da'shainler insanlara kaçmaları için zaman tanıdı. Korkmuyoruz."

Kadının eli saçlarında acı vererek gerildi. "Paaren Disen sakinleri çoktan kaçtı, Jonai. Dahası, Da'shainlerin daha oynayacak bir rolleri var. Bir de Deindre ne olduğunu bilecek kadar ileriyi görebilse. Her durumda, burada bir şeyi kurtarmak istiyorum ve o şey sizsiniz."

"Dediğiniz gibi olsun," dedi adam gönülsüzce. "Siz tekrar isteyene kadar sorumluluğumuz altına verdiğiniz şeyleri koruyacağız."

"Elbette. Size verdiğim şeyler." Kadın ona gülümsedi ve kavrayışı gevşedi; bir kez daha saçlarını okşadı, sonra ellerini kavuşturdu. "O... şeyleri güvenliğe taşıyacaksınız, Jonai. Hareket halinde olun, hep hareket halinde, ta ki kimsenin size zarar veremeyeceği güvenli bir yer bulana kadar."

"Dediğiniz gibi olsun, Aes Sedai."

"Ya Coumin, Jonai? Sakinleşti mi?"

Jonai ona söylemekten başka çare bulamadı; dilini ısırıp koparmayı tercih ederdi. "Babam şehirde bir yerde saklanıyor. Bizi... direnmeye ikna etmeye çalıştı. Dinlemiyor, Aes Sedai. Dinlemiyor. Bir yerlerden eski bir şokmızrağı bulmuş ve..." Devam edemedi. Solinda'nın öfkelenmesini bekliyordu, ama kadının gözlerinde yaşlar pırıldadı.

"Akit'e bağlı kalın, Jonai. Da'shainler başka her şeyi kaybetse bile, Yaprağın Yolu'ndan ayrılmamalarını sağla. Söz ver bana."

"Elbette, Aes Sedai," dedi Jonai şok içinde. Akit Aiel'di ve Aieller Akit'ti; Yol'u terk etmek oldukları şeyi terk etmek demek olurdu. Coumin'in durumu sapkınlıktı. Çocukluğundan beri tuhaf olduğu söylenirdi, pek Aiel sayılmazdı, ama kimse neden olduğunu bilmiyordu.

"Artık git, Jonai. Yarın Paaren Disen'den çok uzaklarda olmanızı istiyorum. Ve unutmayın... hareket halinde olun. Aielleri güvende tutun."

Jonai diz çökerken eğildi, ama kadın çoktan tartışmaya dönüyordu.

"Kodam ve arkadaşlarına güvenebilir miyiz, Solinda?"

"Güvenmeliyiz, Oselle. Genç ve deneyimsizler, ama leke onlara fazla dokunmadı ve... Ve başka seçeneğimiz yok."

“O zaman yapmamız gerekeni yapalım. Kılıç beklemeli. Someshta, eğer yaparsan Nymlerin sonuncusu için bir işimiz var. Senden çok şey istedik; şimdi yine istemek zorundayız.”

Nym ayağa kalkar, başı tavanı süpürürken Jonai resmiyetle eğilerek çıktı. Kadınlar planlarına dalmış, ona bakmıyorlardı, ama o yine de onları son kez şereflendirdi. Onları bir daha göreceğini sanmıyordu.

Hizmetkârlar Salonu’ndan çıktı, şehri koşarak geçti ve büyük topluluğun beklediği yere gitti. On çizgi halinde binlerce araba neredeyse iki fersah uzanıyordu; yiyecek ve su fıçıları, Aes Sedailerin Aiel sorumluluğu altına verdiği kasa içindeki şeyler, *angreal, sa’angreal* ve *ter’angreal*’lerle dolu arabalar. Tek Güç’ü kullanırken deliren erkeklerin ellerinden uzak tutulması gereken şeyler. Bir zamanlar onları taşımak için başka yollar vardı, jo-arabaları, sıçrayanlar, süzüluçaklar ve dev sho-kanatlar. Artık zar zor toparlanmış atlar ve arabalar yeterli olmak zorundaydı. Arabaların arasında insanlar duruyordu. Sayıları bir şehri dolduracak kadar çoktu, ama belki de dünyada hayatta kalan yegâne Aieller onlardı.

Onu karşılamak için kadın erkek yüz kişi öne çıktı. Bunlar, Aes Sedailerin kalmaları için izin verip vermediklerini öğrenmek isteyen temsilcilerdi. “Hayır,” dedi onlara. Bazıları gönülsüzce kaşlarını çattı ve Jonai ekledi, “İtaat etmeliyiz. Biz Da’shain Aiel’iz ve Aes Sedailere itaat ederiz.”

İnsanlar ağır ağır arabalarına dağıldı ve Jonai Coumin’in isminden bahsedildiğini duydu, ama bunun kendisini huzursuz etmesine izin veremezdi. Ortadaki çizginin başına, kendi arabasına seğirtti. Yer zaman zaman sarsıldığı için atların hepsi sinirliydi.

Oğulları çoktan yerlerini almıştı... on beş yaşındaki Willim dizginlerdeydi, on yaşındaki Adan yanında, sinirli bir heyecanla sırıtıyordu. Küçük Esole eşyalarının –ve daha da önemlisi Aes Sedailerin sorumlulukları altına verdiği nesnelerin– üzerine bağlanmış kanvasın tepesinde oyuncak bebekle oynuyordu. Çocuklar ve çok yaşlılar dışında hiç kimse için arabalarda yer yoktu. Oturağın arkasında bir düzine köklenmiş chora dalı kil saksıların içinde oturuyor, güvenli bir yer bulduklarında ekilmeyi bekliyordu. Taşımak için aptalca bir şeydi belki, ama saksılı chora dalları olmayan araba yoktu. Uzun süre önce kaybolmuş bir zamandan kalma bir şey; gelecek daha iyi zamanların simgesi. İnsanların umuda ve simgelere ihtiyacı vardı.

Alnora atların yanında bekliyordu, parlak siyah saçları omuzlarına dökülüyor, Jonai'a genç bir kızken onu ilk gördüğü zamanı hatırlatıyordu. Ama şimdi gözlerinin çevresinde endişe çizgileri vardı.

Jonai kendi yüreğindeki endişeyi saklayarak kadına gülümsemeyi başardı. "Her şey iyi olacak, yüreğimin eşi." Kadın yanıt vermedi ve Jonai ekledi, "Düş gördün mü?"

"Yakın zamanlar hakkında değil," diye mırıldandı kadın. "Her şey iyi olacak, her şey iyi olacak ve her tür şey iyi olacak." Titrek bir gülümseme ile adamın yanağına dokundu. "Senin yanındayken öyle olacağını biliyorum, yüreğimin eşi."

Jonai kollarını başının üzerinde salladı ve sinyal hatlar boyunca dalgalandı. Arabalar yavaşça harekete geçti, Aieller Paaren Disen'i terk etti.

Rand başını iki yana salladı. Çok fazla. Anılar iç içe geçiyordu. Hava bir şimşek perdesiyle dolu gibiydi. Rüzgâr tozları dans eden hortumlarla çeviriyordu. Muradin yüzüne derin yarıklar açmıştı; şimdi gözlerini oyuyordu. İleri.

Coumin iş kıyafetleri içinde, sürülmüş toprağın kenarında diz çöktü. Üzerinde sade kahverengimsi gri ceket, pantolon ve yumuşak tabanlı çizmeler vardı. Tarlayı saran kendisi gibi başkaları ile bir sıra olmuştu. İki kulaç ara ile dizilmiş Da'shain Aieller ve sonra bir Ogier, çepeçevre böyleydi. Yanda, şokmızrakları ile silahlanmış, zırhlı jo-arabalarının üzerinde oturan askerlerin ötesinde, aynı şekilde sarılmış diğer tarlayı görebiliyordu. Devriye gezen bir süzüluçak tepelerinde vızıldayarak geçti, iki adam taşıyan ölümcül, siyah metalden bir eşekarısı. Coumin on altı yaşındaydı ve kadınlar artık sesinin tohum şarkısına katılacak kadar kalınlaştığına karar vermişti.

Askerler onu büyülüyordu, erkekler ve Ogierler, renkli bir zehirli yılanın büyülediği gibi. Onlar *öldürüyordu*. Büyük dedesi Charn bir zamanlar hiç asker olmadığını iddia ediyordu, ama Coumin ona inanmıyordu. Askerler olmasa Geceatlılarının ve Trollocların gelip herkesi öldürmesini kim önleyecekti. Elbette, Charn o zamanlar Myrddraal ve Trolloc da olmadığını iddia ediyordu. Hiçbir Terkedilmiş, hiçbir Gölgemalı olmadığını. Askerler, Geceatlıları ve Trolloclardan önceki zamana ait çok hikâyesi vardı Charn'ın, Mezarın Karanlık Efendisi'nin bağlanmış olduğu

ve kimsenin onun adını ya da “savaş” sözcüğünü bilmediği zamanlar. Coumin böyle bir dünya hayal edemiyordu; o doğduğu zaman savaş eski bir sözcüktü.

İnanamasa da Charn’ın hikâyelerinden zevk alıyordu, ama bazıları yaşlı adamların kaş çatmasına ve paylamalarına sebep oluyordu. Bir zamanlar Terkedilmişlerden birine hizmet ettiğini iddia etmesi örneğin. Herhangi bir Terkedilmiş değil, bizzat Lanfear’a. Ishamael’e hizmet ettiğini söylemekten bir farkı yoktu. Charn hikâye uyduracaksa, Coumin onun Lews Therin’e, büyük öndere hizmet ettiğini söylemesini tercih ederdi. Elbette kimse neden şimdi Ejder’e hizmet etmediğini sormazdı, ama bu eski olaylardan daha iyi olurdu. Coumin Lanfear’ın eskiden kötü olmadığını söylediği zaman şehir sakinlerinin Charn’a bakma tarzından hoşlanmıyordu.

Tarlanın sonundaki bir hareketlenmeyle, Nymlerden birinin yaklaşmakta olduğunu hissetti. Başı, omuzları ve göğsü Ogierlerden yüksek olan büyük şekil tohumlanmış toprağa adım attı ve ayaklarının filizlerle dolu izler bıraktığını bilmek için Coumin’in görmesi gerekmiyordu. Someshta’ydı bu, beyaz, sarı ve mavi kelebek bulutlarıyla çevriliydi. Kasabalılardan heyecanlı mırıltılar yükseldi ve tarlanın sahibi insanlar izlemek için toplandı. Artık her tarlanın kendi Nym’i vardı.

Coumin, Someshta’ya Charn’ın hikâyelerini sorabilir mi, merak etti. Onunla bir kez konuşmuştu ve Someshta Charn’ın doğruyu söyleyip söylemediğini bilecek kadar yaşlıydı; Nymler, herkesten yaşlıydı. Bazıları bitkiler büyüdüğü sürece Nymlerin hiç ölmediğini söylerdi. Ama bu bir Nym’i sorgulamayı düşünecek zaman değildi.

Uygun olduğu gibi Ogierler şarkı söylemek için durarak, toprak şarkı söylüyormuş gibi gür, bas seslerle şarkıya başladı. Aieller doğruldu, erkeklerin sesleri kendi şarkılarıyla yükseldi, en gürü bile Ogierlerin sesine göre tizdi. Ama şarkılar birbirine geçti ve Someshta o iplikleri alarak dansına ördü, kollarını açarak, kelebekler çevresinde dönerek, açtığı parmaklara konarak, geniş adımlarla tarlada kaymaya başladı.

Coumin diğer tarlalardaki tohum şarkılarını işitebiliyor, erkekleri cesaretlendirmek için kadınların el çırptığını duyabiliyordu. Ritimleri yeni yaşamın yürek atışıydı, ama bu uzak bir bilgiydi. Şarkı onu yakaladı ve Someshta’nın toprağa ve tohumların çevresine ördüğü şey şarkı değil kendisiymiş gibi geldi. Fakat onlar artık tohum değildi. Zemais filizleri tarlayı kapladı, Nym’in ayağının bastığı her yerde daha da uzadılar. O bitkilere hiçbir hastalık, hiçbir böcek dokunamazdı; şarkı söylenmiş

tohumlar sonunda bir insanın iki katı kadar uzayacak, kasabanın tahıl ambarlarını dolduracaktı. Jonai bunun için doğmuştu, bu şarkı ve diğer tohum şarkıları için. Aes Sedailer o kıvılcımın onda eksik olduğunu söyleyerek yanından geçip gittikleri zaman üzülmemişti. Aes Sedai olarak eğitilmek harika olurdu, ama kuşkusuz bu andan daha harika değildi.

Şarkı yavaş yavaş soldu, Aieller sonuna rehberlik etti. Someshta son sesler sustuktan sonra birkaç adım daha dans etti ve o hareket ederken şarkı hâlâ havada asılıymış gibi geldi. Sonra o da durdu ve iş bitti.

Coumin kasabalıların gitmiş olduğunu görünce şaşırdı, ama nereye, neden gittiklerini merak edecek zaman yoktu. Kadınlar erkekleri tebrik etmek için kahkahalar atarak yaklaşıyordu. Artık Coumin de erkeklerden biriydi, artık oğlan çocuğu değildi, ama kadınlar bazen onu dudaklarından öpüyor, bazen uzanıp kısa, kızıl saçlarını karıştırıyordu.

O zaman birkaç adım ötedeki askerin onları izlemekte olduğunu gördü. Şokmızrağını ve yelpaze kumaşından savaş pelerinini bir yerde bırakmıştı, ama dev bir böcek kafasına benzeyen miğferi hâlâ başındaydı. Siyah şokvizörü kaldırılmış olsa da çene kısmı yüzünü gizliyordu. Göze çarptığının farkına varmış gibi asker miğferi çekip çıkardı ve Coumin'den ancak dört ya da beş yaş büyük olabilecek kara bir delikanlı sergiledi. Askerin kırpmadığı kahverengi gözleri onunkiyle buluştu ve Coumin ürperdi. Yüz belki yalnızca dört beş yaş büyüktü, ama o gözler... Asker de on yaşında seçilip eğitimine başlamış olmalıydı. Coumin, Aieller bu seçimden muaf tutulduğu için memnundu.

Ogierlerden biri, Tomada, tüylü kulaklarını merakla öne eğerek yaklaştı. "Yeni haberler mi var, savaşçı? Şarkı söylerken jo-arabaları arasındaki heyecanı fark ettim."

Asker duraksadı. "Doğrulanmadı, ama sanırım size söyleyebilirim. Bu sabah, şafakta Lews Therin komutasındaki Yoldaşların Shayol Ghul'e bir saldırı düzenlediği haberini aldık. Bir şey iletişim kanallarını bozuyor, ama raporlara göre Delik mühürlenmiş ve Terkedilmişlerin çoğu o tarafta kalmış. Belki de hepsi."

"O zaman bitti." Tomada derin bir nefes aldı. "Sonunda bitti, Işık'a şükürler olsun."

"Evet." Asker çevresine bakındı, aniden şaşkın göründü. "Ben... sanırım öyle. Sanırım..." Ellerine baktı, sonra onları yanlarına bıraktı. Sesi bitkin çıkıyordu. "Yerel halk kutlamalara başlamak için bekleyemedi. Haber

doğruysa, günlerce sürer. Acaba siz?.. Hayır, askerlerin onlara katılmasını istemezler. Ya siz?”

“Belki bu gece için,” dedi Tomada. “Ama işimiz bitmeden önce daha ziyaret etmemiz gereken üç kasaba var.”

“Elbette. Hâlâ yapacak işleriniz var. Sizin işiniz var.” Asker yine çevresine bakındı. “Hâlâ Trolloclar var. Terkedilmişler gitmiş olsa bile hâlâ Trolloclar var. Ve Geceatlıları.” Kendi kendine başını sallayarak jo-arabalara doğru yürümeye başladı.

Tomada heyecanlı görünmüyordu elbette, ama Coumin genç asker kadar sersemlemiş hissediyordu. Savaş bitmiş miydi? Savaşsız bir dünya neye benzerdi? Aniden Charn ile konuşmak zorunda hissetti.

Kasabaya ulaşamadan eğlence sesleri onu karşılamak için yuvarlandı... kahkahalar ve şarkılar. Kasabanın ana binasının kulesindeki çanlar neşeyle çalmaya başladı. Kasabalılar, erkekler, kadınlar ve çocuklar sokaklarda dans ediyordu. Coumin onların arasında dolanarak aradı. Charn, tarlalarda şarkı söylemeye çıkmak yerine hanlardan birinde kalmayı tercih etmişti –artık yaşlı dizlerindeki ağrılar için Aes Sedailer bile bir şey yapamıyordu–, ama kuşkusuz bunun için çıkardı.

Aniden Coumin’in ağzına bir şey çarptı ve dizleri boşandı; düştüğünü fark etmeden dizleri üzerinde doğrulmuştu bile. Ağzına götürdüğü eli kanlandı. Döndüğü zaman öfkeli bir kasabalının tepesine dikilmiş, yumruğunu ovuşturduğunu gördü. “Bunu neden yaptın?” diye sordu.

Kasabalı ona tükürdü. “Terkedilmişler öldü. Öldü, duydun mu? Artık Lanfear sizi koruyamayacak. Bizim tarafımızdaymış gibi yaparken gizli gizli Terkedilmişlere hizmet eden sizleri koparıp atacağız ve size deli ihtiyara yaptıklarımızı yapacağız.”

Bir kadın adamın kolunu çekiştiriyordu. “Gel artık. Torna. Gel artık ve aptal dilini tut! Ogierlerin gelmesini mi istiyorsun?” Aniden ihtiyat kazanan adam kadının onu kalabalığın içine çekmesine izin verdi.

Coumin ayağa kalkarak, çenesinden akan kana aldırmadan koşmaya başladı.

Han boştu, sessizdi. Hancı, aşçı, yamakları bile orada değildi. Coumin bağırarak binanın içinde koştu, “Charn? Charn? *Charn?*”

Belki arkada, dışarıdadır. Charn, hanın arkasındaki baharatelması ağaçlarının altında oturup o gençken olanları anlatmayı severdi.

Coumin koşarak arka kapıdan çıktı ve takılarak yüzüstü düştü. Ayağına boş bir çizme takılmıştı. Charn’ın, artık şarkı söylemeye katılmadığı için

hep giydiği şık çizmelerinden biriydi. Bir şey Coumin'in başını kaldırıp bakmasına sebep oldu.

Charn'ın beyaz saçlı bedeni mahya kirişine çekilmiş bir halatta asılı duruyordu, çizmesini tekmelediği ayağı çıplaktı, halatı çekmeye çalıştığı yere parmakları takılmıştı.

"Neden?" dedi Coumin. "Biz Da'shain'ız. Neden?" Yanıt verecek kimse yoktu. Coumin çizmeyi göğsüne bastırarak oraya diz çöktü ve eğlence sesleri üzerinden akıp geçerken Charn'a baktı.

Rand titriyordu. Sütunların ışığı kaskatı gelen ışıltılı, mavi bir sisti, sanki derisindeki sinirleri pençeliyordu. Rüzgâr içe çeken dev bir hortum gibi uluyordu. Muradin peçesini takmayı başarmıştı; kara peçenin üzerinde kanlı göz çukurları kör kör bakıyordu. Aiel bir şey çiğniyordu ve kanlı köpükler göğsüne akıyordu. İleri.

Charn, yaygın chora ağaçlarının altında, geniş, kalabalık caddenin kenarında yürüyordu. Ağaçların üç parçalı yaprakları gökyüzüne dokunan gümüşsü binaların gölgelerinde huzur ve tatmin yayıyordu. Chora'sız bir şehir boş topraklar kadar kasvetli görünürdü. Caddede jo-arabaları sessizce mırıldanıyordu ve büyük, beyaz bir sho-kanat insanları Comelle, Tzora ya da başka bir yere taşıyarak gökyüzünde kayıp geçti. Charn nadiren sho-kanat kullanırdı –uzağa gitmesi gerekirse genelde bir Aes Sedai onunla Yolculuk yapardı–, ama bu gece M'jinn'e giderken kullanacaktı. Bugün yirmi beşinci isim günüydü ve bu gece Nalla'nın en son evlenme teklifini kabul etmeyi düşünüyordu. Kadının şaşırıp şaşırmayacağını merak etti; yerleşmek istemediği için onu bir senedir atlatıyordu. Bu Nalla'nın hizmet ettiği Zorelle Sedai'nin hizmetine gireceği anlamına geliyordu, ama Mierin Sedai hayır duaları ile kabul etmişti zaten.

Bir köşeyi döndü ve tam o anda modaya uygun, dar bir sakalı olan, geniş omuzlu bir adam ona çarparak devirdi, kafasını kaldırıma çarptı ve benekler görmeye başladı. Sersem sersem yattı kaldı.

"Nereye gittiğine baksana," dedi sakallı adam sinirle, kolsuz kırmızı ceketini düzeltip, bileklerindeki dantelleri silkeleyerek. Omuzlarına dökülen siyah saçları arkada toplanmıştı. Bu da son modaydı, Akit'le bağlanmayan herhangi biri bir Aiel'e ancak bu kadar benzeyebiliyordu.

Yanındaki sarı saçlı kadın elini adamın koluna koydu, ışıltılı, beyaz elbisesi kadının utancıyla aniden matlaştı. “Jom, saçlarına bak. O bir Aiel, Jom.”

Çatlayıp çatlamadığını anlamak için kafasını yoklayan Charn’ın parmakları kısa, kızıl altın saçlara sürtündü. Ensesindeki daha uzun kuyruğu çekiştirdi. Bir bere, diye düşündü, o kadar.

“Evet, öyle.” Adamın siniri, dehşeti içinde kayboldu. “Beni affet, Da’shain. Nereye gittiğine bakması gereken benim. Bırak sana yardım edeyim.” Charn’ı ayağa kaldırırken sözlerini değiştirmişti bile. “Sen iyi misin? Seni gideceğin yere götürecek bir sıçrayan çağırayım.”

“Yaralanmadım, yurttaş,” dedi Charn ılımlı bir tavırla. “Gerçekten, benim hatamdı.” O şekilde acele etmesi yüzündendi. Adamı yaralayabilirdi. “Sana zarar verdim mi? Lütfen beni affet.”

Adam itiraz etmek için ağzını açtı –yurttaşlar bunu hep yapardı; Aiellerin camdan yapıldığını düşünüyor gibiydiler–, ama konuşamadan ayaklarının altındaki yer sarsıldı. Hava da dalga dalga ürperdi. Adam kararsızca bakındı, kendisini ve hanımını yelpaze kumaşından şık pelerine sardı, öyle ki, başları bedensizce süzülmeye başlamış gibi göründü. “Bu nedir, Da’shain?”

Charn’ın saçlarını gören başkaları çevrelerine toplanmış, endişeyle aynı soruyu soruyorlardı, ama Charn kaba davrandığını bile düşünmeden onları duymazdan geldi. Gözlerini Sharom’a dikerek kalabalığı ittirmeye başladı; üç yüz metre çapındaki dev, beyaz küre Collam Daan’ın mavi beyaz kubbesinin üzerinde, aynı yükseklikte süzülüyordu.

Mierin bugün olacağını söylemişti. Tek Güç için yeni bir kaynak bulduğunu söylemişti. Kadın Aes Sedailer ile erkek Aes Sedailer ayrı yarılara değil, aynı kaynağa bağlanabilirdi. Erkeklerin ve kadınların bir arada yapabilecekleri, artık farklılıklar olmayacağından daha da büyük olacaktı. Ve bugün Mierin ile Beidomon ilk kez bağlanacaklardı... erkeklerin ve kadınların farklı bir Güç kullanarak birlikte çalışacakları son kez. Bugün.

Sharom’dan minik, beyaz bir parçacık, siyah bir ateş fıskiyesi eşliğinde dönerek uçtu; aldatıcı bir yavaşlıkla, önemsizce alçaldı. Sonra dev, beyaz kürenin yüz yerinden fışkırmaya başladı. Sharom bir yumurta gibi parçalandı ve lavtaşından bir cehennem gibi süzülerek düşmeye başladı. Karanlık gökyüzüne yayıldı, doğal olmayan ışığı ile, o alevlerin ışığı karanlıkmış gibi güneşi yuttu. İnsanlar her yerde çığlık atıyordu.

İlk ateş fışkırması ile Charn Collam Daan'a koşmaya başladı, ama çok geç kaldığını biliyordu. Aes Sedai'ye hizmet etmeye yemin etmişti ve çok geç kalmıştı. Koşarken yüzünde gözyaşları akıyordu

Rand, önünde uçuşan benekleri dağıtmak için gözlerini kırpıştırarak başını iki eliyle sıktı. İmge hâlâ kafasında süzülüyordu, kara kara yanan, düşen o dev küre. *Gerçekten de Karanlık Varlık'ın zindanına oyulan o deliği gördüm mü? Gördüm mü?* Cam sütunların kenarında durmuş, *Avendesora*'ya bakıyordu. *Bir chora ağacı. Chora'sız bir şehir çıplak toprak gibidir. Ve artık yalnızca bir tane var.* Sütunlar yukarıdaki sis kubbesinin mavi parıltısıyla kıvılcımlanıyordu, ama ışık bir kez daha yalnızca parlak yansımalar gibi görünmeye başlamıştı. Muradin'den iz yoktu; Rand Aiel'in cam ormanından çıktığını sanmıyordu. Ya da çıkacağını.

Aniden Yaşam Ağacı'nın alçak dallarında gözüne bir şey takıldı. Yavaş yavaş sallanan bir şekil. İki dala takılmış bir direkten sarkan ipe asılmış bir adam.

Rand, sözsüz bir kükreme ile ağaca koştu, *saidin*'i kavradı ve sıçrarken ellerinde ateşten bir kılıç belirerek halata savruldu. O ve Mat aynı anda tozlu, beyaz kaldırım taşlarına düştüler. Sırık sarsılarak yerinden kurtuldu ve takırdayarak yanlarına düştü; sırık değil, tuhaf, siyah saplı bir mızrak. Mızrak ucu yerine kısa bir kılıç ucu vardı, hafifçe kıvrıktı ve tek keskin kenarı vardı. Altın ve *cuendillar*'dan yapılmış, safir ve ateşdamlası kakmalarla süslenmiş olsa bile Rand'ın umurunda olmazdı.

Kılıcı ve Güç'ü salıvererek halatı Mat'in boğazından çıkardı ve kulağını arkadaşının göğsüne dayadı. Hiçbir şey. Çılgınca Mat'in ceketini ve gömleğini açarak, Mat'in göğsündeki gümüş madalyonu tutan deri sicimi kopardı. Madalyonu kenara fırlattı ve yine dinledi. Hiçbir şey. Yürek atışı yoktu. Ölmüştü. *Hayır! Beni takip ederek buraya gelmesine izin vermesem hayatta olacaktı. Ölmesine izin veremem!*

Mat'in göğsüne bütün gücüyle vurdu ve dinledi. Hiçbir şey. Yine vurdu, yine dinledi. Evet. İşte. Hafif bir yürek atışı. Çok hafif, çok yavaş. Ve daha da yavaşlıyor. Ama Mat, boynundaki ağır, mor şeride rağmen *hâlâ* hayattaydı. Canlı tutulabilirdi.

Rand ciğerlerini doldurarak Mat'in ağzına becerebildiğince güçlü üfledi. Yine. Yine. Sonra bacaklarını açıp Mat'in üzerinde doğruldu, pantolonunun kemerini kavradı ve yukarı çekti, kalçasını kaldırımdan

kaldırdı. Yukarı, aşağı üç kez ve sonra yine ağzına nefes verdi. Yönlendirebilirdi; o şekilde bir şeyler yapabilirdi. Ama Taş'taki o küçük kızın anısı onu durdurdu. Mat'in yaşamasını istiyordu. Yaşamasını, Güç'le oynatılan bir kukla olmasını değil. Emond Meydanı'ndayken bir kez Luhhan Efendi'nin Badeçay Suyu'nda bulunan bir oğlanı bu şekilde canlandırdığını görmüştü. Bu yüzden nefes verdi ve kaldırdı; nefes verdi ve kaldırdı ve dua etti.

Mat aniden irkilerek öksürdü. O iki elini boğazına götürür, acılı bir hırıltıyla nefes almaya çalışırken Rand yanında diz çöktü.

Mat bir eliyle halat parçasına dokundu ve ürperdi. "O lanet olası... keçi... çocukları," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Beni... öldürmeye çalıştılar."

"Kim?" diye sordu Rand, ihtiyatla çevresine bakınarak. Meydanın çevresindeki bitmemiş saraylar bakışlarına karşılık verdi. Kuşkusuz Rhuidean ikisi dışında boştu. Muradin bir yerlerde, hâlâ hayatta değilse.

"O çarpık... kapının... diğer yanındakiler." Mat acıyla yutkunarak doğrulup oturdu ve derin, titrek bir nefes aldı. "Burada da bir tane var, Rand." Hâlâ boğazı açıyormuş gibi konuşuyordu.

"İçinden geçebiliyor musun? Soru yanıtlıyorlar mı?" Bu faydalı olabilirdi. Rand'ın daha fazla yanıta ihtiyacı vardı. Bin soru ve pek az yanıt vardı.

"Yanıt yok," dedi Mat pürüzlü bir sesle. "Aldatıyorlar. Ve beni öldürmeye çalıştılar." Madalyonu aldı, neredeyse avucunu dolduran gümüş bir tilki kafasıydı. Ve bir an sonra yüzünü buruşturarak cebine soktu. "En azından onlardan bir şey aldım." Tuhaf mızrağı yanına çekerek parmaklarını siyah sapında dolaştırdı. Mızrağın üzerinde, boylu boyunca yabancı, bitişik yazıyla yazılmış harfler uzanıyordu ve iki ucunda ahşaptan da koyu renk, metal kuş kakmaları ile sona eriyordu. Rand kuzgun olduklarını düşünüyordu. Çeliğe de iki kuş oyulmuştu. Mat kaba, çarpık bir kahkaha ile mızrağa dayanarak ayağa kalktı. Kılıç ucu başı hizasında başlıyordu. Gömleğinin iplerini bağlamak ya da ceketini düğmelemek için zahmet etmedi. "Bunu da alacağım. Onların şakası, ama alacağım."

"Şaka mı?"

Mat başını salladı. "Söyledikleri.

'Böylece anlaşmamız yazıldı; böylece anlaşma yapıldı.
Düşünce zamanın okudur; anılar asla solmaz.

İstenen verildi. Bedel ödendi.’

“Güzel bir şaka, görüyorsun. Elime fırsat geçerse onları kendi mizah anlayışları ile doğrayacağım. ‘Düşünce ve anı’yı göstereceğim onlara.” Elini saçlarından geçirirken irkildi. “Işık, başım acıyor. İçinde bin düş parçacığı varmış ve hepsi de iğne başıymış gibi dönüyor. Sence istesem Moiraine bunun için bir şey yapar mı?”

“Eminim yapar,” diye yanıt verdi Rand yavaşça. Aes Sedai yardımı aramayı düşündüğüne göre Mat’in canı epey yanıyor olmalıydı. Siyah mızrağa yine baktı. Yazıların çoğu Mat’in eliyle saklanmıştı, ama hepsi değil. Her ne ise, ne dediği hakkında en ufak fikri yoktu. Mat’in nasıl olabilirdi? Rhuidean’ın boş pencereleri ona alayla bakıyordu. Daha çok sır saklıyoruz, diyor gibiydiler. Bildiğinden daha fazla. Bildiğinden daha kötü. “Geri dönelim, Mat. Vadiyi gece geçmemiz gerekse de umurumda değil. Dediğin gibi, daha serin olur. Burada daha fazla kalmak istemiyorum.”

“Bana uyar,” dedi Mat öksürerek. “O çeşmede bir kez daha su içebildiğimiz sürece.”

Rand, Mat’e ayak uydurdu. Başta yavaş ilerliyorlardı, Mat tuhaf mızrağı baston olarak kullanarak aksıyordu. Bir kez durup kristal küreler tutan bir erkek ve bir kadın biblosuna baktı, ama onları orada bıraktı. Daha değil. Şanslıysa, daha uzun süre değil.

Meydanı arkada bıraktıkları zaman cadde boyunca uzanan, tepeleri büyük kale duvarları gibi çentik çentik, bitmemiş saraylar tehditkâr bir görüntü kazandı. Gerçek bir tehdit görmemesine rağmen, Rand *saidin*’e kucak açtı. Ama katil gözler sırtını deliyormuş gibi, tehdit hissediyordu. Rhuidean huzurlu ve boş, sis çatısının mavi parıltısında gölgesizce yatıyordu. Caddelerdeki toz rüzgârla dalgalanıyordu... Rüzgâr. Rüzgâr yoktu.

“Ah, yak beni,” diye mırıldandı Mat. “Sanırım başımız belada, Rand. Senin yanında kaldığım için elime bu geçiyor işte. Hep başımı belaya sokuyorsun.”

Dalgalar hızlandı, bir araya kayarak daha kalın çizgiler oluşturdular ve titremeye devam ettiler.

“Daha hızlı yürüyebilir misin?” diye sordu Rand.

“Yürümek mi? Kan ve küller, koşabilirim.” Mızrağı göğsünde çaprazlayarak sarsıntılı bir koşu ile atıldı.

Rand onun yanında koşarken kılıcı geri getirdi, ama titreyen toz çizgilerine karşı onunla ne yapabileceğinden, buna gerçekten ihtiyaç duyacağından emin değildi. Yalnızca tozdu bu. *Hayır, lanet olası, değil. O kabarcıklardan biri. Desen'de süzülen ve lanet* ta'veren*'leri arayan, Karanlık Varlık'ın kötülüğü. Öyle olduğunu biliyorum.*

Çevrelerinde toz dalgalanıyor, daha da kalınlaşıp, toparlanıyordu. Aniden tam önlerinde, kuru bir çeşmenin havuzunda bir şekil yükseldi, katı bir insan şekli, karanlık ve şekilsizdi, parmakları keskin pençeler gibiydi. Şekil sessizce üstlerine atladı.

Rand içgüdüyle hareket etti –Suyun Üzerinde Yükselen Ay– ve Güç kılıcı karanlık şekli kesti. Şekil bir anda kalın bir toz bulutuna dönüştü ve kaldırıma doğru süzüldü.

Ama yerini başkaları aldı, her yönden üstlerine atılan, hiçbiri birbirine benzemeyen, ama hepsi pençelerle uzanan siyah, yüzsüz şekiller. Rand, aralarında kılıç formları ile dans etti; kılıcı havada karmaşık desenler çizerek arkada toz zerrecikleri bıraktı. Mat mızrağını değnek gibi kullanıyor, bir bulanıklık halinde çeviriyor, silahı daha önce kullanmış gibi kılıç ucunu saplıyordu. Yaratıklar ölüyordu –en azından toza dönüyorlardı–, ama çok fazla ve hızlıydılar. Rand'ın yüzünden aşağı kan akıyordu ve yan tarafındaki eski yara yarılacakmış gibi yanıyordu, Mat'in yüzünde ve göğsünde de kırmızılık vardı. Çok fazlaydı ve çok hızlı yayılıyordu.

Şimdiden yapabileceklerinin onda birini yapmıyorsun. Bunu ona Lanfear söylemişti. Formlarla dans ederken kahkaha attı. Terkedilmişlerin birinden öğren. Bunu yapabilirdi, ama kadının düşündüğü gibi değil. Evet, yapabilirdi. Rand yönlendirdi, Güç iplikleri ördü ve her kara şeklin ortasına bir hortum yolladı. Şekiller toz bulutları içinde patlayarak Rand'ın öksürmesine yol açtı. Gözün gördüğü her yerde, havadaki toz yerleşti.

Mat öksürerek, nefes nefese kara saplı mızrağa yaslandı. "Bunu sen mi yaptın?" diye hırıldadı, gözlerindeki kanı silerek. "Zamanı gelmişti. Nasıl yapacağını biliyorduysan, neden baştan yapmadın ki?"

Rand yine kahkaha atmaya başladı –*Çünkü aklıma gelmedi. Çünkü yapana kadar nasıl yapacağımı bilmiyordum*– fakat kahkahası ağzında dondu. Toz süzülerek yerleşiyordu, ama aynı anda dalgalanmaya başlamıştı. "Koş," dedi. "Buradan çıkmalıyız. Koş!"

Yan yana sise doğru koştular, silahlarını kalınlaşıyor gibi görünen toz çizgilerine savuruyor, onları tekmeliyor, toparlanmalarını engellemek için akıllarına gelen her şeyi yapıyorlardı. Rand her yöne çılgınca dönen

hortumlar yolladı. Dağılan tozlar, bu sefer daha yere dokunmadan, hemen yine birleşmeye başladı. Koşmaya devam ettiler, sise daldılar ve loş, keskin gölgeli bir ışığa çıktılar.

Rand yan tarafı ağrıyarak, şimşek, ateş, herhangi bir şeyi denemeye hazır, hızla döndü. Peşlerinden hiçbir şey gelmedi. Belki de sis o karanlık şekiller için bir duvardı. Belki onları içeride tutuyordu. Belki... Bilmiyordu. O şeyler takip edemediği sürece umurunda da değildi.

"Yak beni," diye mırıldandı Mat boğuk bir sesle, "bütün gece orada kalmışız. Neredeyse gün doğacak. O kadar zaman geçtiğinin farkında değildim."

Rand gökyüzüne baktı. Daha güneş dağların üzerine tırmanmamıştı; çentik çentik zirveler acı verici bir parlaklıkla sarılıydı. Vadi zemini uzun gölgelerle kaplıydı. *Rhuidean'dan şafakla gelecek ve sizi kıramayacağınız bağlarla birbirinize bağlayacak. Sizi geri götürecek ve sizi yok edecek.*

"Dağa dönelim," dedi sessizce. "Bizi bekliyorlardır." *Beni.*

27
Yollarda

Yollar'ın karanlığı, Perrin'in sırıklı lambasının ışığını, kendisi ve Gaul'un çevresinde keskin kenarlı bir havuz oluşturacak şekilde eziyordu. Eyerin gıcırtısı, toynakların taş üzerindeki gıcırtılı tıkırtısı ışığın kenarından öteye ulaşmıyor gibiydi. Havada koku yoktu; hiçbir şey. Aiel Çevik'in yanında rahat rahat yürüyor, ilerideki Loial'in grubunun zor görülen lamba ışığını gözlüyordu. Perrin ona Faile'in grubu demeyi reddediyordu. Yollar, kötü ünlerine rağmen Gaul'u rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu. Perrin, iki gündür ya da bu ışıksız yerde gün yerine geçen her ne ise, o kadar zamandır dinlemekten kendini alamıyordu. Hepsinin öleceğini ya da daha kötüsü olacağını anlatan sesleri duyan ilk onun kulakları olacaktı; rüzgârın hiç esmediği yerde yükselen rüzgârın sesi. Ama rüzgâr değil, *Machin Shin*, ruh yiyen Kara Rüzgâr. Yollar'da yolculuk etmenin düşüncesiz bir budalalık olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu, ama gerekli olduğunda neyin aptalca olduğu değişirdi.

İlerideki solgun ışık durdu ve Perrin mutlak karanlığın üzerinde uzanan kadim bir taş köprüye benzeyen şeyin ortasında dizginleri çekti. Kadimdi, çünkü köprü duvarlarında kırıklar, zeminde çukurlar ve çentikli kraterler vardı. Büyük olasılıkla üç bin senedir ayaktaydı, ama artık yıkılmak üzere gibi görünüyordu. Belki hemen şu anda.

Yük atı arkadan Çevik'e yanaştı; hayvanlar birbirlerine kişnediler ve gözlerini huzursuzca çevrelerindeki karanlığa yuvarladılar. Perrin atların nasıl hissettiğini biliyordu. Grupta birkaç kişi daha olsa sonsuz gecenin ağırlığını biraz hafifletirdi. Yine de, yalnız kalsaydı bile ilerideki lambalara daha fazla yaklaşmazdı. Tear'daki Yolkapısı'ndan girdikten hemen sonra,

ilk Ada'da olanlardan sonra değil. Kıvırcık sakalını sinirle kaşıdı. Ne bekliyordu, emin değildi, ama bu...

Eyerden inip Çevik'i ve yük atını Kılavuz'a götürürken sırıklı lamba sallanıyordu. Kılavuz sarmaşıkları ve yaprakları hatırlatan bitişik, oyma yazılarla kaplı, üzerine asit dökülmüş gibi oyuk oyuk, yüksek, beyaz taştan bir levhaydı. Perrin okuyamıyordu elbette –bunu Loial'in yapması gerekliydi; bu Ogier yazısıydı– ve bir an sonra çevresinden dolaşıp Ada'yı incelemeye başladı. Gördüğü diğerleri gibiydi, beyaz taştan göğüs yüksekliğinde bir duvar, girift bir desenle birleştirilmiş basit kıvrımlar ve halkalar. Duvar düzenli aralıklarla, karanlığa doğru kemerlenen köprülerce ve gözle görülür bir destek olmadan yukarı ve aşağı uzanan korkuluksuz rampalarca deliniyordu. Taş çürüyormuş gibi her yerde çatlaklar, çentikli çukurlar, sığ kraterler vardı. Atlar hareket ederken toynaklarının altında ufalanan taş tozlu bir ses çıkarıyordu. Gaul huzursuzluk belirtisi göstermeden karanlığa bakıyordu, ama o orada ne olduğunu bilmiyordu. Perrin çok iyi biliyordu.

Loial ve diğerleri geldiği zaman Faile hemen siyah kısrağından aşağı atladı ve gözlerini yüzüne dikerek uzun adımlarla Perrin'e yaklaştı. Perrin onu endişelendirdiği için pişman olmaya başlamıştı bile, ama kız hiç de endişeli görünmüyordu. Perrin yüz ifadesini anlatmak için, sabit dışında sözcük bulamıyordu.

"Kafamın üzerinden değil de, benimle konuşmaya mı karar?.."

Kızın şiddetli tokadı Perrin'in gözlerinin önünde ışıkların dans etmesine sebep oldu. "Bir yabandomuzu gibi içeri dalmakla ne demek istedin?" diye tükürdü Faile. "Hiç saygın yok. Hiç!"

Perrin yavaşça, derin bir nefes aldı. "Daha önce bunu yapmamanı istemiştim." Kızın karanlık, çekik gözleri, Perrin kızdırıcı bir şey söylemiş gibi irileşti. İkinci tokadı çenesini çıkarırcasına diğer yana indiğinde Perrin yanağını ovuşturuyordu. Aieller ilgiyle, Loial kulakları solarak izliyorlardı.

"Sana bunu yapmamanı söylemiştim," diye hırladı Perrin. Kızın yumruğu çok iri değildi, ama kaburgalarına aniden inen yumruğu ciğerlerindeki havayı boşalttı ve Perrin'in iki büklüm eğilmesine sebep oldu. Kız yumruğunu yine kaldırdı. Perrin hırlayarak onu ensesinden yakaladı ve...

Eh, kızın kendi suçuydu. Öyleydi. Perrin ona bir daha vurmamasını istemiş ve bunu dile getirmişti. Kendi suçu. Ama kızın hançerlerinden birini çekmeye çalışmamasına şaşırmıştı; Mat kadar çok hançer taşıyor gibiydi.

Kız kızmıştı elbette. Araya girmeye çalıştığı için Loial’e kızmıştı; o kendi başının çaresine bakabilirdi, çok teşekkür ediyordu. Araya *girmedikleri* için Bain ve Chiad’a kızmıştı; kendi başlattığı bir kavgada araya girmelerini istemeyeceğini düşündüklerini söylediklerinde şaşkınlık içinde kalmıştı. *Kavgayı sen başlatıyorsan,* demişti Bain, *kazansan da kaybetsen de sonuçlarına katlanmalısın.* Ama artık Perrin’e hiç kızgın değil gibiydi. Bu Perrin’i endişelendiriyordu. Kız yalnızca dökmediği yaşlarla parlayan gözlerle bakmıştı ona ve bu da Perrin’e vicdan azabı hissettirmişti. Bu durum onu kızdırmıştı. Neden vicdan azabı çekecekti ki? Orada durup kızın doyana kadar ona vurmasına izin mi verecekti? Kız Kırlangıç’a binmiş, kaskatı bir sırtla, dikkatle oturmayı reddederek, Perrin’e okunmaz bakışlarla bakarak oturmuştu. Bu onu çok endişelendiriyordu. Neredeyse kızın hançer çekmesini dileyecekti. Neredeyse.

“Yine hareket ettiler,” dedi Gaul.

Perrin o ana döndü. Diğer ışık gerçekten hareket ediyordu. Şimdi durmuştu. İçlerinden biri Perrin’in ışığının hareket etmediğini fark etmişti. Muhtemelen Loial. Faile onun kaybolmasına aldırmayabilirdi ve diğer iki Aiel kadın iki kez onu bir süre onlarla yürümeye ikna etmeye çalışmıştı. Reddetmesi için Gaul’un hafifçe baş sallamasına gerek yoktu. Çevik’i topukladı ve yük atını çekti.

Buradaki Kılavuz gördüğü en delik deşik taştı, ama tek bir bakış fırlattıktan sonra yanından geçip gitti. Diğer lambaların ışığı hafif eğimli rampalardan birine tırmanmaya başlamıştı bile ve Perrin içini çekerek takip etti. Rampalardan nefret ediyordu. Yanında yalnızca karanlık uzanırken, yukarı ve aşağı kıvrılıyorlardı ve başının üzerinde sallanan lambanın ezik ışığı dışında hiçbir şey seçilmiyordu. Bir şey ona, kenardan aşağı düşmenin hiç sona ermeyeceğini söylüyordu. Çevik ve yük atı dürtmek gerekmeden ortada kalıyordu ve Gaul bile kenardan kaçınıyordu. Rampanın bir başka Ada’da sona ermesi daha da kötüydü, bu Ada’nın terk ettikleri Ada’nın tam altında olduğu sonucuna varmalarını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Gaul yukarı bakınca memnun oldu, Adaları neyin desteklediğini, hâlâ sağlam olup olmadıklarını merak eden biri daha çıkınca memnun oldu.

Loial ve Faile’in lambaları bir kez daha Kılavuz’da durunca Perrin rampanın bittiği yerde yine dizginleri çekti. Ama bu sefer devam etmediler. Birkaç dakika sonra Faile’in sesi, “Perrin,” diye seslendi.

Gaul ile bakıştılar ve Aiel omuzlarını silkti. Kız o olaydan sonra Perrin’le hiç konuşmamıştı.

“Perrin, buraya gel.” Tam olarak emir değil, ama rica da değil.

Bain ve Chiad Kılavuz’un yanında rahat rahat çömelmişlerdi ve Loial ile Faile, lambaları ellerinde, yakında atlarının üzerinde oturuyorlardı. Yük atlarının yuları Ogier’in elindeydi; bakışları Faile’den Perrin’e, sonra yine kıza kayarken tüylü kulakları seğirdi. Ama Faile tamamen, sırtlarına altın rengi şahinler işlenmiş, yumuşak yeşil deriden binici eldivenlerini düzeltmeye dalmış gibiydi. Elbisesini de değiştirmişti. Bu yeni elbise aynı kesime sahipti, yüksek bir yakası, dar, bölünmüş etekleri vardı, ama koyu yeşil ipek brokardan dikilmişti ve bir şekilde göğsünü vurguluyor gibiydi. Perrin bu elbiseyi daha önce görmemişti.

“Ne istiyorsun?” diye sordu ihtiyatla.

Kız onu görünce şaşırmış gibi bakışlarını kaldırdı, başını düşünceli düşünceli yana eğdi, sonra aklına gelmiş gibi gülümsedi. “Ah, evet. Çağırdığım zaman gelmeyi öğrenebilir misin, görmek istedim.” Gülümsemesi derinleşti; Perrin’in dişlerini gıcırdattığını duyduğu için olmalıydı. Perrin burnunu ovuşturdu; burada hafif bir pis koku vardı.

Gaul yumuşak sesle güldü. “Güneşi anlamaya çalışsan daha iyi, Perrin. Vardır işte ve anlaşılması imkânsızdır. Onsuz yaşayamazsın, ama onunla yaşamanın da bir bedeli vardır. Kadınlar da böyledir.”

Bain eğilip Chiad’ın kulağına bir şeyler fısıldadı ve ikisi kahkaha attılar. Gaul’a ve ona bakmalarına bakılırsa, Perrin kadınların bu kadar gülünç bulduğu şeyi duymaktan hoşlanmayacaktı.

“Hiç de bu değil,” diye gürledi Loial, kulakları aksi aksi oynayarak. Faile’e suçlayan bir bakış fırlattı, ama kız hiç de utanmış görünmüyordu; Faile ona belirsizce gülümsedi ve eldivenleriyle uğraşmaya döndü, parmakları teker teker yeniden yerleştirdi. “Üzgünüm, Perrin. Seni kendisinin çağırması konusunda ısrar etti. Sebebi bu. Geldik.” Kılavuz’un dibine, bir köprüye ya da rampaya değil de karanlığın içine uzanan delik deşik beyaz çizgiye işaret etti. “Manetheren’deki Yolkapısı, Perrin.”

Perrin hiçbir şey söylemeden başını salladı. Çizgiyi takip etmelerini önermeyecekti, yoksa Faile grubun başını çekmeye çalıştığını iddia ederdi. Dalgın dalgın burnunu yine ovaladı; o algı sınırındaki pis koku sinir bozucuydu. En mantıklı öneriyi bile yapmayacaktı. Kız başı çekmek istiyorsa, bırak çeksin. Ama Faile eldivenleri ile oynayarak eyerinde oturuyordu, gülünç bir yorum yapmak için Perrin’in konuşmasını beklediği açıktı. Kız gülünç yorumlar yapmayı pek seviyordu; Perrin ne diyecekse söylemeyi tercih ederdi. Sinirle, Faile ve Loial olmadan yoluna devam

etmeyi düşünerek Çevik'i döndürdü. Çizgi Yolkapısı'na gidiyordu ve kapıyı açacak *Avendesora* yaprağını kendisi bulabilirdi.

Aniden kulağına karanlığın içinden boğuk toynak tıkırtıları geldi ve aniden pis kokunun ne olduğunu anladı. "Trolloclar!" diye bağırdı.

Gaul rahatça dönerek mızrağını tırpana benzeyen kılıcını kaldırarak ışığa atılan kurt burunlu Trolloc'un siyah zincir zırhlı göğsüne sapladı; Aiel hiç çaba harcamazmış gibi aynı hareketle mızrağının ucunu kurtardı ve yana kayarak dev şeklin düşmesine izin verdi. Ama arkadan başkaları geliyordu, keçi burunlu, yabandomuzu dişli, zalim gagalı, kıvrık boynuzlu, eğik kılıçlar, kargılı baltalar, çengelli mızraklar taşıyan yaratıklar. Atlar çığlık atarak dans etti.

Perrin sırıklı lambasını yükseğe kaldırarak –bu şeylerle karanlıkta yüzleşme fikri soğuk terler dökmesine sebep oluyordu– silahını kavradı ve keskin dişli bir hayvan burnuyla çarpılmış yüze savurdu. Eyerden kurtardığı silahın çekiç olduğunu fark edince şaşırdı, ama baltanın keskin kenarına sahip olmasa da demircinin kolu tarafından savrulan beş kiloluk çelik yine de Trolloc'un feryat ederek ve parçalanmış yüzünü tutarak gerilemesini sağladı.

Loial sırıklı lambasını keçi boynuzlu bir kafaya indirdi ve lamba kırıldı. Lamba yağına bulanan Trolloc, uluyarak karanlığa kaçtı. Ogier ellerinde sopa gibi görünen sağlam sırığı çevresinde savurdu, sırık kemik kıran keskin çatırtılarla hedeflerine indi. Faile'in hançerlerinden biri uzun dişli bir burnun üzerindeki aşırı insanca gözde kırmızı çiçekler açtırdı. Aieller mızraklarıyla dans ediyordu. Bir şekilde peçelerini kaldırmak için zaman bulmuşlardı. Perrin vurdu, vurdu, vurdu. Ölüm fırtınası... ne kadar sürmüştü? Bir dakika mı? Beş mi? Bir saat gibi gelmişti. Ama aniden tüm Trolloclar yerdeydi, çoktan ölmüş olmayanlar can çekişiyordu.

Perrin ciğerlerine hava çekti; sağ kolu, çekicin ağırlığıyla yerinden kopacak gibi geliyordu. Yüzünde bir yanma hissi vardı, yan tarafında ve bacağında, Trolloc kılıçlarının yardığı yerlerde ıslak akıntılar vardı. Aiellerin her birinin kahverengi gri giysileri en az bir ıslaklıkla lekelenmişti ve Loial'in kalçasında kanlı bir kesik vardı. Perrin'in gözleri Faile'i arayarak onların üzerinden geçti. O yaralandıysa... Kız elinde fırlatmaya hazırlandığı hançerle kısrağının üzerine oturuyordu. Bir şekilde eldivenleri çekip çıkarmayı ve düzgünce kemerinin arkasına takmayı başarmıştı. Perrin üzerinde yara göremiyordu. Onca kan kokusu içinde –insan, Ogier ve Trolloc kanı– kızın kanını seçemezdi, ama onun kokusunu tanıyordu ve kız

yara acısı kokmuyordu. Parlak ışıklar Trolloc gözlerini kamaştırmıştı; çok hızlı uyum sağlayamıyorlardı. Büyük olasılıkla hâlâ hayatta olmalarının ve Trollocların ölmesinin tek sebebi, karanlıktan aydınlığa aniden girmeleriydi.

Sahip oldukları tek zaman buydu, bir anlık duraklama, çevrelerine bakmalarına ve nefes almalarına yetecek kadar. Bir Soluk dev bir kıyma makinesine boşaltılan elli kilo kemik gibi bir kükremeyle ışığa sıçradı, gözsüz bakışları ölümle bakıyordu, kara kılıcı şimşek gibi çakıyordu. Atlar çığlık atarak kaçmaya çalıştı.

Gaul kalkanıyla o kılıcı zor savuşturdu, kurutulmuş boğa derisi tabakaları incecik kâğıtmış gibi yan tarafından bir dilim kesildi. Gaul mızrağını savurdu, kılıçtan –zar zor– kaçındı ve yine savurdu. Myrddraal'in göğsüne oklar saplandı. Bain ve Chiad, mızraklarını sırtlarındaki çantalara sokmuş, o kıvrık kemik yayları kullanıyorlardı. Yarı-insan'ın göğsü daha fazla okla iğne yastığına döndü. Gaul mızrağını uzatıp, sapladı. Faile'in hançerlerinden biri aniden o pürüzsüz, solucan beyazı yüzde belirdi. Soluk düşmedi, öldürmeye çalışmayı bırakmadı. Kılıcının et bulmasını engelleyen tek şey çılgınca savuşturmalardı.

Perrin bilinçsiz bir hırlamayla dişlerini çıkardı. Trolloclardan kan düşmanı gibi nefret ediyordu, ama Hiçdoğmamışlar?.. Bir Hiçdoğmamış öldürmek için ölmeye değerdi. *Dişlerimi gırtlağına saplamak!..* Bain ve Chiad'ın oklarını engellediğine aldırmadan Çevik'i Hiçdoğmamış'ın arkasına yaklaştırdı, gönülsüz atı dizginler ve dizleriyle yaklaşmaya zorladı. Yaratık son anda, omuzlarının arasına saplanmış, gırtlağından çıkan mızrağı görmezden gelerek Gaul'a sırtını döndü ve her insanın ruhuna korku salan gözsüz bakışlarla Perrin'e baktı. Çok geç. Perrin'in çekici indi, kafayı ve o gözsüz bakışları parçaladı.

Yere yıkılmış, neredeyse kafasız kalmış Myrddraal hâlâ kıvranıyor, Thakan'dar yapımı kılıcını amaçsızca savuruyordu. Çevik sinirli sinirli kişneyerek geriledi ve Perrin aniden buz gibi sulara dalmış gibi hissetti. O kara çelik, Aes Sedailerin bile Şifa vermeyi güç bulduğu yaralar açardı. Fakat o hiç aldırmadan kendini öne atmıştı. *Dişlerimi gırtlağına... Işık, kendime hâkim olmalıyım. Zorunluyum!*

Hâlâ Ada'nın uzak ucundaki karanlıktan gelen boğuk sesler duyuyordu, toynakların tıkırtısı, çizmelerin sürtünmesi, sert solumalar ve gırtlaktan gelen mırıltılar. Daha fazla Trolloc; kaç tane olduğunu tahmin edemiyordu. Myrddraal'e bağlı olmamaları yazıktı, ama belki de onları zorlayacak Soluk

yokken saldırmakta tereddüt ederlerdi. Trolloclar normalde tek başına korkak olurlardı, başarı ihtimalini ve kolay avları severlerdi. Ama Myrddraal olmadan da, sonunda üstlerine gelmeye ikna edeceklerdi kendilerini.

“Yolkapısı,” dedi. “O olmadan ne yapacaklarına karar vermeden buradan çıkmalıyız.” Kanlı çekici ile çırpınmakta olan Soluk’a işaret etti. Faile Kırlangıç’ı hemen çevirdi ve Perrin şaşkın şaşkın ağzından kaçırdı, “İtiraz etmeyecek misin?”

“Mantıklı konuştuğun zaman hayır,” dedi kız sertçe. “Mantıklı konuştuğun zaman hayır. Loial?”

Ogier, uzun boylu ve yüksek, tüylü ayaklı atının üzerinde başa geçti. Perrin, çekici elinde, Çevik’i Faile ve Loial’in arkasına geçirdi. Aieller yanında geliyordu ve şimdi hepsinin yayı hazırdı. Yere sürtünen toynaklar ve çizmeler, insan dilleri için fazla kaba lisanlarda sert mırıltılar karanlıkta takip etti. Arka arkaya, cesaretlerini topladıkça mırıltılar yaklaştı.

Bir başka ses, ipeğe sürtünen ipeğin iç çekişi gibi Perrin’e doğru süzüldü. Ses kemiklerine ürpertiler yolladı. Daha yüksek, uzak bir devin nefes vermesi gibi, yükselen, alçalan, daha da yükselen bir ses. “Acele edin!” diye bağırdı Perrin. “Acele edin!”

“Ediyorum,” diye havladı Loial. “Ben... O ses! Bu?.. Işık ruhlarımızı aydınlatsın ve Yaratıcı’nın eli bizi korusun! Açılıyor. Açılıyor! En son ben çıkmalıyım. Dışarı! Dışarı! Ama yavaş... Hayır, Faile!”

Perrin, omzunun üzerinden baktı. Görünüşte canlı yapraklardan ikiz kapılar açılıyor, puslu cam gibi bir perde arkasından dağlık arazi görünüyordu. Loial kapıyı açmak üzere *Avendesora*’yı almak için atından inmişti ve Faile yük hayvanlarının yuları ile Loial’in dev atının dizginlerini almıştı. Kız telaşla, “Beni takip edin! Çabuk!” diye bağırarak Kırlangıç’ın kaburgalarını tekmeledi ve Tear kısrağı açıklığa atıldı.

“Kızın peşinden,” dedi Perrin Aiellere. “Acele edin! Bununla savaşamazsınız.” Aieller akıllılık ederek, ancak bir yürek atışı süresi kadar duraksadı, sonra kapıya doğru gerilediler. Gaul yük atının yularını almıştı. Çevik Loial’in yanına geldi. “Bir şekilde kilitleyebilir misin? Tıkayabilir misin?” Sert mırıltılar çılgınca bir tını kazanmıştı; Trolloclar da sesi tanımıştı. *Machin Shin* geliyordu. Yaşamak için Yollar’dan çıkmak şarttı.

“Evet,” dedi Loial. “Evet. Ama git. Git!”

Perrin, Çevik’i Kapı’ya doğru topukladı, ama ne yaptığını anlamadan başını arkaya attı ve meydan okuyarak uludu. *Aptal, aptal, aptal!* Yine de

gözlerini zifiri karanlığa dikti ve Çevik'i geri geri Yolkapısı'ndan çıkardı. Üzerinden yavaşça buz gibi bir dalga geçti ve zaman uzadı. Yollar'dan çıkmanın sarsıntısı, ölümcül bir dörtnaladan sonra tek adımda durmuş gibi çarptı.

Aieller oklarını yaylarına takmış, alçak çalılar ve güdük dağ ağaçları, rüzgârla çarpılmış çam, köknar ve meşinyaprakların arasında yamaca yayılarak Yolkapısı'na dönmüşlerdi. Faile, Kırlangıç'ın eyerinden yuvarlandığı yerden telaşla doğruluyor, siyah kısrak burnuyla onu dürtüyordu. Bir Yolkapısı'ndan dörtnala çıkmak, en az dörtnala girmek kadar kötüydü; kız kendi boynunu ve atın boynunu kırmadığı için şanslıydı. Loial'in yüksek atı ve yük atları gözlerinin arasından darbe almış gibi titriyorlardı. Perrin ağzını açtı ve kız dik dik ona bakarak yorum yapması, hele duygudaş bir yorum yapması için meydan okudu. Perrin yüzünü buruşturarak akıllıca ağzını kapattı.

Loial aniden hızla Yolkapısı'ndan çıktı, donuk gümüşsü aynadan, kendi yansıması arkasında büyüyerek sıçradı ve yere yuvarlandı. Hemen peşinden iki Trolloc belirdi, biri koç boynuzlarına ve burnuna, diğeri kartal gagasına ve tüylü sorgucuna sahipti, ama daha dışarı çıkmayı başaramadan parlak yüzey ölüm siyahına dönüştü, kabardı, kabarcıklandı, ikisine yapıştı.

Sesler Perrin'in kafasında mırıldandı, kafatasının içini pençeleyen bin deli ses. *Acı kan. Kan çok acı. Kanı iç ve kemiği kır. Kemiği kır ve iliği em. Acı ilik, tatlı çığlıklar. Şarkı söyleyen çığlıklar. Minik ruhlar. Ekşi ruhlar. Onları yut. Acı çok tatlı.* Bu şekilde devam ediyordu.

Trolloclar feryat edip, uluyarak çevrelerinde kaynayan karanlığı dövdüler, derine çekilmekten kurtulmak için pençelediler, sonunda çılgınca uzanan tek bir el kaldı, sonra yalnızca dışarı doğru kabaran, arayan karanlık. Yolkapıları yavaş yavaş belirdi, bir araya kaydı, karanlığı sıkıştırdılar ve karanlık aralarından içeri aktı. Perrin'in kafasının içindeki sesler sonunda durdu. Loial öne koşup çeşitli dalların ve yaprakların arasına bir değil, iki tane üç parçalı yaprak yerleştirdi. Yolkapısı yine taşa dönüştü, girift detaylarla oyulmuş ve seyrek ağaçlarla kaplı dağ yamacında tek başına duran taş duvarın parçası oldu. Dalların ve yaprakların arasında bir değil iki *Avendesora* yaprağı vardı. Loial içerideki üç parçalı yaprağı dışarıya yerleştirmişti.

Ogier rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Yapabileceğim en iyi şey bu. Artık yalnızca bu taraftan açılabilir." Perrin'e hem endişeli, hem kararlı bir bakış fırlattı. "Yaprakları koymayarak sonsuza dek kilitleyebilirdim, ama

bir Yolkapısı'nı yok etmem, Perrin. Yollar'ı biz yetiştirdik ve baktık. Belki bir gün temizlenirler. Bir Yolkapısı'nı yok edemem."

"Bu yeterli," dedi Perrin ona. "Trolloclar bu Yolkapısı'na mı geliyorlardı, yoksa tesadüfen mi karşılaştık?" Her durumda, bu yeterliydi.

"O şey?.." diye başladı Faile titreyerek. Sonra susup yutkundu. Aieller bile sarsılmış görünüyordu.

"Machin Shin," dedi Loial. "Kara Rüzgâr. Gölge'nin bir yaratığı ya da Yollar'ın kendi lekesinden büyüyen bir şey... kimse bilmiyor. Trolloclara acıyorum. Onlara bile."

Perrin, o şekilde ölseler bile acıyabileceğinden emin değildi. Trolloclar ellerine insan geçirirse nelerin kaldığını görmüştü. Trolloclar et olduğu sürece her şeyi yerdi ve bazen kasaplıklarını yaparken etlerini canlı tutmaktan hoşlanırlardı. Kendine Trolloclara acıma izni vermeyecekti.

Perrin nerede olduklarını görmek için dönerken, Çevik'in toynakları toprağı gıcırdatarak ezdi.

Çevrelerinde, zirveleri bulutlarla kaplı dağlar yükseliyordu; onlara isimlerini veren hiç eksik olmayan bulutlardı; Puslu Dağlar. Bu yükseklikte hava yazın bile serindi, özellikle de Tear'la karşılaştırıldığında. Geç akşam güneşi batı zirvelerine oturmuş, aşağıdaki uzun vadinin dibinde uzanan ırmağa akan çayların üzerinde pırıldıyordu. O günlerde bu ırmağa Manetherendrelle adı verilirdi. Dağlardan çıkar, batıya ve güneye, uzaklara akardı, ama Perrin İki Nehir'in güney ucunda akan ırmak parçasına Beyaz Nehir diyerek büyümüştü, suları köpük köpük çalkalayan, aşılmaz akıntılarla dolu bir nehir. Manetherendrelle. Dağ Yuvası'nın Suları.

Aşağıdaki vadide ya da çevredeki yamaçlarda görünen çıplak kayalar, cam gibi parlıyordu. Bir zamanlar orada bir şehir yükseliyor, vadiyi ve dağları kaplıyordu. Manetheren, yüksek kuleler, zengin çeşmeler şehri, aynı isme sahip büyük bir ulusun başkenti, eski Ogier hikâyelerine göre, belki de dünyadaki en güzel şehir. Artık, Ogier koruluğunda duran, hemen hemen yok edilemez Yolkapısı dışında tek iz bırakmadan gitmişti. İki bin seneden fazla zaman önce, Trolloc Savaşları sürerken kayalara dek yanmıştı, son kralı Aemon al Caar al Thorin'in Gölge'ye karşı son kanlı savaşında, ölümünden sonra Tek Güç'le yok edilmişti. Aemon Meydanı adını vermişti insanlar o yere ve şimdi orada Emond Meydanı denen bir köy duruyordu.

Perrin ürperdi. Bu uzun zaman önceydi. O zamandan sonra Trolloclar bir kez, bir seneden fazla zaman önce, Kışgecesi'nde gelmişlerdi. Rand, Mat ve kendisinin Moiraine ile karanlıkta kaçmak zorunda kaldıkları

geceden önceki gece. Bu da artık uzun zaman önce gibi geliyordu. Yolkapısı kilitlenmişken, bir daha olamazdı. *Endişelenmem gereken Beyazpelerinler, Trolloclar değil.*

Vadinin uzak ucunun üzerinde bir çift beyaz kanatlı şahin süzüldü. Perrin'in gözleri yükselen bir ok yakaladı. Şahinlerden biri dönerek düştü ve Perrin kaşlarını çattı. Neden biri burada, dağlarda şahin vursun ki? Şahin tavukların ya da kazların peşindeyse bir çiftliğin üzerinde olabilirdi, ama burada? Neden biri buraya, yükseklere çıksın? İki Nehirliler dağlardan kaçınırdı.

İkinci şahin kar gibi kanatlar üzerinde eşinin düştüğü yere süzüldü, ama aniden çılgınca tırmanmaya başladı. Ağaçlardan kara bir kuzgun bulutu parladı, çılgın bir kargaşa içinde şahini çevrelediler ve tekrar indiklerinde şahin yoktu.

Perrin nefes aldı. Daha önce de şahinlerin yuvalarına fazla yaklaştığı kuzgunların ve başka kuşların şahinlere saldırdığını görmüştü, ama bu sefer o kadar basit olduğuna inandıramıyordu kendini. Kuşlar okun yükseldiği yerden havalanmıştı. Kuzgunlar. Gölge bazen hayvanları casus olarak kullanırdı. Genelde sıçanlar ve ölümle beslenen başkaları. Özellikle de kuzgunlar. Zekâları varmış gibi onu avlayan kuzgun saflarından kaçtığına dair keskin anıları vardı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Faile, aşağıdaki vadiye bakmak için gözlerini gölgeleyerek. "Onlar kuş muydu?"

"Yalnızca kuş," dedi Perrin. *Belki de öyledirler. Emin olana kadar herkesi korkutmamalıyım.* Machin Shin *yüzünden hâlâ titrerken değil.*

Myrddraal kanı ile kayganlaşmış çekicinin hâlâ elinde olduğunu fark etti. Parmakları yanağında, kısa sakalını keçeleştiren kuru kan buldu. Atından indiği zaman yan tarafı ve bacağı yanıyordu. Soluk'un kanı metali aşındırmadan çekici temizlemek için heybelerinden bir gömlek aldı. Bir an sonra bu dağlarda korkacak bir şey olup olmadığını anlayacaktı. İnsanlardan fazlası varsa, kurtlar bilirdi.

Faile Perrin'in ceketinin düğmelerini çözmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Perrin.

"Yaralarına bakıyorum," diye terslendi kız. "Benim yanımda kan kaybından ölmene izin veremem. Tam da sana yakışan bir davranış olur, ölmek ve seni gömme işini bana bırakmak. Hiç düşünceli değilsin. Kıpırdama."

"Teşekkür ederim," dedi Perrin sessizce ve kız şaşırdı.

Faile iç çamaşırları dışında her şeyi çıkarttırdı ona, sonra yaralarını temizledi, heybelerinden çıkardığı bir merhemi sürdü. Elbette Perrin kendi yüzündeki kesiği göremiyordu, ama gözüne huzursuz edici ölçüde yakın olsa da küçük ve sığ gibiydi. Ama sol yanında, kaburgası boyunca uzanan kesik bir karıştan uzundu ve bir mızrağın sağ kalçasında açtığı delik derindi. Faile o yarayı dikiş kutusundan çıkardığı iğne iplikle dikti. Perrin metanetle kabul etti; her dikişle irkilen kız oldu. Faile çalıştığı sürece öfkeyle kendi kendine mırıldandı, özellikle de kara, yakıcı merhemini Perrin'in yanağındaki yaraya sürerken. Yaralar kendisine aitmiş ve bu Perrin'in suçuymuş gibi bakıyordu, ama kaburgalarını ve kalçasını nazik ellerle sardı. Yumuşak dokunuşu ve öfkeli homurtuları şaşırtıcı bir zıtlık yaratıyordu. Kesinlikle kafa karıştırıcı.

Perrin eyerinden aldığı temiz gömleği ve yedek pantolonunu giydiği zaman, Faile ceketinin yan tarafındaki kesiği elleyerek durdu. Kesik beş santim sağda olsa Perrin Ada'yı terk edemezdi. Ayaklarını vurarak çizmelerine yerleştirirken ceketine uzandı... ve kız ceketi ona fırlattı.

"Bunu senin için dikeceğimi sanma. Senin için yapacağım bütün dikiş bu kadardı! Beni duydun mu, Perrin Aybara?"

"Ben istemedim ki..."

"Hiç düşünme bile! O kadar!" Aiellerin birbirlerinin ve Loial'in yaralarına bakmalarına yardım etmeye gitti. Tuhaf bir gruptular, Ogier bol pantolonunu çıkarmış, Gaul ve Chiad yabancı kediler gibi birbirlerini gözlüyorlardı ve Faile Perrin'e suçlayıcı bakışlar fırlatarak merhem sürüyor, sargı sarıyordu. Perrin şimdi ne yapmıştı?

Başını iki yana salladı. Gaul'un haklı olduğuna karar verdi; güneşi anlamaya çalışmaktan farkı yok.

Şimdi ne yapması gerektiğini bildiği halde gönülsüzdü, özellikle de Yollar'da, Soluk'la olanlardan sonra. Bir kez insan olduğunu unutan bir adam görmüştü. Aynısı ona da olabilirdi. *Aptal. Birkaç gün daha dayansan yeter. Beyazpelerinleri bulana kadar.* Ve bilmek zorundaydı. O kuzgunlar.

Zihnini kurtları aramak üzere vadiye gönderdi. İnsanların olmadığı her yerde kurtlar olurdu ve yakındaysalar onlarla konuşabilirdi. Kurtlar insanlardan kaçınır, onları olabildiğince görmezden gelirdi, ama doğal olmayan yaratıklar olan Trolloclardan nefret ederlerdi ve Myrddraalleri, çok derin bir nefretle küçümserlerdi. Puslu Dağlar'da Gölgedölleri varsa, kurtlar ona söylerdi.

Fakat kurt bulamadı. Hiç. Burada, ıssız bölgelerde olmaları gerekirdi. Vadide otlanan geyikleri görebiliyordu. Belki de yakında kurt yoktu. Küçük mesafelerden konuşabilirlerdi, ama bir buçuk kilometre bile çok uzaktı. Belki dağlarda daha azdı. Bu olabilirdi.

Bakışları bulut kaplı zirvelere kaydı ve vadinin uzak ucuna, kuzgunların geldiği yere dikildi. Belki yarın kurtları bulabilirdi. Alternatifleri düşünmek istemiyordu.

28
Ghenjei Kulesi’ne

Gece bu kadar yaklaşmışken, Yolkapısı’nın yakınında, dağda kamp kurmaktan başka seçenekleri yoktu. İki kamp. Faile bu konuda ısrar etmişti.

“Bu iş bitti,” dedi Loial ona, hoşnutsuz bir gürleme ile. “Yollar’dan çıktık ve yeminimi yerine getirdim. Bitti.” Faile çenesini kaldırarak, yumruklarını kalçalarına dayayarak inatçı bir ifade takındı.

“Boş ver, Loial,” dedi Perrin. “Ben biraz ötede kamp kurarım.” Loial, Perrin’in kabul ettiğini duyar duymaz iki Aiel kadına dönmüş olan Faile’e baktı, sonra dev kafasını iki yana salladı ve Perrin ile Gaul’a katılacakmış gibi yaptı. Perrin kadınların fark etmediğini umduğu küçük bir hareketle onu geri yolladı.

Yirmi adım ötede küçük bir kamp kurdu. Yolkapısı kilitlenmiş olabilirdi, ama kuzgunlar vardı ve bir de neyin işareti iseler o. İhtiyaç duyulursa yakında bulunmak istiyordu. Faile şikâyet ederse, edebilirdi. Perrin onun itirazlarım duymazdan gelmeye o kadar hazırlıklıydı ki, kız itiraz etmeyince sinirlendi.

Bacağındaki ve yan tarafındaki acıyı görmezden gelerek Çevik’in eyerini çıkardı, yük atının sırtındakileri indirdi, iki hayvanı köstekledi ve birkaç avuç arpa ve biraz da yulaf ile yemliklerini taktı. Burada kesinlikle ot yoktu. Ama nelerin olduğuna gelince... Yayının ipini çözdü ve ateşin yanında, sadağının üzerine koydu. Baltasını kemerindeki halkadan çıkardı.

Gaul ateş yakarken ona katıldı ve ekmek, peynir, kuru biftekten oluşan yemeklerini sessizlik içinde, su eşliğinde yediler. Güneş dağların arkasına kayarak zirvelerin siluetini çıkardı, bulutların altını kırmızıya boyadı. Vadi gölgelere sarındı ve hava soğumaya başladı.

Perrin ellerindeki kırıntıları silkeleyerek, heybelerden yeşil, yün pelerinini çıkardı. Belki de Tear'ın sıcağına düşündüğünden daha çok alışmıştı. Kadınlar gölgelerle sarılmış ateşlerinin çevresinde yemeklerini kesinlikle sessizlik içinde yemiyorlardı. Perrin onların kahkahalarını duyuyordu ve konuşmalarından yakaladıkları kulaklarının utançla kızarmasına sebep oluyordu. Kadınlar her konuda konuşabilirdi; hiç sınırları yoktu. Loial ışıktan çıkmadan, onlardan becerebildiğince uzaklaştı ve kitabına gömülmeye çalıştı. Kadınlar muhtemelen Ogier'i utandırdıklarının bile farkında değillerdi; muhtemelen Loial'in duyamayacağı kadar alçak sesle konuştuklarını sanıyorlardı.

Perrin kendi kendine mırıldanarak, ateşin yanına, Gaul'un karşısına oturdu. Aiel soğuğun farkında değil gibiydi. "Bildiğin gülünç hikâye var mı?"

"Gülünç hikâye mi? Aklıma gelmiyor." Gaul'un gözleri diğer ateşe ve kahkahalara döner gibi oldu. "Gelse anlatırdım. Güneşi hatırladın mı?"

Perrin gürültülü bir kahkaha attı ve sesini kadınların duyabileceği kadar yükseltti. "Elbette. Kadınlar!" Diğer kamptaki eğlence bir an soldu, sonra yine yükseldi. Bu onlara gösterirdi. Başkaları da gülebilirdi. Perrin surat asarak ateşe baktı. Yaraları ağrıyordu.

Gaul bir an sonra, "Burası ıslak topraklardan çok Üç Kat Topraklar'a benzemeye başladı. Hâlâ çok fazla su var ve ağaçlar hâlâ çok büyük ve fazla, ama orman denen yerler kadar tuhaf değil."

Manetheren'in yangınla öldüğü bu yerde toprak fakirdi, seyrek ağaçların hepsi güdük ve kalın gövdeli, tuhaf, rüzgârla eğilmiş şekillerdi ve hiçbiri dokuz metreden daha yüksek değildi. Perrin, buranın gördüğü en ıssız yer olduğunu düşündü.

"Umarım bir gün senin Üç Kat Topraklarını görürüm, Gaul."

"Belki buradaki işimiz bitince görürsün."

"Belki." Elbette bu olasılık fazla değildi. Aslında hiç yoktu. Aiel'e bunu söyleyebilirdi, ama şimdi bundan bahsetmek ya da düşünmek istemiyordu.

"Manetheren burada mıydı? Sen Manetheren kanından mısın?"

"Burası Manetheren'di," diye yanıt verdi Perrin. "Ve sanırım öyleyim." İki Nehir'deki küçük köylerin ve sessiz çiftliklerin Manetheren kanından gelenlerin sonuncularını barındırdığına inanmak güçtü, ama Moiraine öyle demişti. Eski kan İki Nehir'de güçlü akıyor, demişti. "Bu uzun zaman önceydi, Gaul. Biz çiftçi ve çobanız; büyük bir ulus, büyük savaşçılar değil."

Gaul hafifçe gülümsedi. “Öyle diyorsan. Senin, Rand al’Thor’un ve Mat denen adamın mızrak dansını gördüm. Ama sen öyle diyorsan.”

Perrin huzursuzca kıpırdandı. Köyden ayrıldığından beri neler değişmişti? Kendisi, Rand ve Mat? Kendi gözleri ve kurtlar ya da Rand’ın yönlendirmesi; bunu kastetmiyordu. İçinde değişmeden kalanlar nelerdi? Kendisi gibi görünen yalnızca Mat kalmıştı, ama daha da fazla. “Manetheren’i biliyor musun?”

“Dünyanız hakkında düşündüğünüzden daha fazla bilgimiz var. Ve bizim inandığımızdan daha az. Ejderduvarı’nı aşmadan önce çerçilerin getirdiği kitapları okudum. ‘Gemileri, ırmakları ve ormanları’ biliyordum.” Gaul sözcükleri yabancı bir dildeki sözcükler gibi telaffuz etmişti. “Bir ‘orman’ı böyle hayal etmiştim.” Olmaları gerekenden kısa, seyrek ağaçlara işaret etti. “Bir şeye inanmak onu gerçek yapmaz. Ya Gecekoşucusu ve Yaprakkıran’ın dölü? Yolkapısı’nın bu kadar yakınına gelmelerinin tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır.” Perrin içini çekti. “Vadinin aşağısında kuzgunlar gördüm. Belki yalnızca buydular, ama riske girmek istemiyorum. Trolloclardan sonra olmaz.”

Gaul başını salladı. “Gölgegözler olabilir. En kötüsünü düşünerek plan yaparsan tüm sürprizler hoş gelir.”

“Hoş bir sürpriz iyi gelirdi.” Perrin kurtları yine yokladı ve yine hiçbir şey bulamadı. “Bu gece bir şeyler bulabilirim. Belki. Burada bir şey olursa, beni uyandırmak için tekmelemen gerekebilir.” Bunun kulağa tuhaf geldiğini fark etti, ama Gaul yine başını salladı. “Gaul, gözlerimden hiç bahsetmedin, hatta dönüp bir daha bakmadın bile. Aiellerin hiçbiri bakmadı.” Şimdi, ateş ışığı altında altın rengi parladıklarını biliyordu.

“Dünya değişiyor,” dedi Gaul sessizce. “Rhuarc, benim klanımın şefi Jheran... Bilgeler de... saklamaya çalıştılar, ama bizi Şafakla Gelen’i aramak için Ejderduvarı’nın ötesine gönderirken huzursuzdular. Belki de değişim bizim inandığımız gibi gelmeyecektir. Nasıl farklı olacağını bilmiyorum, ama olacak. Yaratıcı bizi Üç Kat Topraklar’a günahımızı cezalandırmak kadar bizi şekillendirmek için de yerleştirdi, ama ne için şekillendik?” Aniden, hüzünle başını iki yana salladı. “Sıcak Kaynaklar Mezrası’nın Bilgesi olan Colinda bana bir Taş Köpek için çok fazla düşündüğümü söyledi ve Shaarad Bilgelerinin en yaşlısı olan Bair, Jheram öldüğü zaman istesem de istemesem de beni Rhuidean’a göndermekle tehdit etti. Dahası, Perrin, bir adamın gözlerinin renginin ne önemi var?”

“Keşke herkes öyle düşünseydi.” Diğer ateşin başındaki eğlence sonunda durmuştu. Aiel kadınlardan biri –Perrin hangisi olduğunu seçemiyordu– sırtını ateşe dönmüş, ilk nöbeti tutuyordu ve başka herkes uyumak için yatmıştı. Yorucu bir gün olmuştu. Uykuyu ve ihtiyaç duyduğu düşü bulmak kolay olmalıydı. Ateşin yanına uzandı, pelerinini üzerine çekti. “Unutma. Gerekirse beni uyandırmak için tekmele.”

Gaul daha başını sallarken uyku üzerine çöktü ve düş hemen geldi.

Gün ışığıydı ve Yolkapısı’nın yanında duruyordu. Zarif oymalarla dolu bir duvar gibi görünen Kapı, dağ yamacında uygunsuz kaçıyordu. Onun dışında o yamaca insan ayağının bastığına dair hiçbir iz yoktu. Gökyüzü parlak ve güzeldi ve vadiden yükselen yumuşak bir esinti Perrin’e geyik, tavşan, bıldırcın ve kumru kokuları, su, toprak ve ağaç dahil bin değişik koku getirdi. Bu kurt düşüydü.

Bir an üzerine kurt *olma* hissi çöktü. Pençeleri vardı ve... *Hayır!* Ellerini üzerinde dolaştırdı ve kendi bedenini, ceketini ve pelerinini bulunca rahatladı. Ve normalde baltasını tutan geniş kemeri, ama bu sefer halkaya çekicin sapı sokulmuştu.

Buna kaşlarını çattı ve bir an şaşırtıcı şekilde, çekicin yerinde balta titreşti, ama maddesiz ve sis gibiydi. Aniden yine çekiç oldu. Perrin dudaklarını yalayarak öyle kalmasını umdu. Balta daha iyi bir silah olabilirdi, ama o çekici tercih ediyordu. Böyle bir şeyin daha önce olduğunu, bir şeyin değiştiğini hatırlamıyordu, ama zaten bu tuhaf yer hakkında pek az bilgisi vardı. Buraya yer denebilirse. Bu kurt düşüydü ve burada tuhaf şeyler olurdu, kesinlikle tüm sıradan düşler kadar tuhaf.

Tuhaflıkları düşünmek onları tetiklemiş gibi, dağların önündeki bir parça gökyüzü aniden karardı ve başka bir yere açılan pencere oldu. Rand dönen fırtınaların ortasında durmuş, çılgınca, hatta delice gülüyordu. Kollarını kaldırmıştı ve rüzgârın üzerinde küçük şekiller uçuşuyordu, altın ve kızıl renkte, Ejder sancağındaki garip şekil gibi; gizli gözler Rand’ı izliyordu ve bunu bilip bilmediğini kestirmek güçtü. Tuhaf “pencere” söndü, ama yerine bir başkası geldi, bu sefer Nynaeve ve Elayne çarpık, gölgeli binalardan oluşan çılgın bir manzaranın ortasında, tehlikeli bir yaratığı avlayarak ihtiyatla yürüyorlardı. Perrin yaratığın tehlikeli olduğunu nereden bildiğini bilmiyordu, ama tehlikeliydi işte. Bu pencere de söndü ve gökyüzüne başka bir karanlık leke yayıldı. Önünde ikiye ayrılan bir yol ve Mat. Bir para attı, bir yola yönelecek oldu ve aniden üzerinde geniş

siperlikli şapka, asa ve kısa kılıç belirdi. Bir başka “pencere” ve arkalarında Beyaz Kule taş taş ufalanırken uzun, beyaz saçları olan bir kadının yanındaki Egwene şaşkınlık içinde ona baktı. Sonra onlar da gitti.

Perrin derin bir nefes aldı. Daha önce kurt düşünde bunların benzerini görmüştü ve gördüklerinin bir açıdan gerçek olduğunu, bir anlamı olduğunu düşünüyordu. Bunlar her ne ise, kurtlar asla görmüyordu. Moiraine, kurt düşünün *Tel’aran’rhiod* denen bir şeyle aynı olabileceğini söylemiş, sonra daha fazlasını anlatmamıştı. Perrin Egwene ile Elayne’in düşlerden bahsettiklerini duymuştu, ama Egwene zaten Perrin ve kurtlar hakkında çok şey biliyordu, belki Moiraine kadar çok. Onunla bile olsa, Perrin’in konuşabileceği bir konu değildi.

Konuşabileceği tek insan vardı. Elyas Machera’yı, onu kurtlarla tanıştıran adamı bulabilmeyi diledi. Elyas bu şeyleri biliyor olmalıydı. Adamı düşündüğü zaman bir anlığına kendi adının rüzgârda hafifçe fısıldandığını duyduğunu sandı, ama dinlediği zaman yalnızca rüzgâr vardı. Yalnız bir sesti. Burada yalnızca kendisi vardı.

“Çekirge!” diye seslendi ve zihninde, *Çekirge!* Kurt ölmüştü, ama burada ölü değildi. Kurt düşü kurtların öldükleri zaman geldikleri, yeniden doğmayı bekledikleri yerdi. Kurtlar için bundan da fazlasıydı; onlar bir şekilde uyanıkken de düşün farkında gibiydiler. Onlar için biri neredeyse –belki de kesinlikle– diğeri kadar gerçekti. “Çekirge!” *Çekirge!* Ama Çekirge gelmedi.

Bütün bunlar faydasızdı. Perrin’in burada olmasının bir sebebi vardı ve işine baksa iyi olacaktı. En iyi durumda, kuzgunları gördüğü yere inmek saatlerini alacaktı.

Bir adım attı –çevresindeki arazi bulanıklaştı– ve ayağı, güdük bir baldıran ile dağ söğüdünün yanındaki dar çayda yere indi. Bulut kaplı zirveler yukarıda yükseliyordu. Bir an şaşkınlık içinde bakakaldı. Yolkapısı’na göre vadinin uzak uçundaydı. Aslında, tam da hedeflediği yerdeydi, kuzgunların geldiği ve okun ilk şahini öldürdüğü yerde. Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı. Kurt düşü hakkında daha fazlasını mı öğreniyordu –Çekirge hep cahil olduğunu söylerdi–, yoksa bu sefer düş mü farklıydı?

Bir sonraki adımında daha ihtiyatlıydı, ama yalnızca bir adımdı. Okçu ya da kuzgunlardan işaret yoktu; iz, tüy, koku yoktu. Perrin ne beklediğinden emin değildi. Onlar da düşte değilse iz olmayacaktı zaten. Ama düşte kurtlar bulabilirse, uyanık dünyadaki kardeşlerini bulmasına

yardım edebilirlerdi ve o kurtlar dağlarda Gölgedölü olup olmadığını söylerdi. Belki daha yüksekte olsa seslenişini duyarlardı.

Gözünü bulutların hemen altında, vadinin sınırındaki en yüksek zirveye dikerek adım attı. Dünya bulanıklaştı ve Perrin kendini dağ yamacında buldu. Beş kulaç yukarısında beyaz bulutlar vardı. Kahkahasını tutamadı. Bu eğlenceliydi. Buradan aşağıda uzanan tüm vadiyi görebilirdi.

“Çekirge!” Yanıt yok.

Seslenerek bir sonraki dağa, sonra bir sonrakine, doğuya, İki Nehir’e doğru sıçradı. Çekirge yanıt vermedi. Daha da rahatsız edici olan, Perrin’in hiç kurt sezmemesiydi. Kurt düşünde hep kurtlar olurdu. Daima.

Zirveden zirveye bulanık bir hareketlilikle seslenerek, arayarak seğirtti. Altındaki dağlar, geyikler ve başka avlar dışında boştu. Ama zaman zaman insan izleri görüyordu. Çok eski izler. İki seferinde, oyulmuş şekiller bir dağın tüm yamacını kapladı ve bir başka yerde iki kulaç yüksekliğinde tuhaf, köşeli harfler çok pürüzsüz ve dik bir yamaca kazınmıştı. Hava şartları şekillerin yüzlerini yıpratmıştı ve Perrin’inkinden daha az keskin gözler harfleri rüzgârın ve yağmurun işi sanabilirdi. Dağlar ve yamaçlar yerlerini Kum Tepeleri’ne, zorlu otlarla ve inatçı çalılarla kaplı, bir zamanlar, Kırılış’tan önce büyük bir denizin kıyısı olan yüksek, alçalıp yükselen tepelere bıraktı. Ve aniden bir kum tepesinin üzerinde başka bir adam gördü.

Adam açık göremeyeceği kadar uzaktaydı. Yalnızca uzun boylu, siyah saçlı bir adamdı, ama Trolloc ya da öyle bir şey olmadığı kesindi. Mavi ceketi, sırtında bir yayı vardı ve yerdeki, alçak çalılarca gizlenmiş bir şeye bakmak için eğilmişti. Ama adamda tanıdık bir şey vardı.

Rüzgâr yükseldi ve Perrin adamın kokusunu aldı. Soğuk bir koku, ancak bu şekilde tarif edebiliyordu. Soğuk ve gerçekte insan değil. Aniden kendi yayını elinde buldu, ok takılmıştı ve dolu sadağın ağırlığı kemerini çekiştiriyordu.

Diğer adam başını kaldırdı ve Perrin’i, gördü. Bir yürek atışı kadar süre duraksadı, sonra döndü ve bir ışın gibi tepelerin üzerinde kaydı.

Perrin adamın biraz önce durduğu yere sıçradı ve baktığı yere baktı. Hiç düşünmeden adamı takip etti ve yarı yüzülmüş kurt leşini arkada bıraktı. Kurt düşünde ölü bir kurt. Düşünülemez bir şeydi. Burada bir kurdu ne öldürebilirdi ki? Kötü bir şey.

Adam önünde kilometreleri aşan adımlarla koşuyor, asla görüş alanından tam olarak çıkamıyordu. Tepeleri arkada bıraktılar ve dağınık

çiftlikleri ile dolaşık Batıormanı'nı, açık ekimlik arazileri, çitli tarlalar ve küçük çalılardan oluşan bir halıyı, Gözlem Tepesi'ni geçtiler. Tepeyi kaplayan saz damlı köy evlerini, insansız sokakları, terk edilmiş gibi duran çiftlik evlerini görmek tuhaftı. Fakat Perrin, gözlerini önünde kaçan adamdan ayırmadı. Bu kovalamacaya o kadar alışmıştı ki, tek bir adımda Taren Irmağı'nın güney kıyısına, bir sonrakinde ağaçsız ve otsuz çıplak topraklara ulaşınca hiç şaşırmadı. Kuzeye ve doğuya koştu, önündeki adamı gözden kaçırmadan çayların, yolların, köylerin, ırmakların üzerinden aştı. Arazi düzleşti ve yalnızca dağınık çalılarla bölünen otlarla kaplandı. Adamdan iz yoktu. Sonra ileride bir şey parladı, güneşte kıvılcımlandı. Metalden bir kule. Adam o tarafa koştu ve gözden kayboldu. İki adım Perrin'i de oraya götürdü.

Kule altmış metre yükseliyordu, on iki metre kalınlığındaydı. Cilalanmış çelik gibi parlıyordu. Katı bir metal sütun gibiydi. Perrin iki kez çevresini dolandı ve bir açıklık, hatta çatlak göremedi. Pürüzsüz, dik duvarın üzerinde bir işaret bile yoktu. Ama koku havada asılıydı, o soğuk, insan olmayan koku. İz burada sona eriyordu. Adam –eğer adamsa– bir şekilde içeri girmişti. Takip etmek için yolu bulmak zorundaydı.

Dur! Perrin'in zihninin bir sözcük verdiği ham bir duyguydu. *Dur!*

Beli yüksekliğinde büyük, gri, kır tüylü ve yara izli bir kurt gökyüzünden yeni sıçramış gibi inerken döndü. Gökyüzünden inmiş olabilirdi gerçekten. Çekirge hep kartalların uçma yeteneğine imrenirdi ve burada o da uçabiliyordu. Sarı gözler sarı gözlerle buluştu.

"Neden durayım, Çekirge? O bir kurt öldürdü."

İnsanlar kurtları, kurtlar insanları hep öldürür. Neden bu sefer öfke boğazını ateş gibi kavradı?

"Bilmiyorum," dedi Perrin yavaşça. "Belki burada olduğu için. Burada kurt öldürmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Kurtların düşte güvende olduğunu sanıyordum."

Katil'i kovalıyorsun, Genç Boğa. Burada bedeniyle bulunuyor ve o öldürebilir.

"Bedeniyle mi? Yani yalnızca düş görmüyor mu? Nasıl bedeniyle burada olabilir?"

Bilmiyorum. Uzun zaman önceden belirsizce hatırlanan ve çok şey gibi geri dönmüş bir şeydir. Gölge'nin yaratıkları artık düşlerde yürüyor. Yürekdişi'nin yaratıkları. Güvenlik yok.

“Eh, şimdi içeride.” Perrin pürüzsüz metal kuleyi inceledi. “İçeri nasıl girdiğini bulabilirsem onun sonunu getirebilirim.”

Enik gibi aptalsın, toprakarısının yuvasını kazıyorsun. Bu mekân kötü. Bunu herkes bilir. Ve sen kötüyü takip ederek kötüye girdin. Katil öldürebilir.

Perrin durdu. Zihnindeki “öldürmek” sözcüğüne eklenmiş duygularda bir mutlaklık hissi vardı. “Çekirge, düşte ölen bir kurda ne olur?”

Kurt bir an sessiz kaldı. *Burada ölürsek, sonsuza dek ölü kalırız, Genç Boğa. Aynısı sizin için doğru mu, bilmiyorum, ama öyle olduğunu sanıyorum.*

“Tehlikeli bir yer, okçu. Ghenjei Kulesi insan türü için kötü bir yerdir.”

Perrin yayını kaldırarak hızla döndü, sonra birkaç adım ötede duran bir kadın gördü. Altın rengi saçları kalın bir örgü halinde beline uzanıyordu, tıpkı İki Nehir’deki kadınların yaptığı gibi, ama örgü daha karmaşıktı. Giysilerinin kesimi son derece tuhaftı: kısa, beyaz bir ceket ve ince, açık sarı bir malzemeden, kısa botların üzerinde, ayak bileklerinde toplanmış bol pantolon. Siyah pelerini yanında, gümüş rengi parlayan bir şeyi saklıyor gibiydi.

Kadın kıpırdandı ve parıltı yok oldu. “Keskin gözlerin var, okçu. Seni ilk gördüğümde de öyle düşünmüştüm.”

Kadın ne kadardır izliyordu? Perrin duymadan yaklaşabilmiş olması utanç vericiydi. En azından Çekirge onu uyarabilirdi. Kurt diz boyu otların içine uzanmış, burnunu patilerine dayamış, Perrin’i izliyordu.

Kadın tanıdık gibiydi, ama Perrin onu daha önce görmüş olsa hatırlayacağını düşünüyordu. Kurt düşünde olduğuna göre, kimdi o? Ya da aynı zamanda Moiraine’in *Tel’aran’rhiod*’u muydu? “Sen Aes Sedai misin?”

“Hayır, okçu.” Kadın kahkaha attı. “Emirlere aykırı olmasına rağmen seni uyarmak için geldim. Ghenjei Kulesi’ne bir kez girdikten sonra, insan dünyasında olsan bile çıkmak güçtür. Burada ise imkânsız. Bir sancaktarın cesaretine sahipsin ve bazıları bunun budalalıktan farklı olmadığını söyler.”

Çıkmak imkânsız mı? Adamın –Katil’in– içeri girdiği kesindi. Çıkamıyorsa bunu neden yapacaktı ki? “Çekirge de tehlikeli olduğunu söyledi. Ghenjei Kulesi mi? Nedir o?”

Kadının gözleri irileşti ve kadını görmezden gelerek, Perrin’i izleyerek otlara uzanmış olan Çekirge’ye baktı. “Sen kurtlarla konuşabiliyor musun? İşte bu efsanelerde kalmış, uzun zaman önce kaybolmuş bir şey. Demek bu

şekilde buradasın. Anlamalıydım. Kule mi? O bir kapı, okçu, Aelfinn ve Eelfinn dünyalarına açılan kapı.” Kadın isimleri Perrin onları bilmeliymiş gibi söylemişti. Ona boş boş baktığı zaman ekledi, “Hiç Yılanlar ve Tilkiler denen oyunu oynamadın mı?”

“Bütün çocuklar oynar. En azından İki Nehir’de oynarlar. Ama kazanmanın yolu olmadığını anlayacak kadar büyüdükleri zaman bırakırlar.”

“Kuralları bozmak dışında yoktur,” dedi kadın. “‘Güçlendirmek için cesaret, kör etmek için ateş, sersemletmek için müzik, bağlamak için demir.’”

“Bu oyundan bir cümle. Anlamıyorum. Bu kuleyle ne ilgisi var?”

“Yılanlara ve tilkilere karşı kazanmanın yolu budur. Oyun eski alışverişlerin hatırlanmasıdır. Aelfinn ve Eelfinn’den uzak durduğun sürece fark etmez. Onlar Gölge’nin olduğu gibi kötü değildir, ama insan türünden o kadar farklıdırlar ki kötü olsalar da aynı olurdu. Onlara güvenilmez, okçu. Ghenjei Kulesi’nden uzak dur. Elinden geliyorsa Düşler Dünyası’ndan kaçın. Karanlık şeyler yürüyor.”

“Kovaladığım adam gibi mi? Katil.”

“Ona yakışan bir isim. Katil yaşlıdır, okçu, ama kötülüğü kadimdir.” Kadın görünmez bir şeye yaslanıyor gibiydi; belki de Perrin’in göremediği gümüşsü şeye. “Sana çok şey anlatıyorum gibi. Neden konuştuğumu bile anlamıyorum. Elbette. Sen *ta’veren* misin, okçu?”

“Sen kimsin?” Kadın kule ve kurt düşü hakkında çok şey biliyor gibiydi. *Ama Çekirge ile konuşabilmeme şaşırdı.* “Sanırım seninle daha önce karşılaştık.”

“Zaten emirlerin çoğunu ihlal ettim, okçu.”

“Emirler mi? Hangi emirler?” Çekirge’nin arkasında yere bir gölge düştü ve Perrin yine hazırlıksız yakalanmasına kızarak hızla, öfkeyle döndü. Ama orada kimse yoktu. Ama görmüştü; omuzlarının üzerinde iki kılıcın kabzası yükselen bir adamın gölgesi. O imge hakkında bir şey anılarını çekiştirdi.

“O haklı,” dedi kadın arkasından. “Seninle konuşuyor olmamalıyım.”

Perrin ona döndüğü zaman gitmişti. Görebildiği her yerde yalnızca otlaklar ve dağınık çalılıklar vardı. Bir de parlak, gümüşsü kule.

Perrin Çekirge’ye kaşlarını çattı, Kurt sonunda başını patilerinden kaldırdı. “Yersincaplarının saldırısına uğramamış olman hayret verici,” diye mırıldandı Perrin. “Kadından ne anladın?”

Kadın mı? Dişi Çekirge çevresine bakınarak doğruldu. *Nerede?*

"Onunla konuşuyordum. Tam burada. Biraz önce."

Rüzgâra karşı sesler çıkarıyordun, Genç Boğa. Burada dişi yoktu. Yalnızca sen ve ben.

Perrin sinirle sakalını kaşıdı. Kadın oradaydı. Kendi kendine konuşmamıştı. "Burada tuhaf şeyler olabilir," dedi kendi kendine. "Sana katılıyordu, Çekirge. Bu kuleden uzak durmamı söyledi."

Akıllıymış. Düşüncede bir kuşku unsuru vardı; Çekirge bir "dişi" olduğuna hâlâ inanmıyordu.

"Planladığım yerden çok uzaklaştım," diye mırıldandı Perrin. İki Nehir'de ya da üstündeki dağlarda kurt bulması gerektiğini açıkladı, kuzgunları ve Yollar'daki Trollocları anlattı.

İşi bittiği zaman Çekirge uzun süre sessiz kaldı, çalı gibi kuyruğu katı katı sarkmıştı. Sonunda... *Eski evinden kaçın, Genç Boğa.* Perrin'in aklına "ev" sözcüğünü getiren imge bir kurt sürüsünün işaretlediği araziydi. *Artık orada kurt yok. Orada kalanlar ve kaçmayanlar öldü. Orada, düşte Katil yürüyor.*

"Eve gitmek zorundayım, Çekirge. Zorunluyum."

Dikkat et. Genç Boğa. Son Av yaklaşıyor. Son Av'da birlikte koşacağız.

"Koşacağız," dedi Perrin hüzünle. Öldüğünde buraya gelebilse hoş olurdu; şimdiden yarı kurt olmuştu, bazen öyle geliyordu. "Artık gitmeliyim. Çekirge."

İyi avlar bul Genç Boğa ve sana pek çok enik verecek dişiler.

"Hoşça kal, Çekirge."

Dağ yamacında, sönmekte olan kömürlerin loş ışığında gözlerini açtı. Gaul ışığın kenarında çökmüş, geceyi izliyordu. Faile kalkmış, nöbet tutuyordu. Ay dağların üzerinde asılı duruyor, bulutları incimsi gölgelere çeviriyordu. Perrin iki saat uyuduğunu talimin etti.

"Bir süre ben nöbet tutayım," dedi pelerinini atarak. Gaul başını salladı ve olduğu yerde uzandı. "Gaul?" Aiel başını kaldırdı. "İki Nehir'deki durum düşündüğümden kötü olabilir."

"Genellikle öyle olur," diye yanıt verdi Gaul sessizce. "Hayat böyledir." Aiel uyumak için sakin sakin başını yere koydu.

Katil. O kimdi? Neydi? Yolkapısı'nda Gölgedölleri, Puslu Dağlar'da kuzgunlar ve İki Nehir'de Katil denen bu adam. Perrin ne kadar dilerse dilesin tesadüf olamazdı.

29
Eve Dönüş

Kurt düşünde dağlardan geçip, Kum Tepeleri'ni aşarak Batıormanı'na gitmek Perrin'in ancak altı adımını almıştı, ama at üzerinde üç uzun gün sürdü. Aieller yaya olarak ayak uydurmakta güçlük çekmiyorlardı, ama devamlı yükselip alçalan arazide hayvanlar hızlı hareket edemiyordu, Perrin'in yaraları iyileşirken şiddetle kaşınıyordu; Faile'in merhemi işe yarıyor gibiydi.

Genellikle sessiz bir yolculuktu. Kendi aralarındaki konuşmalardan çok, avlanan bir tilkinin havlaması ya da bir şahinin yankılı feryadı ile bozuluyordu. En azından bir daha kuzgun görmediler. Perrin birkaç kez Faile'in kısrağını yaklaştırıp bir şeyler söylemeye hazırlandığını gördü, ama kız her seferinde kendini engelledi. Perrin bundan memnundu; kızla konuşmayı her şeyden çok istiyordu, ama ya kendini ona affettirmeye çalışırken bulursa? Bunu istediği için kendini azarladı. Faile Loial'i ve Perrin'i kandırmıştı. Her şeyi daha kötü, daha güç kılacaktı. Perrin onu bir kez daha öpebilmeyi diliyordu. Kızın ona doyduğuna karar vermesini ve gitmesini diliyordu. Neden bu kadar inatçı olmak zorundaydı ki?

O ve iki Aiel kadın ayrı bir grup gibiydiler. Bain ve Chiad, içlerinden biri ileride keşif yapmazken Kırlangıç'ın iki yanında yürüyordu. Bazen üçü kendi aralarında alçak seslerle mırıldanıyorlar, sonra Perrin'e bakmaktan öyle vurgulu bir biçimde kaçınıyorlardı ki, taş atsalar da aynı etkiyi yaratırdı. Perrin'in talebi üzerine Loial onlarla at sürüyordu, ama durumun onu çok sinirlendirdiği açıktı. Loial'in kulakları, insanlardan bahsedildiğini bile duymamış olmayı dilermiş gibi seğiriyordu. Gaul her şeyi son derece eğlenceli buluyor gibiydi, Perrin ne zaman ona baksa, adam içten içe sırıtıyor oluyordu.

Perrin ise endişe içinde at sürüyor, kirişi takılmış yayını eyerinin yüksek kaşının üzerinde taşıyordu. Katil denen bu adam, İki Nehir'de yalnızca kurt düşünde mi dolaşıyordu, yoksa uyanık dünyada da mı? Perrin ikincisi olduğunu tahmin ediyordu ve sebepsiz yere şahin vuranın Katil olduğunu düşünüyordu. Işığın Evlatları'nın üzerine, onsuz da yapabileceği bir pürüzdü.

Perrin'in ailesi, Emond Meydanı'ndan yarım gün uzaklıkta, Suormanı yakınında, geniş bir çiftlikte yaşıyordu. Babası, annesi ve küçük erkek kardeşi. Paetram şimdi dokuz yaşında olmalıydı ve küçük denmesine şiddetle karşı çıkıyor olmalıydı. Deselle on iki yaşında tombul bir kızdı, Adora ise on altı yaşında, muhtemelen saçlarını örmeye hazırdı. Babasının erkek kardeşi, Eward Amca ve şişman ve ona ikiz gibi benzeyen Madge Yenge ve çocukları. Her sabah Carlin Enişte'nin mezarını ziyaret eden Neain Hala ve çocukları. Hiç evlenmemiş, keskin burunlu ve kilometrelerce uzaktaki herkesin neyin peşinde olduğunu anlayacak kadar keskin gözlü Büyük Hala Ealsin. Luhhan Usta'nın çırağı olduktan sonra, Perrin onları yalnızca bayramlarda görmeye başlamıştı. Mesafe sıradan günlerde ziyaret edilemeyecek kadar uzundu ve hep yapacak işler olurdu. Beyazpelerinler Aybaraları avlıyorsa, bulunmaları kolaydı. Perrin'in sorumluluğu onlardı, bu Katil değil. Yapabileceklerinin de bir sınırı vardı. Ailesini ve Faile'i korumak. Bu başta geliyordu. Sonra köy, kurtlar ve son olarak Katil. Bir adam her şeyi idare edemezdi.

Batıormanı yalnızca dikenli çalılarla kaplı çıkıntılarla bozulan taşlık bir arazi üzerinde büyüyordu. Zorlu, sık ağaçlı, üzerinde birkaç çiftlik ve patika olan bir arazi. Perrin, çocukluğunda yalnız başına ya da Rand ve Mat'le bu ormanlarda dolaşırdı. Yay ya da sapanla avlanır, tavşan tuzakları kurar, bazen de sırf gezinme aşkına gezinirdi. Ağaçlarda çıtırdayan çalı kuyruklu sincaplar, dallarda şakıyan ötücü kuşlar, onları taklit eden kara kanatlı alaycıkuşlar, yolcuların önündeki çalılardan fırlayan mavi sırtlı bıldırcınlar... Her şey ona eve döndüğünü söylüyordu. Atların toynaklarının çevirdiği toprağın kokusunu bile tanıyordu.

Doğrudan Emond Meydanı'na gidebilirdi, ama bunun yerine ormanda kuzeye döndü ve sonunda, güneş ağaç tepelerinin üzerinde eğilirken Taşocağı Yolu denen geniş, kaba yolu açtı. Neden "taş ocağı", İki Nehir'de kimse bilmiyordu ve aslında yola bile benzemiyordu, nesiller boyunca geçen yük ve binek arabalarının bıraktığı, üzerinde otlar bitmiş tekerlek

izlerini görene kadar ağaçlardan yoksun olduğunu fark etmediğiniz bir toprak parçası. Bazen kaldırım parçaları yüzeye çıkardı.

Belki de Manetheren'in taş ocağına gidiyordu,

Perrin'in aradığı çiftlik, yoldan uzakta değildi. Meyve vermeye başlayan elma ve armut ağaçlarının arkasındaydı. Çiftliği görmeden kokusunu aldı. Kömür kokusu yeni değildi, ama bir sene bile o kokuyu yumuşatamazdı.

Ağaçların kenarında dizginleri çekti ve kendini, eskiden al'Thor çiftliği olan yere atını ve yük atını sürmeye ikna edemeden önce bir süre durup baktı. Yalnızca koyun ağılının taş duvarları kalmıştı. Parmaklıklı kapı açıktı ve tek menteşe üzerinde asılı duruyordu. İsle kararmış baca çiftlik evinin yıkılmış, yanmış kirişlerine eğik gölgeler düşürüyordu. Ahır ve tütün tütsüleme kulübesi küle dönmüştü. Tütün tarlası ve sebze bahçesi yabani otlarla kaplanmıştı, bahçe ezilmiş görünüyordu; testereyaprak ve tüytepe olmayan her şey kırık ve kahverengiydi.

Perrin yayına ok takmayı bile düşünmedi. Yangın haftalar önce çıkmıştı, yanık odun geçmiş yağmurlarla kayganlaşmış, donuklaşmıştı. Boğansarmaşığın o kadar uzaması için en az bir ay gerekirdi. Tarlanın yanında yatan sabanı ve tapanı bile kaplamıştı; solgun, dar yaprakların altında pas görünüyordu.

Fakat Aieller mızrakları elinde, gözleri ihtiyatlı, dikkatle aradılar, her yere baktılar, külleri dürttüklediler. Bain evin yıkıntılarından çıktığı zaman Perrin'e baktı ve başını iki yana salladı. En azından Tam al'Thor orada ölmemişti.

Biliyorlar. Biliyorlar, Rand. Gelmeliydin. Çevik'i dörtnala kaldırmak ve ailesinin çiftliğine kadar öyle koşturmamak için kendini zor tutuyordu. En azından tutmaya çalışıyordu; o kadar uzağa koşarak gidemeden Çevik bile düşüp ölürdü. Belki bu Trollocların işiydi. Eğer Trolloclarsa, ailesi hâlâ çiftliklerinde, hâlâ güvende olabilirdi. Derin bir nefes aldı, ama kömür kokusu başka kokuları bastırıyordu.

Gaul yanında durdu. "Bunu her kim yapmışsa, uzun zaman olmuş. Bazı koyunları öldürmüşler ve kalanı dağıtmışlar. Sonra biri sürüyü toparlamış ve kuzeye sürmüş. İki adam, sanırım, ama izler eski."

"Kimin yaptığına ilişkin iz var mı?" Gaul başını iki yana salladı. Trolloclar olabilirdi. Böyle bir şey dilemek tuhaftı. Ve aptalcaydı. Beyazpelerinler adını biliyorlardı, anlaşılan Rand'ı da biliyorlardı. *Adımı*

biliyorlar. Al’Thor çiftlik evinin küllerine baktı, dizginler ellerinde titrerken Çevik hareketlendi.

Loial meyve ağaçlarının kenarında atından inmişti, ama başı yine de dalların içindeydi. Faile Perrin’in yüzünü inceleyerek atını yaklaştırdı, kısrak hafif adımlar atıyordu. “Bu?.. Burada yaşayan insanları tanıyor musun?”

“Rand ve babası.”

“Ah. Ben de sandım ki...” Sesindeki rahatlama ve duygudaşlık cümlesini bitirmeye yeterdi. “Ailen yakında mı yaşıyor?”

“Hayır,” dedi Perrin kabaca ve kız tokatlanmış gibi geriledi. Ama hâlâ onu izliyor, bekliyordu. Onu uzaklaştırmak için ne yapması gerekiyordu? Şimdiye kadar beceremediyse, kendini yapmaya ikna edebileceğinden daha fazlası.

Gölgeler uzuyor, güneş ağaç tepelerine yaklaşıyordu. Çevik’i çevirdi, sırtını kabaca kıza verdi. “Gaul, bu gece yakında kamp kurmak zorunda kalacağız. Yarın sabah erkenden yola çıkmak istiyorum.” Omzunun üzerinden gizlice baktı; Faile, eyerinin üzerinde kaskatı oturarak atını Loial’in yanına sürüyordu. “Emond Meydanı’nda bilirler...” Beyazpelerinlerin nerede olduğunu, ki onlar ailesine zarar vermeden teslim olabilsin. Ailesi iyiyse. Doğduğu çiftlik şimdiden böyle olmamışsa. Hayır. Bunu durdurmak için zamanında gelmiş olmalıydı. “İşlerin ne durumda olduğunu bilirler.”

“Erken çıkalım, o zaman.” Gaul duraksadı. “Kızı uzaklaştıramayacaksın. O neredeyse bir *Far Dareis Mai* ve bir Mızrağın Kızı sana âşıksa, ne kadar hızlı koşarsan koş kaçamazsın.”

“Faile hakkında endişelenmeyi bana bırak.” Sesini yumuşattı; kurtulmaya çalıştığı Gaul değildi. “Çok erken. Daha Faile uyurken.”

Elma ağaçlarının altındaki iki kamp da o gece sessizdi. Aiel kadınlardan biri ya da diğeri defalarca ayağa kalktı, Perrin’in ve Gaul’un yanında oturduğu küçük ateşe baktı, ama duyulan yegâne sesler bir baykuşun ötüşü ve atların yere vurmasıydı. Perrin uyuyamadı. Daha ilk ışıklara bir saat varken, dolunay batarken o ve Gaul gizlice uzaklaştılar. Aiel yumuşak çizmeleri içinde sessizdi ve atların toynakları pek az ses çıkarıyordu. Bain ya da Chiad onların gitmesini izledi. Perrin hangisi olduğunu çıkaramıyordu, ama Faile’i uyandırmaya gitmedi. Perrin bunun için minnettardı.

Köyün biraz aşağısında, çalı çitler ya da alçak, kaba duvarlarla çevrili araba izleri ve patikaların arasında Batıormanı'ndan çıktıklarında güneş henüz fazla tırmanmamıştı. Dumanlar çiftlik evlerinin bacalarının üzerinde tüy tüy yumaklar oluşturuyor, kokuya bakılırsa ev hanımları sabah ekmeğini pişiriyordu. Erkekler tütün ya da arpa tarlalarındaydı ve oğlanlar otlaklardaki kara suratlı koyunlara göz kulak oluyordu. Bazıları geçtiklerini gördü, ama Perrin Çevik'i yavaşlatmadı ve kimsenin onu tanıyacak ya da Gaul'un giysilerinin yabancılığına ya da mızraklarına şaşacak kadar yakın olmamasını diledi.

Emond Meydanı'nda da insanlar kalmış olmalıydı, bu yüzden köyün uzağından, sertleşmiş toprak yolların ve Çayır'ın çevresine toplaşmış saz damlı kulübelerin uzağından doğuya dolandı. Çayır'da Badeçay taşlık bir çıkıntıdan, bir adamı devirecek şiddetle fışkırıyor, Badeçay Suyu'nu doğuruyordu. Bir sene önce, Kışgecesi'nden hatırladığı zarar kaybolmuştu, yanık evler ve kömürleşmiş çatılar onarılmış, yeniden inşa edilmişti. Trolloclar geri dönmemiş olmalıydı. Perrin kimsenin öyle bir olayı bir kez daha yaşamaması için dua etti. Badeçay Hanı Emond Meydanı'nın doğu ucunda, hızla akan Badeçay Suyu'nun üzerindeki sağlam tahta Araba Köprüsü ile ortasında dev bir meşe büyüyen geniş, eski bir taş temelin arasında duruyordu. Güzel akşamlarda, insanlar kalın dalların altındaki masalara oturur, bowling oynayanları seyrederdi. Sabahın bu saatinde masalar boştu, elbette. Daha doğuda yalnızca birkaç ev vardı. Han binasının birinci katı ırmak taşından inşa edilmişti, beyaz badanalı ikinci kat çepeçevre çıkıntı yapıyordu ve ışıldayan, kırmızı kiremitli çatıda bir düzine baca yükseliyordu. Kilometrelerce uzaklara kadar çevredeki tek kiremit çatı buydu.

Çevik'i ve yük atını mutfak kapısının yanındaki direğe bağlayan Perrin saz damlı ahıra baktı. Orada çalışan insanları duyabiliyordu, muhtemelen al'Vere Efendi'nin, ağır işler için kiraladığı iri Dhurran atlarını barındırdığı bölmelerin pisliğini kürüyorlardı. Hanın diğer yanında da sesler vardı, Çayır'dan gelen mırıltılar, gaklayan kazlar, bir arabanın takırdayarak geçmesi. Eşyaları atların üzerinde bıraktı; bu kısa bir mola olacaktı. Gaul'a takip etmesini işaret etti ve yayını alarak, ahır uşakları dışarı çıkmadan içeri seğirtti.

Mutfak boştu, iki demir soba ve bir tanesi dışındaki tüm şömineler soğuktu, ama havada hâlâ kokular asılıydı. Ekmek ve ballı kek. Tütün ve yün almak için Baerlon'dan gelen tüccarlar ya da kar yolları

kapatmadığında ayda bir gelen çerçi dışında hanın nadiren konuğu olurdu. Günün ilerleyen saatlerinde bir içki içmek, yemek yemek için gelebilecek köylüler şimdi kendi evlerinde, işlerinin başında olmalıydı. Ama orada birileri olabilirdi, bu yüzden Perrin mutfaktan salona giden kısa koridoru ayaklarının ucuna basarak aştı ve içeri bakmak için kapıyı araladı.

Odanın yarısı boyunca uzanan ırmak taşından şöminesi, omuz yüksekliğinde şömine rafı, al'Vere Efendi'nin cilalı tütün kutusu ve şömine rafında oturan değerli saati ile, o kare odayı bin kez görmüştü. Bir şekilde her şey daha küçük görünüyordu. Köy Kurulu'nun toplandığı, şöminenin önündeki yüksek sırtlı sandalyeler. Brandelwyn al'Vere'in şöminenin karşısındaki rafa dizilmiş kitapları –bir zamanlar Perrin o birkaç düzine yıpranmış ciltten daha fazla kitabın bir yerde bulunabileceğini hayal edemezdi– ve diğer duvarın dibine dizilmiş bira ve şarap fıçıları. Hanın sarı kedisi Tırmık her zamanki gibi fıçılardan birinin üzerine yayılmış, uyuyordu.

Uzun, beyaz önlükler içinde, masaların birinin başında hanın gümüş ve kurşun-kalay karışımı kupalarını cilalayan Bran al'Vere ve karısı Marin dışında salon boştu. Al'Vere Efendi geniş, yuvarlak bir adamdı ve başındaki gri saçları seyrelmişti. Bayan al'Vere ince ve anaçtı, kalın, grileşmekte olan örgüsünü bir omzunun üzerinden öne çekmişti. Kadın ekmek ve onun altında gül kokuyordu. Perrin onları gülümseyen insanlar olarak hatırlıyordu, ama şimdi ikisi de yoğunlaşmış görünüyordu. Belediye Başkanı'nın yüzünde, ellerindeki gümüş kupayla ilgisi olmayan bir kaş çatış vardı.

"Al'Vere Efendi?" Kapıyı ittirip açtı ve içeri girdi. "Al'Vere Hanım? Benim, Perrin."

İkisi birden ayağa fırladılar, sandalyeleri devirdiler ve Tırmık'ın yerinde sıçramasına sebep oldular. Al'Vere Hanım ellerini ağzına kapadı; o ve kocasının ağızları Gaul kadar Perrin'in görüntüsü karşısında da açık kalmıştı. Perrin'in yayını beceriksizce bir elinden diğer eline geçirmesi için yeterliydi. Özellikle de Bran ön pencerelerden birine seğirtip –o cüssede bir adam için şaşırtıcı bir hafiflikle hareket ediyordu– yaz perdelerini çekerek dışarıda daha fazla Aiel ararmış gibi baktığı zaman.

"Perrin?" diye mırıldandı al'Vere Hanım inanmayan bir tavırla. "Gerçekten sensin. Seni neredeyse tanıyamayacaktım, o sakalla ve... Yanağın. Sen?.. Egwene yanında mı?"

Perrin utançla yanağındaki yarı iyileşmiş kesiğe dokundu ve temizlenmiş olmayı ya da en azından yayını ve baltasını mutfakta bırakmış olmayı diledi. Görünüşünün onları korkutacağını düşünememişti. "Hayır. Bunun Egwene ile ilgisi yok. O güvende." Hâlâ Rand ile Tear'da değilse, Tar Valon yolunda, ama her durumda, güvende. Perrin Egwene'in annesine bu kısa cümleden daha fazlasını vermesi gerektiğini hissetti. "Bayan al'Vere, Egwene Aes Sedai olmak için eğitim görüyor. Nynaeve de."

"Biliyorum," dedi kadın sessizce, önlüğünün cebine dokunarak. "Ondan, Tar Valon'dan üç mektup aldım. Yazdıklarına bakılırsa daha fazlasını göndermiş, Nynaeve de en az bir tane, ama yalnızca Egwene'in üç mektubu ulaştı bize. Eğitimi hakkında bir şeyler anlatıyor, kulağa oldukça zorlu geldiğini söylemeliyim."

"İstediği bu." Üç mektup mu? Perrin suçluluk duygusu içinde, huzursuzca omuzlarını silkti. O, Moiraine onu Emond Meydanı'ndan götürmeden önce ailesine ve Luhhan Usta'ya yazdığı notlardan sonra kimseye mektup yazmamıştı. Kimseye.

"Onun için hayal ettiğim şey bu olmasa da, öyle görünüyor. Herkese anlatabileceğimiz bir şey değil, değil mi? İyi dostlar edindiğini söylüyor, yazdıklarına bakılırsa iyi kızlar. Elayne ve Min. Onları tanıyor musun?"

"Tanıştık. Sanırım iyi kızlar olduğu söylenebilir." Egwene o mektuplarda neler anlatmıştı? Görünüşe göre fazla değil. Bırak al'Vere Hanım dilediğini düşünsün; Perrin'in onu değiştiremeyeceği şeyler için endişelendirmeye niyeti yoktu. Olan olmuştu. Egwene artık yeterince güvendeydi.

Aniden Gaul'un orada beklediğini hatırlayarak telaşla tanıştırdı. Gaul'un Aiel olduğunu söylediğinde Bran gözlerini kırpıştırdı ve mızraklarına, göğsünde, *shoufa*'sından sarkan kara peçesine bakarak kaşlarını çattı, ama karısı yalnızca, "Emond Meydanı'na ve Badeçay Hanı'na hoş geldin, Gaul Efendi," dedi.

"Her zaman su ve gölge bulmanızı dilerim, çatıhanımı," dedi Gaul resmi bir edayla, kadına eğilerek. "Çatınızı ve mezranızı savunmak için izninizi istiyorum."

Kadın, bunlar işitmeye alışık olduğu şeylermiş gibi yanıt vermeden önce yalnızca bir an duraksadı. "Zarif bir öneri. Ama ne zaman gerekli olacağına benim karar vermeme izin vermelisin."

"Dediğin gibi olsun, çatıhanımı. Şeref bana ait." Gaul ceketinin altından altın bir tuzluk, son derece güzel yapılmış bir aslanın üzerine dengelenmiş

küçük bir tas çıkardı ve kadına uzattı. "Çatınıza bu küçük armağanı sunuyorum."

Al'Vere Hanım, şokunu fazla belli etmeden herhangi bir armağanı kabul ediyormuş gibi aldı. Perrin, tüm İki Nehir'de o iki şeye denk bir parça olduğundan kuşkuluydu, hele altındansa, hiç yoktu. İki Nehir'de altın para pek az bulunurdu, altın süsler daha da az. Perrin onların Tear Taşı'ndan yağmalandığını hiç öğrenmemesini umdu; en azından oradan geldiğine iddiaya girebilirdi.

"Oğlum," dedi Bran. "Belki, 'Evine hoş geldin,' demeliyim, ama neden döndün?"

"Beyazpelerinleri duydum, efendim," diye yanıt verdi Perrin kısaca.

Belediye Başkanı ve karısı ciddiyetle bakıştılar; Bran, "Yine soruyorum," dedi, "neden döndün? Hiçbir şeyi durduramazsın oğlum, değiştiremezsin de. Gitmen en iyisi. Bir atın yoksa, ben sana veririm. Varsa, hemen eyerine tırman ve kuzeye sür. Beyazpelerinlerin Taren Salı'nda olduğunu sanıyordum. Yüzündeki süsü onlar mı yaptılar?"

"Hayır. Bu..."

"O zaman fark etmez. Gelirken yanlarından geçtiysen, giderken de geçebilirsin. Ana kampları Gözlem Tepesi'nde, ama devriyeleri her yerde olabilir. Git, oğlum."

"Durma, Perrin," diye ekledi al'Vere Hanım sessizce, ama kararlılıkla, normalde insanların dediğini yapması ile sonuçlanan sesiyle. "Bir saat bile. Sana yanında götürebileceğin bir bohça hazırlarım. Biraz taze ekmek ve peynir, jambon ve rozbif, turşu. Gitmelisin, Perrin."

"Gidemem. Peşimde olduklarını biliyorsunuz, yoksa gitmemi istemezdiniz." Ve gözleri hakkında yorum yapmamışlar, hatta hasta olup olmadığını bile sormamışlardı. Al'Vere Hanım neredeyse hiç şaşırmamıştı. Biliyorlardı. "Teslim olursam bir kısmını durdurabilirim. Ailemi..." Koridor kapısı çarpılarak açılıp, Faile ve ardından Bain ile Chiad girerken yerinde sıçradı.

Al'Vere Efendi elini kel kafasında dolaştırdı; Aiel kadınların giysilerini görüp, anlaşılan Gaul'unkilere benzettikten sonra, yalnızca kadın olmaları karşısında biraz şaşırmış görünüyordu. Daha çok, görüşme kesildiği için sinirli gibiydi. Tırmık doğrulup şüpheyle bunca yabancıya baktı. Perrin kedinin onu da yabancı sayıp saymadığını merak etti. Onu nasıl bulduklarını ve Loial'in nerede olduğunu da merak ediyordu. Faile'i nasıl idare edeceğini merak etmek dışında herhangi bir şey.

Kız yumruklarını kalçalarına dayayarak önüne dikildi ve ona düşünecek fazla zaman tanımadı. Bir şekilde kadınların becerebildiği o numarayı yapıyor, saf öfkeyle titrerken olduğundan uzun boylu görünüyordu. “Teslim olmak ha? Teslim olmak! Baştan beri bunu mu planlıyordun? Öyle, değil mi? Seni koca salak! Beynin kaskatı donmuş, Perrin Aybara. Zaten baştan, kas ve kıldan fazla başka bir şey yoktu, ama artık o kadarı da yok. Beyazpelerinler senin peşindeyse, teslim olursan seni asarlar. Seni neden istesinler ki?”

“Çünkü Beyazpelerin öldürdüm.” Perrin al’Vere Hanım’ın inlemesini duymazdan gelerek kıza bakmaya devam etti. “Seninle tanıştığım gece öldürdüklerim ve ondan önce de iki tane. Onlar o ikisini biliyorlar Faile ve benim Karanlıkdostu olduğumu düşünüyorlar.” Kız bu kadarını yakında öğrenirdi zaten. Konu açılmışken, yalnız olsalar neden olduğunu da anlatırdı. En azından iki Beyazpelerin, Geofram Bornhald ve Jaret Byar, onun kurtlarla bağlantısından şüpheleniyorlardı. Her şeyi bilmiyorlardı, ama biraz şüphe onlar için yeterliydi. Kurtlarla koşan bir adam Karanlıkdostu olmalıydı. Belki biri ya da her ikisi birden buradaki Beyazpelerinlerle birlikteydi. “Bunun doğru olduğuna inanıyorlar.”

“Sen benden daha fazla Karanlıkdostu olamazsın,” diye fısıldadı kız sertçe. “Önce güneşin Karanlıkdostu olması gerekir.”

“Fark etmez, Faile. Yapmam gerekeni yapmalıyım.”

“Seni sersem hödük! Hiç de öyle bir şey yapmak *zorunda* değilsin! Seni kaz beyinli! Bir dene, seni kendim asacağım!”

“Perrin,” dedi al’Vere Hanım alçak sesle. “Senin hakkında böyle hoş fikirleri olan bu genç hanımla beni tanıştırır mısın?”

Faile al’Vere Hanım ve Efendi’yi görmezden geldiğini fark edince kıpkırmızı kesildi ve girift reveranslar yapmaya, süslü özürler dilemeye başladı. Bain ve Chiad Gaul’un yaptığını yaparak al’Vere Hanım’ın çatısını koruma izni istedi ve ona yaprak işlemeli küçük, altın bir tas ile Perrin’in iki yumruğundan daha büyük, tepesinde yarı at, yarı balık, hayali bir hayvan biblosu bulunan süslü bir gümüş karabiber değirmeni sundular.

Bran al’Vere baktı ve kaşlarını çattı, kafasını sıvazladı ve kendi kendine mırıldandı. Perrin defalarca, inanmazlık dolu bir sesle söylenen “Aieller” sözcüğünü yakaladı. Belediye Başkanı pencerelere bakıp duruyordu. Daha fazla Aiel olup olmadığını merak etmiyordu; Gaul’un Aiel olduğunu öğrenince şaşırmıştı. Belki de Beyazpelerinler hakkında endişeleniyordu.

Diğer yandan Marin al'Vere her şeyi sükûnetle karşılamıştı. Faile, Bain ve Chiad'a, hana gelen sıradan genç kadınlarmış gibi davranıyor, yolculuğun ne kadar yorucu olduğu hakkında yorumlar yapıyor, Faile'in binici elbisesini övüyor –bugün koyu mavi ipekti–, Aiel kadınların saçlarının rengine ve parlaklığına hayran kaldığını söylüyordu. Perrin en azından Bain ve Chiad'ın kadını nasıl karşılamaları gerektiğini bilemediklerini tahmin ediyordu, ama al'Vere Hanım kısa sürede, bir tür sakin anaç kararlılıkla üç kadını bir masaya oturttu, elleri ve yüzlerindeki tozu silmeleri için ıslak havlular getirdi, Perrin'in çok iyi hatırladığı büyük, kırmızı çizgili çaydanlıktan çay sundu.

O sert kadınların –Faile'i de dahil ediyordu– aniden al'Vere Hanım'ı çok rahat oldukları konusunda temin ederken, yardım edecek bir şey olup olmadığını sorarken, çok fazla şey yaptığını söyleyerek itiraz ederken izlemek eğlenceli olabilirdi. Hepsinin gözleri çocuklar gibi iri iri açılmıştı ve kadına direnmek konusunda bir çocuktan daha fazla şansları yoktu. Kadın Perrin'i ve Gaul'u da dahil etmese, onları da kararlılıkla masaya sürüklemese, bir fincan çay içmeden önce ellerini ve yüzlerini temizlemeleri konusunda ısrar etmese eğlenceli olabilirdi. Gaul'un yüzündeki küçük sırıtma silinmiyordu, Aiel'in tuhaf bir mizah anlayışı vardı.

Şaşırtıcı şekilde, al'Vere Hanım Perrin'in yayına ya da baltasına, Aiellerin silahlarına hiç bakmadı. İnsanlar İki Nehir'de nadiren silah taşırdı ve kadın onların da masaya oturmadan kenara bırakılması üzerinde ısrar ederdi. Her zaman. Ama şimdi görmezden geliyordu.

Bran'in Perrin'in dirseğinin dibine bir gümüş kupa dolusu elma brendisi bırakması da sürpriz olmuştu, erkeklerin handa içtiği, başparmağının ucu kadar küçük kadeh değil, yarısı dolu bir kadeh. Köyden ayrılmadan önce Perrin'e, süt olmasa da elma suyu sunulurdu ya da belki iyice sulandırılmış şarap, yemeğin yanında yarım kadeh ya da bayram günlerinde bir kadeh. Yetişkin bir erkek olarak kabul edilmek zevk vericiydi, ama Perrin kadehi elinde tutmakla yetindi. Artık şaraba alışmıştı, ama nadiren daha güçlü içkilerden içerdi.

"Perrin," dedi Belediye Başkanı, karısının yanına otururken. "Kimse senin Karanlıkdostu olduğunu düşünmüyor. Aklı başında hiç kimse bunu düşünmüyor. Asılmana izin vermen için hiçbir sebep yok."

Faile onaylayarak başını şiddetle salladı, ama Perrin onu görmezden geldi. "Beni vazgeçiremezsiniz, al'Vere Efendi. Beyazpelerinler beni istiyor

ve beni ele geçiremezlerse bulabildikleri bir başka Aybara'ya saldırabilirler. Hoş insanlar değillerdir."

"Biliyoruz," dedi al'Vere Hanım yumuşak sesle.

Kocası masanın üzerindeki ellerine baktı. "Perrin, ailen gitti."

"Gitti mi? Yani çiftliği yaktılar mı?" Perrin'in yumruğu gümüş kupayı kavradı. "Zamanında geldiğimi umuyordum. Ama sanırım tahmin etmeliydim. Ben işitmeden çok zaman geçmiş olmalı. Belki babamın ve Eward Amca'nın çiftliği yeniden inşa etmelerine yardım edebilirim. Şimdi kiminle kalıyorlar? En azından ilk önce onları görmek istiyorum."

Bran yüzünü buruşturdu ve karısı teselli edercesine onun omzunu okşadı. Ama tuhaf şekilde, gözleri hüzün ve teselli dolu, Perrin'in üzerinde kaldı.

"Öldüler, oğlum," dedi Bran aceleyle.

"Öldüler mi? Hayır. Olamaz..." Perrin kaşlarını çattı. Aniden eline bir ıslaklık döküldü ve nereden geldiğini merak ederek o tarafa baktı. "Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim..." Düzleşmiş gümüşü çekiştirdi, parmaklarıyla açmaya çalıştı. İşe yaramadı. Elbette yaramazdı. Büyük dikkatle ezilmiş kupayı masanın ortasına koydu. "Yerine başkasını alırım. Ben..." Elini ceketine sildi ve aniden kendini kemerinde asılı baltayı okşarken buldu. Neden herkes tuhaf tuhaf ona bakıyordu? "Emin misiniz?" Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Adora ve Deselle? Paet? Annem?"

"Hepsi," dedi Bran. "Halaların ve amcaların da ve kuzenlerin. Çiftlikteki herkes. Gömülmelerine yardım ettim, oğlum. O alçak tepeye, elma ağaçlarının altına."

Perrin başparmağını ağzına soktu. Ne aptalcaydı, kendi baltası ile parmağını kesmek! "Annem elma çiçeklerini sever. Beyazpelerinler. Neden onlar?.. Yak beni, Paet daha dokuz yaşındaydı. Kızlar..." Sesi çok ifadesizdi. O sözcüklerde biraz duygu olması gerektiğini düşündü. Biraz duygu.

"Trolloclar yaptı," dedi al'Vere Hanım çabucak. "Geri döndüler, Perrin. Sizin gittiğiniz zaman geldikleri taraftan değil. Köye değil çiftliklere saldırdılar. Yakında komşuları olmayan çoğu çiftlik terk edildi. Kimse geceleyin dışarı çıkmıyor, köyün yakınında olsa bile. Deven Yolu ve Gözlem Tepesi'nde de öyle. Hatta belki Taren Salı'nda. Beyazpelerinler, ne kadar kötü olsalar da, bizi koruyan tek şey. Benim bildiğim, Trolloclar saldırdığı zaman iki aileyi kurtardılar."

“Keşke... umdum ki...” Ne umduğunu hatırlayamıyordu. Trolloclar hakkında bir şey. Hatırlamak istemiyordu. Beyazpelerinler İki Nehir’i koruyor, öyle mi? Onu güldürmeye yeterdi. “Rand’ın babası. Tam’in çiftliği. O da Trollocların işiydi?”

Al’Vere Hanım ağzını açtı, ama Bran sözünü kesti. “Gerçeği hak ediyor, Marin. Onu Beyazpelerinler yaptı, Perrin. O ve Cauthon evi.”

“Mat’in ailesi de mi? Rand’ın, Mat’in ve benim.” Tuhaf. Sesi yağmur hakkında konuşuyor gibi çıkıyordu. “Onlar da mı öldü?”

“Hayır, oğlum. Hayır, Abell ve Tam Batıormanı’nda, bir yerde saklanıyorlar. Mat’in annesi ve kız kardeşleri de... Onlar da hayatta.”

“Saklanıyorlar mı?”

“O konuya girmeye gerek yok,” dedi al’Vere Hanım sertçe. “Bran, ona bir kadeh daha brendi getir. Ve bu sefer iç, Perrin.” Kocası olduğu yerde oturmaya devam etti, ama kadın ona kaşlarını çatmakla yetindi ve sözlerini sürdürdü. “Sana yatacak bir yer vermek isterdim, ama güvenli değil. Senin burada olduğunu öğrenirlerse koşa koşa Lord Bornhald’ı bulmaya gidecek insanlar var. Eward Congar ve Hari Coplin Beyazpelerinlere köpek gibi yaltaklanıyor, onları memnun etmeye ve isimler vermeye can atıyor ve Cenn Buie de daha iyi değil. Daise onu durdurmazsa Wit Congar da hikâyeler taşıyor. Artık Hikmet Daise. Perrin, en iyisi gitmen. İnan bana.”

Perrin yavaşça başını iki yana salladı; bu kadarı kavranamayacak kadar fazlaydı. Daise Congar Hikmet, ha? Kadın boğa gibiydi. Beyazpelerinler Emond Meydanı’nı koruyor. Hari, Eward ve Wit işbirliği yapıyor. Congar ve Coplinlerden çok şey beklenemezdi, ama Cenn Buie Köy Kurulu’ndaydı. Lord Bornhald. Demek Geofram Bornhald buradaydı. Faile iri iri açılmış, ıslak gözlerle onu izliyordu. Neden gözyaşlarına boğulmak üzereydi ki?

“Dahası var, Brandelwyn al’Vere,” dedi Gaul. “Yüzün öyle diyor.”

“Var,” diye onayladı Bran. “Hayır, Marin,” diye ekledi kararlılıkla, karısı başını hafifçe iki yana sallayınca. “Gerçeği hak ediyor. Tüm gerçeği.” Kadın içini çekerek ellerini kavuşturdu; daima Marin al’Vere’in dediği olurdu... Bran’in yüzünün, şimdi olduğu gibi kararlılık kazanmadığı, kaşlarının bir saban kadar ağır çatılmadığı zamanlar.

“Hangi gerçek?” diye sordu Perrin. Annesi elma çiçeklerini severdi.

“İlk olarak, Beyazpelerinlerin yanında Padan Fain var,” dedi Bran. “Artık kendine Ordeith diyor ve kendi ismine yanıt vermiyor, ama ne kadar tepeden bakarsa baksın o.”

“O bir Karanlıkdostu,” dedi Perrin dalgın dalgın. Adora ve Deselle baharda saçlarına elma çiçekleri takardı. “Kendi ağzıyla itiraf etti. Kışgecesi’nde Trollocları o getirdi.” Paet elma ağaçlarına tırmanmayı severdi; dikkat etmezseniz size dallardan elma atardı.

“Öyle mi?” dedi Belediye Başkanı sertçe. “İşte bu ilginç. Beyazpelerinler üzerinde biraz otoritesi var. Burada olduklarını ilk kez Tam’in çiftliğini yaktıklarında duyduk. Bu, Fain’in işiydi; bunu yapan Beyazpelerinleri yönetiyordu. Tam ormana kaçmadan önce oklarıyla dört beş tanesini şişledi ve Cauthon çiftliğine tam zamanında ulaşıp Abell’ı ele geçirmelerini önledi. Ama Beyazpelerinler Natti ve kızları tutukladı. Bir de Haral Luhhan ile Alsbet’i. Fain onları asacaktı sanırım, ama Lord Bornhald izin vermedi. Ama bırakmadı da. Bildiğim kadarıyla zarar görmediler, ama Gözlem Tepesi’ndeki Beyazpelerin kampında tutuluyorlar. Bir sebepten, Fain senden, Rand ve Mat’ten nefret ediyor. Sizinle akraba herhangi birinin başına yüz altın para koydu; Tam ve Abell için iki yüz. Ve Lord Bornhald da, özellikle sana ilgi duyuyor gibi. Buraya Beyazpelerin devriyesi geldiği zaman, genelde o da geliyor ve senin hakkında sorular soruyor.”

“Evet,” dedi Perrin. “Elbette. Sorar.” İki Nehirli Perrin, kurtlarla koşan adam. Karanlıkdostu. Fain kalanı da anlatabilirdi. *Fain, Işığın Evlatları ile, ha?* Bu uzak bir düşünceydi. Ama Trollocları düşünmekten daha iyi. Ellerine bakarak yüzünü buruşturdu, masanın üzerinde kıpırtısız durmaları için zorladı onları. “Sizi Trolloclardan koruyorlar.”

Marin al’Vere kaşlarını çatarak ona doğru eğildi. “Perrin, Beyazpelerinlere ihtiyacımız var. Evet, Tam’in ve Abell’ın çiftliklerini yaktılar, insanları tutukladılar ve gördükleri her şeyin sahibiymişler gibi dolanıp duruyorlar, ama Alsbet, Natti ve diğerlerine zarar verilmedi, yalnızca tutuklandılar ve bir şekilde bu da düzeltilebilir. Birkaç kapıya Ejder Dişi çizildi, ama Congarlar ve Coplinler dışında kimsenin umurunda değil ve zaten muhtemelen çizenler de onlar. Tam ve Abell Beyazpelerinler gidene kadar saklanabilir. Eninde sonunda gideceklerdir. Ama burada Trolloclar olduğu sürece onlara ihtiyacımız var. Lütfen anla. Onlar yerine senin burada kalmam istemediğimizden değil, ama onlara ihtiyacımız var ve seni asmalarını istemiyoruz.”

“Buna korunmak mı diyorsunuz, çatıhanımı?” dedi Bain. “Bir aslandan sizi kurtlara karşı korumasını isteseniz, yalnızca bir mide yerine diğerine gitmeyi seçmiş olursunuz.”

“Siz kendinizi koruyamaz mısınız?” diye ekledi Chiad. “Perrin’in, Mat Cauthon ve Rand al’Thor’un nasıl savaştığını gördüm. Onlar da sizinle aynı kandan.”

Bran derin derin iç çekti. “Biz çiftçiyiz, basit insanlarız. Lord Luc Trolloclarla savaşmak için insanları örgütlemekten bahsediyor, ama bu, siz onunla gittiğinizde ailenizi savunmasız bırakmak demek ve kimse bu fikirden hoşlanmıyor.” Perrin’in kafası karışmıştı. Lord Luc kimdi? Sordu ve al’Vere Hanım yanıt verdi.

“Beyazpelerinler ile aynı zamanda geldi. Boru Avcısı. Hikâyeyi biliyorsunuz, değil mi, Büyük Boru Avı’nı? Lord Luc Valere Borusu’nun İki Nehir’in üzerindeki Puslu Dağlar’da bir yerde olduğunu düşünüyor. Ama bizim sorunlarımız uğruna avdan vazgeçti. Lord Luc en ince terbiyeye sahip büyük bir beyefendi.” Saçlarını düzelterek onaylarcasına gülümsedi; Bran ona yan yan baktı ve ekşi ekşi homurdandı.

Boru Avcısı. Trolloclar. Beyazpelerinler. İki Nehir arkada bıraktığı yere hiç benzemiyordu. “Faile de Boru Avcısı’dır. Bu Lord Luc’u tanıyor musun, Faile?”

“Bu kadar yeter,” dedi kız. O ayağa kalkar, masanın çevresinden dolaşıp yanına gelirken Perrin kaşlarını çattı. Kız onun başını kavrayarak yüzünü karnına çekti. “Annen öldü,” dedi sessizce. “Baban öldü. Kız kardeşlerin ve erkek kardeşin öldü. Ailen öldü ve bunu değiştiremezsin. Kendin de ölerek değil. Kendine yas tutma izni ver. İçinde tutma, irinlenir.”

Perrin onu uzaklaştırmak için kızın kollarını tuttu, ama bir sebepten elleri kavradı ve onu yerinde tutan tek şey o kavrayış oldu. Ancak o zaman ağladığını, bir bebek gibi elbisesine yaslanıp hıçkırdığını fark etti. Faile şimdi onun hakkında ne düşünecekti? Ona iyi olduğunu söylemek, kendini bıraktığı için özür dilemek için ağzını açtı, ama ağzından çıkan, “Daha hızlı gelemedim. Yapamadım... Ben...” oldu. Susmak için dişlerini sıktı.

“Biliyorum,” diye mırıldandı kız, Perrin bir çocukmuş gibi saçlarını okşayarak. “Biliyorum.”

Perrin durmak istedi, fakat kızın anlayışlı fısıldamaları karşısında ağlamaktan başka bir şey yapamadı. Sanki başındaki yumuşak eller içindeki gözyaşlarını boşanmaya zorluyormuş gibi ağladı, ağladı.

30
Meşenin Ötesinde

Faile başını karnına yaslarken Perrin ne kadar ağladığını unuttu. Düşüncelerinde ailesine ait imgeler geçiyordu: ona yay tutmasını öğretirken gülümseyen babası, iplik eğirirken şarkı söyleyen annesi, ilk kez tıraş olurken kendisine takılan Adora ve Deselle, uzun zaman önce, bir Güneşgünü, iri iri açılmış gözlerle âşığı izleyen Paet. Soğuk ve yalnız, dizilmiş mezarlar. Gözlerinde yaş kalmayana dek ağladı. Sonunda geri çekildiğinde, bira fıçısının üzerinde yalanmakta olan Tırmık dışında yalnızdılar. Perrin, diğerlerinin kalıp onu seyretmemiş olmasına sevinmişti. Faile'in görmesi yeterince kötüydü zaten. Bir açıdan kaldığı için memnundu; ama görmemiş, duymamış olmasını diliyordu.

Faile onun ellerini tutarak yanındaki sandalyeye oturdu. İri, kara, hafifçe çekik gözleri, yüksek elmacık kemikleriyle o kadar güzeldi ki! Perrin son günlerdeki davranışlarını nasıl affettireceğini bilemiyordu. Kızın ona ödetmek için yollar bulacağı kesindi.

"Beyazpelerinlere teslim olma fikrinden vazgeçtin mi?" diye sordu kız. Sesinde, onun bir çocuk gibi ağlamasını izlediğine dair hiçbir belirti yoktu.

"Bir işe yaramayacak gibi. Ben ne yaparsam yapayım Rand ve Mat'in babalarının peşinde olacaklar. Benim ailem..." Kızın ellerini sıkan ellerini çabucak gevşetti, ama kız irkilmek yerine gülümsedi. "Becerebilirsem Luhhan Efendi ve karısını kurtarmalıyım. Mat'in annesini ve kız kardeşlerini de; onlara göz kulak olacağıma dair Mat'e söz verdim. Ve Trolloclar hakkında da elimden geleni yapmalıyım." Belki bu Lord Luc'un bazı fikirleri olurdu. En azından Yolkapısı kapanmıştı; Yollar'dan daha fazlası gelemezdi. Perrin özellikle Trolloclar hakkında bir şeyler yapmak istiyordu. "Beni asmalarına izin verirsem bunların hiçbirini yapamam."

“Bunu görebildiğine çok memnun oldum,” dedi kız kuru kuru. “Beni göndermek hakkında aptalca fikirlerin kaldı mı?”

“Hayır.” Kendini fırtınaya hazırladı, ama kız tek beklediği, tek istediği o tek sözcükmüş gibi başını sallamakla yetindi. Küçük bir şey, üzerine tartışılacak bir şey değil. Perrin’e fena ödetecekti.

“Beş kişiyiz, Perrin, Loial de gönüllüyse altı. Ve Tam al’Thor ile Abell Cauthon’u bulabilirsek... Okçulukları senin kadar iyi midir?”

“Daha iyi,” dedi Perrin dürüstlükle. “Çok daha iyi.”

Kız ona hafifçe, inanmazlıkla başını salladı. “Sekiz oluruz. İyi bir başlangıç. Belki başkaları da katılır. Ve bir de Lord Luc var. İdareyi ele geçirmek isteyecek, ama çatlak beyinlinin teki değilse fark etmez. Ama Avcı Yemini’ni eden herkesin aklı başında değildir. Her şeyi bildiğini sanan ve ek olarak katır kadar inatçı olanlarla karşılaştım.”

“Biliyorum.” Kız ona keskin gözlerle baktı ve Perrin gülümsememeyi başardı. “Yani öyle birileriyle karşılaştığını biliyorum. Ben de iki tanesini görmüştüm, hatırladın mı?”

“Ah, şunlar. Eh, Lord Luc’un övüngen bir yalancı olmadığını umalım.” Kızın gözleri gözlerine dikildi ve elleri üzerindeki kavrayışı sıkılaştı, rahatsız edici şekilde değil, Perrin’in gücüne güç katmak ister gibi. “Ailenin çiftliğini, evini ziyaret etmek isteyeceksin. İzin verirsen seninle gelirim.”

“Zamanım olduğunda, Faile.” Ama şimdi değil. Henüz olmaz. Elmaların altındaki o mezarlara şimdi bakarsa... Tuhaftı. Hep kendi gücünü düşünmeksizin kabullenmişti ve şimdi hiç de o kadar güçlü olmadığı ortaya çıkıyordu. Eh, bebek gibi ağlamayı bitirmişti. Bir şeyler yapma zamanı gelmişti. “Her şeyin bir zamanı var. Sanırım ilk iş Tam ve Abell’ı bulmak.”

Al’Vere Efendi kapıdan başını soktu ve ayrı ayrı oturduklarını görünce içeri girdi. “Mutfakta bir Ogier var,” dedi Perrin’e şaşkın bir bakışla. “Bir Ogier. Çay içiyor. En büyük fincan...” İki parmağını yüksek tutuyormuş gibi açtı. “Marin buraya Aieller devamlı gelirmiş gibi davranabilir, ama bu Loial’i gördüğünde neredeyse bayılacaktı. Ona bir yudum brendi verdim ve su gibi yuttu. Öksürmekten ölecekti neredeyse; normalde şaraptan fazlasını içmez. Sanırım versem biraz daha içerdi.” Dudaklarını büzdü ve uzun, beyaz önlüğünde, var olmayan bir lekeyi incelermiş gibi yaptı. “Şimdi iyi misin, oğlum?”

“İyiyim, efendim,” dedi Perrin telaşla. “Al’Vere Efendi, burada fazla kalamayız. Biri Beyazpelerinlere beni barındırdığınızı söyleyebilir.”

“Ah! Bunu yapacak çok kişi yok. Hatta Coplinlerin hepsi ve Congarların bazıları bile yapmaz.” Ama kalmalarını söylemedi.

“Al’Thor Efendi ile Cauthon Efendi’yi nerede bulabilirim, biliyor musunuz?”

“Batıormanı’nda bir yerde, genellikle,” dedi Bran yavaşça. “Kesin olarak bildiğim tek şey bu. Tek yerde kalmıyorlar.” Parmaklarını geniş göbeğinin üzerinde kenetleyerek gri saçlı kafasını bir yana eğdi. “Gitmiyorsunuz, öyle mi? Şey. Marin’e gitmeyeceğinizi söyledim, ama bana inanmıyor. Gitmenizin sizin için en iyisi olacağını düşünüyor... sizin için... ve çoğu kadın gibi yeterince çok konuşursa olayları onun açısından görmeye başlayacağından emin.”

“Neden, al’Vere Efendi?” dedi Faile tatlı tatlı. “Mesela ben erkeklerin en akıllıca yolu seçmesi için işaret edilmesi yeterli olan aklı başında yaratıklar olduğunu biliyorum.”

Belediye Başkanı onunla eğlenircesine gülümsedi. “O zaman Perrin’i gitmeye ikna edeceğini mi anlamalıyım? Marin haklı; darağacından kaçınmak istiyorsa en akıllıca olanı bu. Kalmanın tek sebebi, bazen bir insanın kaçmasının imkânsız olması. Değil mi? Eh, kuşkusuz sen en iyisini biliyorsundur.” Kızın ekşi bakışlarını görmezden geldi. “Gel, oğlum. Marin’e iyi haberi verelim. Dişlerini sık ve kararından vazgeçme, çünkü kararını değiştirmeye çalışmaktan vazgeçmeyecektir.”

Mutfakta Loial ve Aieller yere bağdaş kurup oturmuştu. Handa bir Ogier’e yetecek kadar büyük sandalye yoktu. Loial kolunu mutfak masasına dayamış oturmasına rağmen, Marin al’Vere’e gözleri hizasından bakacak kadar yüksekteydi. Bran Loial’in ellerindeki fincanın küçüklüğünü abartmıştı, ama bir daha bakınca Perrin fincan sandığı şeyin beyaz sıdı bir çorba kâsesi olduğunu gördü.

Al’Vere Hanım, Aieller ve Ogier normalmiş gibi davranmak için elinden gelen çabayı gösteriyor, ekmek, peynir ve turşu dolu bir tepsiyle oraya buraya seğirtiyor, herkesin yediğinden emin oluyordu, ama gözleri Loial’e her takıldığında irileşiyordu. Loial kadının ekmeklerine iltifat ederek onu rahatlatmaya çalışıyordu, ama al’Vere Hanım ne zaman ona baksa tüylü kulakları sinirli sinirli seğiriyordu ve o bunu yaptığında kadın yerinde sıçrıyor, sonra gri örgüsünü şiddetle savurarak başını iki yana sallıyordu. Birkaç saat daha bir arada kalsalar titremekten yatağa düşeceklerdi.

Loial Perrin'i görünce rahatlayarak gür bir sesle içini çekti ve tasını masanın üzerine koydu, ama bir sonraki an geniş yüzü üzüntüyle sarktı. "Kaybından dolayı üzgünüm, Perrin. Acını paylaşıyorum. Al'Vere Hanım..." Kadına bakmadığı halde kulakları çılgınca seğirdi ve kadın yine irkildi. "...bana gideceğini ve artık seni burada tutacak bir şey kalmadığını söylüyordu. Dilersen, gitmeden önce elma ağaçlarına şarkı söylerim."

Bran ve Marin şaşkın şaşkın bakıştılar ve Belediye Başkanı parmağını, bir tıkanıklığı açmak istercesine kulağına soktu.

"Teşekkür ederim, Loial. Bunu takdir ederim, ama zaman olduğunda. Gitmeden önce yapmam gereken işler var." Al'Vere Hanım tepsiyi masaya keskin bir tıkırtı ile koydu ve gözlerini ona dikti, ama Perrin konuşmaya devam ederek yaptığı planları ortaya serdi: Tam ve Abell'ı bulmak ve Beyazpelerinlerin elindeki insanları kurtarmak. Trolloclardan bahsetmedi, ama o konuda da belirsiz planlan vardı. Belki de o kadar da belirsiz değildi. İki Nehir'de tek bir Trolloc, tek bir Myrddraal kaldığı sürece gitmeye niyeti yoktu. Baltasını okşamamak için başparmaklarını kemerinin arkasına taktı. "Kolay olmayacak," diye bitirdi. "Arkadaşlığını takdir ediyorum, ama gitmek istersen anlarım. Bu senin savaşın değil; üstelik Emond Meydanı köylülerinin yakınında kalarak yeterince dert gördün. Ve burada kitabını fazla yazamazsın."

"Orada ya da burada, bence aynı savaş," diye yanıt verdi Loial. "Kitap bekleyebilir. Belki senin hakkında da bir bölüm yazarım."

"Ben seninle geleceğimi söyledim," diye araya girdi Gaul sorulmadan. "Yolculuk güçleşene kadar, demek istemedim. Sana kan borcum var."

Bain ve Chiad, sorgularcasına Faile'e baktılar ve o başını salladığında onlar da kalmaya karar verdiklerini açıkladılar.

"İnatçı ve aptal," dedi al'Vere Hanım. "Hepiniz öylesiniz. Büyük olasılıkla sonunuz darağacı olacak; o da o kadar yaşarsanız. Bunu biliyorsunuz, değil mi?" Hepsi ona bakmakla yetindiği zaman önlüğünü çözdü ve başının üzerine kaldırarak çıkardı. "Eh, siz kalacak kadar aptalsanız, sanırım size saklanabileceğiniz bir yer göstersem iyi olacak."

Kocası kadının aniden pes etmesi karşısında şaşkın şaşkın baktı, ama hemen kendine geldi. "Ben eski hastaevini düşünmüştüm, Marin. Artık oraya kimse gitmiyor ve sanırım çatısının büyük kısmı da sağlam."

Hastalıkları bulaşıcı ise insanların götürüldükleri, yeni hastaevi denen yer, Perrin'in çocukluğundan beri köyün doğusunda, Thane Efendi'nin değirmeninin ötesindeydi. Batıormanı'ndaki eskisi, o zamanlar şiddetli bir

fırtınada yıkılmıştı. Perrin binanın sarmaşıklar ve dikenli çalılarla yarı kaplandığını, çatısından kalanların içinde kuşların yuva yaptığını, arka merdivenlerinin altında bir porsuk yuvası olduğunu hatırlıyordu. Saklanmak için iyi bir yer olacaktı.

Al'Vere Hanım, adamın bunu düşünebilmesine şaşmış gibi Bran'e keskin bir bakış fırlattı. "Sanırım bu işe yarar. En azından bu gecelik. Ben de onları oraya götüreceğim zaten."

"Senin götürmene gerek yok, Marin. Perrin yolu hatırlamıyorsa bile ben onları kolayca götürebilirim."

"Bazen Belediye Başkanı olduğunu unutuyorsun, Bran. Sen dikkat çekersin; insanlar nereye gittiğini ve neyin peşinde olduğunu merak eder. Neden sen burada kalmıyorsun? Biri uğrayacak olursa, her şeyin olması gerektiği gibi olmasını sağla. Tencerelerde koyun yahnisi ve mercimek çorbası var. Isıtman yeterli. Hastaevinden kimseye bahsetme, Bran. Kimsenin var olduğunu hatırlamaması en iyisi."

"Ben aptal değilim, Marin," dedi adam katı katı.

"Olmadığını biliyorum, hayatım." Al'Vere Hanım kocasının yanağını okşadı, ama sevgi dolu bakışları Bran'den diğerlerine kayınca gerginleşti. "Gerçekten de sorun yaratıyorsunuz," diye mırıldandı, talimat vermeye başlamadan önce.

Dikkat çekmemek için küçük gruplar halinde gideceklerdi. Al'Vere hanım köyden tek başına geçecek, onlarla diğer yandaki ağaçlıklarda buluşacaktı. Aieller kadının tarif ettiği yıldırımla yarılmış meşeyi bulabilecekleri konusunda temin etti onu ve arka kapıdan çıktı. Perrin o ağacı biliyordu, köyün kenarından bir buçuk kilometre ötede, ortasından baltayla yarılmış gibi görünen, ama bir şekilde yaşamaya devam etmeyi başaran, hatta daha da büyüyen dev bir ağaçtı. Perrin sorun yaşamadan doğrudan hastaevine gidebileceğini düşünüyordu, ama al'Vere Hanım herkesin meşede buluşması için ısrar etti.

"Kendi başına dolaşmaya kalkarsan, Perrin, Işık bilir neyle karşılaşırsın." Başını kaldırıp Loial'e baktı –Ogier şimdi ayaktaydı ve dağınık saçları tavan kirişlerini süpürüyordu– ve içini çekti. "Keşke boyun hakkında yapabileceğimiz bir şeyler olsaydı, Loial Efendi. Sıcak olduğunu biliyorum, ama pelerinini giyip başlığını takar mısın? Bugünlerde bile çoğu insan, gördükleri bekledikleri şey değilse, kısa süre sonra kendilerini gördüklerini görmediklerine ikna eder, ama yüzünü görürlerse... Oldukça yakışıklı olmadığından değil, ama asla İki Nehirli biri sanılmazsın."

Loial’in gülümsemesi, geniş burnunun altında yüzünü ikiye ayırdı. “Gün pelerin için hiç de o kadar sıcak değil, al’Vere Hanım.”

Kadın hafif, örgü bir şal alarak Perrin, Faile ve Loial’e, ahır avlusuna kadar eşlik etti ve bir an tüm gizlilik çabalarının sonu gelmiş sanırdı. Boğum boğum yaşlı köklerden yapılmış gibi görünen Cenn Buie boncuk boncuk gözlerle atları inceliyordu. Özellikle de Bran’in Dhurranları kadar iri olan, Loial’in yüksek atını. Cenn iri atın üzerindeki büyük eyere bakarak başını kaşıdı.

Loial’i gördüğü zaman o gözler irileşti ve Cenn’in çenesi titredi. “Tr-Tr-Trolloc!” demeyi başardı sonunda.

“İhtiyar bir aptal olma, Cenn Buie,” dedi Marin kararlılıkla. Sonra da, çatı onarıcısının dikkatini üzerine çekmek için bir kenara çekildi. Perrin başını eğip yayını incelemeye koyuldu ve kıpırdamadan bekledi. “Arka kapımda bir Trollocla durur muydum ben?” Kadın horgörüyle burnunu çekti. “Loial Efendi bir Ogier, burnunun dibindekilere bakmaktansa şikâyet etmeyi tercih eden aksi kazın teki olmasaydın sen de görürdün. Ama artık gidiyor ve senin gibilerce rahatsız edilmek için zamanı yok. Sen kendi işine bak ve konuklarımızı rahat bırak. Çok iyi biliyorsun ki, Corin Ayellin damını doğru düzgün yapmadığın için aylardır senin peşinde.”

Cenn sessizce, gözlerini kırpıştırarak “Ogier” sözcüğünü dudaklarında şekillendirdi. Bir an işçiliği için kendini savunacak oldu, ama sonra bakışları Perrin’e kaydı ve gözleri kısıldı. “O! Bu o! Senin peşindeler, seni genç enik, seni Aes Sedailerle kaçıp Karanlıkdostu olan serseri. Trolloclar geldiği zaman yapmıştın bunu. Şimdi geri döndün ve Trolloclar da geldi. Tesadüf olduğunu mu söyleyeceksin? Gözlerine ne oldu? Hasta mısın? Uzaklarda hastalık kapıp geldin ve şimdi hepimize bulaştıracaksın. Trolloclar yetmiyormuş gibi! Işığın Evlatları senin işini görür. Bak bakalım görmüyorlar mı.”

Perrin, Faile’in gerildiğini hissetti ve kızın hançer çekmek üzere olduğunu fark edince telaşla elini koluna koydu. Kız ne yaptığını sanıyordu? Cenn huysuz, ihtiyar bir aptaldı, ama hançere gerek yoktu. Kız çileden çıkmışçasına başını arkaya attı, ama en azından hançerden vazgeçti.

“Bu kadarı yeter, Cenn,” dedi Marin keskin bir sesle. “Bunu kendine sakla. Yoksa Hari ve kardeşi Darl gibi hikâyelerle Beyazpelerinlere koşmaya mı başladın? Beyazpelerinlerin neden gelip Bran’in kitaplarını karıştırdığı hakkında bazı şüphelerim var. Kitapların altı tanesini aldılar ve Bran’e kendi çatısı altında kâfirlik hakkında ders verdiler. Kâfirlik! Bir

kitapta yazılanlara katılmadıkları için. O kitapları yerine senin koymanı istemediğim için şanslısın. Gelincikler gibi bütün hanı kazdılar. Başka *kâfirce yazılar* aradıklarını söylediler, sanki kitap saklanırmış gibi. Tüm yataklardaki şilteleri altüst ettiler, dolaplardaki ketenlerimi karıştırdılar. Her şeyi düzeltmen için seni kulağından yakalayıp getirmediğin için şanslısın."

Cenn her cümleyle biraz daha büzüldü, ta ki, kemikli omuzlarını başının üzerine çekmeye çalışırmış gibi görünmeye başlayana kadar. "Onlara hiçbir şey söylemedim, Marin," diye itiraz etti. "Sırf bir adam şeyden bahsetti diye... Yani, tesadüf eseri, oradan buradan konuşurken..." Silkelendi, kadının bakışlarından kaçınmaya çalışırken eski tavrını biraz takınmayı başardı. "Bunu Köy Kurulu'na götüreceğim, Marin. Onu, demek istiyorum." Boğum boğum parmağını Perrin'e uzattı. "O burada olduğu sürece hepimiz tehlikedeyiz. Işığın Evlatları onu barındırdığını öğrenirse, hepimizi suçlayabilir. O zaman dolap karıştırmak söz konusu olmaz."

"Bu, Kadın Kurulu'nun işi." Marin şalını omuzlarına sardı ve gidip dam onarıcısının gözlerine baktı. Adam kadından biraz daha uzun boyluydu, ama kadının aniden ciddileşen tavrı üstünlüğü ona vermişti. Adam kekeledi, ama al'Vere Hanım onun araya laf sokma çabalarını duymazdan gelerek devam etti. "Kurul işi, Cenn Buie. Olmadığını düşünecek olursan –bana yalancı demek aklına bile gelirse– git birilerine boşboğazlık et. Kadın Kurulu işleri hakkında başkalarına tek kelime edersen, ki buna Köy Kurulu da dahil..."

"Kadın Kurulu'nun Köy Kurulu'nun işlerine karışmaya hakkı yok," diye bağırdı adam.

"...bak bakalım karın seni ahırda yatırmıyor mu. Ve ineklerden kalanı yedirmiyor mu. Köy Kurulu'nun Kadın Kurulu'ndan önce geldiğini mi sanıyorsun? İkna edilmeye ihtiyacın varsa, seni aksi yönde ikna etsin diye Daise Congar'ı gönderebilirim."

Cenn irkildi; irkilmekte haklıydı da. Daise Congar Hikmetse, muhtemelen takip eden sene boyunca her gün boğazından aşağı kötü tatlı ilaçlar tıkıp dururdu ve Cenn onu durduramayacak kadar sıskaydı. Emond Meydanı'nda Daise'den daha iri tek kadın Alsbet Luhhan idi ve Daise'in ek olarak sert bir mizacı ve çabuk öfkelenmek gibi bir alışkanlığı da vardı. Perrin onu Hikmet olarak hayal edemiyordu; Nynaeve yerine kimin geçtiğini öğrenince muhtemelen kriz geçirecekti. Nynaeve hep kendisinin tatlı ikna yöntemleri kullandığını düşünürdü.

“Bunlara gerek yok Marin,” diye mırıldandı Cenn yatıştırmak istercesine. “Sessiz kalmamı istiyorsan sessiz kalırım. Ama Kadın Kurulu işi ya da değil. Işığın Evlatları’nın tepemize inmesi riskine giriyorsunuz.” Marin kaşlarını kaldırmakla yetindi ve bir an sonra adam kendi kendine homurdanarak yürüyüp gitti.

“İyi iş çıkardınız,” dedi Faile, Cenn hanın köşesinde gözden kaybolduktan sonra. “Sanırım sizden ders almalıyım. Perrin’i idare etmeyi, sizin al’Vere Efendi ve o adamı idare etmenizin yarısı kadar beceremiyorum.” Şaka yaptığını göstermek için Perrin’e gülümsedi. En azından Perrin anlamının bu olduğunu umuyordu.

“Dizginlerini ne zaman çekeceğini bilmen gerekir,” diye yanıt verdi kadın dalgın dalgın. “Ayrıca, kendi başlarını çekmelerine izin vermekten başka yapacak şey olmadığı zamanı anlamalısın. Önemli olmadığı zaman kendi başlarını çekmelerine izin vermek, önemli olduğu zaman onları dizginlemeyi kolaylaştırır.” Söylediklerine dikkat etmeden Cenn’in arkasından kaşlarını çatıyordu, ama sonra ekledi: “Ve bazıları ahıra bağlanıp orada bırakılmalıdır.”

Perrin telaşla araya girdi. Faile’in kesinlikle bu tür tavsiyelere ihtiyacı yoktu. “Sizce dilini tutacak mı, al’Vere Hanım?”

Kadın tereddüt etti. “Sanırım tutacak. Cenn, ağrıyan bir dişle doğdu ve yaşlandıkça da kötüleşiyor, ama Hari Coplin ve benzerleri gibi değildir.” Yine de, tereddüt etmişti.

“Harekete geçsek iyi olacak,” dedi Perrin. Kimse itiraz etmedi.

Güneş, beklediğinden daha fazla yükselmişti, çoktan en yüksek noktasını aşmıştı, ki bu da çoğu köylü öğle yemeği için evlerinde olacak demekti. Birkaç kişi hâlâ dışarıdaydı, daha çok ineklere ve koyunlara bakan oğlanlar, yanlarında getirdikleri, örtülere sarılı yemeklerini yemekle meşguldüler ve yemeklerine o kadar dalmışlar, yoldan o kadar uzaktaydılar ki, gelip geçenlere dikkat etmediler. Yine de, yüzünü saklayan derin başlığına rağmen Loial birkaç bakışa maruz kaldı. Çevik’in üzerindeki Perrin, yüksek atının üzerindeki Ogier’in göğsüne bile gelmiyordu. Onları uzaktan gören insanlar, hepsi midilliye binmiş, yük midillileri çeken çocuklarla bir yetişkin sanırdı onları. Kesinlikle sıradan bir görüntü değildi, ama Perrin, gördüklerinin bu olduğunu düşündüklerini umuyordu. Söylentiler dikkat çekerdi. Perrin, Luhhan Hanım ve diğerlerini kurtarana kadar bundan kaçınmak zorundaydı. Bir de Cenn sessizliğini korusa. O da başlığını çıkarmadı. Bu da dedikodulara neden olabilirdi, ama biri sakalını

görürse ve çocuk olmadığını anlarsa olacağı kadar değil. En azından hava o kadar sıcak değildi. Tear'dan sonra yaz değil bahar gibi geliyordu.

Yarılmış meşeyi bulmakta güçlük çekmedi. Ağacın iki yarısı yanlara yatmış, iç yüzey kararmış ve demir gibi sertleşmişti. Kalın, yaygın dalların altındaki toprak boştu. Köyün içinden geçmek çevresinden dolanmaktan daha kısa sürerdi, bu yüzden al'Vere Hanım şalını sabırsızca düzelterek bekliyordu. Aieller de gelmişti, eski meşe yaprakları ve sincaplarca çiğnenmiş palamutların üzerine çökmüşlerdi. Gaul, iki kadından ayrı duruyordu. Kızlar ve Gaul, birbirlerini, çevrelerindeki orman kadar yakından izliyorlardı. Perrin, bu noktaya görülmeden geldiklerinden kuşku duymuyordu. Kendisinde de aynı yeteneğin olmasını isterdi; ormanda oldukça sessizce yürüyebilirdi, ama Aieller için orman, tarla ya da şehir olması fark etmiyor gibiydi. Görülmek istemedikleri zaman görülmemenin yolunu buluyorlardı.

Al'Vere Hanım kalan yolu yaya gitmeleri üzerinde ısrar etti, yolun at binmek için fazla çalılık olduğunu iddia etti. Perrin katılmıyordu, ama yine de atından indi. Yaya olarak atlılara yol göstermenin rahat olmayacağı açıktı. Her durumda, kafası planlarla doluydu. Luhhan Hanım ve diğerlerini nasıl kurtaracağına karar vermeden önce Gözlem Tepesi'ndeki Beyazpelerin Kampı'na bir göz atması gerekecekti. Peki Tam ve Abell nerede saklanıyorlardı? Ne Bran, ne de al'Vere Hanım söylemişti; belki de bilmiyorlardı. Tam ve Abell tutsakları çoktan kurtarmadıysa, kolay iş değildi. Ama bir şekilde yapması gerekliydi. Sonra dikkatini Trolloclara çevirebilirdi.

Köyde hiç kimse senelerdir bu tarafa gelmemişti ve patika kaybolmuştu, ama yüksek ağaçlar çalıların fazla gelişmesini engellemişti. Aieller herkesle birlikte sessizce kayıyor, al'Vere Hanım'ın herkesin bir arada kalması ısrarına itaat ediyorlardı. Loial onaylarcasına büyük meşelere ve özellikle de yüksek köknar ağaçlarına ve meşinyapraklarına mırıldanıyordu. Zaman zaman ağaçlarda bir alaycıkuş ya da kızılgöğüs ötüyordu. Perrin bir kez geçişlerini izleyen bir tilkinin kokusunu aldı.

Aniden, bir an önce orada olmayan insan kokusunu aldı ve hafif bir hışırtı duydu. Aieller gerildi, mızraklarını hazır ederek çöktüler. Perrin sadağına uzandı.

"Sakin olun," dedi al'Vere Hanım telaşla. Silahlarını indirmelerini işaret etti. "Lütfen sakin olun."

İleride aniden iki adam belirdi; soldaki uzun boylu, esmer ve ince biriydi, sağdaki kısa boylu, tıknaz ve saçları grileşmeye başlamış bir adam. İkisi de ok takılmış, kaldırılıp çekilmeye hazır yaylar taşıyordu, bellerindeki sadakları kılıçlarını dengeliyordu. İkisinin üzerinde de çevredeki bitki örtüsüne karışır görünen pelerinler vardı.

"Muhafızlar!" diye bağırdı Perrin. "Neden bize burada Aes Sedailer olduğunu söylemediniz, al'Vere Hanım? Al'Vere Efendi de hiç bahsetmedi. Neden?"

"Çünkü bilmiyor," dedi kadın telaşla. "Bunun Kadın Kurulu işi olduğunu söylediğimde sana yalan söylemedim." Dikkatini iki Muhafız'a çevirdi. İkisi de hiç gevşememişti. "Tomas, Ihvon, beni tanıyorsunuz. Lütfen o yayları indirin. Buraya zarar verecek hiç kimseyi getirmeyeceğimi biliyorsunuz."

"Bir Ogier," dedi gri saçlı adam, "Aieller, sarı gözlü adam –Beyazpelerinlerin aradığı, elbette– ve hançerli, sert bir kadın." Perrin Faile'e baktı; kızın elinde fırlatmaya hazır bir hançer vardı. Perrin bu sefer onunla hemfikirdi. Bunlar Muhafız olabilirdi, ama henüz yaylarını indirme işareti göstermemişlerdi; yüzleri örsten oyulmuş gibiydi. Aieller peçelerini takmak için duraksamadan mızrak dansına başlamaya hazır görünüyordu. "Tuhaf bir grup, al'Vere Hanım," diye devam etti yaşlıca Muhafız. "Göreceğiz. Ihvon?" İnce adam başını salladı ve çalılıkların arasına kaydı. Perrin adamın gidişini zar zor duydu. Muhafızlar, diledikleri zaman ölümün kendisi gibi hareket ederdi.

"Kadın Kurulu işi derken neyi kastettiniz?" diye sordu. "Aes Sedaileri bilseler Beyazpelerinlerin sorun yaratacağını biliyorum, bu yüzden Hari Coplin'e söylemek istemezsiniz, ama neden Belediye Başkanı'ndan sır saklıyorsunuz? Ve bizden?"

"Çünkü öyle anlaştık," dedi al'Vere Hanım sinirle. Siniri hem Perrin'e, hem onlara gardiyanlık eden –bunun için başka uygun sözcük yoktu– Muhafız'a yönelik görünüyordu; belki biraz da Aes Sedailere. "Beyazpelerinler geldiklerinde Gözlem Tepesi'ndeydiler. Oradaki Kurul dışında kimse, kim olduklarını bilmiyordu. Saklamamız için onları bize aktardılar. Herkesten saklamamız için, Perrin. Birkaç kişiden fazlasının bilmemesi, bir sırrı saklamanın en iyi yoludur. Işık beni korusun, uykularında konuşmaktan korktukları için kocaları ile aynı yatağı paylaşmaktan vazgeçen iki kadın biliyorum. Sır olarak saklamayı kabul ettik."

“Neden bunu değiştirmeye karar verdiniz?” diye sordu gri saçlı Muhafız sert bir sesle.

“Benim iyi ve yeterli saydığım sebepler yüzünden, Tomas.” Perrin, şalını düzeltme tarzına bakarak, kadının Kurul’un da –ve Aes Sedailerin– öyle düşüneceğini umduğunu tahmin ediyordu. Söylentilere bakılırsa Kuruldakiler birbirlerine, köyün geri kalanına davrandıklarından daha sert davranırdı. “Seni saklayacak, Aes Sedailerin yanından daha iyi yer olabilir mi, Perrin? Herhalde onlardan biri ile köyü terk ettikten sonra onlardan korkmuyorsundur. Ve... Birazdan anlarsın. Bana güven, yeter.”

“Aes Sedailer var, bir de Aes Sedailer var,” dedi Perrin ona. Ama en kötüsü, saydığı Kızıl Ajahlar Muhafızlarla bağ kurmazdı; Kızıl Ajahlar erkeklerden pek hoşlanmazdı. Bu Tomas’ın kara, tereddütsüz bakışları vardı. Üzerine atılabilirler ya da daha iyisi, çekip gidebilirlerdi, ama Muhafız’ın hoşlanmadığı bir şey yapacak ilk kişiye okunu saplayacağı kesindi ve Perrin, adamın yayına takacak epey ok bulundurduğundan emindi. Aieller de aynı fikirde gibiydi; hâlâ her an, herhangi bir yöne atılmaya hazır görünüyorlardı, ama aynı zamanda güneş donana kadar oldukları yerde bekleyebilir gibi de görünüyorlardı. Perrin, Faile’in omzunu okşadı. “Her şey yoluna girecek,” dedi.

“Elbette girecek,” diye yanıt verdi kız gülümseyerek. Hançeri kaldırmıştı. “Al’Vere Hanım girecek diyorsa, ona güvenirim.”

Perrin, kızın haklı olduğunu umuyordu. Kendisi insanlara eskisi kadar güvenmiyordu. Özellikle Aes Sedailere. Hatta belki Marin al’Vere’e bile değil. Ama belki bu Aes Sedailer Trollocları bulmasına yardım ederdi. Bunu yapacak herhangi birine güvenebilirdi. Fakat Aes Sedailere nereye kadar güvenebilirdi? Yaptıkları her şeyi kendilerine has sebeplerden yaparlardı; İki Nehir Perrin’in yuvasıydı, ama onlar için bir taş tahtasındaki piyon olabilirdi. Ama Faile ve Marin al’Vere güvenir görünüyorlardı ve Aieller bekliyordu. Bir an, Perrin’e pek az seçeneği varmış gibi geldi.

31
Güvenceler

Ihvon birkaç dakika sonra döndü. “Geçebilirsiniz, al’Vere Hanım,” dedikten sonra Tomas ile tek yaprak hışırdatmadan çalıların içinde kayboldular.

“Çok iyiydiler,” diye mırıldandı Gaul, şüpheyle çevresine bakınarak.

“Bunun içinde bir çocuk bile saklanabilir,” dedi Chiad ona, bir kızıl böğürtlen dalına vurarak. Ama o da çalıları Gaul kadar dikkatle izliyordu.

Aiellerin hiçbiri devam etmeye hevesli görünmüyordu. Tam olarak gönülsüz ve kesinlikle korkulu değildi, ama hevesli olduğu kesinlikle söylenemezdi. Perrin bir gün Aiellerin Aes Sedailere karşı hislerini öğrenecekti. Bir gün. Bugün kendisi de çok hevesli sayılmazdı.

“Gidip sizin şu Aes Sedailerle tanışalım,” dedi al’Vere Hanım’a kabaca.

Eski hastaevi, hatırladığından daha haraptı. Yaygın, tek katlı bina sarhoş gibi yana sarkıyordu, odaların yarısı göğe açılıyordu ve on iki metrelik bir ekşisakız ağacı bir tanesinden yükseliyordu. Orman her yandan binaya yaklaşmıştı. Kalın bir sarmaşık ve dikenli çalı ağı duvarları sarmış, kalan sazları yeşillikle kaplamıştı; Perrin binayı ayakta tutan tek şeyin bu ağ olabileceğini düşünüyordu. Ama ön kapı temizlenmişti. Perrin, at, hafif bir jambon ve fasulye kokusu aldı, ama tuhaftır, odun dumanı kokusu yoktu.

Atlarını alçak dallara bağlayarak al’Vere Hanım’ın peşinden içeri girdiler. Sarmaşıklarla kaplı pencereler içeriye çok az ışık sızdırıyordu. Ön oda geniş ve eşyasızdı; köşelerde kir ve telaşla yapılmış görünen temizlikten kaçmış birkaç örümcek ağı vardı. Yere dört battaniye rulosu bırakılmıştı; eyerler, heybeler ve düzgünce bağlanmış bohçalar duvarın dibinde duruyordu. Ocaktaki küçük tencere ateş olmamasına rağmen yemek kokuları saçıyordu. Daha küçük, kaynamak üzere bir çaydanlık çay için gibi

görünüyordu. İki Aes Sedai onları bekliyordu. Marin al’Vere telaşla diz kırdı ve endişeli bir tanıştırma ve açıklama söylevine girişti.

Perrin çenesini yayına dayadı. Aes Sedaileri tanımıştı. Tombul, kare yüzlü, pürüzsüz yanaklı Aes Sedai yaşsızlığına karşın kahverengi saçlarında griler olan Verin Mathwin Kahverengi Ajah’tandı ve tüm Kahverengiler gibi zamanının yarısını eski, kayıp ya da yeni, bilgi arayışı ile geçirirdi. Ama bazen kara gözleri o belirsiz, hayal dolu ifadeyi yalanlardı. Şimdi, Marin’in arkasından raptiye kadar keskin gözlerle Perrin’e bakarken olduğu gibi. Kadın Moiraine dışında, Perrin’in Rand’ı bildiğinden emin olduğu iki Aes Sedai’den biriydi ve kendisi hakkında da belli ettiğinden daha fazlasını bildiğinden kuşkulanıyordu. Marin’i dinlerken kadının gözleri yine hafifçe daldı, ama bir anlığına Perrin’i tartıya vurmuş, kendi planlarına işlemiş gibi görünüyordu. Perrin onun yanında çok dikkatli olmalıydı.

Diğeri esmer, ince, Verin’in sade, manşetleri mürekkep lekeli, kahverengi elbisesi ile çarpıcı bir zıtlık oluşturan koyu yeşil ipek binici elbisesi içinde, hiç tanışmadığı ve yalnızca bir kez gördüğü Alanna Mosvani, eğer doğru hatırlıyorsa. Yeşil Ajah’tandı, uzun siyah saçları, siyah delici gözleri olan güzel bir kadındı. O gözler de Marin’i dinlerken Perrin’i aradı. Perrin’in aklına Egwene’in söylediği bir şey geldi. *Rand’ı bilmiyor olması gereken bazı Aes Sedailer ona aşırı ilgi gösteriyor. Örneğin Elaida ve Alanna Mosvani. İkisine de güvendiğimi sanmıyorum.* Belki de Perrin aksinden emin olana kadar Egwene’in sözleriyle hareket etmeliydi.

Marin, hâlâ endişe içinde, şöyle deyince kulakları dikildi: “Siz onu soruyordunuz, Verin Sedai. Perrin’i, demek istedim. Üç oğlanı, ama özellikle Perrin’i. Kendini öldürtmemesini sağlamanın en iyi yolu onu size getirmekti. Ama soracak zaman yoktu. Lütfen anla...”

“Hiç sorun değil, al’Vere Hanım,” diye sözünü kesti Verin yatıştırıcı bir sesle. “Kesinlikle doğru şeyi yaptın. Perrin artık doğru ellerde. Aynı zamanda, Aieller hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatı da hoşuma gidecek; ayrıca bir Ogier’le konuşmak her zaman bir zevktir. Beynini didik didik edeceğim, Loial. Ogier kitaplarında bazı büyüleyici şeyler buldum.”

Loial kadına memnun bir tavırla gülümsedi; kitaplar hakkındaki her şey onu memnun ediyor gibiydi. Diğer yandan Gaul Bain ve Chiad’la bakıştı.

“Bir daha yapmadığın sürece sorun değil,” dedi Alanna sertçe. “Elbette... Yalnız mısınız?” diye sordu Perrin’e, hemen o anda bir yanıt talep ettiğini söyleyen bir sesle. “Diğer ikisi de döndü mü?”

“Siz neden buradasınız?” diye sordu Perrin.

“Perrin!” dedi al’Vere Hanım keskin bir sesle. “Tavırlarına dikkat et! Dış dünyada kaba âdetler edinmiş olabilirsin, ama eve döndüğüne göre onları unutsan daha iyi olacak.”

“Dert etme,” dedi Verin ona. “Perrin ve ben eski dostlarız. Onu anlıyorum.” Kara gözleri bir an ona bakıp pırıldadı.

“Biz onunla ilgileniriz.” Alanna’nın serin sözleri yoruma açık görünüyordu.

Verin gülümsedi ve Marin’in omzunu okşadı. “Sen köye dönsen daha iyi olacak. Neden ormanda yürüyüş yaptığının merak edilmesini istemeyiz.”

Al’Vere hanım başını salladı. Perrin’in yanında durarak elini koluna koydu. “Duygularım seninle, biliyorsun,” dedi nazikçe. “Ama kendini öldürtmenin hiçbir işe yaramayacağını unutma. Aes Sedailerin söylediklerini yap.” Perrin bir şeyler mırıldandı, ama bu kadını tatmin etmiş gibiydi.

Al’Vere Hanım gittikten sonra Verin, “Bizim de duygularımız seninle, Perrin. Yapabileceğimiz bir şey olsaydı yapardık,” dedi.

Perrin şimdi ailesini düşünmek istemiyordu. “Hâlâ sorumu yanıtlamadınız.”

“Perrin!” Faile al’Vere Hanım’ın sesini tamamen taklit etmeyi başarmıştı, ama Perrin kulak asmadı.

“Neden buradasınız? İlginç bir tesadüf. Beyazpelerinler ve Trolloclar; siz ikiniz de tesadüfen aynı yerdesiniz.”

“Hiç de tesadüf değil,” diye yanıt verdi Verin. “Ah, çay suyu hazır.” Verin, çaydanlığa bir avuç yaprak atıp, Faile’e duvarın dibindeki bohçalardan metal kupa bulması için talimat verirken kaynayan su yatıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş Alanna gözlerini Perrin’den ayırmıyordu. Gözlerindeki sıcaklık, yüzündeki soğuklukla çatışıyordu. “Her geçen sene,” diye devam etti Verin, “yönlendirme öğrenebilecek daha az kız buluyoruz. Sheriam son üç bin seneyi, bulabildiğimiz, yönlendirebilen bütün erkekleri ehlileştirerek, insan ırkının yeteneğini körleştirerek geçirmiş olabileceğimizi düşünüyor. Neden, kayıtlara göre daha yüz sene önce, senede iki ya da üç kız bulabilmemizmiş ve beş yüz sene...”

Alanna hıhladı. “Başka ne yapabiliriz, Verin? Delirmelerine izin mi vermeliydik? Beyazların çılgın planını mı takip etmeliydik?”

“Sanmıyorum,” diye yanıt verdi Verin sakin sakin. “Ehlileşmiş bir erkeğin çocuğunu doğurmaya gönüllü kadınlar bulabilsek bile, çocukların yönlendirebileceği ya da kız olacağı garantisi yok. Sayıları artırmak

istiyorsak çocuk yapanların Aes Sedailer olması gerektiğini söyledim; aslında, fikri ilk onlar öne sürdüğüne göre Beyazların. Alviarin pek memnun olmadı.”

“Olmaz elbette,” diye kahkaha attı Alanna. Gözlerindeki alev alev, kara gözlü bakışların bir anlığına zevkle kırılması irkilticiydi. “Yüzünü görmek isterdim.”

“Yüz ifadesi... ilginçti,” dedi Kahverengi kardeş düşünceler içinde. “Sakin ol, Perrin. Sana yanıtının kalanını da vereceğim. Çay?”

Perrin, yüzündeki öfkeli bakışları silmeye çalışırken kendini bir şekilde, yayı yanında, elinde bir fincan demli çay ile yere oturmuş buldu. Herkes odanın ortasında çember halinde oturuyordu, Alanna, belki de diğer Aes Sedai’nin konudan sapma olasılığını engellemek için burada bulunmalarını açıklamaya girişti.

“Burada, İki Nehir’de, belki de son bin senedir hiçbir Aes Sedai’nin ziyaret etmediği yerde, Moiraine yalnızca yönlendirme öğrenebilen değil, bu yetenekle doğan iki kadın buldu ve kendi kendine öğrenemediği için ölen bir başkasını duydu.”

“Üç *ta’veren*’den bahsetmiyoruz bile,” diye mırıldandı Verin çayının içine.

“Bu yetenekle doğan üç kız bulmak için kaç kasabayı, kaç köyü ziyaret ettiğimize dair en ufak fikrin var mı?” diye devam etti Alanna. “Daha fazlasını bulmak için bu kadar beklememize şaşmak gerek. Eski kan burada, İki Nehir’de güçlü akıyor. Işığın Evlatları gelmeden önce Gözlem Tepesi’nde yalnızca bir hafta geçirdik ve kimliğimizi Kadın Kurulu dışında kimseye belli etmemek için çok dikkatli davrandık, ama yine de eğitilebilecek dört kız ve yetenekle doğduğuna inandığımız bir çocuk bulduk.”

“Emin olmak güç,” diye ekledi Verin. “Kız daha on iki yaşında. Hiçbiri Egwene ya da Nynaeve’in potansiyeline sahip değildi, ama sayı yine de olağanüstü. Yalnızca Gözlem Tepesi civarında daha iki üç tane olabilir. Buradaki ve güneydeki kızları incelemek için zamanımız olmadı. Taren Salı’nın bizi hayal kırıklığına uğrattığını söylemeliyim. Yabancı kanla çok fazla karışmaları yüzünden, sanırım.”

Perrin, tüm bunların kulağa mantıklı geldiğini itiraf etmeliydi. Ama sorularını hiç yanıtlamıyor, kuşkularını gidermiyordu. Yerinde kıpırdandı, bacağını uzattı. Kalçasındaki mızrak yarası acıyordu. “Neden burada saklandığınızı anlamıyorum. Beyazpelerinler masum insanları tutukluyor ve

siz oturuyorsunuz. Görünüşe bakılırsa Trolloclar bütün İki Nehir’de dolanıyor ve siz oturuyorsunuz.” Loial alçak sesle, sessiz bir gök gürültüsü gibi mırıldandı. Perrin “Aes Sedaileri öfkelendirmek” ve “yabanarısı yuvası” kısmını anladı, ama çekiç gibi sözlerine devam etti. “Neden bir şeyler yapmıyorsunuz? Siz Aes Sedai’siniz! Yak beni, neden bir şeyler yapmıyorsunuz?”

“Perrin!” diye tısladı Faile, sonra dönüp Verin ve Alanna’ya özür dilercesine gülümsedi. “Lütfen onu affedin. Onu Moiraine Sedai şımarttı. Rahat bir mizacı var sanırım ve Perrin’in bazı davranışları için ceza görmeden kurtulmasına izin verdi. Lütfen ona kızmayın. Daha iyi olacak.” Bunun yalnızca onların değil, Perrin’in kulakları için de olduğunu anlatan keskin bir bakış fırlattı ona. Perrin de dik dik bakarak karşılık verdi. Kızın buna karışmaya hiç hakkı yoktu.

“Rahat bir mizaç mı?” dedi Verin gözlerini kırpıştırarak. “Moiraine mi? Hiç fark etmemiştim.”

Alanna, Faile’e sessiz kalmasını işaret etti. “Kesinlikle hiç anlamıyorsun,” dedi Aes Sedai Perrin’e gergin bir sesle. “Nasıl kısıtlamalar altında çalıştığımızı anlamıyorsun. Üç Yemin, sözcüklerden ibaret değildir. Buraya yanımda iki Muhafız getirdim.” Yeşiller birden fazla Muhafız’la bağ kuran tek Ajah’tı; Perrin birkaçının üç dört Muhafızı olduğunu duymuştu. “Işığın Evlatları Owein’i bir açık alandan geçerken yakaladı. Adam ölene kadar ona saplanan her oku hissettim. Ölmesini hissettim. Orada olsaydım, Güç’le, onu ve kendimi savunabilirdim. Ama Güç’ü intikam için kullanamam. Yeminler buna izin vermiyor. Evlatlar insanların olabileceği kadar kötü, Karanlıkdostlarından biraz iyiler, ama Karanlıkdostu değiller ve bu yüzden kendimizi savunduğumuz zamanlar dışında Güç’e karşı güvendeler. Ne kadar esnetirsek esnetelim, kurallar ancak bu kadar esniyor.”

“Trolloclara gelince,” diye ekledi Verin, “birkaç tanesinin işini gördük, iki Myrddraal’in de, ama sınırları var. Yarı-insanlar yönlendirmeyi sezebilirler. Üzerimize yüz Trolloc çekersek kaçmak dışında yapabileceğimiz pek az şey kalır.”

Perrin sakalını kaşıdı. Bunu düşünmeliydi, bilmeliydi. Moiraine’in Trolloclarla yüzleşmesini görmüştü ve kadının neleri yapıp neleri yapamayacağı konusunda bazı fikirleri vardı. Rand’ın Taş’taki bütün Trollocları nasıl öldürdüğünü düşünmekte olduğunu fark etti, ama Rand bu Aes Sedailerin ikisinden de güçlüydü, muhtemelen ikisinin toplamından

daha güçlü. Eh, ona yardım etseler de etmeseler de, Perrin yine de İki Nehir'deki bütün Trollocların işini bitirmeyi düşünüyordu. Mat'in ailesini ve Luhhanları kurtardıktan sonra. Yeterince dikkatle düşünürse, bir yol bulabilmeliydi. Kalçası kötü ağrıyordu.

"Yaralısın." Alanna fincanını yere bırakarak gelip yanında diz çöktü ve başını ellerine aldı. Perrin'in içinden bir ürperti geçti. "Evet. Görüyorum. Bunu tıraş olurken kendin yapmamışsın anlaşılan."

"Trolloclar yaptı, Aes Sedai," dedi Bain. "Dağlardaki Yollar'dan çıkarken." Chiad onun koluna dokundu ve kız sustu.

"Yolkapısı'nı kilitledim," diye ekledi Loial çabucak. "Bu taraftan açılana kadar kimse kullanamayacak."

"Bu şekilde geliyor olabilecekleri aklıma gelmişti," diye mırıldandı Verin kendi kendine. "Moiraine Yollar'ı kullandıklarını söylemişti. Eninde sonunda bu bize gerçek bir sorun yaratacak."

Perrin o sorunun ne olduğunu merak etti.

"Yollar," dedi Alanna, kafasını bırakmadan. "*Ta'veren*'ler. Genç kahramanlar!" Sözcükler ağzından onaylar ve küfre yakın çıkıyordu, ikisi aynı anda.

"Ben kahraman değilim," dedi Perrin ona vurdumduymazca. "Yollar buraya gelmenin en hızlı yöntemiydi. O kadar."

Yeşil Aes Sedai o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Amyrlin Makamı'nın neden siz üçünüzü serbest bıraktığını hiç anlamayacağım. Elaida siz üçünüz yüzünden kriz geçiriyor ve bu konuda yalnız da değil. Tek farkı, içlerinde en çok öfke duyanın o olması. Mühürler zayıflarken ve Son Savaş yaklaşırken, ihtiyacımız olan son şey serbest dolaşan üç *ta'veren.* Elimden gelse size birer ip bağlardım, hatta sizinle bağ kurardım." Perrin gerilemeye çalıştı, ama kadın kavrayışını sıklaştırarak gülümsedi. "Bir adamla iradesi dışında bağ kuracak kadar geleneklerden uzaklaşmadım. Daha değil." Perrin ne kadar uzak olduğundan emin değildi; gülümsemesi kadının gözlerine ulaşmıyordu. Perrin'in yanağındaki yarı iyileşmiş kesiği yokladı. "Bu yapıldıktan sonra fazla zaman geçmiş. Şifa bile artık yara izi bırakır."

"Güzel görünmem gerekmiyor," diye mırıldandı Perrin –yapması gerekeni yapmasına izin verecek kadar iyileşse yeterdi– ve Faile yüksek sesle kahkaha attı.

"Bunu sana kim söyledi?" dedi Faile. Şaşırtıcı şekilde, Alanna ile birbirlerine gülümsediler.

Perrin onunla eğlenip eğlenmediklerini merak ederek kaşlarını çattı, ama o bir şey söyleyemeden Şifa buza çevirircesine çarptı. Perrin'in elinden inlemekten fazlası gelmedi. Alanna onu bırakmadan geçen birkaç dakika sonsuzluk gibi geldi.

Yeniden nefes alabildiğinde Yeşil Aes Sedai ellerinin arasına Bain'in alev saçlı kafasını almıştı ve Verin Gaul ile ilgileniyordu. Chiad sol kolunu sınıyor, tatmin olmuş bir ifade ile öne arkaya sallıyordu.

Faile, Perrin'in yanında Alanna'nın yerini aldı ve parmağını gözünün altındaki yara izi boyunca, yanağında gezdirdi. "Güzellik izi," dedi, hafifçe gülümseyerek.

"Ne?"

"Ah, Domanlı kadınların yaptığı bir şey. Öylesine bir yorumdu işte."

Kızın gülümsemesine rağmen, belki tam da bu gülümsemesi yüzünden, Perrin kuşkuyla kaşlarını çattı. Kız *gerçekten* onunla eğleniyordu, ama nasıl, tam olarak anlamıyordu.

Ihvon odaya girdi, Alanna'ya fısıldadı, kadının fısıldamasından sonra yine çıktı. Tahta zeminde hemen hemen hiç ses çıkarmıyordu. Biraz sonra merdivende çizme sürtünmeleri yeni gelenler olduğunu bildirdi.

Tam al'Thor ve Abell Cauthon kapıda belirirken, Perrin ayağa fırladı. Yayları ellerindeydi, giysileri kırışmıştı ve kötü yerlerde uyuyan adamların yer yer grileşmiş, iki günlük sakallarına sahiptiler. Avlanmışlardı; Tam'in kemerinde dört, Abell'ınkinde üç tavşan asılıydı. Aes Sedaileri ve konukları tanıdıkları belliydi, ama kendilerinden yarım boy uzun, tüylü kulaklı ve geniş burunlu Loial'e hayretler içinde baktılar. Aielleri görünce Tam'in sert, çizgili yüzünden bir tanımışlık geçti.

Tam'in düşünceli bakışları onların üzerinde bir an kaldı, sonra Perrin'e kayınca Loial'i gördüğü zamanki kadar şaşırdı. Hemen hemen tamamen grileşmiş saçlarına rağmen gürbüz, geniş göğüslü bir adamdı, ayaklarını yerden kesmek için bir deprem, şaşırtmak için daha fazlası gerekecek bir adam. "Perrin, evlat!" diye bağırdı. "Rand yanında mı?"

"Ya Mat?" diye ekledi Abell hevesle. Onda daha yaşlı, grileşmiş bir Mat havası vardı, ama gözleri daha ciddiydi. Yaşla fazla kalınlaşmamış, çevik bir adam.

"İkisi de iyi," dedi Perrin onlara. "Tear'da." Göz ucuyla Verin'in bakışını yakaladı. Kadın Tear'ın Rand için ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Alanna hiç dikkat etmiyor gibiydi. "Benimle gelirlerdi, ama olayların ne kadar kötü olduğunu bilmiyorduk." Bu, ikisi için de doğruydu;

Perrin bundan emindi. “Mat, zamanını zar atarak –ve kazanarak– ve kızları öperek geçiriyor. Rand... Eh, Rand’ı son gördüğümde süslü bir ceket giymişti ve kolunda güzel, altın saçlı bir kız vardı.”

“Tam da benim Mat’imin yapacağı şey,” diye güldü Abell.

“Belki de gelmemeleri iyi oldu,” dedi Tam yavaşça. “Trolloclar varken. Ve Beyazpelerinler...” Omuzlarını silkti. “Trollocların döndüğünü biliyor musun?” Perrin başını salladı. “O Aes Sedai haklı mıydı? Moiraine. O Kışgecesi siz üç delikanlının peşinde miydiler? Neden olduğunu öğrenebildiniz mi?”

Kahverengi Aes Sedai Perrin’e uyarırcasına baktı. Alanna heybelerini karıştırmaya dalmış gibiydi, ama Perrin kadının şimdi dinlediğini düşünüyordu. Fakat duraksamasına sebep olan bunlar değildi. Gelip Tam’e oğlunun yönlendirebildiğini, Rand’ın Yenidendoğan Ejder olduğunu söylemenin yolu bu değildi. Böyle bir şeyi adama nasıl söyleyebilirdi? Bunun yerine, “Moiraine’e sorman gerekecek. Aes Sedailer gerekenden fazlasını söylemiyor.” dedi.

“Fark ettim,” dedi Tam kuru kuru.

İki Aes Sedai kesinlikle dinliyorlardı ve artık bunu saklamıyorlardı. Alanna buz gibi bir tavırla tek kaşını Tam’e kaldırdı ve Abell, Tam’in şansını zorladığını düşünürmüş gibi kıpırdandı, ama Tam’i rahatsız etmek için bir bakıştan fazlası gerekirdi.

“Dışarıda konuşabilir miyiz?” diye sordu Perrin iki adama. “Bir nefes hava istiyorum.” Aes Sedailer kulak misafiri olmadan ve izlemeden konuşmak istiyordu, ama böyle söyleyemezdi.

Tam ve Abell kabul etti, belki Verin ve Alanna’nın bakışlarından kaçmayı Perrin kadar çok istiyorlardı, ama ilk önce tavşanlar meselesi vardı. Onları Alanna’ya teslim ettiler.

“İki tanesini kendimize ayırmayı düşünmüştük,” dedi Abell, “ama besleyecek daha fazla boğaz var gibi.”

“Buna gerek yok.” Yeşil Aes Sedai bunu daha önce sık sık söylemiş gibiydi.

“Aldığımızın karşılığını ödemekten hoşlanırız,” dedi Tam ona aynı tavırla. “Aes Sedailer bize biraz Şifa verme inceliğini gösterdiler,” diye ekledi Perrin’e hitaben, “ve buna bir daha ihtiyaç duymamız olasılığına karşı iyi niyet biriktiriyoruz.”

Perrin başını salladı. Aes Sedailerden armağan kabul etme gönülsüzlüklerini anlıyordu. “Bir Aes Sedai’nin armağanında mutlaka bir

olta vardır," derdi eski atasözü. Eh, Perrin gerçek olduğunu biliyordu. Ama armağanı alman ya da karşılığını ödemenin bir anlamı yoktu; Aes Sedailer her durumda oltayı takabilirdi. Verin, ne düşündüğünü biliyormuş gibi minik bir gülümsemeyle onu izliyordu.

Üç adam yaylarını taşıyarak dışarı çıktılar ve Faile takip etmek için doğruldu. Perrin başını iki yana sallayıp kız şaşırtan bir havayla yerine oturdu. Perrin kızın hasta olup olmadığını merak etti.

Tam ve Abell'ın Çevik ve Kırlangıç'a iltifat etmesi için durduktan sonra ağaçların altında biraz yürüdüler. Güneş batıya eğilmiş, gölgeler uzamıştı. Yaşlı adamlar sakalı hakkında birkaç şaka yaptılar, ama gözlerinden bahsetmediler. Tuhaftır, bu durum Perrin'i rahatsız etmedi. Birisinin gözlerini tuhaf bulmasından daha önemli endişeleri vardı.

Abell'ın "o şeyin" çorba süzmeye yarayıp yaramadığı hakkındaki sorusuna yanıt olarak sakalını ovdu ve ılımlı bir tavırla, "Faile'in hoşuna gidiyor," dedi.

"Oh-ho," diye güldü Tam. "O kız, değil mi? Canlı birine benziyor, evlat. Seni geceleri, aşağıyı yukarıdan ayırt edemeden, uyanık yatar bırakacak."

"Bu tür kızları idare etmenin tek yolu var," dedi Abell başını sallayarak. "Bırak her şeyi kendisinin yönettiğini sansın. Böylece, önemli bir şey olduğunda ve sen aksini söylediğinde, kız durumun şokunu atlatamadan sen işleri kendi istediğin gibi ayarlarsın ve kızın değiştirmen için dırdır etmesi için çok geç olur."

Bu, al'Vere Hanım'ın erkekleri idare etmek için söylediklerine çok benziyordu. Abell ve Marin'in fikirlerini karşılaştırıp karşılaştırmadıklarını merak etti. Pek olası değil. Belki Faile üzerinde bir denemeye değerdi. Fakat kız her durumda bildiğini okuyor gibiydi.

Perrin omzunun üzerinden arkaya baktı. Hastaevi ağaçlarla gizlenmişti. Aes Sedai kulaklarından uzak olmalıydılar. Dikkatle dinledi ve derin bir nefes aldı. Uzaklarda bir yerde bir ağaçkakan tıkırdıyordu. Yukarıdaki yapraklı dallarda sincaplar vardı ve bir tilki kısa süre önce avıyla, bir tavşanla buradan geçmişti. Üçü dışında insan kokusu yoktu, bir Muhafız'ın dinlemekte olduğuna işaret eden hiçbir şey. Belki de aşırı ihtiyatlı davranıyordu, ama nedenleri iyi olsa da olmasa da, iki Aes Sedai'nin daha önce karşılaştığı kadınlar olmasının, Egwene'in güvenmediği bir tanesinin gelmesinin, diğerinin de kendisinin güvendiğinden emin olmadığı biri çıkmasının salt bir rastlantı olduğuna inanamıyordu.

"Siz burada mı kalıyorsunuz?" diye sordu. "Verin ve Alanna ile?"

“Pek değil,” diye yanıt verdi Abell. “Bir erkek Aes Sedailerle aynı çatı altında nasıl uyuyabilir? Çatıdan kalanlar altında, yani.”

“Burasının saklanmak için iyi bir yer olacağını düşündük,” dedi Tam, “ama onlar bizden önce gelmiş. Sanırım Marin ve Kadın Kurulu’ndan başkaları da burada olmasaydı o Muhafızlar bizi öldürürdü.”

Abell yüzünü buruşturdu. “Sanırım bunu önleyen Aes Sedailerin bizim kim olduğumuzu anlamaları oldu. Oğullarımızın kim olduğunu, yani. Siz üçünüze bu kadar ilgi göstermeleri hoşuma gitmiyor.” Yayını elleyerek duraksadı. “O Alanna, sizin *ta’veren* olduğunuzu ağzından kaçırdı. Üçünüz birden. Aes Sedailerin yalan söyleyemediğini duymuştum.”

“Kendimde hiç işaret görmedim,” dedi Perrin alaycı bir tavırla. “Ya da Mat’te.”

Tam, Rand’dan söz etmeyince başını ona döndürdü –Perrin daha iyi yalan söylemeyi öğrenmeliydi, kendisine ek olarak başkalarının sırlarını da saklayabilmeliydi–, ama yaşlı adam yalnızca, “Belki de ne araman gerektiğini bilmiyorsundur. Nasıl oldu da bir Ogier ve üç Aiel ile yolculuk eder oldun?” dedi.

“Gördüğüm son çerçi, Dünyanın Omurgası’nın bu yanında Aieller olduğunu söyledi,” diye araya girdi Abell. “Ama ona inanmadım. Onca yer içinde Murandy’de Aiel olduğunu söyledi ya da Altara’da. Tam olarak nerede olduğundan emin değildi, fakat Kıraç’tan çok uzakta olduklarını biliyordu.”

“Bunların hiçbirinin *ta’veren* olmakla ilgisi yok,” dedi Perrin. “Loial dostumdur ve bana yardım etmeye geldi. Gaul da dostum, sanırım. Bain ve Chiad Faile ile geldiler, benimle değil. Biraz karışık, ama oldu işte. *Ta’veren* olmakla ilgisi yok.”

“Eh, sebep ne olursa olsun,” dedi Abell, “Aes Sedailer sizinle ilgileniyor. Tam ve ben geçen sene nerede olduğunuzu öğrenmeye çalışırken ta Tar Valon’a, Beyaz Kule’ye kadar gittik. Adınızı bildiğini itiraf eden bir tek kişi bulmak için epey uğraştık, ama bir şeyler sakladıkları açıktı. Daha biz selamlarımızı bitiremeden Vakanüvis ceplerimizi altınla, kafalarımızı güvencelerle doldurdu ve bizi ırmak aşağı giden bir gemiye bindirdi. Kule’nin Mat’i bir şekilde kullanması fikri hoşuma gitmiyor.”

Perrin, Mat’in babasına öyle bir şey olmadığını söylemek isterdi, ama belli etmeden o kadar büyük bir yalan söyleyebileceğinden emin değildi. Moiraine, Mat’i sırıtmasından hoşlandığı için izlemiyordu; Mat, Kule

işlerine Perrin kadar fena dolanmıştı, belki daha da fazla. Üçü sıkı sıkı bağlanmıştı ve ipler Kule'nin elindeydi.

Üstlerine bir sessizlik çöktü, sonunda Tam sessizce, "Evlat, ailen hakkında. Üzücü haberlerim var," dedi.

"Biliyorum," dedi Perrin çabucak ve sessizlik yine çöktü. Her biri çizmelerine bakıyordu. İhtiyaç duyulan şey sessizlikti. Acı verici duygulardan ve onların yüzünde açıkça görülmesinin utancından sıyrılmak için birkaç dakika.

Kanatlar çırpıldı ve Perrin başını kaldırdığı zaman elli adım ötede bir meşeye konan iri bir kuzgun gördü. Boncuk boncuk kara gözleri üç adama dikilmişti. Eli sadağına gitti, ama daha oku çekerken iki ok kuzgunu tünediği yerde şişledi. Tam ve Abell yeni oklar takmışlardı bile ve daha fazla kuş bulmak için, gözleri ağaçları, gökyüzünü tarıyordu.

Tam'in atışı kuzgunun kafasına denk gelmişti, bu ne bir tesadüf, ne de şaşırtıcıydı. Perrin, Faile'e bu iki adamın okçuluk konusunda kendisinden iyi olduğunu söylerken yalan söylememişti. İki Nehir'de kimse Tam'in okçuluğu ile yarışamazdı.

"Pis şeyler," diye mırıldandı Abell, okunu kurtarmak için bir ayağını kuşa dayayarak. Ok ucunu toprakla temizleyip sadağına koydu. "Bugünlerde her yerdeler."

"Aes Sedailer bize onları anlattı," dedi Tam. "Soluklar için casusluk yaptıklarını ve biz de bilgiyi yaydık. Kadın Kurulu da. Ama kuzgunlar koyunlara saldırmaya, gözlerini oymaya, bazılarını öldürmeye başlayana kadar kimse aldırmadı. Bu olmadan da kırkma mevsimi yeterince kötü olacak. Fark ettiğinden değil, sanırım. Beyazpelerinler ve Trolloclar arasında, bu sene yünümüzü almak için gelecek tüccar olacağından kuşkuluyum."

"Aptalın biri bu yüzden çılgına döndü," diye ekledi Abell. "Belki birden fazla. Her tür ölü hayvan gördük. Tavşanlar, geyikler, tilkiler, hatta bir ayı. Öldürülmüş ve çürümeye bırakılmış. Çoğunun derisi bile yüzülmemiş. Bir adam ya da adamlar, Trolloc değil; çizme izleri bulduk. İri bir adam, ama bir Trolloc için ufak. Büyük israf. Yazık."

Katil. Katil buradaydı ve yalnızca kurt düşünde değil. Katil ve Trolloclar. Düşteki adam tanıdık gelmişti. Perrin çizmesiyle ölü kuzgunun üzerine toprak ve yaprak süpürdü. Daha sonra Trolloclar için yeterince zamanı olacaktı. Gerekirse bir ömür. "Mat'e Bode ve Eldrin'e göz kulak

olacağıma söz verdim, Cauthon Efendi. Onları ve diğerlerini kurtarmak ne kadar güç olur?”

“Çok,” diye içini çekti Abell, yüzü sarkarak. Aniden yaşını, hatta daha fazlasını gösterir oldu. “Çok çok güç. Yakalandıktan sonra Natti’yi görecek kadar yaklaşmayı başardım, herkesi tuttukları çadırın dışında yürüyordu. Onu gördüm... aramızda iki yüz kadar Beyazpelerin vardı. Biraz dikkatsiz davrandım ve içlerinden biri okuyla şişledi beni. Tam beni buraya, Aes Sedailere taşımasaydı...”

“Epey büyük bir kamp,” dedi Tam. “Üstelik Gözlem Tepesi’nin tam dibinde. Yedi yüz sekiz yüz adam. Gece gündüz devriye çıkarıyorlar, en fazla da Gözlem Tepesi’nden Emond Meydanı yönüne. Daha fazla yayılırlarsa, bizim için işler kolaylaşır, ama Taren Salı’ndaki yüz kadar adam dışında İki Nehir’in kalanını Trolloclara teslim etmiş durumdalar. Durumun Deven Yolu’nda da kötü olduğunu duydum. Hemen hemen her gece yeni bir çiftlik yanıyor. Gözlem Tepesi ile Taren Nehri arası da aynı. Natti ve diğerlerini oradan çıkarmak zor olacak ve daha sonra Aes Sedailerin onların burada kalmasına izin vermesini ummalıyız. O ikisi nerede olduklarını öğrenenler karşısında çok memnun olmadı.”

“Kuşkusuz onları birileri saklar,” diye itiraz etti Perrin. “Bana herkesin size sırt çevirdiğini söyleyemezsiniz. Sizin Karanlıkdostu olduğunuza gerçekten inanmıyorlar, değil mi?” Daha söylerken Cenn Buie’yi hatırlamıştı.

“Hayır, bu değil,” dedi Tam. “Birkaç aptal dışında. Bir sürü insan bize yemek ya da ahırda bir gece geçirme izni veriyor, hatta bazen bir yatak veriyor, ama Beyazpelerinlerin kovaladığı insanlara yardım etmekte neden gönülsüz olduklarını anlamalısın. Bunun için onları suçlayamayız. Durum çok zor ve çoğu insan ellerinden geldiğince kendi ailelerine bakmaya çalışıyor. Birinden Natti ve kızları, Haral ve Alsbet’i almalarını istemek... Eh, çok fazla şey istemek olur.”

“Ben İki Nehir halkının bundan iyi olduğunu sanırdım,” diye mırıldandı Perrin.

Abdi zayıfça gülümsemeyi başardı, “Çoğu insan iki değirmentaşı arasında kalmış gibi hissediyor, Perrin, Beyazpelerinler ile Trolloclar arasında öğütülüp un olmamayı umuyorlar.”

“Ummayı bırakıp bir şeyler yapmalılar.” Perrin bir an utandı. O burada yaşamamıştı, nasıl olduğuna dair en ufak fikri yoktu. Ama yine de haklıydı. İnsanlar Işığın Evlatları’nın arkasında saklandığı sürece, onlar her ne

yaparsa tahammül etmek zorunda kalacaklardı. Bu, kitapları almak da olsa, kadınları ve kızları tutuklamak da olsa yapması gereken bir şeydi. “Yarın bu Beyazpelerin kampına bir göz atacağım. Onları kurtarmanın bir yolu olmalı. Ve onlar kurtulduktan sonra, dikkatimizi Trolloclara çevirebiliriz. Bir zamanlar bir Muhafız Trollocların Aiel Kıraçları’na ‘Ölüm Toprakları’ dediğini söylemişti. İki Nehir’e de bu ismi verecekler.”

“Perrin,” diye başladı Tam, sonra huzursuz görünerek sustu.

Perrin, meşenin altındaki gölgelerde gözlerinin ışığı yakaladığını biliyordu. Yüzü taştan oyulmuş gibi geliyordu.

Tam içini çekti. “İlk önce Natti ve diğerleri ile ilgilenelim. Sonra Trolloclar hakkında ne yapabileceğimize karar veririz.”

“İçini yemesine izin verme, evlat,” dedi Abell yumuşak sesle. “Nefret, içindeki her şeyi kavurup tüketecek kadar büyüyebilir.”

“Beni hiçbir şey tüketmiyor,” dedi Perrin onlara aksi bir ses tonuyla. “Yalnızca yapılması gereken şeyleri yapmayı düşünüyorum.” Parmağını baltanın keskin kenarında dolaştırdı. Yapılması gerekenler.

Devriyeye çıkardığı yüz adam Gözlem Tepesi’ne yaklaşırken Dain Bornhald eyerinde dik oturuyordu. Şimdi yüzden az kalmışlardı. On bir eyerde pelerinlerine sarılmış cesetler yatıyordu ve yirmi üç adam yaralarını tutuyordu. Trolloclar iyi bir pusu kurmuşlardı; daha az eğitimli, Evlatlardan daha az zorlu askerler karşısında başarılı olabilirdi. Onu rahatsız eden, bunun o başındayken saldırıya uğrayan üçüncü devriye olmasıydı. Tesadüfi bir karşılaşma değil, öldüren ve yakan Trolloclar değil, planlı bir saldırı. Ve yalnızca kendisinin bizzat yönettiği devriyelerde. Trolloclar diğerlerinden kaçınmaya çalışıyordu. Bu gerçek ona endişe verici bir sorun sunuyordu ve bulduğu yanıtlar da çözüm sağlamıyordu.

Güneş batıyordu. Tepeyi baştan aşağı kaplayan saz damlı kulübelerde birkaç ışık belirmişti bile. Tek kiremitli çatı zirvedeydi, Beyaz Yabandomuzu adlı handa. Başka bir gece olsa, altın güneş patlamalı beyaz bir pelerin karşısında çöken sinirli sessizliğe aldırmadan bir kadeh şarap içmek için oraya gidebilirdi. Bornhald nadiren içerdi, ama bazen Evlatlar dışında birilerinin yakınında olmak hoşuna giderdi; bir süre sonra köylüler varlığını bir ölçüye kadar unutur, bir kez daha kendi aralarında konuşmaya ve gülmeye başlarlardı. Başka akşam. Bu gece yalnız kalıp düşünmek istiyordu.

Tepenin dibinden sekiz yüz metre kadar uzakta toplanmış yüz kadar rengârenk arabada hareketlilik vardı, arabaları kadar renkli giyinmiş erkekler ve kadınlar atlarını ve koşumlarını inceliyor, haftalardır kampta yatan eşyaları yüklüyordu. Gezginler isimlerinin hakkını verecek gibi görünüyordu, muhtemelen ilk ışıklarla.

“Farran!” Kalın bedenli yüzbaşı atını yakına topukladı ve Bornhald Tuatha’an kervanına doğru başını salladı. “Arayıcı’ya söyle, halkını götürmek istiyorsa güneye gidecekler,” Haritaları Taren’da Taren Salı dışında geçit olmadığını söylüyordu, ama ırmağı geçer geçmez haritaların ne kadar eski olduğunu anlamıştı, Bornhald’ın elinden geliyorsa, kimse İki Nehir’den ayrılıp, belki de görevini bir tuzağa dönüştüremeyecekti. “Ve Farran? Çizme ya da yumruk kullanmaya gerek yok, değil mi? Sözler yeter. Bu Raen’in kulakları var.”

“Baş üstüne, Lord Bornhald.” Yüzbaşı biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Eldivenli yumruğunu yüreğinin üzerine götürdü, sonra atını Tuatha’an kampına çevirdi. Bundan hoşlanmamıştı, ama itaat edecekti. Gezginleri ne kadar küçümserse küçümsesin, o iyi bir askerdi.

Kendi kampını görmek Bornhald’a bir anlığına gurur verdi, sivri tepeli beyaz çadırlar, atlar için kusursuzca dizilmiş kazıklı halatlar. Dünyanın Işık’ın terk ettiği bu köşesinde bile, Evlatlar disiplinlerini koruyor, asla gevşemiyorlardı. Burası gerçekten de Işık’ın terk ettiği bir yerdi. Trolloclar bunu kanıtlıyordu. Çiftlikleri yakıyorlarsa, bu ancak bazı köylülerin hâlâ saf kaldığını gösterirdi. Bazılarının. Kalanı eğilerek, “Evet, Lordum,” “Nasıl isterseniz, Lordum,” diyordu ve o sırtını döner dönmez inatla kendi bildiklerini okuyorlardı. Dahası, Aes Sedaileri saklıyorlardı. Taren’ın güneyine indikleri ikinci gün bir Muhafız öldürmüşlerdi; adamın renk değiştiren pelerini yeterli kanıttı. Bornhald, Dünyanın Kırılışı yeterli değilmiş gibi Tek Güç’le uğraşan Aes Sedailerden nefret ediyordu. Durdurulmazlarsa bir kez daha yapacaklardı. Bir anlık neşesi bahar karı gibi eriyip gitti.

Gözleri tutsakların, günde bir kez egzersiz süresi dışında tutulduğu çadırı aradı. Teker teker çıkıyorlardı egzersize. Hiçbiri diğerlerini arkada bırakıp kaçmazdı. Bunun nedeni, kaçmanın onları bir düzine adımdan daha uzağa götüremeyeceği gerçeği değildi –çadırın iki yanında birer nöbetçi duruyordu ve herhangi bir yönde bir düzine adım yirmi Evlat daha demekti–, ama Bornhald olabildiğince az sorun çıkmasını istiyordu. Sorun sorun yaratırdı. Tutsaklara kaba davranılması gerekirse, köyde kızgınlık

öyle bir noktaya erişebilirdi ki, bu konuda bir şeyler yapmak gerekebilirdi. Byar aptalın tekiydi. O –ve diğerleri, özellikle de Farran– tutsakları sorgulamak istiyordu. Bornhald bir Sorgucu değildi ve onların yöntemlerinden hoşlanmıyordu. Farran'ı o kızların yanına bırakmaya da niyeti yoktu, Ordeith'in iddia ettiği gibi Karanlıkdostları iseler bu olamazdı.

Karanlıkdostu olsunlar ya da olmasınlar, Bornhald onun asıl istediğinin tek bir Karanlıkdostu olduğunu giderek daha iyi anlıyordu. Trolloclardan daha fazla, Aes Sedailerden daha fazla, Perrin'i istiyordu. Byar'ın kurtlarla koşan adam hikâyelerine inanmakta güçlük çekiyordu, ama Byar Aybara'nın Bornhald'ın babasını tuzağa düşürdüğü, Geofram Bornhald'ı Tümentepe'de, Seanchan Karanlıkdostları ve Aes Sedai müttefiklerinin ellerinde ölümüne götürdüğü konusunda açık konuşmuştu. Belki, Luhhanlardan biri kısa sürede konuşmazsa, Byar'ın demirciye istediğini yapmasına izin verirdi. Ya adam çözülürdü ya da izlerken karısı. İçlerinden biri Perrin Aybara'yı nasıl bulacaklarını söyleyebilirdi.

Çadırının önünde atından indiğinde Byar onu karşılamak için, bir korkuluk kadar katı ve sıska, orada bekliyordu. Bornhald tatsız tatsız diğerlerinden ayrı duran küçük bir çadır topluluğuna baktı. Rüzgâr o yönden esiyordu ve diğer kampın kokusunu alabiliyordu. Onlar atların halatlarını ve kendilerini temiz tutamıyorlardı. "Anlaşılan Ordeith dönmüş, değil mi?"

"Evet, Lord Bornhald." Byar sustu ve Bornhald sorgulayan gözlerle ona baktı. "Güneyde Trolloclarla çatışma olduğunu bildirdiler. İki kişi ölmüş. Altı yaralı olduğunu söylüyorlar."

"Peki ölenler kimler?" diye sordu Bornhald alçak bir sesle.

"Joelin Evlat ile Gomanes Evlat, Lord Bornhald." Byar'ın çökük yanaklı ifadesi değişmedi.

Bornhald çelik sırtlı eldivenlerini yavaşça çıkardı. İkisini, güneydeki akutlarda neler yaptığını öğrenmek için Ordeith'in yanına kendisi vermişti. Sesini yükseltmemeye dikkat etti. "Ordeith Efendi'ye iltifatlarımı ilet Byar ve... Hayır! İltifat yok. Ona aynen şunları söyle: hemen o sıska kemiklerini önüme getirsin. Ona söyle Byar! Onu ve Evlatların yüz karası olan o pis sefilleri tutuklaman gerekse bile buraya getir."

Bornhald çadırına girip, kapısını indirene kadar öfkesine hâkim oldu, sonra hırlayarak kamp masasının üzerindeki haritaları ve yazı çantasını yere fırlattı. Ordeith onun aptal olduğunu sanıyor olmalıydı. İki kez adamın yanında askerlerini göndermişti ve iki kez "Trolloclarla çatışmalarda"

ölenler yalnızca onlar olmuştu. Hep güneye. Adam Emond Meydanı konusunda takıntılıydı. Eh, kendisi de kampını orada kurabilirdi, şey olmasaydı... Artık anlamı yoktu. Luhhanlar buradaydı. Öyle ya da böyle ona Perrin Aybara'yı vereceklerdi. Taren Salı'na çabuk gitmesi gerekirse, Gözlem Tepesi çok daha iyi bir yerdi. Askeri faktörler kişisel meselelerden önce gelirdi.

Bininci kez neden Lord Kumandan'ın onu buraya gönderdiğini merak etti. İnsanlar yüz değişik yerde gördüklerinden farklı değildi. Yalnız, Taren Salı halkından başka kendi içlerindeki Karanlıkdostlarını kazımak için heves gösteren olmamıştı. Kalanlar, kapılara Ejder Dişi çizildiği zaman donuk bir inatçılıkla bakmakla yetinmişti. Bir köy kendi içlerindeki sevilmeyen insanları hep bilirdi; biraz cesaretlendirme ile, kendilerini temizlemek için hep hazırdılar ve insanların gitmesini istediği kişilerle beraber tüm Karanlıkdostları da mutlaka süpürülürdü. Ama burada değil. Bir kapıya çizilmiş kara, keskin diş, bıraktığı etkiye bakılırsa, yeni badana da olabilirdi. Ve Trolloclar. Pedron Niall o emirleri yazarken Trollocların geleceğini biliyor muydu? Nasıl bilebilirdi? Ama bilmiyorsa, neden küçük bir isyanı bastırmaya yetecek kadar çok Evlat göndermişti? Ve Işık aşkına, neden Lord Kumandan bu katil ruhlu adamın yükünü omuzlarına bindirmişti?

Çadır kapısı yana çekildi ve Ordeith sendeleyerek içeri girdi. Güzel, gri ceketi gümüşle işlenmişti, ama çok lekeliydi. Yakasından çıkan ve ona kaplumbağa görünüşü veren sıska ensesi de pisti. "Size iyi akşamlar, Lord Bornhald. Güzel, harika bir gece." Bugün Lugard aksanı ağırdı.

"Joelin ve Gomanes Evlatlara ne oldu, Ordeith?"

"Çok korkunç bir şey. Lordum. Trolloclara rastladığımız zaman Gomanes Evlat cesurca..." Bornhald eldivenleriyle adamın yüzüne vurdu. Kemikli adam sendeleyerek elini yarılmış dudağına götürdü, parmaklarındaki kırmızılığı inceledi. Yüzündeki gülümseme artık alaycı değildi. Engerek gibi görünüyordu. "Görev emrimi kimin imzaladığım unuttun mu, Lordcuk? Tek kelime etsem Pedron Niall seni annenin bağırsaklarıyla asar, o da canlı canlı derini yüzdükten sonra..."

"Yani sen bu tek kelimeyi söyleyecek kadar hayatta kalırsan, değil mi?"

Ordeith vahşi bir hayvan gibi çöktü ve ağzında tükürüklerle hırladı. Sonra silkelendi, yavaşça doğruldu. "Birlikte çalışmak zorundayız." Lugard aksanı gitmişti, yerine daha azametli, daha emredici bir ses gelmişti. Bornhald hafif yağlı horgörüsünü pek saklayamayan sese, alaycı Lugard

aksanını tercih ediyordu. “Burada Gölge her yanımızı sardı. Yalnızca Trolloclar ve Myrddraallerle değil. Onlar en önemsizi. Üçü burada doğdu, dünyayı sarsacak Karanlıkdostları, soyları bin seneden fazla zamandır Karanlık Varlık tarafından yönlendiriliyor. Rand al’Thor. Mat Cauthon. Perrin Aybara. İsimlerini biliyorsun. Bu yerde, dünyayı altüst edecek güçler serbest bırakıldı. Gölge’nin yaratıkları geceleri yürüyor, insanların yüreklerini lekeliyor, düşlerini yozlaştırıyor. Bu toprakları yakıp yık ki, gelsinler. Rand al’Thor. Mat Cauthon. Perrin Aybara.” Son ismi sanki okşuyordu.

Bornhald titrek bir nefes aldı. Ordeith’in kendisinin burada ne istediğini nasıl öğrendiğinden emin değildi; bir gün adam bilgisini açıvermişti. “Aybara çiftliğinde yaptıklarını örtbas ettim...”

“Kasıp kavur onları.” O azametli seste delilik, Ordeith’in alnında ter vardı. “Onları kırbaçla ve o üçü gelir.”

Bornhald sesini yükseltti. “Örtbas ettim, çünkü zorunluydum.” Başka seçeneği yoktu. Gerçek öğrenilirse, asık suratlı bakışlardan daha fazlasıyla başa çıkması gerekecekti. İhtiyacı olan son şey, Trollocların üzerine bir de isyan çıkmasıydı. “Ama Evlatların öldürülmesine göz yummayacağım. Beni duyuyor musun? Ne yapıyorsun ki, Evlatlardan saklaman gerekiyor?”

“Gölge’nin beni durdurmak için gereken her şeyi yapacağından kuşku mu duyuyorsun?”

“Ne?”

“Kuşku duyuyorsun?” Ordeith öne eğildi. “Gri Adamları gördün.”

Bornhald duraksadı. Gözlem Tepesi’nin ortasında, çevresinde elli Evlat varken kimse hançerli iki Gri Adam’ı fark etmemişti. O da doğrudan onlara bakmış, ama görmemişti. Ordeith ikisini öldürene kadar. Bunun sayesinde sıska, küçük adam askerler arasında epey itibar kazanmıştı. Daha sonra Bornhald hançerleri toprakta derine gömmüştü. O hançerler çelik gibi görünüyordu, ama dokunduğu zaman eriyik metal gibi yakmıştı. Çukurda hançerlerin üzerine atılan ilk toprak tıslamış ve duman çıkarmıştı. “Senin peşinde olduklarına mı inanıyorsun?”

“Ah, evet, Lord Bornhald. Benim peşimde. Beni durdurmak için her şeyi yapar. Beni durdurmayı Gölge’nin kendisi istiyor.”

“Bu hâlâ o askerleri neden öldürdüğün...”

“Yaptıklarımı gizlilik içinde yapmalıyım.” Bir fısıltı halinde çıkmıştı, neredeyse bir tıslama. “Gölge beni bulmak için insanların zihinlerine

girebilir, düşüncelerine ve düşlerine girebilir. Bir düşte ölmek ister misin? Olabilir bu.”

“Sen... delisin.”

“Beni serbest bırak, ben de sana Perrin Aybara’yı vereyim. Pedron Niall’ın emirleri bunu gerektiriyor. Beni serbest bırakacaksın ve ben Perrin Aybara’yı sana teslim edeceğim.”

Bornhald uzun süre sessiz kaldı, “Seni görmek istemiyorum,” dedi sonunda. “Çık dışarı.”

Ordeith gittiği zaman Bornhald ürperdi. Lord Kumandan bu adamı göndererek ne yapmak istiyordu? Ama Aybara’yı eline verecekse... Çelik eldivenlerini fırlatarak eşyalarını karıştırmaya başladı. Bir yerlerde brendi matarası olacaktı.

Kendine Ordeith diyen ve bazen Ordeith olduğunu düşünen adam beyaz pelerinli adamları ihtiyatlı gözlerle izleyerek Işığın Evlatları’nın çadırlarının arasından sinsi sinsi geçti. Faydalı araçlar, cahil araçlar, ama güvenilir değil. Özellikle de Bornhald; çok sorun yaratırsa ondan kurtulmak gerekebilirdi. Byar çok daha kolay idare edilebilirdi. Ama daha değil. Daha önemli meseleler vardı. O geçerken askerlerin bazıları saygıyla başlarını salladılar. Onlara dişlerini çıkardı ve adamlar bunu dostça bir gülümseme kabul ettiler. Araçlar ve aptallar.

Gözleri açlıkla tutsakların bulunduğu çadıra gitti. Onlar bekleyebilirdi. Bir süre daha. Birazcık daha. Zaten onlar yalnızca yemdi. Yem. Aybara çiftliğinde kendini tutmalıydı, ama Con Aybara yüzüne gülmüş, Joslyn oğluna Karanlıkdostu dediği için pis kafalı küçük aptal demişti. Eh, çığlık atarak yanarken derslerini almışlardı. Elinde olmadan kendi kendine kıkırdadı. Yem.

Nefret ettiklerinden birini güneyde bir yerde, Emond Meydanı’nda hissedebiliyordu. Hangisi? Fark etmezdi. Asıl önemli olan Rand al’Thor’du. Al’Thor olsa bilirdi. Söylentiler daha onu çekmemişti, ama çekecekti. Ordeith arzuyla ürperdi. Öyle olmak zorundaydı. Bornhald’ın Taren Salı’ndaki nöbetçilerinden öteye daha fazla hikâye geçmeliydi, İki Nehir’in kasıp kavrulduğuna dair daha fazla söylenti, ki Rand al’Thor’un kulaklarına gitsin ve beynini dağlasın. İlk önce al’Thor, sonra ondan aldıkları karşılığında Kule. Kendine ait olanları geri alacaktı.

Her şey iyi bir saat gibi tıkır tıkır işliyordu, hatta Bornhald’ın engellemesi bile, ta ki, Gri Adamları ile bu yenisi gelene kadar. Ordeith

kemikli parmaklarını yağlı saçlarından geçirdi. Neden en azından düşleri kendine ait olamıyordu ki? O artık Myrddraal ve Terkedilmişler, hatta Karanlık Varlık tarafından oynatılan bir kukla değildi. Artık ipleri o çekiyordu. Onu durduramazlardı, öldüremezlerdi.

"Beni hiçbir şey öldüremez," diye mırıldandı kaşlarını çatarak. "Beni değil. Ben Trolloc Savaşları'ndan beri hayatta kalmayı başarıyorum." Eh, içinde bir parça kalmıştı. Tiz sesle kahkaha attı, o gülüşte kendi deliliğini duydu, bildi ve aldırmadı.

Genç bir Beyazpelerin subayı ona kaşlarını çattı. Bu sefer Ordeith'in çıkardığı dişlerde gülümseme yoktu ve yanakları ince tüylerle kaplı adam geriledi. Ordeith sinsi sinsi ilerlemeye devam etti.

Kendi çadırlarının çevresinde sinekler vızıldıyor, şüpheci gözler hızla ondan uzaklaşıyordu. Burada beyaz pelerinler kirliydi. Ama kılıçlar keskin, itaat mutlak ve sorgusuzdu. Bornhald bunları hâlâ kendi adamları sanıyordu. Pedron Niall da buna inanıyordu, Ordeith'in kendi evcil yaratığı olduğunu sanıyordu. Aptallar.

Ordeith çadır kapısını yana atarak içeri girdi ve birtakım atı tutmaya yetecek kadar kalın kazıkların arasında gerilmiş tutsağına baktı. Kontrol ederken iyi çelikten zincir titredi, ama o ne kadar lazım olacağını hesaplamış, iki katını kullanmıştı. Bunu yaptığı iyi olmuştu. Bir halka eksik olursa, o kalın çelik zincir kırılabilirdi.

İçini çekerek yatağının kenarına oturdu. Lambalar çoktan yakılmıştı, bir düzineden fazlası, hiçbir yerde gölge bırakmamıştı. Çadır öğle ortası kadar aydınlıktı. "Önerimi düşündün mü? Kabul et, serbest kalırsın. Reddedersen... Senin gibileri nasıl inciteceğimi biliyorum. Sonsuz ölümle bağırtabilirim seni. Sonsuza dek ölerek, sonsuza dek çığlık atarak."

Zincirler bir çekişle mırıldandı; derine gömülmüş kazıklar gıcırdadı. "Pekâlâ." Myrddraal'in sesi kuru yılan derisinin ufalanması gibiydi. "Kabul ediyorum. Bırak beni."

Ordeith gülümsedi. Onu aptal sanıyordu. Ama dersini alacaktı. Hepsi alacaktı. "İlk önce... ne diyelim, anlaşmalar ve sözleşmeler meselesi." O konuşurken Myrddraal terlemeye başladı.

32
Sorulacak Sorular

“Kısa süre sonra Gözlem Tepesi’ne gitmek üzere yola çıkmalıyız,” diye bildirdi Verin ertesi sabah, güneş daha dışarıdaki gökyüzünü sedeflerken. “Bu yüzden oyalanma.” Perrin, soğuk lapasından başını kaldırdı ve kadının sakin bakışlarıyla karşılaştı; Aes Sedai itiraz beklemiyordu. Verin bir an sonra düşünceli düşünceli ekledi, “Bunun herhangi bir aptallıkta sana yardım edeceğim anlamına geldiğini de düşünme. Sen aldatmacalarla dolu bir delikanlısın. Hiçbirini benim üzerimde denemeye kalkma.”

Tam ve Abell kaşıklarını ağızlarına götürürken durdular ve şaşkın şaşkın bakıştılar; bundan önce Aes Sedai’nin kendi yoluna, onların kendi yollarına gittiği açıktı. Bir an sonra, dalgın dalgın kaşlarını çatarak yemeye devam ettiler. İtirazlarını dile getirmediler. Muhafız pelerinini heybesine kaldırmış olan Tomas yine de itiraz beklermiş ve önlemeyi düşünürmüş gibi onlara –ve Perrin’e– sert bir bakış fırlattı. Muhafızlar bir Aes Sedai’nin istediği şeyi yapması için ne gerekliyse yapardı.

Kadın işe karışmayı düşünüyordu elbette –Aes Sedailer hep karışırdı– ama onun görebileceği bir yerde olması, arkada kalmasından kesinlikle daha iyiydi. Aes Sedailere bulaşmaktan tamamen kaçınmak, onlar bulaşmak istiyorsa hemen hemen imkânsızdı; onlar sizi kullanırken sizin de onları kullanmaya çalışmak, dikkatli olmak ve sizi bir dağgelinciği gibi bir tavşan deliğinden içeri tepeüstü tıkmaya karar verirlerse kaçıp kurtulmayı ummaktan başka yol yoktu. Bazen tavşan deliği bir porsuk ini çıkardı ve bu dağgelinciği için hiç iyi olmazdı.

“Sen de gelebilirsin,” dedi Alanna’ya, ama kadın ona, Perrin’i olduğu yerde donduran buz gibi bir bakış fırlattı. Alanna lapaya burun kıvırmıştı ve

sarmaşıklarla kaplı pencerelerden birinin önünde durup yaprak perdesini seyretmişti.

Perrin, kadının izcilik planlarından memnun olup olmadığını anlayamıyordu. Onu anlamak imkânsız görünüyordu. Aes Sedailerin serinkanlı dinginlik simgeleri olmaları gerekiyordu ve Alanna öyleydi de, ama en az beklenen zamanda alev alev bir mizaç ya da öngörülemez bir mizah teşhir ediyor, şimşek gibi çatırdayarak geliyor ve gidiyordu. Bazen Perrin'e öyle bir bakıyordu ki, Aes Sedai olmasa Perrin onun kendisine hayranlık duyduğunu düşünecekti. Başka zamanlarda, Alanna'nın nasıl çalıştığını çözmek için sökmeyi düşündüğü karmaşık bir mekanizma gibi bakıyordu. Verin bile bundan iyiydi; çoğu zaman kısaca anlaşılmazdı. Bazen sinir bozucu, ama en azından Perrin kadın söktüğü parçaları nereye takacağını bilecek mi diye merak etmek zorunda kalmıyordu.

Perrin, Faile'i burada kalmaya ikna edebilmeyi diliyordu –onu arkada bırakmak sayılmazdı, yalnızca Beyazpelerinlere karşı güvende olmasını istiyordu–, ama kız çenesini inatla çıkarmış, çekik gözlerine tehlikeli bir ışık gelmişti. "Topraklarınızı görmeye can atıyorum. Babam da koyun besler." Sesi kararlıydı; Perrin onu bağlamadığı sürece kalacaktı.

Bir an bunu yapmayı düşündü. Ama Beyazpelerinler o kadar tehlike yaratmazdı; Perrin bugün yalnızca bakmayı düşünüyordu. "Baban tüccar sanıyordum," dedi.

"Koyun da besliyor." Kızın yanaklarında kırmızı benekler belirdi; belki de babası fakir bir adamdı ve hiç de tüccar falan değildi. Perrin kızın neden numara yaptığını anlamıyordu, ama istediği buysa, onu durdurmaya çalışmayacaktı. Ama utanç içinde ya da değil, kesinlikle daha az inatçı görünmüyordu.

Cauthon Efendi'nin yöntemini hatırladı. "Ne kadarını görebileceksin, bilmiyorum. Bazı çiftlikler kırkmaya başlamış olabilir. Muhtemelen babanın yaptığından farklı değil. Her durumda, yoldaşlığın hoşuma gider." İtiraz etmeyeceğini anlayınca kızın yüzünde beliren şaşkınlık yanında gelmesinin yarattığı endişeye değerdi. Belki de Abell bir şeyler biliyordu.

Loial tamamen ayrı konuydu.

"Ama ben de gitmek istiyorum," diye itiraz etti Ogier, gelemeyeceği söylenince. "Yardım etmek istiyorum, Perrin."

"Ama göze çarparsın, Loial Efendi," dedi Abell ve Tam ekledi, "Gerektiğinden fazla dikkat çekmek istemiyoruz." Loial'in kulakları hüzünle soldu.

Perrin onu odanın izin verdiğince uzağa, bir kenara çekti. Loial'in kıvırcık saçları çatı kirişlerini süpürüyordu. Perrin ona eğilmesini işaret etti ve onu neşelendirmeye çalışırcasına gülümsedi. Herkesin buna inandığını umuyordu.

"Gözünü Alanna'dan ayırma," dedi fısıldayarak. Loial irkildi ve Perrin aptal gibi gülümseyeye devam ederek Ogier'in kol yenini yakaladı. "Sırıt, Loial. Önemli bir şey konuşmuyoruz, tamam mı?" Ogier kararsızca gülümsemeyi başardı. Yeterli olmak zorundaydı. "Aes Sedailer ne yaparlarsa kendilerine has sebeplerden yaparlar, Loial." Ve bu en az beklediğiniz, hiç inanmadığınız bir sebep olabilirdi. "Kadının kafasına ne koymuş olabileceğini kim bilebilir? Eve döndüğümden beri yeterince sürpriz buldum ve onunkilerden birinin eklenmesini istemiyorum. Onu durdurmanı beklemiyorum, yalnızca sıradışı şeylere dikkat et."

"Bunun için teşekkür ederim," diye mırıldandı Loial çarpık çarpık. Kulakları dimdik olmuştu. "Aes Sedailerin ne isterlerse yapmalarına izin vermek daha iyi değil mi sence?" Onun için söylemesi kolaydı; Aes Sedailer Ogier *yurtlarının* içinde yönlendiremiyordu. Perrin ona bakmakla yetindi ve bir an sonra Ogier içini çekti. "Sanırım hayır. Ah, pekâlâ. Senin yakınlarında bulunmanın... ilginç olmadığını asla söyleyemem." Doğrularak kalın parmağını burnunun altına sürterek diğerlerine şöyle dedi: "Sanırım gerçekten göze çarparım. Eh, notlarım üzerinde çalışmak için fırsat bulmuş olurum. Günlerdir kitabım için hiçbir şey yapmadım."

Verin ve Alanna birbirlerine anlaşılmaz bakışlar fırlattılar, sonra ikisi birden gözlerini kırpmadan Perrin'e baktılar. Ne düşündüklerini anlamanın kesinlikle olanağı yoktu.

Elbette yük hayvanlarını arkada bırakmak zorunda kaldılar; İki Nehir'de hiç kimse en iyi zamanlarda bile evinden çok uzaklara gitmezdi. Atlarını eyerlemelerini izlerken Alanna'nın yüzünde küçük, tatmin dolu bir gülümseme vardı. Kuşkusuz hayvanların ve hasır sepetlerin Perrin'i eski hastaevine, ona ve Verin'e bağladığını düşünüyordu. İş buna gelirse, kadını bir sürpriz bekliyordu. Perrin köyden ayrıldığından beri bir heybe dışında hiçbir şeyi olmadan yaşamaya alışmıştı. Hatta kemerindeki kese ve ceket cepleri dışında hiçbir şeyi olmadan.

Çevik'in eyer kolanını sıkıştırıp doğruldu ve irkildi. Verin, yüzünde bilgiç bir ifadeyle onu izliyordu. Hiç de dalgın değildi. Sanki onun ne düşündüğünü biliyor ve eğleniyor gibiydi. Faile'in bu tür şeyler yapması yeterince kötüydü; bir Aes Sedai'den gelince, yüz kat kötü oluyordu. Fakat

battaniye rulosu ve heybelerin yanına bağladığı çekiç kadını şaşırtmış gibiydi. Perrin onun anlamadığı bir şey bulduğu için memnun oldu. Diğer yandan, Verin'in ilgisi bu kadar çekilmeden de yaşayabilirdi. Bir çekiçte Aes Sedai'yi ilgilendiren ne olabilirdi ki?

Hazırlayacak yalnızca binek hayvanları olduğu için gitmeye hazırlanmaları fazla zaman almadı. Verin'in kahverengi iğdiş atının belirgin bir özelliği yoktu, eğitimsiz göz için giysileri kadar sadeydi, ama derin göğsü ve güçlü butları Muhafız'ın vahşi bakışlı yüksek, ince ve gri atı kadar dayanıklı olduğunu gösteriyordu. Çevik diğer aygıra kişnedi ve Perrin atının boynunu okşadı. Gri daha disiplinliydi... ve Tomas bıraksa, savaşmaya hazır. Muhafız atını dizginler kadar dizleri ile de kontrol ediyordu, ikisi tek vücut olmuş gibiydi.

Cauthon Efendi Tomas'ın atını ilgiyle izliyordu –bu taraflarda savaş eğitimli atlar pek görülmezdi–, ama Verin'in atı ilk bakışta onaylar bir baş sallama kazandı. Adam İki Nehir'de atlardan en iyi anlayan kişiydi. Kendisinin ve al'Thor Efendi'nin kaba tüylü hayvanlarını onun seçtiği kesindi, diğer adar kadar yüksek olmamalarına rağmen sağlam hayvanlardı. Adımları, hızlı ve dayanıklı olduklarını gösteriyordu.

Grup kuzeye doğru yola çıkarken, üç Aiel uzun adımlarla ileride kayarak ormanda çabucak gözden kayboldular. Sabahın uzun gölgeleri doğan güneşin parlaklığında keskin ve uzundu. Arada bir ağaçların arasında gri kahverengi bir renk ışıması görünüyordu; muhtemelen bilinçli olarak, diğerleri orada olduklarını anlasın diye yapılıyordu bu. Tam ve Abell yaylarını eyer kaşlarına yatırarak başı çekiyorlar, Perrin ve Faile arkadan geliyor, Verin ve Tomas en sonda takip ediyordu.

Perrin, Verin'in sırtına dikilmiş bakışları olmadan da yapabilirdi. O bakışları kürek kemiklerinin arasında hissediyordu. Kadının kurtları bilip bilmediğini merak ediyordu. Hiç rahatlatıcı bir düşünce değil. Kahverengi Aes Sedailer başka Ajahların bilmediği şeyler bilirdi: bulanık şeyler, eski bilgiler. Belki içindeki insanlığı kurtlara kaybetmemek için ne yapması gerektiğini biliyordu. Elyas Machera'yı yeniden bulmak dışında, en iyi şansı Verin olabilirdi. Tek yapması gereken ona güvenmekti. Her ne biliyorsa, Beyaz Kule'ye yardım etmek için, belki Rand'a da yardım etmek için kullanabilirdi. Tek sorun, Rand'a yardım etmenin Perrin'in şimdi istediği şeyi getirmeyebileceği idi. Aes Sedailer olmasa her şey çok daha basit olurdu.

Ormandaki sincapların, ağaçkakanların sesleri ve zaman zaman duyulan kuş şakımaları dışında genellikle sessizlik içinde at sürdüler. Bir noktada Faile arkasına baktı. “Sana zarar vermeyecek,” dedi, yumuşak sesi kara gözlerindeki şiddetli ışıkla çatışarak.

Perrin gözlerini kırpıştırdı. Kız onu korumaya kararlıydı. Aes Sedai’ye karşı. Perrin bu kızı asla anlamayacak, şimdi ne beklemesi gerektiğini asla bilemeyecekti. Bazen Aes Sedailer kadar kafa karıştırıcı oluyordu.

Emond Meydanı’nın yedi sekiz kilometre kuzeyinde Batıormanı’ndan çıktılar. Güneş doğudaki ağaçların üzerinde kendi boyu kadar yükselmişti. Daha çok meşinyaprak, çam ve meşelerden oluşan dağınık ağaçlıklar onlarla tarla çitlerinin arasında uzanıyordu. Tarlalara arpa, yulaf, tütün ve saman yapmak için yüksek otlar ekilmişti. Tuhaftır, görünürde hiç kimse yoktu, tarlaların ötesindeki çiftlik evinin bacalarından duman yükselmiyordu. Perrin orada yaşayan aileleri tanıyordu, büyük evlerin ikisinde al’Loraslar, diğerlerinde Barsterelar. Çalışkan insanlar. O evlerde birileri olsaydı erkenden işlerine başlamış olurlardı. Gaul bir ağaçlığın kenarından el salladı, sonra ağaçların içinde gözden kayboldu.

Perrin, Çevik’i Tam ve Abell’ın arkasından topukladı. “Elimizden geldiğince saklanmamız iyi olmaz mı? Altı atlı fark edilir.” İki adam atlarını yürütmeye devam etti.

“Kuzey Yolu’ndan ayrılmadığımız sürece bizi fark edecek çok kişi yok, evlat,” diye yanıt verdi al’Thor Efendi. “Ormana yakın çiftliklerin çoğu terk edildi. Zaten bugünlerde eşiğinden öteye giden kimse yalnız yolculuk etmiyor. Birlikte gezen on kişi bile dikkat çekmez, ama köylüler çoğunlukla arabayla yolculuk ediyor. O da, ederlerse.”

“Mesafeyi ormanın içinden aşmaya çalışmadan da, bu hızla Gözlem Tepesi’ne varmamız günün çoğunu alacak,” dedi Cauthon Efendi. “Yoldan gitsek daha hızlı olurdu, ama Beyazpelerinlerle karşılaşma şansımız da artabilirdi. Birinin ödül için bizi ele vermesi olasılığı daha da fazla olur gibime geliyor.”

Tam başını salladı. “Ama bu tarafta da dostlarımız var. Öğlenleyin atlar nefes alsın ve biz de biraz bacaklarımızı çalıştıralım diye Jac al’Seen’in çiftliğinde durmayı düşünüyoruz. Daha görecek kadar ışık varken Gözlem Tepesi’ne varırız.”

“Yeterli ışık olur,” dedi Perrin dalgın dalgın. Onun için ışık hep yeterliydi. Çiftlik evlerine bakmak için eyerinde döndü. Terk edilmiş, ama yakılmamış. Görebildiği kadarıyla yağmalanmamış. Pencerelerde hâlâ

perdeler asılıydı. Kırılmamış pencereler. Trolloclar her şeyi kırmayı severdi; boş evler onlara davetkâr görünürdü. Arpa ve yulafların arasında otlar uzamıştı, ama tarlalar ezilmemişti. “Trolloclar Emond Meydanı’na saldırdı mı?”

“Hayır, saldırmadılar,” dedi Cauthon Efendi minnettar bir sesle. “Ama saldırsalar işleri kolay olmazdı. Evvelsi Kışgecesi’nde insanlar gözlerini açmayı öğrendi. Her kapının arkasında bir yay, mızrak ve türlü nesneler var. Dahası, birkaç günde bir Beyazpelerinler Emond Meydanı’na devriye yolluyor. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Trollocları gerçekten yaklaştırmıyorlar.”

Perrin başını iki yana salladı. “Kaç Trolloc olduğuna dair fikriniz var mı?”

“Bir tane bile çok fazla,” diye homurdandı Abell.

“Belki iki yüz,” dedi Tam. “Belki daha fazla. Muhtemelen daha fazla.” Cauthon Efendi şaşkın şaşkın baktı. “Bir düşün, Abell. Beyazpelerinler kaç tanesini öldürdü bilmiyorum, ama Muhafızlar onlar ve Aes Sedailerin en az elli Trolloc ve iki Soluk’un işini bitirdiğini söylediler. Duyduğumuz kadarıyla yakılan evlerin sayısını azaltmadı. Daha fazla olduklarını düşünüyorum, ama sen hesapla.” Diğer adam mutsuz mutsuz başını salladı.

“O zaman neden Emond Meydanı’na saldırmadılar?” diye sordu Perrin. “Gece iki yüz üç yüz tanesi gelse, büyük olasılıkla bütün köyü yakar, daha Gözlem Tepesi’ndeki Beyazpelerinler duymadan çekip gidebilirler. Deven Yolu’na saldırmaları daha da kolay. Beyazpelerinlerin o kadar uzağa gitmediklerini söylemiştiniz.”

“Şans,” diye mırıldandı Abell, ama rahatsız olmuş gibiydi. “İşte bu. Şanslıydık. Başka ne olabilir ki? Neye varmaya çalışıyorsun, evlat?”

“Varmaya çalıştığı şey şu,” dedi Faile, arkalarından yaklaşarak. “Bunun bir nedeni olmalı.” Kırlangıç İki Nehir atlarından uzun boyluydu ve kız Tam ve Abell’ın gözlerine bakıyordu. Kararlı bakışlardı onlar. “Saldaea’da Trolloc saldırılarının sonuçlarını gördüm. Yakmadıklarını ya da öldürmediklerini yağmalıyorlar. İnsanları, çiftlik hayvanlarını, korumasız kalan herkesi ve her şeyi götürüyorlar. Kötü senelerde tamamen yok edilen köyler oldu. En zayıf neresiyse, en çok nerede öldürebileceklerse orayı arıyorlar. Babam...” Sustu, derin bir nefes aldı ve devam etti. “Perrin sizin görmeniz gereken şeyi gördü.” Ona gururla bir gülümseme çaktı. “Trolloclar sizin köylerinize saldırmadıysa, bir sebepleri vardır.”

“Bu aklıma geldi,” dedi Tam sessizce. “Fakat nedenini düşünemiyorum. Şimdiye dek şans başka her şey kadar iyi bir yanıttı.”

Verin aralarına katılarak, “Belki bu bir tuzaktır,” dedi. Tomas hâlâ biraz arkada kalmıştı, kara gözleri geçtikleri araziyi bir Aiel gibi aralıksız izliyordu. Muhafız gökyüzüne de bakıyordu; her zaman bir kuzgun olması olasılığı vardı. Verin durmadan bakışlarını Perrin’den iki adama çevirdi. “Devam eden sorunların haberleri, Trolloc haberleri gözleri İki Nehir’e çekecek. Andor mutlaka asker gönderir, Trolloclar bu kadar güneyde olduğuna göre belki başka yerlere de. Yani Işığın Evlatları haberlerin yayılmasına izin verirse, elbette. Bu kadar çok Beyazpelerin’i burada bulmak. Kraliçe Morgase’in Askerleri’ni Trolloc bulmaktan daha mutlu etmeyecektir.”

“Savaş,” diye mırıldandı Abell. “Bu kadarı bile yeterince kötü, ama siz savaştan bahsediyorsunuz.”

“Öyle olabilir,” dedi Verin kendinden hoşnut bir tavırla. “Olabilir.” Dalgın dalgın kaşlarını çatarak kesesinden çelik uçlu bir kalem ve küçük, kumaş ciltli bir defter çıkardı, kemerindeki, içinde bir mürekkep şişesi ve kumluk bulunan kösele kutuyu açtı. Kalemi kol yenine sildikten sonra, at üzerinde yazı yazmanın zorluğuna rağmen notlar almaya başladı. Sebep olabileceği her tür huzursuzluktan habersiz görünüyordu. Belki öyleydi de.

Cauthon Efendi şaşkınlık içinde, alçak sesle, “Savaş,” diye mırıldanmaya devam etti ve Faile hüzünlü gözlerle elini Perrin’in koluna koydu.

Al’Thor Efendi homurdanmakla yetindi; o savaş görmüştü, Perrin öyle duymuştu, ama nerede, nasıl, tam olarak bilmiyordu. Yalnızca henüz genç bir adamken İki Nehir’in dışında bir yere gittiğini, seneler sonra bir eş ve bir çocuk, yani Rand ile döndüğünü duymuştu. Pek az İki Nehirli evlerinden ayrılırdı. Perrin aralarında, çerçilerden, tüccarlardan ve korumalarından, araba sürücülerinden duydukları dışında savaşın ne olduğunu bilen bulunduğundan kuşkuluydu. Ama o biliyordu. Tümentepe’de savaş görmüştü. Abell haklıydı. Şimdiki durum yeterince kötüydü, fakat savaşa yaklaşmıyordu bile.

Sessizliğini korudu. Belki Verin haklıydı. Belki de yalnızca spekülasyon yapmayı bırakmalarını istemişti. Trollocların İki Nehir’i kasıp kavurması bir tuzak için yemse, Rand için kurulmuş bir tuzak olmalıydı ve Aes Sedai bunu biliyor olmalıydı. Aes Sedailerin sorunlarından biri buydu; sizi “eğerler” ve “olabilirler” ile beslerlerdi. Öyle ki, sonunda siz onların aslında

yalnızca olasılık olarak belirttiklerini açık açık, gerçek olarak söylenmiş sanırdınız. Eh, Trolloclar –daha doğrusu onları her kim gönderdiyse– Rand'ı tuzağa düşürmeyi düşünmüşse, Perrin'le idare etmek zorunda kalacaklardı –Yenidendoğan Ejder yerine basit bir demirci– ve Perrin tuzağa falan düşmeyi düşünmüyordu.

Sabah boyunca sessizlik içinde at sürdüler. Bu bölgede çiftlikler birbirinden uzaktı, bazen aralarında bir buçuk kilometre, hatta daha fazla mesafe bulunabiliyordu. Çiftliklerin hepsi terk edilmişti, tarlalar yabani otlarla doluydu, ahır kapıları rüzgârla savruluyordu. Yalnızca bir çiftlik yakılmıştı ve küllerin içinde isli parmaklar gibi yükselen bacalar dışında ayakta hiçbir şey kalmamıştı. Burada ölen insanlar –Ayellinler, Emond Meydanı'ndaki Ayellinlerin kuzenleri– evin ötesindeki armut ağaçlarının dibine gömülmüştü. Bulunabilenler. Abell'ın bu konuda konuşması için ısrar etmesi gerekti ve Tam hiç konuşmadı. Onu rahatsız edeceğini düşünüyor gibiydiler. Perrin Trollocların ne yediğini biliyordu. Et olduğu sürece her şeyi midelerine indiriyorlardı. Baltasını dalgın dalgın okşamaya başladı, ta ki, Faile elini tutana kadar. Bir sebepten, rahatsız olmuş görünen tek kişi oydu. Perrin onun Trollocları daha iyi tanıdığını sanıyordu.

Aieller, görülmeyi istedikleri zamanlar dışında, ağaçlıkların arasında bile gözden uzak durmayı başarıyordu. Tam doğuya dönmeye başladığında Gaul ve iki Mızrağın Kızı onlarla birlikte yön değiştirdi.

Cauthon Efendi'nin öngördüğü gibi, al'Seen çiftliği güneş daha zirvesine ulaşmadan görüş alanına girdi. Görünürde başka çiftlik yoktu, ama kuzeyde ve doğuda birkaç ayrık gri duman bulutu yükseliyordu. Neden böylesine yalıtılmış bir yerde kalmaya devam ediyorlardı? Trolloclar gelecek olsa, tek umutları tesadüfen yakında Beyazpelerinler bulunmasıydı.

Daha çiftlik evi uzakta küçükken, Tam dizginleri çekerek Aiellere gruba katılmaları için işaret etti. Diğerleri çiftlikten ayrılana kadar dinlenecek bir yer bulmalarını önerdi. "Abell ya da benim hakkımda konuşmazlar," dedi. "Ama siz üçünüz dünyadaki en iyi niyetle çene çalmalarına sebep olursunuz."

Aslında, tuhaf giysilerine, mızraklarına ve aralarından ikisinin kadın olmasına bakarak, az bile söylemişti. Her birinin sadağından birer tavşan asılmıştı, ama Perrin atların önünde ilerlerken avlanmak için nereden zaman bulduklarını anlayamıyordu. Aynı zamanda, atlardan daha az yorulmuş görünüyorlardı.

“Pekâlâ,” dedi Gaul. “Ben yemeğimi yeyip çiftlikten ayrılmanızı bekleyeceğim bir yer bulurum.” Döndü ve hemen uzaklaştı. Bain ve Chiad bakıştılar. Bir an sonra Chiad omuzlarını silkti ve onlar da adamı takip ettiler.

“Birlikte değiller mi?” diye sordu Mat’in babası, kafasını kaşıyarak.

“Uzun hikâye,” dedi Perrin. Chiad ve Gaul’un kan davası yüzünden birbirlerini öldürebileceklerini söylemekten daha iyiydi. Perrin su andının hâlâ geçerli olduğunu umuyordu. Bir ara, Gaul’a su andının ne olduğunu sormayı hatırlamalıydı.

Al’Seen çiftliğinin büyüklüğü İki Nehir’deki bütün çiftlikler gibiydi, üç yüksek ahır ve beş tütün tütsüleme kulübesi. Kara suratlı boyunlarla dolu, bazı otlaklar kadar geniş, taş duvarlı bir ağıl, beyaz benekli süt ineklerini siyah etlik sığırlardan ayrı tutan parmaklıklı avlular. Domuzlar çamurlarının içinde tatmin içinde homurdanıyor, tavuklar her yerde geziniyordu ve büyükçe bir havuzda kazlar vardı.

Perrin’in dikkatini çeken ilk tuhaf şey, evlerin ve ahırların saz damlarına tünemiş oğlanlar oldu, yaylar ve sadaklar taşıyan sekiz dokuz çocuk. Atlıları görür görmez bağırdılar ve kadınlar kimin geldiğini görmek için gözlerini gölgeleyerek çocukları içeri aldı. Erkekler avluda toplandılar; bazıları yay, diğerleri silah gibi tuttukları yabalar ve çalı kancaları taşıyorlardı. Çok fazla insan. Bu büyüklükte bir çiftlik için bile çok fazla. Perrin soru dolu gözlerle al’Thor Efendi’ye baktı.

“Jac kuzeni Wit’in ailesini de aldı,” diye açıkladı Tam, “çünkü Wit’in çiftliği Batıormanı’na çok yakındı. Ve çiftlikleri saldırıya uğradıktan sonra Flann Lewin’in ailesini de. Ahırlardan daha fazlası yakılmadan Beyazpelerinler Trollocları püskürttü, ama Flann gitme zamanının geldiğine karar verdi. Jac iyi bir adamdır.”

Çiftlik avlusuna girerlerken Tam ve Abell’ı tanıdılar. Erkekler kadınlar gülümseyerek yaklaştılar, atlardan inerlerken bir karşılama uğultusu oldu. Bunu gören çocuklar evden fırladılar ve onlara göz kulak olan, mutfaktan yeni çıkmış kadınlar ellerini önlüklerine silerek takip ettiler. Her nesilden insan vardı, beyaz saçlı, bükük belli, ama elindeki bastonu yürümekten çok yoluna çıkan insanlara vurmak için kullanan Astelle al’Seen’den parlak bir gülümsemeye sahip, tombul bir kadının kollarındaki kundak bebeğine kadar.

Perrin’in bakışları tombul, gülümseyen kadından kaydı; sonra başı hızla döndü. O İki Nehir’den ayrılırken Laila Dearn üç oğlanı bayıltana kadar

dans edebilen ince bir kızdı. Yalnızca gülümsemesi ve gözleri aynı kalmıştı. Perrin ürperdi. Laila ile evlenmeyi hayal ettiği bir zaman olmuştu, üstelik kız duygularına karşılık veriyor gibiydi. Gerçek şuydu ki, kız o hayale Perrin'den daha uzun süre bağlı kalmıştı. Neyse ki, bebeği ve yanındaki, kendisinden de geniş adam onu, Perrin'e fazla dikkat etmesini engelleyecek kadar büyülemişti. Perrin yanındaki adamı da tanıdı. Natley Lewin. Demek Laila artık bir Lewin'di. Tuhaf. Nat hiç dans edemezdi. Kurtuluşu için Işık'a şükreden Perrin Faile'i arayarak bakındı.

Onu, Kırlangıç burnunu omzuna sürterken tembel tembel kısrağın dizginlerini sallar buldu. Kız, Deven Yolu'ndan gelmiş bir kuzen olan Wil al'Seen'e hayran hayran gülümsemekle öyle meşguldü ki, atın farkında bile değildi. Wil de gülümsemesine karşılık veriyordu. Wil yakışıklı bir oğlandı. Perrin'den bir yaş büyüktü, ama çocuksu görünecek kadar yakışıklıydı. Wil danslar için Emond Meydanı'na geldiğinde bütün kızlar ona bakıp iç çekerlerdi. Tıpkı şimdi Faile'in yaptığı gibi. Evet, içini çekmiyordu, ama gülümsemesi kesinlikle onaylama doluydu.

Perrin o tarafa gitti ve bir kolunu kıza doladı, diğer elini de baltasına koydu. "Nasılsın Wil?" diye sordu, geniş geniş gülümseyerek. Faile'e kıskandığını belli etmenin gereği yoktu. Gerçi kıskandığından değil.

"İyiyim, Perrin." Wil'in gözleri onunkilerden kaçtı, baltasından sekti ve yüzünden hastalıklı bir ifade akmaya başladı. "İyi." Delikanlı Faile'e bakmaktan kaçınarak Verin'in çevresindeki kalabalığa katılmak üzere seğirtti.

Faile dudaklarını büzerek başını kaldırıp Perrin'e baktı, sonra bir eliyle sakalını tutup nazikçe Perrin'in başını silkeledi. "Perrin, Perrin, Perrin," diye mırıldandı yumuşak sesle.

Perrin onun ne demek istediğinden emin değildi, ama sormamanın daha akıllıca olacağını düşünüyordu. Kız da kızmalı mı yoksa... gülmeli mi, karar veremiyordu. Karar vermesini sağlamamak daha iyiydi.

Elbette yan yan gözlerine bakan tek kişi Wil değildi. Genç yaşlı, kadın erkek, herkes gözlerini ilk gördüğünde irkilir gibi oldu. İhtiyar al'Seen Hanım onu sopasıyla dürtükledi ve Perrin homurdandığı zaman kara gözleri şaşkınlık içinde iri iri açıldı. Belki de Perrin'in gerçek olmadığını düşünmüştü. Ama kimse bir şey söylemedi.

Kısa süre sonra atlar ahırlardan birine götürülmüş –Tomas gri atını kendisi götürdü; hayvan dizginlere başka kimseyi dokundurmuyordu– ve çatıdaki oğlanlar dışında herkes eve doluşmuştu. Yetişkinler ön odada iki

sıra oluşturmuş, Lewinler ve al'Seenler özel bir düzen olmaksızın dağılmış, çocuklar annelerinin kollarına sığınmış ya da kapıdan içeri bakan yetişkinlerin bacaklarının arasından izlemek üzere dışarı yollanmıştı.

Yeni gelenler için demli çay ve yüksek sırtlı, hasır oturaklı sandalyeler sağlandı. Verin ve Faile işlemeli yastıklar da aldı. Verin, Tomas ve Faile epey heyecan yaratmıştı. Mırıltılar odayı kazların gevezelikleri gibi doldurdu. Herkes o üçüne taç takıyorlarmış ya da her an bir numara yapabilirlermiş gibi bakıyordu. Yabancılar İki Nehir'de hep ilgi çekerdi. Özellikle Tomas'ın kılıcı, Perrin'in kolayca duyabildiği mırıltılarla, epey yorum yaptırdı. Burada kılıçlar çok görülmezdi ya da daha doğrusu Beyazpelerinler gelmeden önce pek görülmezdi. Bazıları Tomas'ın Beyazpelerin, diğerleri bir lord olduğunu düşündü. Bel boyundan uzun olmayan bir oğlan Muhafızlardan bahsetti, ama yetişkinler gülerek onu susturdu.

Konuklar yerleştiği zaman Jac al'Seen geniş, taş şöminenin önüne geçti. Gürbüz, geniş omuzlu bir adamdı. Al'Vere Efendi'den de az saçı vardı ve onlar da aynı ölçüde griydi. Başının arkasında, şömine rafında, iki geniş gümüş kadehin arasında bir saat tıkırdıyordu ve bir çiftçi olarak başarısının kanıtıydı. Adam elini kaldırınca gürültü dindi. Ona ikizi gibi benzeyen, ama hiç saçı olmayan kuzeni Wit ve boğum boğum, gri saçlı, fasulye sırığı gibi bir adam olan Flann Lewin kendi ailelerini susturdular.

"Mathwin Hanım, Leydi Faile," dedi Jac, ikisine teker teker, beceriksizce eğilerek. "Buraya hoş geldiniz, dilediğiniz kadar kalınız. Ama sizi uyarmalıyım. Kırsalda yaşadığımız sorunları biliyorsunuz. Doğrudan Emond Meydanı'na ya da Gözlem Tepesi'ne gitmeniz ve orada kalmanız en iyisi. Oralar rahatsız edilmeyecek kadar büyük yerler. Aslında İki Nehir'i tamamen terk etmenizi öneririm, ama Işığın Evlatları'nın kimsenin Taren'ı geçmesine izin vermediğini anlıyorum. Neden, bilmiyorum, ama öyle işte."

"Ama kırsalda çok güzel hikâyeler var," dedi Verin, ılımlı bir tavırla gözlerini kırpıştırarak. "Bir köyde kalırsam hepsini gözden kaçırırım." Kadın bir kez bile yalan söylemeden İki Nehir'e eski hikâyeleri aramak için geldiği izlenimini bırakmıştı. Uzun süre önce gibi gelen bir zamanda Moiraine de aynısını yapmıştı. Kadının Büyük Yılan yüzüğü kesesinde duruyordu, fakat Perrin bu insanların onun ne anlama geldiğini bildiğinden zaten kuşkuluydu.

Elisa al'Seen beyaz önlüğünü düzeltti ve ciddi ciddi Verin'e gülümsedi. Saçlarında kocasına göre daha az gri olsa da Verin'den daha yaşlı

görünüyordu, çizgili yüzü anaçtı. Büyük olasılıkla o da Verin'den daha yaşlı olduğunu düşünüyordu. "Çatımızın altında gerçek bir âlim bulunması bir şeref, ama Jac haklı," dedi kadın kararlılıkla. "Gerçekten de kalmanız bizi çok memnun eder, ama gideceğiniz zaman hemen bir köye gitmelisiniz. Buralarda yolculuk etmek güvenli değil. Aynısı sizin için de geçerli, Leydim," diye ekledi Faile'e. "Trolloclar iki kadının, koruma için bir avuç adamdan fazlası olmadan yüzleşebileceği bir şey değildir."

"Bu konuda düşüneceğim," dedi Faile sakin sakin. "Düşünceliliğiniz için teşekkür ederim." Verin kadar kayıtsızca çayını yudumladı. Aes Sedai yine küçük defterine bir şeyler yazmaya başlamıştı, sonra başını kaldırıp Elisa'ya gülümseyerek mırıldandı, "Kırsalda o kadar çok hikâye var ki..." Faile genç bir al'Seen kızından tereyağlı kurabiye kabul etti, kız diz kırdı, şiddetle kızardı ve Faile'e hayran hayran bakmaya devam etti.

Perrin kendi kendine sırıttı. Yeşil ipekten binici elbisesi içinde, hepsi Faile'i asil kandan sanmıştı, Perrin kızın bunu üzerinde harika taşıdığını itiraf etmek zorundaydı. İstediği zaman başarıyordu. Kız öfke krizlerinden birinde, dili bir araba sürücüsünün derisini yüzebilecekken o kadar hayranlık verici olmayabiliyordu.

Al'Seen Hanım kocasına döndü ve başını iki yana salladı; Faile ve Verin ikna olmayacaktı. Jac Tomas'a baktı. "Onları ikna edebilir misin?"

"Ben o nereye derse oraya giderim," diye yanıt verdi Tomas. Muhafız orada, elinde çay fincanıyla otururken bile kılıcını çekmek üzere görünüyordu.

Al'Seen Efendi içini çekti ve dikkatini çevirdi. "Perrin, çoğumuz seninle Emond Meydanı'nda o ya da bu zamanda karşılaştık. Seni biraz tanıyoruz. En azından, geçen sene sen kaçana kadar tanıyorduk. Rahatsız edici bazı şeyler duyduk, ama sanırım bunlar doğru olsaydı Tam ve Abell senin yanında olmazdı."

Kendini beğenmiş, tombul bir kadın olan Flann'in karısı Adine, keskin bir sesle burnunu çekti. "Ben Tam ve Abell hakkında da bazı şeyler duydum. Ve Aes Sedailerle kaçan oğulları hakkında. Aes Sedailerle! Bir düzinesiyle birden! Hepiniz Emond Meydanı'nın nasıl yanıp kül olduğunu hatırlarsınız. Işık bilir neyin peşindeydiler. Al'Verelerin kızını kaçırdıklarını duydum." Flann pes etmiş gibi başını iki yana salladı ve Jac'a özür dilercesine baktı.

"Buna inanıyorsan," dedi Wil çarpık bir gülümsemeyle. "Her şeye inanırsın. İki hafta önce Marin al'Vere ile konuştum ve o bana kızının kendi

isteğiyle gittiğini söyledi. Ve yalnızca bir Aes Sedai varmış."

"Ne demek istiyorsun, Adine?" Elisa al'Seen yumruklarını kalçalarına dayamıştı. "Söyle de kurtul." Sesinde bir meydan okuma tınısı vardı.

"İnandığımı söylemedim," diye itiraz etti Adine cesaretle. "Yalnızca duyduğumu söyledim. Sorulması gereken sorular var. Evlatlar o üçünü, şapkadan isim çekip seçmediler."

"Bir seferlik dinlersen," dedi Elisa kararlılıkla. "Bir iki yanıt işitebilirsin." Adine eteklerini düzeltmeye koyuldu, ama kendi kendine mırıldanmaya başladı ve bunun dışında bir şey söylemedi.

"Başka konuşmak isteyen var mı?" diye sordu Jac sabırsızlığını saklayamadan. Kimse konuşmayınca devam etti. "Perrin, burada kimse senin Karanlıkdostu olduğuna inanmıyor. Tam ve Abell'dan daha fazla Karanlıkdostu olamazsın." Adine'e sert bir bakış fırlattı ve Flann elini karısının omzuna koydu; kadın sessiz kaldı, ama dudakları söyleyemediği sözlerle titriyordu. Jac devam etmeden önce kendi kendine mırıldandı. "Öyle olsa bile, Perrin, sanırım Beyazpelerinlerin neden senin Karanlıkdostu olduğunu söylediğini duymaya hakkımız var. Seni, Mat Cauthon'u ve Rand al'Thor'u Karanlıkdostu olmakla suçluyorlar. Neden?"

Faile öfkeyle ağzını açtı, fakat Perrin elini sallayarak kızı susturdu. Kızın itaati onu o kadar şaşırttı ki, konuşmadan önce bir an ona baktı. Belki gerçekten hastaydı. "Beyazpelerinlerin fazla nedene ihtiyacı yok, al'Seen Efendi. Eğilip yaltaklanmaz, mesafenizi korumazsanız Karanlıkdostusunuzdur. Onların istediklerini söylemez, onların istediklerini düşünmezseniz Karanlıkdostusunuzdur. Rand ve Mat'in öyle olduklarını neden düşünüyorlar, bilmiyorum." Bu basit bir gerçekti. Beyazpelerinler Rand'ın Yenidendoğan Ejder olduğunu biliyorsa, bu onlar için yeterli olurdu, ama bilmelerinin yolu yoktu. Mat kafasını tamamen karıştırıyordu. Fain'in işi olmalıydı. "Bense, aralarından bazılarını öldürdüm." Bu sefer odada dolaşan inlemeler içinin çekilmesine sebep olmadı, yaptıklarını düşünmek de öyle. "Bir dostumu öldürdüler ve beni de öldüreceklerdi. Onlardan kurtulmak için yol bulamadım. Kısaca böyle."

"Anlıyorum," dedi Jac yavaşça. Çevrede Trolloclar olmasına rağmen İki Nehirliler cinayetlere alışık değildi. Birkaç sene önce bir kadın, başka bir adamla evlenmek istediği için kocasını öldürmüştü; Perrin'in bildiği kadarıyla şiddet sonucu ölüm en son o zaman görülmüştü. Trolloclara kadar.

“Işığın Evlatları,” dedi Verin. “Onlar bir konuda çok iyidir. İnsanların yaşamları boyunca komşusu olmuş kişilerden şüphelenmesini sağlamak.” Bütün köylüler ona baktılar; bir an sonra bazıları başlarını salladılar.

“Yanlarında bir adam olduğunu duydum,” dedi Perrin. “Padan Fain. Çerçi.”

“İşittim,” dedi Jac. “Bugünlerde kendine başka isim vermiş.”

Perrin başını salladı. “Ordeith. Ama Fain ya da Ordeith, adam bir Karanlıkdostu. Kendisi itiraf etti, geçen sene Kışgecesi’nde Trollocları getirdiğini itiraf etti. Ve Beyazpelerinler ile birlikte dolaşıyor.”

“Senin bunu iddia etmen çok kolay,” dedi Adine Lewin keskin bir sesle. “Herkese Karanlıkdostu diyebilirsin.”

“O zaman kime inanıyorsun?” dedi Tomas. “Birkaç hafta önce gelip tanıdığın insanları tutuklayanlara ve çiftliklerini yakanlara mı? Yoksa burada büyümüş bir delikanlıya mı?”

“Ben Karanlıkdostu değilim, al’Seen Efendi,” dedi Perrin. “Ama gitmemi isterseniz giderim.”

“Hayır,” dedi Elisa çabucak, kocasına anlamlı bir bakış fırlatarak. Ve Adine’e söylemek üzere olduğu şeyi yutmasına sebep olan buz gibi bir bakış atarak. “Hayır. Burada dilediğin kadar kalabilirsin.” Jac duraksadı, sonra başını sallayarak onayladı. Kadın yaklaştı, ellerini omuzlarına koyarak Perrin’e baktı. “Duygularımız seninle,” dedi yumuşak bir sesle. “Baban iyi bir adamdı. Annen arkadaşımdı ve iyi bir kadındı. Onun bizimle kalmanı isteyeceğini biliyorum, Perrin. Evlatlar nadiren bu tarafa gelir, ama gelirlerse çatıdaki oğlanlar bizi uyarır ve seni tavan arasına çıkarırız. Burada güvende olursun.”

Kadın içtendi. Gerçekten içtendi. Perrin al’Seen Efendi’ye baktığında, adam yine başını salladı. “Teşekkür ederim,” dedi Perrin, boğazı sıkışarak. “Ama benim... yapmam gereken işler var. Halletmem gereken işler.”

Kadın içini çekti ve nazikçe omzunu okşadı. “Elbette. Ama dikkat et, o şeyler... canını yakmasın. Eh, en azından seni dolu bir mideyle gönderebilirim.”

Öğle yemeği için herkesin oturmasına yetecek kadar masa yoktu. Bu yüzden kuzu yahnisi tasları ve ekmek parçaları damlatmama tembihleriyle birlikte dağıtıldı ve herkes durduğu ya da oturduğu yerde yedi. Yemekleri bitmeden önce bilekleri kol yenlerinden çıkan, kendinden büyük bir yay taşıyan sıska bir oğlan sıçrayarak içeri girdi. Perrin, oğlanın Win Lewin olduğunu düşündü, ama bundan emin olamıyordu; o yaşta oğlanlar çok

çabuk uzuyordu. “Lord Luc,” diye bağırdı sıska oğlan heyecanla. “Lord Luc geliyor.”

33
Desen’de Yeni Bir Örgü

Lordun kendisi oğlanın peşinden içeri girdi. Orta yaşlarında, uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı, sert, köşeli bir yüzü ve şakaklarında beyazlamış koyu kızılımsı saçları vardı. Koyu mavi gözleri kibirliydi; kol yenleri ince altın desenlerle süslenmiş, iyi kesimli yeşil ceketi ve altın iplikle işlenmiş eldivenleriyle, baştan ayağa bir beyefendiydi. Kılıç kını ve cilalı çizmelerinin üst kenarları da altın işlemelerle süslüydü. Perrin onu görür görmez küçümsedi.

Erkek, kadın ve çocuk, tüm al’Seenler ve Lewinler lordu karşılamaya koştular; gülümsemeler, eğilmeler ve diz kırmalarla çevresine doluştular. Varlığının şeref verdiği, bir Boru Avcısı’nın çiftliği ziyaret etmesinin büyük şeref olduğu gibi gevezeliklerle birbirlerinin sözünü kestiler. Onları en çok heyecanlandıran şey adamın Boru Avcısı olması gibiydi. Aynı çatı altında bir lord heyecan verici olabilirdi, ama efsanevi Valere Borusu’nu aramaya yemin etmiş bir tanesi... işte bu hikâyelere yaraşır bir malzemeydi. Perrin İki Nehirlilerin herhangi birine yaltaklandığını hiç görmemişti, ama bu yaklaşıyordu.

Bu Lord Luc’un hepsini hakkı gördüğü, hatta belki azımsadığı açıktı. Ve tahammül etmesi güç bulduğu da bir gerçekti. Bu çiftçiler adamın hafifçe bitkin ifadesini, birazcık tenezzülkâr gülümsemesini görmüyor, belki de tanımıyorlardı. Belki yalnızca lordların bu şekilde davrandığını düşünüyorlardı. Bu doğruydu, çoğu öyle davranıyordu, ama bu insanların –kendi insanlarının– buna tahammül etmesini izlemek Perrin’in sinirlerini bozuyordu.

Şamata dinmeye başladığında Jac ve Elisa diğer konuklarını tanıştırdı –onunla çoktan tanışmış olan Tam ve Abell dışında herkesi tanıştırdı–,

Chiendelnalı Lord Luc, Trolloclara karşı kendilerini savunmaları için onlara danışmanlık yapıyordu. Beyazpelerinlere direnmeleri için, kendi haklarını savunmaları için cesaretlendiriyordu. Odadan, onay dolu mırıltılar yükseldi. İki Nehirliler bir kral seçecek olsa, tüm al'Seenler ve Lewinler Lord Luc'un arkasında olurdu. O da bunu biliyordu. Ama görünürdeki sıkkın hoşnutluğu uzun sürmedi.

Luc Verin'in pürüzsüz yüzünü görür görmez hafifçe katılaştı; gözleri kadının ellerine o kadar çabuk kayıp kaçtı ki, kimse fark etmedi. Neredeyse işlemeli eldivenlerini düşürecekti. Tombul ve sade giyimli kadın herhangi bir çiftçinin karısı olabilirdi, ama adamın Aes Sedailerin yaşsız yüzlerini gördüğü zaman tanıdığı açıktı. Burada bir tane bulmak onu pek mutlu etmemişti. Al'Seen Hanım'ın kadını "dışarıdan gelmiş bir âlim" olan "Mathwin Hanım" olarak tanıtmasını dinlerken sol gözünün kenarı seğirdi.

Verin, ona yarı uykudaymış gibi gülümsedi. "Büyük zevk," diye mırıldandı. "Chiendelna Evi. O nerede? Kulağa Sınırboyları gibi geliyor."

"O kadar görkemli bir şey değil," diye yanıt verdi Luc çabucak. Kadına ihtiyatlı, küçük bir reverans ile selam verdi.

"Aslında Murandy'de. Küçük, ama eski bir evdir." Geri kalanlar tanıştırılırken gözlerini kadından ayırmakta güçlük çekti.

Tomas'a bakmadı bile. Onun "Mathwin Hanım"ın Muhafızı olduğunu anlamış olmalıydı, ama sanki bunu bağırarak söylemiş gibi aklından çabucak çıkarmıştı. İşte bu çok tuhaftı. Luc kılıcı konusunda ne kadar iyi olursa olsun, kimse bir Muhafız'ı önemsemeyecek kadar iyi olamazdı. Kibir. Adamda on kişiye yetecek kadar vardı. Perrin'i ilgilendirdiği kadarıyla, Faile konusunda kanıtladı bunu.

Luc'un kıza bahşettiği gülümseme kesinlikle kendisine duyduğu güven duygusunun çok ötesindeydi. Hem teklifsiz, hem de son derece sıcaktı. Aslında, aşırı hayranlık dolu ve aşırı sıcaktı. Eğilirken kızın elini iki eline aldı ve kafasının arkasını görmeye çalışıyormuş gibi gözlerinin içine baktı. Perrin bir an kızın dönüp kendisine bakacağını sandı, ama kız bunun yerine sahte bir serinkanlılıkla, yanakları kızararak lordun bakışlarına yanıt verdi ve başını hafifçe eğdi.

"Ben de bir Boru Avcısı'yım, Lordum," dedi, biraz nefes nefese. "Burada bulabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

Luc gözlerini kırpıştırdı ve kızın elini bıraktı. "Belki, Leydim. Boru'nun nerede olduğunu kim bilebilir?" Faile bu ani ilgi yoksunluğu karşısında biraz şaşırdı... belki biraz hayal kırıklığına uğradı.

Perrin, yüzünü ifadesiz tuttu. Kız, Wil al'Seen'e gülümsemek ve aptal lordlara kızarmak istiyorsa, dilediğini yapabilirdi. Kendini dilediği gibi aptal konumuna düşürebilir, yoluna çıkan her adama alık alık bakabilirdi. Demek Luc, Valere Borusu'nun nerede saklı olduğunu bilmek istiyordu. Beyaz Kule'deydi, olduğu yer orasıydı işte. Perrin, sırf sinir içinde dişlerini gıcırdatsın diye adama söylemek istedi.

Luc, al'Seen evindeki diğer konukların kim olduğunu görünce şaşırmışsa, Perrin'e verdiği tepki en azından tuhaftı. Perrin'in yüzünü görünce irkildi; gözlerinde şok ifadesi çaktı. Bir anda yok olmuş, tek gözünün kenarının seğirmesi dışında azametli bir tavırla maskelenmişti. Sorun, hiç mantıklı gelmemesiydi. Luc'u şaşırtan sarı gözleri olmamıştı; Perrin bundan emindi. Daha çok, adam bir şekilde onu tanıyormuş ve burada gördüğüne şaşırmış gibi, ama Perrin bu Luc'la daha önce hiç karşılaşmamıştı. Bundan da fazlası, Luc'un ondan korktuğuna iddiaya girebilirdi. Hiç mantıklı değildi.

"Oğlanların çatıda beklemesini öneren Lord Luc oldu," dedi Jac. "O oğlanlar önceden görmeden hiçbir Trolloc yaklaşamaz."

"Ne kadar önceden?" dedi Perrin kuru kuru. Büyük Lord Luc'un önerileri böyle miydi? "Trolloclar karanlıkta kedi gibi görür. Oğullarınız daha bağıramadan tepenize iner, kapılarınızı tekmelerler."

"Elimizden geleni yapıyoruz," diye havladı Flann. "Bizi korkutmaya çalışmayı bırak. Çocuklar dinliyor. Lord Luc en azından faydalı önerilerde bulunuyor. Trolloclar gelmeden önceki gün benim evimdeydi, herkesin doğru düzgün yerleştirilmesini sağladı. Kan ve küller! O olmasa Trolloclar hepimizi öldürürdü."

Luc ona yöneltilen övgüleri duymuyor gibiydi. Eldivenleri ile uğraşır, onları kılıç kemerinin kurt kafası tokasının arkasına takarken ihtiyatla Perrin'i dinliyordu. Faile de kaşlarını hafifçe çatarak onu dinliyordu. Perrin kızı görmezden geldi.

"Sizi kurtaranların Beyazpelerinler olduğunu sanıyordum, Lewin Efendi. Bir Beyazpelerin devriyesinin tam zamanında gelip Trollocları püskürttüğünü sanıyordum."

"Şey, öyle oldu." Flann elini gri saçlarından geçirdi. "Ama Lord Luc... Beyazpelerinler gelmese biz... En azından o bizi korkutmaya çalışmıyor," diye mırıldandı.

"Demek sizi korkutmuyor," dedi Perrin. "Trolloclar beni korkutuyor. Ve Beyazpelerinler sizin için Trollocları uzak tutuyor. Becerebildiklerinde."

“Beyazpelerinleri mi övüyorsun?” Luc zayıflığını aşağılarmış gibi soğuk bakışlarını Perrin’e dikti. “İnsanların kapılarına çizilen Ejder Dişlerinden kim sorumlu sence? Ah, onların elleri hiç kömür tutmaz, ama arkasında onlar var. Bu iyi insanların evlerine dalıp sorular soruyor, tepedeki çatı onlara aitmiş gibi yanıtlar talep ediyorlar. Ben bu insanların kendilerinin efendisi olduğunu söylüyorum, Beyazpelerinlerin çağırdığında gelecek köpekleri değil. Bırak kırlarda devriye gezsinler –iyi, güzel–, ama kapıda karşılarına dikilin ve onlara kimin topraklarına bastıklarını söyleyin. İşte söylediğim bu. Sen Beyazpelerin köpeği olmak istiyorsan ol, ama bu insanların özgürlüğünü kıskanma.”

Perrin, Luc’un bakışlarına yanıt verdi. “Ben Beyazpelerinler için sevgi beslemiyorum. Beni asmak istiyorlar, yoksa duymamış mıydın?”

Uzun boylu lord, duymamış ya da saldırma hevesliliği içinde unutmuş gibi gözlerini kırpıştırdı. “O zaman amacın tam olarak nedir?”

Perrin adama sırtını döndü ve gidip şöminenin önünde durdu. Luc ile tartışmaya niyeti yoktu. Bırak herkes dinlesin. Hepsi kesinlikle ona bakıyordu. Düşüncelerini söyleyecekti. “Beyazpelerinlere bel bağlamak, Trollocları uzak tutmalarını ummak, Trolloclar saldırırsa geleceklerini ummak zorundasınız. Neden? Çünkü her biriniz elinden geliyorsa kendi çiftliğine tutunmak ya da ona elinden geldiğince yakın kalmak istiyor. Toplanmaya hazır üzümler gibi yüz küçük küme halindesiniz. Öyle olduğunuz sürece, Beyazpelerinlerin Trollocların sizi ezip şarap yapmasını engellemesi için dua ettiğiniz sürece, diledikleri soruları sormalarına ve yanıt talep etmelerine izin vermek dışında seçeneğiniz yok. Masum insanlar tutuklanırken durup izlemek zorundasınız. Yoksa burada Haral ve Alsbet Luhhan’ın Karanlıkdostu olduğunu düşünenler mi var? Ya Natti Cauthon? Bodewhin ve Eldrin?” Abell’ın odada dolanan bakışları herhangi birinin evet demesi için meydan okudu, ama gerek yoktu. Adine Lewin’in dikkati bile Perrin’in üzerindeydi. Luc odaya doluşmuş insanların tepkilerini izlerken dönüp dönüp ona kaş çatıyordu

“Natti, Alsbet ve diğerlerini tutuklamamaları gerektiğini biliyorum,” dedi Wit, “ama artık bitti.” Elini kel kafasından geçirdi ve Abell’a huzursuzca baktı. “Yani herkesi bırakmaları için onları ikna etmek dışında. O zamandan bu yana kimseyi tutukladıklarını duymadım.”

“Bunun bitti anlamına geldiğini mi düşünüyorsun?” dedi Perrin. “Cauthonlar ve Luhhanlarla tatmin olacaklarını mı sanıyorsun? Yakılan iki çiftlikle? Sırada hanginizinki var? Belki yanlış şeyi söylediğiniz için ya da

örnek olasınız diye. Bu eve meşale tutan Trolloclar değil, Beyazpelerinler olabilir. Ya da belki bir gece kapınıza Ejder Dişi çizilebilir. O tür şeylere inanan insanlar var.” Bazı gözler Adine’e kaydı, kadın kıpırdandı ve omuzlarını kaldırdı. “Bunlar yolunuza çıkan her Beyazpelerin için alnınıza dokunmanız gerektiği anlamına gelse bile, bu şekilde yaşayabilir misiniz? Ya çocuklarınız? Trollocların merhametine kalmışsınız, Beyazpelerinlerin merhametine kalmışsınız, size kin duyan herhangi birinin merhametine kalmışsınız. Birilerinin hükmünü kabul ettiğiniz sürece, üçü de olur. Bir kuduz köpeğin sizi bir diğerinden koruyacağını umarak, karanlıkta sıçanların gizlice gelip sizi ısırmayacağını umarak kilerde saklanıyorsunuz.”

Jac endişe içinde, Flann ve Wit ile, odadaki diğer erkeklerle bakıştı. Sonra yavaşça, “Yanlış yaptığımızı düşünüyorsan, senin önerin nedir?” dedi.

Perrin bu soruyu beklemiyordu –kızacaklarından emindi–, ama düşündüklerini anlatmaya devam etti. “İnsanları toplayın. Koyunlarınızı ve ineklerinizi, tavuklarınızı, her şeyi toplayın. Onları toplayın ve güvende olacakları bir yere götürün. Emond Meydanı’na gidin. Ya da daha yakındaki Gözlem Tepesi’ne, ama o zaman Beyazpelerinlerin gözü altında olacaksınız. Orada yirmi, burada elli kişi olduğu sürece Trolloclar için kolay avsınız. Yüz kişi olsanız bir şansınız olur, Beyazpelerinlere boyun eğmenizi gerektirmeyecek bir şans.” Bu beklediği patlamayı getirdi.

“Çiftliğimi tamamen mi terk edeyim?” diye bağırdı Flann, Wit’in, “Sen delisin!” sözlerini duyunca. Her birinden, kardeşlerden ve kuzenlerden sözcükler boşandı.

“Emond Meydanı’na mı gidelim? Zaten her gün tarlaları kontrol etmek dışında bir şey yapamayacak kadar uzaktayım!”

“Her yeri yabani otlar sarar!”

“Zaten nasıl hasat yapacağım, bilmiyorum!”

“...yağmurlar gelirse!..”

“...yeniden inşa etmeye çalışmak!..”

“...tütün çürür!..”

“...kırkma işini de bırakmak!..”

Perrin’in şömine rafına inen yumruğu hepsini susturdu. “İçinde insan olmadığı sürece ben ezilmiş ya da ateşe verilmiş tarla, yakılmış bir ev ya da ahır görmedim. Trolloclar insanlar için geliyor. Her şeyi yaksalar ne olacak? Yeniden ekersiniz. Taş, harç ve tahta yeniden inşa edilebilir. Onu yeniden

inşa edebilir misiniz?” Laila’nın bebeğine işaret etti ve kadın bebeği göğsüne bastırarak, bebeği o tehdit etmiş gibi dik dik Perrin’e baktı. Ama kocasına ve Flann’e fırlattığı bakışlar korku doluydu. Huzursuz bir mırıltı yükseldi.

“Gitmek,” diye mırıldandı Jac, başını iki yana sallayarak. “Bilmiyorum, Perrin.”

“Bu senin seçimin, al’Seen Efendi. Geri döndüğün zaman toprak hâlâ burada olacak. Trolloclar onu alıp götüremez. Aynısı ailen için söylenebilir mi, düşün.”

Mırıltı yükseldi. Birkaç kadın kocalarına dikleniyordu, özellikle de eteğinde bir iki çocuğu olanlar. Erkeklerin hiçbiri itiraz ediyor gibi görünmüyordu.

“İlginç bir plan,” dedi Luc, Perrin’i inceleyerek. Yüzünden, onaylayıp onaylamadığı belli olmuyordu. “İşlerin nasıl yürüyeceğini izleyeceğim. Ve şimdi, al’Seen Efendi, yola çıkmalıyım. Yalnızca nasıl olduğunuzu görmek için uğramıştım.” Jac ve Elisa, adamı kapıya kadar geçirdi, ama diğerleri kendi tartışmalarına, ona dikkat edemeyecek kadar dalmıştı. Luc gergin bir ağızla ayrıldı. Perrin normalde adamın gidişlerinin de gelişleri kadar görkemli olduğunu tahmin ediyordu.

Jac kapıdan doğrudan Perrin’e geldi. “Cesur bir plan seninki. İtiraf etmeliyim, çiftliğimi terk etmeye o kadar hevesli değilim, ama mantıklı konuşuyorsun. Ama Evlatlar nasıl karşılar, bilemiyorum. Bana şüpheci bir topluluk gibi geldiler. Bir araya toplanırsak onlara karşı bir şey planlıyormuşuz gibi görünebilir.”

“Bırak öyle düşünsünler,” dedi Perrin. “İnsanlarla dolu bir köy, Luc’un tavsiyesine uyup kendi işlerine bakmalarını söyleyebilir onlara. Yoksa Beyazpelerinlerin iyi niyetini korumak için savunmasız kalmanın daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır. Hayır, demek istediğini anlıyorum. Beni ikna ettin. Görünüşe göre başka herkesi de.”

Doğru gibiydi. Tartışma mırıltıları sönüyordu, fakat bunun nedeni herkesin hemfikir görünmesi değildi. Kızlarına yüksek sesle hemen toplanmaları emri veren Adine bile Perrin’e, gönülsüzce baş sallayarak onayladı.

“Ne zaman gitmeyi düşünüyorsunuz?” diye sordu Perrin Jac’a.

“Herkes hazır olur olmaz. Gün batmadan Jon Gaelin’in Kuzey Yolu’ndaki yerine ulaşabiliriz. Jon’a ve Emond Meydanı’ndaki herkese

söylediklerini anlatırım. Orası Gözlem Tepesi’nden daha iyi. Trolloclar kadar Beyazpelerinlerin çizmelerinin altından da çıkmak istiyorsak, burunlarının dibinde oturmamak en iyisi.” Jac bir parmağıyla saçlarını kaşıdı. “Perrin, Evlatların Natti Cauthon ve kızlara ya da Luhhanlara gerçekten zarar vereceklerini düşünmüyorum, ama beni endişelendiriyor. Ya bizim bir entrika çevirdiğimizi düşünürlerse, kim bilebilir?”

“Onları elimden geldiğince çabuk kurtarmayı düşünüyorum, al’Seen Efendi. Ve Beyazpelerinlerin tutukladığı başkalarını da.”

“Cesur bir plan,” diye tekrarladı Jac. “Eh, gün batmadan Jon’un yerine ulaşmak istiyorsam herkesi harekete geçirsem iyi olacak. Işık’la git, Perrin.”

“Çok cesur bir plan,” dedi Verin. Al’Seen Efendi arabaların çıkarılması ve herkesin taşıyabileceği her şeyi paketlemesi için emirler bağırarak uzaklaşırken yaklaşmıştı. Kadın başını bir yana eğerek Perrin’i ilgiyle inceledi, ama yanındaki Faile’den daha fazla değil. Faile, onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

“Neden herkes öyle deyip duruyor, anlamıyorum,” dedi Perrin. “Planı kastediyorum. Luc saçmalıyordu. Kapına dayanan Beyazpelerinlere meydan okumak. Oğlanların çatıda Trolloc nöbeti tutması. Felakete açık iki kapı. Benim tek yaptığım işaret etmekti. Bunu baştan yapmalıydılar. O adam...” Luc’un sinirine dokunduğunu söyleyecekken durdu. Faile oradayken olmaz. Kız yanlış anlayabilirdi.

“Elbette,” dedi Verin rahatça. “Daha önce işlemesini görme fırsatım olmamıştı. Ya da belki olmuştur, ama ben fark etmemişimdir.”

“Sen neden bahsediyorsun? Neyin işlemesi?”

“Perrin, sen geldiğinde bu insanlar ne pahasına olursa olsun buraya tutunmaya kararlıydılar. Sen onlara mantık ve güçlü duygular verdin, ama aynı şeyleri ben söylesem fikirlerini değiştirebilir miydim? Ya da Tam ya da Abell söylese? Aramızda İki Nehir halkının ne kadar inatçı olabildiğini en iyi sen biliyorsun. Sensiz İki Nehir’de olacak olayların akışını değiştirdin. Söylenen birkaç sözle... sinirle söylenen birkaç sözle. *Ta’veren*’ler gerçekten başka insanların yaşamlarını kendi desenlerine çekiyorlar. Büyüleyici. Rand hakkında bir kez daha gözlem yapmayı gerçekten isterdim.”

“Her ne ise,” diye mırıldandı Perrin, “iyilikleri için. Bir yere toplanmış ne kadar çok insan olursa, o kadar güvende olurlar.”

“Elbette. Kılıcın Rand’da olduğunu anlıyorum?”

Perrin kaşlarını çattı, ama ona söylememek için sebep yoktu. Kadın Rand'ı ve Tear'ın onun için ne anlama geldiğini biliyordu. "Evet."

"Alanna'ya dikkat et, Perrin."

"Ne?" Aes Sedai'nin hızla konu değiştirmesi Perrin'in kafasını karıştırmaya başlamıştı. Özellikle de ona kendisinin önceden düşündüğü ve ondan sakladığını sandığı şeyleri söylemesi. "Neden?"

Verin'in yüzü değişmedi, ama aniden kara gözleri parlayarak keskinleşti. "Beyaz Kule'de pek çok... tasarı var. Hepsi kötücül değil, şimdiye dek, ama bazen çok geç olana kadar anlamak güç. Ve en iyileri bile bazen dokudaki birkaç ipliğin kopmasına, sepet yapılırken birkaç sazın kırılıp atılmasına sebep olabilir. Bir *ta'veren* pek çok olası planda faydalı bir saz olabilir." Kadın aynı anilikle, çevresindeki kargaşaya şaşkın şaşkın bakmaya başladı. Sanki bir kitaba ya da kendi düşüncelerine gömülmüşken, gerçek dünyada olduğu zamana göre daha yerinde hissedermiş gibi. "Ah, şuna bak. Al'Seen Efendi hiç zaman kaybetmiyor, değil mi? Bakalım atlarımızı getirecek birini bulabilecek miyim?"

Kahverengi Aes Sedai uzaklaşırken Faile ürperdi. "Aes Sedailer bazen beni... huzursuz ediyor," diye mırıldandı.

"Huzursuz mu ediyor?" dedi Perrin. "Çoğu zaman beni korkudan öldürecek gibi oluyorlar."

Kız yumuşak sesle güldü ve gözlerini ceketinin düğmesine dikerek düğmeyle oynamaya başladı. "Perrin, ben... aptallık... ettim."

"Ne demek istiyorsun?" Kız başını kaldırıp baktı –düğmeyi çekip koparmak üzereydi– ve Perrin telaşla ekledi: "Sen, tanıdığım en az aptal insanlardan birisin." 'Çoğunlukla' diye ekleyemeden ağzını kapatıp sustu ve kız sustuğuna memnun oldu.

"Bunu söylemen çok hoş, ama ettim işte." Kız ceket düğmesini okşadı ve ceketini düzeltmeye başladı... ki hiç gerek yoktu... klapalarını düzeltti... buna da gerek yoktu. "Çok aptalca davrandın," dedi. Çok hızlı konuşuyordu. "Sırf o genç adam bana baktı diye... aslında çok çocuksu; hiç sana benzemiyor... ve ben de seni kıskandırmak istedim... birazcık... ben de Lord Luc'u cazip bulmuş gibi yaptım... yalnızca numaraydı. Yapmamalıydım. Beni affedecek misin?"

Perrin sözcük yığınını kafasında düzenlemeye çalıştı. Wil'i çocuksu bulması iyiydi –delikanlı sakal uzatmaya kalksa muhtemelen seyrek olurdu–, ama Wil'in bakışlarına nasıl karşılık verdiğinden bahsetmemişti. Ve Luc'u cazip bulması yalnızca numaraysa, neden o şekilde kızarmıştı?

“Elbette seni affediyorum,” dedi Perrin. Kızın gözlerinde tehlikeli bir ışık belirdi. “Yani, affedecek bir şey yok.” Işık daha da sıcak parladı. Kız ondan ne söylemesini istiyordu? “Sen beni affedecek misin? Seni kendimden uzaklaştırmaya çalışırken söylememem gereken şeyler söyledim. Bunu affedebilecek misin?”

“Affedilmesi gereken bazı şeyler mi *söyledin?*” dedi kız tatlı tatlı ve Perrin başının belada olduğunu anladı. “Neydi acaba, hatırlamıyorum, ama bir düşünürüm.”

Düşünür mü? Asil biri gibi konuşmuştu; belki de babası bir lord için çalışıyordu, böylece kız leydilerin nasıl konuştuğunu öğrenmişti. Perrin’in, kızın ne demek istediği konusunda en ufak fikri yoktu. Ve anladığı zaman da anlamamış olmayı dileyecekti, bundan emindi.

Arabalara bağlanan atlar, neleri götürüp neleri götüremeyecekleri üzerine tartışan insanlar, tavuk, kaz kovalayan ve arabalara yüklemeden önce ayaklarını bağlayan çocuklar arasında Çevik’in eyerine tırmanmak oldukça rahatlatıcıydı. Oğlanlar sığırları doğuya doğru sürmeye başlamışlardı bile ve başkaları koyunları ağıldan çıkarıyordu.

Faile içeride söylenenlerden bahsetmedi. Gerçekten de Perrin’e gülümsedi, buradaki koyunları Saldaea’dakilerle karşılaştırdı. Kızlardan biri küçük bir kırmızı çiçek demeti getirdiğinde, bazılarını Perrin’in sakalına takmaya çalıştı ve delikanlının onu durdurmak için gösterdiği çabalara güldü. Kısacası, Perrin’in ödünü patlattı. Delikanlının Cauthon Efendi ile bir kez daha konuşması gerekecekti.

“Işıkla gidin,” dedi al’Seen Efendi ona bir daha yola çıkmaya hazır olduklarında. “Ve oğlanlara göz kulak olun.”

Genç adamlardan dördü, Tam ve Abell’ınkiler kadar iyi olmayan kaba tüylü atlar üzerinde onlarla gelmeye karar vermişti. Perrin onlara neden kendisinin bakması gerektiğini bilemiyordu. Hepsi ondan büyüktü, ama fazla da büyük değil. Wil al’Seen ve Jac’ın oğullarından biri olan kuzeni Ban, iki de Lewin gelmişti; Tell ve Dannil, Flann’e o kadar benziyorlardı ki, yeğenleri değil oğulları sanılabilirdi. Perrin onları vazgeçirmeye çalışmıştı, özellikle de Cauthonları ve Luhhanları Beyazpelerinlerden kurtarma çabasına katılacaklarını açıkladıkları zaman. Delikanlılar, Işığın Evlatları’nın kampına at sürmek ve herkesin iade edilmesini talep etmekten ibaret sanıyor gibiydiler. Tell bu duruma, meydan okuduğumuzu gösterme, diyordu ve Perrin’in tüylerini diken diken ediyordu. Çok fazla âşık hikâyesi. Luc gibi aptalları çok fazla dinlemişlerdi. Wil’in başka bir sebebi

olduğunu tahmin ediyordu, ama delikanlı, Faile yokmuş gibi davranıyordu. Diğerleri yeterince kötüydü zaten.

Kimse itiraz etmedi. Tam ve Abell yalnızca hepsinin taşıdıkları yayları kullanmayı bilip bilmedikleri, atlarının üzerinde kalıp kalamayacakları hakkında endişelenmiş gibiydiler ve Verin küçük defterine notlar alarak gözlemekle yetindi. Tomas, eğleniyormuş gibiydi. Faile küçük, kırmızı çiçeklerden bir taç örmekle meşguldü. Daha sonra, tacın Perrin için yapıldığı anlaşıldı. Perrin içini çekerek çiçekleri eyer kaşına taktı. “Onlara elimden geldiğince göz kulak olurum, al’Seen Efendi,” diye söz verdi.

Al’Seen çiftliğinden bir buçuk kilometre ötede, Gaul, Bain ve Chiad aniden bir çalılıkta belirdiğinde ve onlara katılmak için koşmaya başladığında, Perrin dörtlüden bir ikisini kaybedebileceğini düşündü. Aiel mızraklarına. Wil ve arkadaşları Aiellere bir kez bakmış, sonra telaşla yaylarına ok takmaya başlamışlardı; Aieller hızlarını düşürmeden mızraklarını kaldırmış, peçelerini takmışlardı. İşleri düzeltmek birkaç dakikalarını aldı. Anladıkları zaman Gaul ve iki Mızrağın Kızı bunu harika bir espri saydılar ve gürültüyle kahkahalar attılar ve bu Lewinleri ve al’Seenleri, üçünün Aiel ve iki tanesinin kadın olduğunu anlamak kadar çok altüst etti. Wil Bain ve Chiad’a bir gülümseme bahşetti, iki Kız bakıştılar ve birbirlerine kısaca baş salladılar. Perrin’in orada neler olup bittiği konusunda bir fikri yoktu, fakat Wil gırtlağını kestirmeye çalışmadığı sürece kendi hallerine bırakmaya karar verdi. Aiel kadınlardan biri hançerini çıkartmaya karar verene kadar zaman vardı. Hem, Wil’e gülümsemesi konusunda bir iki şey öğretirdi.

Perrin Gözlem Tepesi’ne elinden geldiğince çabuk gitmeyi planlıyordu, fakat al’Seen evinin bir buçuk kilometre kadar kuzeyindeki çiftliklerden birinden dağınık baca dumanı bulutları yükseldiğini gördü. Tam onları uzaktan geçiriyordu, bu yüzden çiftlik evinin çevresindeki insanları yalnızca belirsiz şekiller olarak görüyorlardı. Perrin dışındaki herkes; o avludaki çocukları bile görebiliyordu. Ve en yakın komşu Jac al’Seen’di. Şimdiye dek o olmuştu. Perrin duraksadı, sonra Çevik’i çiftliğe doğru topukladı. Bir işe yarayacağından değil, ama denemek zorundaydı.

Tam kaşlarını çatarak. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Onlara al’Seen Efendi’ye verdiğim tavsiyeyi vermeye. Fazla zaman almaz.”

Tam başını salladı ve diğerleri de onunla döndü. Verin düşünceli düşünceli Perrin’i inceliyordu. Aieller çiftliğe yaklaşınca beklemek üzere

kuzeye döndüler. Gaul Kızlardan biraz ayrı koşuyordu.

Perrin, Torfinnleri tanımıyordu, onlar da onu tanımıyordu, ama yabancıların yarattığı şaşkınlık geçtiğinde ve Tomas, Verin ve Faile'in incelenmesi bittiği zaman Perrin şaşkınlık içinde hepsinin onu dinlediğini, grup yoluna devam etmeden önce iki yük arabasına ve bir çift yüksek tekerlekli saman arabasına atlarını bağladıklarını gördü.

Yolları onları çiftlik evlerine ve beş evden oluşan bir topluluğa yaklaştırdığı zaman üç kez daha durdular ve yine aynı şeyler oldu. İnsanlar çiftliklerini terk edemeyeceklerini söyleyerek itiraz ettiler, ama Perrin her seferinde arkasında bir toparlanma ve hayvanları toplama telaşı bıraktı.

Bir şey daha oluyordu. Wil, kuzeni ve Lewinlerin çiftliklerdeki genç adamlarla konuşmasını engelleyemiyordu. Grupları on üç kişi arttı, Torfinnler, al'Dailer, Ahanlar ve Marwinler de katıldı. Yaylarla silahlanmışlar, uyumsuz görünüşlü midilliler, saban atları sürüyorlardı ve hepsi Beyazpelerinlerin tutsaklarını kurtarmaya can atıyordu.

O kadar rahat gitmiyordu elbette. Wil ve al'Seen çiftliğinden gelen diğerleri, Perrin'in yeni gelenleri Aieller hakkında uyarmasının ve onları yerinde sıçrarken görüp eğlenmelerini engellemesinin haksızlık olduğunu düşünmüşlerdi. Adamlar yine de Perrin'i rahatsız edecek kadar çok sıçramışlardı ve her çalıya, her ağaç topluluğuna nasıl baktıklarına bakılırsa, o ne derse desin, daha fazla Aiel olması gerektiğini düşünüyorlardı. Başta Wil Torfinnlere ve kalanlara efendilik taslamaya kalkmıştı. Perrin'e ilk katılan o olduğu ve diğerleri daha sonra geldiği için buna hakkı olduğunu iddia ediyordu... aslında ilk katılanlardan biri, diye itiraf etti Ban ve Lewinler ona dik dik bakınca.

Perrin onları aynı büyüklükte iki gruba bölüp, başlarına Dannil ve Ban'i geçirerek tartışmaya son verdi, ama başlangıçta bunun için de homurdandılar. Al'Dailer, önderlerin yaşa göre seçilmesi gerektiğini düşünüyordu –yaşça en büyük Bili al'Dai idi– ve diğerleri en iyi iz sürücü olarak Hu Marwin'i ve en iyi atıcı olarak Jaim Torfinn'i aday gösterdiler ve Kenley Ahan da Beyazpelerinler gelmeden önce Gözlem Tepesi'ne sık sık gitmişti ve çevreyi iyi biliyordu. Hepsi bunu eğlence sanıyor gibiydi. Tell'in meydan okuma konusundaki deyişi birkaç kez tekrarlandı.

Sonunda Perrin soğuk bir öfke içinde onlara döndü ve herkesi iki ağaç kümesi arasındaki çimenlikte durmaya zorladı. "Bu bir oyun değil. Bel Tine dansı da değil. Size söyleneni yapın, yoksa eve dönüyorsunuz. Zaten ne işe yarayacaksınız, bilmiyorum ve siz ne yaptığınızı bilmiyorsunuz diye

kendimi öldürtmeye de niyetim yok. Şimdi dizilin ve sesinizi kesin. Bir gardıropta toplanmış Kadın Kurulu gibisiniz."

Denileni yaptılar. Ban ve Dannil'in arkasında iki sıra oluşturdular. Wil ve Bili sıkkın sıkkın kaşlarını çatıyorlardı, ama her ne itirazları varsa, kendilerine sakladılar. Faile, Perrin'e onaylarca başını salladı, Tomas da öyle. Verin her şeyi pürüzsüz, okunması imkânsız bir yüzle izliyordu, kuşkusuz bir *ta'veren*'i iş başında izlediğini düşünüyordu. Perrin kadına tanıdığı bir Shienarlının, Uno adında bir askerin yapacağını düşündüğü şeyi yaptığını söylemeye gerek duymadı; ama kuşkusuz Uno daha sert sözler kullanırdı.

Gözlem Tepesi'ne yaklaştıkça çiftlikler sıklaştı, ev toplulukları arasındaki mesafe gittikçe azaldı ve sonunda Emond Meydanı yakınında olduğu gibi aralıksız görülmeye başladılar, dar yollar, patikalar ve araba yollarıyla bölünen çalı çitli ya da taş duvarlı tarlalardan oluşan bir yama battaniye gibi. Dört çiftlikte durmalarına rağmen hava hâlâ aydınlıktı, erkekler hâlâ ekinlerde çalışıyor, oğlanlar gecelemek üzere koyunları ve sığırları otlaktan getiriyorlardı. Bugünlerde kimse hayvanlarını dışarıda bırakmıyordu.

Tam, Perrin'in insanları uyarmayı bırakmasını önerdi ve delikanlı gönülsüzce kabul etti. Burada hepsi Gözlem Tepesi'ne gider ve Beyazpelerinlere haber verirdi. Arka yollarda yolculuk eden yirmi kişilik bir grup yeterince dikkat çekiyordu zaten, ama insanların çoğu bakmak dışında bir şey yapamayacak kadar meşguldü. Ama eninde sonunda yapılması gerekecekti ve ne kadar erken yapılırsa o kadar iyiydi. İnsanlar kırlarda kaldığı sürece Beyazpelerinlerin korumasına ihtiyaç duyacaklardı ve o zaman Beyazpelerinler İki Nehir'de bırakmak istemeyecekleri bir mevzi elde etmiş olurdu.

Perrin, Beyazpelerin devriyelerine karşı gözünü açık tutuyordu, ama Kuzey Yolu'nda, güneye giden bir toz bulutu dışında hiçbir şey görmedi. Bir süre sonra Tam atlarından inip öyle ilerlemeyi önerdi. Yaya olarak görülme olasılıkları daha azdı ve çitler, hatta alçak taş duvarlar biraz koruma sağlardı.

Tam ve Abell Beyazpelerin kampını iyi gören bir ağaç kümesi biliyordu: meşe, ekşisakız ve meşinyapraklardan oluşan, Gözlem Tepesi'nin sekiz yüz metre kadar güneyinde ve batısında, açık bir arazide yüz elli iki yüz hektarlık bir ağaçlık. Telaş içinde güneyden girdiler. Perrin kimsenin

ağaçlığa girmelerini görmediğini umuyordu, neden çıkmadıklarını merak edecek ve bu konuda yorum yapacak hiç kimse.

“Burada kalın,” dedi Wil ve diğer genç adamlara, onlar atlarını dallara bağlamaya çalışırken. “Yaylarınız elinizde olsun ve bir bağırış duyarsanız kaçmaya hazır bekleyin. Ama benim bağırdığımı duyana kadar kıpırdamayın. Ve aranızda gürültü yapacak olursa, kafasını bir örs gibi döverim. Bakmak için buradayız, kör boğalar gibi dolanarak Beyazpelerinleri üzerimize çekmek için değil.” Genç adamlar sinirli sinirli yaylarını elleyerek başlarını salladılar. Belki de ne yaptıklarını kavramaya başlamışlardı. Işığın Evlatları İki Nehirlilerin silahlanarak grup halinde yakınlarında dolanmalarını hoş karşılamayabilirdi.

“Sen hiç askerlik yapmış mıydın?” diye sordu Faile alçak sesle. “Babamın... korumalarından bazıları öyle konuşur.”

“Ben bir demirciyim,” dedi Perrin gülerek. “Askerlerin nasıl konuştuğunu duydum. Ama işe yarıyor.” Wil ve Bili bile huzursuzca bakınıyor, yerlerinden kıpırdamaya cesaret edemiyorlardı.

Perrin ve Faile Tam ile Abell’ın peşinden ağaçtan ağaca kayarak Aiellerin ağaçlığın kuzey ucunda çökmüş, bekledikleri yere gittiler. Verin ve Tomas da oradaydı. Çalılar onları saklayacak, ama gözlemelerini engellemeyecek ince bir yaprak perdesi oluşturmuştu.

Beyazpelerin kampı Gözlem Tepesi’nin eteklerinde, kendi başına bir köy gibi uzanıyordu. Bazıları zırhlı yüzlerce adam uzun, düz çadır sıralarının arasında dolaşıyorlardı. Doğuda ve batıda, beş sıra halinde at bağlanan halatlar dizilmişti. Hayvanların eyerlerinin indiriliyor ve atların tımarlanıyor olması devriyelerin görevlerini bitirdiğini gösteriyordu. Belki yüz atlı ikişer ikişer sıralanmış, titiz ve dinç, mızrakları aynı açıda eğilmiş, Suormanı’na doğru hızla yürüyorlardı. Kampın çevresinde beyaz pelerinli nöbetçiler kargılarını mızrak gibi omuzlamış, cilalı miğferleri batan güneş altında çakarak ileri geri yürüyorlardı.

Perrin’in kulaklarına bir gümbürtü geldi. Batıda yirmi adam belirdi, Emond Meydanı yönünden dörtnala çadırlara doğru ilerlediler. Perrin’in grubunun geldiği yönden geliyorlardı. Birkaç dakika daha gecikseler kesinlikle görülürlerdi. Bir boru öttürüldü ve adamlar yemek pişirmek için yakılmış ateşlere yaklaşmaya başladılar.

Bir yanda çadırları gelişigüzel dikilmiş, daha küçük bir kamp vardı. Çadırların bazıları halatlarına asılarak yatmışlardı. Orada her kim kalıyorduysa, çoğu artık gitmişti. Kısa bir halata bağlı, kuyruklarını

sineklere sallayan birkaç at orada hâlâ kalanlar olduğuna dair tek işaretti. Beyazpelerinler değil. Işığın Evlatları o kamp için fazla düzenliydi.

Ağaçlıkla iki çadır grubu arasında otlar ve yabançiçekleriyle kaplı boş bir arazi vardı. Büyük olasılıkla yerel çiftçiler otlak olarak kullanıyordu. Ama şimdi değil. Oldukça düz bir araziydi. O devriye gibi dörtnala at süren Beyazpelerinler bir dakikada aşabilirdi.

Abell Perrin'in dikkatini büyük kampa çekti. "Ortadaki şu çadırı görüyor musun, iki yanında birer nöbetçi duranı? Seçebiliyor musun?" Perrin başını salladı. Alçalan güneş doğuya doğru keskin gölgeler düşürüyordu, ama Perrin yeterince görebiliyordu. "Natti ve kızlar orada. Luhhanlar da. Girip çıktıklarını gördüm. Teker teker ve tuvalete gidiyor olsalar bile nöbetçilerle."

"Geceleyin üç kez gizlice yaklaşmaya çalıştık," dedi Tam, "ama kampın çevresini çok sıkı koruyorlar. Son seferinde zor kaçtık."

Elini karınca yuvasına sokmak ve ısırılmadan çıkarmak gibi olacaktı. Perrin yayını dizlerine yatırarak yüksek bir meşinyaprağın dibine oturdu. "Bir süre düşünmek istiyorum. Al'Thor Efendi, Wil ve arkadaşlarının yerleşmesini sağlar mısınız? Kimse eve kaçma fikrini aklına getirmesin. Büyük olasılıkla düşünmeden doğrudan Kuzey Yolu'na çıkarlar ve araştırmak için elli Beyazpelerin tepemize üşüşür. Yanında yiyecek getirmeyi akıl etmiş biri varsa, bir şeyler yesinler. Kaçmamız gerekirse gecenin kalanını at üstünde geçirebiliriz."

Aniden emir verdiğini fark etti, ama özür dilemeye çalıştığı zaman Tam sırıttı ve şöyle dedi: "Perrin, sen Jac'ın evinde idareyi ele aldın. Ne yapılması gerektiğini gören daha genç bir adamın önderliğinde ilk kez hareket etmiyorum."

"İyi iş çıkarıyorsun, Perrin," dedi Abell. Sonra, iki yaşlı adam, ağaçların arasında kayboldu.

Perrin şaşkın şaşkın sakalını sıvazladı. İdareyi ele mi almıştı? Şimdi düşününce, al'Seen çiftliğinden ayrıldıklarından beri ne Tam, ne de Abell, bir karar vermemişti, yalnızca önerilerde bulunmuş, kararı ona bırakmışlardı. O zamandan bu yana ikisi de ona "evlat" dememişti.

"İlginç," dedi Verin. Küçük defterini yine çıkarmıştı. Perrin, kadının yazdıklarını okuma şansı bulabilmeyi diledi.

"Yine aptallık etmemem için beni uyaracak mısın?" dedi.

Kadın yanıt vermek yerine düşünceli bir sesle, "Şimdi ne yapacağını görmek daha da ilginç olacak. Rand al'Thor gibi dünyayı temellerinden

oynattığın söylenemez, ama İki Nehir'i oynattığın kesin. Onu nereye götürdüğün konusunda en ufak fikrin var mı, merak ediyorum," dedi.

"Ben yalnızca Luhhanları ve Cauthonları kurtarmayı düşünüyorum," dedi Perrin öfkeyle. "O kadar!" Trolloclar dışında. Başını meşinyaprağın gövdesine dayadı ve gözlerini kapattı. "Ben yalnızca ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyorum. İki Nehir olduğu yerde kalacak."

"Elbette," dedi Verin.

Perrin kadının uzaklaştığını duydu, o ve Tomas terlikler ve çizmeler içinde, geçen sene dökülen yapraklarla kaplı zeminde yumuşak seslerle uzaklaştılar. Perrin gözlerini açtı. Faile ikilinin arkasından bakıyordu ve hiç hoşnut görünmüyordu.

"Seni rahat bırakmayacak," diye mırıldandı. Perrin'in eyerinde bıraktığı taç elinden sarkıyordu.

"Aes Sedailer hiç rahat bırakmaz," dedi Perrin ona.

Kız meydan okuyan bir bakışla ona döndü. "Herhalde onları bu gece kurtarmayı düşünüyorsundur."

Hemen yapılması şarttı. Çünkü uyarılar yapa yapa gelmişti ve insanlar, onları kimin söylediğini biliyordu. Belki Beyazpelerinler tutsaklara zarar vermezdi. Belki. Beyazpelerin merhametine ancak bir atı fırlatabileceğine inandığı kadar inanıyordu. Gaul'a baktı, adam başını salladı.

"Tam al'Thor ve Abell Cauthon ıslaktopraklılar için iyiler, ama bu Beyazpelerinlerin karanlıkta hareket edenleri göremeyecek kadar katı olduğunu düşünüyorum. Düşmanlarının kalabalık ve görülebilecek şekilde geleceklerini sanıyorlar."

Chiad, eğlenti dolu gri gözlerini Aiel'e çevirdi. "O zaman, rüzgâr gibi hareket etmeyi mi planlıyorsun, Taş Köpek? Bir Taş Köpek'in hafif adımlar atmaya çalışmasını seyretmek eğlenceli olacak. Mızrak-kardeşim ve ben tutsakları kurtardığımız zaman, belki seni de almak için döneriz. Yolunu kendi başına bulamayacak kadar yaşlandıysan." Bain kızın koluna dokundu ve Chiad alev saçlı kadına şaşkınlık içinde baktı. Bir an sonra, güneş yanığı teni hafifçe kızardı. İki kadın bakışlarını Faile'e çevirdi, ama o başını kaldırmış, kollarını kavuşturmuş, Perrin'i izlemeye devam ediyordu.

Perrin derin bir nefes aldı. Kıza gelmesini istemediğini söylerse, Bain ve Chiad da gelmezdi. Hâlâ Perrin'le değil Faile ile birlikteymişler gibi davranıyorlardı. Belki Faile de öyle. Belki Perrin ve Gaul yalnız başlarına yapabilirlerdi, ama Perrin, Faile istemiyorsa onu kalmaya nasıl ikna edeceğini bilemiyordu. Faile Faile'di ve büyük olasılıkla gizlice peşlerinden

gelirdi. “Bana yakın kal,” dedi ona kararlılıkla. “Ben tutsakları kurtarmak istiyorum, arkamda yeni bir tane bırakmak değil.”

Kız kahkaha atarak omzunu onun kolunun altına soktu. “Sana yakın kalmak güzel bir fikir gibi görünüyor.” Kırmızı çiçeklerden oluşan tacı delikanlının başına geçirdi ve Bain güldü.

Perrin gözlerini yuvarladı; o şeyin alnından sarktığını görebiliyordu. Aptal gibi görünüyor olmalıydı. Ama yerinde bıraktı.

Güneş bal içinde bir boncuk gibi ağır ağır battı. Abell biraz ekmek ve peynir getirdi –o kahraman özentilerinin yarısı hiç yiyecek getirmemişti–; yedi ve bekledi. Gece çöktü, yükselen ay ile aydınlanıyordu, ama gelip geçen bulutlarca karartılıyordu. Perrin bekledi. Beyazpelerin kampında ve Gözlem Tepesi’nde ışıklar söndü, geriye yalnızca karanlık tepeye saçılmış birkaç aydınlık pencere kaldı. Perrin; Tam, Faile ve Aielleri çevresine topladı. Herkesin yüzünü açıkça görebiliyordu. Verin dinleyebilecek kadar yakında duruyordu. Abell ve Tomas diğer İki Nehirlilerin yanındaydı ve sessiz kalmalarını sağlıyorlardı.

Perrin talimatlar verirken biraz tuhaf hissetti, bu yüzden basit tuttu. Tam, Perrin tutsaklarla döndüğü anda yola çıkmak üzere herkesi hazır bekletecekti. Neler olduğunu anlar anlamaz Beyazpelerinler peşlerine düşeceklerdi. Bu yüzden saklanacak bir yer gerekliydi. Tam öyle bir yer biliyordu, Batıormanı’nın kenarında boş bir çiftlik evi.

“Elinizden geliyorsa kimseyi öldürmemeye çalışın,” diye Aielleri uyardı Perrin. “Beyazpelerinler tutsaklarını kaybettikleri için yeterince kızmış olacaklar. Adam da kaybederlerse güneşi ateşe verirler.” Gaul ve Kızlar, bunu dört gözle bekliyormuş gibi görünerek başlarını salladılar. Tuhaf insanlar. Gecenin içinde kayboldular.

“Dikkat et,” dedi Verin ona yumuşak sesle, Perrin yayını sırtına asarken. “*Ta’veren* ölümsüz demek değildir.”

“Tomas’ın yardımı dokunurdu, biliyor musun.”

“Bir kişi daha olsa fark eder miydi, sence?” dedi kadın düşünceli düşünceli. “Dahası, onun için başka işlerim var.”

Perrin başını iki yana sallayarak ağaçlıktan çıktı ve çalıları geçer geçmez dizleri ve dirsekleri üzerinde, yere dümdüz yapıştı. Faile yanında onu taklit etti. Otlar ve yabançiçekleri onları gizleyecek kadar yüksekti. Perrin kız yüzünü göremediği için memnundu. Çılgınca korkuyordu. Kendisi için değil, ona bir şey olur diye...

Kayan iki ay gölgesi gibi açık arazide süründüler, ilk çadır sırasından biraz ötede, nöbetçilerin pelerinleri ay ışığı altında parlayarak ileri geri yürüdüğü yere on adım kala Perrin'in işaretiyle durdular. Tam önlerinde iki nöbetçi yüz yüze geldi ve ayaklarını yere vurarak durdular.

"Gecenin içinde her şey yolunda," diye bildirdi biri. "Işık bizi aydınlatsın ve Gölge'den korusun."

"Gecenin içinde her şey yolunda," diye yanıt verdi öteki. "Işık bizi aydınlatsın ve Gölge'den korusun."

Topuklarının üzerinde döndüler ve sağa sola bakmadan yürüyüp gittiler.

Perrin, her birinin on ikişer adım atmasını bekledi, sonra Faile'in koluna dokundu ve nefes almaya bile cesaret edemeden doğruldu. Kızın nefeslerini de duyamıyordu. Ayak uçlarında çadırların arasında seğirttiler. İlk sırayı geçer geçmez yine yere yattılar. İçeride adamlar horluyor, uykularında mırıldanıyordu. Bunun dışında kamp sessizdi. Nöbetçilerin ayaklarını yere vurmaları açıkça işitilebiliyordu. Havada söndürülmüş ateşlerin kokusu, kanvas, at ve insan kokuları asılıydı.

Perrin sessizce Faile'e takip etmesini işaret etti. Karanlıkta çadır halatları dikkatsiz ayaklar için tuzak oluşturuyordu. Ama Perrin onları açıkça görebiliyordu ve aralarında dolanıyordu.

Tutsakların çadırını kafasında işaretlemişti ve ihtiyat içinde o tarafa yöneldi. Kampın merkezine yakın. Oraya kadar uzun bir yol ve dönerken yine uzun bir yol.

Yere çarpan çizmelerin sesi, Faile'in homurdanması, tam zamanında dönmesini sağladı ve Luhhan Efendi kadar iri, beyaz pelerinli bir şekil tarafından yere yıkılmasını engelledi. İkisi yere yuvarlanırken demirden parmaklar boğazına gömüldü. Perrin bir eliyle adamın çenesini yakaladı, başını arkaya ittirdi ve adamı üzerinden atmaya çalıştı. Boğazındaki parmakları sökmeye çalışarak adamın kaburgalarını yumrukladı ve adamın homurdanmasına sebep oldu, ama bunun dışında etki yaratmadı. Kanı kulaklarında kükrüyordu; görüş alanı daraldı, yanlardan karanlık kaplamaya başladı. Baltasını bulmaya çalıştı, ama parmakları uyuşmuştu.

Aniden adam irkildi ve üzerine yığıldı. Perrin gevşek bedeni üzerinden attı ve tatlı gece havasından derin derin içine çekti.

Faile bir odun parçasını kenara atarak kafasını ovaladı. "Beni yere indirdikten sonra endişelenmeye değer bulmadı," diye fısıldadı.

"Aptalın tekiymiş," diye fısıldayarak karşılık verdi Perrin. "Ama güçlü bir aptal." O parmakların izini boynunda günlerce hissedecekti. "Sen iyi

misin?"

"Elbette. Porselen biblo değilim."

Perrin zaten öyle düşünmüyordu.

Telaşla baygın adamı çadırın kenarına çektiler ve kısa zamanda bulunmayacağını umarak adamın beyaz pelerinini çıkardılar, yedek kirişler ile ellerini ve ayaklarını bağladılar. Adamın cebinden çıkan mendili ağzına tıktılar. Çok temiz değildi, ama bu onun suçuydu. Perrin yayını başının üzerine kaldırarak pelerini omuzlarına geçirdi. Başka biri onları görecek olsa, belki aralarından biri sanırlardı. Pelerinin göğsündeki güneş patlamasının altında altın bir düğüm vardı. Bir subay. Çok daha iyi.

Çadırların arasından açık açık, hızla yürüdü. Gizlenmiş ya da değil, o adam her an bulunabilir, alarm verilebilirdi. Faile yanında bir gölge gibi kayıyor, Perrin gibi kampta yaşam işareti arıyordu. Kayan ay gölgeleri çadırların arasındaki boşlukları Perrin'in gözlerinden gizliyordu.

Tutsakların çadırına yaklaştıklarında nöbetçileri heyecanlandırmamak için yavaşladı; bu tarafta beyaz pelerinli bir adam duruyordu ve çadırın sivri tepesinin arkasında bir başkasının parlak kargı ucu yükseliyordu.

Aniden o kargı ucu kayboldu. Ses gelmemişti. Düşüvermişti.

Bir yürek atımı kadar süre sonra iki karanlık leke aniden peçeli Aieller oluverdi ve ikisi de Gaul olamayacak kadar kısaydı. Nöbetçi hareket edemeden içlerinden biri sıçradı ve adamın yüzünü tekmeledi. Adam dizlerinin üzerine çöktü ve diğer Kız dönerek bir tekme daha attı. Nöbetçi, kemikleri yokmuş gibi yığıldı. Kızlar çökerek, mızrakları hazır, herhangi birini uyandırıp uyandırmadıklarını görmek için bakındılar.

Beyaz pelerin içinde Perrin'i gördüklerinde neredeyse ona da saldıracaklardı, ama sonra Faile'i gördüler. Biri, başını iki yana salladı ve diğerine fısıldadı, o diğeri sessizce kahkaha atıyormuş gibi göründü.

Perrin kendi kendine canını sıkmamasını söyledi, ama Faile onu ilk önce boğulmaktan, şimdi de karaciğerine saplanacak bir mızraktan kurtarmıştı. Bir kurtarma harekâtını yöneten kişi olarak, pek de iyi iş başarıyordu.

Perrin, çadırın kapağını kenara çekti ve başını içeri soktu. İçerisi, dışarıdan daha karanlıktı. Luhhan Efendi çadırın girişinde yatmış uyuyordu, kadınlar arka tarafta birbirlerine sokulmuştu. Perrin elini Haral Luhhan'ın ağzına kapadı ve adamın gözleri açılınca parmağını dudaklarına götürdü. "Diğerlerini uyandır," dedi alçak sesle. "Sessizce. Sizi buradan götürüyoruz." Luhhan Efendi'nin gözleri tanıdıklık doldu ve başını salladı.

Perrin, çadırdan geri geri çıktı ve yerdeki nöbetçinin pelerinini çıkardı. Adam hâlâ nefes alıyordu –boğuk, kırık burnu yüzünden hırıltılı nefesler–, ama itilip kakılınca uyanmadı. Artık acele etmeleri gerekiyordu. Gaul oradaydı, diğer nöbetçinin pelerinini çıkarmıştı. Üç Aiel ihtiyatla diğer çadırları gözlüyordu. Faile sabırsızlıktan dans ediyordu.

Luhhan Efendi karısını ve diğer kadınları dışarı çıkardığında, hepsi ay ışığı altında, endişe içinde bakınmaya başladılar ve Perrin çabucak pelerinlerden birini demirciye giydirdi. Üzerine uymamıştı –Haral Luhhan ağaç gövdelerinden imal edilmiş gibi görünüyordu–, ama idare etmek zorundaydı. Diğer pelerin Alsbet Luhhan'a gitti. Kadın kocası kadar iri değildi, ama yine de çoğu erkek kadar iriydi. Yuvarlak yüzü başta şaşkın göründü, ama sonra başını salladı; yerdeki nöbetçinin koni şeklindeki miğferini çıkararak kendi başına taktı, kalın örgüsünün üzerine oturttu. İki nöbetçiyi battaniye şeritleriyle bağladılar, ağızlarını tıkadılar ve çadırın içine bıraktılar.

Geldikleri yönden dönmeleri olanaksızdı. Perrin bunu baştan beri biliyordu. Luhhan Efendi ve karısı sessizce hareket edebilseler bile –fakat bundan kuşkuluydu– Bode ve Eldrin kurtarılmanın şoku içinde birbirlerine sarılmışlardı. Şimdiden rahatlayarak gözyaşlarına boğulmalarını engelleyen tek şey yalnızca annelerinin yumuşak mırıltılarıydı. Perrin bunu planlamıştı. Atlara ihtiyaç vardı, hem hızla kamptan uzaklaşmak için, hem de daha sonra herkesi taşımak için. Kazıklar arasına gerilmiş halatlara atlar bağlanmıştı.

Aieller hayalet gibi önde gidiyorlardı. Faile ve Cauthonlar arkadan takip ediyor, Haral ve Alsbet en sondan geliyordu. En azından dikkatsiz gözlere dört kadına eşlik eden üç Beyazpelerin gibi görünüyor olmalıydılar.

Atlar korunuyordu, ama yalnızca çadırlardan uzak tarafta. Hem, neden onları süren adamlara karşı koruyacaklardı ki? Bu, Perrin'in işini kesinlikle kolaylaştırdı. Çadırlara en yakın atlara yaklaştılar, basit birer yularla bağlanmış hayvanlardan, Aieller dışında adam başı birer tane çözdüler. En zor kısmı, Luhhan Hanımı eyersiz ata bindirmekti; Perrin ve Luhhan Efendi'nin birlikte çalışması gerekti. Kadın dizlerini örtmek için eteklerini çekiştirip duruyordu. Natti ve kızlar kolayca tırmandılar. Faile de, elbette. Atları koruyor olması gereken nöbetçiler ölçülü turlarını tamamladılar, birbirlerine gecenin içinde her şeyin yolunda olduğunu bildirdiler.

"Ben söylediğimde," diye başladı Perrin. Ve kampta biri bağırdı, sonra yüksek sesle bir kez daha; bir boru öttü ve çadırlardan bağrışan adamlar

döküldü. Tutsakların kaybolduğunu mu anlamışlardı, yoksa Perrin'e saldıran baygın adamı mı bulmuşlardı, fark etmezdi. “Beni takip edin!” diye haykırdı Perrin, seçtiği kara iğdiş atı topuklayarak. “İleri!”

Delice bir koşuydu, fakat Perrin herkese göz kulak olmaya çalıştı. Luhhan Usta da karısı kadar kötü bir biniciydi, ikisi dörtnala koşan atları üzerinde sıçrayıp duruyor, düşecek gibi oluyorlardı. Ya Bode ya da Eldrin, heyecan ya da dehşetle, bütün gücüyle çığlık atıyordu. Neyse ki, nöbetçiler kampın içinde sorun çıkmasını beklemiyorlardı. Karanlığa bakmakta olan beyaz pelerinli bir adam tam zamanında döndü ve atılan atların önünden, Cauthon kızı kadar tiz bir çığlık kopartarak kaçtı. Arkalarında daha fazla boru öttü ve onlar ağaçlığa ulaşamadan kesin emirler gecenin içinde çınladı. Gerçi artık fazla koruma sağlayacağından değil.

Tam, Perrin'in istediği ya da emrettiği gibi herkesi atına bindirmişti. Perrin altındaki iğdiş attan Çevik'in sırtına sıçradı. Verin ve Tomas eyerlerinde hoplayıp zıplamayan yegâne iki kişiydi; binicilerinin sinirliliği ile dans etmeyen yegâne iki at onlarınkiydi. Abell aynı anda hem karısına, hem de kızlarına sarılmaya çalışıyordu, hepsi kahkahalar atıyor, ağlıyordu. Luhhan Efendi ulaşabildiği herkesin elini sıkmaya çalışıyordu. Aieller, Verin ve Muhafız dışında herkes, sanki her şey olup bitmiş gibi herkesi tebrik etmekle meşguldü.

“Hey, Perrin! Bu *sensin!'*” diye bağırdı Luhhan Hanım. Yuvarlak yüzü, örgüsü yüzünden çarpık duran miğferin altında tuhaf görünüyordu. “Yüzündeki o şey ne, genç adam? Sana çok minnettarım, ama masama o şekilde...”

“Buna zaman yok,” dedi Perrin, kadının yüzündeki şoku görmezden gelerek. Bu, insanların sözünü kestiği cinsten bir kadın değildi, ama Beyazpelerin boruları artık alarm dışında bir şeyler daha çalıyordu, kısa, tekrarlayan, keskin ve ısrarlı bir mesaj. Bir tür emir. “Tam, Abell, Luhhan Efendi ve kızları bildiğiniz o saklanma yerine götürün. Gaul, onlarla git. Ve Faile.” Bu, Bain ve Chiad'ı da onlara dahil edecekti. “Ve Hu ile Haim.” Güvenli olmaları için bu yeterliydi. “Sessizce hareket edin. Sessiz olmak hızlı olmaktan daha iyi, en azından bir süreliğine. Ama şimdi gidin.”

İsmini verdikleri itiraz etmeden batıya döndü, ama iki eliyle atının yelesine tutunmuş olan Luhhan Hanım ona dümdüz baktı. Perrin'i şaşırtan Faile'in itiraz etmemesi olmuştu, öyle ki, al'Thor Efendi ile Cauthon Efendi'ye isimleri ile hitap ettiğini fark etmesi zaman aldı.

Verin ve Tomas arkada kaldılar ve Perrin kadına keskin gözlerle baktı. “Biraz yardım etmen olasılığı var mı?”

“Belki senin kastettiğin şekilde değil,” diye yanıt verdi kadın sakin sakin, bir buçuk kilometre ötede kargaşa içinde bir Beyazpelerin kampı yokmuş gibi. “Bugünkü sebeplerim dünden farklı değil. Ama sanırım... ah... yarım saat sonra yağmur yağacak. Belki daha çabuk. Oldukça şiddetli bir sağanak bekliyorum.”

Yarım saat. Perrin homurdandı ve kalan İki Nehirlilere döndü. Kaçma arzusuyla titreyerek yaylarını parmak boğumları bembeyaz olmuş ellerinde kavramışlardı. Yağmur yağacağına göre, Perrin en azından yedek yay ipi getirmeyi akıl edebilmiş olmalarını diledi. “Biz,” dedi onlara, “Cauthon Hanım, Luhhan Hanım ve diğerleri uzaklaşabilsin diye Beyazpelerinleri üzerimize çekeceğiz. Onları Kuzey Yolu’ndan güneye götüreceğiz. Ta ki, yağmurda izimizi kaybettirene kadar. Gitmek isteyen varsa, şimdi gitmesi en iyisi.” Birkaç el dizginlerin üzerinde kıpırdandı, ama hepsi ona bakarak eyerlerinde oturdular. “Tamam o zaman. Deli gibi bağırın ki, bizi duyabilsinler. Yola ulaşana kadar bağırın.”

Kendisi de bağırarak Çevik’i döndürdü ve dörtnala yola sürdü. Başta takip edeceklerinden emin olamadı, ama onların vahşi bağırışları kendisininkini ve toynakların gümbürtüsünü boğdu. Beyazpelerinler bunu da duymadılarsa, sağır olmalıydılar.

Kuzey Yolu’nun sert topraklı zeminine ulaştıklarında bağırmayı bırakmadılar. Atlarını çılgınlar gibi koşturarak güneye döndüler. Bazıları kahkahalar atıyor, haykırıyordu. Perrin beyaz pelerini omuzlarından attı ve düşmesine izin verdi. Borular yine, bu sefer daha uzak bir sesle öttü.

“Perrin!” diye seslendi Wil, atının boynu üzerinde eğilerek. “Şimdi ne yapacağız? Bundan sonra ne yapacağız?”

“Trolloc avlayacağız!” diye bağırdı Perrin, omzunun üzerinden. Kahkahaların artmasına bakarak, delikanlıların ona inandığını sanmıyordu. Ama Verin’in sırtını delen bakışlarını hissedebiliyordu. Kadın biliyordu. Gecenin içinde gök gürültüsü atların toynaklarını yankıladı.

34
Şafakla Gelen

Rand ve Mat sislere bürünmüş Rhuidean'ı arkada bırakıp, hâlâ karanlık olan vadinin zemininde yürürken şafağın gölgeleri kısaldı ve soldu. Kuru hava yaklaşan sıcağı haber veriyordu, ama hafif esinti ceketi olmayan Rand'a serin geliyordu. Ama sürmeyecekti; kavurucu gün ışığı kısa süre sonra tepelerine çökerdi. Onu alt etmeyi umarak ellerinden geldiğince hızlı yürüdüler, ama Rand bunu yapabileceklerini sanmıyordu. Ellerinden gelen yeterince hızlı değildi.

Mat acıyla sallanarak yürüyordu; yüzünün yarısına kara bir leke yayılmıştı ve ceketi açık duruyor, daha fazla kuru kanla göğsüne yapışmış gömleğini teşhir ediyordu. Bazen tereddütle, boynundaki, artık neredeyse simsiyah olmuş, kalın ize dokunuyor, alçak sesle hırlıyordu. Sık sık sendeliyor, başını tutarak o tuhaf, siyah saplı mızrağa yaslanarak düşmekten kurtuluyordu. Ama şikâyet etmiyordu ve bu kötüye işaretti. Mat küçük rahatsızlıklar karşısında çok şikâyet ederdi; eğer şimdi sessizse, gerçekten acı çektiğini gösterirdi.

Rand'ın yan tarafındaki eski, yarı iyileşmiş yaraya bir şey saplanmış gibi geliyordu ve yüzündeki, başındaki kesikler yanıyordu, fakat Rand ağrıyan yan tarafı üzerine eğilerek, kendi acılarına pek dikkat etmeden yuvarlana yuvarlana yürümeye devam ediyordu. Arkasında yükselen güneşin ve ilerideki çıplak dağ yamacında bekleyen Aiellerin farkındaydı. Orada su ve gölge vardı. Mat orada yardım bulabilirdi. Arkada, yükselen güneş; ileride, Aieller. Şafak ve Aieller.

Şafakla Gelen. Rhuidean'ın önünde gördüğü ya da gördüğünü düşlediği o Aes Sedai... Kehanet'te bulunmuş gibi konuşmuştu. *Sizi birbirinize bağlayacak. Sizi geri götürecek ve sizi yok edecek.* Kehanet gibi telaffuz

edilmiş sözcükler. Onları yok etmek. Kehanet Dünyayı yeniden Kıracağını söylüyordu. Düşünce onu dehşete düşürüyordu. Belki en azından o kısmından kurtulabilirdi, ama ayak izlerinde çoktan savaş, ölüm ve yıkım fışkırmıştı. Uzun zamandır ilk kez Tear'da, arkasında kaos, ölen insanlar ve yanan köyler bırakmamıştı.

Kendini, Jeade'en'e binip aygırın koşabildiğince hızlı, kaçmayı dilerken buldu. Ve bu ilk değildi. *Ama kaçamam,* diye düşündü. *Yapmak zorundayım, çünkü yapabilecek başka kimse yok. Ya yaparım ya da Karanlık Varlık kazanır.* Zor bir anlaşma, ama var olan tek anlaşma. *Ama Aielleri neden yok ediyorum? Nasıl?*

Son düşünce içini ürpertti. Bu yapacağını, yapması gerektiğini kabullenmeye çok benziyordu. "Işık!" dedi sertçe. "Ben kimseyi yok etmek istemiyorum." Ağzı yine toz dolmuş gibiydi.

Mat sessizce ona baktı. İhtiyatlı bir bakış.

Daha delirmedim, diye düşündü Rand.

Yamacın yukarısında Aieller üç kampta kıpırdanıyordu. Soğuk gerçek şuydu ki, onlara ihtiyacı vardı. Yenidendoğan Ejder ile Şafakla Gelen'in aynı kişi olabileceğini keşfettiğinde, bunu planlamaya başlamasının sebebi buydu. Güvenebileceği insanlara ihtiyacı vardı; korku ve güç açlığı dışında bir sebepten dolayı onu takip eden insanlar. Onu kendi amaçları için kullanmayı düşünmeyen insanlar. O gerekeni yapmıştı ve şimdi onları kullanacaktı. Çünkü zorunluydu. Daha delirmemişti... delirdiğini sanmıyordu... ama işi bitmeden önce çok kişi öyle sanacaktı.

Chaendaer'e tırmanmaya başlamadan önce güneş alev alev onlara yetişti, sıcağı bir sopanın darbesi gibiydi. Rand, çukurları, yükseltileri ve kaba kaya çıkıntıları ile düzensiz yamaca elinden geldiğince hızlı tırmandı; boğazı son içtiği suyu unutmuştu ve güneş gömleğini terinin ıslatmasından daha hızlı kurutuyordu. Mat'in de dürtülmeye ihtiyacı yoktu. Yukarıda su vardı. Bilgelerin alçak çadırlarının önünde, elinde çiy damlalarıyla parıldayan bir su tulumuyla Bair bekliyordu. Dudaklarını yalayan Rand, parıltıyı görebildiğinden emindi.

"O nerede? Ona ne yaptınız?"

Kükreme, Rand'ın olduğu yerde durmasına sebep oldu. Alev saçlı adam, Couladin dağdan çıkan kalın bir granit kayanın üzerinde duruyordu. Shaido klanından diğerleri kayanın dibinde toplanmış, hep beraber Rand ve Mat'e bakıyordu. Bazıları peçelerini takmıştı.

“Sen kimden bahsediyorsun?” diye seslendi Rand. Sesi susuzlukla çatlıyordu.

Couladin’in gözleri öfkeyle yuvalarından fırladı. “Muradin’den, ıslaktopraklı! Senden iki gün önce girdi, ama ilk önce sen çıktın. Senin hayatta kaldığın yerde o başarısız olamaz! Onu öldürmüş olmalısın!”

Rand, Bilgelerin çadırlarından birinin bağırdığını sandı, ama o daha gözünü kırpamadan Couladin yılan gibi gerildi ve mızrağını doğrudan ona fırlattı. Arkasından, Aiellerin granit kayanın dibinde toplandığı yerden iki tane daha aktı.

Rand içgüdüyle *saidin*’i kavradı ve alevden kılıç belirdi. Kılıç ellerinde döndü –Dağdaki Hortum; çok uygun bir isimdi–, iki mızrağın sapını ikiye böldü. Mat’in kara mızrağı dönerek üçüncüsünü son anda yana sektirdi.

“Kanıt!” diye uludu Couladin. “Rhuidean’a silahlı girdiniz! Bu yasak! Üstlerindeki kana bakın! Muradin’i öldürdüler!” Konuşurken bir mızrak daha fırlattı ve bu sefer arkasından bir düzine daha geldi.

Rand kendini yana attı, Mat’in de diğer yana sıçradığının farkındaydı, ama daha onlar yere düşmeden mızraklar Rand’ın durduğu yerde bir araya geldiler ve birbirlerine çarparak sıçradılar. Rand ayağa kalktığı zaman mızrakların hepsinin taşlık zemine saplanmış olduğunu gördü. Biraz önce durduğu yerin çevresinde mükemmel bir çember halinde. Bir an Couladin bile sersemlemiş bir biçimde sustu.

“Durun!” diye bağırdı Bair, kıpırtısız topluluğa koşarak. Ne uzun, geniş etekleri, ne de yaşı ona engel olmuyordu; beyaz saçlarına rağmen yamaçtan aşağı bir genç kız gibi sıçrıyordu, hem de öfkeli bir genç kız gibi. “Rhuidean’ın barışı, Couladin!” İnce sesi demir gibi sertti. “İki kez onu bozmaya çalıştın. Bir daha denersen yasadışı ilan edileceksin! Söz veriyorum! Sen ve el kaldıran herkes!” Rand’ın önünde kayarak durdu, onlara fırlatmayı düşünürmüş gibi su tulumunu kaldırarak Shaidolara döndü. “Benden kuşku duyan silahını kaldırsın! O kişi, Rhuidean Anlaşması’na göre gölgeden yoksun bırakılacak, mezra ya da çadır ona reddedilecek. Kendi boyu onu vahşi bir hayvanmış gibi avlayacak.”

Shaidoların bazıları telaşla peçelerini açtılar... bazıları... ama Couladin vazgeçmemişti. “Silahları var, Bair! Rhuidean’a silahlı girdiler! Bu!..”

“Sessizlik!” Bair yumruğunu ona doğru salladı. “Silahlardan bahsetmeye cüret ediyorsun! Rhuidean’ın Barışı’nı bozacak, yüzün dünyaya karşı açıkken öldürecek olan sen! Yanlarında silah götürmediler; ben tanıklık ederim.” Bilinçli olarak onlara sırtını döndü, ama Rand ve

Mat'i süzen bakışları Couladin'e fırlattıklarından daha yumuşak değildi. Mat'in tuhaf, kılıç kenarlı mızrağına yüzünü buruşturarak, "Bunu Rhuidean'da mı buldun, evlat?" diye mırıldandı.

"Bana verildi, *yaşlı kadın,*" diye hırladı Mat boğuk bir sesle. "Bedelini ödedim ve bende kalacak."

Kadın burnunu çekti. "İkiniz de hançerotunda yuvarlanmış gibi görünüyorsunuz. Ne?.. Hayır, daha sonra anlatabilirsiniz." Rand'ın Güç'ten yapılmış kılıcına bakarak ürperdi. "Ondan kurtul. Ve o aptal Couladin yandaşlarını yine cesaretlendirmeye çalışmadan önce işaretleri göster. Bu ruh haliyle, gözünü bile kırpmadan bütün klanını yasadışı yapar. Çabuk!"

Bir an Rand ağzı bir karış açık, kadına bakakaldı. İşaretler mi? Sonra Rhuarc'ın bir zamanlar ona gösterdiği şeyi hatırladı, Rhuidean'da hayatta kalmış bir adamın işareti. Kılıcın yok olmasına izin verdi, sol manşetini çözdü ve kol yenini dirseğine kadar sıyırdı.

Önkoluna Ejder sancağındaki şekle benzeyen bir şey dolanmıştı, kızıl ve altın rengi pullara sahip, altın yeleli, kıvrımlı bir şekil. Bunu bekliyordu, elbette, ama yine de şok oldu. O şey, derisinin bir parçası gibi görünüyordu, o var olmayan yaratık içine yerleşmiş gibi. Kolunda farklı bir his yoktu, ama pullar güneş ışığında cilalı metal gibi parlıyordu; sanki bileğindeki altın yeleye dokunacak olsa, her kılı hissedebilecekti.

Kolunu sıyırır sıyırmaz, Couladin ve halkının görebileceği kadar yükseğe kaldırdı. Shaidoların arasında mırıltılar yükseldi ve Couladin sözsüzce hırladı. Daha fazla Shaido çadırlarından koşarak geldikçe granit çıkıntısının çevresindeki kalabalık artıyordu. Rhuarc yamacın biraz yukarısında, Heirn ve Jindoları ile duruyordu; Shaidoları ihtiyatla izliyorlardı ve Rand'ın kolunu kaldırmasının azaltmadığı bir beklenti ile. Lan, iki grubun arasında duruyordu, elleri kılıcının kabzasında, yüzü bir fırtına başı gibiydi.

Tam Rand Aiellerin bir şey daha beklediğini anlamaya başladığında Egwene ve diğer üç Bilge dağdan aşağı inerek yanına ulaştı. Aiel kadınlar acele etmek zorunda kaldıkları için kızarmıştı ve Bair kadar kızgın görünüyorlardı. Amys öfkeli bakışlarını Couladin'e yöneltti, Melaine suçlarcasına Rand'a baktı. Seana taş çiğnemeye hazır görünüyordu. Saçlarına bir eşarp takmış ve omuzlarına yaymış olan Egwene Mat'e ve Rand'a yarı şaşkınlıkla, yarı onları bir daha görmek istemiyormuş gibi bakıyordu.

“Aptal adam,” diye mırıldandı Bair. “*Bütün* işaretleri.” Su tulumunu Mat’e fırlatarak Rand’ın sağ kolunu yakaladı ve yenini sıyırdı, sol kolundaki yaratığın ayna tersi imgesini sergiledi. Kadın nefesini tuttu, sonra uzun uzun verdi. Rahatlama ve evham arasında kalmış gibiydi. Yanılmak imkânsızdı; ikinci işareti bekliyordu, ama onu korkutuyordu da. Amys ve diğer iki Bilge iç çekişini yankıladı. Aiellerin korktuğunu görmek tuhaftı.

Rand kahkaha atacak oldu. Eğlendiği için değil. “İki kez ve iki kez işaretlenecek.” Ejder Kehanetleri böyle diyordu. İki avucuna damgalanmış iki balıkçıl; şimdi de bunlar. Tuhaf yaratıklardan biri –Kehanet onlara Ejder diyordu– “kaybolan anılar için” olmalıydı. Rhuidean bunu kesinlikle sağlamıştı, Aiellerin kaybolan tarihi. Ve diğeri “ödemesi gereken bedel için.” *Ne zaman ödemem gerekecek?* diye merak etti. *Ve benimle birlikte kaç kişi ödeyecek?* Diğerleri de hep ödemek zorundaydı; Rand tek başına ödemeye çalıştığı zaman bile.

Evhamlı ya da değil, Bair ikinci kolunu da başının üzerine kaldırmakta tereddüt etmedi ve yüksek sesle ilan etti, “Daha önce hiç görülmemiş olanı görün. Bir *Car’a’carn* seçildi, bir şeflerin şefi. Bir Mızrağın Kızı’ndan doğma, kehanete uyarak Rhuidean’dan şafakla gelen, Aielleri birleştirecek! Kehanet gerçekleşmeye başladı!”

Diğer Aiellerin tepkileri hiç de Rand’ın beklediği gibi değildi. Couladin, eğer bu mümkünse, öncekinden de büyük bir nefretle baktı, sonra kaya çıkıntısından aşağı atladı ve uzun adımlarla yamaç yukarı, Shaido çadırlarına doğru yürüyüp gitti. Shaidolar da Rand’a okunmaz yüzlerle bakarak çadırlarına dağıldılar. Heirn ve Jindo boyunun savaşçıları da tereddüt etmeden aynısını yaptılar. Birkaç dakika sonra yalnızca Rhuarc kalmıştı ve gözleri endişeliydi. Lan klan şefinin yanına gitti. Yüzüne bakılırsa, Muhafız Rand’ı görmemiş olmayı tercih ederdi. Rand ne beklediğinden emin değildi, ama kesinlikle bundan farklı bir şey beklemişti.

“Yak beni!” diye mırıldandı Mat. İlk defa ellerinde su tulumu olduğunu fark etmiş göründü. Tıpasını açarak deri tulumu kaldırdı, en az ağzına döktüğü kadarını yüzüne saçtı. Sonunda tulumu indirdiğinde Rand’ın kollarındaki işaretlere yine baktı ve başını iki yana salladı, “Yak beni!” diye tekrarladı ve su tulumunu ona uzattı.

Rand şaşkın şaşkın Aiellere bakıyordu; ama suyu memnunlukla içti. İlk yudumlar boğazını acıttı, o kadar kurumuştu.

“Sana ne oldu?” diye sordu Egwene. “Muradin sana saldırdı mı?”

“Rhuidean’da olanlardan bahsetmek yasaktır,” dedi Bair keskin sesle.

“Muradin değil,” dedi Rand. “Moiraine nerede? Bizi karşılayanlar arasında ön sıralarda olmasını bekliyordum.” Yüzünü ovaladı; eline siyah, kurumuş kan parçaları geldi. “Bu sefer, bana Şifa vermeden önce sorup sormaması umurumda değil.”

“Ben de,” dedi Mat boğuk bir sesle. Sallandı, mızrağına yaslandı ve avucunu alnına bastırdı. “Beynim dönüyor.”

Egwene yüzünü buruşturdu. “O sanırım hâlâ Rhuidean’da. Ama siz sonunda çıktığınıza göre, o da çıkacaktır. Sizden hemen sonra gitti. Ve Aviendha. Hepiniz çok uzun kaldınız.”

“Moiraine Rhuidean’a mı gitti?” dedi Rand inanmazlık içinde. “Ve *Aviendha?* Neden?..” Aniden kızın söylediği bir başka şeyi kavradı. “Ne demek, çok uzun kaldınız?”

“Bu yedinci gün,” dedi Egwene. “Hepiniz vadiye gittiğinizden beri yedinci gün.”

Su tulumu Rand’ın ellerinden düştü. Seana, içindeki kıymetli suyun birkaç damladan fazlası kayalık yamaçtan aşağı dökülmeden tulumu kaptı. Rand bunu fark etmedi bile. Yedi gün. Yedi günde her şey olabilirdi. *Neler planladığımı anlayıp bana yetişebilirlerdi. Harekete geçmeliyim. Hızla. Onların önünde kalmalıyım. Bu kadar yolu başarısız olmak için gelmedim.*

Hepsi ona bakıyordu; Rhuarc ve Mat bile. Yüzlerine endişe yazılmıştı. Ve ihtiyat. Buna şaşmamak gerekirdi. Ne yapabileceğini ya da aklının ne kadar başında olduğunu kim bilebilirdi? Yalnızca Lan’in taş gibi kaş çatışı değişmedi.

“Sana onun Aviendha olduğunu söylemiştim, Rand. Doğduğu günkü kadar çıplaktı.” Mat’in sesi hırıltıyla acıyordu ve bacakları titriyordu.

“Moiraine ne zaman döner?” diye sordu Rand. Aynı zamanda gitmişse, kısa süre sonra geri dönmeliydi.

“Onuncu günde de dönmezse,” diye yanıt verdi Bair, “hiç dönmeyecektir. On günden sonra dönen olmadı.”

Belki üç gün daha. Rand çoktan yedi gün kaybetmişken üç gün daha. *Bırak gelsinler. Başarısız olmayacağım!* Kendini dişlerini çıkarmaktan zor alıkoydu. “Siz yönlendirebiliyorsunuz. Hiç olmazsa biriniz. Couladin’i nasıl fırlattığınızı gördüm. Mat’e Şifa verir misiniz?”

Amys ve Melaine, Rand’ın ancak hüzünlü diyebileceği bir şekilde bakıştılar.

“Bizim yollarımız başka yana gitti,” dedi Amys üzüntüyle. “İstediğini, bir şekilde yapabilen Bilgeler var, ama biz aralarında yokuz.”

“Ne demek istiyorsun?” diye öfkeyle terslendi Rand. “Aes Sedailer gibi yönlendirebiliyorsunuz. Neden onlar gibi Şifa veremiyorsunuz? Baştan onun Rhuidean’a gitmesini istemediniz. Bu yüzden ölmesine izin verebileceğinizi mi düşünüyorsunuz?”

“Yaşarım,” dedi Mat, ama gözleri acıyla gergindi.

Egwene elini Rand’ın koluna koydu. “Bütün Aes Sedailer iyi Şifa veremez,” dedi yatıştırıcı bir sesle. “En iyi Şifacılar Sarı Ajah’tan çıkar. Çömezler Sorumlusu Sheriam bir bere ya da küçük bir kesikten büyük bir şeye Şifa veremez. Aynı Yetilere ve becerilere sahip iki kadın bulamazsın.”

Kızın ses tonu Rand’ın sinirine dokundu. O, yatıştırılacak huysuz bir çocuk değildi. Bilgelere kaşlarını çattı. Yapamıyor da olsalar, yapmıyor da, o ve Mat Moiraine’i beklemek zorundaydı. O şer kabarcığı, o toz yaratıklar tarafından öldürülmemişse. Artık dağılmış olmalıydılar; Tear’dakinin bir sonu vardı. *Onu durduramazlar. Kadın yönlendirerek aşabilir onları. O ne yaptığını biliyor; benim gibi her seferinde biraz daha keşfetmesi gerekmiyor*. Ama o zaman neden dönmemişti? Zaten neden gitmişti ve neden Rand onu görmemişti? Aptalca sorular. Yüz insan Rhuidean’a görülmeden girebilirdi. Çok fazla soru ve kadın dönene kadar yanıt yok. O zaman da olursa.

“Otlar ve merhemler var,” dedi Seana. “Güneşin altından çık, yaralarınızla ilgilenelim.”

“Güneşin altından,” diye mırıldandı Rand. “Evet.” Kaba davranıyordu, ama umurunda değildi. Moiraine neden Rhuidean’a gitmişti? Kendisini en iyisi olduğuna inandığı yöne itmeyi ve, “Karanlık Varlık götürsün senin fikirlerini,” der gibi davranmayı bırakacağına güvenmiyordu. Kadın oradaysa, gördüklerini o etkilemiş olabilir miydi? Bir şekilde değiştirmiş olması? Neler planladığından kuşkulanmışsa...

Jindo çadırlarına yöneldi –Couladin’in halkının ona dinlenebileceği bir yer vereceğinden kuşkuluydu–, ama Amys onu Bilgelerin çadırlarının durduğu, daha yüksekteki düzlüğe çevirdi. “Daha aralarına katılmana hazır olmayabilirler,” dedi. Kadının yanına gelen Rhuarc başını sallayarak onayladı.

Melaine Lan’e baktı. “Bu seni ilgilendirmez, *Aan’allein.* Sen ve Rhuarc Matrim’i alın ve...”

“Hayır,” diye araya girdi Rand. “Onları yanımda istiyorum.” Kısmen klan şefinden yanıtlar istediği içindi ve kısmen salt inatçılıktan. Bu Bilgeler, tıpkı Moiraine gibi onu tasma ucunda çekiştirmeye çalışıyordu. Rand buna

tahammül etmeyecekti. Kadınlar bakıştılar, sonra bir talebe razı olurmuş gibi başlarını salladılar. Ona tatlı verdikleri için Rand'ın iyi bir çocuk olacağını düşünmüşlerse, yanılmışlardı. "Senin Moiraine'le gideceğini sanırdım," dedi Lan'e, Bilgeleri ve baş sallamalarını görmezden gelerek.

Muhafız'ın yüzünden bir utanç dalgası geçti. "Bilgeler gün batımına kadar gidişini saklamayı başardılar," dedi katı katı. "Sonra beni... takip etmenin hiçbir faydası olmayacağına ikna ettiler. Takip etsem bile, o çıkmaya hazır olana kadar onu bulamayacağımı ve o zaman da bana ihtiyacı olmayacağını söylediler. Sanırım onları dinlememeliydim."

"Dinlemekmiş!" diye hıhladı Melaine. Şalını sinirli sinirli düzeltirken altın ve fildişi bilezikleri şıngırdadı. "Bir adamın mantıklı konuşmasına asla güvenemezsin. Kesinlikle ölürdün ve büyük olasılıkla onun da ölmesine sebep olurdun."

"Melaine ve ben, bizi dinlemeye başlamadan önce gecenin yarısı boyunca onu sıkı sıkı tutmak zorunda kaldık," dedi Amys. Küçük gülümsemesi biraz eğlenti doluydu, biraz da alaylı.

Lan'in yüzü fırtına bulutlarından oyulmuş gibiydi. Bilgeler üzerinde Güç kullanmışsa, buna şaşmamak gerekirdi. Moiraine orada *ne* yapıyordu?

"Rhuarc," dedi Rand, "Aielleri nasıl birleştirmem gerekiyor? Bana bakmak bile istemiyorlar." Bir anlığına çıplak önkollarını kaldırdı; Ejder pulları sert güneş ışığında parladı. "Bunlar benim Şafakla Gelen olduğumu söylüyor, ama gösterdiğim zaman herkes yürüyüp gitti."

"Sonunda kehanetin gerçekleşeceğini bilmek başka," dedi klan şefi ağır ağır, "gözlerinin önünde gerçekleşmesini izlemek bambaşka. Klanları, uzun zaman olduğu gibi yine tek halk yapacağın söyleniyor, ama dünyanın geri kalanı ile savaştığımız süre boyunca birbirimizle de savaştık. Ve bazılarımız için dahası var."

Sizi birbirinize bağlayacak ve yok edecek. Rhuarc da bunu işitmiş olmalıydı. Parlak cam sütunlardan oluşan ormana girdiyseler diğer klan şefleri ve Bilgeler de. Moiraine onun için özel bir gösteri ayarlamadıysa. "O sütunların içinde herkes aynı şeyleri mi görür, Rhuarc?"

"Hayır!" diye terslendi Melaine, gözleri yeşil çelik gibi. "Sessiz ol ya da *Aan'allein* ile Matrim'i gönder. Sen de gitmelisin, Egwene."

"Rhuidean'da olanlar konusunda, oraya daha önce girenler dışında herhangi biriyle konuşmaya izin yok," dedi Amys, biraz daha yumuşak bir sesle. Azıcık daha yumuşak, belki. "O zaman bile, pek az kişi, nadiren o konudan konuşur."

“Ben izin verilenleri ve verilmeyenleri değiştirmeyi düşünüyorum,” dedi Rand onlara ölçülü bir sesle. “Buna alışın.” Egwene’in kulaklarının çekilmesi gerektiği hakkında homurdandığını duydu ve ona sırıttı. “Böyle güzel güzel rica ettiği için Egwene de kalabilir.” Kız ona dilini çıkardı, sonra ne yaptığını fark edince kızardı.

“Değişim,” dedi Rhuarc. “Onun değişim getirdiğini biliyorsun, Amys. Bizi karanlıkta yalnız kalmış çocuklar gibi korkutan hangi değişimlerin nasıl geleceğini bilememek. Madem gelecek, bırak şimdi gelsin. Benim konuştuğum klan şefleri arasında, tam olarak aynı gözlerle gören iki kişi yok, Rand ya da tam olarak aynı şeyleri gören. Su paylaşımına ve Rhuidean Anlaşması’nın yapılışına kadar. Bilgeler için de aynı mı, bilmiyorum, ama öyle olduğunu düşünüyorum. Soylar ile ilgili bir konu, sanırım. Ben atalarımın gözleriyle gördüğüme, senin de kendi atalarının gözüyle gördüğüne inanıyorum.”

Amys ve diğer Bilgeler ona asık suratlı bir sessizlik içinde, dik dik baktılar. Mat ve Egwene de şaşkın şaşkın bakıyordu. Yalnızca Lan dinlemiyor gibiydi; onun gözleri içe dönmüştü, kuşkusuz Moiraine için endişeleniyordu.

Rand, kendini biraz tuhaf hissetti. Atalarının gözüyle görmek. Bir süredir Tam al’Thor’un gerçek babası olmadığını, Aiel Savaşı’ndaki son büyük çatışmadan sonra Ejderdağı yamaçlarında doğduğunu biliyordu. Ölü annesinin, bir Mızrağın Kızı’nın yanındaki yeni doğmuş bebek. Rhuidean’a girerken Aiel kanından geldiğini iddia etmişti, ama gerçeği şimdi kavrıyordu. Ataları. Aieller.

“Sonra Rhuidean’ı yeni inşa edilirken gördün,” dedi. “Ve iki Aes Sedai’yi. Sen... içlerinden birinin ne dediğini duydun.” *Sizi yok edecek.*

“Duydum.” Rhuarc pes etmiş gibi görünüyordu, bacağının kesileceğini öğrenmiş bir adam gibi. “Biliyorum.”

Rand konuyu değiştirdi. “‘Su paylaşımı’ ne demek?”

Klan şefinin kaşları şaşkınlık içinde kalktı. “Anlamadın mı? Ama neden anlayasın ki? Sen tarihlerle büyümedin. En eski hikâyelere göre, Dünyanın Kırılışı’nın başladığı günden Üç Kat Topraklar’a girdiğimiz güne kadar, yalnızca tek bir halk bize saldırmadı. Tek bir halk gerektiği zaman suyu serbestçe kullanmamıza izin verdi. Kim olduklarını keşfetmemiz uzun zaman aldı. Ama artık bitti. Barış yemini bozuldu; ağaçkatilleri yüzümüze tükürdü.”

“Cairhien,” dedi Rand. “Cairhien’den bahsediyorsun ve *Avendoraldera*’dan, Laman’ın Ağaç’ı kesmesinden.”

“Laman cezasını ölerek çekti,” dedi Rhuarc ifadesiz bir sesle. “Yemin bozanların işi bitirildi.” Rand’a yan yan baktı. “Couladin gibi bazıları bunu, Aieller dışında kimseye güvenemeyeceğimizin kanıtı olarak kabul ediyor. Senden nefret etmesinin sebebi kısmen bu. Kısmen. Yüzünü ve kanını yalan olarak görecek. Ya da öyle olduğunu iddia edecek.”

Rand başını iki yana salladı. Moiraine bazen Çağ Danteli’nin, Zaman Çarkı tarafından insan yaşamlarından dokunan bir Çağın Deseni’nin karmaşıklığından bahsederdi. Cairhienliler üç bin sene önce Aiellerin su almasına izin vermeseydi, Cairhien’e Kıraç’tan geçen İpek Yolu’nu kullanma izni ve ant olarak bir *Avendesora* fidanı verilmezdi. Ant olmasa Kral Laman’ın kesecek bir Ağaç’ı olmazdı; Aiel Savaşı olmazdı ve Rand, Ejderdağı’nın yamacında doğmaz, götürülüp İki Nehir’de yetiştirilmezdi. Buna benzer, tek bir kararın binlerce sene boyunca Desen’in dokunmasını etkilediği kaç nokta vardı? Bin kere bin minik dönüm noktası, bin kat fazlası, hepsi Desen’i farklı bir tasarıma dönüştüren. Kendisi de şimdi öyle bir dönüm noktasında yürüyordu ve belki Mat ve Perrin de. Onların yaptıkları ve yapmadıkları ileriye, yılların ötesine, Çağlar boyunca dalgalar gönderecekti.

Mızrağına dayanarak yamaç yukarı aksayarak yürüyen, başı eğilmiş, gözleri acı içinde kısılmış Mat’e baktı. *Geleceği üç köylü çocuğun omuzlarına yüklediğine göre, Yaratıcı hiç düşünmemiş. O yükü düşüremem. Ne pahasına olursa olsun taşımak zorundayım.*

Bilgelerin alçak, duvarsız çadırlarına geldiklerinde kadınlar su ve gölge hakkında mırıldanarak eğilip içeri girdiler. Mat’i de yanlarında çektiler; delikanlının itaat etmekle kalmayıp, bunu sessizce yapması, başının ve boğazının ne kadar ağrıdığının kanıtıydı.

Rand takip edecek oldu, fakat Lan elini omzuna koydu. “Orada Moiraine’i gördün mü?” diye sordu Muhafız.

“Hayır, Lan. Üzgünüm; görmedim. Oradan herhangi biri çıkabiliyorsa, Moiraine de güven içinde çıkacaktır.”

Lan söylenerek elini çekti. “Couladin’e dikkat et, Rand. O tür adamları daha önce de gördüm. Mideleri hırsla kavrulur. Onu elde etmek için dünyayı feda edebilir.”

“*Aan’allein* doğru söylüyor,” dedi Rhuarc. “Klan şefleri öğrenmeden ölürsen kollarındaki Ejderlerin bir anlamı olmaz. Soğuk Kayalar’a ulaşana

kadar yanında hep Heirn'in Jindolarından birilerinin bulunmasını sağlayacağım. O zaman bile, Couladin muhtemelen sorun çıkarmaya çalışacak ve en azından Shaidolar onu takip edecek. Belki başkaları da. Rhuidean Kehaneti senin kandan olmayanlarca yetiştirileceğini söylüyor, ama sana baktığında yalnızca bir ıslaktopraklı gören tek kişi Couladin olmayabilir."

"Arkamı kollamaya çalışırım," dedi Rand kuru kuru. Hikâyelerde, biri bir kehanet gerçekleştirdiğinde herkes, "Bakın!" ya da öyle bir şeyler haykırırdı ve kötülerle uğraşmak dışında hepsi buydu. Gerçek yaşam öyle işlemiyor gibiydi.

Çadıra girdiklerinde Mat çoktan altın püsküllü kırmızı bir mindere oturtulmuş, ceketi ve gömleği çıkarılmıştı. Başlıklı beyaz cüppe giymiş bir kadın yüzündeki kanı temizlemeyi bitirmiş, göğsündekilere başlıyordu. Amys dizlerinin arasına taş bir havan sıkıştırmış, bir tür merhem hazırlıyordu. Bair ile Seana sıcak su dolu bir tencerede kaynayan bitkilerin üzerinde kafa kafaya vermişlerdi.

Melaine Lan'e ve Rhuarc'a yüzünü buruşturdu, sonra serin, yeşil gözlerini Rand'a dikti. "Bele kadar soyun," dedi sertçe. "Kafandaki kesikler o kadar kötü görünmüyor, ama neyin üzerine iki büklüm olmuşsun, bir görelim." Küçük, pirinç bir gonga vurdu ve bir başka beyazlara bürünmüş kadın başını eğerek çadıra girdi. Ellerinde buharları tüten gümüş bir lavabo, kolunda kumaşlar vardı.

Rand bir minderin üzerine oturdu ve kendini dik durmaya zorladı. "Endişelenmene gerek olan bir şey değil," diye temin etti kadını. İkinci beyazlı kadın zarafetle bir yanda diz çöktü ve lavaboda sıktığı ıslak kumaşı almak için Rand'ın gösterdiği çabaya direnerek nazikçe yüzünü silmeye başladı. Rand onun kim olduğunu merak etti. Kadın Aiel gibi görünüyordu, ama kesinlikle öyle davranmıyordu. Gri gözlerinde kararlı bir uysallık vardı.

"Eski bir yara," dedi Egwene güneş saçlı Bilge'ye. "Moiraine hiç doğru düzgün Şifa veremedi." Rand'a fırlattığı bakış, sıradan görgü kurallarının bunu kadına kendisinin anlatması gerektiğini anlatıyordu. Fakat Bilgelerin bakışmasına bakarak, Rand kızın söylemesi gerektiğinden fazlasını söylediğini düşündü. Aes Sedailerin Şifa veremediği bir yara; bu onlar için bilmeceydi. Moiraine Rand hakkında, kendisinin bildiğinden daha çok şey bilir gibiydi ve Rand onunla başa çıkmakta güçlük çekiyordu. Belki tahmin etmek zorunda bırakılırlarsa, Bilgelerle daha iyi anlaşabilirdi.

Amys, merhemi göğsündeki yaralara sürmeye başladığında Mat irkildi. Verdiği his de kokusu gibiyse, Rand onun irkilmek için sebebi olduğunu düşünüyordu. Bair Mat'e gümüş bir kupa verdi. "İç, *genç adam.* Timsin kökü ve gümüşyaprak baş ağrılarını dindirir. Dinecekleri varsa."

Mat tereddüt etmeden içti; sonra ürperdi ve yüzü çarpıldı. "Tadı çizmelerimin içi gibi." Ama oturduğu yerden kadına eğildi, gömleksiz olması dışında bir Tearlıya yakışacak kadar resmi ve aniden sırıtması ile yalnızca birazcık bozulan bir saygı ifadesi. "Teşekkür ederim, Bilge. Ve bu... unutulması imkânsız... tadı vermek için özellikle bir şey mi ekledin diye sormayacağım." Bair ve Seana'nın yumuşak kahkahaları ekledikleri için de olabilirdi, eklemedikleri için de, ama her zamanki gibi Mat kadınların iyi niyetini kazanmayı başarmış gibi görünüyordu. Melaine bile ona kısa bir gülümseme bahşetti.

"Rhuarc," dedi Rand. "Couladin güçlük çıkarmayı düşünüyorsa, ondan önce hareket etmeliyim. Diğer klan şeflerine kim olduğumu nasıl bildirebilirim? Bunları." Ejderler dolanmış kollarını kıpırdattı. Yanında duran, şimdi saçlarındaki uzun kesiği temizlemekte olan beyaz cüppeli kadın onlara bakmaktan bilinçli olarak kaçındı.

"Belirli bir şekli yok," dedi Rhuarc. "Yalnızca bir kez olacak bir şey için nasıl olabilirdi? Klan şefleri arasında bir toplantı yapılması gerektiği zaman, Rhuidean'ın Barışı gibi bir şeyin geçerli olduğu yerler vardır. Soğuk Kayalar'a, Rhuidean'a en yakını Alcair Dal. Orada klan ve boy şeflerine kanıtları gösterebilirsin."

"*Al'cair Dal* mı?" dedi Mat, biraz farklı telaffuz ederek. "Altın Tas mı?"

Rhuarc başını salladı. "Yuvarlak bir kanyon, ama orada altınla ilgili bir şey yok. Bir uçta bir çıkıntı var ve orada duran biri sesini yükseltmeden kanyondaki herkesçe duyulabilir."

Rand önkollarındaki Ejderlere kaşlarını çattı. Rhuidean'da bir şekilde işaretlenmiş tek kişi o değildi. Mat artık Kadim Lisan'dan yalnızca birkaç kelime, o da ne dediğini bilmeden konuşmuyordu. Rhuidean'dan bu yana dili anlıyordu ve bunu fark etmiş görünmüyordu. Egwene, Mat'e bakıyordu. Düşünceli bir hali vardı. Aes Sedailerle çok fazla zaman geçirmişti.

"Rhuarc, klan şeflerine haberci gönderebilir misin?" dedi. "Hepsinin Alcair Dal'a gelmesini istemek ne kadar sürer? Mutlaka gelmelerini nasıl sağlarım?"

"Habercilerin gitmesi haftalar alır ve herkesin toplanması için daha fazlası." Rhuarc dört Bilge'ye işaret etti. "Onlar bir gecede her klan şefi, her

boy şefi ile konuşabilirler. Ve hiçbir erkeğin bunu sıradan bir düş olarak kabul etmemesi için her Bilge ile."

"Dağları yerinden oynatabileceğimize dair güvenini takdir ediyorum, yüreğimin gölgesi," dedi Amys çarpık bir gülümsemeyle. Merhemleri ile gelip Rand'ın yanına oturdu. "Ama güvenin bunu gerçek kılmıyor. Söylediğin şeyi yapmak için pek çok gece gerekir, hem de dinlenmeden geçen geceler."

Rand, keskin kokulu merhemi yanağına sürmeye başlayacakken kadının elini yakaladı. "Yapar mısınız?"

"Bizi yok etmek için bu kadar mı heveslisin?" diye sordu kadın, sonra Rand'ın diğer yanındaki beyaz başlıklı kadın irkilince sinirli sinirli dudağını ısırdı.

Melaine ellerini iki kez çırptı. "Gidebilirsiniz," dedi keskin bir sesle ve beyazlı kadınlar eğilerek lavabo ve kumaşlarla çıktılar.

"Derime batırılmış iğnediken gibi dürtüyorsun beni," dedi Amys Rand'a acı acı. "Biz onlara ne dersek diyelim, o kadınlar bilmemeleri gereken şeyi konuşmaya başlayacak." Elini kurtardı ve merhemi, belki de gerektiğinden daha kuvvetle sürmeye başladı. Verdiği his kokusundan da kötüydü.

"Seni dürtmek istememiştim," dedi Rand, "ama zaman yok. Terkedilmişler serbest Amys ve nerede olduğumu ya da neler planladığımı öğrenirlerse..." Aiel kadınlar şaşırmış görünmüyordu. Zaten biliyorlar mıydı? "Dokuz tanesi hâlâ hayatta. Bu çok fazla ve beni öldürmeyi düşünmeyenler de kullanmayı düşünüyor. Zamanım yok. Klan şeflerinin hepsini şu anda buraya getirmenin ve beni kabul etmelerini sağlamanın yolunu bilsem, hemen yapardım."

"Planın nedir?" Amys'in sesi yüzü kadar sertti.

"Şeflerden Alcair Dal'a gelmelerini isteyecek misiniz... söyleyecek misiniz?"

Kadın uzun uzun gözlerine baktı. Sonunda, gönülsüzce başını salladı.

Gönülsüzce ya da değil, Rand gerginliğinin bir kısmını kaybetti. Kaybettiği yedi günü kazanmanın yolu yoktu, ama belki daha fazlasını kaybetmekten kaçınabilirdi. Fakat Moiraine ve Aviendha'nın hâlâ Rhuidean'da olması onu burada tutuyordu. Kadını terk edip gidemezdi.

"Annemi tanıyordun," dedi ve Egwene onun kadar ilgili bir tavırla öne eğildi. Mat başını iki yana salladı.

Amys'in, Rand'ın yüzündeki eli durdu. "Tanıyordum."

"Bana ondan bahset. Lütfen."

Kadın, dikkatini kulağının üzerindeki kesiğe çevirdi; kaş çatışlar Şifa verebilseydi, Rand'ın merhemlere ihtiyacı olmazdı. Sonunda konuştu, "Bildiğim kadarıyla Shaiel'in hikâyesi ben daha *Far Dareis Mai* iken başladı, mızraktan vazgeçmemden bir seneden fazla zaman önce. Aramızdan bir grup, neredeyse Ejderduvarı'na kadar gitmiştik. Bir gün bir kadın gördük, altın saçlı genç bir ıslaktopraklı, ipekler içindeydi ve yük atları, binek olarak da güzel bir kısrağı vardı. Erkek olsa öldürürdük elbette, fakat kadının, kemerindeki basit bıçak dışında silahı yoktu. Bazıları onu çırılçıplak Ejderduvarı'na kadar koşturmak istedi..." Egwene gözlerini kırptı; Aiellerin ne kadar sert olabileceği, onu hep şaşırtıyordu. Amys ara vermeden devam etti. "...ama kadın kararlılıkla bir şey arıyor gibiydi. Meraklanarak günbegün, görülmeden takip ettik. Atları öldü, yiyeceği bitti, suyu tükendi, ama kadın geri dönmedi. Yaya olarak devam etti, ta ki, sonunda düşüp bir daha kalkmayana kadar. Ona su vermeye ve hikâyesini sormaya karar verdik. Ölmek üzereydi ve konuşabilmesi için bir tam gün geçmesi gerekti."

"Adı Shaiel miydi?" dedi Rand, kadın duraksayınca. "Neredenmiş? Neden buraya gelmiş?"

"Shaiel," dedi Bair, "kendi aldığı isimdi. Onu tanıdığım süre içinde başka isim kullanmadı. Kadim Lisan'da Adanmış Kadın demektir." Mat ne yaptığını fark etmeden başını sallayarak onayladı; Lan gümüş su kadehi üzerinden düşünceli düşünceli onu süzdü. "Başta Shaiel'de bir acılık vardı," diye bitirdi kadın.

Amys Rand'ın yanında topuklarının üzerine oturarak başını salladı. "Terk ettiği bir çocuktan, çok sevdiği oğlundan bahsediyordu. Sevmediği bir kocadan. Nerede olduklarını söylemiyordu. Çocuğu terk ettiği için kendini hiç affetmedi bence. Yapmak zorunda oldukları dışında pek az şey söylüyordu. Aradığı bizdik. Mızrağın Kızları. Gitara Moroso adlı bir Aes Sedai Kehanet'te bulunmuş, gidişinden kimseye bahsetmeden Mızrağın Kızları arasında yaşamaya gitmezse ülkesi ve halkının, belki dünyanın felakete uğrayacağını söylemiş. Mızrağın Kızı olmalıymış ve Kızlar Tar Valon'a gitmeden kendi ülkesine dönemezmiş."

Kadın hayret içinde başını iki yana salladı. "O sırada kulağa nasıl geldiğini anlamalısınız. Mızrağın Kızları Tar Valon'a gidecek, ha? Üç Kat Topraklar'a ulaştığımız ilk günden bu yana hiçbir Aiel Ejderduvarı'nı aşmamıştı. Laman'ın suçunun bizi ıslaktopraklara getirmesi için daha dört sene vardı. Ve Aiel olmayan hiç kimse kesinlikle Mızrağın Kızı olmamıştı.

Bazılarımız kadının güneş çarpmasından delirdiğini sandı. Ama kadın inatçıydı ve bir şekilde kendimizi denemesini kabul ederken bulduk.”

Gitara Moroso. Kehanet’te bulunan bir Aes Sedai. O ismi bir yerde duymuştu, ama nerede? Ve bir ağabeyi vardı. Yarım kan ağabeyi. Büyürken bir erkek ya da kız kardeşi olsa nasıl olurdu diye merak ederdi. Kim ve nerede? Ama Amys sözlerine devam ediyordu.

“Hemen hemen her kız Mızrağın Kızı olmayı hayal eder ve yay ve mızrak kullanmanın, eller ve ayaklar ile dövüşmenin en azından temellerini öğrenir. Öyle olsa bile, ilk adımı atıp mızrakla evlenenler hiçbir şey bilmediklerini anlarlar. Shaiel için daha zordu. Yayı iyi biliyordu, ama bir buçuk kilometre koştuğu ya da bulabildikleri ile yaşamayı başardığı hiç olmamıştı. On yaşında bir çocuk bile yenebilirdi onu ve hangi bitkilerin suya işaret ettiğini de bilmiyordu. Ama o direndi. Bir senede mızrağa yemin etmişti, bir Mızrağın Kızı olmuştu ve Taardadlardan Chumai boyuna kabul edilmişti.”

Ve sonunda Kızlarla Tar Valon’a gitmiş, Ejderdağı’nın yamaçlarında ölmüştü. Yarım bir yanıt ve geriye yeni sorular bırakmıştı. Rand onun yüzünü görebilmeyi diliyordu.

“Yüz hatlarında ona ait bir şeyler var,” dedi Seana, düşüncelerini okumuş gibi. Bağdaş kurup, küçük, gümüş bir şarap kadehi ile yerleşmişti. “Janduin’den ise daha az.”

“Janduin? Babam mı?”

“Evet,” dedi Seana. “O sırada Taardadların klan şefiydi, hatırlanan en genç şef. Ama onda bir şey vardı, bir güç. İnsanlar onu dinler, takip ederdi. Kendi klanından olmayanlar bile. İki yüz seneden sonra Taardadlar ile Nakailer arasındaki kan davasını sona erdirdi ve yalnızca Nakailer ile değil, Reynler ile de ittifak yaptı ve Reynlerle aralarındaki ilişki de kan davasına çok yakındı. Neredeyse Shaaradlar ve Goshienlerle arasındaki kan davasını da bitirecekti ve Laman Ağaç’ı kesmeseydi başarabilirdi de. Gençti, ama Laman’ın kan bedelini aramak için Taardadlara, Nakailere, Reynlere ve Shaaradlara önderlik etti.”

Geçmiş zaman kipi kullanıyordu. Demek o da ölmüştü. Egwene’in yüzünde duygudaşlık vardı. Rand onu görmezden geldi; duygudaşlık istemiyordu. Tanımadığı insanların kaybını nasıl hissedebilirdi? Ama hissediyordu işte. “Janduin nasıl öldü?”

Bilgeler tereddütle bakıştılar. Sonunda Amys konuştu, “Laman’ı arayışın üçüncü senesinde Shaiel hamile olduğunu anladı. Yasalara göre Üç

Kat Topraklar’a dönmesi gerekirdi. Bir Mızrağın Kızı’nın hamileyken mızrak taşıması yasaktır. Ama Janduin ona hiçbir şeyi yasaklayamıyordu. Kadın gökyüzündeki ayı bir kolyenin ucunda istese vermeye çalışırdı. Bu yüzden kadın kaldı ve Tar Valon önündeki son savaşta kadın ve çocuğu kayboldu. Janduin, kadının yasaya itaat etmesini sağlayamadığı için kendini affedemedi.”

“Klan şefliğinden vazgeçti,” dedi Bair. “Daha önce bunu yapan olmamıştı. Yapılamayacağını söylediler, ama o yürüyüp gitti. Afet’te Trolloc ve Myrddraal aramak için genç adamlarla kuzeye gitti. Bu çılgın gençlerin yaptığı bir şeydir ve keçilerden daha az aklı olan Mızrağın Kızları’nın. Ama dönenler bir insan tarafından öldürüldüğünü söylediler. Janduin bu adamın Shaiel’e benzediğini iddia etmiş ve adam onu şişlerken mızrağını kaldırmamış.”

Demek ölmüş. İkisi de ölmüş. Rand Tam’e duyduğu sevgiyi hiç kaybetmeyecekti, asla onu babası olarak düşünmekten vazgeçmeyecekti, ama Janduin ve Shaiel’i bir kerecik görebilmeyi diliyordu.

Egwene onu teselli etmeye çalıştı elbette, kadınların hep yaptığı gibi. Kıza hiç sahip olmadığı bir şeyi kaybettiğini söylemenin bir faydası yoktu. Anne baba anıları olarak Tam al’Thor’un sessiz kahkahası ve Kari alThor’un nazik ellerinin daha solgun anıları vardı. Bir insan bundan fazlasını istemez, ihtiyaç duymazdı. Egwene Rand karşısında biraz hayal kırıklığına uğramış, hatta biraz kızmış gibiydi ve Bair’in onaylamaz kaş çatışına, Melaine’in burnunu çekmesine ve göstere göstere şalını düzeltmesine bakılırsa Bilgeler duygusunu bir ölçüye kadar paylaşıyordu. Kadınlar asla anlamıyordu. Fakat Rhuarc, Lan ve Mat anlıyordu; onu, istediği gibi rahat bıraktılar.

Bir sebepten, Melaine yiyecek getirdiği zaman canı yemek istemedi, çadırın ucuna uzanmaya gitti, dirseğini bir mindere dayadı ve yamacı, sislere bürünmüş şehri izledi. Güneş vadiyi ve çevredeki dağları kavuruyor, gölgeleri yakıyordu. Çadıra esen hava açık fırın kapağından geliyor gibiydi.

Bir süre sonra Mat üzerinde temiz bir gömlekle yaklaştı. Rand’ın yanına konuşmadan oturdu, aşağıdaki vadiye baktı. Tuhaf mızrağını dizine dayamıştı. Zaman zaman siyah sapının üzerine kazınmış bitişik yazıyı yokluyordu.

“Başın nasıl?” diye sordu Rand ve Mat yerinde sıçradı.

“Artık... artık ağrımıyor.” Parmaklarını yazıdan çekti, ellerini kucağında kavuşturdu. “Hiç olmazsa eskisi kadar ağrımıyor. Karıştırdıkları her ne ise,

işe yaradı.”

Yine sustu ve Rand onu kendi haline bıraktı. O da konuşmak istemiyordu. Zamanın geçişini, bir kum saatinde teker teker, ağır ağır dökülen kum taneleri gibi hissedebiliyordu. Ama aynı zamanda her şey titriyor, kumlar bir taşkınla patlamaya hazır gibi de geliyordu. Aptalca. Yalnızca dağın çıplak kayalarından yükselen ısı dalgalarından etkilenmişti. Moiraine o anda önünde belirse bile klan şefleri Alcair Dal’a bir gün daha erken gelemezdi. Zaten onlar işin yalnızca bir kısmıydı, belki de en az önemli kısmı. Bir süre sonra Lan’in güneşe aldırmadan, rahatça Couladin’in kullandığı taş çıkıntısının üzerine çökmüş olduğunu fark etti. Muhafız da vadiyi gözlüyordu. Konuşmak istemediği bir başka adam.

Rand öğle yemeğini de reddetti, ama Egwene ve Bilgeler sırayla onu yedirmeye çalıştılar. Reddini sakin karşılamış gibiydiler, ama Moiraine’i – ve Aviendha’yı, elbette– aramak için Rhuidean’a dönmeyi önerdiğinde Melaine patladı.

“Seni aptal adam! Hiçbir erkek Rhuidean’a iki kez gidemez. Sen bile canlı çıkmazsın! Ah, canın istiyorsa açlıktan öl!” Rand’ın kafasına yuvarlak bir somun ekmeğin yarısını fırlattı. Mat ekmeği havada kaptı ve yemeye başladı.

“Neden yaşamamı istiyorsunuz?” diye sordu Rand kadına. “Rhuidean’ın önündeki Aes Sedai’nin ne dediğini biliyorsunuz. Sizi yok edeceğim. Neden beni öldürmesi için Couladin’le plan yapmıyorsunuz?” Mat boğulacak gibi oldu ve Egwene yumruklarını kalçalarına dayayarak bir nutuk çekmeye hazırlandı, ama Rand dikkatini Melaine’den ayırmadı. Kadın yanıt vermek yerine dik dik ona baktı ve çadırı terk etti.

Konuşan Bair oldu. “Herkes Rhuidean Kehaneti’ni bildiğini sanır, ama onların bildikleri Bilgelerin ve klan şeflerinin nesillerdir onlara anlattıklarıdır. Yalan değil, ama gerçeğin tamamı da değil. Gerçek en güçlü adamı bile yıkabilir.”

“Bütün gerçek ne?” diye ısrar etti Rand.

Kadın Mat’e baktı, sonra konuştu: “Bu durumda, bütün gerçek, bundan önce yalnızca Bilgelerin ve klan şeflerinin bildiği gerçek, senin bizim sonumuz olduğun. Sonumuz ve kurtuluşumuz. Sen olmazsan, Son Savaş’tan sonra halkımızdan kimse hayatta kalmayacak. Hatta belki, Son Savaş’a kadar bile yaşamayacak. Kehanet ve gerçek bu. Seninle... ‘Kendilerine Aiel diyenlerin kanını su gibi kumlara akıtacak ve onları kuru dallar gibi kıracak, ama kalanların kalıntılarını kurtaracak ve onlar

yaşayacak.’ Zor bir kehanet, ama burası asla nazik topraklar olmadı.” Rand’ın bakışlarını irkilmeden karşıladı. Zorlu topraklar ve zorlu bir kadın.

Rand yine eski yerine dönerek vadiyi izlemeye devam etti. Mat dışında diğerleri gitti.

Sonunda, akşama doğru dağa tırmanan, bitkin bitkin sendeleyen bir şekil gördü. Aviendha. Mat haklıydı; kız gerçekten de doğduğu günkü kadar çıplaktı. Ve Aiel ya da değil, güneşin etkilerini de gösteriyordu; yalnızca elleri ve yüzü güneşle kararmıştı ve bedeninin geri kalanı oldukça kırmızı görünüyordu. Rand onu gördüğüne memnun olmuştu. Kız ondan hoşlanmıyordu, fakat yalnızca Elayne’e yanlış davrandığını düşündüğü için. Sebeplerin en basiti. Kehanet ya da kader yüzünden değil, kollarındaki Ejderler ya da Yenidendoğan Ejder olması yüzünden değil. Basit, insanca bir sebep yüzünden. Rand o serin, meydan okuyan bakışları görmek için can atıyordu.

Kız onu gördüğü zaman yerinde dondu. Ve mavi yeşil gözleri hiç de sakin değildi. Bakışları güneşin bile soğuk gelmesine sebep oluyordu; Rand durduğu yerde küle dönebilirdi.

“Ah... Rand?” dedi Mat sessizce. “Senin yerinde olsam ona sırtımı dönmezdim.”

Rand bitkinlik içinde içini çekti. Elbette. O cam sütunlara gittiyse biliyordu. Bair, Melaine, diğerleri... hepsinin alışmak için seneleri olmuştu. Aviendha için, daha kabuk bağlamamış yeni bir yaraydı. *Artık benden nefret etmesine şaşmamak gerek.*

Bilgeler, Aviendha’yı karşılamak için koşturdular ve onu hızla başka bir çadıra aldılar. Rand kızı bir daha gördüğünde geniş bir kahverengi eteği, bol, beyaz gömleği ve kollarına astığı bir şalı vardı. Giysiler konusunda pek memnun görünmüyordu. Kız onun izlediğini gördü ve yüzündeki öfke –saf, hayvani öfke–, Rand’ın sırtını dönmesi için yetti.

Moiraine belirdiği zaman gölgeler uzak dağlara doğru uzamaya başlamıştı. Kadın tırmanırken düşüyor, tekrar ayağa kalkıyordu ve Aviendha gibi kırmızıydı. Rand onun da üzerinde giysi olmadığını görünce irkildi. Kadınlar deliydi, o kadar.

Lan, kaya çıkıntısından aşağı atladı ve ona koştu. Kadını kollarına alarak bir küfrederek, bir Bilgelere bağırarak yamaç yukarı, belki indiğinden daha hızlı tırmandı. Moiraine’in başı omzuna düşmüştü. Bilgeler onu almak için geldiler. Lan kadının peşinden çadıra girmeye kalkınca

Melaine yolunu kesti. Lan dışarıda yumruğunu eline vurarak ileri geri yürümeye terk edildi.

Rand sırtüstü uzandı ve alçak çadırın tavanına baktı. Üç gün tasarruf etmişti. Moiraine ve Aviendha güven içinde döndüğü için memnun olmalıydı, ama o tasarruf ettiği günler için memnun olmuştu. Zaman her şeydi. Kendi zeminini seçebilmesi gerekliydi. Belki hâlâ seçebilirdi.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Mat.

"Senin hoşuna gidecek bir şey. Kuralları ihlal edeceğim."

"Bir şeyler yiyecek misin, demek istemiştim? Ben açım."

Rand elinde olmadan kahkaha attı. Bir şeyler yemek mi? Bir daha hiç yemek yemese umurunda olmazdı. Mat ona delirmiş gibi baktı ve bu Rand'ı daha fazla güldürdü. Deli değil. İlk kez *birileri* onun Yenidendoğan Ejder olmasının ne demek olduğunu öğrenecekti. Kuralları, *kimsenin* beklemediği gibi bozacaktı.

35
Keskin Dersler

Tel'aran'rhiod'daki Taşın Yüreği, Egwene'in gerçek dünyada hatırladığı gibiydi, uzak tavana yükselen cilalı kızıltaştan dev sütunlar ve büyük kubbenin altında açık renk zemin taşlarına saplanmış *Callandor.* Yalnızca insanlar yoktu. Altın lambalar yakılmamıştı, ama bir tür ışık vardı; bir şekilde aynı anda hem solgun, hem keskin, aynı anda her yerden gelen ve hiçbir yerden gelmezmiş gibi görünen ışıklar. *Tel'aran'rhiod*'da, duvarların arasında genellikle böyle olurdu.

Ama beklemediği ışıldayan kristal kılıcın ötesinde durmuş, sütunların arasındaki solgun gölgelere bakan kadındı. Giyim tarzı Egwene'i şaşırttı. Yalınayak, sarı ipek brokardan bol pantolon. Daha koyu sarı kuşağın üzerinde, boynunda asılı duran altın zincirler dışında oldukça çıplaktı. Kulakları sıra sıra minik, altın halkalarla süslenmişti ve en şaşırtıcı olanı, burnunda da ince bir halka olması ve burnundan sol kulağındaki halkalardan birine ince, üzerine madalyonlar asılmış bir zincir uzanmasıydı.

"Elayne?" diye inledi Egwene, bluzu olmayan oymuş gibi şalına sarınarak. Kız bu sefer, bir sebep olmadan Bilge gibi giyinmişti.

Kız-Veliaht yerinde sıçradı ve Egwene'e dönüp yaklaşırken, üzerinde ağırbaşlı, yüksek, işlemeli yakası ve uçları ellerinin üzerine sarkan uzun kolları bulunan açık yeşil bir elbise vardı. Küpe yoktu. Burun halkası yoktu. "Denize açıldıklarında Deniz Halkı kadınları öyle giyiniyor," dedi kız telaşla. Yüzü pancar gibi kızarmıştı. "Nasıl bir his olduğunu merak ettim ve en iyi yer burası gibi geldi. Gemide yapamazdım."

"Nasıl bir hismiş?" diye sordu Egwene merakla.

"Aslında, soğuk." Elayne, çevrelerindeki sütunlara baktı. "Ve burada kimse olmamasına rağmen herkes seni izliyormuş gibi geliyor." Aniden

kahkaha attı. “Zavallı Thom ve Juilin. Zamanın çoğunu nereye bakacaklarını bilemeden geçiriyorlar. Mürettebatın yarısı kadın.”

Egwene de sütunları inceleyerek huzursuzca omuzlarını silkti. Gerçekten de izleniyorlarmış gibi geliyordu. Kuşkusuz Taş’ta yalnız oldukları için böyle hissediyor olmalıydılar. *Tel’aran’rhiod*’a giren hiç kimse burada izleyecek birini bulamazdı. “Thom mu? Thom Merrilin mi? Ve Juilin Sandar? *Onlar* yanınızda mı?”

“Ah, Egwene, onları Rand göndermiş. Rand ve Lan. Eh, aslında Thom’u Moiraine göndermiş, ama Rand da Sandar Efendi’yi göndermiş. Bize yardım etmeleri için. Nynaeve Lan konusunda fena bozuldu, ama belli etmiyor.”

Egwene küçük gülümsemesini bastırdı. *Nynaeve* mi bozulmuştu? Elayne’in yüzü parlıyordu ve elbisesi bir kez daha, görünüşe göre kız fark etmeden, *çok* düşük yakalı bir elbiseye dönüştü. *Ter’angreal*, çarpık taş yüzük Kız-Veliaht’ın Düşler Dünyası’na Egwene gibi kolayca ulaşabilmesini sağlıyordu, ama kontrol vermiyordu. Bunun öğrenilmesi gerekiyordu. Gelişigüzel düşünceler –örneğin Rand için nasıl görünmek isteyeceği–, Elayne için bazı şeyleri değiştirebiliyordu.

“O nasıl?” Elayne’in sesi zorlama kayıtsızlık ile evham arası, tuhaf bir karışımdı.

“İyi,” dedi Egwene. “Sanırım iyi.” Her şeyi anlattı. Geçit Taşları, Rhuidean –duyduklarına dayanarak bildikleri; ataların gözlerinden görme konusunda anlayabildikleri– Ejder sancağındaki tuhaf yaratığın Rand’ın önkollarına işlenmiş olması, Bair’in onun Aiellerin sonu olduğu açıklaması, klan şeflerini Alcair Dal’a çağırması. Amys ve diğer Bilgeler şu anda bunu yapıyor olmalıydı; Egwene hararetle öyle olduğunu umuyordu. Hatta Rand’ın gerçek ebeveynleri hakkındaki tuhaf hikâyeyi de kısaca anlattı. “Ama bilmiyorum. O zamandan bu yana daha da tuhaf davranıyor ve Mat de öyle. Delirdiğini kastetmiyorum, ama... Rhuarc ya da Lan kadar sert, en azından bazı açılardan; belki daha da sert. Bir şeyler planlıyor sanırım –kimsenin bilmesini istemediği şeyler– ve onu elde etmek için acele ediyor. Endişe verici. Bazen artık insanları görmediğini düşünüyorum, yalnızca taş tahtasındaki piyonları görüyor.”

Elayne endişeli görünmüyordu; en azından bu konuda. “Rand ne ise o, Egwene. Bir kral ya da bir general her zaman insanları göremez. Bir hükümdar ulusu için doğru olanı yaptığı zaman, bütün için iyi olanın bireyleri incittiği olur. Rand bir kral, Egwene, bir ulusu olmasa bile.

Tear'dakileri saymazsan. Ve herhangi birini incitecek hiçbir şey yapmazsa, sonunda herkesi incitir."

Egwene burnunu çekti. Mantıklı gelebilirdi, ama bundan hoşlanması gerekmiyordu. İnsanlar insandı işte ve insan olarak görülmeleri gerekiyordu. "Dahası var. Bilgelerden bazıları yönlendirebiliyor. Kaç tanesi, bilmiyorum, ama bir ölçüye kadar, birkaç taneden daha fazlası olduğunu tahmin ediyorum. Amys'in bana anlattıklarına bakarak, içinde o kıvılcımla doğan her kızı buluyorlar." Ne yapmaya çalıştıklarını bilmeden, yönlendirmeyi öğrenmeye çalışırken ölen tek bir Aiel kadın olmamıştı; Aieller arasında yabani denen kimse yoktu. Yönlendirebildiğini anlayan erkekleri daha zorlu bir kader bekliyordu; onlar kuzeye. Büyük Afet'e, belki daha öteye, Lanetli Topraklar'a ve Shayol Ghul'e gidiyordu. "Karanlık Varlık'ı öldürmeye," diyorlardı buna. Hiçbiri delilikle yüzleşecek kadar hayatta kalmıyordu. "Meğer Aviendha'da da o kıvılcım varmış. Çok güçlü olacağını düşünüyorum. Amys de öyle düşünüyor."

"Aviendha," dedi Elayne şaşkın şaşkın. "Elbette. Anlamalıydım. Jorin'i gördüğüm zaman da aynı yakınlığı hissettim. Seninle hissettiğim yakınlığı."

"Jorin mi?"

Elayne yüzünü buruşturdu. "Sırrını koruyacağıma söz verdim ve bulabildiğim ilk fırsatta dilimin başıboş dönmesine izin veriyorum. Eh, ona ya da kardeşlerine bir zararı dokunacağını sanmıyorum. Jorin *Dalgadansözü*'nde bir Rüzgârbulan, Egwene. Yönlendirebiliyor, diğer Rüzgârbulanların bazıları da öyle." Çevrelerindeki sütunlara baktı ve aniden yakası çenesine kadar çıktı. Bir an önce orada olmayan siyah, dantel şalı düzeltti, saçlarını örttü, yüzünü gölgeledi. "Egwene, kimseye söylememelisin. Jorin Kule'nin onları Aes Sedai olmaya zorlamasından ya da bir şekilde onları kontrol etmeye çalışmasından korkuyor. Bunun olmaması için elimden geleni yapacağıma söz verdim."

"Söylemem," dedi Egwene yavaşça. Bilgeler ve Rüzgârbulanlar. İkisinin arasında da yönlendirebilen kadınlar, Üç Yemin'i etmeden, Yemin Çubuğu ile bağlanmadan yönlendirenler. Yeminlerin insanların Aes Sedailere güvenmesini sağlaması bekleniyordu ya da en azından güçlerinden korkmamalarını, ama Aes Sedailer yine de genellikle gizli hareket etmek zorunda kalıyordu. Bilgelerin toplumlarında saygın yerleri vardı... Rüzgârbulanların da benzer konumlara sahip olduğuna iddiaya girebilirdi. Sözde onları güvenli kılacak yeminlerle bağlanmadan. Bu düşünülmesi gereken bir şeydi.

“Nynaeve ve ben planladığımızdan erken gidiyoruz, Egwene. Jorin bana hava şartlarını kullanmayı öğretiyor –örebildiği Hava akışlarının büyüklüğüne inanamazsın!– ve birlikte, *Dalgadansözü’*nü her zamankinden hızlı sürüyoruz. Epey *hızlı*. Coine’e göre iki üç gün içinde Tanchico’da oluruz. Coine Seyirhanımı, kaptan. Tear’dan Tanchico’ya on günde! Hem de gördüğümüz her Atha’an Miere gemisi ile durup konuştuğumuz halde. Egwene, Deniz Halkı Rand’ın onların Coramoor’u olduğunu düşünüyor.”

“Öyle mi?”

“Coine Tear’da olanların bazılarını yanlış anlamış... örneğin Aes Sedailerin Rand’a hizmet ettiğini sanıyor; Nynaeve ve ben yanlışını düzeltmemenin daha doğru olacağını düşündük... ama bir başka Seyirhanımı’na söylediği anda hepsi haberi yayıp Rand’a hizmet etmeye hazır oluyor. Sanırım Rand onlardan ne istese yaparlar.”

“Keşke Aieller de bu kadar kolay kabul etse,” diye içini çekti Egwene. “Rhuarc, Rhuidean’ın Ejderleri olsa da olmasa da bazılarının Rand’ı tanımayı reddedeceğini düşünüyor. Aralarından biri, Couladin adında bir adam eline fırsat geçse onu hemen öldürürdü sanırım.”

Elayne öne doğru bir adım attı. “Bunun olmamasına dikkat edeceksin.” Bu bir soru ya da talep değildi. Kızın mavi gözlerinde keskin bir ışık, elinde yalın hançer vardı.

“Elimden geleni yapacağım. Rhuarc ona korumalar veriyor.”

Elayne hançeri görünce irkildi. Hançer kayboldu. “Amys sana her ne öğretiyorsa, bana öğretmelisin, Egwene. Bir şeylerin belirip kaybolması ya da aniden farklı giysiler giymem rahatsız edici. Oluveriyor işte.”

“Peki. Zamanım olduğunda.” Şimdiden *Tel’aran’rhiod*’da çok fazla kalmıştı. “Elayne, bir dahaki buluşmamızda burada olmazsam endişelenme. Deneyeceğim, ama gelemeyebilirim. Nynaeve’e de söyle. Gelmezsem, daha sonra her gece kontrol edin. Bir iki buluşmadan fazlasını kaçırmam, eminim.”

“Sen öyle diyorsan,” dedi Elayne. “Liandrin ve diğerlerinin Tanchico’da olup olmadığını anlamak haftalar alır. Thom, şehrin büyük kargaşa içinde olacağını düşünüyor gibi.” Gözleri yarısına kadar yere saplanmış *Callandor*’a gitti. “Sence bunu neden yaptı?”

“Tearlıların kendisine bağlı kalmasını sağlayacağını söylüyor. Orada olduğunu bildikleri sürece, geri döneceğini de bileceklermiş. Belki neyden bahsettiğini o biliyordur. Öyle umuyorum.”

“Ah. Ben de sanmıştım ki... belki... bir şey için... kızmıştır.”

Egwene ona kaşlarını çattı. Bu ani çekingenlik Elayne'e hiç yakışmıyordu. "Neye kızmış?"

"Ah, hiçbir şey. Yalnızca bir düşünceydi. Egwene, Tear'dan ayrılmadan önce ona iki mektup verdim. Nasıl karşıladığını biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Onu kızdırmış olabilecek bir şey mi söyledin?"

"Elbette hayır." Elayne neşeyle güldü; kulağa zorlama geliyordu. Elbisesi aniden zorlu kışlara dayanabilecek kadar kalın, siyah yünden oldu. "Onu kızdıracak bir şey yazmak için deli olmalıyım." Saçları çılgın bir taç gibi her yöne dikildi. Kendisi farkında değildi. "Beni sevmesi için uğraşıyorum. Yalnızca beni sevmesi için. Ah, neden erkekler basit olamıyor? Neden böyle güçlükler yaratmak zorundalar? En azından Berelain'den uzakta." Yün yine ipek oldu, yakası öncekinden de açıktı; omuzlarına dökülen saçlarının parıltısı elbisesinin parıltısını utandırıyordu. Alt dudağını ısırarak duraksadı. "Egwene? Fırsat bulursan, ona söylediklerimi kastettiğimi... Egwene? Egwene?"

Bir şey Egwene'i yakaladı. Ensesinden yakalanıp götürülüyormuş gibi Taşın Yüreği karanlıkta küçüldü, yok oldu.

Egwene nefesi kesilerek, irkilerek uyandı. Yüreği hızla çarpıyordu. Başının üzerindeki, geceyle kararmış çadırın alçak tavanına baktı. Battaniyelerin altında yatıyordu –Kıraç gündüz ne kadar sıcaksa, gece de o kadar soğuk oluyordu, tatlı bir tezek kokusu yayan mangal pek az ısı veriyordu–, battaniyelerin altında, tam da uzanıp uyuduğu yerde. Ama onu geriye ne çekmişti?

Aniden yanında bağdaş kurup oturmuş, gölgelere sarınmış Amys'i fark etti. Bilgenin gölgeli yüzü gece kadar karanlık ve ürkütücüydü.

"Bunu sen mi yaptın, Amys?" dedi öfkeyle. "Beni böyle itip kakmaya hakkın yok. Ben, Yeşil Ajah'tan bir Aes Sedai'yim..." Artık yalan dudaklarına rahatça geliyordu. "...ve buna hiç hakkın..."

Amys sert bir sesle sözünü kesti. "Ejderduvarı'nın ötesinde, Beyaz Kule'de Aes Sedai'sin. Burada, cahil bir öğrencisin, engereklerle dolu bir inde emekleyen aptal bir çocuk."

"Sensiz *Tel'aran'rhiod*'a girmeyeceğimi söylediğimi biliyorum," dedi Egwene, mantıklı konuşmaya çalışarak, "ama..."

Bir şey ayak bileklerinden yakaladı ve ayaklarını havaya kaldırdı; battaniyeler düştü, iç etekliği koltuk altlarında toplandı. Baş aşağı, Amys ile

yüz yüze duruyordu. Öfke içinde kendini *saidar*'a açtı... ve bloke edildiğini gördü.

"Yalnız gitmek istedin," diye tısladı Amys yumuşak sesle. "Uyarıldın, ama gitmek zorundaydın." Gözleri karanlıkta, gittikçe daha parlak yanıyor gibiydi. "Neyin bekliyor olabileceğine hiç aldırmadan. Düşlerde, en cesur yürekleri paramparça edebilecek şeyler vardır." Mavi kömürler gibi gözlerin çevresinde yüz eridi, uzadı. Derinin olduğu yerde pullar çıktı; çeneleri uzadı, keskin dişlerle doldu. "En cesur yüreği *yiyebilecek* şeyler," diye hırladı.

Egwene çığlık atarak onu Gerçek Kaynak'tan ayıran kalkanı boşuna dövdü. O korkunç yüze, Amys olamayacak o şeye vurmaya çalıştı, ama bir şey bileklerini yakaladı, gerdi, titreyerek, gergin, durmasını sağladı. Tek yapabildiği, o çeneler yüzünde kapanırken çığlık atmaktı.

Egwene çığlık atarak doğrulup oturdu ve battaniyelerini kavradı. Bir çabayla ağzını kapatmayı başardı, ama onu perişan eden titremeler için hiçbir şey yapamıyordu. Çadırdaydı... ya da öyle miydi? Amys oradaydı, gölgelerin içinde bağdaş kurup oturmuştu, *saidar*'la parlıyordu... ya da öyle miydi? Egwene ümitsizce kendini Kaynak'a açtı ve engeli yine hissedince neredeyse uluyacaktı. Battaniyeleri kenara atarak elleri ve dizleri üzerinde kat kat halıların üzerinde emekledi, düzgünce katladığı giysileri iki eliyle dağıttı. Bir kemer bıçağı vardı. Neredeydi? Nerede? İşte!

"Otur," dedi Amys ekşi ekşi. "Yoksa seni ilaçla yatıştırırım. Ve tadından da hoşlanmazsın."

Egwene kısa bıçağı iki eliyle tutarak dizlerinin üzerinde döndü; kabzayı iki eliyle kavramasa elleri titreyecekti. "Bu sefer gerçekten sen misin?"

"O zaman da kendimdim, şimdi de kendimim. En iyi dersler keskin derslerdir. Beni bıçaklayacak mısın?"

Egwene tereddütle bıçağı kınına soktu. "Buna hakkın yoktu..."

"Her tür hakkım vardı! Bana söz verdin. Aes Sedailerin yalan söyleyebileceğini bilmezdim. Sana ders vereceksem, dediğimi yapacağını bilmem gerekir. Öğrencilerimden birinin kendi gırtlağını kesmesini izleyemem!" Amys içini çekti; çevresindeki parıltı kayboldu, Egwene ile *saidar* arasındaki engel de öyle. "Seni daha fazla engelleyemem. Benden çok daha güçlüsün. Tek Güç konusunda, öylesin. Neredeyse kalkanımı delip geçiyordun. Ama sözünü tutamayacaksan, sana ders vermek istediğimden emin değilim."

“Sözümü tutacağım, Amys. Tutacağıma söz veriyorum. Ama arkadaşlarımla *Tel’aran’rhiod*’da buluşmam gerek. Onlara da söz verdim. Amys, benim yardımıma ve tavsiyelerime ihtiyaçları var.” Amys’in yüzünü karanlıkta çözmek kolay değildi, ama Egwene yumuşama görmüyordu. “Lütfen, Amys. Bana şimdiden çok şey öğrettin. Artık onları oldukları yerde bulabileceğimi düşünüyorum. Lütfen, daha öğreneceğim çok şey varken bırakma. Ne yapmamı istersen yaparım.”

“Saçlarını ör,” dedi Amys ifadesiz bir sesle.

“Saçlarımı mı?” dedi Egwene kararsızca. Kesinlikle hiç sorun olmazdı, ama neden? Şimdi onları salıyordu, omuzlarının altına uzanıyordu, ama köydeki Kadın Kurulu’nun saçlarını Nynaeve’in hâlâ kullandığı gibi bir örgüyle toplayabileceğini söylediği ve gururla patlayacak gibi hissettiği günün üzerinden çok zaman geçmemişti. İki Nehir’de örgü kadın sayılacak kadar büyüdüğünü gösterirdi.

“İki kulağının üzerinde birer tane.” Amys’in sesi hâlâ düz bir kaya gibiydi. “Örgülerine dolayacak kurdelen yoksa, ben sana veririm. Bizde küçük kızlar saçlarını böyle toplar. Sözlerini tutacağına güvenilmeyecek kadar küçük kızlar. Bana sözlerini tutacağını kanıtladığın zaman örgülerini çözebilirsin. Ama bana bir daha yalan söylersen eteklerini, küçük kızların elbiselerinde olduğu gibi kısa kestiririm ve yanında taşıman için bir oyuncak bebek bulurum. Bir kadın gibi davranmaya karar verdiğinde, sana da bir kadın gibi davranılır. Kabul et, yoksa sana bir daha ders vermem.”

“Arkadaşlarımla buluşacağımda bana eşlik edersen kabul...”

“Kabul et, *Aes Sedai!* Ben çocuklarla ya da sözünü tutamayanlarla pazarlık yapmam! Dediğimi yapacak, benim vermeyi seçtiklerimi kabul edeceksin, daha fazlasını değil. Değilse git ve kendini kendi başına öldürt. Ben... yardımcı... olmayacağım!”

Egwene karanlığa minnettardı; kaş çatışını saklıyordu. Söz vermişti gerçekten de, ama bütün bunlar haksızlıktı. Kimse aptalca kurallarla Rand’ı itip kakmıyordu. Eh, *belki* o farklıydı. Amys’in emirlerini Couladin’in ona bir mızrak saplamayı istemesiyle değişmek isteyeceğini sanmıyordu. Ama Mat kesinlikle kimsenin kurallarına tahammül edemezdi. Ama *ta’veren* ya da değil, Mat’in öğrenecek hiçbir şeyi yoktu; tek yapması gereken, kendisi olmaktı. Fırsat verilse, büyük olasılıkla herhangi bir şey öğrenmeyi reddederdi, kumar ya da eğlenceyle ilgili olmadığı sürece. Egwene öğrenmek istiyordu. Bazen sonsuz bir susuzluk gibi geliyordu ona; ne kadar

soğurursa soğursun geçmeyen bir susuzluk. Yine de haksızlıktı. *Öyle işte,* diye düşündü hüzünle.

“Kabul ediyorum,” dedi. “Dediklerini yapacağım, verdiklerini kabul edeceğim, daha fazlasını istemeyeceğim.”

“Güzel.” Egwene’in söylemek istediği başka şeyler olup olmadığını görmek istermiş gibi uzun bir ara verdikten sonra –Egwene akıllıca dilini tuttu– Amys şunları ekledi: “Sana karşı sert olacağım, Egwene, ama amaçsızca değil. Sana şimdiden çok şey öğrettiğimi düşünmen başlangıçta ne kadar az bildiğini gösteriyor. Güçlü bir düşgücün var; büyük olasılıkla bir gün hepimizi geçeceksin. Ama sana öğretebileceklerimi öğrenmezsen –dördümüzün öğreteceklerini– asla o yeteneği tam olarak geliştiremezsin. Büyük olasılıkla geliştirecek kadar yaşamazsın.”

“Deneyeceğim, Amys.” Uysal numarası yapmayı iyi becerdiğini düşündü. Kadın neden onun işitmek istediklerini söylemiyordu? Egwene, *Tel’aran’rhiod*’a yalnız gidemeyecekse, Elayne ile bir sonraki buluşmalarında Amys’in de gelmesi gerekecekti. Ya da belki bir sonraki sefer Nynaeve olurdu.

“Güzel. Söyleyecek başka bir şeyin var mı?”

“Hayır, Amys.”

Bu sefer sessizlik daha da uzadı; Egwene ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturarak, becerebildiğince, sabırla bekledi.

“Demek dilediğin zaman taleplerini kendine saklayabiliyorsun,” dedi Amys sonunda. “Kaşıntısı tutmuş keçi gibi kıpırdanmana sebep olduğu halde. Sebebini yanlış mı anlıyorum? Sana merhem verebilirim. Hayır mı? Pekâlâ. Arkadaşlarınla buluşman gerektiği zaman sana eşlik edebilirim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Egwene ciddi ciddi. Kaşıntısı tutmuş keçi demek!

“İlk söylediğimde dinlememiş olman ihtimaline karşılık: öğrenmek ne kolay, ne çabuk olacak. Bu son günlerde çalıştığını sanıyorsun. Kendini gerçekten zaman ve çaba adamaya hazırla.”

“Amys, bana ne öğretebilirsen öğreneceğim ve dilediğin kadar çok çalışacağım, ama Rand ile Karanlıkdostları arasında... Öğrenmek için gereken zaman lüks olabilir ve benim cüzdanım boş.”

“Biliyorum,” dedi Amys bitkinlik içinde. “Şimdiden bizi rahatsız etmeye başladı. Gel. Çocukluklarınla yeterince zaman harcadın. Tartışılması gereken kadın işleri var. Gel. Diğerleri bekliyor.”

Egwene, ilk kez Moiraine'in battaniyelerinin boş olduğunu fark etti. Elbisesine uzandı, ama Amys, "Buna gerek olmayacak," dedi. "Yolumuz kısa. Omuzlarına bir battaniye al ve gel. Zaten Rand al'Thor için bir sürü iş yaptım ve işimiz bitmeden önce yapmam gereken başkaları var."

Egwene kuşkuyla omuzlarına bir battaniye alarak yaşlı kadının ardından geceye çıktı. *Soğuktu.* Tüyleri diken diken, buz gibi kayalık zeminden yalınayak sekerek ilerledi. Gündüzün sıcağından sonra, gece İki Nehir kışı gibi soğuk geliyordu. Nefesi ağzında ince sise dönüşüyor, hava tarafından hemen emiliyordu. Soğuk ya da değil, hava yine kuruydu.

Bilgelerin kampının arka tarafında daha önce görmediği bir çadır duruyordu, diğerleri gibi alçak, ama çepeçevre, kazıklarla yere çakılmıştı. Egwene şaşkınlık içinde Amys'in giysilerini çıkarmaya başladığını ve kendisine de aynısını yapmasını işaret ettiğini gördü. Takırdamaması için dişlerini sıkarak yavaşça Amys gibi yaptı. Aiel kadın çırılçıplak kaldığında, gece dondurucu değilmiş gibi, derin derin nefes alarak ve kollarını kendine vurarak durdu, sonra içeri daldı. Egwene hızla peşinden girdi.

Islak sıcak gözlerinin arasına inmiş bir sopa gibi çarptı. Her gözeneğinden ter fışkırdı.

Moiraine de oradaydı, diğer Bilgeler ve Aviendha da. Hepsi çıplaktı ve ağzına kadar isli taşlarla dolu, iri, demir bir kazanın çevresinde oturmuş, terliyorlardı. Tencere ve taşlar ısı yayıyordu. Aes Sedai çektiği sıkıntıların etkisinden kurtulmuş gibiydi, ama gözlerinin çevresinde, daha önce olmayan bir gerginlik vardı.

Egwene çekinerek otururken –burada kat kat halı yoktu, yalnızca kayalık zemin–, Aviendha yanındaki küçük tencereden bir avuç su aldı ve iri kazana attı. Su tıslayarak buhara dönüştü, taşların üzerinde tek bir ıslak nokta kalmadı. Aviendha, yüzünde ekşi bir ifadeyle oturuyordu. Egwene onun nasıl hissettiğini biliyordu. Kule'deki çömezlere de görevler verilirdi; en çok tencere ovmaktan mı nefret ediyordu, yoksa yer silmekten mi, karar veremiyordu. Bu görev o kadar zahmetli görünmüyordu.

"Rand al'Thor hakkında ne yapacağımızı konuşmamız gerek," dedi Bair, Amys de oturduğunda.

"Ne yapacağınız mı?" dedi Egwene korku içinde. "İşaretleri var. Aradığınız kişi o."

"Evet o," dedi Melaine sertçe, kızıl altın saç tutamlarını ıslak yüzünden çekerek. "Gelişinden olabildiğince çok insanın canlı kurtulmasını sağlamaya çalışmalıyız."

“Aynı ölçüde önemlisi,” dedi Seana, “kehanetin kalanını gerçekleştirebilmesi için onun canlı kalmasını sağlamalıyız.” Melaine dik dik ona baktı ve Seana sabırlı bir sesle ekledi, “Yoksa hiçbirimiz hayatta kalmayacağız.”

“Rhuarc Jindolardan bazılarını koruma olarak vereceğini söyledi,” dedi Egwene yavaşça. “Fikrini mi değiştirdi?”

Amys başını iki yana salladı. “Hayır. Rand al’Thor Jindo çadırlarında uyuyor ve uyanabilmesi için yüz adam uyanık bekliyor. Ama erkekler bazen olayları bizden farklı görür. Rhuarc onu takip edecektir, belki yanlış olduğunu düşündüğü fikirlerine karşı çıkacaktır, ama ona yol göstermeye çalışmayacaktır.”

“Yol gösterilmeye ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsunuz?” Moiraine tek kaşını kaldırmıştı, ama Egwene onu görmezden geldi. “Şimdiye dek yaptıklarını yol gösterilmeden yaptı.”

“Rand al’Thor bizim âdetlerimizi bilmiyor,” diye yanıt verdi Amys. “Bir şefi ya da klanı aleyhine çevirebilecek, Şafakla Gelen’i değil bir ıslaktopraklı görmelerine sebep olacak yüz farklı hata var. Kocam iyi bir adam, iyi bir şeftir, ama öfkeli adamları mızraklarını gömmeye ikna edecek bir barışkonuşmacısı değildir. Yakınında, yanlış adım atacak gibi göründüğünde kulağına fısıldayabilecek biri olmalı.” Aviendha’ya kızgın taşların üzerine biraz daha su atmasını işaret etti; kız asık suratlı bir zarafetle itaat etti.

“Ve ona göz kulak olmalıyız,” diye keskin bir sesle araya girdi Melaine. “Ne yapmayı planladığı hakkında, daha yapmadan fikrimiz olmalı. Rhuidean Kehaneti’nin gerçekleşmesi başladı –öyle ya da böyle, bitmeden durdurulamaz–, ama ben halkımızdan olabildiğince çok kişinin hayatta kalmasını istiyorum. Bunun nasıl başarılacağı Rand al’Thor’un niyetine bağlı.” Bair Egwene’e doğru eğildi. Kadın tamamen kemik ve kastan yapılmış gibi görünüyordu. “Sen onu çocukluğundan beri tanıyorsun. Sana sırlarını açar mı?”

“Kuşkuluyum,” dedi Egwene. “Eskisi gibi güvenmiyor.” Moiraine’e bakmaktan kaçındı.

“O sırlarını açsa bu bize söyler mi?” diye sordu Melaine. “Burada öfke yaratmak istemiyorum, ama Egwene ve Moiraine Aes Sedai. Onların istediği bizim istediğimiz olmayabilir.”

“Bir zamanlar Aes Sedailere hizmet ediyorduk,” dedi Bair kısaca. “O zaman onları hayal kırıklığına uğrattık. Belki onlara bir kez daha hizmet

etmemiz gerekiyordur.” Melaine açık bir utançla kızardı.

Moiraine gördüğünü ya da kadının önceki sözlerini duyduğunu belli etmedi. Gözlerinin çevresindeki gerginlik dışında buz gibi sakindi. “Elimden geldiğince yardım ederim,” dedi serinkanlılıkla, “ama Rand üzerinde pek az etkim var. Şu anda Desen’i kendi tasarımına göre dokuyor.”

“O zaman onu yakından gözlemek ve umut etmeliyiz.” Bair içini çekti. “Aviendha, her sabah uyandığında Rand al’Thor’un yanında olacaksın ve gece yatana kadar yanından ayrılmayacaksın. Ona kafasındaki saçlar kadar yakın duracaksın. Korkarım eğitimine elimizden geldiği zaman devam edebileceğiz; iki şeyi bir arada yapmak üzerinde yük olacak, ama kaçınmak imkânsız. Onunla konuşursan, özellikle de dinlersen, yanında kalmakta sorun yaşamazsın. Pek az erkek kendilerini dinleyen genç, güzel kızları yanlarından uzaklaştırır. Belki ağzından bir şeyler kaçırır.”

Aviendha her sözcükle daha da katılaşmıştı. Bair sözünü bitirdiği zaman, “Yapmayacağım!” diye tükürdü. Ölüm sessizliği çöktü ve bütün gözler kıza döndü, ama o bakışlara meydan okurcasına karşılık verdi.

“Yapmayacak mısın?” dedi Bair yumuşak sesle. “Yapmayacak.” Sözcükler ağzında tuhaf bir tat bırakmış gibiydi.

“Aviendha,” dedi Egwene nazikçe, “kimse senden Elayne’e ihanet etmeni istemiyor, onunla yalnızca konuşman isteniyor.” Eski Mızrağın Kızı yatışmadı, tam tersine, kendine bir silah bulmaya can atarmış gibi görünüyordu.

“Mızrağın Kızları’nın bugünlerde öğrendiği disiplin bu mu?” dedi Amys keskin bir sesle. “Eğer öyleyse, bizim daha sert öğretmenler olduğumuzu göreceksin. Rand al’Thor’un yanında kalmaman için bir sebep varsa, söyle.” Aviendha’nın meydan okuması biraz soldu ve duyulmaz bir biçimde homurdandı. Amys’in sesi bıçak gibi keskinleşti. “Söyle, dedim!”

“Ondan hoşlanmıyorum!” diye patladı Aviendha. “Ondan nefret ediyorum! Nefret ediyorum!” Egwene asla mümkün olmayacağını bilmese, kızın gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu düşünürdü. Ama sözler onu şok etti; kuşkusuz Aviendha bunu kastetmiş olamazdı.

“Onu sevmeni ya da yatağına almanı istemiyoruz,” dedi Seana ekşi ekşi. “Sana adamı *dinlemeni söylüyoruz* ve itaat edeceksin!”

“Çocukluk!” diye hıhladı Amys. “Dünya artık ne tür genç kızlar üretiyor? *Hiçbiriniz* büyümüyor musunuz?”

Bair ve Melaine daha da keskindi, yaşlı kadın Aviendha’yı Rand’ın atına eyer yerine bağlamakla tehdit ederken –bunu gerçekten yapmayı

düşünüyormuş gibiydi–, Melaine Aviendha'nın uyumak yerine geceyi çukurlar kazıp tekrar doldurarak düşüncelerini berraklaştırmasını öneriyordu. Tehditlerin kızı ikna etmek için öylesine savrulmadığını fark etti Egwene; bunlar itaat edilmeyi bekliyordu ve itaat görmeye kararlıydılar. Aviendha'nın kazanacağı bütün gereksiz işler inatçı olmasının bir cezasıydı. Dört çift Bilge gözü üzerine dikilmişken, o inatçılık büzülüyor gibiydi –kendini savunurcasına dizleri üzerine çökmüştü–, ama tüm bunlara dayanıyordu.

Egwene uzanarak elini Aviendha'nın omzuna koydu. "Bana kız kardeş gibi olduğumuzu söylemiştin ve ben seni öyle sayıyorum. Bunu benim için yapar mısın? Elayne için ona göz kulak olduğunu düşün. Elayne'i de seversin, biliyorum. Rand'a, mektuplarında söylediklerini kastettiğini söyleyebilirsin. Bunu işitmek hoşuna gidecektir."

Aviendha'nın yüzü kasıldı. "Yaparım," dedi, çökerek. "Elayne için ona göz kulak olurum. Elayne için."

Amys silkelendi. "Aptallık. Ona biz söylediğimiz için göz kulak olacaksın, kızım. Başka sebebin olduğunu düşünüyorsan, acı verici ölçüde yanıldığını anlayacaksın. Daha fazla su. Buhar azalıyor."

Aviendha, taşların üzerine, mızrak fırlatır gibi su döktü. Egwene onun eski ruh halinin döndüğünü görmekten memnundu, ama yalnız kaldıklarında onu uyarmayı düşünüyordu. Canlılık iyiydi, ama bazı kadınların yanında –örneğin dört Bilge ve Siuan Sanche–, şevkine hâkim olmak daha mantıklıydı. Kadın Kurulu'na bütün gün bağırabilirdiniz ve onlar yine de kendi bildiklerini okurdu ve siz ağzını açmamış olmayı dilerdiniz.

"Madem bu konu halledildi," dedi Bair. "Zamanımız varken buharın tadını sessizce çıkaralım. Rand al'Thor için Alcair Dal'da bir toplantı ayarlayacaksak, daha bu gece ve gelecek gecelerde yapacak işleri olanlar var."

"Erkekler hep kadınları kendileri için çalıştırmanın bir yolunu buluyor," dedi Amys. "Rand al'Thor neden farklı olsun ki?"

Aviendha'nın kızgın taşlara su attığı zaman çıkan tıslamalar dışında çadıra sessizlik çöktü. Bilgeler ellerini dizlerine koymuş, derin derin nefes alarak oturuyordu. Aslında oldukça hoş, hatta rahatlatıcıydı, nemli sıcaklık, deri üzerindeki terin kaygan, arındırıcı hissi. Egwene biraz uykusuz kalmaya değdiğini düşünüyordu.

Ama Moiraine rahatlamış görünmüyordu. Buharlar saçan kazana, çok uzaklarda başka şeyler görüyormuş gibi bakıyordu.

"Kötü müydü?" dedi Egwene yumuşak sesle, Bilgeleri rahatsız etmemek için. "Rhuidean, demek istiyorum." Aviendha hızla başını kaldırdı, ama hiçbir şey demedi.

"Anılar soluyor," dedi Moiraine, aynı ölçüde sessizce. Bakışlarını o uzak imgeden ayırmadı ve sesi havadaki ısıyı alacak kadar soğuktu. "Çoğu kayboldu bile. Diğerleri... Çark dilediği gibi dokur ve biz Desen'de ipliklerden başka bir şey değiliz. Yenidendoğan Ejder'i, Rand'ı bulmak, onu Son Savaş'ı karşılamak üzere hazırlamak için hayatımı adadım. Ne gerekirse gereksin bunu başaracağım. Hiçbir şey ve hiç kimse bundan daha önemli olamaz."

Egwene sıcağa rağmen ürpererek gözlerini kapattı. Aes Sedai meydan okuma istemiyordu. Kadın değil, bir buz parçası gibiydi. Egwene o hoş duyguyu yeniden yakalamaya çalışarak yerine yerleşti. Gelecek günlerde buna benzer anların çok az ve çok uzak olacağını tahmin ediyordu.

36
Yanıltmacalar

Aieller erkenden kampı bozdular ve daha doğmamış güneş uzak dağların siluetini çıkarırken Rhuidean'dan uzaklaştılar. Üç grup halinde Chaendaer'in çevresinden dolandılar, tepeler, yüksek taş minareler, düz tepeli kulelerle bölünen kaba düzlüklere indiler. Arazi gri, kahverengi ve arada kalan her renkle boyanmıştı, bazıları uzun, kırmızı ve sarı helezonlarla kaplıydı. Kuzeybatıya doğru ilerlerlerken zaman zaman büyük, doğal bir kemer yükseliyor ya da düşmek üzere görünen, imkânsız şekillerde dengelenmiş dev kaya parçaları beliriyordu. Rand ne tarafa bakarsa baksın, uzakta çentik çentik dağlar yükseliyordu. Dünyanın Kırılışı'ndan kalan bütün yıkıntılar Aiel Kıraçları denen bu yere toplanmış gibiydi. Zemin çatlak, kahverengi kil değilse, sarı, kahverengi ya da arada bir şeydi, taşlı ve çıplaktı, her yerde kuru yarıklar ve boşluklarla bölünüyordu, Dağınık bitkiler seyrek ve alçaktı, dikenli, yapraksız şeyler; görünen pek az çiçek, beyaz, kırmızı ya da sarı, o ıssızlıkta şaşırtıcı geliyordu. Zaman zaman kaba otlar yeri kaplıyordu ve nadiren, yine dikenleri olan güdük ağaçlar beliriyordu. Chaendaer ve Rhuidean vadisi ile karşılaştırıldığında, neredeyse yeşilliklerle dolu gibi geliyordu. Hava öyle berraktı, arazi öyle çıplaktı ki, Rand'a kilometrelerce ötesini görebilirmiş gibi geliyordu.

Ama hava çok kuruydu, sıcak hâlâ merhametsizdi, güneş bulutsuz gökyüzünde eriyik bir altın top gibiydi. Rand güneşi uzak tutmak için kafasına bir *shoufa* sarmıştı ve sık sık Jeade'en'in heybesindeki tulumdan su içiyordu. Tuhaf şekilde, ceket giymek fayda ediyor gibiydi; daha az terlemiyordu, ama kırmızı yünün altında gömleği ıslak kalıyor, onu biraz serinletiyordu. Mat bir kumaş şeritle kafasının üzerine geniş, beyaz bir

mendil bağlamıştı, ensesine sarkan, parıltıya karşı gözlerini gölgeleyen tuhaf bir şapka gibi. Kuzgun işaretli kılıç-mızrağını kargı gibi, dibini üzengisine dayayarak taşıyordu.

Grupları yaklaşık dört yüz Jindo'dan oluşuyordu; Rand ve Mat önde, Rhuarc ve Heirn'in yanında at sürüyordu. Elbette Aieller de yürüyordu, çadırları ve Tear'dan getirdikleri ganimetler yük katırları ve atlarca taşınıyordu. Bazı Jindo Kızları ileride keşif kolu olarak yayılmıştı ve Taş Köpekler arkayı kolluyordu. Ana grup dikkatli gözler, hazır mızraklar ve ok takılmış yaylarla korunuyordu. Sözde Rhuidean'ın Barışı Chaendaer'e gidenler kendi yerleşimlerine dönene kadar sürerdi, ama Rhuarc Rand'a, geçmişte hatalar yapıldığının bilindiğini, özürlerin ve kan bedellerinin ölüleri mezardan geri getirmediğini açıklamıştı. Rhuarc böyle bir dönemde hataların özellikle olası olduğunu düşünüyor gibiydi, kısmen Shaido grubu yüzünden.

Shaido toprakları Jindoların Taardadlarının topraklarının ötesinde, Chaendaer'den aynı yönde uzanıyordu ve bir buçuk kilometre uzakta Jindo grubuna paralel ilerliyorlardı. Rhuarc'a göre Couladin kardeşinin dönmesi için bir gün daha beklemeliydi. Rand'ın Muradin'i kendi gözlerini çıkarırken görmesi bir fark yaratmazdı; ayrılan zaman on gündü. Daha erken ayrılmak, Rhuidean'a gireni terk etmek sayılırdı. Ama Couladin, Jindoların hayvanlarını yüklediğini görür görmez Shaidolara toplanmalarını emretmişti. Shaidolar şimdi kendi keşif kolları ve arka korumalarıyla ilerliyor, görünürde Jindoları görmezden geliyorlardı, ama aralarındaki mesafe asla üç yüz adımdan daha fazla açılmıyordu. Bir adam klan şefi olarak işaretlenme girişiminde bulunduğunda yarım düzine başka boydan tanıkların gelmesi doğaldı ve Couladin'in halkı Jindo halkına, ikiye bir üstündü. Rand mesafenin aniden ve şiddetle kapanmamasının sebebinin Shaidolar ile Taardadlar arasındaki üçüncü grup olduğunu düşünüyordu.

Tüm diğer Aieller gibi Bilgeler de yürüyordu, Rhuarc'ın *gai'shain* adını verdiği, yük atlarını çeken o tuhaf, beyaz cüppeli erkek ve kadınlar da öyle. Tam olarak hizmetkâr değildiler, ama Rand Rhuarc'ın şeref, görev ve tutsaklar hakkındaki açıklamalarını anladığından emin değildi; Heirn'in açıklamaları daha da kafa karıştırıcıydı, sanki suyun neden ıslak olduğunu açıklamaya çalışırmış gibi davranmıştı. Moiraine, Egwene ve Lan Bilgelerin yanında at sürüyordu, en azından iki kadın öyle yapıyordu. Muhafız savaş atını Shaido tarafında, biraz ötede sürüyor, grubu engebeli araziyi izlediği kadar dikkatle izliyordu. Bazen Moiraine ya da Egwene ya

da ikisi birden atlarından inip Bilgelerle konuşurken yürüyorlardı. Rand, söylediklerini dinleyebilmek için bütün parasını verirdi. Sık sık ona doğru bakıyorlardı, kuşkusuz Rand'ın fark etmemesi gereken hızlı bakışlar. Bir sebepten Egwene saçlarını bir gelin gibi kırmızı kurdelelerle örerek iki örgü halinde toplamıştı. Rand neden olduğunu bilmiyordu. Chaendaer'den ayrılmadan önce bu konuda yorum yapmıştı –yalnızca geçerken bahsetmişti– ve kız neredeyse kellesini uçuruyordu.

"Senin için uygun olan kadın Elayne."

Rand şaşkın şaşkın Aviendha'ya baktı. Kızın mavi yeşil gözlerindeki meydan okuyan ifade geri gelmişti, ama çıplak nefretin üzerindeydi. O sabah uyandığında kız çadırın dışında bekliyordu ve o zamandan beri üç adımdan fazla uzaklaşmamıştı. Bilgelerin kızı casusluk yapmakla görevlendirdiği açıktı ve kuşkusuz Rand bunu da fark etmemiş olmalıydı. Kız güzeldi ve Rand'ın bundan ötesini görmeyecek kadar aptal olduğu varsayılıyordu. Kızın şimdi etek giyiyor olmasının ve artık küçük bir kemer bıçağından başka silah taşımıyor olmasının gerçek sebebi bu olmalıydı. Kadınlar, erkeklerin akılsız olduğunu düşünüyor gibiydi. Aslında bir düşününce, diğer Aiellerin hiçbiri kızın giysi değiştirmesiyle ilgili yorum yapmamıştı, ama Rhuarc bile kıza uzun uzun bakmaktan kaçınıyordu. Muhtemelen neden orada olduğunu biliyorlardı ya da Bilgelerin planları hakkında bir fikirleri vardı ve bundan bahsetmek istemiyorlardı.

Rhuidean. Rand kızın neden oraya gittiğini hâlâ bilmiyordu; Rhuarc "kadınların işleri" hakkında homurdanmış, kızın yanında konuşmaktan açık açık kaçınmıştı. Kızın Rand'ın yanından ayrılmamasına bakarak, bu hiç konuşmamak anlamına geliyordu. Klan şefi şimdi mutlaka dinliyordu ve Heirn ile bütün Jindolar işitme mesafesindeydi. Bazen Aieller söz konusu olduğunda anlamak imkânsızdı, ama Rand onların eğleniyormuş gibi göründüğünü düşünüyordu. Mat alçak sesle ıslık çalıyor, göstere göstere ikisi dışında her şeye bakıyordu. Buna rağmen kız bütün gün ilk kez onunla konuşmuştu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Rand.

Kızın bol etekleri onu engellemiyordu. Jeade'en'in yanında yürüyordu. Hayır, yürüyor değil. Daha çok avına yaklaşır gibi. Kedi olsa, mutlaka kuyruğunu da sallıyor olurdu. "Elayne bir ıslaktopraklı, senin türünden." Kız başını kibirle arkaya attı. Aiel savaşçıların ensesinde uzattığı kısa kuyruk kaybolmuştu. Şakaklarına sardığı katlanmış eşarp hemen hemen bütün saçlarını sarmalıyordu. "Tam da sana uygun kadın. Güzel değil mi?

Sırtı dik, kol ve bacakları ince ve güçlü, dudakları tombul aşkelmaları gibi. Saçları sapsarı, gözleri mavi safirler gibi. Derisi en ince ipekten daha pürüzsüz, göğüsleri güzel ve yuvarlak, kalçası...”

Rand çılgınca sözünü kesti. Yanakları kızarıyordu. “Güzel olduğunu biliyorum. Sen ne yapıyorsun?”

“Onu tarif ediyorum.” Aviendha kaşlarını çatarak ona baktı. “Onu hiç banyoda gördün mü? Gördüysen tarif etmeme gerek yok...”

“Görmedim!” Rand sesinin boğuluyormuş gibi çıkmamasını diliyordu. Rhuarc ve diğerleri *gerçekten* dinliyordu, yüzlerinde eğlenme dışında ifade yoktu. Mat açık, çapkın bir sırıtmayla gözlerini yuvarladı.

Kız omuzlarını silkmekle yetindi ve şalını düzeltti. “Kendisi ayarlamalıydı. Ama ben onu gördüm ve *onun* kız kardeşi kadar yakınmışım gibi davranacağım.” Vurgu, *Rand’ın* kız kardeşi gibi yakın biri de aynı şeyi yapardı, der gibiydi; Aiel âdetleri tuhaftı, ama bu delilikti! “Kalçaları...”

“Kes şunu!”

Kız ona yan yan, öfkeyle baktı. “Sana uygun olan kadın o. Elayne gelin çelengi yerine yüreğini ayaklarının dibine koydu. Tear Taşı’nda bunu bilmeyen herhangi biri kalmış mıydı sanıyorsun?”

“Elayne hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi Rand kıza kararlılıkla. Başladığı gibi devam edecekse, kesinlikle hayır. Bunun düşüncesi yine yüzünü kızarttı. Kız *ne* dediğine ve kimlerin işittiğine aldırmıyor gibiydi.

“Kızarmakta haklısın, o sana yüreğini açmışken onu bir kenara atıyorsun.” Aviendha’nın sesi sert ve horgörü doluydu. “Sana iki mektup yazdı, annenin çatısı altında soyunmuş gibi her şeyi açtı. Sen öpücükler almak için onu köşelerde kıstırıyorsun, sonra onu reddediyorsun. O mektuplarda söylediği her sözcüğü kastetti. Sen ona ne yapmayı kastediyorsun, ıslaktopraklı?”

Rand saçlarını ovaladı ve *shoufa*’sını düzeltmek zorunda kaldı. Elayne her sözcüğü kastetmişti, ha? İki mektupta da mı? İşte bu olanaksızdı. Hemen hemen her konuda birbirleriyle çelişiyorlardı! Aniden irkildi. Bunu ona *Egwene* mi söylemişti? Elayne’in mektupları konusunu? Kadınlar bu tür şeyleri aralarında tartışıyorlar mıydı? Aralarında, bir erkeğin kafasını karıştırmanın en iyi yolunu bulmak için plan mı yapıyorlardı?

Rand kendini Min’i özlerken buldu. Min onu hiç aptal yerine koymazdı. Eh, bir iki kez dışında asla. Ve ona hiç hakaret etmezdi. Eh, ona birkaç kez “koyun çobanı” demişti. Ama onun yanında kendini rahat ve tuhaf bir

şekilde sıcak hissederdi. Kız, onu Elayne ve Aviendha gibi tamamen aptal hissettirmezdi.

Sessizliği, eğer bu mümkünse, Aiel kadını daha sinirlendirmiş gibiydi. Kendi kendine homurdanarak, bir şeyleri ezmek istermiş gibi yanında yürüyerek şalını yarım düzine kez tekrar tekrar düzeltti. Sonunda homurdanması kesildi. Bunun yerine gözlerini dikip Rand'a bakmaya başladı. Bir akbaba gibi. Rand kız yüzüne bakarken nasıl takılıp düşmediğini anlayamıyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Dinliyorum, Rand al'Thor, çünkü sessiz kalmamı istedin." Dişlerini sıkarak gülümsedi. "Seni dinlemem hoşuna gitmiyor mu?"

Rand kızın ötesindeki Mat'e baktı, delikanlı başını iki yana salladı. Kadınları anlamak imkânsızdı. Rand kendini önünde nelerin beklediğini düşünmeye zorladı, ama kızın gözleri üzerindeyken zordu. Güzel gözler, ama içlerinde nispetten başka bir şey olsaydı. Rand onun başka bir yere bakmasını diledi.

Mat, güneşin parılltısına karşı gözlerini gölgeleyerek Rand ve atlarının arasında yürüyen Aiel kadına bakmamak için elinden geleni yaptı. Rand'ın kıza neden tahammül ettiğini anlayamıyordu. Aviendha yeterince güzeldi, evet –güzelden de öte, özellikle de doğru düzgün kıyafetlere benzer bir şeyler giydikten sonra–, ama engerek gibi dili ve mizacı ile, Nynaeve bile bu kızın yanında uysal sayılırdı. Kızın kendisine değil Rand'a yapışmasından memnundu.

Kafasındaki mendili çıkardı ve yüzündeki teri sildi, sonra mendili yine bağladı. Sıcak ve gözlerinden çıkmayan güneş ışıkları onu etkilemeye başlamıştı. Bu koca ülkede gölge denen bir şey yok muydu? Ter yaralarını yakıyordu. Önceki gece, sonunda uyuduktan sonra Moiraine onu uyandırdığında Şifa'yı reddetmişti. Üzerinizde Güç kullanılmasından kaçınmak karşılığında birkaç kesik küçük bir bedeldi ve Bilgelerin tadı pis çayı baş ağrısını geçirmişti. Eh, en azından biraz. Başka ne hastalığı varsa, Moiraine'in bu konuda bir şey yapabileceğini sanmıyordu ve kendisi anlayana kadar ona söylemeye niyeti yoktu. O zaman da söylerse. Düşünmek bile istemiyordu.

Moiraine ve Bilgeler onu izliyordu. Aslında Rand'ı izlediklerini düşünüyordu, ama verdiği his aynıydı. Şaşırtıcı şekilde, güneş saçlı olan, Melaine, Aes Sedai'nin arkasına, Aldieb'e tırmanmış beceriksizce biniyor,

Moiraine'in beline tutunuyor ve konuşuyorlardı. Mat, Aiellerin ata binebildiğini bilmezdi. O sert, yeşil gözlerle güzel bir kadındı Melaine. Ama elbette, yönlendirebiliyordu. Öyle kadınlara bulaşmak için bir erkeğin su katılmamış salak olması gerekirdi. Mat Zar'ın eyerinde kıpırdanarak kendine Aiellerin ne yapıp yapmadığının kendisi için önemli olmadığını hatırlattı.

Rhuidean'a gittim. O yılan insanların yapmam gerektiğini söylediği şeyleri yaptım. Peki karşılığında ne edinmişti? *Bu lanet mızrak, gümüş bir madalyon ve... Artık gidebilirim. Biraz aklım varsa, giderim.*

Gidecekti. Kıraç'ta kendi başına yol bulmaya çalışacaktı... susuzluk ve güneş çarpmasından ölmezse. Rand onu hâlâ tutuyor, çekiyor olmasa gidebilirdi. Anlamanın tek yolu, gitmeye çalışmaktı. Issız manzaraya baktı ve yüzünü buruşturdu. Bir rüzgâr yükseldi –aşırı ısınmış bir fırının üzerinde esermiş gibiydi– ve küçük hortumlar çatlak zeminin üzerinde sarı tozdan huniler döndürdü. Sıcaktan, uzak dağlar pırıldıyormuş gibi görünüyordu. Belki biraz daha kalmak en iyisiydi.

İleride keşif yapan kızlardan biri koşarak geldi, Rhuarc'ın yanında yürümeye başladı ve alçak sesle konuştu. İşi bittiği zaman Mat'e bir gülümseme çaktı ve Mat Zar'ın yelesindeki keskin bir dikeni çıkarmakla uğraşmaya başladı. Kızı çok iyi hatırlıyordu; Dorindha adında, Egwene'in yaşlarında kızıl saçlı bir kadın. Onu Kızların Öpücüğü oynamaya ikna edenlerden biri. İlk sırayı o almıştı. Mat onunla göz göze gelmek istemediğinden değil, hele yapamayacağından hiç değil; atındaki dikenleri falan temizlemek daha önemliydi.

"Çerçiler," diye bildirdi Rhuarc, Dorindha geldiği yönde uzaklaştığı zaman. "Çerçi arabaları, bu tarafa geliyor." Sesi memnun çıkmıyordu.

Ama Mat epey canlandı. Bir çerçi tam da ihtiyaç duyduğu şey olabilirdi. Adam geliş yolunu biliyorsa, gidiş yolunu da bilirdi. Rand'ın düşündüğü şeyleri tahmin edip etmediğini merak etti; tüm diğer Aieller kadar boş suratlı biri olup çıkmıştı.

Aieller biraz hızlandılar. Couladin'in halkı hiç tereddüt etmeden Jindoları ve Bilgelerin grubunu taklit etti; muhtemelen kendi keşif kolları da haber getirmişti. Atların hızlı yürümesine sebep olacak kadar hızlanmışlardı. Güneş, Aielleri hiç rahatsız etmiyordu, beyaz cüppeli *gai'shain*'ları bile. Kırık zeminin üzerinde kayarcasına ilerliyorlardı.

Üç kilometre sonra arabalar göründü, bir buçuk düzineydiler, ip gibi dizilmişlerdi. Hepsi yolculukla yıpranmış görünüyordu ve her yerlerine

yedek tekerlekler bağlanmıştı. Sarı toz tabakasına rağmen ilk iki araba tekerlekli, beyaza boyalı, küçük evler gibi görünüyordu, arkada tahta merdivenleri, çatıda metal soba bacaları vardı. Yirmişer katırlık takımlarca çekilen ve dev fıçılara benzeyen son üçü yine beyazdı. Kuşkusuz hepsi suyla doluydu. Arada kalan arabalar İki Nehir'deki çerçi arabalarına benziyorlardı, yüksek, sağlam çubuklu tekerlekleri, yüksek, kemerli kanvas örtülerin üzerine bağlanmış, tangırdayan tencere yığınları ve büyük ağ torbalar vardı.

Araba sürücüleri Aielleri görür görmez dizginleri çektiler ve Aiel grupların yaklaşmasını beklediler. Açık gri ceket ve siyah, geniş siperlikli şapka giymiş ağır bir adam öndeki arabanın arkasından indi ve zaman zaman düz tepeli şapkasını çıkarıp iri, beyaz bir mendille alnını silerek durup izlemeye başladı. Adam, beş yüz kadar Aiel'in hızla kendisine yaklaşmasını izlerken sinirli görünüyorsa da, Mat onu suçlayamazdı. Tuhaf olan, Mat'in yakınındaki Aiellerin yüz ifadeleriydi. Rand'ın atının önünde koşan Rhuarc sert görünüyordu ve Heirn'in yüzüyle kaya kırılabilirdi.

"Anlamıyorum," dedi Mat. "Birini öldürecekmişsiniz gibi görünüyorsunuz." Bu umutlarım kesinlikle yok ederdi. "Siz Aiellerin buraya, Kıraç'a gelmesine izin verdiğiniz yalnızca üç tür insan var sanıyordum; çerçiler, âşıklar ve Gezginler."

"Çerçiler ve âşıklar hoş karşılanır," diye yanıt verdi Heirn ters ters. Eğer bu hoş karşılamaksa, Mat Aiellerin hoş karşılamamasını görmek istemezdi.

"Ya Gezginler?" diye sordu merakla. Heirn sessiz kalınca ekledi. "Tenekeciler? Tuatha'anlar?" Boy şefinin yüzü daha da sertleşti, sonra arabalara döndü. Aviendha, Mat'e aptalın tekiymiş gibi baktı.

Rand, Jeade'en'i Zar'ın yakınına çekti. "Ben olsam Aiellerin yanında Tenekecilerden bahsetmezdim," dedi alçak sesle. "Bu... hassas... bir konu."

"Sen öyle diyorsan." Neden *Tenekeciler* hassas bir konu olacaktı ki? "Bana bu çerçiye karşı da hassas olacaklarmış gibi geliyor. Çerçi! Emond Meydanı'na daha az arabayla gelen tüccarlar hatırlarım."

"Adam Kıraç'a gelmiş," diye güldü Rand. Jeade'en başını arkaya attı ve birkaç adım dans etti. "Acaba bir daha çıkabilecek mi?" Rand'ın çarpık sırıtışı gözlerine kadar ulaşmıyordu. Bazen Mat Rand'ın deli mi, değil mi, karar vermesini ve bu işi bitirmesini diliyordu. Neredeyse.

Rhuarc arabalara üç yüz adım kala durma işareti verdi; o ve Heirn yalnız devam ettiler. En azından niyeti bu gibiydi, ama Rand benekli aygırını peşlerinden topukladı ve Jindo korumalar da kaçınılmaz olarak

peşinden geldi. Ve Rand'ın atına bağlanmış gibi yakın duran Aviendha, elbette. Mat de yerinde kalmadı. Rhuarc bu adamı geri çevirecekse, Mat onlarla gitme şansını kaçırmak istemiyordu.

Shaidoların arasından Couladin çıkıp koşturdu. Yalnız. Belki Rhuarc ve Heirn'in niyetlendiği gibi yapmak istemişti, ama Mat adamın Rand yüz korumaya ihtiyaç duyarken yalnız gidebildiğini vurgulamak istediğini düşündü. Başta Moiraine de gidecek oldu, ama Bilgelerle konuştuktan sonra hepsi olduğu yerde kaldı. Ama izliyorlardı. Aes Sedai atından indi, kıvılcımlanan küçük bir şeyle oynadı ve Egwene ile Bilgeler çevresinde toplandı.

Yüzünü silmesine rağmen iri, gri ceketli adam yakından bakınca huzursuz görünmüyordu, ama aniden yerden Mızrağın Kızları doğrulup arabasını çevirince yerinde sıçradı. Araba sürücüleri, yüzlerinde bir sürü yara izi olan ve kırık burunlar taşıyan sert yüzlü adamlar, oturaklarının altına kaçacak gibi görünüyorlardı; Aiel kurtları ile karşılaştırılınca zorlu sokak köpeklerinden başka bir şey değildiler. Çerçi hemen kendini topladı. Onca cüsseye rağmen şişman değildi; o ağırlık kastan oluşuyordu. At üstünde gelen Rand ve Mat meraklı bakışlar kazandılar, ama adam Rhuarc'ı hemen seçti. Çengel burnu ve kara, çekik gözleri, kare, esmer yüzüne avcı hayvan gibi bir ifade veriyordu ve bu ifade geniş geniş gülümseyerek şapkasını çıkardığı ve eğildiği zaman azalmadı. “Ben Hadnan Kadere,” dedi. “Bir çerçi. Soğuk Kayalar Mezrası'nı arıyorum, iyi efendilerim, ama yine de herkesle ticaret yaparım. Çok güzel...”

Rhuarc buzdan bir bıçak gibi sözünü kesti. “Soğuk Kayalar'dan ve başka herhangi bir yerleşimden çok uzağa yönelmişsin. Nasıl oluyor da bir rehber edinmeden Ejderduvarı'ndan bu kadar uzağa gelebiliyorsun?”

“Pek bilmiyorum, iyi yürekli efendim.” Kadere gülümsemeyi bırakmadı, ama ağzının köşeleri biraz gerildi. “Açık açık yolculuk ettim. Üç Kat Topraklar'ın bu kadar güneyine ilk kez geliyorum. Belki de burada rehber olmadığını düşündüm.” Couladin mızraklarından birini aylak aylak çevirerek yüksek sesle hıhladı. Kadere mızrağın kalın bedenine saplandığını hissetmiş gibi omuzlarını kaldırdı.

“Her zaman rehber vardır,” dedi Rhuarc soğuk soğuk. “Rehbersiz bu kadar uzağa gelebilmen şanslı olduğunu gösteriyor. Ölmemiş olman ya da Ejderduvarı'na çırılçıplak dönmek zorunda kalmaman şans.” Kadere huzursuz bir gülümsemeyle dişlerini çıkardı ve klan şefi devam etti. “Bize

rastlaman şans. Bu yönde bir iki gün daha devam etseydin Rhuidean'a varırdın."

Çerçinin yüzü grileşti. "İşittim ki..." Susup yutkundu. "Bilmiyordum, iyi efendilerim. Bana inanmalısınız, böyle bir şeyi bilinçli olarak yapmam. Kazayla da yapmam," diye ekledi telaşla. "Işık sözlerimdeki doğruluğu aydınlatsın, iyi efendilerim, asla yapmam!"

"Bu iyi," dedi Rhuarc ona. "Cezalar şiddetlidir. Benimle Soğuk Kayalar'a gelebilirsin. Bir daha kaybolman iyi olmaz. Üç Kat Topraklar bilmeyenler için tehlikeli olabilir."

Couladin'in başı meydan okurcasına kalktı. "Neden benimle gelmesin?" dedi keskin bir sesle. "Burada Shaidoların sayısı daha fazla, Rhuarc. Göreneklere göre benimle geliyor."

"Ben bakmazken klan şefi mi oldun?" Ateş saçlı Shaido kızardı, ama Rhuarc tatmin işareti vermedi, yalnızca düz bir sesle devam etti. "Çerçi Soğuk Kayalar'ı arıyor. Benimle gelecek. Shaidolar yolda onunla ticaret yapabilir. Taardadlar çerçileri kendilerine saklayacak kadar aç değildir."

Couladin'in yüzü daha da karardı, ama sesini yumuşattı, gösterdiği çabayla gıcırdasa bile. "Ben Soğuk Kayalar'ın yakınında kamp yapacağım, Rhuarc. Şafakla Gelen *tüm* Aielleri ilgilendirir, yalnızca Taardadları değil, Shaidolar uygun yerlerini alacak. Shaidolar Şafakla Gelen'i takip de edecek." Bu kişinin Rand olduğunu kabullenmiş olmadığını fark etti Mat. Arabalara bakmakta olan Rand dinlemiyor gibiydi.

Rhuarc bir an sessiz kaldı. "Şafakla Gelen'i takip etmek için geliyorlarsa, Shaidolar Taardadların topraklarında hoş karşılanacak." Bu da iki şekilde anlaşılabilirdi.

Bu süre içinde Kadere yüzünü siliyor, büyük olasılıkla Aieller arasındaki bir savaşın ortasına düştüğünü düşünüyordu. Rhuarc'ın daveti üzerine rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, iyi efendilerim. Teşekkür ederim." Muhtemelen onu öldürmedikleri için. "Belki arabalarımda neler olduğunu görmek istersiniz. Hoşlanabileceğiniz özel şeyler?"

"Daha sonra," dedi Rhuarc. "Bu gece Imre Dayanağı'nda duracağız, mallarını o zaman gösterebilirsin." Couladin, Imre Dayanağı ismini (o da her ne ise) duyduktan sonra uzaklaşmaya başlamıştı bile. Kadere şapkasını başına geçirecek oldu.

"Şapka," dedi Mat, Zar'ı çerçiye yaklaştırarak. Kıraç'ta biraz daha kalması gerekecekse, en azından o lanet güneşi gözlerinden uzak tutabilirdi.

“Öyle bir şapka için bir altın marka veririm.”

“Kabul!” dedi buğulu, ezgili bir kadın sesi.

Mat dönüp baktı ve irkildi. Aviendha ve Mızrağın Kızları dışında görünürdeki tek kadın ikinci arabadan çıkmış geliyordu, ama o ses (duyduğu en güzel seslerden biriydi) bu kadına kesinlikle uymuyordu. Rand kadına kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. Bunda haklıydı. Kadere’den otuz santim kısa olan kadın çok daha ağır çekiyor olmalıydı. Yağ katmanları kara gözlerini neredeyse gizliyor, çekik olup olmadıklarını saklıyordu, ama burnu çerçininkini cüce gibi gösteren bir balta gibiydi. Bedeninin üzerinde gerilmiş açık bej rengi ipekten elbisesi, kaba, siyah saçlarına işlemeli fildişi taraklarla tutturulmuş beyaz, dantel şalı içinde, cüssesiyle uyumsuz bir hafiflikle hareket ediyordu. Neredeyse Mızrağın Kızları’ndan biri gibiydi.

“İyi bir teklif,” dedi kadın o ezgili sesle. “Benim adım Keille Shaogi, çerçiyim.” Kadın, şapkayı Kadere’den kaptı ve Mat’e uzattı. “Sağlamdır, iyi efendim ve neredeyse yenidir. Üç Kat Topraklar’da hayatta kalmak için böyle bir şeye ihtiyaç duyacaksınız. Burada, bir insan...” Şişman parmaklarını kırbaç gibi bir sesle şaklattı. “...böyle ölebilir.” Ani kahkahasında aynı buğulu, okşayıcı nitelik vardı. “Bir altın marka demiştiniz.” Mat tereddüt edince kadının yan gömülü gözleri kuzgun karası parladı. “Bir pazarlığı bir adama nadiren iki kez teklif ederim.”

Kadın için söylenebilecek en küçük şey tuhaf olduğuydu. Kadere yüzünü hafifçe buruşturmak dışında itiraz etmedi. Keille ortağıysa, kimin lafının geçtiği konusunda kuşku yoktu. Ve şapka Mat’in beynini kaynamaktan koruyacaksa, ödeyeceği bedele değerdi. Kadın şapkayı bırakmadan önce uzattığı Tear markasını ısırdı. Tuhaftır, tam kafasına göreydi. Ve geniş siperliğin altı daha serin olmasa da, en azından daha gölgelikti. Mendili ceketinin cebine kaldırdı.

“Kalanlar da bir şeyler ister miydi?” Şişman kadın Aiellere göz gezdirdi. “Ne güzel bir çocuk,” diye mırıldandı Aviendha’ya, dişlerini gülümseme olabilecek bir ifadeyle göstererek. Rand’a tatlı tatlı, “Ya siz, iyi efendim?” dedi. O yüzden o sesin çıkması gerçekten de sinir bozucuydu, özellikle de tatlı bir tını kazanınca. “Bu ümitsiz topraklarda sizi koruyacak herhangi bir şey?” Rand araba sürücülerine bakmak için Jeade’en’i çevirerek başını iki yana sallamakla yetindi. Yüzündeki *shoufa* ile gerçekten Aiel’e benziyordu.

“Bu gece, Keille,” dedi Kadere. “Bu gece ticaret yapacağız, Imre Dayanağı denen bir yerde.”

“Öyle yapalım.” Kadın Shaido grubuna uzun uzun baktı. Bilgelerin grubunu daha da uzun süzdü. Aniden kendi arabasına döndü ve omzunun üzerinden çerçiye, “O zaman neden bu iyi beyleri ayakta tutuyoruz? Hareket et, Kadere. Hareket et,” dedi. Rand başını yine iki yana sallayarak kadının arkasından baktı.

Kadının arabasında bir âşık vardı. Mat sıcaktan etkilenmiş olması gerektiğini düşünerek gözlerini kırpıştırdı, ama adam kaybolmadı. Orta yaşlarında, siyah saçlı, yama kaplı pelerin takmış bir adamdı. Keille onu önden arabanın merdivenlerine itene kadar durup endişe içinde, toplananlara baktı. Kadere kadının beyaz arabasına, bir Aiel’den daha ifadesiz bir yüzle baktı, sonra kendi arabasına döndü. Gerçekten de tuhaf insanlar.

“Âşığı gördün mü?” diye sordu Mat Rand’a. Rand daha önce hiç araba görmemiş gibi araba dizisini süzerek dalgın dalgın başını salladı. Rhuarc ve Heirn Jindo grubuna doğru yola koyulmuştu bile. Rand’ın çevresindeki yüz kişi sabırla bekliyor, bakışlarını onunla fare bile olabilecek her şey arasında paylaştırıyorlardı. Sürücüler dizginleri toplamaya başladı, ama Rand kıpırdamadı. “Tuhaf insanlar bu çerçiler, sence de öyle değil mi, Rand? Ama herhalde Kıraç’a gelmek için tuhaf olmak gerekiyordur. Bize baksana.” Bunun üzerine Aviendha yüzünü buruşturdu, ama Rand işitmemiş gibiydi. Mat onun bir şey söylemesini istiyordu. Herhangi bir şey. Bu sessizlik sinir bozucuydu. “Bir çerçiye eşlik etmenin Rhuarc ve Couladin’in uğruna tartışacağı bir onur olduğu aklına gelir miydi? Bu *ji’e’toh* meselesini anlıyor musun?”

“Sen aptalın tekisin,” diye mırıldandı Aviendha. “Bunun *ji’e’toh*’la bir ilgisi yok. Couladin klan şefi gibi davranmaya çalışıyor. Rhuarc o Rhuidean’a gidene kadar buna izin vermiyor. Gitmezse veremeyecek de. Shaidolar bir köpeğin kemiğini bile çalar... ama onlar bile gerçek bir şefi hak ediyor. Ve Rand al’Thor yüzünden bin tanesinin topraklarımıza çadır dikmesine izin vermek zorunda kalacağız.”

“Gözleri,” dedi Rand bakışlarını arabalardan ayırmadan. “Tehlikeli bir adam.”

Mat ona kaşlarını çattı. “Kimin gözleri? Couladin’in mi?”

“Kadere’in gözleri. Onca terlemeye, beyazlamaya rağmen gözleri hiç değişmedi. Hep gözleri izlemelisin. Göründüğü gibi değil.”

“Elbette, Rand.” Mat eyerinde kıpırdandı, atını sürecekmiş gibi dizginlerini yarı kaldırdı. Belki de sessizlik o kadar kötü değildi. “Gözleri

izlemelisin.”

Rand, bakışlarını en yakın minarelere ve kulelere kaydırdı, başını oraya buraya çevirdi. “Asıl tehlike zaman,” diye mırıldandı. “Zaman tuzaklar kuruyor. Benimkini kurarken onlarınkinden kaçınmam gerek.”

Orada, dağınık çalılar ve birkaç güdük ağaç dışında Mat’in seçebildiği hiçbir şey yoktu. Aviendha, yükseklere bakıp kaşlarını çattı, sonra Rand’a baktı ve şalını düzeltti. “Tuzak mı?” dedi Mat. *Işık, ne olur bana delice olmayan bir yanıt versin.* “Kim tuzak kuruyor.”

Rand bir an ona soruyu anlamamış gibi baktı. Çerçilerin arabaları, yanlarında koşan Mızrağın Kızları ile birlikte yola çıkıyordu. Kızlar Jindoların yanından geçerken onlara katılmak üzere döndü. Shaidolar da aynısını yaptı. İleriyi gözlemek için daha fazla Kız koşturdu. Yalnızca Rand’ın çevresindeki Aieller kaldı. Bilgeler oyalanıyor, izliyorlardı ve Egwene’in el işaretlerine bakarak, Mat kızın gelip onları kontrol etmek istediğini düşündü.

“Sen göremiyorsun ya da hissedemiyorsun,” dedi Rand sonunda. Mat’e doğru biraz eğilerek, rol yapıyormuş gibi yüksek sesle fısıldadı. “Artık şerle yolculuk ediyoruz, Mat. Kendine dikkat et.” Arabaların geçmesini izlerken yüzüne çarpık bir sırıtma yerleştirdi.

“Kadere’in *kötü* olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Tehlikeli bir adam, Mat... gözler her zaman ele verir... ama kim bilebilir? Ama Moiraine ve Bilgeler bana göz kulak olurken endişelenecek ne var ki? Lanfear’ı da unutmamalıyız. Öylesine dikkatli gözler altında bulunmuş adam var mıdır?” Rand aniden eyerinde doğruldu. “Başladı,” dedi sessizce. “Senin şansına sahip olmayı dilerdim, Mat. Başladı ve kılıç nereye inerse insin artık geri dönüş yok.” Kendi kendine başını sallayarak atını Rhuarc’ın peşinden yürüttü. Aviendha yanında koşuyor, yüz Jindo arkadan geliyordu.

Mat de memnunlukla takip etti. Burada kalmaktan kesinlikle daha iyiydi. Güneş çıplak, mavi gökyüzünde, yüksekte yanıyordu. Gün batımından önce daha gidilecek çok yol vardı. Başlamış mıydı? Bununla ne demek? Rhuidean’da başlamıştı ya da daha doğrusu bir sene önce, Kışgecesi’nde Emond Meydanı’nda. “Şerle yolculuk etmek” ve “geri dönüş yok”? Ya Lanfear? Rand artık ustura sırtında yürüyordu. Bundan kuşku yoktu. Çok geç olmadan Kıraç’tan çıkmanın bir yolunu bulmalıydı. Mat zaman zaman çerçilerin arabalarına bakıyordu. Çok geç olmadan. Şimdiden geç olmadıysa.

37
Imre Dayanağı

Rhuarc o gece konaklamayı düşündüğü Imre Dayanağı'nın bir buçuk kilometre kadar ileride olduğunu söylediğinde güneş, çentik çentik görünen batı ufkunun üzerinde daha kendi boyundan yüksekte duruyordu.

"Neden erken duruyoruz?" diye sordu Rand. "Daha havanın kararmasına saatler var."

Yanıt veren Jeade'en'in diğer yanında yürüyen Aviendha oldu ve Rand'ın hep işittiği horgörülü sesle konuştu. "Imre Dayanağı'nda su var. Fırsat buldukça suyun yanında kamp kurmak en iyisidir."

"Ve çerçilerin arabaları daha ileri gidemez," diye ekledi Rhuarc. "Gölgeler uzadığı zaman durmaları gerek, yoksa tekerlerini ve katırların bacaklarını kırarlar. Onları arkada bırakmak istemiyorum. Onlara göz kulak olacak kimseyi ayıramam ve Couladin ayırır."

Rand eyerinde döndü. Şimdi *Duadhe Mahdi'in*, yani Su Arayıcıları eşliğinde giden arabalar birkaç yüz adım yanda sallana sallana, sarı toz bulutları kaldırarak güç bela ilerliyordu. Çoğu yarık fazla derin ya da fazla dikti. Bu yüzden sürücüler çevrelerinden dolanmak zorunda kalıyorlardı ve bu yüzden kervan sarhoş bir yılan gibi kıvrılıyordu. Dalgalanan çizgiden küfürler yükseliyor, çoğunlukla her şeyin suçunu katırlara atıyorlardı. Kadere ve Keille hâlâ beyaz boyalı arabalarının içindeydi.

"Hayır," dedi Rand. "Bunu yapmak istemezsin." Elinde olmadan yumuşak sesle kahkaha attı.

Mat yeni şapkasının geniş siperliğinin altından tuhaf tuhaf ona bakıyordu. Temin edici olduğunu umduğu bir şekilde gülümsedi, ama Mat'in ifadesi değişmedi. *Kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacak,* diye düşündü Rand. *Burada çok şey söz konusu.*

Kendi başının çaresine bakmaktan söz açılmışken, Aviendha'nın şalını bir *shoufa* gibi başına sarmış, onu incelemekte olduğunu fark etti. Rand yine doğruldu, Moiraine kıza ona dadılık etmesini söylemiş olabilirdi, ama Rand kızın onun düşmesini beklediği izlenimi altındaydı. Kuşkusuz bunu komik bulurdu, Aiel mizah anlayışı böyleydi işte. Kızın bir elbiseye tıkılıp, onu izlemeye zorlandığı için kızgın olduğunu düşünmek Rand'ın hoşuna giderdi, ama gözlerindeki pırıltı daha kişisel görünüyordu.

Moiraine ve Bilgeler bir değişiklik yapmış, onu *izlemiyorlardı.* Jindolar ile Shaidolar arasındaki mesafenin yarısında ilerleyen Moiraine ve Egwene Amys ve diğerleriyle konuşuyordu. Altı kadının hepsi Aes Sedai'nin ellerindeki bir şeye bakıyordu. Nesne batan güneşin ışınlarını yakalıyor, bir mücevher gibi parlıyordu; güzel olan şeyleri kesinlikle bütün kızlar gibi seviyorlardı. Lan, kadınlar onu yanlarından kovmuş gibi *gai'shain*'lar ve yük atlarıyla ilerliyordu.

Sahne Rand'ı huzursuz etti. O grubun dikkat merkezi olmaya alışmıştı. Daha ilgi çekici ne bulmuş olabilirlerdi? Moiraine, Amys ve diğerleri varken, herhalde onu mutlu edecek bir şey değil. Hepsinin Rand için kendi planları vardı. Aralarında gerçekten güvenebildiği bir Egwene vardı. *Işık, umarım ona hâlâ güvenebiliyorumdur.* Güvenebileceği tek kişi kendisiydi. *Yabandomuzu saklandığı yerden çıktığı zaman yalnızca sen ve mızrak olur.* Bu sefer kahkahasında acılık vardı.

"Üç Kat Topraklar'ı eğlenceli mi buluyorsun, Rand al'Thor?" Aviendha'nın gülümsemesi beyaz dişlerini göstermekten ibaretti. "Elinden geldiği sürece gül, ıslaktopraklı. Bu topraklar seni yıkmaya başladığında, Elayne'e karşı davranışların için uygun bir ceza olacak."

Neden bırakmıyordu ki? "Yenidendoğan Ejder'e saygı göstermedin," diye terslendi Rand. "Ama *Car'a'carn* için biraz göstermeye çalışabilirsin."

Rhuarc güldü. "Bir klan şefi bir ıslaktopraklı kralı değildir, Rand! *Car'a'carn* da öyle. Saygı vardır –gerçi kadınlar ellerinden geldiğince az gösterirler–, ama bir şefle herkes konuşabilir." Buna rağmen Rand'ın atının diğer yanındaki kadına kaşlarını çattı. "Bazıları şeref sınırlarını zorlar."

Aviendha bu sonuncusunun kendisi için söylendiğini anlamış olmalıydı; yüzü taş gibi sertleşti. Ama yumruklarını yanlarında sıkarak başka tek kelime etmeden yürümeye devam etti.

Keşif kollarındaki iki Mızrağın Kızı hızla koşarak yaklaştılar. Birlikte olmadıkları açıktı; biri doğrudan Shaidolara yöneldi, diğeri Jindolara. Rand kadını tanıdı, Adelin adında sarı saçlı bir kadın, güzel, ama sert yüzlü,

güneşle kararmış yanağında beyaz bir çizgi oluşturan bir yara izi vardı. Taş'takilerden biriydi, ama oradaki Kızların çoğundan büyüktü, belki Rand'dan on yaş büyük. Rhuarc'ın yanına gelmeden önce Aviendha'ya fırlattığı bakış, bir merak ve duygudaşlık karışımı, Rand'ın tüylerini diken diken etti. Aviendha Bilgeler için casusluk yapmayı kabul etmişse, duygudaşlığı kesinlikle hak etmiyordu. Rand'ın yoldaşlığı o kadar da korkunç değildi. Adelin onu tamamen görmezden geldi.

"Imre Dayanağı'nda sorun var," dedi Rhuarc'a, kısa ve hızlı konuşarak. "Ortalıkta kimse yok. Saklı kaldık ve yaklaşmadık."

"Güzel," diye yanıt verdi Rhuarc. "Bilgelere haber ver." Bilinçsizce mızraklarını kaldırarak Jindoların ana grubuna döndü. Aviendha eteklerini çekiştirerek bir şeyler mırıldandı. Onlara katılmak istediği açıktı.

"Bence zaten biliyorlar," dedi Mat, Adelin Bilgelerin grubuna koşmaya başlar başlamaz.

Moiraine'in çevresindeki kadınların heyecanına bakılırsa, haklıydı. Hepsi aynı anda konuşuyor gibiydi. Egwene gözlerini gölgelemiş, ya Adelin'e ya Rand'a bakıyordu. Diğer eli ağzındaydı. Nasıl bildikleri, daha sonraya kalmış bir sorundu.

"Ne tür bir sorun olabilir?" diye sordu Aviendha'ya. Kız, kendi kendine mırıldanmaya devam etti ve yanıt vermedi. "Aviendha? Ne tür sorun?" Hiçbir şey. "Yanasıca kadın, basit bir soruya yanıt verebilirsin! Ne tür sorun?"

Kız kızardı, ama yanıtını düz bir sesle verdi. "Büyük olasılıkla keçiler ya da koyunlar için düzenlenmiş bir saldırı; ikisi de, su yüzünden, otlatmak için Imre'ye güdülmüş olabilir. Muhtemelen Chareenlerdir, Beyaz Dağ boyu ya da Jarralar. En yakında onlar var. Ya da Goshienlerden bir boy olabilir. Tomanelle fazla uzak kalır. Sanırım."

"Savaş olacak mı?" Rand *saidin*'e uzandı; Güç'ün tatlı akışı içini doldurdu. Pis leke içinde aktı, her gözeneğinden taze ter fışkırdı. "Aviendha?"

"Hayır. Saldırganlar hâlâ orada olsaydı Adelin söylerdi. Sürü ve *gai'shain*'lar şimdi kilometrelerce uzaktadır. Sürüyü geri alamayız, çünkü sana eşlik etmek zorundayız."

Rand kızın tutsakları, *gai'shain*'ları geri almaktan neden bahsetmediğini merak etti, ama uzun süre değil. *Saidin*'e tutunurken dik durmak için gösterdiği çaba, iki büklüm olup sürüklenip gitmekten kaçınmak için gösterdiği çaba düşüncelere pek az yer bırakıyordu.

Rhuarc ve Jindolar koşarak öne geçtiler, yüzlerini peçelemişlerdi bile. Rand daha yavaş takip etti. Aviendha ona sabırsızca kaş çattı, ama Rand yine de Jeade’en’i koşturmadı. Birinin tuzağına dörtnala girmeyecekti. En azından Mat’in acelesi yoktu; çerçilerin arabalarına bakarak duraksadı, sonra Zar’ı eşkin sürdü. Rand arabalara hiç bakmadı.

Shaidolar geride kaldı. Bilgeler hareket edene kadar yavaşladılar. Elbette. Burası Taardad topraklarıydı. Biri buraya baskın yapmış olsa bile Couladin’in umurunda olmazdı. Rand, klan şeflerinin Alcair Dal’da bir an önce toplanabilmesini diledi. Durmaksızın birbirleriyle savaşan bir halkı nasıl birleştirecekti? Şimdi endişelerinin en küçüğüydü bu.

Imre Dayanağı sonunda görüş alanına girdiğinde şaşkınlık yarattı. Uzun tüylü, beyaz keçilerden oluşan birkaç dağınık küme kaba otlar, hatta dikenli çalıların yapraklarıyla otluyordu. Rand başta yüksek bir çıkıntının dibindeki kaba, taş binayı görmedi; kaba taşlar araziye mükemmel uyum sağlıyorlardı ve pek çok dikenli çalı toprak kaplı çatıda kök salmıştı. Çok büyük değildi, pencere yerine ok yarıkları ve görebildiği kadarıyla tek kapısı vardı. Bir an sonra bir bina daha gördü, yirmi adım daha yüksekte, bir çıkıntının üzerine tıkılmıştı ve daha büyük değildi. Dipteki taş evden çıkıntıya ve ötesine derin bir çatlak uzanıyordu; çıkıntıya ulaşmanın başka yolu yok gibiydi.

Peçesini indirmiş, kayalık tepeden dört yüz adım kadar uzakta, açıkta durmakta olan Rhuarc görünürdeki tek Jindo’ydu. Elbette bu diğerlerinin orada olmadığı anlamına gelmiyordu. Rand atını adamın yanına sürdü ve indi. Klan şefi taş binaları incelemeye devam etti.

“Keçiler,” dedi Aviendha, endişeli bir sesle. “Akıncılar arkada keçi bırakmaz. Çoğu gitmiş, ama sürünün dağılmasına izin verilmiş gibi görünüyor.”

“Günler önce olmuş,” diye onayladı Rhuarc, gözlerini binalardan ayırmadan. “Yoksa daha fazlası kalırdı. Neden dışarı kimse çıkmıyor? Yüzümü görüp tanımaları gerekir.” Yürümeye başladı ve Rand Jeade’en’i yürüterek peşine takılınca itiraz etmedi. Aviendha bir elini kemerindeki bıçağa götürmüştü. Arkada, atı üzerinde gelen Mat ihtiyaç duyacağını düşünürmüş gibi kara saplı mızrağını taşıyordu.

Kapı kaba tahtadandı ve kısa, dar tahta parçalarıyla birbirine tutturulmuştu. Sağlam desteklerden bazıları baltalarla kesilerek kırılmıştı. Rhuarc bir an duraksadıktan sonra kapıyı ittirip açtı. İçeri kısa bir bakış fırlattıktan sonra dönüp çevredeki araziyi incelemeye başladı.

Rand başını içeri soktu. Orada kimse yoktu. Ok yarıklarından sızan ışınlarla aydınlanan içerisi tek odadan oluşuyordu ve konut olmadığı açıktı, yalnızca çobanların sığınabileceği ve saldırıya uğrarlarsa kendilerini savunabilecekleri bir yer. Mobilya, masa ya da sandalye yoktu. Açık, yükseltilmiş bir ocak tavandaki isli bir duman deliğinin altında duruyordu. Arkadaki geniş çatlakta, gri kayaya yontulmuş basamaklar görülüyordu. Mekân yağmalanmıştı. Yataklar, battaniyeler, tencereler, hepsi yırtılmış yastıklar ve minderler arasında, her yere saçılmıştı. Her şeyin üzerine, duvarlara, hatta tavana bir sıvı sıçramıştı ve kuruyup kararmıştı.

Rand onun ne olduğunu fark edince hızla geriledi, Güç'ten yapılmış kılıç o düşünmeden ellerinde belirdi. Kan. Çok fazla kan. Burada katliam yapılmıştı, hayal edebileceği en vahşi katliam. Orada, dışarıdaki keçiler dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

Aviendha girdiği gibi hızla çıktı. "Kim?" diye sordu inanmazlık içinde. İri ve mavi yeşil gözleri öfkeyle doluydu. "Bunu kim yapar? Ölüler nerede?"

"Trolloclar," diye mırıldandı Mat. "Bana Trolloc işi gibi geldi."

Kız horgörüyle hıhladı. "Trolloclar Üç Kat Topraklar'a gelmezler, ıslaktopraklı. En azından ancak Afet'ten birkaç kilometre içeri gelirler, o da nadiren. Üç Kat Topraklar'a Ölüm Toprakları dediklerini duydum. Biz Trollocları avlarız, ıslaktopraklı; onlar bizi avlamaz."

Hiçbir şey hareket etmiyordu. Rand kılıcı bıraktı, *saidin*'i ittirdi. Zordu. Güç'ün tatlılığı lekenin pis duygusunu yenecek kadar güçlüydü, keskin heyecan aldırmamasına yetecek kadar büyüktü. Aviendha ne derse desin Mat haklıydı, ama bu eskiydi, Trolloclar gitmişti. Kıraç'ta, Rand'ın geldiği yerde Trolloclar. Rand bunu tesadüf sayacak kadar aptal değildi. *Ama öyle olduğumu düşünürlerse, belki dikkatsiz davranırlar.*

Rhuarc Jindolara gelmelerini işaret etti –hepsi yerden çıkar gibi belirdiler– ve bir süre sonra başkaları da belirdi, Shaidolar, çerçi arabaları ve Bilgelerin grubu. Bulunanların haberi hızla yayıldı ve Aieller arasında gerilim elle tutulur bir biçimde arttı. Her an, belki de birbirlerinden saldırı beklermiş gibi hareket ediyorlardı. Keşif kolları her yöne dağıldı. Araba sürücüleri katırların koşumlarını çıkararak korku içinde çevrelerine baktılar ve ilk bağırışta arabalarının altına dalacak gibi göründüler.

Bir süre her şey bir karınca yuvası gibi hareket halindeydi. Rhuarc çerçilerin arabalarını Jindo kampının kenarına dizmelerine dikkat etti. Couladin dik dik baktı, çünkü bu alışveriş yapmak isteyen Shaidoların

Jindolara gitmesi gerekeceği anlamına geliyordu, ama itiraz etmedi. Belki o bile artık bunun mızrak dansına yol açabileceğini görüyordu. Shaido çadırları dört yüz metre ötede kuruldu. Bilgeler, her zamanki gibi, araya yerleşti. Bilgeler binaların içini inceledi, Moiraine ve Lan de öyle, ama bir sonuca ulaşmışlarsa bile, kimseye söylemediler.

Imre Dayanağı'ndaki su çatlağın arkasındaki minik bir kaynak çıkıyor, iki adımdan daha dar, derin, kabaca yuvarlak bir havuzu besliyordu – Rhuarc buna tank diyordu. Ama çobanlar için yeterliydi, Jindoların su tulumlarının bir kısmını doldurması için yeterliydi. Shaidolar yaklaşmadı; Taardad topraklarında, suyu kullanım hakkı ilk Jindolardaydı. Keçiler sularını daha çok dikenli çalıların kalın yapraklarından alıyor gibiydi. Rhuarc Rand'ı bir sonraki gece mola verecekleri yerde daha fazla su olacağı konusunda temin etti.

Araba sürücüleri katırlarını çözer, su arabalarından kova kova su alırken, Kadere bir sürpriz yaptı. Arabasından çıktığı zaman yanında Kıraç'tan çok bir saraya yakışacak kırmızı ipek elbiseli, kırmızı kadife terlikli, siyah saçlı, genç bir kadın vardı. Başına bir *shoufa* gibi bağladığı ince, kırmızı eşarp ve peçe güneşe karşı koruma sağlamıyordu. O solgun, güzel, yürek şeklindeki yüzü kesinlikle hiç saklamıyordu. Kadın çerçinin kalın koluna tutunarak sallana sallana yürüyordu. Adam, onu kana bulanmış odayı göstermeye götürdü; Moiraine ve diğerleri *gai'shain*'ların Bilgelerin çadırlarını kurduğu yere gitmişlerdi. İkili odadan çıktığında genç kadın zarifçe ürperiyordu. Rand numara olduğundan emindi, o mezbahayı görmeyi kadının istediğinden emin olduğu gibi. Kadının tiksinti gösterisi iki saniye sürdü ve sonra ilgiyle Aiellere bakmaya başladı.

Kadının asıl görmek istediği manzara Rand çıktı. Kadere onu arabaya geri götürmeye hazır gibiydi, ama kadın onu Rand'a yönlendirdi, dolgun dudaklarındaki çekici gülümseme ince peçesinin ardından açıkça görülüyordu. "Hadnan bana senden bahsetti," dedi puslu bir sesle. Çerçiye asılıyor olabilirdi, ama kara gözleri Rand'ı cüretle süzüyordu. "Aiellerin bahsettiği sensin. Şafakla Gelen." Keille ve âşık ikinci arabadan çıktı ve uzakta durup izlemeye başladılar.

"Öyle gibi," dedi Rand.

"Tuhaf." Gülümseme, kötücül bir yaramazlık kazandı. "Daha yakışıklı olacağını sanırdım." Kadere'in yanağını okşayarak içini çekti. "Bu korkunç sıcak çok yorucu. Fazla kalma."

Kadere, kadın arabaya giden merdiveni tırmanmadan konuşmadı. Şapkasının yerine, kafasının tepesine uzun, beyaz bir eşarp bağlamıştı ve eşarbın uçları boynuna sarkıyordu. “Isendre’yi affetmelisiniz, iyi yürekli efendim. O bazen... çok küstah davranıyor.” Sesi yatıştırıcıydı, ama gözleri avcı kuş gibiydi. Duraksadı, sonra devam etti. “Başka şeyler de duydum. *Callandor*’u Taşın Yüreği’nden aldığınızı duydum.”

Adamın gözleri hiç değişmiyordu. *Callandor*’u biliyorsa, Rand’ın Yenidendoğan Ejder olduğunu, Tek Güç’ü kullanabildiğini de biliyor olmalıydı. Ve gözleri hiç değişmiyordu. Tehlikeli bir adam. “Benim duyduklarım,” dedi Rand, “duyduklarına inanmaman, gördüklerinin de ancak yarısına inanman gerektiğini söyler.”

“Bilgece bir kural,” dedi Kadere bir an sonra. “Ama büyük başarılar için bir insanın bir şeylere inanması gereklidir. İnanç ve bilgi, büyüklüğe giden yolu açar. Belki de bilgi, aralarında en önemlisidir. Hepimiz bilgi ararız. Beni affedin, iyi efendim. Isendre sabırlı bir kadın değildir. Belki konuşmak için başka fırsat buluruz.”

Adam daha üç adım atamadan, Aviendha alçak, sert bir sesle konuştu, “Sen Elayne’e aitsin, Rand al’Thor. Önüne gelen her kadına böyle bakar mısın, yoksa yalnızca yarı çıplak dolaşanlara mı bakarsın? Ben giysilerimi çıkarsam, bana da mı öyle bakacaksın? Sen Elayne’e aitsin!”

Rand, kızın orada olduğunu unutmuştu. “Ben kimseye *ait* değilim, Aviendha. Elayne? O ne düşündüğüne bile karar verememiş gibi.”

“Elayne sana yüreğini açtı, Rand al’Thor. Sana Tear Taşı’nda belli etmediyse, o iki mektup hissettiklerini sana anlatmıyor mu? Sen onunsun, başkasının değil,”

Rand ellerini havaya savurdu ve uzun adımlarla yürüyerek kızdan uzaklaştı. En azından uzaklaşmaya çalıştı. Kız güneşin parıltısı altında onaylamaz bir gölge gibi peşinden geldi.

Kılıçlar. Aieller neden kılıç taşımadıklarını unutmuş olabilirlerdi, ama onları hor görmeye devam ediyorlardı. Kılıçlar kızın onu rahat bırakmasını sağlayabilirdi. Bilgelerin kampında Lan’i buldu ve Muhafız’dan formları çalışmasını izlemesini istedi. Dördü arasında görünürde yalnızca Bair vardı ve bir kaş çatışla yüzündeki kırışıklar derinleşti. Egwene de görünürlerde yoktu. Moiraine bir sakinlik maskesi takmış gibiydi, kara gözleri serindi; Rand kadının onaylayıp onaylamadığını anlayamazdı.

Aielleri gücendirmeye niyeti yoktu, bu yüzden Lan’le birlikte Bilgelerin çadırlarıyla Jindoların çadırları arasında durdu. Lan’in eşyalarının arasında

taşıdığı egzersiz kılıçlarını, kılıç yerine gevşekçe birbirine bağlanmış değnekleri kullandı. Ağırlık ve denge doğruydu; dans edercesine formdan forma akarken, egzersiz kılıcı elinde canlanır, onun bir parçası olurken kendini unutabiliyordu. Normalde böyleydi. Bugün güneş gökyüzünde bir fırın gibiydi, nemi ve gücü tüketiyordu. Aviendha bir yanda çöktü, dizlerini göğsüne çekip sarıldı ve ona bakmaya başladı.

Rand sonunda nefes nefese kollarını indirdi.

"Konsantrasyonunu kaybettin," dedi Lan ona. "Kasların suya dönüşse bile kaybetmemelisin. Kaybettiğin gün öldüğün gün olur. Ve bunu yapan da muhtemelen eline ilk kez kılıç almış bir çiftçi çocuğu olur." O taş yüz üzerinde aniden beliren gülümseme tuhaftı.

"Evet. Pekâlâ, ben artık bir çiftçi çocuğu değilim, değil mi?" Seyirci edinmişlerdi, ama uzakta. Shaido ve Jindo kamplarının kenarına Aieller dizilmişti. Keille'nin bejlere sarınmış cüssesi Jindoların arasındaydı ve renkli yamalı peleriniyle âşık da yanındaydı. Hangisini seçiyordu? Onları izlediğini belli etmek istemiyordu. "Aieller nasıl savaşır, Lan?"

"Zorlu," diye yanıt verdi Muhafız kuru kuru. "Asla konsantrasyonlarını kaybetmezler. Buraya bak." Kılıcıyla sert, çatlak kilin üzerine bir çember ve oklar çizdi. "Aieller koşullara göre taktik değiştirirler, ama en sevdikleri budur. Alt gruplara bölünmüş bir topluluk halinde ilerlerler. Düşmanla karşılaştıklarında ilk grup onları çivilemek için atılır. İkinci ve üçüncü iki yana açılır, yanlara ve arkaya saldırır. Son grup bekler, hatta genellikle önderleri dışında kimse savaşı izlemez bile. Bir zayıflık belirdiği zaman –bir delik, herhangi bir şey– yedek grup oraya saldırır. Bitti!" Kılıcı oklarla delinmiş çembere saplandı.

"Bunu nasıl yenersin?" diye sordu Rand.

"Güçlükle. İlk karşılaşmada –şansın yoksa Aielleri saldırmadan önce göremezsin– hemen yan kanatları bozmak ya da en azından geciktirmek için atlılarını gönderirsin. Gücünün çoğunu saklar ve ilk saldırıyı alt edersen, sonra diğerlerine dönersin ve alt edersin."

"Neden Aiellerle savaşmayı öğrenmek istiyorsun?" diye patladı Aviendha. "Sen bizi birbirimize bağlayıp eski ihtişamımıza kavuşturacak olan Şafakla Gelen değil misin? Dahası, Aiellerin nasıl savaştığını bilmek istiyorsan Aiellere sor, bir ıslaktopraklıya değil. Onun yolu işe yaramaz."

"Sınırboylular için sık sık işe yaradı." Rhuarc'ın yumuşak çizmeleri sert zeminde pek az ses çıkarıyordu. Kolunun altında bir su tulumu vardı. "Biri hayal kırıklığına uğradığı zaman müsamaha gösterilir Aviendha, ama surat

asmanın da bir sınırı vardır. Halkına ve kanına karşı görevlerin için mızraktan vazgeçtin. Kuşkusuz bir gün bir klan şefine onun istediğini değil, kendi istediğini yaptıracaksın, ama Taardadların en küçük boyunun en küçük mezrasının Bilgesi olsan bile o görevler kalacak ve o görevler sinir krizleriyle karşılanmamak."

Bir Bilge. Rand aptal gibi hissetti. Elbette, kız bu yüzden Rhuidean'a gitmişti. Ama Aviendha'nın mızraktan vazgeçmeyi seçeceği hiç aklına gelmezdi. Ama Rand'ı izlemek için neden onun seçildiğini kesinlikle açıklıyordu. Aniden kızın yönlendirip yönlendiremediğini merak ederken buldu kendini. Kışgecesi'nden bu yana hayatına giren kadınlar arasında yönlendiremeyen tek kişi Min gibiydi.

Rhuarc çalkalanan su tulumunu Rand'a fırlattı. Ilık su boğazından aşağı soğuk şarap gibi aktı. Yüzüne dökmemeye, harcamamaya çalıştı, ama bu oldukça zordu.

Rand en sonunda boş tulumu indirdiğinde, "Mızrağı öğrenmek isteyebileceğini düşündüm," dedi Rhuarc. Rand ilk kez Rhuarc'ın yalnızca iki mızrak ve iki kalkan taşıdığını fark etti. Egzersiz mızrakları değil, elbette öyle bir şey varsa; her biri otuz santimlik keskin çelikle biten gerçek mızraklar.

Çelik ya da tahta, kasları dinlenmek için haykırıyordu. Bacakları oturmak istiyordu ve başı uzanmak istiyordu. Keille ve âşık gitmişti, ama Aieller hâlâ iki kamptan izliyorlardı. Odun olsa bile, küçümsedikleri kılıçla çalıştığını görmüşlerdi. Bunlar onun halkıydı. Onları tanımıyordu, ama birden fazla anlamda onundular. Aviendha da onu izlemeye devam ediyordu, Rhuarc terslemesi için onu suçlarmış gibi dik dik bakıyordu. Kararı ile ilgisi olduğundan değildi, elbette. Jindolar ve Shaidolar izliyordu; sebep buydu.

"O dağ bazen oldukça ağır olabiliyor," diye içini çekti, Rhuarc'tan mızrağı ve kalkanı alarak. "Bir süreliğine bir kenara bırakma şansını ne zaman bulursun?"

"Öldüğün zaman," dedi Lan sadece.

Rand bacaklarını hareket etmeye zorlayarak –ve Aviendha'yı görmezden gelmeye çalışarak–, Rhuarc'ın karşısına geçti. Daha ölmeye niyeti yoktu. Hayır, daha uzun süre ölmeye niyeti yoktu.

Mat, çerçilerin arabalarının gölgesinde, yüksek bir tekerleğe yaslanarak Rand'ı izleyen Jindolara baktı. Tek görebildiği, sırtlarıydı. Bu sıcakta

hoplayıp zıplayabildiğine göre adam aptalın teki olmalıydı. Mantıklı biri güneşten korunabileceği bir yer ve içecek bir şeyler arardı. Gölgede kıpırdanarak sürücülerin birinden satın aldığı biraya baktı ve yüzünü buruşturdu. Çorba gibi ılık olduğunda biranın tadı hiç iyi olmuyordu. En azından ıslaktı. Şapka dışında satın aldığı tek diğer şey olan kısa saplı, gümüş işlemeli bir tası olan pipo, tütün kesesiyle birlikte ceketinin cebine yerleştirilmişti. Aklında alışveriş yoktu. Kıraç'tan çıkmak için olmadığı sürece, çerçilerin arabalarındaki mallar o anda çekici gelmiyordu.

Bira olmasa bile epey satış yapıyorlardı. Aieller ılıklığına aldırmıyor gibiydiler, ama birayı zayıf bulmuşlardı. Çoğu Jindo'ydu, ama diğer kamptaki Shaidolar da düzenli olarak geliyordu. Couladin ve Kadere kafa kafaya vermiş, uzun uzun konuşmuşlardı, ama bir anlaşmaya varamadılar, çünkü Couladin boş ellerle döndü. Müşterisini kaybetmek Kadere'in hoşuna gitmemiş gibiydi; o şahin gözleriyle Couladin'in arkasından baktı ve dikkatini çekmeye çalışan bir Jindo adam işitmeden üç kez konuşmak zorunda kaldı.

Aieller pek para çıkarmıyorlardı, ama çerçiler ve adamları Tear'dan yağmalanmış gümüş taslar, altın biblolar, güzel duvar halılarını da kabul ediyordu. Aiel keselerinden çıkan kaba altın ve gümüş külçeler, Mat'in doğrulup oturmasına sebep oldu. Ama zarda kaybeden bir Aiel hemen mızrağına uzanabilirdi. Mat madenlerin nerede olduğunu merak etti. Bir adamın altın bulabildiği yerde, bir başkası da bulabilirdi. Ama altın madenciliği bir sürü iş demekti. Ilık birasından büyük bir yudum alarak sırtını araba tekerine verdi.

Nelerin hangi fiyata satıldığını izlemek ilginçti. Aieller altın bir tuzluğu verip, diyelim ki, bir top kumaş alacak kadar aptal değildiler. Eşyaların değerini biliyorlardı ve belirli ihtiyaçları olmasına rağmen zorlu pazarlık yapıyorlardı. Kitaplar hemen satıldı; onları herkes istemiyordu, ama isteyenler arabalardaki bütün kitapları aldılar. Danteller ve kadifeler ortaya çıkar çıkmaz, şaşkınlık verici miktarlarda altın ve gümüş karşılığında satıldı, kurdeleler de iyi fiyata gitti, ama en iyi ipekler olduğu yerde kaldı. Bir Shaido Kadere'e söylerken, doğuda en ucuza giden malın ipek olduğunu duymuştu. Ağır yapılı, kırık burunlu bir arabacı bir Jindo Mızrağın Kızı'na fildişi bilezik satmaya çalıştı. Kadın, kesesinden daha geniş, daha kalın, daha süslü bir tane çıkardı ve ikisi için güreşmeyi önerdi. Adam bir an duraksadıktan sonra reddetti. Mat için bu, adamın göründüğünden daha aptal olduğunu kanıtlıyordu. Dikiş iğneleri ve toplu

iğneler kapışıldı, ama tencereler ve hançerlerin çoğuyla alay edildi; Aiel demircileri daha iyi iş çıkarıyordu. Her şey el değiştirdi, parfüm şişelerinden banyo tuzlarına, brendi fıçılarına kadar her şey. Şarap ve brendi iyi fiyat ediyordu. Mat, Heirn'in İki Nehir tütünü sorduğunu duyunca irkildi. Çerçilerde yoktu.

Bir sürücü, Aielleri ağır, altın işlemeli bir arbaletle etkilemeye çalıştı, ama başarısız oldu. Arbalet Mat'in dikkatini çekti, yakut gözlü altın aslan kakmaları ile süslenmişti. Küçüktüler, ama yine de yakuttular. Elbette, arbaletçi ikinci atış için arbaletin yayını çekmeye çalışırken iyi bir İki Nehir yayı altı ok fırlatabilirdi. Ama öyle bir arbalet yüz adım daha uzun menzil demekti. Her arbaletçi başına, arbaleti tutmaktan başka işi olmayan iki adam ve süvarileri uzak tutmak için sağlam kargıcılar...

Mat irkilerek başını çubuklara dayadı. Yine olmuştu. Kıraç'tan çıkmak, Moiraine'den, bütün Aes Sedailerden uzaklaşmak zorundaydı. Belki bir süreliğine eve dönerdi. Belki Beyazpelerin meselesine yardım etmek üzere zamanında dönerdi. *Lanet Yollar'ı ya da bir başka lanet Geçit Taşı'nı kullanmazsam pek olası değil.* Bu yine de sorunlarını çözmezdi. Bir kere, o yılan insanların Dokuz Ayın Kızı ile evlenmek, ölmek ve yeniden yaşamak hakkında söylediklerinin ne anlama geldiğinin yanıtı Emond Meydanı'nda değildi. Ya da Rhuidean'da.

Ceketinin içindeki, boynunda asılı gümüş tilki kafası madalyonu yokladı. Tilkinin gözbebeği kıvrımlı bir çizgiyle bölünmüş minik bir çemberdi, bir yanı parlak cilalı, diğer yanı bir şekilde gölgeliydi; Aes Sedailerin Kırılış'tan önceki kadim sembolü. Kılıç ucu iki kuzgunla damgalanmış siyah saplı mızrağı yanından aldı ve dizlerinin üzerine yatırdı. Daha fazla Aes Sedai işi. Rhuidean yanıt sağlamamıştı, yalnızca daha fazla soru ve...

Rhuidean'dan önce hafızası deliklerle doluydu. Zihnini geçmişe gönderdiği zaman, bir sabah bir kapıya yaklaştığını ve gece ayrıldığını hatırlıyordu, ama aradaki hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Şimdi arada bir şey vardı; o delikleri dolduruyordu. Uyanık düşler ya da öyle bir şey. Sanki dansları, savaşları, sokakları ve şehirleri hatırlıyordu, var olmadığından emin olduğu şeyler, yüz farklı adamın yüz farklı anı parçaları gibi. Belki de onları düş olarak düşünmek daha iyiydi –biraz daha iyi–, ama kendi anılarında olduğu gibi onların içinde de kendinden emindi. En çok savaşlar vardı ve bazen bir şekilde aklına geliyorlardı, arbalette olduğu gibi. Kendini yere bakarken ve oraya bir pusu kurmanın, bir başkasına karşı savunmanın,

savaş için bir orduyu hazırlamanın planlarını yaparken buluyordu. Bu delilikti.

Parmaklarını siyah mızrak sapına kazınmış akıcı yazının üzerinde bakmadan dolaştırdı. Artık yazıları herhangi bir kitap gibi okuyabiliyordu, ama bunu fark etmesi Chaendaer'e yaptıkları yolculuğun tamamını almıştı. Rand hiçbir şey söylememişti, ama Mat Rhuidean'da kendini ele verdiğinden kuşkulanıyordu. Artık Kadim Lisan'ı biliyordu, bütün düşlerine işlemişti. *Işık, bana ne yaptılar?*

"Sa souvraya niende misain ye," dedi yüksek sesle. "Kendi zihnimde kayboldum."

"Bugün ve bu Çağ'da bir âlim."

Mat başını kaldırdığı zaman âşığın kara, derine gömülü gözlerle onu izlediğini gördü. Adam çoğu kişiden daha uzundu, orta yaşlarındaydı ve büyük olasılıkla kadınlar için çekiciydi, ama size yan yan bakmaya çalışıyormuş gibi başını endişeyle yana eğmek gibi tuhaf bir alışkanlığı vardı.

"Yalnızca bir zamanlar duyduğum bir şey," dedi Mat. Daha dikkatli olmak zorundaydı. Moiraine incelemek için onu Beyaz Kule'ye paketlemeye karar verirse, bir daha asla bırakmazlardı. "Bazı şeyleri duyar ve hatırlarsın. Birkaç deyiş biliyorum." Bu başka aptalca gaflarını açıklardı.

"Adım Jasin Natael. Âşığım." Natael Thom gibi pelerinini savurmadı; bir marangoz ya da tekerlek imalatçısı olduğunu söyler gibiydi. "Sana katılmamda sakınca var mı?" Mat, yanındaki yere doğru başını salladı ve âşık bacaklarını kıvırarak pelerinini altına çekti ve oturdu. Arabaların çevresinde dolanan Jindolar ve Shaidolar onu büyülüyormuş gibiydi, çoğu mızraklarını ve kalkanlarını taşımaya devam ediyordu. "Aieller," diye mırıldandı. "Hiç beklediğim gibi değil. Hâlâ inanmayı güç buluyorum."

"Haftalardır yanlarındayım," dedi Mat, "ve ben de inandığımdan emin değilim. Tuhaf bir halk. Kızlardan biri sana Kızların Öpücüğü oynamayı önerirse, benim tavsiyem reddet. Nazikçe."

Natael soru dolu gözlerle ona bakıp kaşlarını çattı. "İlginç bir yaşam sürüyorsun gibi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Mat ihtiyatla.

"Herhalde sır olduğunu düşünmüyorsundur? Bir... Aes Sedai eşliğinde yolculuk eden çok erkek yoktur. Moiraine Damodred adlı kadın. Ve bir de Rand al'Thor var. Yenidendoğan Ejder. Şafakla Gelen. Kim bilir daha kaç kehaneti gerçekleştirecek? Kesinlikle sıradışı yoldaşlar."

Aieller elbette konuşmuştu. Herkes konuşurdu. Yine de, bir yabancının Rand'dan sakin sakin, bu şekilde bahsetmesi biraz huzursuz ediciydi. "Şimdilik iyi uyum sağlıyor. İlgini çekiyorsa onunla konuş. Beni sorarsan, hatırlatılmamasını tercih ederim."

"Belki konuşurum. Daha sonra, belki. Senden bahsedelim. Rhuidean'a gittiğini duydum; üç bin yıldır Aieller dışında kimsenin gitmediği bir yere. Bunu oradan mı aldın?" Mat'in dizlerindeki mızrağa uzandı, ama Mat hafifçe çekince elini indirdi. "Pekâlâ, Bana neler gördüğünü anlat."

"Neden?"

"Ben bir âşığım, Matrim." Natael huzursuz bir tavırla başını bir yana eğmişti, ama sesi açıklamak zorunda kaldığı için sinirlendiğini belli ediyordu. Kanıtlamak istercesine yamalı pelerininin bir köşesini kaldırdı. "Bir avuç Aiel dışında kimsenin görmediklerini gördün. Gözlerinin gördüğü manzaralarla ne hikâyeler anlatabilirim? Hatta dilersen seni kahraman yaparım."

Mat hıhladı. "Ben lanet bir kahraman olmak istemiyorum."

Ama sessiz kalmak için sebep yoktu. Amys ve arkadaşları, Rhuidean'dan bahsetmemek konusunda gevezelik edebilirlerdi, ama Mat Aiel değildi. Dahası, çerçilerle yolculuk eden birinin ona biraz iyi niyet beslemesi iyi olabilirdi, gerektiği zaman onun lehine konuşabilecek biri.

Sis duvarına ulaşmasından dışarı çıkmasına kadar, seçtiği bazı kısımlar dışında her şeyi anlattı. O çarpık kapının *ter'angreal* olduğunu herhangi birine söylemeye niyeti yoktu ve onu öldürmeye çalışan toz yaratıklarını unutmayı tercih ederdi. Dev saraylardan oluşan tuhaf şehir ve *Avendesora* yeterli olurdu kuşkusuz.

Natael, Yaşam Ağacı'nı çabucak geçti, ama kalanı Mat'e tekrar tekrar anlattırdı, daha fazla ayrıntı sordu, sisin içinde yürümenin nasıl bir his olduğundan içerideki gölgesiz ışığın rengine, şehrin yüreğindeki büyük meydanda Mat'in gördüğü nesnelerin tariflerine kadar. Mat, bunları gönülsüzce anlattı; ağzından bir şey kaçırırsa kendini *ter'angreal* hakkında konuşurken bulabilirdi ve bu konunun neleri açacağını kim bilebilirdi? Yine de sıcak birasını bitirene, boğazı acımaya başlayıncaya kadar konuştu. Onun anlatımı oldukça sıkıcı geliyordu kulağa, sanki içeri yürümüş, Rand'ı beklemiş, sonra dışarı çıkmış gibi, ama Natael her detayı kazımaya hevesli görünüyordu. O sırada Mat'e Thom'u hatırlatıyordu; bazen Thom da, sizi sıkıp kurutacakmış gibi yoğunlaşırdı.

"Senin yapman gereken iş bu mu?"

Mat, Keille'nin, yumuşaklığın altında sert sesini duyunca elinde olmadan sıçradı. Kadın sinirlerini bozuyordu ve şimdi onun ve âşığın yüreklerini sökecekmiş gibi bakıyordu. Natael ayağa kalktı. "Bu genç adam bana Rhuidean hakkında büyüleyici şeyler anlatıyordu. Asla inanmazsın."

"Biz buraya Rhuidean için gelmedik." Sözcükler baltaya benzeyen burnu kadar keskin çıkıyordu. En azından şimdi yalnızca Natael'e dik dik bakıyordu.

"Sana söylüyorum..."

"Bana hiçbir şey söylemiyorsun."

"Beni susturmaya çalışma!"

Mat'i görmezden gelerek, alçak seslerle tartışarak, şiddetli jestler yaparak arabalara doğru uzaklaştılar. Kadının arabasında kaybolduklarında Keille adamı yenmiş, asık suratlı bir sessizliğe mahkûm etmiş gibiydi.

Mat ürperdi. O kadınla aynı konutu paylaştığını hayal edemiyordu. Dişi ağrıyan bir ayıyla paylaşmak gibi olurdu. Ama Isendre... O yüz, o dudaklar, salına salına yürüyüşü. Onu Kadere'den uzaklaştırabilse, belki kız genç bir kahraman bulurdu –onun için toz yaratıklar üç metre boyunda olurdu; ona hatırlayabildiği ya da uydurabildiği bütün detayları anlatırdı–; o ağır, yaşlı çerçiden daha hoş bulabileceği yakışıklı, genç bir kahraman. Düşünmeye değerdi.

Güneş ufkun arkasına kaydı, dikenli dallardan yakılmış küçük ateşler çadırların arasında küçük sarı ışık havuzları oluşturdu. Kamp yemek kokularıyla doldu; kuru biberle kızartılan keçi eti. Kamp soğudu, Kıraç'ta geceler soğuktu. Sanki güneş bütün ısıyı da yanında götürmüştü. Mat Taş'tan ayrılmak üzere toplanırken, yanında kalın bir pelerin getirmiş olmayı dileyeceğini hiç düşünmezdi. Belki çerçilerin bir tane vardı. Belki Natael kendisininki için zar atardı.

Rhuarc'ın ateşinin başında, Rand ve Heirn ile yemek yedi. Ve elbette Aviendha ile birlikte. Çerçiler de oradaydı. Natael Keille'ye yakın duruyordu ve Isendre, Kadere'e dolanmış gibiydi. Isendre'yi çengel burnunu adamdan ayırmak, beklediğinden daha zor olabilirdi... ya da belki daha kolay. Adama dolanmış olsa da olmasa da, kadının puslu gözleri Rand'dan başkasını görmüyordu. Delikanlının kulaklarını kesmiş, bir koyun gibi kime ait olduğunu işaretlemiş sanırdınız. Ne Rand, ne de Kadere fark etmiş görünmüyordu; çerçi de gözlerini Rand'dan ayırmıyordu. Aviendha bunu fark etti ve dik dik Rand'a bakmaya başladı. En azından ateş biraz ısı veriyordu.

Kızarmış keçi bittiği zaman –göründüğünden daha baharatlı olan bir tür benekli sarı lapayla yemişlerdi–, Rhuarc ve Heirn kısa saplı pipolarını doldurdular ve klan şefi Natael'den bir şarkı istedi.

Âşık, gözlerini kırpıştırdı. "Neden, elbette. Elbette. Arpımı getireyim." Keille'nin arabasına doğru uzaklaşırken pelerini kuru, soğuk rüzgârla kabardı.

Adam, Thom Merrilin'den kesinlikle daha farklıydı. Thom, flütü ya da arpı ya da her ikisi birden olmadan yatağından nadiren kalkardı. Mat gümüş işlemeli piposunu tütün doldurdu ve Natael döndüğü, krallara layık bir poz takındığı zaman tatmin içinde tüttürüyordu. İşte bu Thom gibiydi. Âşık arpı tıngırdatarak başladı.

"Yumuşak rüzgârlar, baharın parmakları gibi.
Yumuşak yağmurlar, gökyüzünün gözyaşları gibi.
Yumuşakça yuvarlanır yıllar memnunluk içinde,
Gelecek fırtınalara işaret etmeden,
Hortumların yıkımını ima etmeden,
Çelik yağmuru ve gök gürültüsü savaşı,
Yüreği yırtıp ayıracak savaş."

Bu, "Midean Geçidi" idi. Eski bir şarkı; tuhaf, ama Manetheren ve Trolloc Savaşları'ndan önceki savaş hakkında. Natael iyi iş çıkarıyordu; Thom'un gür resitallerine benzemiyordu elbette, ama yuvarlanan sözcükler Aielleri ateşin ışığının kenarına topladı. Kötü Aedomon Saferileri habersiz Manetherenlilerin üzerine yürüttü, yakıp yağmaladılar, hepsini önlerinde sürdüler, ta ki, Kral Buiryn Manetheren'in gücünü toplayana ve Manetheren erkekleri Midean Geçidi'nde Saferiler ile karşılaşana kadar. Düşmanın sayıca çok üstün olmasına rağmen amansız bir savaşta, geçidi üç gün tuttular, ırmak kırmızı akmaya başladı, akbabalar gökyüzünü kararttı. Üçüncü günde, sayıları azalıp umutları solunca, Buiryn ve adamları ümitsiz bir saldırıyla geçidi aştılar, Aedomon'un ordusunun derinlerine girdiler ve Aedomon'un kendisini öldürerek düşmanı çevirmeye çalıştılar. Ama alt edilemeyecek kadar büyük güçler çevrelerine kapandı, onları kıstırdı, sıkıştırdı. Krallarını ve Kızıl Kartal sancağını sararak savaşmaya devam ettiler, sonları belli olduğu zaman bile teslim olmayı reddettiler.

Natael, cesaretlerinin Aedomon'un yüreğine nasıl dokunduğu ve nasıl sonunda kalanların gitmesine izin verdiği, onları şereflendirerek ordusunu nasıl Safer'e geri götürdüğü hakkında şarkı söyledi.

"Kan kırmızı suyun üzerinde geriye,
başlarını kaldırarak yürüdüler.
Kol ve kılıç teslim olmadan,
Yürek ve ruh teslim olmadan.
Şeref onların, sonsuza dek,
Tüm Çağların bileceği şeref."

Adam son teli çekti ve Aieller ıslıklayarak, mızraklarını kösele kalkanlarına vurarak, bazıları zılgıt çekerek övgülerini sundular.

Böyle olmamıştı, elbette. Mat hatırlıyordu... *Işık, hatırlamak istemiyorum!* Ama yine de geldi... Buiryn'e teklifi reddetmesini tavsiye etmesi, karşılığında en ufak şansın hiç olmamasından daha iyi olduğu yanıtını alması. Aedomon, parlak siyah sakalı yüzünü peçeleyen çelik ağın altından sarkarak mızraklı askerlerini çekmiş, hepsi dizilip geçide gelene kadar beklemişti. Sonra gizlenen okçular doğrulmuş, süvariler atılmıştı, Safer'e dönmeye gelince... Mat hiç öyle hatırlamıyordu. Geçitteki son anısı beline kadar ırmağın içinde, gövdesine üç ok saplanmışken ayakta kalmaya çalışmasıydı, ama daha sonra bir şey daha vardı, küçük bir parça. Aedomon'u daha sonra, gri sakallarıyla ormanda şiddetli bir dövüşte düşerken görmüştü. Zırhsız, sakalsız bir oğlan tarafından sırtına bir mızrak saplandıktan sonra şahlanan atından yere devrilmişti. Bu, deliklerden daha kötüydü.

"Şarkıyı beğenmedin mi?" dedi Natael.

Adamın kendisiyle değil, Rand'la konuştuğunu anlaması biraz zamanını aldı. Rand ellerini birbirine sürttü, küçük ateşe baktı, sonra yanıt verdi. "Düşmanın cömertliğine güvenmenin ne kadar bilgece olduğundan emin değilim. Sen ne düşünüyorsun, Kadere?"

Çerçi duraksadı, koluna yapışmış kadına baktı. "Ben böyle şeyler düşünmem," dedi sonunda. "Ben kazançları düşününüm, savaşları değil." Keille kaba kaba güldü. En azından Isendre'nin kendisinin üç katı kadar olan kadına bahşettiği tenezzülkâr gülümsemeyi görene kadar; o zaman o yağ yığınları arasında kara gözleri tehlikeli tehlikeli parıldadı.

Aniden çadırların arkasındaki karanlıkta uyarı haykırışları koptu. Aieller peçelerini yüzlerine geçirdiler ve bir an sonra gecenin içinden Trolloclar döküldü. Hayvan burunlu yüzleri, boynuzlu kafalarıyla insanların tepesine dikildiler, uluyarak tırpan gibi kılıçlarını savurdular, çengelli mızraklarını ve üç dikenli yabalarını sapladılar, kazıklı baltalarıyla doğradılar. Yanlarında, ölümcül, gözsüz yılanlar gibi Myrddraaller aktı. Bir yürek atışı kadar zaman aldı, ama Aieller bir saattir hazırlanıyormuş gibi savaştılar, saldırıyı kendi mızraklarıyla karşıladılar.

Mat, elinde aniden beliren alev alev kılıcıyla Rand'ın farkındaydı, ama sonra kendisi de kargaşanın içine çekildi, mızrağını hem mızrak, hem değnek gibi kullanarak, çevirerek kesti ve ittirdi. Bu sefer o düş anılardan memnundu; silahın tanıdık gelmesinden memnundu. Bulabileceği en ufak beceri kırıntısına ihtiyacı vardı. Her şey kargaşa dolu bir çılgınlıktı.

Önünde Trolloclar yükseldi ve Mat'in ya da Aiellerin mızraklarıyla düştüler ya da dönerek karmaşık bağırışlara, ulumalara ve tangırdayan çeliklere doğru uzaklaştılar. Karşısına Myrddraaller çıktı, siyah kılıçları onun kuzgun damgalı çeliğiyle mavi şimşek çakmalarıyla karşılaştı, karşısına çıktılar ve kargaşada yok oldular. İki kez, arkasında onu biçmeye hazırlanan Trolloclar kafasının yanından akan kısa mızraklarla düştü. Kısa kılıcını bir Myrddraal'in göğsüne sapladı. Yaratık ölmediği, kansız dudaklarıyla sırıttığı, gözsüz bakışları kemiklerine korku saldığı zaman, öleceğini anladı. Bir an sonra, Aiel okları onu iğne yastığına çevirirken Yarı-insan silkindi, irkildi ve Mat yaratık onu, herhangi bir şeyi doğramaya çalışarak düşerken geriye sıçrayacak zaman buldu.

Bir düzine kez mızrağın demir kadar sert siyah sapı son anda bir Trolloc'un silahını savuşturdu. Mızrak, Aes Sedai işiydi ve Mat bundan memnundu. Göğsündeki gümüş tilki kafası, onun da Aes Sedai izi taşıdığını hatırlatmaya çalışırmış gibi soğuk soğuk zonkluyordu. O anda Mat'in umurunda değildi, hayatta kalması için Aes Sedai işleri gerekiyorsa, Moiraine'i köpek yavrusu gibi takip etmeye hazırdı.

On dakika mı sürdü, saatler mi, bilemiyordu, ama aniden, görünürde tek bir Myrddraal ve Trolloc kalmadığını fark etti, ama karanlıktan gelen feryatlar ve ulumalar takibin sürdüğünü gösteriyordu. Ölüler ve ölmekte olanlar, Aieller, Gölgedölleri yere saçılmıştı, Yarı-insanlar hâlâ kıvranıyordu. Hava acı inlemeleriyle doluydu. Mat aniden kaslarının suya döndüğünü, ciğerlerinin alev alev yandığını hissetti. Nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü ve mızrağına yaslandı. Çerçilerin üç kanvas örtülü arabası

yanıyordu, birinin sürücüsü bir Trolloc mızrağıyla yan tarafına mıhlanmıştı ve bazı çadırlar da alev almıştı. Shaido kampından gelen bağırışlar ve kamp ateşi olamayacak kadar büyük parıltılar onların da saldırıya uğradığını anlatıyordu.

Alev alev kılıcı hâlâ elinde, Rand Mat'in diz çöktüğü yere geldi. “Sen iyi misin?” Aviendha bir gölge gibi arkasındaydı. Bir yerlerden bir mızrak ve kalkan bulmuş, şalının köşesiyle yüzünü peçelemişti. Etek içindeyken bile ölümcül görünüyordu.

“Ah, ben iyiyim,” diye mırıldandı Mat, zar zor ayağa kalkarak. “Uykuya hazırlanmak için Trolloclar ile bir dans gibisi yok. Değil mi, Aviendha?” Kız yüzünü açarak gergin gergin gülümsedi ona. Muhtemelen bundan *zevk* almıştı. Mat tamamen terle kaplanmıştı; üzerinde donabileceğini düşündü.

Moiraine ve Egwene Bilgelerden ikisi, Amys ve Bair ile belirdiler ve yaralıların arasında dolanmaya başladılar. Aes Sedai'yi Şifa'nın kasılmaları takip ediyordu, ama bazen kadın başını iki yana sallayıp yoluna devam ediyordu.

Rhuarc sert bir yüzle yaklaştı.

“Kötü haber mi?” dedi Rand sessizce.

Klan şefi homurdandı. “Trollocların iki yüz fersahtan daha yakında olmamaları gereken yerde olmaları dışında mı? Belki. Elli kadar Trolloc Bilgelerin kampına saldırdılar. Moiraine Sedai ve şans olmasaydı onları alt etmeye yetecek kadar. Ama Shaidolara bizden daha az Trolloc saldırmış gibi. Onların kampı daha büyük olduğu için aksi olmalıydı. Onların yalnızca yardıma gelmemeleri için saldırıya uğradığını düşüneceğim neredeyse. Shaidolar söz konusu olduğunda yardım kesin olduğundan değil, ama Trolloclar ve Gecekoşucuları bunu bilemezdi.”

“Bilgelerin yanında bir Aes Sedai olduğunu biliyorduysalar,” dedi Rand, “o saldırı onu da uzak tutmak için olabilir. Yanımda düşmanlar getiriyorum, Rhuarc. Bunu hatırla. Ben neredeysem, düşmanların da fazla uzakta değildir.”

Isendre, en öndeki arabadan başını çıkardı. Bir an sonra Kadere onun yanından geçip arabadan indi ve kadın içeri girip beyaz boyalı kapıyı adamın arkasından kapattı. Adam durup kırımı inceledi, yanan arabaların ışığı yüzüne dalgalanan gölgeler resmediyordu. Dikkatini en çok, Mat'in çevresindeki grup çekti. Arabalar onu hiç ilgilendirmiyor gibiydi. Natael de,

içerideki kadınla konuşmaya devam ederek, gözleri Mat ve diğerleri üzerinde, Keille'nin arabasından indi.

"Aptallar," diye mırıldandı Mat. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Bir Trolloc için fark edecekmiş gibi arabaların içine saklanmak. Hepsini rahatça canlı canlı kızartabilirlerdi."

"Hâlâ canlılar," dedi Rand ve Mat onları Rand'ın da gördüğünü fark etti. "Kimin canlı kaldığı daima önemlidir, Mat. Oynamazsan kazanamazsın ve ölüysen oynayamazsın. Çerçilerin ne oyun oynadığını kim bilebilir." Sessiz sessiz kahkaha attı ve ellerindeki alev alev kılıç yok oldu.

"Ben biraz uyuyacağım," dedi Mat, sırtını dönerek. "Trolloclar yine gelirse uyandırın. Ya da daha iyisi, bırakın ben uyurken öldürsünler. Bir daha uyanamayacak kadar yorgunum."

Rand, kesinlikle sınırı aşıyordu. Belki bu gece Keille ve Kadere'i geri dönmeleri için ikna etmişti. Dönerlerse, Mat de onlarla gitmeye kararlıydı.

Rand Moiraine'in kendi kendine mırıldanarak ona bakmasına izin verdi, ama yaralanmamıştı. Yaralanan bunca kişi varken, Tek Güç'le yorgunluğunu yok etmek için enerji ayıramazdı.

"Bu sana yönelikti," dedi kadın ona, yaralıların inlemeleri arasında. Trolloclar yük atları ve çerçilerin katırları ile gecenin içine sürükleniyordu. Aieller Myrddraalleri hareket etmeyi bırakana, öldüklerinden emin olana kadar oldukları yerde bırakmaya niyetli görünüyorlardı. Rüzgâr nemsiz, buz gibi yükseldi.

"Öyle mi?" dedi Rand. Gözleri ateş ışığında pırıldadı, sonra kadın yaralılara döndü.

Egwene de yanına geldi, ama alçak, sert bir fısıltı ile: "Onu kızdıracak her ne yapıyorsan, hemen kes!" demek için. Aviendha'ya fırlattığı bakış kimi kastettiği konusunda hiç kuşku bırakmamıştı ve Rand bir şey söyleyemeden Bair ile Amys'e yardım etmek üzere uzaklaştı. Kurdelelerle örülmüş o iki örgü ile aptal gibi görünüyordu. Aieller de öyle düşünüyor gibiydi; bazıları sırıtarak uzaklaşmasını izledi.

Rand sendeleyip, titreyerek çadırına gitti. Daha önce hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Kılıç neredeyse gelmeyecekti. Bitkinlik yüzünden olduğunu umuyordu. Bazen Kaynak'a uzandığı zaman orada hiçbir şey bulamıyordu ve bazen Güç istediği şeyi yapmıyordu, ama ilk zamanlardan beri kılıcı hiç düşünmeden getirebilmişti. Bütün zamanlar içinde şimdi... Bitkinlik yüzünden olmalıydı.

Aviendha çadıra kadar takip etmekte ısrar etti ve ertesi sabah uyandığında bağdaş kurup dışarıda oturuyordu, ama mızrağı ve kalkanı yoktu. Casus ya da değil, Rand onu gördüğüne memnun olmuştu. En azından onun kim ve ne olduğunu, kendisi için neler hissettiğini biliyordu.

38
Gizli Yüzler

Gümüş Meltem Bahçesi bir bahçe değil, dev bir şarapeviydi. Aslında şarapevi denemeyecek kadar genişti. Tanchico'nun üç yarımadasından en batıdaki olan Calpene'nin Büyük Meydanı'nın altında, bir tepenin üzerindeydi. İsim kısmen, en üst katta, bir duvarın yerini almış cilalı, yeşil damarlı mermer sütunların ve korkulukların arasından esen meltemlerden geliyordu. Yağmur yağdığı zaman altın rengi, yağlı ipekten perdeler indirilebiliyordu. Tepe o yanda dikti ve korkuluklar boyunca dizilmiş masalar, beyaz kubbeler ve kuleler, gemilerle her zamankinden daha dolu büyük limanı açıkça görüyordu. Tanchico'da her şeye, çaresizce ihtiyaç duyuluyordu ve orada, kazanılacak altın vardı... altın ve zaman tükenene kadar.

Yaldızlı lambaları, altın gibi parlayan pirinç işlemeli kakma tavanları, zarafet, güzellik ve ağız sıkılığı için seçilmiş hizmetkâr kadınları ve erkekleri ile, Gümüş Meltem Bahçesi sorunlar başlamadan önce de şehirdeki en pahalı şarapeviydi. Şimdi fiyatlar korkunçtu. Ama dev miktarlarda parayla uğraşanlar, güç ve nüfuzla iş yapanlar ya da yaptığını sananlar hâlâ geliyordu. Bazı açılardansa daha öncekine göre daha az iş vardı; bazı açılardan daha fazla.

Her masa alçak duvarlarla çevriliydi, yeşil ve altın rengi seramikler üzerinde adacıklar oluşturuyordu. Hiç kimse görülmeden kulak misafiri olamasın diye düşünülmüş, dantelsi oymalarla delinmiş her duvar, buluşanları gelip geçenlerin kayıtsız bakışlarından koruyacak kadar yüksekti. Buna rağmen müşteriler, özellikle son zamanlarda, genellikle maskeli dolaşıyordu ve bazılarının masalarının yanında korumaları vardı, müşteri tedbirli biriyse yine maskeli korumalar. Ayrıca en tedbirli müşteriler

için, söylentilere göre, dilsiz korumalar bulunuyordu. Korumaların hiçbiri görünür silah taşımıyordu; Gümüş Meltem Bahçesi'nin sahibesi, Selindrin adında, yaşını belli etmeyen, ince bir kadındı, artık sokaktan içeri silah kabul etmiyordu. Kural ihlal edilmiyordu, en azından açık açık.

Egeanin, korkuluğun yanındaki, her zamanki masasından limandaki gemileri, özellikle de yelken açanları izliyordu. Gemiler bir kez daha güvertede olmayı ve emirler vermeyi dilemesine sebep oluyordu. Görevlerinin kendisini bu duruma getireceğini hiç düşünmemişti.

Farkında olmadan yüzünün üst yarısını gizleyen kadife maskeyi düzeltti; bu şeyi takarken kendini aptal gibi hissediyordu, ama bir ölçüye kadar yerlilerin arasına karışmak gerekliydi. Ama maske –yüksek yakalı ipek elbisesine uyması için maviydi–, elbise ve omuzlarına kadar uzamış siyah saçlardan ötesine içi elvermiyordu. Tarabonlu gibi görülmek gereksizdi –Tanchico mültecilerle tıka basa doluydu, çoğu sorunlar yüzünden yerlerinden olmuş yabancılardı– ve zaten elinden gelse de yapamazdı. Buradakiler hayvandı; ne disiplinden, ne düzenden anlıyorlardı.

Üzüntü içinde bakışlarını limandan masa arkadaşına, bir gelinciğin açgözlü gülümsemesine sahip, dar yüzlü adama çevirdi. Floran Gelb'in lime lime yakası, Gümüş Meltem Bahçesi'ne yakışmıyordu ve adam ellerini ceketine silip duruyordu. Kadın onlarla, iş yapmak zorunda kaldığı bu yağlı, küçük adamlarla hep burada görüşürdü. Onlar için bir ödüldü ve dengelerini bozmak için bir yol.

"Benim için neyin var, Gelb Efendi?"

Adam ellerini yine sildi ve masaya kaba bir jüt torba çıkararak endişe içinde kadını izledi. Kadın açmadan önce torbayı yanına indirdi. İçinde gümüşsü metalden bir *a'dam* vardı, birbirlerine incelikle işlenmiş bir zincirle bağlanmış bir tasma ve bilezik. Kadın torbayı kapattı ve yere koydu. Gelb'in bulduğu üçüncüydü bu, başka herkesten daha fazla.

"Çok güzel, Gelb Efendi." Masanın üzerinde, diğer yöne küçük bir kese geçti; Gelb, içinde bir avuç gümüş değil de İmparatoriçe'nin tacı varmış gibi keseyi ceketinin altında kaybetti. "Peki başka nelerin var?"

"O kadınlar. Aramamı istediğiniz?" Kadın bu insanların çabuk çabuk konuşmasına alışmaya başlamıştı, ama adamın dudaklarını o şekilde yalamamasını diliyordu. Konuşmasını anlamayı güçleştirmiyordu, ama hoş değildi.

Kadın neredeyse ona artık ilgilenmediğini söyleyecekti, fakat Tanchico'da bulunmasının sebebi kısmen buydu; belki de artık tek sebebi.

“Onlara ne olmuş?” Görevinden kaçınmayı düşünmüş olması, niyetlendiğinden daha sert konuşmasına yol açmıştı ve Gelb irkildi.

“Ben... sanırım bir tane daha buldum.”

“Emin misin? Daha önce... hatalar oldu.”

Hatalar demek, daha nazik bir ifade olurdu. Tariflere pek az benzeyen hemen hemen bir düzine kadın, onları bir kez gördükten sonra, aslında görmezden gelebileceği sıkıntılar oluşturmuşlardı. Ama o asil kadın, savaşta yakılan mülklerinden kaçan kadın... Gelb, nerede olduğunu söylemektense kadını teslim etmenin daha fazla para kazandıracağını düşünerek kadını sokağın ortasında kaçırmıştı. Evet, Leydi Leilwin Egeanin’in aradığı kadınlardan birine çok benziyordu, ama adama onun bildiği bir aksanla konuşmadıklarını, özellikle de Tarabon aksanlarının olmadığını söylemişti. Egeanin kadını öldürmek istememişti, ama Tanchico’da bile hikâyesini dinleyecek biri çıkabilirdi. Leilwin gecenin bir yarısı, bağlanmış ve ağzı tıkanmış bir halde ulak teknelerinden birine gitmişti; genç ve güzeldi, biri kadın için boğazını kesmekten farklı bir fayda bulabilirdi. Ama Egeanin Tanchico’ya Kan için hizmetkâr kızlar bulmak için gelmemişti.

“Hata yok, Elidar Hanım,” dedi adam telaşla, dişlerini çıkararak. “Bu sefer değil. Ama... biraz altına ihtiyacım var. Emin olmak için. Yeterince yaklaşabilmek için. Dört beş kron?”

“Ben sonuçlar için para öderim,” dedi Egeanin adama kararlılıkla. “Senin... hatalarından sonra, bir daha para alabildiğine sevinmen gerek.”

Gelb sinirli sinirli dudaklarını yaladı. “Dediniz ki... Başta dediniz ki, *özel* işler yapanlar için birkaç para olabileceğini söylediniz.” Yanağında bir kas seğirdi; masanın üç yanındaki dantel oymalı duvarın arkasında birileri dinliyor olabilirmiş gibi gözleri oraya buraya kaydı ve sesi boğuk bir fısıltıyla alçaldı. “Çıkacak sorunlar hakkında? Bir söylenti duydum... Lord Brys’in uşağından... Meclis ve yeni Panarch seçilmesi hakkında. Doğru olabileceğini düşünüyorum. Adam sarhoştu ve ne söylediğini fark ettiğinde neredeyse altını kirletecekti. Öyle olmasa bile, yine de Tanchico’yu fena karıştırabilir.”

“Bu şehirde sorun aramaya gerçekten gerek olduğunu düşünüyor musun?” Tanchico ilk rüzgârda düşmeye hazır, çürümüş bir çanmeyvesi idi. Bütün bu sefil topraklar öyleydi. Bir an bu “söylenti”yi satın almayı düşündü. Kadın karşısına her ne mal ya da bilgi çıkıyorsa, satın alacak bir tüccar gibi davranıyordu ve birkaçını da satmıştı. Ama Gelb ile iş yapmak

midesini bulandırıyordu. Ayrıca kendi şüpheleri onu korkutuyordu. “Bu kadar yeterli, Gelb Efendi. Bunlardan başkalarını bulursan benimle nasıl iletişim kuracağını biliyorsun.” Kaba torbaya dokundu.

Adam kalkmak yerine maskenin arkasını görmeye çalışarak, bakarak oturdu. “Siz nerelisiniz, Elidar Hanım? Konuşma tarzınız, peltek peltek ve yumuşak... affınıza sığınırım; gücendirmek istemedim... ama çıkartamıyorum.”

“Bu kadarı yeterli, Gelb.” Belki kıç güverte sesi, belki soğuk bakışlarını gizleyemeyecek maske sayesindeydi, ama Gelb ayağa fırladı, eğilerek selamlar verdi, özürler kekeleyerek dantel oymalı duvarın kapısını açtı.

O gidene kadar kadın orada oturdu ve Gelb’in Gümüş Meltem Bahçesi’nden çıkması için zaman tanıdı. Kadını takip etmediğinden emin olmak için biri dışarıda adamı takip edecekti. Bütün bu saklanma ve gizlilikler kadını tiksindiriyordu; bir şey gizliliği delsin, dürüstçe, yüz yüze savaşma olanağı versin diye dilek tutacaktı neredeyse.

Aşağıdaki limana yeni bir gemi giriyordu, yüksek direkli, bulut bulut yelkenli bir Deniz Halkı teknesi. Daha önce bunlardan tutsak alınmış bir tanesini incelemişti, ama bir tanesini alıp gitmek için hemen hemen her şeyi verirdi. Gerçi gemiyi gerektiği gibi işletmek için Deniz Halkı’ndan bir mürettebat gerekeceğini tahmin ediyordu. Atha’an Miere yeminleri etmek konusunda inatçıydı; bir mürettebat satın almak aynı ölçüde iyi olmazdı. Tüm bir mürettebatı satın almak! Ulak tekneleriyle gelen altın miktarı onu etkilemeye başlamış olmalıydı.

Jüt torbayı alarak doğrulacak oldu, sonra bir başka masadan kalkan geniş, kalın omuzlu adamı görünce telaşla yine oturdu. Omuzlarına kadar gelen siyah saçları ve üst dudağını çıplak bırakan sakalları, Bayle Domon’un yuvarlak yüzünü çevreliyordu. Maskeli değildi elbette; Tanchico’ya girip çıkan bir düzine kıyı teknesi işletiyordu ve görünüşe bakılırsa nerede olduğunu kimlerin bildiğine aldırmıyordu. Maske. Kadın doğru düzgün düşünemiyordu. Maskeliyken onu tanıyamazdı. Yine de masadan kalkmadan önce adamın gitmesini bekledi. Tehlikeli olmaya başlarsa adamın işi görülmesi gerekebilirdi.

Selindrin, uzattığı altını zarif bir gülümseme ve Egeanin’in yeniden buyurması dilekleri mırıldanarak kabul etti. Düzinelerce ince örgü halinde toplanmış siyah saçlarıyla, Gümüş Meltem Bahçesi’nin sahibesi, bir hizmetkâr kadına yakışacak kadar ince, bedenine yapışan beyaz ipek elbise giymiş ve Egeanin’in hep Tarabonlulara ne tür danslar edebildiklerini

sormak istemesine sebep olan o saydam peçelerden bir tane takmıştı. Shea dansçılarının tıpatıp aynı peçeleri olurdu. Yine de, sokakta yürümeye başladığında Egeanin kadının keskin bir zihni olduğunu düşündü, aksi halde kimsenin düşmanlığını kazanmadan her hizbe hizmet ederek, Tanchico'nun sığlıklarında manevra yapamazdı.

Egeanin'in yanından geçen ve Selindrin tarafından selamlanan uzun boylu, beyaz pelerinli, şakakları beyazlamış, ama sert yüzlü ve sert bakışlı adam bunun kanıtıydı. Jaichim Carridin'in pelerininin göğsünde altın bir güneş patlaması, onun altında dört altın düğüm, arkasında kızıl bir çoban asası vardı. Işığın Eli'nin Engizisyoncusu, Işığın Evlatları arasında yüksek bir subay. Evlatları, yalnızca kendine hesap veren askeri bir topluluk kavramını düşünmek Egeanin'i öfkeye boğuyordu. Ama Carridin ve birkaç yüz askerinin, çoğu zaman her tür otoriteden yoksun görünen Tanchico'da bir tür gücü varmış gibiydi. Şehir Bekçileri artık sokaklarda devriye gezmiyordu ve ordu –Kral'a hâlâ sadık olanlar– şehrin çevresindeki kaleleri tutmakla meşguldüler. Egeanin Selindrin'in Carridin'in kalçasındaki kılıca bakmadığını fark etti.

Sokağa adım atar atmaz müşterileri bekleyen grubun içinden tahtırevanıyla taşıyıcılar koşarak geldi ve korumaları mızrakları ile çevresine kapandı. Uyumsuz bir gruptular, bazıları çelik şapkalar, üçü üzerine çelik pullar dikilmiş deri gömlekler giymişti; kaba yüzlü adamlardı, muhtemelen asker kaçakları, ama midelerinin dolu kalmasının ve harcayacak gümüşlerinin olmasının kadının güvende kalmasına bağlı olduğunun farkındaydılar. Taşıyıcılar bile sağlam bıçaklar taşıyordu ve kuşaklarından sopalar çıkıyordu. Parası varmış gibi görünen hiç kimse, korumasız kapıdan dışarı adımını atmıyordu. Her durumda, korumasız çıkma riskine girecek olsa, ancak dikkat çekmeye yarardı.

Korumalar kalabalığın içinde güçlük çekmeden yol açtı. Kalabalık, şehrin tepelerinin çevresinde dolanan dar sokaklarda çalkalanıyor ve kabarıyor, korumalarla çevrili tahtırevanlar için cepler açıyordu. Pek az araba vardı. Atlar israf olarak görülmeye başlamıştı.

Dolanan yığınları tarif edecek tek sözcük "yıpranmış" idi; yıpranmış ve çılgın. Yıpranmış yüzler, yıpranmış giysiler ve aşırı parlak, çılgın gözler, çaresiz, umut olmadığını bildikleri halde umut dolu. Çoğu pes etmiş, duvarların dibine çökmüş, eşiklerde büzülmüş, karılarına, kocalarına, çocuklarına sarılmış, yalnızca yıpranmış değil sefil ve boş suratlı

görünüyordu. Bazen biraz canlanıp gelip geçenlerden para, ekmek, herhangi bir şey dileniyorlardı.

Egeanin gözlerini önünden ayırmadı, tehlike sezmeleri için korumalarına güvenmek zorundaydı. Bir dilenci ile göz göze gelmek yirmi tanesinin umutla tahtırevanının çevresine doluşması anlamına geliyordu. Bir para atmak yüz tanesinin toplanması, şamata yapması ve ağlaması demekti. Egeanin zaten ulak teknelerinin getirdiği paranın bir kısmını bir aşevi işletmek için kullanıyordu, sanki Kan'dan biriymiş gibi. Konumunu aşmanın ne anlama geleceğini düşününce ürperdi. Bunun, üzerine brokar bir cüppe geçirip kafasını tıraşlamaktan farkı yoktu.

Tanchico düştüğü zaman her şey yoluna konacaktı, herkes beslenecek, herkes yerini bilecekti. Egeanin elbiseleri ve ne bildiği ne sevdiği şeyleri bir kenara bırakabilir, gemisine dönebilirdi. En azından Tarabon ve belki Arad Doman, kömürleşmiş ipek gibi bir dokunuşta ufalanmaya hazırdı. Yüksek Leydi Suroth neden uzak duruyordu? Neden?

Jaichim Carridin, Tarabon tarzı sandalyesine yerleşmiş, pelerini oymalı kollara yayılmış, özel odanın diğer sandalyelerini işgal eden Tarabon asillerini inceliyordu. Adamlar altın işlemeli ceketleri içinde katı katı oturuyorlardı, şahin, aslan ve leopar yüzlerine benzeyecek şekilde işlenmiş maskelerinin altında ağızları gergindi. Carridin'in endişelenecek daha fazla nedeni vardı, ama sakin kalmayı başarıyordu. Kendi yatak odasında canlı canlı derisi yüzülen kuzeninin haberini alalı iki ay olmuştu. Bir Myrddraal tarafından düğününden kaçırılan en küçük kız kardeşi Dealda'dan beri bu üçüncüydü. Aile kâhyası inanmazlık içinde, Carridin Evi'ne musallat olan trajediler karşısında çılgına dönmüş bir tarzda yazmıştı. İki ay. Dealda'nın hızlı öldüğünü umuyordu. Myrddraallerin ellerinde kadınların akıllarının fazla başlarında kalmadığı söylenirdi. İki koca ay. Jaichim Carridin dışında biri olsa kan terliyor olurdu.

Her adamın elinde altın bir şarap kadehi vardı, ama hizmetkâr yoktu. Onlara Selindrin servis yapmış, sonra rahatsız edilmeyecekleri konusunda temin ederek ayrılmıştı. Aslında Gümüş Meltem Bahçesi'nin bu en üst katında başka kimse yoktu. Asillerle gelen iki adam –Carridin tahmininde yanılmıyorsa Kralın Yaşam Bekçileri'nin üyeleri– gizliliğin korunması için merdivenin dibinde bekliyordu.

Carridin şarabını yudumladı. Tarabonluların hiçbiri kendininkine dokunmamıştı. "Demek," dedi hafif bir sesle, "Kral Andric Işığın

Evlatları'nın şehirde düzen sağlamasını diliyor. Genellikle ulusların iç meselelerine karışmayız." Açık açık değil. "Daha önce böyle bir talep yapıldığını kesinlikle hatırlamıyorum. Lord Kumandan ne der, bilemiyorum." Pedron Niall ne gerekiyorsa yapmasını ve Tarabonluların Işığın Evlatları'na borçlu olduklarını bilmelerini sağlamasını ve tam olarak ödeyeceklerinden emin olmasını söylerdi.

"Amador'dan talimat beklemeniz için zaman yok," dedi siyah benekli leopar maskesi takmış bir adam. Hiçbiri isimlerini vermemişti, ama Carridin'in verilmesine ihtiyacı yoktu.

"İstediğimiz şey gerekli," diye terslendi bir başkası. Şahin maskesi altındaki kalın bıyığı ona tuhaf bir baykuş görünümü veriyordu. "Son derece gerekli olmasa böyle bir talep yapmayacağımı anlamalısınız. Birlik olmalı, ayrım değil, değil mi? Tanchico'da bile pek çok bölücü unsur var. Kırsal alana barış dayatma umudu beslemek için onların bastırılması gerek."

"Panarch'ın ölümü işleri çok güçleştirdi," diye ekledi ilk adam.

Carridin kaşını sorgularcasına kaldırdı. "Kadını kimin öldürdüğünü keşfettiniz mi?"

Carridin'e göre, Panarch'ın tahtı ele geçirmek isteyen asi gruplardan birini desteklediği inancıyla Andric'in kendisi yaptırmıştı. Kral haklı olabilirdi, ama Lordlar Meclisi'nden toplayabildiklerini topladığı zaman – çoğu kırsaldaki bir ya da diğer asi grupla beraberdi–, kendi seçimini onaylamak konusunda olağanüstü inat gösterdiklerini görmüştü. Leydi Amathera Andric'in yatağını paylaşıyor olmasa bile, Meclis'in elindeki tek gerçek güç, Kral'ın ve Panarch'ın seçimiydi. Bu güçten vazgeçmek istemiyorlardı. Leydi Amathera hakkındaki güçlüklerin bilinmiyor olması gerekiyordu. Meclis bile bu haberin isyanlar başlatacağını anlamıştı.

"Ejderyeminli delilerden biri, kuşkusuz," dedi baykuş görünümlü adam, bıyığını hızla çekerek. "Hiçbir gerçek Tarabonlu Panarch'a zarar vermez, değil mi?" Neredeyse inanıyormuş gibi konuşmuştu.

"Elbette," dedi Carridin rahatça. Şarabından bir yudum daha aldı. "Panarch'ın Sarayı'na Leydi Amathera'nın yükselmesini güvene alacaksam, Kral'ın kendisinden duymalıyım. Aksi halde. Işığın Evlatları Tarabon'da güç elde etmeye çalışıyor gibi görünebilir. Halbuki bizim istediğimiz, dediğiniz gibi, ayrımların sona ermesi ve Işık'ın altında barış gelmesi."

Yaşlıca, kare çeneli, koyu sarı saçlarında beyaz tutamlar olan bir leopar soğuk sesle konuştu. “Pedron Niall’ın Ejderyeminlilere karşı birlik aradığını duydum. Kendisi altında birlik, değil mi?”

“Lord Kumandan hâkimiyet aramıyor,” diye yanıt verdi Carridin, aynı ölçüde soğuk bir sesle. “Evlatlar Işık’a hizmet eder. İyi niyetli bütün insanlar gibi.”

“Kuşkusuz,” diye araya girdi ilk leopar, “Tarabon hiçbir şekilde Amador’un hükmü altına girmez. Kuşkusuz!” Her sandalyeden öfkeli onaylar yükseldi.

“Elbette hayır,” dedi Carridin, düşünce aklına hiç gelmemiş gibi. “Yardımımı istiyorsanız ederim... bildirdiğim koşullar altında. Aksi halde, Işığın Evlatları için daima iş bulunur. Işık’a hizmet asla sona ermez, çünkü Gölge her yerde bekliyor.”

“Kral tarafından imzalanmış ve mühürlenmiş teminatlar elinizde olacak,” dedi gri saçlı, aslan maskeli bir adam. Geldiğinden beri ilk kez konuşuyordu. Elbette bu, Carridin’in bilmiyor olması gerekse de, Andric’in kendisiydi. Kral’ın Işığın Eli’nin Engizisyoncusu ile görüşmesi, hatta Gümüş Meltem Bahçesi olsa bile bir şarapevini ziyaret etmesi söylentilere yol açardı.

Carridin başını salladı. “Elime geçtiğinde Panarch’ın Sarayı’nı güvence altına alırım ve Evlatlar atamayı engellemeye çalışacak her tür... bölücü unsuru... bastırır. Işık’ın altında yemin ederim.” Tarabonluların gerilimi gözle görülür biçimde azaldı; yerine şarap doldurmaya çalışırlarmış gibi kadehlerini boşalttılar, Andric bile.

Tarabon halkı söz konusu olduğunda, kaçınılmaz ölümlerin sorumluluğu Kral’a ya da Tarabon ordusuna değil, Evlatlara ait olacaktı. Amathera Ağaç Tacı ve Asası’nı aldığı zaman, Meclis’ten birkaç kişi daha asilere katılabilirdi, ama kalanlar onu kendilerinin seçmediğini itiraf edecek olursa Tanchico yangın yerine dönerdi. Kaçanlardan gelen hikâyelere gelince... neden, asiler her tür haince yalanı yayabilirdi. Ve Tarabon’un Kralı ve Panarch’ı, ikisi birden Carridin’in, dilediğini yapmak üzere Pedron Niall’a vereceği iplerin ucunda asılı olacaktı.

Tarabon Kralı yalnızca Tanchico çevresindeki birkaç yüz kilometrekare alanı kontrol ederken o kadar da büyük bir ödül değildi, ama yine de büyük olabilirdi. Evlatların yardımıyla –en az bir iki alay gerekirdi; yalnızca Carridin’in elindeki beş yüz adam değil– Ejderyeminliler ezilebilir, değişik asi grupları alt edilebilir, hatta Arad Doman ile yapılan savaş başarıyla

sürdürülebilirdi. İki ülke hâlâ birbirleriyle savaştıklarının farkındaysalar. Arad Doman'daki durumun Tarabon'dakinden daha kötü olduğunu duymuştu Carridin.

Gerçekte, Tarabon, Tanchico, herhangi biri Işığın Evlatları'nın hükmü altına girse de girmese de umurunda değildi. Yapılması gereken hareketler, hep yaptığı gibi halledilmesi gereken işler vardı, ama kendi gırtlağı kesilebilecekken başka herhangi bir şeyi düşünmek güçtü. Belki gırtlağının kesilmesi için can atardı. Son rapordan bu yana iki koca ay.

Tarabonlularla içmek için kalmadı, elinden geldiğince kısa vedalar ettikten sonra ayrıldı. Alınmışlarsa, ona belli etmeyecek kadar ihtiyaçları vardı. Selindrin aşağı indiğini gördü ve sokağa ulaştığında ahır uşaklarından biri atıyla beraber ön kapıya koşturuyordu. Oğlana bir bakır para atarak siyah iğdiş atını eşkin kaldırdı. Dolambaçlı sokaklardaki sefil halk yolundan çekildi, ki bu iyiydi; içlerinden birini ezecek olsa fark edeceğinden emin değildi. Bir kayıp olacağından değil. Şehir dilencilerle doluydu; eski, ekşi ter ve kir kokusu yüzünden nefes almakta bile güçlük çekiyordu. Tamrin bunları temizleyip kaldırmalıydı; bırak kırlardaki asiler uğraşsın onlarla.

Aklını meşgul eden, kırsal alanın kendisiydi, asiler değil. Şu ya da bu kişinin Karanlıkdostu olduğu söylentisi yayılarak onlarla kolayca başa çıkılabilirdi. Ve birkaç tanesi bir kez Işığın Eli'ne teslim edilirse, herkesin önüne çıkıp Karanlık Varlık'a tapındıklarını, çocuk yediklerini, onlara söylenen her şeyi itiraf etmeye razı olurlardı. Bundan sonra asiler fazla dayanamazdı; hâlâ sahada bulunan taklitçiler bir sabah uyanır ve kendilerini yalnız bulurlardı. Ama Ejderyeminliler, Yenidendoğan Ejder'i takip etmeye yemin edenler, Karanlıkdostu suçlamasıyla uzaklaşmazdı. Çoğu insan zaten yönlendirebilen bir adamı takip etmeye yemin etmiş grubu Karanlıkdostu sayıyordu.

Sorun olan takip etmeye yemin ettikleri adamdı, adını bile bilmedikleri adam. Rand al'Thor. O neredeydi? Orada yüz Ejderyeminli çetesi vardı, en azından ikisi ordu denebilecek kadar büyüktü, asilerle savaşan Kral'ın ordusu –Andric'e hâlâ sadık olanlar– ile savaşıyorlardı. Asiler, Andric ya da Ejderyeminliler kadar birbirleriyle de savaşıyorlardı. Ama Rand al'Thor'un hangi çeteye sığındığı hakkında Carridin'in en ufak fikri yoktu. Almoth Ovası'nda ya da Arad Doman'da olabilirdi, ikisinde de durum aynıydı. Eğer öyleyse, Jaichim Carridin ölü bir adam sayılırdı.

Evlatların karargâhı olarak el koyduğu, Verana'daki sarayda dizginleri beyaz pelerinli nöbetçilerden birine attı ve selam vermelerini beklemeden

içeri girdi. Bu süslü, solgun kubbe, dantel dantel kule ve gölgeli bahçeler yığınının sahibi Işığın Tahtı'na başvuruda bulunmuştu ve kimse işgalden itiraz etmemişti, hele sahibi hiç; kafasından kalanlar hâlâ Maseta'daki Hainler Merdiveni'nin üzerinde bir kazığı süslüyordu.

Bu sefer Carridin güzel Tarabon halılarına ya da altın ve fildişiyle işlenmiş mobilyalara, fışkıran suyun serin sesler çıkardığı çeşmeli avlulara bakmadı bile. Altın lambalı, altın nakışlarla kaplı yüksek tavanlı geniş koridorlar hiç ilgisini çekmiyordu. Bu saray, Amadicia'daki en büyük olmasa bile en güzel saraylarla boy ölçüşebilirdi, ama o anda aklındaki tek şey çalışma odası yaptığı odadaki sert brendi idi.

Mavi, kızıl ve altın desenli, paha biçilmez halının üzerinde, gözlerini çifte damıtılmış brendi dolu gümüş sürahiyi saklayan oymalı dolaba dikmiş, yolu yarılamıştı ki odada yalnız olmadığını fark etti. Dar, açık kırmızı elbise içinde bir kadın yüksek, ağaç gölgeleri ile kaplı bahçelere bakan dar pencerelerin yanında durmuş bekliyordu. Sayısız örgü ile toplanmış bal rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Küçük, sis gibi peçesi yüzünü saklamıyordu. Genç ve güzeldi, gül goncası gibi ağzı ve iri kahverengi gözleri, o giyim tarzıyla, bir hizmetkâr olamazdı.

"Sen kimsin?" diye sordu Carridin sinirle. "Buraya nasıl girdin? Hemen çık, yoksa seni sokağa attırırım."

"Tehditler mi, Bors? Konuğunu daha hoş karşılamalısın, değil mi?"

Bu isim adamı sarstı. Düşünmeden kılıcını çıkarmış, kadının boğazına atılıyordu.

Bir şey onu yakaladı –hava pelteye dönmüştü–; bir şey onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı ve onu boynundan aşağı tamamen kapladı. Bileğinin çevresinde öyle sıkılaştı ki, kemikleri gıcırdadı; eli açıldı ve kılıç düştü. Güç. Kadın üzerinde Tek Güç kullanıyordu. Bir Tar Valon cadısı. Ve o ismi biliyorsa...

"Hatırlıyor musun?" dedi kadın yaklaşarak. "Ba'alzamon'un kendisinin göründüğü ve bize Matrim Cauthon, Perrin Aybara ve Rand al'Thor'un yüzlerini gösterdiği bir toplantı yapılmıştı?" Kadın isimleri tükürür gibi telaffuz etmişti, özellikle sonuncusunu; gözleri çeliğe delik açabilirdi. "Görüyor musun? Kim olduğunu biliyorum, değil mi? Sen ruhunu Karanlığın Yüce Efendisi'ne adadın, Bors." Ani kahkahası çınlayan çanlar gibiydi.

Carridin'in yüzü terle kaplandı. Yalnızca küçümsenecek bir Tar Valon cadısı değil. Kara Ajah. Kadın bir Kara Ajah'tı. Carridin bu sefer onun için

gelenin bir Myrddraal olacağını sanıyordu. Daha zaman olduğunu sanıyordu. Daha fazla zaman. Henüz olmaz. “Onu öldürmeye çalıştım,” diye kekeledi. “Rand al’Thor’u. Denedim! Ama onu bulamıyorum. Bulamıyorum! Başarısız olursam ailemin teker teker öldürüleceği söylendi. Son öldürülenin ben olacağım söylendi! Daha kuzenlerim var. Yeğenlerim. Bir kız kardeşim daha var! Bana daha fazla zaman vermelisin!”

Kadın, o keskin, kahverengi gözlerle izleyerek, o küçük, tombul ağızla gülümseyerek, adam Vanora’nın nerede bulunabileceğini, yatak odasının nerede olduğunu, Carmera’nın ötesindeki ormanda nasıl yalnız başına at bindiğini anlatırken oracıkta durdu. Belki bağırsa nöbetçiler gelirdi. Belki kadını öldürürlerdi. Ağzını biraz daha açtı... ve o yoğun, görünmez pelte içeri aktı, çenelerini öyle ayırdı ki, kemikleri kulaklarının içinde gıcırdadı. Burun delikleri iri iri açılarak çılgınca nefes aldı. Hâlâ nefes alabiliyordu, ama çığlık atamıyordu. Tek çıkarabildiği ses boğuk inlemelerdi, duvarların arkasında feryat eden bir kadın gibi. Çığlık atmak istiyordu.

“Çok eğlencelisin,” dedi bal saçlı kadın sonunda. “Jaichim. Bir köpek için güzel bir isim bence. Köpeğim olmak ister misin, Jaichim? İyi bir köpek olursan bir gün Rand al’Thor’un ölmesini izlemene izin verebilirim, ne dersin?”

Kadının söylediklerini kavraması biraz zaman aldı. Rand al’Thor’un ölmesini izleyecekse, demek... Onu öldürmeyecekti, canlı canlı derisini yüzmeyecekti, yanında kırbaçlanmanın rahatlama sayılacağı, aklının yarattığı şeyleri yapmayacaktı. Yüzünden aşağı gözyaşları aktı. Rahatlayarak hıçkırdı. Bu tutsak durumda, elinden geldiğince sarsıldı. O tuzak aniden yok oldu ve Carridin ağlamaya devam ederek elleri ve dizleri üzerinde yıkıldı. Susamıyordu.

Kadın yanında diz çöktü ve elini saçlarına dolayarak başını kaldırdı. “Şimdi beni dinle, tamam mı? Rand al’Thor’un ölümü gelecek için ve ancak iyi bir köpek olursan görebilirsin. Beyazpelerinleri Panarch’ın Sarayı’na göndereceksin.”

“B-bunu n-nereden biliyorsun?”

Kadın kabaca başını bir yandan diğerine salladı. “İyi bir köpek efendisini sorgulamaz. Ben sopayı fırlatırım; sen sopayı alırsın. Ben öldür derim; sen öldürürsün. Tamam mı? Tamam.” Gülümsemesi bir diş çakmasından başka bir şey değildi. “Saray’ı ele geçirmekte güçlük çıkar mı? Panarch’ın alayı orada, bin adam, koridorlarda, sergi salonlarında, avlularda uyuyorlar. Senin o kadar çok Beyazpelerinin yok.”

“Onlar...” Durup yutkunması gerekti. “Onlar sorun çıkarmaz. Amathera’nın Meclis tarafından seçildiğine inanırlar. Asıl Meclis...”

“Canını sıkma, Jaichim. Panarch’ın Sarayı’nı tuttuğun sürece Meclis’in tamamını öldürsen de umurumda değil. Ne zaman harekete geçeceksin?”

“A... Andric’in teminatları göndermesi üç dört gün alır.”

“Üç dört gün, diye mırıldandı kadın, yarı kendi kendine. “Pekâlâ. Biraz daha gecikmenin bir zararı olmaz.” Adam, kadının hangi gecikmeden bahsettiğini merak ederken kadın ayağının altında kalan birazcık desteği de yok etti. “Saray’ı kontrol altına alacaksın ve Panarch’ın cici askerlerini göndereceksin.”

“Bu imkânsız,” diye inledi adam ve kadın başını öyle hızlı çekti ki, Carridin önce boynu mu kırılacak, yoksa saç derisi mi kopacak, bilemedi. Direnmeye cesaret edemezdi. Bin görünmez iğne yüzüne, göğsüne, sırtına, kollarına, bacaklarına, her yerine batıyordu. Görünmez, ama yine de gerçek gibi geliyordu.

“İmkânsız mı, Jaichim?” dedi kadın yumuşak sesle. “İmkânsız, işitmekten hoşlanmadığım bir sözcüktür.”

İğneler daha da derine saplandı; Carridin inledi, ama açıklamak zorundaydı. Kadının istediği *gerçekten* imkânsızdı. Telaşla, nefes nefese konuştu. “Amathera Panarch olarak taç giydiği zaman Alay onun kontrolü altında olacak. Saray’ı tutmaya çalışırsam onları üzerime gönderebilir ve Andric de ona yardım eder. Panarch’ın Alayı’na ve Andric’in Meydan kalelerinden alabileceği birliklere karşı direnmemin yolu yok.”

Kadın onu öyle uzun inceledi ki, terlemeye başladı. İrkilmeye, hatta gözlerini kırpmaya cesaret edemiyordu; o bin küçük iğne buna izin vermiyordu.

“Panarch’ın icabına bakılacak,” dedi kadın sonunda. İğneler yok oldu ve kadın doğruldu.

Carridin de doğrularak dik durmaya çalıştı. Belki bir tür pazarlık yapılabilirdi. Kadın o sırada mantık dinlemeye gönüllü görünüyordu. Carridin’in bacakları şokla titriyordu, ama sesini becerebildiğince kararlı kıldı. “Amathera üzerinde etkiniz varsa...”

Kadın sözünü kesti. “Sana sorgulamamanı söylemiştim, Jaichim. İyi bir köpek efendisine itaat eder, değil mi? Sana söz veriyorum, itaat etmezsen seninle oynayacak bir Myrddraal bulmam için bana yalvaracaksın. Beni anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” dedi adam kasvetle. Kadın bakmaya devam etti ve bir an sonra Carridin anladı. “Dediğiniz gibi yapacağım... efendim.” Kadının kısa, onaylar baş sallaması kızarmasına sebep oldu. Kadın, gerçekten de, bir köpekmiş, hem de dişsiz bir köpekmiş gibi sırtını ona dönerek kapıya gitti. “Ne?.. Adınız ne?”

Kadının gülümsemesi bu sefer hem tatlı, hem alaylıydı. “Evet. Bir köpek efendisinin adını bilmeli. Bana Liandrin derler. Ama bu isim asla bir köpeğin dudaklarına dokunmamalı. Aksi halde, sana çok kızarım.”

Kapı kadının arkasından kapandığı zaman Carridin sendeleyerek fildişi kakmalı, yüksek sırtlı sandalyeye gitti ve üzerine yığıldı. Brendiyi olduğu yerde bıraktı; midesi böyle burkulurken kusmasına sebep olurdu. Kadının Panarch’ın Sarayı’nda ne çıkarı olabilirdi? Tehlikeli bir soru, belki, ama aynı efendiye hizmet ediyor olsalar da bir Tar Valon cadısı karşısında tiksintiden başka bir şey hissedemiyordu.

Kadının, sandığı kadar bilgisi yoktu. Kral’ın teminatları elindeyken Tamrin’i ve orduyu, planlarını açıklama tehdidiyle gırtlağından uzak tutabilirdi. Amathera’yı da. Ama yine de ayaktakımını ayaklandırabilirlerdi. Bütün bunlar, Lord Kumandan’ı epey kızdırırdı; kişisel güç elde etmeye çalıştığını sanabilirdi. Carridin başını ellerine eğdi ve Niall’ın ölüm fermanını imzalamasını hayal etti. Onu kendi adamları tutuklar ve asardı. Cadının ölümünü ayarlayabilirse... Ama onu Myrddraallerden korumaya söz vermişti. Carridin yine ağlamak istedi. Kadın burada bile değildi, ama onu öylesine sıkı bir tuzağa düşürmüştü; çelik çeneler bacaklarına kapanmış, ilmik boynuna geçmişti.

Bir çıkış yolu olmalıydı, ama ne yöne bakarsa baksın ancak başka tuzaklar görebiliyordu.

Liandrin bir hayalet gibi koridorlarda kaydı, hizmetkârlardan ve Beyazpelerinlerden rahatlıkla kaçındı. Küçük arka kapıdan, sarayın arkasındaki dar geçide çıktığı zaman uzun boylu, genç asker ona rahatlama ve huzursuzluk karışımı bir ifadeyle baktı. Kadının bir insanı önerilerine karşı açık fikirli kılmak için yaptığı küçük numara –Güç’ten yalnızca küçük bir sızıntı gerekiyordu– Carridin’de gerekli olmamıştı, ama bu aptalı içeri girmesi gerektiğine kolayca ikna etmişti. Adam gülümseyerek yaklaşmasını işaret etti. Sıska hödük, bir öpücük beklermiş gibi sırıttı, kadının ince hançeri gözüne saplanırken kaybolan bir sırıtma.

Adam, kemiksiz bir et yığını halinde yere düşerken Liandrin çeviklikle geriye sıçradı. Artık kazayla bile kadından bahsedemeyecekti. Elinde tek bir kan lekesi yoktu. Güç'le öldürmek konusunda Chesmal'in yeteneğine sahip olmayı diledi, hatta Rianna'nın daha küçük becerisine. Güç'le öldürme yeteneğinin, bir yüreği durdurma ya da damarlardaki kanı kaynatma becerisinin Şifa ile yakından ilgili olması tuhaftı. Kendisi çizikler ya da berelerden başka bir şeye Şifa veremezdi; ilgi duyduğundan da değil.

Kırmızı lake kaplı, fildişi ve altın kakmalı tahtırevanı geçidin sonunda bekliyordu. Aç kurt yüzlerine sahip bir düzine iri adamdan oluşan korumaları da öyle. Sokağa çıktıkları zaman kalabalığın içinde kolaylıkla yol açtılar. Mızrakları ile, yeterince çabuk çekilmeyenleri sopaladılar. Hepsi Karanlığın Yüce Efendisi'ne adanmıştı elbette; kadının tam olarak kim olduğunu bilmeseler de, doğru düzgün hizmet edemeyen başka adamların kaybolduğunu biliyorlardı.

Liandrin ile diğerlerinin yerleştiği ev, iki geniş katı olan, düz çatılı, taş ve beyaz sıvadan oluşan bina, Tanchico'nun en doğudaki yarımadasında, Verana'nın dibindeki bir tepenin yamacındaydı ve Yüce Efendi'ye yemin etmiş bir tüccara aitti. Liandrin bir sarayı tercih ederdi... belki bir gün Maseta'daki Kral'ın Sarayı'nı alırdı; kendisi Lordların saraylarına kıskançlıkla bakarak büyümüştü, ama neden onlardan birine yerleşecekti ki? Ama tercihlerine rağmen, şimdilik gözlerden uzak kalmak mantıklı geliyordu. Tar Valon'daki aptalların Tarabon'da olduklarını talimin etmelerinin imkânı yoktu, ama Kule hâlâ peşlerindeydi ve Siuan Sanche'nin köpekleri her yeri kokluyor olabilirdi.

Bahçe kapıları, üst kat dışında tamamen penceresiz küçük bir iç avluya açıldı. Liandrin korumaları ve taşıyıcıları orada bırakarak içeri seğirtti. Tüccar birkaç hizmetkâr sağlamıştı; hepsinin Yüce Efendi'ye yeminli olduğu konusunda temin etmişti onları, ama nadiren dışarı çıkan on bir kadın için yeterli değildi. Liandrin içeri girdiğinde içlerinden biri, gürbüz ve düzgün yüz hatlarına sahip, kendine Gyldin diyen kara örgülü bir kadın antrenin kırmızı beyaz seramiklerini süpürüyordu.

"Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Öndeki oturma odasında." Gyldin, Liandrin nerede olduğunu bilmiyormuş gibi sağdaki çifte kemerli kapılara işaret etti.

Liandrin'in ağzı gerildi. Kadın diz kırmamıştı; saygı unvanları kullanmıyordu. Doğru, Liandrin'in gerçekte kim olduğunu bilmiyordu, ama Gyldin emir verecek ve itaat edilecek kadar yüksek olduğunu, o şişman

tüccarın önünde eğildiğini, yaltaklandığını ve ailesini bir yerlere sepetlediğini kesinlikle biliyordu. “Temizlik yapman gerekiyor, değil mi? Durup bakman değil. Eh, temizle o zaman! Her yer toz içinde. Bu akşam tek toz zerresi bulursam, dayak yersin! Seni inek seni!” Dişlerini sıkıp sustu. Asillerin ve zenginlerin konuşma tarzını o kadar uzun süredir kullanıyordu ki, bazen babasının bir el arabasında meyve sattığını unutuyordu, ama bir anlık öfke içinde sıradan insanların konuşması ağzından dökülüvermişti. Çok fazla stres. Çok fazla bekleme. Son bir, “Çalış!” terslemesi ile oturma odasının kapısını ittirdi ve arkasından çarparak kapattı.

Diğerlerinin *hepsi* orada değildi, bu sinirlerini daha da bozdu. Ama yeterliydi. Yuvarlak yüzlü Eldrith Jhondar, lapis kakmalı bir masanın başında, beyaz badanalı duvarlardan birindeki tablonun altında oturmuş, yırtık pırtık bir parşömenden dikkatle notlar çıkarıyordu; bazen kaleminin ucunu dalgın dalgın koyu renk, yün elbisesinin kolunda temizliyordu. Marillin Gemalphin, sıska, sarı bir kediyi okşayarak ve yeşil elbisesinin her yerine kedi tüyleri yapıştığını fark etmeden, dar pencerelerden birinin yanında oturmuştu, mavi gözleri hülyalı hülyalı küçük avluda akan minik çeşmeye dalmıştı. O ve Eldrith Kahverengi’ydi, ama Marillin getirdiği sokak kedilerinin kaybolmasından Eldrith’in sorumlu olduğunu öğrenecek olursa, sorun çıkardı.

Eskiden Kahverengi’ydiler. Bazen artık öyle olmadıklarını hatırlamak güç geliyordu ya da Liandrin’in artık Kızıl olmadığını. Onları eski Ajahlarının üyeleri olarak işaretleyen çok şey, açık açık Kara Ajah’a yemin ettiklerinden beri değişmemişti. Örneğin iki eski Yeşil. Bakır rengi derili, kuğu boyunlu Jeaine Caide bulabildiği en ince, en üste oturan ipek elbiseleri giyerdi –bugün beyazdı. Tarabon’da bir erkeğin dikkatini çekecek hiçbir şey bulamadığından, bu elbiselerin iş görmesi gerektiğini söylerdi, Jeaine Arad Doman’dandı; Domanlı kadınlar rezil giysileri ile tanınırdı. Asne Zeramene, kara, çekik gözleri, cüretli burnu ve açık gri, sade kesimli ve yüksek yakalı elbisesi ile neredeyse ağırbaşlı görünürdü, ama Liandrin Muhafızlarını geride bıraktığına pişman olduğunu onun ağzından birkaç kez duymuştu. Rianna Andomeran’a gelince... Sol kulağının üzerindeki bembeyaz saç tutamı ile siyah saçları, ancak bir Beyaz’ın takınabildiği soğuk, kibirli yüzü çerçeveliyordu.

“Oldu,” diye bildirdi Liandrin. “Jaichim Carridin Beyazpelerinlerini Panarch’ın Sarayı’na götürecek ve bizim için tutacak. Henüz konuklarımız

olacağını bilmiyor... elbette.” Birkaç kişi yüz buruşturdu; Ajah değiştirmek hiçbirinin yönlendirebilen kadınlardan nefret eden erkeklere karşı duygularını değiştirmemişti. “İlginç bir şey var. Oraya onu öldürmek için gittiğime inanıyordu. Rand al’Thor’u öldürmekte başarısız olduğu için.”

“Bu mantıklı gelmiyor,” dedi Asne, kaşlarını çatarak. “Onu bağlayacağız ve kontrol edeceğiz. Öldürmeyeceğiz.” Aniden, alçak, yumuşak sesle kahkaha attı ve arkasına yaslandı. “Onu kontrol etmenin bir yolu varsa, adamı kendime bağlamaya itiraz etmezdim. Pek az gördüm, ama yakışıklı bir adama benziyor.” Liandrin burnunu çekti; o erkekleri hiç sevmezdi.

Rianna endişeyle başını iki yana salladı. “Mantıklı geliyor, fakat bu huzursuz edici. Kule’den aldığımız emirler açıktı, ama Carridin’in başka emirler aldığı da açık. Fakat Terkedilmişler arasında ayrılık olduğunu varsayabiliyorum.”

“Terkedilmişler,” diye mırıldandı Jeaine, kollarını sıkı sıkı kavuşturarak; ince beyaz ipek göğüslerini daha da teşhir edici şekilde sardı. “İlk önce savaşan Terkedilmişler arasında ezilirsek Yüce Efendi döndüğünde dünyaya hükmedeceğimiz vaatlerinin ne faydası var? İçlerinden herhangi birine karşı durabileceğimize inanan var mı?”

“Şerateş.” Asne, kara, çekik gözleri meydan okuyarak çevresine bakındı. “Şerateş Terkedilmişlerden birini bile yok eder. Ve onu üretme yoluna sahibiz.” Kule’den aldıkları *ter’angreal*’lerden biri, bir adım uzunluğunda yivli bir çubuk o işe yarıyordu. Hiçbiri onu almalarının neden emredildiğini bilmiyordu, Liandrin bile. *Ter’angreal*’lerin çoğu böyleydi, yalnızca sebebi verilmeden söylendiği için alınmıştı, ama bazı emirlere itaat edilmesi gerekliydi. Liandrin hiç olmazsa bir *angreal* almış olmalarını diliyordu.

Jeaine keskin bir sesle burnunu çekti. “İçimizden biri onu kontrol edebilirse. Yoksa tek sınamanın beni neredeyse öldüreceğini unuttunuz mu? Ve ben durduramadan geminin iki yanında iki delik yaktığını? Tanchico’ya ulaşmadan boğulmak pek işimize yarardı.”

“Neden şerateşe ihtiyacımız olsun ki?” dedi Liandrin. “Yenidendoğan Ejder’i kontrol edebilirsek, bırak Terkedilmişler bizimle nasıl başa çıkacaklarını düşünsün.” Aniden odada bir başkasının varlığını fark etti. Gyldin adlı kadın bir köşede alçak sırtlı, oymalı bir sandalyeyi siliyordu. “Orada ne yapıyorsun, kadın?”

“Temizlik.” Kara örgülü kadın tasasızca doğruldu. “Bana temizlik yapmamı söyledin.”

Liandrin neredeyse Güç’le vuracaktı. Neredeyse. Ama Gyldin, Aes Sedai olduklarını kesinlikle bilmiyordu. Kadın ne kadarını duymuştu? Önemli bir şey değil. “Aşçıya git,” dedi soğuk bir öfke içinde. “Ona, seni kayışla dövmesini söyle. Çok dövsün! Ve bütün tozlar gidene kadar hiçbir şey yemeyeceksin.” Yine. Kadın onun sıradan biri konuşmasına sebep olmuştu.

Marillin burnunu kedinin burnuna dayayarak ayağa kalktı ve hayvanı Gyldin’e verdi. “Aşçı seninle işini bitirdiği zaman kediye bir tabak krema ver. O güzel kuzu etinden de. Küçük küçük kes; zavallının fazla dişi kalmamış.” Gyldin gözlerini kırpmadan ona baktı ve Marillin ekledi, “Anlamadığın bir şey mi var?”

“Anladım.” Gyldin’in ağzı gergindi. Belki sonunda anlamıştı; o bir hizmetçiydi, eşitleri değil.

Liandrin kadının kediyle gitmesini bekledi, sonra kapılardan birini hızla açtı. Antre boştu. Gyldin gizli gizli dinlemiyordu. O kadına güvenmiyordu. Ama zaten, kimseye güvenmiyordu.

“Bizi ilgilendiren konularla ilgilenmeliyiz,” dedi gergin gergin, kapıyı kapatarak. “Eldrith, o sayfalarda yeni ipucu buldun mu? Eldrith?”

Tombul kadın irkildi, sonra gözlerini kırpıştırarak bakışlarını kadınların üzerinde dolaştırdı. Sarı parşömenlerden ilk kez başını kaldırıyordu; Liandrin’i görünce şaşırdı. “Ne? İpucu mu? Ah. Hayır. Kralın Kütüphanesi’ne girmek yeterince zor; tek bir sayfanın özetini çıkarsam kütüphaneci hemen anlardı. Ama onlardan kurtulsam, hiçbir şey bulamazdım. Orası labirent gibi. Hayır, bunu Kral’ın Sarayı’nın yakınındaki bir kitapçıda buldum. İlginç bir tez. Konusu...”

Liandrin *saidar*’ı kucaklayarak sayfaları yere saçtı. “Rand al’Thor’u kontrol etmek üzerine bir tez değilse yansınlar! Aradığımız şey hakkında ne öğrendin?”

Eldrith gözlerini kırpıştırarak dağınık kâğıtlara baktı. “Eh, Panarch’ın Sarayı’nda.”

“Bunu iki gün önce öğrendin.”

“Ve bir *ter’angreal* olmalı. Yönlendiren birini kontrol etmek Güç gerektirmeli ve özel bir kullanımı olduğuna göre, demek ki bir *ter’angreal.* Onu sergi salonunda ya da belki Panarch’ın koleksiyonunda bulacağız.”

“Yeni bir şey, Eldrith.” Liandrin bir çabayla sesini daha az tiz kıldı. “Yeni bir şey buldun mu? Herhangi bir şey?”

Yuvarlak yüzlü kadın kararsızca gözlerini kırpıştırdı. “Aslında... Hayır.”

“Fark etmez,” dedi Marillin. “Birkaç gün içinde, kıymetli Panarch’larına taç giydirdikten sonra aramaya başlayabiliriz ve her şamdanı kontrol etmemiz gerekse bile, bulacağız. Tam kıyısındayız, Liandrin. Rand al’Thor’a bir tasma takacağız ve ona oturup yerde yuvarlanmayı öğreteceğiz.”

“Ah, evet,” dedi Eldrith mutlu mutlu gülümseyerek. “Tasma.”

Liandrin öyle olmasını umuyordu. Beklemekten ve saklanmaktan bıkmıştı. Bırak dünya onu tanısın. Bırak eski yeminlerden vazgeçip yenilerini ettiği zaman vadedildiği gibi insanlar önünde diz çöksün.

Egeanin, mutfak kapısından küçük evine girer girmez yalnız olmadığını anladı, ama yine de maskesini ve jüt torbasını dikkatsizce masanın üzerine bıraktı ve tuğla şöminenin yanında bir kova suyun durduğu yere yürüdü. Bakır kepçeyi almak için eğildiğinde sağ eli kovanın arkasında, iki tuğlanın çıkarıldığı yerde kalan alçak boşluğa gitti. Dönerek doğruldu ve küçük arbaletini kaldırdı. Otuz santimden daha uzun olmamasına rağmen keskin, çelik okunun ucundaki kara leke bir yürek atışı için gereken sürede öldürebilirdi.

Kayıtsızca köşeye yaslanmış olan adam arbaleti görmüşse bile belli etmedi. Sarı saçlı, mavi gözlüydü, orta yaşlarındaydı ve Egeanin’in zevkine göre çok ince olmasa yakışıklı sayılırdı. Yanındaki demir parmaklıklı pencereden dar avluyu geçmesini izlediği açıktı. “Seni tehdit ettiğini mi sanıyorsun?” dedi bir an sonra.

Kadın, anayurdunun aksanını tanıdı, ama arbaleti indirmedi. “Sen kimsin?”

Adam yanıt olarak iki parmağını dikkatle kemerindeki keseye soktu – anlaşılan görebiliyordu– ve küçük, düz bir şey çıkardı. Egeanin masaya bırakmasını ve gerilemesini işaret etti.

Ancak adam köşeye döndüğü zaman yaklaşıp oraya bıraktığı şeyi aldı. Gözlerini ve arbaleti çevirmeden görebileceği kadar kaldırdı. Altın kenarlı, üzerine bir kuzgun ve bir kule kakılmış küçük, fildişi bir plaka. Kuzgunun gözleri siyah safirdendi. Bir kuzgun, İmparatorluk ailesinin simgesi; Kuzgunlar Kulesi, İmparatorluk adaletinin simgesi.

“Normalde bu yeterli olurdu,” dedi adama, “ama Seanchan’dan çok uzağız, tuhaflığın sıradan olduğu bir yerdeyiz. Başka ne kanıt sunabilirsin?”

Adam eğlenti ile hafifçe gülümseyerek ceketinden sıyrıldı, gömleğinin iplerini çözerek çıkardı. İki omzuna birer kuzgun ve kule dövmesi işlenmişti.

Çoğu, Gerçeğin Arayıcısı kuzguna ek olarak kuleyi de taşırdı, ama bir Arayıcı’nın plakasını çalmaya cesaret edecek biri bile kendini bu şekilde damgalamaya cesaret edemezdi. Kuzgunları taşımak İmparatorluk ailesinin malı olmak anlamına geliyordu. Üç yüz yıl önce, sarhoşken kendilerine dövme yaptıran aptal bir lord ve leydinin hikâyesi anlatılırdı. İmparatoriçe öğrenince onları Dokuz Ay Sarayı’na getirtmiş, yer silmekle görevlendirmişti. Bu adam onların torunlarından olabilirdi. Kuzgun damgası ebediydi.

“Özürlerimi kabul et, Arayıcısı,” dedi, arbaleti bırakarak. “Neden buradasın?” İsim sormadı; adamın vereceği herhangi bir isim gerçek olabilirdi de olmayabilirdi de.

Adam yavaş yavaş giyinirken plakayı kadında bıraktı. İnce bir hatırlatıcı. Kadın bir kaptan ve maldı, ama o bir Arayıcı’ydı ve yasalar altında, kendi yetkesi ile kadını sorgulayabilirdi. Yasaya göre onu burada sorgularken kendini bağlatmak üzere ip almaya gönderebilirdi ve iple dönmesini beklerdi. Bir Arayıcı’dan kaçmak suçtu. Bir Arayıcı ile işbirliği yapmayı reddetmek suçtu. Egeanin hayatı boyunca herhangi bir suç işlemeyi düşünmemişti bile, Kristal Taht’a ihanet etmeyi düşünmediği gibi. Ama adam yanlış soruları sorarsa ve yanlış yanıtları talep ederse... Arbalet yine de elinin yakınındaydı ve Cantorin çok uzaktaydı. Vahşi düşünceler. Tehlikeli düşünceler.

“Ben İmparatoriçe için Yüksek Leydi Suroth’a ve *Corenne*’e hizmet ediyorum,” dedi adam. “Yüksek Leydi’nin bu topraklara yerleştirdiği casusların gelişimlerini kontrol ediyorum.”

Kontrol etmek mi? Kontrol edilmesi gereken ne vardı ki? Hem de bir Arayıcı tarafından? “Ulak teknelerinden bu konuda hiçbir haber almadım.” Adamın gülümsemesi derinleşti ve Egeanin kızardı. Elbette mürettebat bir Arayıcı hakkında konuşmazdı. Yine de gömleğinin iplerini bağlarken yanıt verdi.

“Ulak tekneleri benim yolculuklarımla riske atılamaz. Yerel bir kaçakçının gemileri ile geldim. Bayle Domon adında bir adamın. Gemileri Tarabon ile Arad Doman arasındaki bütün iskelelerde duruyor.”

“Adını duydum,” dedi kadın sakin sakin. “Her şey yolunda mı?”

“Şimdilik yolunda. En azından senin talimatları doğru düzgün anlayabilmiş olmana memnun oldum. Diğerleri arasında, yalnızca Arayıcılar anlamış. *Hailene*’in yanında artık Arayıcı olmaması üzücü.” Ceketini omuzlarına geçirerek Arayıcı plakasını kadının elinden aldı. “*Sul’dam* kaçaklarının dönüşü biraz utanç yarattı. Bu tür kaçışların haberi yayılmamalı. Yok olmaları çok daha iyi.”

Yüzünü ancak biraz düşünmek için zamanı olduğu için ifadesiz tutabildi. *Sul’dam*’lar, Falme’deki yenilgide arkada bırakılmıştı. Kulağına gelen haberler bu yöndeydi. Muhtemelen bazıları kaçmıştı. Bizzat Yüksek Leydi Suroth’dan aldığı talimatlar, bulunabilenleri isteseler de istemeseler de geri göndermek, bu imkânsızsa yok etmekti. Sonuncusu nihai seçenek gibi gelmişti. Şimdiye dek.

“Bu toprakların kaf’ı bilmemesine üzülüyorum,” dedi adam bir sandalyeye oturarak. “Cantorin’de bile, yalnızca Kan’dan olanlarda kaf var. Ya da ben yola çıkarken öyleydi. Belki o zamandan bu yana Seanchan’dan erzak gemileri gelmiştir. Çay yeterli olmak zorunda. Bana çay hazırla.”

Egeanin neredeyse adamı yere yıkacaktı. Adam bir maldı. Bir Arayıcı. Çay demledi. Ve sandalyesinin yanında ayakta durup fincanını dolu tutarak hizmet etti. Bir peçe takıp masanın üzerinde dans etmesini istememesine şaştı.

Sonunda kalem, mürekkep ve kâğıt getirdikten sonra oturmasına izin verildi, ama yalnızca Tanchico’nun ve savunmalarının, hakkında en ufak bilgisi olduğu bütün şehirlerin ve kasabaların haritalarını çizmek için. Sahadaki değişik güçlerin, kuvvetleri ve sadakatleri hakkında bildiklerinin, eğilimleri hakkında çıkardıklarının listesini yaptı.

İşi bittiği zaman adam hepsini cebine tıktı, jüt torbanın içindekileri bir sonraki ulak teknesi ile göndermesini söyledi ve birkaç hafta sonra gelişmeleri kontrol etmek için yine gelebileceğini söyleyerek o eğlenti dolu gülümseme ile ayrıldı.

Egeanin, adam gittikten sonra uzun süre oturdu. Çizdiği her harita, yaptığı her liste daha önce ulak tekneleri ile gönderilmişti zaten. Adam izlerken hepsini tekrar yapmak zorunda bırakılmak, onu dövmelerini göstermeye zorlamak için verilmiş cezaydı. Ölümnöbeti Askerleri dövmeleriyle gösteriş yapardı; ama Arayıcılar nadiren gösterirdi onları. Bu olabilirdi. En azından kadın gelmeden önce bodruma inmemişti. Yoksa inmiş miydi? Kadının konuşmasını mı beklemişti?

Mutfağın ötesindeki kapının üzerinde asılı duran sağlam demir kilit, dokunulmamış gibi duruyordu, ama Arayıcıların anahtar kullanmadan kilit açmayı bildikleri söylenirdi. Anahtarı kemerindeki keseden çıkararak kilidi açtı ve dar basamaklardan aşağı indi.

Raftaki tek lamba toprak zeminli bodrumu aydınlatıyordu. Kaçışa yardım edebilecek her şeyden arındırılmış dört çıplak duvar. Havada hafif bir dışkı kokusu asılıydı. Lambanın karşısında, kirli bir elbise giymiş kadın birkaç kaba yün battaniyenin üzerinde ümitsizlik içinde oturuyordu. Egeanin'in adımlarını duyunca başını kaldırdı, kara gözleri korku ve yakarı doluydu. Egeanin'in bulduğu ilk *sul'dam*'dı bu. İlk ve tek. Bethamin'i bulduktan sonra Egeanin aramayı bırakmıştı. Ve o zamandan bu yana, ulak tekneleri gelip giderken Bethamin bodrumda kalmıştı.

"Buraya inen oldu mu?" diye sordu Egeanin.

"Hayır. Yukarıda ayak sesleri duydum, ama... Hayır." Bethamin ellerini uzattı. "Lütfen, Egeanin. Bunların hepsi bir hata. Beni on senedir tanıyorsun. Bu şeyi çıkar."

Boynunda gümüş rengi bir tasma vardı ve kalın, gümüş rengi bir zincirle aynı metalden yapılmış, başının bir metre kadar üzerindeki kancaya asılmış bileziğe bağlıydı. Onu tasmalamak neredeyse bir kazaydı. Yalnızca birkaç dakikalığına bağlamış olmak için. Ve sonra kadın kaçmaya çalışırken Egeanin'i devirmeyi başarmıştı.

"Onu bana getirirsen çıkarırım," dedi Egeanin öfkeyle. Pek çok şeye karşı öfkeliydi, Bethamin'e karşı değil. "*A'dam*'ı buraya getir, çıkarayım."

Bethamin ürperdi, ellerini indirdi. "Hataydı," diye fısıldadı. "Korkunç bir hata." Ama bileziğe uzanmadı. İlk kaçma çabası onu yukarıda mide bulantısıyla kıvranır bırakmıştı. Egeanin ise serseme dönmüştü.

Sul'dam'lar *a'dam* kullanarak *damane*'leri, yönlendirebilen kadınları kontrol ederdi. Yönlendirebilenler *damane*'lerdi, *sul'dam*'lar değil. Ama bir *a'dam* yalnızca yönlendirebilen kadınları kontrol edebilirdi. Başka kadınları değil, erkekleri değil –yönlendirme yeteneği olan genç adamlar idam edilirdi, elbette–, yalnızca yönlendirebilen kadınları. Yeteneğe sahip olan ve tasma takmış bir kadın, bağlantıyı tamamlamak üzere, bilezik bir *sul'dam*'ın bileğinde olmadığı sürece birkaç adımdan fazlasını atamazdı.

Egeanin basamakları tırmanıp kapıyı yine kilitlerken çok yorgun hissetti. Çay içmek istiyordu, ama Arayıcı'nın bıraktığı azıcık çay da soğumuştu ve yenisini demlemek içinden geçmiyordu. Bunun yerine oturdu ve *a'dam*'ı jüt torbadan çıkardı. Onun için yalnızca ince bağlantılı gümüştü;

onu kullanamazdı ve o da biri onunla kafasına vurmadığı sürece Egeanin'e zarar veremezdi.

Kendini *a'dam* ile bu kadar ilişkilendirmek, kendisini kontrol edebileceğini inkâr etmek bile, belkemiğinden aşağı bir ürperti yayılması için yeterliydi. Yönlendirebilen kadınlar insan değil, tehlikeli hayvanlardı. Dünyayı Kıranlar onlardı. Kontrol edilmeliydiler, yoksa herkesi kendi malları kılarlardı. Ona öyle öğretilmişti, Seanchan'da bin senedir öğretilen şeyler. Bunun burada olmaması tuhaftı. Hayır. Bu tehlikeli, aptalca bir düşünce dizişiydi.

A'dam'ı torbaya tıkarak düşüncelerini berraklaştırmak için çay malzemelerini temizledi. Düzenlilikten hoşlanırdı ve mutfağı düzenlemek küçük bir tatmin hissi veriyordu. Düşünmeden kendine çay demlemeye başladı. Bethamin hakkında düşünmek istemiyordu; bu da tehlikeli bir aptallıktı. Masanın başına oturarak koyu bir fincan çaya bal karıştırdı. Kaf değil, ama iş görürdü.

İnkârlarına, yakarılarına rağmen Bethamin yönlendirebiliyordu. Ya diğer *sul'dam*'lar? Neden Yüksek Leydi Suroth Falme'de kalanların öldürülmesini istemişti? Düşünülmesi imkânsız bir şeydi. İmkânsızdı. Seanchan'da her sene yapılan sınamalarda içinde yönlendirme kıvılcımı olan bütün kızlar bulunurdu; hepsi yurttaşlık kayıtlarından, aile kayıtlarından çıkarılır, tasmalı *damane*'ler olmak üzere götürülürlerdi. Aynı sınamalar, *sul'dam* takmayı öğrenebilecek kızları da bulurdu. Kıvılcım oradaysa yönlendirmeye başlayabilecek yaşa gelene kadar hiçbir kız sınamalardan kaçamazdı. Damane olan bir kız nasıl *sul'dam* sanılabilirdi? Ama Bethamin bodrumda tutsaktı işte, *a'dam* onu bir çapa kadar güvenle tutuyordu.

Bir şey kesindi. Buradaki olasılıklar potansiyel olarak ölümcüldü. Bu Kan'ı ve Arayıcıları ilgilendiriyordu. Hatta belki Kristal Taht'ı. Yüksek Leydi Suroth böyle bir bilgiyi İmparatoriçe'den saklamaya cüret edebilir miydi? O grup içinde basit bir gemi kaptanı, tek bir yanlış kaş çatış karşılığında çığlıklar atarak ölebilir ya da kendini bir kapris sonucunda mal olarak bulabilirdi. On Bin Gözyaşı Ölümü'nden kaçınmak istiyorsa daha fazla bilgiye ihtiyacı olacaktı. Başlangıç olarak, bu Gelb ve ona benzer diğer hırsız gelinciklere daha fazla para harcamak, daha fazla *sul'dam* bulmak, *a'dam*'ların onları da tutup tutmadığını görmek demekti. Bunun ötesinde... Bunun ötesinde pruvada iskandilci olmadan bilinmeyen resiflerde yolculuk ediyordu.

Ölümcül oku ile yatan arbalete dokunurken, bir şeyin daha kesin olduğunu fark etti. Arayıcıların onu öldürmesine izin vermeyecekti. Yalnızca Yüksek Leydi Suroth'un bir sırrı saklamasına yardımcı olmak için değil. Belki herhangi bir sebepten değil. Bu ihanete ürpertici ölçüde yakın bir düşünceydi ve bir türlü gitmiyordu.

39
Bir Kadeh Şarap

Elayne, düzgünce paketlenmiş eşyalarıyla güverteye çıktığında, batan güneş Tanchico limanının ağzının ötesinde suya dokunuyordu ve *Dalgadansözü*'nü rıhtıma yaslayan halatların sonuncusu bağlanıyordu. *Dalgadansözü* şehrin batı yarımadası boyunca dizilmiş pek çok gemiden yalnızca bir tanesiydi. Mürettebatın bir kısmı son yelkenleri katlıyordu. Uzun iskelelerin ötesinde şehir, parlak beyaz, kubbeli ve kuleli, cilalı rüzgârhorozları ışıldayarak tepeler üzerinde yükseliyordu. Belki bir buçuk kilometre kuzeyde yüksek, yuvarlak duvarlar seçebiliyordu; doğru hatırlıyorsa Büyük Meydan.

Bohçasını deri çantasının bulunduğu omzuna asarak iskele tahtasında, Coine ve Jorin'in yanındaki Nynaeve'e katılmaya gitti. Bu iki kardeşi, geniş pantolonlarıyla uyumlu parlak ipek brokar bluzlarla yine giyinmiş görmek tuhaf geliyordu. Küpelere ve hatta burun halkalarına alışmıştı, her kadının esmer yanağında asılı duran ince altın zincirler artık hemen hemen hiç irkiltmiyordu onu.

Thom ve Juilin kendi bohçaları ile, biraz surat asarak duruyorlardı. Nynaeve haklıydı. İki gün önce bu yolculuğun gerçek amacı, kısmen de olsa açıklandığı zaman tahminler yürütmeye başlamışlardı. İkisi de iki genç kadının Kara Ajahları aramak için yeterli –*yeterli!*– olduğunu düşünmüyordu. Nynaeve'in onları aksi yöne giden bir başka Deniz Halkı gemisine bindirme tehdidi tomurcuğu açmadan kopartmıştı. En azından Toram ve bir düzine mürettebat onları bir kayığa atmak üzere toplandığı zaman. Elayne sorarcasına onlara baktı. Asık suratlar isyan anlamına geliyordu. Bu ikisi başlarına yeni dertler açacaktı.

“Şimdi nereye gideceksiniz, Coine?” diye soruyordu Nynaeve, Elayne yanlarına vardığında.

“Dantora’ya ve Aile Jafar’a,” diye yanıt verdi Seyirhanımı. “Sonra da Cantorin’e ve Aile Somera’ya. Işık’ı memnun edecekse Coramoor’un haberini yaymaya. Ama Toram’ın burada ticaret yapmasına izin vermeliyim, yoksa patlayacak.”

Kocası, tuhaf, tel çerçeveli camları çıkararak, çıplak göğsü ve halkaları ile rıhtıma inmiş, bol beyaz pantolonlar ve işlemeli ceketler giymiş adamlarla konuşuyordu. Tanchicoluların her biri koyu renk, silindir şeklinde şapkalar giymişlerdi ve yüzlerinde saydam birer peçe vardı. Peçeler saçma görünüyordu, özellikle de kalın bıyıklı adamlarda.

“Işık size güvenli yolculuklar bahşetsin,” dedi Nynaeve, sırtındaki bohçaları kaydırarak. “Siz yelken açmadan önce burada sizin için tehdit oluşturabilecek tehlikeler bulursak, haber göndeririz.” Coine ve kardeşi olağanüstü derecede sakin görünüyordu. Kara Ajahları öğrenmek onları hemen hemen hiç etkilememişti; önemli olan Coramoor, yani Rand idi.

Jorin parmak uçlarını öptü ve Elayne’in dudaklarına bastırdı. “Işık izin verirse yine karşılaşacağız.”

“Işık izin verirse,” diye karşılık verdi Elayne, Rüzgârbulan’ın hareketini taklit ederek. Hâlâ tuhaf geliyordu, ama aynı zamanda bir onurdu, çünkü yalnızca yakın aile üyeleri ya da sevgililer arasında kullanılan bir hareketti. Deniz Halkı kadınlarını özleyecekti. Bir sürü şey öğrenmişti, biraz da öğretmişti. Jorin artık kesinlikle daha iyi Ateş örebiliyordu.

İskele tahtasının dibine ulaştıkları zaman Nynaeve rahat bir nefes aldı. Denizde geçen iki günden sonra yalnızca Jorin’in verdiği yağlı bir iksir midesini rahatlatmıştı, ama yine de Tanchico görüş alanına girene kadar gözleri ve ağzı gergin ifadelerini korumuştu.

İki adam, talimat almadan hemen onları aralarına aldı, Juilin sırtındaki bohçası ve iki elinde tuttuğu açık renk, başparmak kalınlığındaki değneğiyle, tetikte bakışlarla öne geçti. Thom beyaz saçlarına, aksamasına ve âşık pelerinine rağmen, tehlikeli görünmeyi başararak arkadan takip etti.

Nynaeve bir an dudaklarını büzdü, ama hiçbir şey demedi. Elayne onun akıllıca davrandığını düşündü. Uzun, taş rıhtımda daha elli adım gitmeden aynı sayıda kısık gözlü, aç yüzlü adamın, sandık, balya ve çuvallar taşıyan Tanchicoluların ve diğerlerinin onları izlediğini görmüştü. Aralarından herhangi birinin ipek elbise cüzdanlarına birkaç metelik koyar diye gırtlağını kesebileceğini tahmin ediyordu. Adamlar onu korkutmuyordu; iki

üç tanesini halledebilirdi, bundan emindi. Ama o ve Nynaeve Büyük Yılan yüzüklerini keselerine koymuşlardı ve yüz adamın önünde yönlendirirse Beyaz Kule ile hiç bağlantıları yokmuş gibi yapmak faydasız olurdu. Juilin ve Thom'un ellerinden geldiğince sert görünmeleri çok daha iyiydi. Onlar gibi on tane daha olsa da aldırmazdı.

Aniden küçük gemilerin birinin güvertesinden bir kükreme yükseldi. "Siz! Sizsiniz!" Güverteye ipek ceket giymiş geniş, yuvarlak yüzlü bir adam sıçradı ve Juilin'in kaldırdığı değneği görmezden gelerek ona ve Nynaeve'e baktı. Bıyıksız sakalı Illianlı olduğunu gösteriyordu, aksanı da öyle. Tanıdık geliyordu.

"Domon Efendi?" dedi Nynaeve bir an sonra, örgüsünü hızla çekerek. "Bayle Domon?"

Adam başını salladı. "Evet. Sizi bir daha hiç göremeyeceğimi düşünüyordum. Ben... Falme'de elimden geldiğince bekledim, ama sonunda ya yelken açacaktım ya da gemimin yakılmasını izleyecektim."

Elayne onu tanımıştı artık. Adam onları Falme'den alıp taşımayı kabul etmişti, ama onlar adamın gemisine ulaşamadan şehir kaosa sürüklenmişti. O ceket, adamın işlerinin o zamandan bu yana iyi gittiğini söylüyordu.

"Seni yeniden görmek bir zevk," dedi Nynaeve soğuk bir şekilde, "ama izin verirsen, şehirde kalacak yer bulmalıyız."

"Bu zor olacak. Tanchico dikişlerinden patlamak üzere. Ama benim sözümün geçeceği bir yer biliyorum. Artık Falme'de kalamam, ama size karşı borçlu olduğumu hissediyorum." Domon ani bir huzursuzlukla kaşlarını çatarak sustu. "Burada olmanız. Falme'de olanlar burada da olacak mı?"

"Hayır, Domon Efendi," dedi Elayne, Nynaeve tereddüt edince. "Elbette hayır. Ve yardımınızı kabul etmekten memnun oluruz."

Nynaeve'in itiraz etmesini bekliyordu, ama o başını düşünceli bir şekilde sallamakla yetindi ve erkekleri birbirleriyle tanıştırdı. Thom'un pelerini Domon'un kaşlarının kalkmasına sebep oldu, Juilin'in Tearlı giysileri karşısında kaş çatışı aynı şekilde karşılandı. Ama iki adam da bir şey demedi; belki Tear ile Illian arasındaki düşmanlığı Tanchico'dan uzak tutabilirlerdi. Yapamıyorlarsa, Elayne'in onlarla bir konuşma yapması gerekecekti.

Domon, Falme'de onlara rıhtımda eşlik ettiğinden beri neler yaptığını anlattı. İşleri gerçekten de iyi gitmişti. "Panarch'ın vergi memurlarının

bildiği bir düzine iyi kıyı gemisi,” diye kahkaha attı, “ve bilmedikleri dört derin deniz gemisi.”

Bu kadar kısa zamanda bu kadar çok gemiyi dürüst yollardan elde etmesi olanaksızdı. Adamın insan dolu bir rıhtımda bu konulardan açık açık söz edebilmesi Elayne’i şaşırttı.

“Evet, kaçakçılık yapıyorum ve daha önce duysam inanmayacağım kârlar elde ediyorum. Gümrük memurlarının ceplerine vergilerin onda birini doldurduğum zaman gözlerini yumuyorlar ve çenelerini kapatıyorlar.”

Silindir şapkalı ve peçeli iki Tanchicolu ellerini arkalarında kavuşturarak yanlarından geçti. Boyunlarında asılı zincirlerin ucunda ağır birer pirinç anahtar vardı. Domon’a aşina bir tavırla başlarını salladılar. Thom eğleniyor gibiydi, ama Juilin Domon’a ve iki Tanchicoluya dik dik baktı. Bir hırsız avcısı olarak yasaları ihlal edenlerden hiç hoşlanmazdı.

“Ama fazla süreceğini sanmıyorum,” dedi Domon, Tanchicolular geçtikten sonra. “Arad Doman’da durum buradakinden kötü ve burası da yeterince kötü zaten. Belki Lord Ejder daha Dünyayı Kırmıyor, ama Arad Doman’ı ve Tarabon’u kırdı bile.”

Elayne ona keskin bir şeyler söylemek istedi, ama rıhtımın sonuna ulaşmışlardı ve adam tahtırevanlar, taşıyıcılar ve kalın sopaları ve sert yüzleri olan bir düzine adam tutarken sessizlik içinde izledi. Rıhtımın sonunda kılıçları ve mızrakları olan korumalar duruyordu. Ücretli adamlara benziyorlardı, askerlere değil. Sıra sıra rıhtımların karşısında, geniş caddenin diğer yanında, yüzlerce yenilgi dolu, çökmüş surat, korumalara bakıyordu. Bazen gözleri gemilere kayıyordu, ama daha çok onları gemilerden uzak tutan adamlara dikiliyordu. Coine’in gemisine doluşmak için, Tanchico dışında herhangi bir yere gidebilmek için can atan insanlarla ilgili söylediklerini hatırlayan Elayne ürperdi. Bu aç gözler gemilere baktığında, içlerinde ihtiyaç yanıyordu. Elayne, tahtırevanı dürtükleyen sopaların gerisindeki kalabalığın arasından sarsılarak ilerlerken hiçbir şeye bakmamaya çalışıyordu. O yüzleri görmek istemiyordu. Kralları neredeydi? Neden bu insanlara bakmıyordu?

Domon’un onları götürdüğü beyaz badanalı hanın kapısının üzerindeki tabelada, ‘Üç Erik Sarayı’ yazıyordu. Ama Elayne bir saray değil; yüksek duvarlı, kaldırım taşları döşenmiş avlunun arkasında üç katlı, ilk katı penceresiz, üst kat pencereleri süslü demir parmaklıklarla örtülmüş bir han görüyordu. İçeride çoğu Tanchico kıyafetleri içinde erkekler ve kadınlar

salona doluşmuştu ve seslerin gürültüsü hafif çekiçlerle çalınan santurun sesini neredeyse boğuyordu.

Nynaeve hancıyı ilk gördüğünde inledi, kendisinden daha büyük görünmeyen, kahverengi gözlü ve bal sarısı saçları örgülü, peçesi tombul bir gül goncasına benzeyen ağzını saklayamayan bir kadındı. Elayne de irkildi, ama kadın Liandrin değildi. Kadının –adı Rendra idi– Domon'u iyi tanıdığı açıktı. Elayne ve Nynaeve'i gülümsemelerle karşılayarak, Thom'un âşık olması karşısında epey sevinç göstererek, onlara son kalan iki odasını, Elayne'in rayiçten düşük olduğunu tahmin ettiği fiyatlarla verdi. Elayne, onun ve Nynaeve'in büyük yataklı odayı aldığından emin oldu; daha önce de Nynaeve ile yatak paylaşmıştı ve kadın dirseklerini serbestçe kullanıyordu.

Rendra, iki peçeli genç adama özel bir odada yemek de hazırlattı. Elayne kendini baharatlı elma jöleli kuzu kızartması ve çam fıstığı ile hazırlanmış bir tür sarımsı, uzun fasulyeye bakarken buldu. Dokunamıyordu. Onca aç yüz. Ama Domon afiyetle yedi, o ve kaçakçılığı ve altınları. Thom ve Juilin de çekinmedi.

"Rendra," dedi Nynaeve sessizce. "Burada fakirlere yardım edenler var mı? İşe yarayacaksa, epey altın bulabilirim."

"Bayle'in aşevine bağışta bulunabilirsiniz," diye yanıt verdi hancı, Domon'a gülümseyerek. "Adam bütün vergilerden kaçınıyor, ama kendi kendinden vergi kesiyor. Rüşvet olarak verdiği her krona karşılık fakirlere dağıtılacak çorba ve ekmek için iki kron veriyor. Hatta beni de bağış yapmaya ikna etti. Halbuki ben vergilerimi ödüyorum."

"Vergilerden az," diye mırıldandı Domon, kendini savunurcasına omuzlarını kaldırarak. "İyi kâr ediyorum. Talih beni dürtüklesin, bu doğru."

"İnsanlara yardım etmeyi sevdiğini bilmek güzel, Domon Efendi," dedi Nynaeve. Rendra ve hizmetkârlar gittikten sonra. Thom ve Juilin gerçekten gidip gitmediklerini görmek için kalktılar. Thom yarı eğilerek selam verdi ve Juilin'in kapıyı açmasına izin verdi; dışarıdaki koridor boştu. Nynaeve sözlerine devam etti. "Senin yardımına ihtiyacımız olabilir."

Illian'ın çatal bıçağı bir parça kuzu keserken durdu. "Nasıl?" diye sordu kuşkuyla.

"Tam olarak bilmiyorum, Domon Efendi. Gemilerin var. Adamların da olmalı. Gözlere ve kulaklara ihtiyacımız olabilir. Kara Ajah'tan bazıları Tanchico'da olabilir ve eğer öyleyse onları bulmalıyız." Nynaeve sıradışı

bir şey söylememiş gibi ağzına bir çatal dolusu fasulye götürdü. Son zamanlarda Kara Ajah'tan herkese bahsediyor gibiydi.

Domon, ağzı açık bakakaldı, sonra sandalyelerine yerleşen Thom ve Juilin'e inanmazlık içinde baktı. Adamlar başlarını sallayınca tabağını kenara itti ve başını kollarının üzerine dayadı. Nynaeve'in ağzının nasıl gerildiğine bakarak, neredeyse bir yumruk kazanacaktı ve öyle olsa Elayne kadını suçlayamazdı. Neden sözlerini adamların doğrulamasına ihtiyaç duymuştu ki?

Domon sonunda kendine geldi. "Her şey yeniden olacak. Falme'deki gibi. Belki toplanıp gitme zamanı gelmiştir. Sahip olduğum gemileri Illian'a götürsem orada da zengin bir adam olurum."

"Illian'ı hoş bulacağından kuşkuluyum," dedi Nynaeve ona sert bir sesle. "Artık oraya, açık açık olmasa da Sammael'in hükmettiğini anlıyorum. Terkedilmişlerden biri altında servetinin zevkini çıkaramayabilirsin." Domon'un gözleri yerinden fırladı, ama o sözlerine devam etti. "Artık güvenli yer kalmadı. Bir tavşan gibi kaçabilirsin, ama saklanamazsın. Bir erkek gibi savaşmak için elinden geleni yapmak daha iyi değil mi?"

Nynaeve çok sert davranıyordu; insanları hep zorlardı. Elayne gülümsedi ve eğilip elini Domon'un eline koydu. "Seni korkutmak istemiyoruz Domon Efendi, ama gerçekten yardımına ihtiyacımız olabilir. Cesur bir adam olduğunu biliyorum, yoksa Falme'de bizi o kadar beklemezdin. Çok minnettar oluruz."

"Bu işi çok iyi yapıyorsunuz," diye mırıldandı Domon. "Biriniz üvendire ile, diğeriniz kraliçenin balı ile. Ah, pekâlâ. Elimden geldiğince yardım ederim. Ama Falme'dekiler yeniden olursa kalacağıma söz veremem."

Yemeklerini yerken, Thom ve Juilin adamı Tanchico hakkında detaylı olarak sorguladılar. En azından, Juilin bunu detaylı olarak yaptı, Thom'a, hırsızlar, yankesiciler ve soyguncuların hangi bölgelerde dolaştığı, hangi şarapevlerini kullandığı, çalıntı malları kimin aldığı gibi sorular sordu. Hırsız avcısı bu tür insanların bir şehirde neler olup bittiğini yetkililerden daha iyi bildiğini söyledi. Illianlı ile doğrudan konuşmak istemiyor gibiydi ve Domon Tearlının Thom'a sorduğu soruları yanıtlarken hep hıhlıyordu. Sorular Thom tarafından sorulmadan yanıt vermiyordu. Thom'un kendi soruları hiç mantıklı gelmiyordu, en azından bir âşığın soracağı sorular olarak. Asiller, hizipler, kimin kiminle ittifak kurduğu, kimin muhalefet

ettiği, kimlerin neleri hedeflediği, eylemlerinin sonuçları, sonuçların sözde istedikleri şeyden farklı olup olmadığı hakkında sorular sordu. *Dalgadansözü*'ndeki sohbetlerinden sonra, hiç de Elayne'in ondan beklediği sorular değil. Kızla konuşmaya gönüllü olmuştu –bundan zevk alır gibiydi–, ama bir şekilde ne zaman Elayne adamın geçmişi hakkında bir şey öğrenebileceğini düşünse, adam onu kızdırıp göndermeyi başarıyordu. Domon Thom'a daha hevesle yanıt veriyordu. Ama her durumda, Tanchico'yu çok iyi biliyormuş gibiydi, hem lordlarını ve memurlarını, hem de karanlık kesimlerini; adam konuştukça, bu ikisi arasında pek az fark var gibi gelmeye başlamıştı.

İki adam, kaçakçının tüm anlatacaklarını tükettiği zaman Nynaeve Rendra'yı çağırdı, kalem, mürekkep ve kâğıt istedi ve Kara Aes Sedailerin her birinin tariflerini yazdı. Domon, kâğıtları bir eliyle dikkatle tutarken huzursuzca kaşlarını çattı, sanki kâğıt değil kadınların kendisiydi onlar, ama elindeki adamların gözlerini açık tutmasını sağlayacağı konusunda söz verdi. Nynaeve ona çok dikkatli olmasını hatırlattığı zaman, kendi kılıcı ile kendisini şişlememesi söylenmiş gibi güldü.

Juilin, açık renk değneğini çevirerek ve hırsızlarla, hırsızlardan faydalanarak yaşayanları bulmak için en iyi zamanın gece olduğunu söyleyerek Domon'un peşinden çıktı. Nynaeve biraz uzanmak için odasına –*onun* odasına– çekileceğini bildirdi. Biraz rahatsız görünüyordu ve Elayne sebebini aniden anladı. Nynaeve, *Dalgadansözü*'nün *sallanmasına* alışmaya başlamıştı; şimdi de yerin sallanmaması ile sorun yaşıyordu. Kadının midesi hoş bir yoldaş değildi.

Elayne, Thom'un peşinden salona gitti. Thom, Rendra'ya gösteri yapacağına söz vermişti. Şaşırtıcı şekilde, Elayne boş bir masada sıra buldu ve soğuk bakışları aniden oraya oturmak isteyen adamları uzak tutmaya yetti. Rendra ona bir gümüş kadeh dolusu şarap getirdi. Elayne, Thom'un arp çalmasını dinlerken ve "Yazın İlk Gülü" ve "Söğütleri Sallayan Rüzgâr" ile "Tek Bir Çizme" ve "Yaşlı Gri Kaz" gibi komik şarkılar söylerken, şarabını yudumladı. Âşığın dinleyicileri değer bilirdi, alkışlamak yerine masalara vurdular. Bir süre sonra Elayne de kendi masasına vurmaya başladı. Daha şarabının yarısını bile içmemişti, ama yakışıklı ve genç bir hizmetkâr ona gülümseyerek kadehi doldurmuştu. Her şey tuhaf şekilde heyecan vericiydi. Bütün hayatı boyunca bir hanın salonunda yarım düzine kezden fazla bulunmamıştı ve asla şarap içip diğer insanlar gibi eğlenmemişti.

Thom, rengârenk yamalarıyla pelerinini savurarak hikâyeler anlattı... "Mara ve Üç Aptal Kral" ve Bilge Danışman Anla hakkında pek çok öykü... ve *Büyük Boru Avı*'ndan uzun bölümler tekrarladı. Öyle anlattı ki, salonda atlar sıçrar, borular ötermiş gibi gelmeye başladı ve erkeklerle kadınlar savaştılar, âşık oldular ve öldüler. Gece ilerlerken şarkı söyledi, anlattı, ancak zaman zaman bir yudum şarapla boğazını ıslatmak için durdu ve müşteriler daha fazlası için tezahürat yaptılar. Santur çalan kadın çalgısını dizlerine koymuş, bir köşede oturuyordu ve yüzünde ekşi bir ifade vardı. İnsanlar sık sık Thom'a bozuk para atıyordu –küçük bir oğlanı onları toplamakla görevlendirmişti. Büyük olasılıkla kadının müziği için bu kadar harcamamışlardı.

Hepsi Thom'un hoşuna gidiyor gibiydi. Arp ve özellikle de hikâyeler. Eh, adam bir âşıktı, ama bundan daha fazlasıymış gibi görünüyordu. Elayne, adamın *Büyük Av*'ı anlatmasını daha önce dinlediğinden emindi, fakat Sade değil, Yüksek Anlatım'da. Bu nasıl olabilirdi? O yalnızca basit bir âşıktı.

Sonunda, gecenin geç saatlerinde Thom pelerinini son kez savurarak eğildi ve masalar dövülürken merdivene yöneldi. Elayne de kendi masasını herkes kadar şiddetle dövüyordu.

Takip etmek için doğrulurken kaydı ve hızla yerine oturdu. Gümüş şarap kadehine kaşlarını çattı. Kesinlikle çok az içmişti. Bir sebepten, başı dönüyordu. Evet. İnsanın içini eriten kahverengi gözleri olan o yakışıklı genç adam kupasını tekrar doldurmuştu... kaç kez? Fark etmezdi. O asla bir kadehten fazla şarap içmezdi. Asla. *Dalgadansözü*'nden inmesi, karada olması yüzündendi. Nynaeve gibi tepki veriyordu. O kadar.

Dikkatle ayağa kalkarak –ve tatlı delikanlının yardım önerilerini reddederek–, sallanmasına rağmen merdiveni tırmanmayı başardı. Onun ve Nynaeve'in odasının bulunduğu ikinci katta durmadı. Üçüncü kata çıktı ve Thom'un kapısını çaldı. Adam yavaşça açtı ve kuşkuyla dışarı baktı. Elinde bir hançer var gibiydi ve sonra hançer yok oldu. Tuhaf. Elayne adamın uzun, beyaz bıyıklarından birini yakaladı.

"Hatırlıyorum," dedi. Dili doğru düzgün çıkmıyor gibiydi. Sözcükler... peltek geliyordu. "Dizine oturup bıyıklarını çekerdim..." Göstermek için çekiştirdi ve adam irkildi. "...ve annem omzunun üzerinden eğilip bana gülerdi."

"Bence en iyisi odana gitmen," dedi Thom, kızın elinden kurtulmaya çalışarak. "Bence biraz uyumalısın."

Kız bırakmayı reddetti. Aslında, adamı odaya ittirmiş gibiydi. Bıyığından tutarak. “Annem de dizine otururdu. Gördüm. Hatırlıyorum.”

“Uykuya ihtiyacın var, Elayne. Sabah çok daha iyi hissedeceksin.” Bıyığını kızın elinden kurtarmayı başardı ve onu kapıya ittirecek oldu, ama kız arkasına dolandı. Yatağın direkleri yoktu. Tutunabileceği direkler olsa belki oda öne arkaya yatmayı bırakırdı.

“Annemin neden senin dizine oturduğunu bilmek istiyorum.” Thom geriledi ve Elayne yine bıyığa uzandığını fark etti. “Sen bir âşıksın. Annem bir âşığın dizine oturmazdı.”

“Yatağına git, çocuğum.”

“Ben çocuk *değilim!*” Öfkeyle ayağını yere vurdu ve düşecek oldu. Yer göründüğünden daha alçaktı. “Çocuk değilim. Bana söyleyeceksin. Hemen!”

Thom içini çekti ve başını iki yana salladı. Sonunda katı bir ses tonuyla konuştu, “Hep bir âşık değildim. Bir zamanlar bir ozandım. Bir saray ozanı. Tesadüfe bak ki, Caemlyn’de. Kraliçe Morgase’in ozanı. Sen küçüktün. Her şeyi yanlış hatırlıyorsun, o kadar.”

“Sen onun sevgilisiydin, değil mi?” Adamın gözlerini kaçırması yeterliydi. “Öyleydin! Gareth Bryne’ı hep biliyordum. En azından tahmin etmiştim. Ama hep onunla evlenmesini umut ederim. Gareth Bryne ve sen, şimdi de Mat’in annemin buzağı gözleriyle baktığını söylediği bu Lord Gaebril ve... Kaç tane daha? Kaç tane? Gördüğü her erkeği yatağına düşürmeye çalışan Berelain’den ne farkı var? Hiç farkı yok...” Görüş alanı titredi ve başı çınladı. Thom’dan tokat yediğini fark etmesi biraz zaman aldı. *Tokat!* Adamın sallanmamasını dileyerek sırtını dikleştirdi. “Buna nasıl cüret edersin? Ben Andor’un Kız-Veliahtı’yım ve asla bu tür...”

“Bir tulum dolusu şarap içmiş, sinir krizi geçiren küçük bir kızsın,” diye terslendi adam. “Sarhoş ya da ayık, Morgase hakkında bir daha öyle bir şey söylediğini duyarsam, sen yönlendiremeden seni dizimin üzerine yatırırım! Morgase iyi bir kadındır, olabilecek en iyi kadın!”

“Öyle mi?” Elayne’in sesi titriyordu, ağladığını fark etti. “O zaman neden?.. Neden?..” Bir şekilde yüzünü adamı ceketine gömmüştü ve Thom saçlarını okşuyordu.

“Çünkü kraliçelik yalnız bir iştir,” dedi yumuşak sesle. “Çünkü bir kraliçeye cezbedilen erkeklerin çoğu güç görür, bir kadın değil. Ben bir kadın gördüm ve o bunu biliyordu. Sanırım Bryne’da onda aynı şeyi gördü

ve bu Gaebril de. Anlamak zorundasın, çocuğum. Herkes hayatında birini ister, onları sevecek birini, sevecekleri birini. Bir kraliçe bile."

"Neden ayrıldın?" diye mırıldandı Elayne adamın göğsüne. "Beni güldürürdün. Bunu hatırlıyorum. Onu da güldürürdün. Ve beni omuzlarına bindirirdin."

"Uzun hikâye." Thom acıyla içini çekti. "Sana başka zaman anlatırım. Sorarsan. Şansımız varsa, sabaha bütün bunları unutmuş olursun. Artık yatağa gitme vakti, Elayne."

Onu kapıya götürdü ve kız bu fırsatı kullanarak bıyığını yine çekti. "Böyle işte," dedi tatminle. "İşte böyle çekerdim."

"Evet, çekerdin. Merdiveni tek başına inebilir misin?"

"Elbette inerim." Adama mağrur bir bakış fırlattı, ama bunun üzerine Thom onu koridorda takip etmeye daha da hazır göründü. Ona ihtiyacı olmadığını kanıtlamak için merdivenin başına kadar –dikkatle– yürüdü. İnmeye başladığında Thom hâlâ kapısından endişe içinde onu izliyordu.

Şansı vardı ki, adamın görüş alanından çıkana kadar sendelemedi, ama odanın kapısına kadar gidip geri dönmek zorunda kaldı. O elma jölesinde yanlış bir şey olmalıydı; o kadar çok yememesi gerektiğini zaten biliyordu. Lini hep derdi ki... Lini'nin ne dediğini hatırlayamıyordu, ama çok fazla tatlı yemek hakkındaydı.

Odada iki lamba yanıyordu, biri yatağın yanındaki yuvarlak sehpada, diğeri tuğla şöminenin üzerindeki beyaz badanalı rafta. Nynaeve giyinik halde yatak örtüsünün üzerine uzanmıştı. Elayne dirseklerinin yayılmış olduğunu fark etti.

Aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Rand, benim deli olduğumu düşünüyor olmalı, Thom bir ozan ve Berelain benim annem falan değil." Nynaeve ona tuhaf tuhaf baktı. "Bir sebepten başım dönüyor. Tatlı, kahverengi gözlü iyi bir delikanlı beni yukarı kata çıkarmayı önerdi."

"İddiaya girerim önermiştir," dedi Nynaeve, sözcükleri ısırır gibi telaffuz ederek. Ayağa kalkarak kolunu Elayne'in omuzlarına doladı. "Biraz buraya gel. Görmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var." Görmek istediği, lavabonun yanındaki yedek su kovasıydı. "Burada. Bakabilmen için ikimiz de diz çökmeliyiz."

Elayne diz çöktü, ama kovada kendi yansıması dışında bir şey yoktu. Neden o şekilde sırıttığını merak etti. Sonra Nynaeve'in eli ensesine gitti ve kafası suya daldı.

Ellerini sallayarak doğrulmaya çalıştı, ama Nynaeve'in kolu demir çubuk gibiydi. Suyun altında nefesinizi tutmanız gerekirdi. Elayne öyle olduğunu biliyordu. Ama nasıl yapacağını hatırlayamıyordu. Tek yapabildiği, kollarını sallamak, guruldamak ve boğulmaktı.

Nynaeve onu kaldırdı, sular yüzünden akıyor, ciğerlerini dolduruyordu. "Ne cüretle... yaparsın," diye inledi. "Ben... Andor'un..." Başı bir şapırtıyla yeniden dalarken bir feryat koparmayı başardı. İki eliyle kovayı yakalamanın bir faydası olmuyordu. Ayağını yere vurmanın faydası yoktu. Boğulacaktı. Nynaeve onu boğacaktı.

Bir Çağ gibi gelen süreden sonra yine doğruldu. Yüzüne ıslak saç tutamları yapışmıştı. "Sanırım," dedi bulabildiği en düzgün sesle, "kusacağım."

Nynaeve, tam zamanında iri, beyaz lavaboyu masasının üzerinden aldı ve Elayne hayatı boyunca yediği her şeyi kusarken onun başını tuttu. Bir sene sonra –eh, en azından saatler sonra; o kadar uzun gelmişti– Nynaeve yüzünü yıkıyor, ağzını siliyor, ellerini ve bileklerini ıslatıyordu. Ama sesinde tek damla iyilik yoktu.

"Bunu nasıl yapabildin? Ruhunu kim ele geçirdi? Aptal bir adamın ayakta duramayacak kadar içmesini beklerim, ama sen! Hem de bu gece."

"Yalnızca bir kadeh içtim," diye mırıldandı Elayne. O genç adamın devamlı doldurmasına rağmen, ikiden fazla olamazdı. Kesinlikle hayır.

"Sürahi boyunda bir kadeh herhalde," Nynaeve doğrulmasına yardım ederken burnunu çekti. "Uyanık kalabilir misin? Egwene'i arayacağım ve beni uyandıracak biri olmadan *Tel'aran'rhiod*'dan çıkabileceğime hâlâ güvenmiyorum."

Elayne ona gözlerini kırpıştırdı. Görüşmeleri sırasında Taşın Yüreği'nden aniden kaybolduğu geceden beri Egwene'i her gece aramışlardı. Başarısızlıkla. "Uyanık kalmak mı? Nynaeve, bakma sırası bende. Bunu benim yapmam daha iyi olur. Öfkelenmediğin zaman yönlendiremediğini biliyorsun ve..." Diğer kadının *saidar*'ın parıltısına sarınmış olduğunu gördü. Ve bir süredir öyle olması gerektiğini düşündü. Başı yün dolu gibi geliyordu; düşüncelerin onu delip geçmesi gerekiyordu. Gerçek Kaynak'ı bile zar zor sezebiliyordu. "Belki de senin gitmen en iyisi. Uyanık kalabilirim."

Nynaeve ona kaşlarını çattı, ama sonunda başını salladı. Elayne onun soyunmasına yardım etmeye çalıştı, fakat küçük düğmelere gelince parmakları pek iyi işlemiyor gibiydi. Nynaeve kendi kendine homurdanarak

kendi başına soyunmayı başardı. İç eteği içinde, çarpık taş yüzüğü boynuna asılı ipe, ağır, altın bir erkek yüzüğünün yanına geçirdi. Bu Lan'in yüzüğüydü; Nynaeve onu hep boynunda taşıyordu.

Nynaeve uzanırken Elayne yatağın yanına alçak bir tahta tabure çekti. Uykusu vardı, fakat o taburenin üzerinde otururken uykuya dalmazdı. Sorun, yere düşmemeyi başarmak gibi görünüyordu. "Bir saat kadar süre sonra seni uyandırırım." Nynaeve başını salladı, sonra iki eliyle yüzükleri kavrayarak gözlerini kapattı. Bir süre sonra nefesleri derinleşti.

Taşın Yüreği çok boştu. Nynaeve büyük sütunların arasındaki loşluğa bakarak yerdeki taşların içinde pırıldayan *Callandor*'un çevresini dolaştı. Sonra, hâlâ iç eteği içinde olduğunu, deri sicimin iki yüzükle beraber boynunda asılı durduğunu fark etti. Kaşlarını çattı ve bir an sonra iyi, kahverengi yünden bir İki Nehir elbisesi ve sağlam ayakkabılar giyiyordu. Elayne ve Egwene bu tür şeyleri kolay buluyor gibiydi, ama onun için kolay değildi. *Tel'aran'rhiod*'a yaptığı önceki ziyaretlerde utanç verici anlar olmuştu, daha çok Lan hakkındaki gelişigüzel düşüncelerden sonra, ama bilinçli olarak giysi değiştirmek yoğunlaşma gerektiriyordu. Yalnızca bu... hatırlamak... ve elbisesi ipek oldu ve Rendra'nın peçesi kadar saydamdı. Berelain'i bile kızartırdı. Lan'in onu bu elbise içinde gördüğünü hayal eden Nynaeve'i de. Kahverengi yünü geri getirmek için çaba gerekti.

Daha da kötüsü, öfke solmuştu... o aptal kız; çok fazla şarap içtiği zaman ne olacağını bilmiyor muydu? Daha önce hiç salona girmemiş miydi? Eh, muhtemelen hayır... ve Nynaeve'i ilgilendirdiği kadarıyla Gerçek Kaynak diye bir şey olmayabilirdi de. Belki de fark etmezdi. Huzursuzluk içinde, aynı noktada dönerek dev kızıltaş sütunlarından oluşan ormana baktı. Egwene'in burayı öyle aniden terk etmesine ne sebep olmuştu?

Taş sessizdi, boş bir sessizlik. Kendi kulaklarında akan kanının sesini duyabiliyordu. Ama omuzlarının arası, biri tarafından izleniyormuş gibi karıncalanıyordu.

"Egwene?" Bağırışı sütunların arasındaki sessizlikte yankılandı. "Egwene?" Hiçbir şey.

Ellerini eteğine sürttüğü zaman elinde, bir ucunda kalın bir yumru olan boğum boğum bir sopa tutmakta olduğunu gördü. Pek de işe yarardı ya! Ama onu elinde kavradı. Bir kılıç daha faydalı olabilirdi –bir an sopa ışıldadı, yarı kılıç oldu–, ama Nynaeve nasıl kılıç kullanacağını bilmiyordu.

Hüzünle kendi kendine güldü. Burada bir sopa da bir kılıç kadar faydalıydı ancak; ikisi de neredeyse faydasız. Tek gerçek savunma yönlendirmekti; o ve bir de kaçmak. Bu da o anda, Nynaeve'e tek seçenek bırakıyordu.

Üzerindeki gözlerle, şimdi de kaçmak istiyordu, ama bu kadar çabuk pes etmeyecekti. Ama ne yapmalıydı ki? Egwene burada değildi. Kıraç'ta bir yerdeydi. Rhuidean, demişti Elayne. O da her neresiyse.

Bir adım ile bir sonraki arasında aniden bir dağ yamacında buldu kendini. Sert bir güneş aşağıdaki vadinin ötesinde, çentik çentik dağların üzerinde doğuyor, havayı kupkuru kavuruyordu. Kıraç. Kıraç'taydı. Bir an güneş onu irkiltti, ama Kıraç o kadar doğudaydı ki, Tanchico'da daha geceyken orada şafak vakti olabilirdi. *Tel'aran'rhiod*'da bir fark yoktu zaten. Anlayabildiği kadarıyla gün ışığı ya da karanlığın gerçek dünyada ne olduğuyla bir ilgisi yoktu.

Vadi hâlâ uzun, solgun gölgelerle kaplıydı, ama orada, aşağıda tuhaf bir sis yığını vardı ve güneş üzerine vurdukça azalıyor gibi görünmüyordu. Sisin içinde büyük kuleler yükseliyordu ve bazıları bitirilmemiş gibiydi. Bir şehir. Kıraç'ta mı?

Gözlerini kıstığı zaman aşağıdaki vadide bir adam seçebiliyordu. Bir adam, ama uzaktan gördüğü tek şey pantolon ve parlak mavi ceket giydiği idi. Kesinlikle bir Aiel değil. Adam sisin kenarında yürüyordu ve zaman zaman durup sisi dürtüklüyordu. Nynaeve emin olamıyordu, ama her seferinde adamın elinin engellendiğini düşünüyordu. Belki de o sis değildi.

"Buradan gitmelisin," dedi bir kadın sesi telaşla. "O seni görürse ölürsün ya da daha kötüsü olur."

Nynaeve yerinde sıçradı, sopasını kaldırarak döndü ve neredeyse yamaçta dengesini kaybedecekti.

Biraz yukarıda duran kadın kısa beyaz ceket ve kısa botların üzerinde toplanmış geniş, açık sarı pantolon giyiyordu. Pelerini kuru rüzgârla kabarıyordu. Nynaeve'in ağzından, inanmazlık içinde bir isim dökülmesine sebep olan kadının uzun, altın rengi saçları, girift örgüsü ve ellerindeki gümüş yay oldu.

"Birgitte?" Birgitte, yüz hikâyenin kahramanı ve onsuz dolaşmadığı gümüş yayı. Birgitte, Son Savaş'ta savaşmak üzere Valere Borusu'nun mezardan çağırabileceği ölü kahramanlardan biri. "Bu imkânsız. Sen kimsin?"

"Zaman yok, kadın. O seni görmeden git." Tek bir rahat hareketle belindeki sadaktan gümüş bir ok aldı, taktı ve kulağına kadar çekti. Gümüş

ok başı doğrudan Nynaeve'in yüreğine doğrultulmuştu.

Nynaeve kaçtı.

Nasıl, emin değildi, ama Emond Meydanı'ndaki Çayır'da durmuş, bacaları ve kırmızı kiremit çatısı ile Badeçay Hanı'na bakıyordu. Çayır, Badeçay'ın kayaların arasından fışkırdığı yerde saz damlı kulübelerle çevriliydi. İki Nehir, Kıraç'ın epey batısında olmasına rağmen burada güneş yüksekti. Ama bulutsuz gökyüzüne rağmen, köyün üzerine derin bir gölge düşmüştü.

Nynaeve, burada işlerin nasıl olduğunu merak etmek için ancak bir an bulabildi. Gözü bir hareket yakaladı, bir gümüş çakması ve Badeçay Suyu'nun arkasındaki, Ailys Candwin'in düzenli evinin köşesinde çöken bir kadın. Birgitte.

Nynaeve tereddüt etmedi. Çayın hızla akan dar sularının üzerindeki köprülerden birine koştu. Ayakkabıları tahtaları dövdü. "Buraya gel," diye bağırdı. "Geri dön ve bana yanıt ver! O kimdi? Burada dön, yoksa sana kahramanı gösteririm! Öyle bir yumruk atarım ki, harika bir macera yaşadığını sanırsın!" Ailys'in evinin köşesini dolandığı zaman Birgitte'i görmeyi pek beklemiyordu aslında. Ama asıl beklemediği sert topraklı yolun yüz adım ötesinde, siyah ceket içinde, koşan bir adam görmekti. Nefesi kesildi. Lan. Hayır, ama yüzünün şekli, gözleri aynıydı. Adam durdu ve yayını kaldırıp okunu attı. Ona. Nynaeve çığlık atarak kendini yana attı ve uyanmaya çalıştı.

Nynaeve çığlık atarak iri iri açılmış gözlerle yatakta doğrulup otururken Elayne ayağa fırlayıp tabureyi devirdi.

"Ne oldu, Nynaeve? Ne oldu?"

Nynaeve titriyordu. "Lan'e benziyordu. Lan'e benziyordu ve beni öldürmeye çalıştı." Titreyen elini sol koluna götürdü. Omzunun birkaç santim aşağısındaki sığ kesikten kan sızıyordu. "Sıçramasam yüreğime saplanacaktı."

Elayne yatağın kenarına oturarak kesiği inceledi. "Kötü değil. Temizleyip sararım." Nasıl Şifa verileceğini bilmeyi diledi; bilmeden denemek daha kötü olabilirdi. Ama gerçekten de uzun bir sıyrıktan başka bir şey değildi. Başının jöle doluymuş gibi gelmesinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Titreyen bir jöle. "Lan değildi. Sakin ol. Adam her kimdiyse, Lan değildi."

“Bunu biliyorum,” dedi Nynaeve ekşi ekşi. Aynı öfkeli sesle olan bitenleri anlattı. Emond Meydanı’nda ona ok atan adam ve Kıraç’taki adam; ikisinin aynı kişi olduğundan emin değildi. Birgitte tek başına yeterince inanılmazdı.

“Emin misin?” diye sordu Elayne. “Birgitte?”

Nynaeve içini çekti. “Emin olduğum tek şey Egwene’i bulamadığım. Ve oraya bu gece dönmeyeceğim.” Yumruğuyla kalçasına vurdu. “Nerede o? Başına ne geldi? O yaylı adamı bir daha görürsem... Ah, Işık!”

Elayne bir an düşünmek zorunda kaldı; öyle uykusu vardı ki ve düşünceleri bulanıp duruyordu. “Bir dahaki buluşmamızda orada olmayabileceğini söyledi. Belki öyle telaşla gitmesinin sebebi budur. Neden gelemiyorsa... yani...” Çok mantıklı geliyordu, ama doğru düzgün anlatamıyordu.

“Umarım öyledir,” dedi Nynaeve bitkinlik içinde. Elayne’e bakarak ekledi. “Sen yatağa gitsen iyi olacak. Devrilmek üzere görünüyorsun.”

Elayne onun giysilerini çıkarmasına yardım etmesine minnettardı. Nynaeve’in kolunu sarmayı unutmadı, ama yatak o kadar davetkâr görünüyordu ki, başka hiçbir şey düşünemiyordu. Belki sabahleyin oda yatağın etrafında dönmeyi bırakırdı. Başını yastığa koyar koymaz uyudu.

Sabah ölmüş olmayı diliyordu.

Daha gökyüzü yeni aydınlanmıştı ve salon Elayne dışında boştu. Başını ellerine dayamış, Nynaeve’in hancıyı bulmaya gitmeden önce masaya bıraktığı fincana bakıyordu. Her nefes aldığında kokusunu hissediyordu; burnu büzülüp kapanmaya çalışıyordu. Başı ise... Başındaki hissi tarif etmek imkânsızdı. Biri onu kesip atmayı önerse, ona teşekkür ederdi.

“Sen iyi misin?”

Thom’un sesini duyunca irkildi ve inlemesini zor bastırdı.

“Çok iyiyim, teşekkür ederim.” Konuşunca başı zonkluyordu. Adam kararsızca bıyıklarıyla oynadı. “Dün geceki hikâyelerin harikaydı, Thom. Hatırlayabildiklerim.” Bir şekilde kendine gülmeyi başardı. “Korkarım orada oturup seni dinlediğim dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Bozuk elma jölesi yemişim anlaşılan.” Onca şarabı içtiğini itiraf edecek değildi; hâlâ ne kadar içtiğini bilmiyordu. Ya da adamın odasında kendini aptal yerine koyduğunu. Hele bunu hiç. Rahatlayarak bir sandalyeye oturmasına bakılırsa Thom ona inanmış gibiydi.

Nynaeve elinde ıslak bir bezle belirdi ve oturdu. Korkunç kokan fincanı daha yakına ittirdi. Elayne bezi minnetle alnına bastırdı.

“Bu sabah Sandar Efendi’yi gören oldu mu?” diye sordu Nynaeve.

“Odamızda uyumadı,” diye yanıt verdi Thom. “Ki yatağın büyüklüğüne bakarak buna şükretmeliyim.”

Sözcükler çağırmış gibi Juilin ön kapından girdi. Yüzü bitkindi ve dar ceketi kırışmıştı. Sol gözünün altında bir bere vardı ve normalde kafasına yatan kısa, siyah saçları parmaklarıyla kabaca taranmış gibi görünüyordu, ama aralarına katılırken gülümsedi. “Bu şehirdeki hırsızlar sazlıklardaki balıklar kadar çok ve bir kadeh bir şey ısmarlarsanız konuşuyorlar. Sol kulağının üzerinde beyaz bir saç tutamı olan bir kadın gördüğünü iddia eden iki adamla konuştum. Sanırım birine inanıyorum.”

“Demek buradalar,” dedi Elayne, ama Nynaeve başını iki yana salladı.

“Belki. Birden fazla kadında sol kulağın üzerinde beyaz saç tutamı olabilir.”

“Kaç yaşlarında olduğunu bilemiyordu,” dedi Juilin, esnemesini eliyle örterek. “Yaşsız görünüyordu,” dedi. “Belki de Aes Sedai olduğunu söyleyerek espri yaptı.”

“Çok hızlı gidiyorsun,” dedi Nynaeve gergin bir sesle. “Hepsini tepemize indirirsen bize hiçbir faydan olmaz.”

Juilin kıpkırmızı kesildi. “Dikkatli oluyorum. Liandrin’in beni bir daha eline geçirmesini istediğim yok. Soru sormuyorum; konuşuyorum. Eskiden bildiğim kadınlardan. İki adam o beyaz tutamı yuttu ve ikisi de ucuz bira üzerinde yapılmış aylak sohbetlerden fazlası olduğunu bilmiyordu. Bu gece ağıma bir tane daha yüzebilir, ama bu sefer belki Cairhien’den, çok iri gözleri olan narin bir kadın olur.” Bu, Temaile Kinderode idi. “Parça parça, görüldükleri yerleri daraltacağım, sonunda nerede olduklarını bileceğim.”

“Ya da ben bileceğim.” Thom bu çok daha olasıymış gibi konuşmuştu. “Hırsızlardan çok asiller ve politikacılarla ilişki içinde değiller midir? Bu şehirde bir lord normalde yapmadığı bir şey yapmaya başlar ve beni kendisine çeker.”

İki adam birbirlerini süzdüler. Elayne bir an sonra birinin güreşmeyi önereceğini düşünmeye başladı. Erkekler. İlk önce Juilin ve Domon, şimdi de Juilin ve Thom. Büyük olasılıkla tamam olsun diye Thom ve Domon yumruk yumruğa dövüşürlerdi. Erkekler. Bulabildiği tek yorum buydu.

“Belki Elayne ve ben sizsiz başarırız,” dedi Nynaeve kuru kuru. “Bugün biz aramaya başlayacağız.” Gözleri Elayne’e kısaca kaydı. “En azından ben başlayacağım. Elayne daha... yolculuğun etkilerini üzerinden atamadı.”

Elayne bezi dikkatle kenara koyarak iki eliyle önündeki fincanı kaldırdı. Yoğun, gri yeşil sıvının tadı kokusundan da kötüydü. Ürpererek yutkunmaya çalıştı. Sıvı midesine indiği zaman, bir an şiddetli rüzgârda dalgalanan pelerin gibi hissetti. “İki çift göz bir çiftten daha iyi görür,” dedi Nynaeve’e, boş fincanı bir tıkırtıyla masaya koyarak.

“Yüz çift daha da iyi görür,” dedi Juilin telaşla. “Ve eğer o Illianlı yılanbalığı gerçekten adamlarını gönderirse, en azından hırsızlar ve yankesiciler arasında o kadar adamımız olur.”

“Ben... biz... bu kadınları buluruz. Eğer bulunabilirlerse,” dedi Thom. “Sizin handan çıkmanıza gerek yok. Liandrin burada olmasa bile bu şehir tehlikeli bir his veriyor.”

“Dahası,” diye ekledi Juilin, “buradaysalar ikinizi tanıyorlar. Yüzlerinizi biliyorlar. Handa, gözlerden uzak kalmanız çok daha iyi.”

Elayne şaşkın şaşkın bakakaldı. Bir an önce birbirleriyle bakışma yarışı yapıyorlardı ve şimdi omuz omuza vermişlerdi. Nynaeve adamların sorun yaratması konusunda haklı çıkmıştı. Eh, Andor’un Kız-Veliahtı Juilin Sandar Efendi ile Thom Merrilin Efendi’nin arkasında saklanmayacaktı. Onlara aynen böyle söylemek için ağzını açtı, ama Nynaeve önce konuştu.

“Haklısınız,” dedi sakin sakin. Elayne inanmazlık içinde ona baktı; Thom ve Juilin de şaşırmış gibiydiler ve aynı zamanda tiksinti verici şekilde tatmin olmuş görünüyorlardı. “Bizi tanıyorlar,” diye devam etti Nynaeve. “Bu sabah bu konuyu hallettim, sanırım. Ah, Rendra Hanım da kahvaltımızla geldi.” Thom ve Juilin huzursuz huzursuz kaşlarını çattılar, ama hancı peçesinin arkasından onlara gülümserken bir şey diyemediler.

“Senden istediklerim?” dedi Nynaeve, kadın önüne bir tas ballı lapa koyarken.

“Ah, evet. Üzerinize uyacak giysiler bulmak sorun olmayacak. Ve saçlar... çok harika saçlarınız var; çok uzun... yapmak fazla zaman almaz.” Kendi altın sarısı örgülerini elledi.

Thom ve Juilin’in yüzleri Elayne’in gülümsemesine sebep oldu. Tartışmaya hazır olabilirlerdi; görmezden gelinmeye karşı savunmaları yoktu. Başı daha iyiydi; Nynaeve’in pis kokulu karışımı işe yaramış gibiydi. Nynaeve ve Rendra maliyetleri, kesimi ve kumaşı konuşurken – Rendra kendi açık yeşil, dar elbisesinin aynısını öneriyordu; Nynaeve karşı çıkıyordu, ama kararsız gibiydi–, Elayne ağzındaki tadı gidermek için lapadan bir kaşık aldı. Bu aklına aç olduğunu getirdi.

Henüz hiçbirinin bahsetmediği bir sorun vardı; Thom ve Juilin’in henüz bilmediği bir sorun. Kara Ajahlar Tanchico’da ise, Rand’ı tehlikeye atan şey her ne ise, o da Tanchico’daydı. Onu kendi Güç’ü ile bağlayabilecek bir şey. Liandrin ve diğerlerini bulmak yeterli değildi. O şeyi de bulmak zorundaydılar. Aniden yeni açılan iştahı tamamen kapandı.

40
Trolloc Avcısı

Sabah erkenden yağan yağmurun kalıntıları hâlâ elma ağaçlarının yapraklarından damlıyordu. Mor bir ispinoz bu sene hasat edilmeyecek meyvelerin büyüdüğü dalda sıçrıyordu. Güneş epey yükselmişti, ama gri bulutların arkasına saklanmıştı. Bağdaş kurup yere oturmuş olan Perrin, farkında olmadan kirişini kontrol etti; sıkı sıkı sarılmış, mumlanmış sicimler ıslak havada gevşeyebilirdi. Kurtarma gecesi onları gizlemek için Verin'in çağırdığı fırtına şiddetiyle Aes Sedai'yi bile şaşırtmıştı. O geceyi takip eden altı gün içinde sağanak yağmurlar üç kez daha gelmişti. Perrin altı gün olduğuna inanıyordu. O geceden bu yana gerçekten düşünmemişti, yalnızca olayların akışına kapılıp sürüklenmiş, mevcut ana tepki vermişti. Balta ucunun düz yüzeyi yan tarafına batıyordu, ama o fark etmiyordu.

Alçak, çimenlik tümsekler buraya gömülen Aybara nesillerini gösteriyordu. Oyulmuş tahtadan mezar taşları arasında en eskisi, çatlamış ve zar zor okunanı üç yüz yıllık tarihler taşıyordu ve düz zemin üzerinde zar zor seçilen mezarları işaretliyordu. Onun içini yakan seyrek otlarla kaplı, yağmurlarla düzleşmiş tümseklerdi. Aybaralar nesillerdir buraya gömülürdü, ama asla bir anda on dört tanesi birden değil. Carlin Amca'nın daha eski mezarının yanında Neain Yenge ve yanında iki çocukları. Büyük Hala Ealsin'in yanında Eward Amca, Magde Yenge ve üç çocukları. Annesinin ve babasının bulunduğu uzun sıra. Adora, Deselle ve küçük Paet. Otların arasında çıplak, ıslak toprağın hâlâ görülebildiği uzun bir sıra. Perrin eliyle yoklayarak sadağında kalan okları saydı. On yedi. Pek çoğu zarar görmüştü, yalnızca çelik ok başları için toplamaya değmişti. Kendi oklarını yapacak zaman yoktu; fazla zaman geçmeden Emond

Meydanı'ndaki okçuyu görmesi gerekecekti. Buel Dowtry iyi oklar yapardı; Tam'den bile iyi.

Arkadan gelen hafif bir hışırtı havayı koklamasına sebep oldu, "Ne var, Dannil?" dedi arkasına bakmadan.

Biri bir anlık şaşkınlıkla nefesini tuttu, sonra Dannil Lewin, "Leydi geldi, Perrin," dedi. Hiçbiri onları görmeden ya da karanlıkta kimin kim olduğunu anlamasına alışamamıştı, ama Perrin, onların neyi tuhaf bulduğuna artık aldırmıyordu.

Omzunun üzerinden kaşlarını çattı. Dannil eskiye göre daha ince görünüyordu; çiftçiler aynı anda ancak belli sayıda boğaz doyurabiliyorlardı ve yemekleri avların nasıl gittiğine bakarak ya ziyafet ya kıtlık oluyordu. Çoğunlukla kıtlık. "Leydi mi?"

"Leydi Faile. Bir de Lord Luc. Emond Meydanı'ndan geldiler."

Perrin rahatça kalktı, Dannil'in yetişmek için seğirtmek zorunda kaldığı uzun adımlarla yürüdü. Eve. O büyürken bir ev olan kömürleşmiş kütükler ve isli bacalara bakmaktan kendini aldı. Ama gözetçileri, çiftliğin en yakınında olanları görmek için ağaçları taradı. Suormanı'na yakın olan bu arazide bol bol yüksek meşe, baldıran, büyük dişbudaklar ve defneler vardı. Gür bitki örtüsü delikanlıları da gizliyordu –kasvetli çiftlik giysileri saklanmayı kolaylaştırıyordu–, öyle ki, Perrin bile onları seçmekte güçlük çekiyordu. Daha uzaktaki gözetçilerle konuşması gerekecekti; kimsenin haber verilmeden yaklaşmamasını sağlamaları gerekirdi. Faile ve bu Luc olsa bile.

Bir zamanlar vahşi ormanlar kabul edip oyun oynadığı geniş ağaçlık, çalılarla kaplı kaba bir yerdi, sığınak yapmak için ağaçların arasına battaniyeler germişler, daha fazlasını küçük ateşlerin yakınına, yere yaymışlardı. Burada da dallardan su damlıyordu. Kamptaki hemen hemen elli adamın hepsi gençti ve çoğu ya Perrin'i taklit ettiklerinden ya da soğuk suyla tıraş olmak hoş olmadığı için tıraşsızdı. İyi avcılardı –Perrin olmayanları eve göndermişti–, ama dışarıda üst üste bir, iki geceden fazlasını geçirmeye alışık değillerdi. Ve şimdi onlara yaptırdıklarına da alışık değillerdi.

Şu anda durmuş, ağızları bir karış açık Faile ve Luc'a bakıyorlardı ve yalnızca dört ya da beş tanesi uzun yaylarını ellerinde taşıyordu. Kalan yaylar ve sadaklar şiltelerin arasında yatıyordu. Luc yüksek, siyah aygırının dizginlerini savurarak aylak aylak duruyordu, üşengeç, kırmızı ceketli bir

kibir tablosu idi, çevresindeki adamlarla, insanlık dahil tek bir ortak noktası yokmuş gibi, soğuk mavi gözleri çevresindekileri görmezden geliyordu.

Faile gülümseyerek Perrin'i karşılamak için seğirtti. Dar, bölünmüş etekleri ipeğe sürtünen ipeğin yumuşak sesi ile hışırdıyordu. Hafifçe tatlı, bitkisel sabun ve kendisi kokuyordu. "Luhhan Efendi seni burada bulabileceğimizi söyledi."

Perrin burada ne yaptığını sormak istiyordu, ama kendini, kıza sarılırken ve saçlarının içine, "Seni görmek çok güzel. Seni özledim," derken buldu.

Kız onu iteledi ve başını kaldırıp yüzüne baktı. "Yorgun görünüyorsun."

Perrin bunu duymazdan geldi; yorulmaya zamanı yoktu. "Herkesi güven içinde Emond Meydanı'na götürdün mü?"

"Badeçay Hanı'ndalar." Kız aniden sırıttı. "Al'Vere Efendi eski bir baltalı kargı buldu ve Beyazpelerinler onları istiyorsa önce onu aşmaları gerekeceğini söylüyor. Artık herkes köyde, Perrin. Verin, Alanna, Muhafızlar. Başka kimlik altında, elbette. Ve Loial. Loial kesinlikle olay yarattı. Bain ve Chiad'dan bile fazla." Sırıtışı soldu, kaşlarını çattı. "Sana bir mesaj iletmemi istedi. Alanna iki kez kimseye haber vermeden yok olmuş. Bir seferinde yalnızmış. Loial kadını bulamayınca Ihvon'un şaşırdığını söyledi. Başka kimseye söylememi istemedi." Delikanlının yüzünü inceledi. "Bu ne anlama geliyor, Perrin?"

"Belki de hiçbir şey. Yalnızca ona güvenebileceğimden emin olamıyorum. Verin ona karşı beni uyardı, ama Verin'e güvenebilir miyim? Bain ve Chiad'ın Emond Meydanı'nda olduğunu mu söylüyorsun? Sanırım bu, o da onları biliyor demek." Başını Luc'a doğru salladı. Adamların birkaçı ona yaklaşmış, çekinerek soru soruyorlardı ve Luc tenezzülkâr bir gülümsemeyle yanıt veriyordu.

"Bizimle geldiler," dedi Faile yavaşça. "Şu anda kampın çevresinde keşif yapıyorlar. Senin gözetçilerini pek beğendiklerini sanmıyorum. Perrin, neden Luc'un Aielleri bilmesini istemiyorsun?"

"Evleri yakılan birkaç kişiyle konuştum." Luc işitemeyecek kadar uzaktaydı, ama yine de sesini alçalttı. "Flann Lewin'in yerini de sayarsak, saldırıya uğradıkları gün ya da bir gün önce Luc beş eve de gitmiş."

"Perrin, adam bazen kibirli bir aptal oluyor... bize Murandy'den olduğunu söylemesine rağmen Sınırboyları tahtlarından biri üzerinde hak iddia ettiğini duydum... ama Karanlıkdostu olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın. Emond Meydanı'nda bazı çok iyi önerilerde bulundu. Herkes orada dediğim zaman herkesi kastettim." Esmer başını şaşkın şaşkın iki

yana salladı. “Kuzeyden, güneyden, her yönden yüzlerce insan sığırlarını ve koyunlarını alıp gelmiş. Hepsi, Perrin Altıngöz’ün uyarılarından bahsediyor. Senin küçük köyün gerekirse kendini savunmaya hazırlanıyor ve Luc son günlerde her yerde bulundu.”

“Perrin kim?” diye inledi Perrin, irkilerek. Konuyu değiştirmeye çalıştı, “Güneyden mi? Ama buradan güneye gitmedim ki? Badeçay Suyu’nun bir buçuk kilometreden uzağındaki hiçbir çiftçiye konuşmadım.”

Faile kahkaha atarak sakalını çekiştirdi. “Haberler yayılıyor, benim büyük generalim. Bence gelenlerin yarısı senin onlardan bir ordu oluşturup Trollocları ta Büyük Afet’e kadar kovalamanı bekliyor. Gelecek iki bin sene boyunca İki Nehir’de senin hikâyelerin anlatılacak. Perrin Altıngöz, Trolloc avcısı.”

“Işık!” diye mırıldandı Perrin.

Trolloc avcısı. Şimdiye dek bu lakabı haklı çıkaracak pek az şey olmuştu. Luhhan Hanım ve diğerlerini kurtardıktan iki gün sonra, Verin ve Tomas kendi yollarına gittikten sonra, Perrin ve yanındaki on beş İki Nehirli delikanlı hâlâ dumanları tüten bir çiftlik evine gelmişlerdi. Küllerin arasında bulduklarını gömdükten sonra Gaul’un iz sürücülüğü ve Perrin’in burnu sayesinde Trollocları takip etmek kolay olmuştu. Trollocların keskin, pis kokularının kaybolmasına yetecek kadar zaman geçmemişti, Perrin için değil. Trollocları avlamak konusunda söylediklerini gerçekten kastettiğini anladıklarında delikanlıların bazıları tereddüt etmişti. Çok uzağa gitmeleri gerekse, Perrin kimse bakmazken çoğunun kaçıp gideceğini düşünüyordu, ama iz dört buçuk kilometre ötede bir ağaçlıkta son bulmuştu. Trolloclar nöbetçi koymaya zahmet etmemişlerdi –yanlarında tembelliklerini bastıracak bir Myrddraal yoktu– ve İki Nehirliler sessiz yürümeyi bilirdi. Otuz iki Trolloc pis battaniyeleri içinde ölmüştü, feryat koparmaya fırsat bulamadan oklarla ve birkaç kılıç ya da balta ile delik deşik olmuşlardı. Dannil, Ban ve diğerleri büyük zaferlerini kutlamaya çok hazırdılar... ta ki ateşin küllerinin üzerinde oturan büyük, demir tencerede ne olduğunu görene kadar. Çoğu kusmak için koşarak uzaklaşmıştı, daha fazlası açık açık ağlamaya başlamıştı. Mezarı Perrin kazmıştı. Yalnızca bir tane: kimin kim olduğunu ayırt etmenin yolu yoktu. İçi buz kesmişti, ayırt etmenin yolu olsa dayanabileceğinden emin değildi.

O gün, daha sonra, bir başka pis kokulu iz bulduğunda, neyi takip ettiğini soranlar olsa da, kimse tereddüt etmemişti. Sonunda Gaul toynak ve insan izi olamayacak kadar iri çizme izleri bulmuştu. Suormanı’na yakın bir

başka ağaçlık, kırk bir Trolloc ve bir Soluk barındırıyordu, nöbetçi koymuşlardı, ama çoğu nöbet yerlerinde horlamakla meşguldü. Uyanık olsalar da fark etmezdi. Gaul ağaçların arasında bir gölge gibi kayarak nöbetçileri öldürmüştü ve o sırada İki Nehirliler de neredeyse otuz kişiydiler. Dahası, tencereyi görmeyenler de duymuştu; ok atarken, Trolloc ulumaları kadar vahşi seslerle, tatmin içinde bağırmışlardı. Son ölen siyahlara bürünmüş Myrddraal olmuştu, bedenine saplanan oklarla kirpiye dönmüştü. Kimse o bedene saplanan okları almaya çalışmadı, hatta kıvranmayı bıraktığı zaman bile.

O akşam ikinci yağmur geldi, kaynayan kara bulutlar ve hançer gibi inen şimşekler arasında, hepsini iliklerine kadar ıslatan bir sağanak. Perrin o zamandan bu yana Trolloc *kokusu* almamıştı ve yerdeki izler de kaybolmuştu. Beyazpelerin devriyelerinden kaçınmak için çok zaman kaybediyorlardı, herkes eskisine göre daha fazla devriye olduğunu söylüyordu. Perrin'in konuştuğu çiftçiler, devriyelerin Trolloc aramaktan çok kaçan tutsakları bulmakla ilgilendiğini söylemişti.

Artık Luc'un çevresinde daha az adam vardı. Kızıl altın saçları kara kafaların arasından görünecek kadar uzundu. O konuşuyor, diğerleri dinliyor gibiydi. Ve başlarını sallıyorlardı.

"Bakalım ne diyormuş," dedi Perrin sertçe.

İki Nehirliler biraz dürtülünce Perrin ve Faile'e yol vermek için açıldılar. Hepsi kırmızı ceketli lordu dikkatle dinliyordu. Adam gerçekten de nutuk çekiyordu.

"...yani artık köy epey güvenli. Köyü savunmak için epey insan toplandı. Söylemeliyim ki, elimden geldiğinde bir çatı altında uyumak hoşuma gidiyor. Handaki al'Vere Hanım'ın yemekleri çok lezzetli. Ekmeği yediğim en iyi ekmeklerden. Gerçekten de taze pişmiş ekmek ve yeni yapılmış tereyağından, bir gece bir kupa şarap ya da al'Vere Efendi'nin iyi, kahverengi birasından alıp ayaklarını kaldırmaktan güzel şey yok."

"Lord Luc, Emond Meydanı'na gitmemiz gerektiğini söylüyor Perrin," dedi Kenley Ahan, pis elinin tersiyle kızarmış burnunu ovarak. Dilediği kadar yıkanamayan tek kişi o değildi ve soğuk almış tek kişi de değildi.

Luc Perrin'e, bir numara yapmasını beklediği köpeğe gülümseyen birinin tavrıyla gülümsedi. "Köy gerçekten oldukça güvenli, ama güçlü birilerine her zaman ihtiyaç var."

"Biz Trolloc avlıyoruz," dedi Perrin soğuk soğuk. "Daha herkes çiftliklerinden ayrılmadı ve bulup öldürebildiğimiz her çete daha az çiftliğin

yanması, daha fazla insanın güvenliğe ulaşabilmesi demek.”

Wil al’Seen havlarcasına güldü. Şişmiş, kızarmış burnu ve benek benek, altı günlük sakalı ile hiç de o kadar yakışıklı görünmüyordu. “Günlerdir Trolloc kokusu almadık. Mantıklı ol, Perrin. Belki hepsini öldürmüşüzdür.” Onay mırıltıları yükseldi.

“Ayrılık yaratmak istemem.” Luc art niyetsiz bir tavırla ellerini açtı. “Kuşkusuz bizim duyduklarımızın dışında da pek çok başarınız vardır. Yüzlerce Trolloc öldürdünüz, sanırım. Gerçekten de hepsini kovalamış olabilirsiniz. Emond Meydanı hepinizi kahraman gibi karşılamaya hazır, size bu kadarını söyleyebilirim. O tarafta yaşayanlar için, aynısı Gözlem Tepesi için de geçerli. Deven Yolu’ndan gelen var mı?” Wil başını salladı ve Luc boş bir dostluk hareketiyle omzuna şaplak attı. “Kahramanlar gibi karşılanacaksınız; bundan kuşkunuz olmasın.”

“Eve dönmek isteyen gidebilir,” dedi Perrin düz bir sesle. Faile, kaşlarını uyarırcasına çattı; general olmanın yolu bu değildi. Ama Perrin orada olmak istemeyen kimseyi yanında istemiyordu. Zaten general olmak da istemiyordu. “Ben henüz işin bitmediğini düşünüyorum, ama seçim sizin.”

Wil hazır görünüyordu, ama kimse gitmeye yeltenmedi. Yirmiden fazla kişi bakışlarını yere dikerek çizmelerini geçen senenin yaprakları üzerinde sürttü.

“Eh,” dedi Luc kayıtsızca. “Kovalayacak Trolloc kalmadıysa, belki dikkatinizi Beyazpelerinlere çevirmenizin zamanı gelmiştir. Siz İki Nehirlilerin kendinizi savunmaya karar vermenizden memnun değiller. Ve tutsaklarını çaldığınız için, özellikle bu grubu asmayı düşündüklerini duydum.”

İki Nehirli delikanlıların çoğu endişe içinde kaşlarını çatarak bakıştılar.

Tam bu sırada Gaul, peşinde Bain ve Chiad ile kalabalığı yararak geçti. Aiellerin ittirmesine gerek yoktu elbette; kim olduklarını fark eder etmez herkes kenara çekiliyordu. Luc düşünceli düşünceli, belki de onaylamazlık içinde Gaul’a kaşlarını çattı; Aiel taş gibi bir suratla bakışlarına karşılık verdi. Wil, Dannil ve diğerleri Aielleri görünce canlandı. Çoğu, çalıların ve ormanın içinde daha yüzlercesinin saklandığını düşünüyordu. Onca Aiel’in neden saklandığını hiç sormuyorlardı ve Perrin konuyu asla açmıyordu. Birkaç yüz Aiel’in desteğine inanmak cesaretlerini korumalarına yardım ediyorsa, onun için sakıncası yoktu.

“Ne buldunuz?” diye sordu Perrin. Gaul önceki günden beri yoktu; atlı bir adam kadar hızlı hareket edebiliyordu, ormanda daha da hızlı ve daha fazlasını görebiliyordu.

“Trolloclar,” diye yanıt verdi Gaul, koyunların varlığını raporlarmış gibi bir tavırla, “bu ismini hak eden Suormanı’nın içinde, güneye doğru ilerliyorlar. Sayıları otuzdan fazla değil ve ormanın kenarında kamp kurup bu gece saldırmayı planladıklarını düşünüyorum. Güneyde topraklarını bırakmamış adamlar var daha.” Aniden, kurt gibi sırıttı. “Beni görmediler. Habersiz olacaklar.”

Chiad Bain’e yaklaştı. “Bir Taş Köpek için iyi hareket ediyor,” diye fısıldadı yüksek, altı metre öteden işitilebilecek bir sesle. “Sakat bir boğadan fazla ses çıkarmıyor.”

“Ee, Wil?” dedi Perrin. “Emond Meydanı’na dönmek istiyor musun? Tıraş olursun ve belki Trolloclar bu gece akşam yemeklerini yerken sen dans edecek bir kız bulursun.”

Wil kıpkırmızı kesildi. “Bu gece sen neredeysen ben de orada olacağım, Aybara,” dedi sert bir sesle.

“Çevrede hâlâ Trolloclar varken kimse eve dönmeyi düşünmüyor, Perrin,” diye ekledi Kenley.

Perrin diğerlerine de baktı ve yalnızca onaylayan baş sallamalar gördü. “Ya sen, Luc? Yanımızda bir lord ve bir Boru Avcısı olması hoşumuza gider. Bize nasıl yapıldığını gösterirsin.”

Luc azıcık gülümsedi, o soğuk, mavi gözlere asla ulaşmayan, taşın üzerindeki bir çizik gibi. “Korkarım Emond Meydanı’ndaki savunma hatlarının bana hâlâ ihtiyacı var. Trollocların otuzdan fazla sayılarda gelmesi durumunda halkınızın korunmasını sağlamalıyım. Ya da Işığın Evlatları’nın. Leydi Faile?” Kızın ata binmesine yardım etmek için elini uzattı, ama Faile başını iki yana salladı.

“Ben Perrin’le kalacağım, Lord Luc.”

“Yazık,” diye mırıldandı adam, kadınların zevkini anlamak imkânsız, dermişçesine başını iki yana sallayarak. Kurt işlemeli eldivenlerini takarak rahatça siyah aygırın eyerine atladı. “Sana iyi şanslar, Altıngöz Efendi. Umarım çok şansın olur.” Faile’e yarım bir eğilmeyle selam verdikten sonra yüksek atını gösterişli gösterişli çevirdi ve mahmuzlayarak dörtnala kaldırdı. Adamların bazıları atın yolundan geri sıçramak zorunda kaldı.

Faile, yalnız kaldıklarında kabalık üzerine bir ders vereceğini düşündürecek bir edayla Perrin’e kaşlarını çattı. Perrin, Luc’un atı işitilmez

olana kadar dinledi, sonra Gaul'a döndü. "Trollocların önüne geçebilir miyiz? Onlar her nerede duracaklarsa, orada bekliyor olmamız mümkün mü?"

"Şimdi yola çıkarsak, olabilir," dedi Gaul. "Düz bir çizgi üzerinde ilerliyorlar ve acele etmiyorlar. Yanlarında Gecekoşucusu yok. Onlarla uyanıkken karşılaşmaktansa battaniyeleri içinde baskın yapmak daha kolay olur." İki Nehirliler için daha kolay olacağını kastediyordu; adamda korku kokusu yoktu.

Diğerlerinde korku kokusu kesinlikle vardı, ama hiçbiri Trolloclarla uyanık ve tetikteyken ve onları güdecek bir Myrddraal varken yüzleşmenin en iyi plan olduğunu savunmadı. Perrin emir verir vermez kampı topladılar, ateşleri söndürdüler ve külleri dağıttılar, tencerelerini kaldırdılar, birbiriyle uyumsuz atlarına ve midillilerine bindiler. Nöbetçiler de geldikten sonra –Perrin kendine onlara iki çift laf etmesi gerektiğini hatırlattı–, neredeyse yetmiş kişi ediyorlardı. Otuz Trolloc'a pusu kurmak için kesinlikle yeterli. Ban al'Seen ve Dannil, hâlâ adamların yarısına önderlik ediyordu – tartışmaları önlemenin tek yolu bu gibi görünüyordu. Bili al'Dai, Kenley ve diğerleri adam başı on kişinin başını çekiyordu. Wil de; aklını kızlardan uzak tutabildiği zamanlarda aslında pek de kötü biri değildi.

Aieller önde koşarken, güneye doğru yola çıktıklarında Faile Kırlangıç'ı Çevik'e yanaştırdı. "Ona gerçekten de hiç güvenmiyorsun," dedi. "Onun Karanlıkdostu olduğunu düşünüyorsun."

"Sana, yayıma ve baltama güveniyorum," dedi Perrin ona. Kızın yüzü aynı anda hem hüzünlü, hem memnun göründü, fakat gerçek buydu.

Gaul iki saat boyunca onları güneye götürdü, sonra Suormanı'na döndüler. Orman yüksek meşe, çam ve meşinyapraklardan, çalılık defnelerden, huni şeklindeki kızılyağ ağaçlarından, yüksek, yuvarlak tepeli dişbudaklardan, tatlımeyvelerden ve kara söğütlerden ve yerdeki dolaşık sarmaşıklarla kaplı çalılardan oluşuyordu. Dallarda binlerce sincap çıtırdıyordu, ispinozlar ve kızılkanatlar uçuşuyordu. Perrin; geyik, tavşan ve tilki kokusu da aldı. Minik dereler, kenarları sazlarla çevrili havuzlar ve göller her yerdeydi, ağaçlarca gölgelenmiş, ama bazen üstleri açıktı, çoğunun genişliği on adımdan dardı, ama birkaçı elli adımı geçiyordu. Onca yağmurdan sonra toprak ıslaktı, atların toynakları altında fışırdıyordu.

İri, söğüt çevrili bir havuzla bir adım genişliğinde bir dere arasında, ormanın belki üç kilometre kadar içinde, Gaul durdu. Trolloclar önceki gibi

devam ederlerse, buraya gelecekti. Üç Aiel bundan emin olmak ve yaklaştıkları haberini getirmek için ağaçların arasında kayboldu.

Faile ve bir düzine adamı atlara göz kulak olmaları için bırakan Perrin diğerlerini dar bir yay, Trollocların içine gireceği bir fincan gibi yaydı. Her adamın iyice saklandığından ve ne yapacağını bildiğinden emin olduğunda fincanın dibine gitti, eni boyundan büyük bir meşenin yanında konuşlandı.

Baltasını kemerindeki halkadan gevşetti, yayına ok taktı ve beklemeye başladı. Hafif bir rüzgâr bir yükselip bir dinerek yüzüne esiyordu. Görüş alanına girmeden uzun süre önce Trollocların kokusunu almalıydı. Tam üzerine geliyor olmalıydılar. Baltasına yine dokundu ve beklemeye devam etti. Dakikalar geçti. Bir saat. Daha fazla. Gölgedölleri belirmeden daha ne kadar zaman geçecekti? Bu ıslak havada biraz daha geçerse kirişleri değiştirmek zorunda kalacaklardı.

Kuşlar gözden kayboldu, sonra sincaplar sustu. Perrin derin bir nefes aldı ve kaşlarını çattı. Hiçbir şey. Hayvanlar sezer sezmez o esintide Trollocların kokusunu alması gerekirdi.

Başıboş bir rüzgâr yüzyıllar yaşında eski ter ve çürüme kokusuna benzeyen o pis kokuyu getirdi. Perrin dönerek bağırdı, “Arkamızdalar! Yanıma toplanın! İki Nehirliler, yanıma!” Arkada. Atlar. “Faile!”

Her yerde çığlıklar ve bağırışlar koptu, ulumalar ve vahşi feryatlar. Koç boynuzlu bir Trolloc yirmi adım uzakta açıklığa sıçradı ve uzun, kıvrık yayını kaldırdı.

Perrin tek bir rahat hareketle okunu kulağına kadar çekti ve bıraktı. Ok yaydan çıkar çıkmaz yeni bir ok almak için uzandı. Geniş ok ucu Trolloc’a gözlerinin arasından saplandı; yaratık bir kez böğürdü, sonra düştü. Ve küçük bir mızrak büyüklüğündeki oku Perrin’in yan tarafına bir çekiç darbesi gibi indi.

Perrin şokla inleyerek iki büklüm oldu, yayını ve okunu düşürdü. Kara tüylü oktan dalga dalga acı yayıldı; nefes alırken ok titriyordu ve her titreme yeni acılar veriyordu.

Ölü arkadaşlarının üzerinden iki Trolloc daha sıçradı. Kurt burunlu ve keçi boynuzlu, siyah zincir zırhlı yaratıklar Perrin’den yarım kat uzun, iki kat genişti. Bağırarak, kıvrık kılıçlarını kaldırarak üzerine atıldılar.

Perrin kendini doğrulmaya zorladı, dişlerini sıktı ve başparmağı kalınlığındaki oku kırdı, baltasını kurtardı ve yaratıkları karşılamak üzere atıldı. Belirsizce uluduğunu fark etti. Görüş alanını kızartan bir öfkeyle uluyordu. Trolloclar, dirsekleri ve omuzları diken diken zırhları ile tepesine

dikildiler, ama Perrin her darbe ile bir ağaç kesmeye çalışırcasına baltasını çılgınca salladı. Adora için. Deselle için. “Annem!” diye çığlık attı. “Kavrulun! Annem!”

Aniden, yerdeki kanlı şekilleri doğramakta olduğunu fark etti. Hırlayarak kendini durmaya zorladı. Yan tarafındaki acı kadar gösterdiği çabayla da titriyordu. Artık daha az bağırış vardı. Daha az feryat. Kendisinden başka kalan var mıydı? “Yanıma toplanın! İki Nehirliler, yanıma!”

“İki Nehir!” diye bağırdı biri çılgınca, ıslak ağaçlıkların arasında ve sonra bir başkası, “İki Nehir!”

İki. Yalnızca iki. “Faile!” diye haykırdı Perrin. “Ah, Işık, Faile!”

Ağaçlıkların arasında akan siyah bir gölge, o daha açıkça görmeden Myrddraal’in varlığını ilan etti, yılansı siyah zırhı göğsünde, mürekkep karası pelerini koşmasına karşı kıpırtısız. Yaklaşırken yavaşlayarak kıvrak, kendinden emin bir tavırla yürümeye başladı; Perrin’in incindiğini biliyordu, kolay et olacağını sanıyordu. Solgun yüzlü, gözsüz bakışları delikanlının içine hançer gibi bir korku saldı. “Faile mi?” dedi alayla. Sesi ismi yanık derinin ufalanması gibi telaffuz etmişti. “Faile’in... çok lezzetliydi.”

Perrin kükreyerek kendini yaratığın üzerine attı. Siyah kılıç ilk darbesini savuşturdu. Ve ikincisini. Üçüncüsünü. Yaratığın kurtçuk beyazı yüzü yoğunlaşmayla sabitlenmişti, ama engerek gibi, şimşek gibi hareket ediyordu. Bir an Perrin savunmaya çekildi. Bir an. Yan tarafından kan sızıyordu; yan tarafı demirhane ateşi gibi yanıyordu. Bunu fazla sürdüremezdi. Ve gücü tükendiği zaman, o kılıç yüreğini bulacaktı.

Ayağı çiğnediği çamurlarda kaydı, Soluk’un kılıcı geriledi... ve bulanık bir kılıç darbesi gözsüz kafayı yarı yarıya koparttı. Kafa, kara bir kan fıskiyesi eşliğinde bir omzuna devrildi. Myrddraal kılıcını körlemesine savurarak öne sendeledi, tamamen ölmeyi reddediyor, içgüdüyle hâlâ öldürmeye çalışıyordu.

Perrin yaratığın yolundan çekildi, ama dikkati serinkanlılık içinde bir avuç yaprakla kılıcını silmekte olan adamdaydı. Ihvon’un renk değiştiren pelerini sırtında asılıydı. “Alanna seni bulmam için yolladı beni. Bu hareket tarzıyla neredeyse bulamayacaktım, neyse ki, yetmiş at iz bırakıyor.” Esmer, ince Muhafız, şöminenin önünde piposunu yakıyormuşçasına kendine hâkimdi. “Trolloclar o şeye bağlı değillerdi...” Kılıcı ile Myrddraal’i işaret etti; yaratık düşmüştü, ama kılıcını savurmaya devam

ediyordu. “...yazık, ama adamlarını toplayabilirsen, onları dürtecek Yüzsüzlerden biri olmadan gücünüzü sınamaya gönüllü olmayabilirler. Ben başlangıç olarak yüz tane tahmin ederim. Artık birkaç tane daha az. Birkaçını hallettiniz.” Ağaçların altındaki gölgeleri sakin sakin incelemeye başladı, sıradışı bir şey olduğunu yalnızca elindeki kılıç gösteriyordu.

Kısa bir an boyunca Perrin’in ağzı açık kaldı. Alanna onu mu istiyordu? Ihvon’u mu göndermişti? Tam da hayatını kurtarmak için gereken zamanda. Silkelenerek sesini yükseltti. “İki Nehirliler yanıma! Işık aşkına, yanıma toplanın! Buraya! Toplanın! Buraya!”

Bu sefer tanıdık yüzler belirip sendeleyerek yaklaşmaya başlayana kadar sürdürdü. Yüzlerin çoğunda kan izleri vardı. Şok dolu, şaşkın şaşkın bakan yüzler. Adamların yarısı diğer yarısını destekliyordu ve bazıları yaylarını kaybetmişlerdi. Aieller aralarındaydı, Gaul’un hafifçe aksaması dışında yaralanmamışlardı.

“Beklediğimiz gibi gelmediler,” dedi Aiel yalnızca. Gece beklediğimizden soğuktu. Beklediğimizden daha çok yağmur yağdı. İşte bu tavırla söylemişti.

Faile atlarla birden maddeleşmiş gibi göründü. Atların yarısıyla, Çevik ve Kırlangıç aralarındaydı ve kızın yanında kalan yirmi adamın dokuzu. Faile’in yanağında bir çizik vardı, ama canlıydı. Perrin ona sarılmaya çalıştı, ama kız kollarını ittirdi ve kırık ok hakkında öfkeyle homurdanarak delikanlının ceketini nazikçe arkaya itti ve kalın ok sapının nereye gittiğine bakmaya çalıştı,

Perrin, çevresindeki adamları inceledi. Gelmeyi bırakmışlardı ve kayıp yüzler vardı. Kenley Ahan. Bili al’Dai. Teven Marwin. Kendini olmayanların ismini söylemeye, onları saymaya zorladı. Yirmi yedi. Yirmi yedi kişi yoktu. “Bütün yaralıları getirdiniz mi?” diye sordu donuk donuk. “Orada kalan var mı?” Faile’in yan tarafındaki eli titredi; yarasına kaşlarını çatarken yüz ifadesi bir endişe ve öfke karışımıydı. Kızmaya hakkı vardı. Perrin asla onu bu işe karıştırmamalıydı.

“Yalnızca ölüler,” dedi Ban al’Seen yüzü kadar kasvetli bir sesle.

Wil görüş alanının hemen dışında bir şeye kaşlarını çatar gibiydi. “Kenley’yi gördüm,” dedi. “Başı iki meşe dalının köşesindeydi, ama kalanı yerdeydi. Onu gördüm. Artık soğuk algınlığı onu rahatsız etmeyecek.” Hapşırdı ve şaşırmış göründü.

Perrin derin derin göğüs geçirdi ve bunu yapmamış olmayı diledi; yan tarafından yayılan acıyla dişlerini sıktı. Faile eline yeşil ve altın rengi ipek

bir eşarp almış, gömleğini pantolonundan çıkarmaya çalışıyordu. Perrin kızın kaşlarını çatmasına aldırmadan ellerini ittirdi; şu anda yaralara bakmak için zaman yoktu. “Yaralılar atlara,” dedi konuşmayı başardığında. “Ihvon, bize saldırırlar mı?” Orman kıpırtısızdı. “Ihvon?” Muhafız vahşi bakışlı gri iğdiş atını çekerek belirdi. Perrin sorusunu tekrarladı.

“Belki. Belki de hayır. Trolloclar kendi başlarına en kolay kimi öldüreceklerse ona saldırırlar. Bir Yarı-insan olmadan muhtemelen, üstlerine ok yağdıracak birileri yerine bir çiftlik bulmayı tercih ederler. Dik duran herkesin, çekemeyecek olsalar bile yaylarına ok takıp öyle taşımalarına dikkat et. Eğlencenin bedelinin çok büyük olduğuna karar verebilirler.”

Perrin ürperdi. Trolloclar saldırırsa, bir Güneşgünü dansında eğlenebilecekleri kadar eğlenirlerdi. Gerçekte savaşmaya hazır yalnızca Aieller ile Ihvon kalmıştı. Ve Faile; kızın kara gözleri öfkeyle parlıyordu. Perrin onu güvenliğe kavuşturmak zorundaydı.

Muhafız yaralılar için kendi atını önermedi ve bu mantıklıydı. Hayvan sırtına başka kimseyi kabul etmezdi. Trolloclar bir daha gelecek olursa savaş eğitimli atı üzerinde bir Muhafız zorlu bir silah olurdu. Perrin Faile’i Kırlangıç’ın üzerine bindirmeye çalıştı, ama kız onu durdurdu. “Yaralılar dedin,” dedi ona yumuşak sesle. “Unuttun mu?”

Kız Perrin’i kızdırarak, Çevik’e binmesi konusunda ısrar etti. Getirdiği felaketten sonra diğerlerinin itiraz etmesini bekliyordu, ama kimse etmedi. Yürüyemeyenler ile fazla yürüyemeyeceklere yetecek kadar at ancak vardı... Perrin, istemeye istemeye ikinci kategoriye girdiğini itiraf ederek, eyere yerleşti. Diğer binicilerin yarısı kendi eyerlerine yapışmak zorunda kalıyordu. Perrin dişlerini sıkarak dik oturdu.

Yürüyenler ya da sendeleyenler ile at üzerindekilerin bir kısmı, kurtuluşları demekmiş gibi yaylarını kavramışlardı. Perrin de bir yay taşıyordu. Faile de, ama Perrin kızın İki Nehir uzun yayını çekebileceğinden emin değildi. Şu anda önemli olan görünüştü; yanılsama güvene kavuşmalarını sağlayabilirdi. Kıvrılmış kırbaç kadar tetikte olan Ihvon gibi, Aieller de kayarak yürürken değişmemiş görünüyorlardı. Sırtlarındaki yay, koşumundan mızraklar çıkıyordu, kemik yayları ellerinde ve hazırdı. Kendisi de dahil geri kalanlar perişan bir gruptu. Perrin’in buraya getirdiği, öylesine güvenli ve gurur dolu topluluğa hiç benzemiyorlardı. Ama yanılsama gerçeklik kadar işe yaradı. Dolaşık ağaçların içindeki ilk bir buçuk kilometre boyunca başıboş rüzgârlar Trolloc

kokuları getirdi, takip eden, gözleyen Trolloclar. Sonra Trolloclar imgeye aldanarak geride kalırken koku yavaş yavaş soldu ve kayboldu.

Faile, Çevik'in yanında yürüyordu, onu tutmaya niyetliymiş gibi bir elini Perrin'in bacağına koymuştu. Arada bir başını kaldırıp ona bakıyor, cesaretlendirmek için gülümsüyordu, ama alnı endişeyle kırışmıştı. Perrin elinden geldiğince gülümseyerek karşılık veriyor, kıza iyi olduğu izlenimi vermeye çalışıyordu. Yirmi yedi. İsimlerin kafasından geçmesini engelleyemiyordu. Colly Garren. Jared Aydaer. Dale al'Taron. Ren Chandin. Kendi aptallığı yüzünden ölen yirmi yedi İki Nehirli. Yirmi yedi.

Batıormanı'na giden en kısa yolu seçtiler, akşamüstü ormandan çıktılar. Gökyüzü hâlâ gri bulutlarla kaplı, her yer gölgeli olduğundan saatin ne kadar geç olduğunu bilmek güçtü. Önlerinde tek tük ağaçlarla, dağınık koyunlarla ve uzakta birkaç çiftlik eviyle bölünen yüksek otlarla kaplı bir mera uzanıyordu. Bacaların hiçbirinden duman yükselmiyordu; evlerde birileri olsaydı, ocaklarda sıcak bir şeyler pişiyor olurdu. En yakın duman bulutu en az yedi buçuk kilometre uzaktaydı.

"Geceyi geçirmek için bir çiftlik bulmalıyız," dedi Ihvon. "Yine yağması olasılığına karşılık korunaklı bir yer. Bir ateş. Yiyecek." İki Nehirlilere baktı ve ekledi, "Su ve sargılar."

Perrin başını sallamakla yetindi. Muhafız yapılacak doğru işi bilmek açısından kendisinden iyiydi. Muhtemelen beyni birayla uyuşmuş ihtiyar Bili Congar bile daha iyiydi. Çevik'in Ihvon'un gri atını takip etmesini sağlamak dışında bir şey yapmadı.

Bir buçuk kilometre gittikten sonra Perrin'in kulakları hafif bir ezgi yakaladı, neşeli ezgiler çalan kemanlar ve flütler. Başta düş gördüğünü sandı, ama sonra başkaları da duydu. İnanmayan gözlerle birbirlerine baktılar, sonra rahatlayarak sırıttılar. Müzik insanlar demekti ve sese bakılırsa mutlu insanlar, kutlama yapan birileri. Birilerinin kutlanacak bir şeyi olması düşüncesi biraz hızlanmalarını sağladı.

41
Tuatha'anlar Arasında

Biraz güneyde, tekerlekli küçük evleri andıran bir grup araba görüş alanına girdi. Vahşi kırmızı, mavi, yeşil ve sarı tonlarına boyanmış ve cilalanmış yüksek tahta kutular gibiydiler ve birkaç kırık dallı meşe ağacının çevresinde kaba bir çember halinde dizilmişlerdi. Müzik oradan geliyordu. Perrin, İki Nehir'de Tenekecilerin, Gezginlerin bulunduğunu duymuştu, ama şimdiye dek görmemişti. Kösteklenmiş atlar yakındaki yüksek otlarla otlanıyordu.

"Ben başka yerde uyuyacağım," dedi Gaul katı bir sesle, Perrin'in arabalara gitmeyi düşündüğünü anlayınca. Sonra başka tek kelime etmeden uzaklaştı.

Bain ve Chiad Faile'le alçak sesle, ama telaşlı telaşlı konuşuyorlardı. Perrin, kızı geceyi "Kaybolmuşlar" ile değil de onlarla birlikte sıkı bir ağaçlığın içinde geçirmeye ikna etmeye çalıştıklarını anlayacak kadar duydu. Faile alçak sesle, kararlılıkla reddederken eli delikanlının bacağının üzerinde gerildi. İki Mızrağın Kızı birbirlerine kaşlarını çattılar, mavi gözler derin bir endişe içinde gri gözlerle buluştu, ama Gezginlerin arabaları daha yakına gelmeden Gaul'un peşinden uzaklaştılar. Fakat neşeleri biraz yerine gelmiş gibiydi. Perrin, Chiad'ın Gaul'u Kızların Öpücüğü denen bir oyun oynamaya ikna etmekten bahsettiğini duydu. İşitme sınırından çıkarken ikisi de kahkaha atıyordu.

Kampta, kadınlar ve erkekler çalışıyorlar, dikiş dikiyorlar, koşum onarıyorlar, yemek pişiriyor, çamaşır ve çocuk yıkıyor, tekerlek değiştirmek için araba kaldırıyorlardı. Başka çocuklar koşarak oyun oynuyor, yarım düzine adamın keman ve flütlerle çaldığı ezgiyle dans ediyorlardı. Tenekeciler en büyüğünden en küçüğüne, arabalarından da parlak renklere

sahip, körlemesine seçilmiş olması gereken göz kamaştıran kombinasyonlarda giysiler giyiyorlardı. Aklı başında hiçbir erkek o renklere yakın bir şey giymezdi ve aklı başında çok kadın da giymezdi.

Perişan topluluk arabalara yaklaşırken sessizlik çöktü, insanlar oldukları yerde durup endişeli yüzlerle izlediler, kadınlar bebeklere sarıldı, çocuklar koşup yetişkinlerin arkasına sakladı, bir bacağın arkasından baktı ya da yüzlerini eteklerin içine sakladılar. Gri saçlı, kısa boylu, zayıf bir adam öne çıktı ve iki elini göğsüne bastırarak ciddiyetle eğildi. Parlak mavi, yüksek yakalı bir ceket ile paçalarını diz boyu çizmelerine soktuğu, neredeyse parlar görünen yeşil, bol pantolon giymişti. “Ateşlerimizin başına hoş geldiniz. Şarkıyı biliyor musunuz?”

Perrin bir an, bedenine saplanmış okun üzerine iki büklüm eğilmemeye çalışarak bakakaldı. Bu adamı, bu grubun Mehdisini, Arayıcısını tanıyordu. *Nasıl bir tesadüf?* diye merak etti. *Dünyadaki onca Tenekeci içinde, bildiğim insanlar olması nasıl bir tesadüf?* Tesadüfler onu huzursuz ediyordu; Desen bir tesadüf yarattığı zaman, Çark olayları zorluyor gibi geliyordu. *Lanet bir Aes Sedai gibi düşünmeye başlıyorum.* Eğilmeyi başaramazdı, ama töreni hatırladı. “Karşılaman ruhumu ısıtıyor Raen, tıpkı ateşin eti ısıttığı gibi, ama şarkıyı bilmiyorum.” Faile ve Ihvon şaşkın şaşkın ona baktılar, ama İki Nehirlilerden daha şaşkın değildi. Ban, Tell ve diğerlerinden duyduğu mırıltılara bakılırsa, onlara konuşacak bir konu daha vermişti.

“O zaman aramaya devam edeceğiz,” dedi zayıf adam. “Eskiden olduğu gibi olacak, ta ki hatırlayana, arayıp bulana kadar.” Adam yüzünü buruşturarak önündeki kanlı yüzlere baktı. Gözleri silahlardan kaçınıyordu. Gezginler silah saydıkları hiçbir şeye dokunmazdı. “Ateşlerimizin başına hoş geldiniz. Sıcak su, sargı ve merhemler bulacaksınız. Adımı biliyorsun,” diye ekledi, Perrin’e sorarcasına bakarak. “Elbette. Gözlerin.”

Raen’in karısı, o konuşurken yanına geldi. Gri saçlı, pürüzsüz yanaklı, kocasından bir baş uzun, tombul bir kadındı. Kırmızı bluzu, parlak sarı eteği ve yeşil kenarlı şalı göz kamaştırıyordu, ama kadının anaç tavırları vardı. “Perrin Aybara!” dedi. “Yüzünü tanıdığımı biliyordum. Elyas yanında mı?”

Perrin başını iki yana salladı. “Onu uzun zamandır görmedim, Ila.”

“Şiddet dolu bir yaşam sürüyor,” dedi Raen hüzünle. “Senin gibi. Uzun, ama şiddetle lekelenmiş bir yaşam.”

“Orada durup, onu Yaprağın Yolu’na döndürmeye zorlama, Raen,” dedi Ila sertçe, ama nazikçe. “Yaralanmış. Hepsi yaralanmış.”

“Aklımda ne vardı?” diye mırıldandı Raen. Sesini yükselterek seslendi. “Gelin, millet. Gelin ve yardım edin. Yaralanmışlar. Gelin ve yardım edin.”

Erkekler ve kadınlar çabucak toplandı, yaralıların atlarından inmesine yardım ederken duygudaşlıklarını mırıldandılar, adamları arabalarına götürdüler, gerektiği yerde taşıdılar. Wil ve birkaç kişi daha birbirlerinden ayrıldıkları için endişeli görünüyorlardı, ama Perrin değildi. Şiddet Tuatha’anlara en uzak şeydi. Kendi yaşamlarını savunmak için bile olsa kimseye el kaldırmazlardı.

Perrin, attan inmek için Ihvon’un yardımını kabul etmek zorunda kaldı. Aşağı inmek yarasından sarsıcı acılar yayılmasına sebep oldu. “Raen,” dedi nefes nefese. “Burada kalmamalısınız. Bu noktadan yedi buçuk kilometre ötede Trolloclarla savaştık. Halkını Emond Meydanı’na götür. Orada güvende olurlar.”

Raen duraksadı –ve buna şaşırmış göründü–, sonra başını iki yana salladı. “Ben istesem bile insanlar istemez, Perrin. En küçük köye bile yakın durmamaya çalışıyoruz ve yalnızca köylüler kaybettikleri her şey için bizi suçladıkları ya da çocuklarını Yol’u bulmaya ikna etmeye çalıştığımızı düşündükleri için değil. İnsanların bir arada on ev inşa ettiği yerde şiddet potansiyeli vardır. Kırılış’tan bu yana Tuatha’anlar bunu bilir. Güvenlik arabalarımızdadır ve hep hareket halinde olmakta, hep şarkıyı aramaktadır.” Yüzüne yakarı dolu bir ifade yerleşti. “Her yerde şiddet haberi duyuyoruz, Perrin. Yalnızca burada, İki Nehir’de değil. Dünyada bir değişim, bir yıkım hissi var. Kuşkusuz şarkıyı yakında buluruz. Aksi halde, bir daha bulunacağını sanmıyorum.”

“Şarkıyı bulacaksınız,” dedi Perrin sessizce. Belki şiddetten, bir *ta’veren*’in alt edemeyeceği kadar çok tiksiniyorlardı; belki bir *ta’veren* bile Yaprağın Yolu ile savaşamazdı. Bir zamanlar ona da çekici gelmişti. “Gerçekten bulacağınızı umuyorum.”

“Olacak olan olur,” dedi Raen. “Her şey zamanı gelince ölür. Belki şarkı bile.” Ila kolunu rahatlatmak istercesine kocasına doladı, ama gözleri onunki kadar endişeliydi.

“Gelin,” dedi huzursuzluğunu saklamaya çalışarak. “Sizi içeri almalıyız. Erkekler ceketleri tutuşsa bile konuşmaya devam eder.” Faile’e hitaben, “Çok güzelsin, çocuğum,” dedi. “Belki Perrin’e dikkat etmelisin. Onu hep

güzel kızların yanında görüyorum.” Faile Perrin’e düz, düşünceli bir bakış fırlattı, sonra hemen ifadesini silmeye çalıştı.

Perrin, Raen’in arabasına kadar gitmeyi başardı –kırmızı çerçeveli, sarı bir arabaydı, yüksek, kırmızı kenarlı tekerlerinin çubukları kırmızı sarı boyanmıştı, dışarıya kırmızı sarı sandıklar bağlanmıştı ve kampın ortasında, yemek pişirmek için yakılmış bir ateşin yanında duruyordu–, ama arabanın arkasındaki basamaklara tırmanmak için ayağını kaldırdığında dizleri boşandı. Ihvon ve Raen onu içeri taşıdılar; Faile ve Ila peşlerinden seğirttiler. Onu arabanın ön tarafındaki yatağa yatırdılar. Yatağın yanında, sürücü koltuğuna açılan bir kayar kapıya yetecek kadar yer kalmıştı yalnızca.

Gerçekten de küçük bir ev gibiydi, iki yanındaki iki küçük pencerenin açık pembe perdelerine varana kadar. Perrin, tavana bakarak yattı. Tenekeciler burada da bol bol renk kullanmışlardı; tavan gök mavisi boyanmıştı, yüksek dolaplar yeşil sarıydı. Faile Perrin’in kemerini çözdü, Ila dolapların birinde bir şey ararken baltasını ve sadağını aldı. Perrin onların yaptıklarına ilgi duymayı başaramıyordu.

“Herkes hazırlıksız yakalanabilir,” dedi Ihvon. “Bundan ders al, ama kendini fazla üzme. Artur Şahinkanadı bile her savaşı kazanamadı.”

“Artur Şahinkanadı.” Perrin gülmeye çalıştı, ama denemesi inlemeye dönüştü. “Evet,” demeyi başardı. “Artur Şahinkanadı olmadığım kesin, değil mi?”

Ila Muhafız’a –ya da daha doğrusu kılıcına; onu Perrin’in baltasından daha korkunç buluyor gibiydi– kaşlarını çattı ve katlanmış sargılarla yatağa yaklaştı. Perrin’in gömleğini okun üzerinden çekince irkildi. “Bunu çıkarabileceğimi sanmıyorum. Derine saplanmış.”

“Kancalı,” dedi Ihvon sohbet edercesine. “Trolloclar sık sık yay kullanmaz, ama kullandıkları zaman okları kancalıdır.”

“Dışarı,” dedi tombul kadın kararlılıkla, adama dönerek. “Sen de, Raen. Hasta bakmak erkek işi değildir. Neden gidip Moshea arabasının tekerini takmış mı, bakmıyorsunuz?”

“Güzel fikir,” dedi Raen. “Yarın yola çıkmak istiyoruz. Bu son sene zorlu yolculuklar yaptık,” diye sır verdi Perrin’e. “Ta Cairhien’e, sonra geriye, Ghealdan’a, sonra yukarı, Andor’a. Yarın, sanırım.”

Kırmızı kapı onun ve Ihvon’un arkasından kapandığı zaman Ila endişe içinde Faile’e döndü. “Kancalıysa onu hiç çıkaramam, sanırım. Zorunluysa denerim, ama bu tür konularda daha fazla bilgisi olan biri varsa...”

“Emond Meydanı’nda var,” diye temin etti Faile onu. “Ama yarına kadar yerinde bırakmak güvenli mi?”

“Belki benim kesmemden daha güvenli. Acıya karşı içmesi için bir karışım hazırlayabilirim. Enfeksiyona karşı da bir merhem karıştırırım.”

Perrin dik dik iki kadına bakarak, “Hey! Beni hatırlıyor musunuz? Tam buracıktayım. Kafamın üzerinden konuşmayı bırakın,” dedi.

İkisi, bir an ona baktı.

“Kıpırdamamasını sağla,” dedi Ila Faile’e. “Bırak konuşsun, ama hareket etmesine izin verme. Kendine daha fazla zarar verebilir.”

“Ben icabına bakarım,” diye yanıt verdi Faile.

Perrin dişlerini sıktı, ceketi ve gömleği çıkartılırken yardımcı olmak için elinden geleni yaptı, ama işin çoğunu onlar yapmak zorunda kaldı. Kötü dövülmüş demir gibi zayıf hissediyordu, en ufak baskı ile bükülmeye hazırdı. Son kaburgasının üzerinden altı santim çapında bir ok sapı çıkıyor, kuru kanla kaplı, büzülmüş yaranın üzerinde yükseliyordu. Kadınlar, bir sebepten yaraya bakmasını istemediler ve başını yastığa ittiler, Ila taş bir havanda –sade, pürüzsüz, gri taştı. Tenekeci kampında gördüğü, parlak renklere sahip olmayan ilk şeydi– merhem hazırlarken Faile yarayı temizledi. Merhemi okun çevresine sürdüler ve yerinde kalması için sardılar.

“Raen ve ben bu gece arabanın altında uyuruz,” dedi Tuatha’an kadın sonunda, ellerini silerek. Sargıların arasından çıkan ok parçasına bakarak başını iki yana salladı. “Bir zamanlar sonunda Yaprağın Yolu’nu bulacağını düşünüyordum. Bence nazik bir oğlandı.”

“Yaprağın Yolu herkese uygun değildir,” dedi Faile nazikçe, ama Ila başım iki yana salladı.

“Herkes içindir,” diye yanıt verdi o da nazikçe ve biraz hüzünle, “bir bilseler.”

Sonra arabadan çıktı ve Faile yatağın kenarına oturup katlanmış bir bezle Perrin’in yüzünü silmeye başladı. Delikanlı, her nedense çok terliyordu.

“Beceremedim,” dedi bir süre sonra. “Hayır, bu çok yumuşak. Doğru sözcüğü bilmiyorum.”

“Beceriksizlik değildi,” dedi kız kararlılıkla. “O sırada doğru gelen şeyi yaptın. *Uygundu;* nasıl arkamıza geçtiklerini hayal edemiyorum. Gaul düşmanlarının nerede olduğu konusunda hata yapacak biri değildir. Ihvon

haklıydı, Perrin. Herkes haberi olmadan koşulların değiştiğini görebilir. Herkesi bir arada tuttun. Bizi oradan çıkarttın."

Perrin hızla başını salladı ve yan tarafının daha kötü acımasına sebep oldu. "Bizi Ihvon çıkarttı. Benim yaptığım yirmi yedi kişiyi öldürtmekti," dedi acı acı, kızla yüzleşmek için doğrulup oturmaya çalışarak. "Aralarından bazıları arkadaşımdı, Faile. Ve ben onları öldürttüm."

Faile, ağırlığını onun omuzlarına vererek yatağa ittirdi. Bunu ne kadar kolay yaptığı Perrin'in ne kadar zayıfladığını gösteriyordu. "Bunun için sabah yeterince zaman olacak," dedi kararlılıkla, delikanlının yüzüne bakarak, "seni atına bindirdiğimiz zaman. Bizi Ihvon *çıkartmadı;* sen ve kendisi dışında herhangi birinin kurtulmasına aldırdığından emin değilim. Sen olmasan o adamlar her yöne dağılırlardı ve sonra hepimiz avlanırdık. Ihvon için, bir yabancı için toplanmazlardı. Arkadaşlarına gelince..." İçini çekerek oturdu. "Perrin, babamın bir deyişi vardır. Bir generalin yaşayanlarla ilgilenebileceğini ya da ölüler için ağlayabileceğini, ama aynı anda ikisini birden yapamayacağını söyler."

"Ben general değilim, Faile. Ben adalet bulmak ya da belki intikam almak için başka insanları kullanabileceğini sanan aptal bir demirciyim. Bunu hâlâ istiyorum, ama artık başkalarını kullanmak istemiyorum."

"Amaçların yeterince saf olmadığı için Trollocların çekip gideceğini mi sanıyorsun?" Kızın sesindeki hararet, Perrin'in başını kaldırmasına sebep oldu, ama kız onu neredeyse kabaca yastığa itti. "Onlar daha mı az rezil? Onlarla savaşmak için daha saf bir sebebe ihtiyacın var mı? Babamın söylediği bir başka şey. Bir generalin işleyebileceği en kötü günah, beceriksizlikten, kaybetmekten, her şeyden daha da kötüsü, ona güvenen insanları terk etmektir."

Kapı çalındı ve kırmızı yeşil çizgili ceket giymiş ince, yakışıklı, genç bir Tenekeci başını uzattı. Faile'e bembeyaz dişlerle, cazibe saçarak bir gülümseme çaktı, sonra Perrin'e baktı. "Büyükbabam senin geldiğini söyledi. Egwene'in buradan geldiğini söylediğini düşünüyordum zaten." Aniden, onaylamazca kaşlarını çattı. "Gözlerin. Elyas'ın yolunu izlediğini ve kurtlarla koştuğunu görüyorum. Senin Yaprağın Yolu'nu asla bulamayacağından emindim zaten."

Perrin onu tanıyordu; Aram, Raen ve Ila'nın torunu. Ondan hoşlanmıyordu; Wil gibi gülümsüyordu. "Git, Aram. Yorgunum."

"Egwene yanınızda mı?"

“Egwene artık Aes Sedai oldu, Aram,” diye hırladı Perrin: “Onu dansa kaldıracak olsan Tek Güç’le yüreğini söker. Git!”

Aram gözlerini kırpıştırdı ve telaşla kapıyı kapattı. Bunu, kendisi dışarıdayken yapmıştı.

Perrin başını yastığa bıraktı. “Çok fazla gülümsüyor,” diye mırıldandı. “Çok fazla gülümseyen adamlara dayanamıyorum.” Faile, boğulur gibi bir ses çıkardı ve Perrin kuşkuyla ona baktı. Kız alt dudağını ısırıyordu.

“Boğazıma bir şey takıldı,” dedi boğuk bir sesle, telaşla ayağa kalkarak. Yatağın ayakucunda, Ila’nın merhem hazırladığı geniş rafa gitti ve sırtını ona vererek yeşil kırmızı sürahiden mavi sarı bir kupaya su doldurdu. “Sen de içecek bir şey ister misin? Ila acıya karşı bu tozu bıraktı. Uyumana yardım eder.”

“Ben toz falan istemiyorum,” dedi Perrin. “Faile, senin baban kim?”

Kızın sırtı katılaştı. Bir an sonra kupayı iki eliyle tutarak döndü. Gözlerinde okunmaz bir bakış vardı. Bir an daha geçti, sonra, “Babam Bashere Evi’nden Davram’dır, Bashere, Tyr ve Sidona Lordu, Afetsınırı Koruyucusu, Anayurdun Savunucusu, Saldaea Kraliçesi Tenobia’nın Mareşal Generali. Ve amcası.”

“Işık! Ya kereste ve kürk tüccarı olması? Onun buz biberleri işi yaptığını da hatırlıyorum.”

“Yalan değildi,” dedi kız keskin bir sesle, sonra zayıfça ekledi: “Yalnız... gerçeğin tamamı da değildi. Babamın arazileri kereste, iyi yün, buz biberleri, kürk ve daha pek çok şey üretir. Ve kâhyaları onları satar, yani onların ticaretini yapar. Bir açıdan.”

“Neden bana söylemedin? Bir şeyler saklıyorsun. Yalan söylüyorsun. Sen bir leydisin!” Ona suçlarcasına kaşlarını çattı. Bunu beklememişti. Babası küçük bir tüccar, eski bir asker olabilirdi, ama bu değil. “Işık, Boru Avcısı olarak ortalarda dolanarak ne yapıyorsun? Bana Bashere Lordu falan filanın seni macera bulman için gönderdiğini söylemeye kalkma.”

Kız kupayı bırakmadan gelip yanına oturdu. Her nedense, yüzünde kararlı bir ifade vardı. “İki ağabeyim Trolloclarla savaşırken öldü Perrin ve biri de avlanırken atından düşerek öldü. Sonuçta en büyük kardeş ben oldum ve bu muhasebe kayıtlarını, ticareti öğrenmem gerektiği anlamına geliyordu. Kardeşlerim askerlik öğrenirken, maceralara hazırlanırken benim mülkleri idare etmeyi öğrenmem gerekti! En büyüğün görevi budur. Görev! Sıkıcı, kuru ve donuk. Kâğıtlara ve muhasebecilere gömülmek.

“Babam Maedin’i yanında Sınırboyları’na götürdüğünde –benden iki yaş küçüktür– artık dayanamadım. Saldaea’da kızlara kılıç, savaş öğretilmez, ama babam ona hizmet etmiş eski bir askeri bana uşak olarak vermişti ve Eran bana hançer kullanmayı, ellerimle savaşmayı öğretmekten memnun oldu. Onu eğlendiriyordu sanırım. Her durumda, babam Maedin’i yanında götürdükten sonra Büyük Boru Avı çağrısı haberi geldi, bu yüzden ben de... evden ayrıldım. Anneme durumu açıklayan bir mektup bıraktım ve... ayrıldım. Ve Illian’daki Avcı yeminine yetiştim...” Bezi alarak Perrin’in yüzündeki teri sildi. “Yapabiliyorsan, gerçekten uyumalısın.”

“Herhalde sana Leydi Bashere falan demek gerek, değil mi?” dedi Perrin. “Nasıl oldu da sıradan bir demirciden hoşlanmaya başladın?”

“Doğru sözcük ‘aşk’, Perrin Aybara.” Kızın sesindeki kararlılık bezin yüzündeki yumuşak dokunuşlarına zıttı. “Ve bence sen sıradan bir demirci değilsin.” Bez durdu. “Perrin, o adam kurtlarla koşmak derken neyi kastediyordu? Raen de bu Elyas’tan bahsetmişti.”

Perrin bir an nefes alamadan dondu, kaldı. Ama ondan sır sakladığı için kızı paylamıştı. Telaşla ve öfkeyle davranmanın sonucu işte buydu. Çekicini telaş içinde sallarsan, genelde kendi parmağına vurursun. Yavaşça nefes verdi ve ona anlattı. Elyas Machera ile tanışmasını, kurtlarla konuşabildiğini öğrenmesini. Gözlerinin renk değiştirmesini ve keskinleşmesini, işitme ve koku alma duyularının bir kurdunki gibi olmasını. Kurt düşlerini. İnsanlığını unutursa başına neler geleceğini. “Çok kolay. Bazen, özellikle de düşte kurt değil insan olduğumu unutuyorum. O zamanlardan birinde, yeterince çabuk hatırlamazsam, insanlığıma tutunamam ve kurt *olurum.* En azından kafamın içinde. Bir tür, yarı yanlış kurt imgesi. *Benden* hiçbir şey kalmaz.” Kızın irkilmesini, geri çekilmesini bekleyerek sustu.

“Kulakların o kadar keskinse,” dedi kız sakin sakin, “yakınındayken söylediklerime dikkat etmem gerekecek.”

Perrin kızın okşayan elini yakaladı. “Söylediklerimi duydun mu sen? Baban ve annen ne düşünecek, Faile? Yarı kurt bir demirci. Sen bir leydisin! Işık!”

“Her sözcüğü duydum. Babam onaylar. Hep kanımızın fazla yumuşadığını söylerdi; eski zamanlardaki gibi değilmiş. Beni korkunç ölçüde yumuşak bulduğunu biliyorum.” Ona bir kurt kadar vahşice gülümsedi. “Elbette, annem hep kılıcının tek darbesiyle Trollocları ikiye bölen bir kralla evlenmemi istedi. Sanırım baltan iş görür, ama ona kurtların

kralı olduğunu söyler misin? Kimsenin o taht üzerinde hak iddia edeceğini sanmam. Aslında, bence annem için Trollocları ikiye bölmek yeterli olur, ama diğer unvanı da seveceğini düşünüyorum."

"Işık!" dedi Perrin boğuk sesle. Kız ciddi gibiydi. Hayır, ciddiydi. *Yarı* ciddi olsa bile, Perrin kızın anne babasıyla karşılaşmaktansa Trolloclarla karşılaşmayı tercih etmeyeceğinden emin değildi.

"Al," dedi Faile, kupayı dudaklarına götürerek. "Boğazın kurumuş olmalı."

Perrin yudumladı ve acı bir ifadeyle tükürdü. Kız suya Ila'nın tozundan karıştırmıştı! Durmaya çalıştı, ama kız ağzını doldurdu; ya yutacaktı ya da boğulacaktı. O kupayı ittirmeyi başardığında kız yarısını ağzına boşaltmıştı. İlaçların tadı neden bu kadar kötüydü? Kadınların bilinçli olarak öyle yaptığından kuşkulanıyordu. Kendi aldıkları ilaçların hiç de o kadar acı olmadığına bahse girerdi. "Sana ondan istemediğimi söylemiştim. Öyyyk!"

"Öyle mi? Duymamışım. Ama istesen de istemesen de, uykuya ihtiyacın var." Delikanlının kıvırcık saçlarını okşadı. "Uyu, Perrin'im."

Perrin ona kesinlikle söylediğini ve onun da duyduğunu anlatmaya çalıştı, ama sözcükler diline dolandı. Gözleri kapanıyordu. Aslında, onları açık tutamıyordu. İşittiği son şey kızın yumuşak mırıltıları oldu.

"Uyu, kurt kralım benim. Uyu."

42
Eksik Yaprak

Perrin, parlak güneş ışığı altında, Tuatha'an arabalarının yakınında, yalnız başına durdu. Yan tarafında ok yoktu, acı yoktu. Arabaların arasında, üçayaklardan asılı tencerelerin altında yakılmaya hazır odunlar yığılmıştı ve çamaşır iplerinden giysiler sarkıyordu; insanlar ve atlar yoktu. Üzerinde ceket ya da gömlek yoktu, ama kollarını çıplak bırakan uzun, deri bir demirci yeleği giymişti. Herhangi bir düş olabilirdi, yalnız düşte olduğunun farkındaydı. Ve kurt düşünün hissini, gerçekliğini ve katılığını biliyordu, çizmelerinin çevresindeki uzun otlardan kıvırcık saçlarını dalgalandıran batı rüzgârına, dağınık dişbudaklara ve baldıranlara kadar. Ama Tenekecilerin renkli arabaları gerçek gelmiyordu; onlarda bir maddesizlik havası vardı, her an ışıldayarak yok olacaklarmış gibi. Tenekeciler bir yerde asla fazla uzun kalmazlardı. Onları hiçbir toprak tutamazdı.

Toprağın kendisini ne kadar tuttuğunu merak ederek elini baltasına götürdü... ve şaşkınlık içinde bakışlarını indirdi. Kemerindeki halkada baltası değil ağır bir demirci çekici asılıydı. Kaşlarını çattı; bir zamanlar bunu tercih edebilirdi, hatta tercih ettiğini düşünmüştü, ama kuşkusuz artık değil. Balta. Baltayı seçmişti. Çekicin kafası aniden yarım ay şeklinde bir balta ucu ve kalın bir kazığa dönüştü, soğuk çelikten sağlam silindire döndü, arada kararsız kaldı. Sonunda balta oldu ve Perrin yavaşça nefes verdi. Bu daha önce hiç olmamıştı. Burada, her şeyi kolayca değiştirebilirdi, en azından kendisiyle ilgili olanları. “Ve baltayı istiyorum,” dedi kararlılıkla. “Baltayı.”

Çevresine bakındı. Güneyde bir çiftlik evi ve kaba bir taş duvarla çevrili arpa tarlasında otlayan geyikler görüyordu. Kurt hissi yoktu ve Çekirge'yi çağırmadı. Kurt gelebilirdi de gelmeyebilirdi de, hatta işitmeyebilirdi, ama

Katil orada bir yerde olmalıydı. Baltanın karşısında, kemerini dolu bir sadak çekiştirdi ve elinde geniş uçlu bir ok takılmış uzun sağlam bir yay belirdi. Sol önkolu deri koruyucuyla kaplıydı. O geyikler dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu.

"Kısa sürede uyanmam pek olası değil," diye mırıldandı kendi kendine. Faile'in verdiği ilaç her ne ise, onu hemen uyutmuştu; kızın omzunun üzerinden izlemiş gibi açıkça hatırlıyordu. "Bebekmişim gibi içirdi bana," diye hırladı. *Kadınlar!*

O uzun adımlardan birini attı –çevresindeki arazi bulandı– ve çiftliğin avlusuna girdi. İki üç tavuk, şimdiden vahşileşmiş gibi koşarak dağıldılar. Taş duvarlı koyun ağılı boştu, iki saz damlı ahır sürgülerle kapatılmıştı. Hâlâ pencerelerde duran perdelere rağmen iki katlı çiftlik evi boş görünüyordu. Bu, uyanık dünyanın gerçek yansımasıysa –ve kurt düşü, tuhaf şekilde öyle olurdu– insanlar günler önce gitmiş olmalıydı. Faile haklıydı; uyarıları gitmediği yerlere yayılmıştı.

"Faile," diye mırıldandı şaşkınlıkla. Bir lordun kızı. Hayır, sıradan bir lord değil. Üç kat daha lord, bir general, kraliçenin amcası. "Işık, bu onu kraliçenin kuzeni yapıyor!" Ve basit bir demirciye âşık olmuştu. Kadınlar gerçekten tuhaftı.

Söylentinin ne kadar yayıldığını merak etti ve bir adımda bir buçuk kilometreden fazlasını aşarak, zikzaklar çizerek, geldiği yönde dönerek Deven Yolu'na kalan mesafenin yarısına kadar gitti. Gördüğü çiftliklerin çoğunda aynı boşluk vardı; beşte birinden azı yaşam izi taşıyordu, kapılar açıktı, pencereler kalkmıştı, çamaşır iplerinde çamaşırlar asılıydı, kapıların çevresinde oyuncak bebekler, çemberler ve tahta atlar saçılmıştı. Uyarısına inanmasalar bile, aynı şeyi anlatacak yeterince yanmış çiftlik vardı kuşkusuz, kararmış kütük yığınları, çıplak, ölü parmaklar gibi yükselen isle kararmış bacalar.

Gülümseyen, cam bir yüzü ve çiçek işlemeli elbisesi olan –kadın kızını o ince iğne işlerini yapacak kadar seviyordu– oyuncak bebeği düzeltmek için kaldırdı ve gözlerini kırptı. Aynı bebek taş basamaklarda, aldığı yerde duruyordu. Uzanırken elindeki bebek soldu ve yok oldu.

Şaşkınlığı gökyüzünde beliren siyah çakmalarla kayboldu. Kuzgunlar, yirmi otuz tanesi bir arada Batıormanı'na doğru uçuyordu. Katil'i ilk gördüğü Puslu Dağlar'a doğru. Kuzgunlar küçülüp kara beneklere dönüşüp, gözden kaybolurken o soğukkanlılıkla izledi. Sonra peşlerinden yola koyuldu.

Uzun, hızlı adımlarının her biri yedi buçuk kilometre ediyordu, arazi, bir adımla sonraki arasındaki durak dışında bulanıktı. Sık ağaçlı, kayalık Batıormanı'na girdi, çalı kaplı Kum Tepeleri'ni aştı, bulut şapkalı dağlara, köknar, çam ve meşinyaprak kaplı vadilere, yamaçlara, Çekirge'nin Katil dediği adamı ilk gördüğü vadiye, Tear'dan dönerken çıktığı dağ yamacına vardı.

Yolkapısı orada duruyordu, kapalıydı, *Avendesora* yaprağı değişik yaprak ve sarmaşık oymalarından biri gibi görünüyordu. Yıpranmış, rüzgârla şekillenmiş, dağınık ağaçlar Manetheren'in yanıp yok olduğu, camlaşmış kayaların arasındaki seyrek toprağın üzerinde seyrek büyüyorlardı. Aşağıdaki Manetherendrelle'in sularının üzerinde güneş ışığı göz kamaştırıyordu. Vadiden yükselen hafif bir rüzgâr geyik, tavşan ve tilki kokusu getirdi. Görebildiği kadarıyla hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Tam gidecekken durdu. *Avendesora* yaprağı. *Tek yaprak.* Loial iki yaprağı bu yana yerleştirerek Yolkapısı'nı kilitlemişti. Döndü ve tüyleri diken diken oldu. Yolkapısı açık duruyordu, rüzgârda kıpırdanan, canlı yeşillik yığınlarından oluşan iki kapı açılmış, donuk, gümüşsü yüzeyi sergiliyordu; yansıması üzerinde pırıldadı. *Nasıl?* diye merak etti. *Loial lanet şeyi kilitledi.*

Mesafeyi aştığını fark etmeden, aniden kendini Yolkapısı'nın önünde buldu. İki kapının içindeki yeşillik yığınının içinde üç parçalı yaprak yoktu. O anda uyanık dünyada birinin –ya da bir şeyin– durduğu yerden geçtiğini düşünmek tuhaftı. Donuk yüzeye dokundu ve homurdandı. Bir ayna gibiydi; eli pürüzsüz cam üzerinde kayar gibi içeri kaydı.

Göz ucuyla *Avendesora* yaprağının aniden içerideki yerinde belirdiğini gördü ve Yolkapısı kapanmaya başlayınca geriye sıçradı. Biri –ya da bir şey– dışarı çıkmış ya da içeri girmişti. *Dışarı. Dışarı olmalı.* İki Nehir'e daha fazla Trolloc ve Soluk geldiğinden kuşku duymak istiyordu. Kapılar birleşti, bir kez daha taş oymalar ortaya çıktı.

Tek uyarı, bir izlenme duygusu oldu. Sıçradı –göğsünün biraz önce durduğu yerde siyah bir imgenin aktığını görür gibi oldu; bir ok–, o dünyayı bulandıran sıçramalardan birini yaptı, uzak yamaca indi, yeniden sıçradı, Manetheren vadisinden çıktı, yüksek köknarlardan oluşan bir ağaçlığa indi, yeniden sıçradı. Koşarken öfkeyle düşündü, vadiyi aklında canlandırdı, o kısa ok görüntüsünü hatırladı. *O* yönden gelmişti, durduğu yere ulaştığı zaman *o* açıyla inmişti, yani geldiği yer...

Son bir sıçrayış onu Manetheren'in mezarının üzerinde bir yamaca geri götürdü. Seyrek, rüzgârla eğilmiş çamların arasında, yayını çekmeye hazırlanarak çöktü. Ok aşağıdan, güdük ağaçların ve kayaların arasından atılmıştı. Katil orada bir yerde olmalıydı. Aşağıda olmalıydı...

Perrin düşünmeden sıçradı, dağlar gri, kahverengi ve yeşil bir bulanıklığa dönüştü.

"Neredeyse," diye hırladı. Neredeyse Batıormanı'ndaki hatasını tekrarlayacaktı, düşmanın onun dilediği yerde bekleyeceğini düşünecekti.

Bu sefer elinden geldiğince hızlı koştu, görülmediğini umarak üç hızlı adımda Kum Tepeleri'nin kıyısına ulaştı. Bu sefer geniş bir çember çizerek aynı dağ yamacına, daha yükseğe çıktı. Burası havasız ve soğuktu, var olan birkaç ağaç, aralarında elli adımdan fazla mesafe olan kalın gövdeli çalılar gibiydi. Burada, yukarıda bir adam ok atılan yeri gizlice incelemeye gelen bir başka adamı izlemek üzere bekleyebilirdi.

Ve işte avı oradaydı, yüz adım aşağıda, siyah saçlı, siyah ceketli, uzun boylu bir adam masa büyüklüğünde granit kayalığın kenarında çökmüş, kendi yarı gerilmiş yayı elinde, hevesle ve sabırla yamacın aşağısını izliyordu. Perrin ilk defa adamı tam olarak görebilmişti; yüz adım, gözleri için önemsiz bir mesafeydi. Bu Katil'in yüksek yakalı ceketi Sınırboyları kesimine sahipti ve yüzü Lan'inkine öyle benziyordu ki Muhafız'ın kardeşi olabilirdi. Ama Lan'in kardeşi yoktu –canlı akrabası yoktu, Perrin bu kadarını biliyordu– ve olsa bile, burada olmazlardı. Ama bir Sınırboylu. Belki Shienarlı, ama saçı uzundu, tepede bir tutam dışında tamamen tıraşlanmış değildi ve Lan'inki gibi örülmüş deri bir sicimle arkada tutuluyordu. Malkierli olamazdı; son yaşayan Malkierli Lan'di.

Adam her nereden gelmişse, Perrin yayını germekte sakınca görmedi, geniş ok ucunu Katil'in sırtına doğrulttu. Adam pusu kurarak onu öldürmeye çalışmıştı. Yamaç aşağı atış yapmak zor olabilirdi.

Belki çok oyalanmıştı, belki de adam soğuk bakışlarını hissetmişti; ama aniden Katil'in görüntüsü bulandı, doğuya doğru kayıp gitti.

Perrin bir küfür savurarak üç adımda Kum Tepeleri'ne, üç adımda da Batıormanı'na vardı. Katil, meşelerin, meşinyaprakların ve çalıların arasında kayboldu.

Perrin durup dinledi. Sessizlik. Sincaplar ve kuşlar susmuştu. Derin derin nefes aldı. Kısa süre önce küçük bir geyik sürüsü buradan geçmişti. Bir de hafif bir koku vardı, insan, ama insan olamayacak kadar soğuk, fazla duygusuz, zihnini bir aşinalıkla gıdıklayan bir koku. Katil yakınlardaydı.

Hava orman kadar kıpırtısızdı; kokunun nereden geldiğini söyleyecek esinti yoktu.

“Güzel numara, Altıngöz, Yolkapısı’nı kilitlemek.”

Perrin gerildi, kulakları dikildi. Sesin sık çalılıkların neresinden geldiğini anlamanın yolu yoktu. Tek bir yaprak kıpırdamıyordu.

“Oradaki Yol’dan çıkmaya çalışırken kaç Gölgemalının öldüğünü bilsen neşen yerine gelirdi. *Machin Shin* o kapıda kendine ziyafet çekti, Altıngöz. Ama yeterince iyi bir numara değildi. Gördün: kapı artık açık.”

Orada, sağda. Perrin burada avlanırken yaptığı gibi, ağaçların arasında elinden geldiğince sessizce kaydı.

“Başlangıçta yalnızca birkaç yüz taneydi, Altıngöz. O aptal Beyazpelerinleri huzursuz edecek ve kaçağın ölmesini sağlayacak kadar.” Katil’in sesi öfke doldu. “O adamın Beyaz Kule’den daha fazla şansı yoksa Gölge yok etsin beni.” Aniden güldü. “Ama sen, Altıngöz. Varlığın sürpriz oldu. Kafanı kargıya geçirilmiş halde görmek isteyenler var. Şimdi, seni koparıp atmak için senin kıymetli İki Nehir’in bir uçtan diğerine kasıp kavrulacak. Buna ne dersin, Altıngöz?”

Perrin büyük bir meşenin boğum boğum gövdesinin yanında dondu. Adam neden bu kadar çok konuşuyordu? Neden konuşuyordu? *Beni kendisine çekiyor.*

Sırtını meşenin kalın dalına dayayarak ormanı inceledi. Hareket yok. Katil yaklaşmasını *istiyordu.* Kuşkusuz pusuya çekmek için. Ve Perrin adamı bulup gırtlağını parçalamak istiyordu. Ama ölen kolaylıkla kendisi olabilirdi ve bu olursa, kimse Yolkapısı’nın açık olduğunu öğrenemezdi ve yüzlerce, belki binlerce Trolloc gelirdi. Katil’in oyununa gelmeyecekti.

Neşesiz bir kahkahayla, kendi kendine uyanmasını söyleyerek kurt düşünden çıktı ve...

...Tenekeci kemanları kamp ateşlerinin çevresinde vahşi, hararetli bir ezgi çalarken Faile kollarını boynuna doladı ve küçük, beyaz dişleriyle sakalını dişledi. *Ila’nın tozu. Uyanamıyorum!* Bunun bir düş olduğu farkındalığı soldu. Kahkaha atarak Faile’i kollarına aldı ve otların yumuşak olduğu gölgelere taşıdı.

Uyanmak, yan tarafını dolduran donuk acıyla sarılı yavaş bir süreçti. Küçük pencerelerden içeri gün ışığı süzülüyordu. Parlak ışık. Sabah. Doğrulup oturmaya çalıştı ve inleyerek yatağa düştü.

Faile alçak bir tabureden fırladı; kara gözlerine bakılırsa uyumamıştı. “Kıpırdamadan yat,” dedi. “Uykunda yeterince kıvrandın zaten. Yuvarlanıp o şeyi daha da derine saplamaman için nöbet tutma işini, uyandığın zaman tamamlayasın diye yapmadım.” Ihvon eşiğe yaslanmış, kara bir kılıç gibi duruyordu.

“Doğrulmama yardım et,” dedi Perrin. Konuşmak canını acıtıyordu, ama nefes almak da öyle ve konuşmak zorundaydı. “Dağlara gitmem gerek. Yol Kapısı’na.”

Kız kaşlarını çatarak elini alnına koydu, “Ateş yok,” diye mırıldandı. Sonra daha kuvvetle, “Aes Sedailerden biri sana Şifa verebilsin diye Emond Meydanı’na gidiyorsun. Karnına bir ok saplanmışken dağlara gidip kendini öldürmene izin vermeyeceğim. Beni duydun mu? Dağlar ya da Yolkapıları hakkında tek kelime daha duyarsam Ila’ya seni yine uyutacak bir şey karıştırtırım ve sonra sedye üzerinde yolculuk yaparsın. Zaten sedyede gitmen gerektiğini düşünüyorum.”

“Trolloclar, Faile! Yolkapısı açıldı! Onları durdurmak zorundayım!”

Kız başını sallamadan önce duraksamadı: “Bu durumda hiçbir şey yapamazsın. Senin gideceğin yer Emond Meydanı.”

“Ama!..”

“Bana ama deme, Perrin Aybara. Tek kelime daha istemiyorum.”

Perrin dişlerini gıcırdattı. En kötüsü de kızın haklı olmasıydı. Tek başına yataktan kalkamıyorsa, Manetheren’e kadar eyerde nasıl kalacaktı? “Emond Meydanı,” dedi nazikçe, ama kız yine de burnunu çekti ve “domuz kafalı” gibi bir şeyler mırıldandı. Ne istiyordu ki? *Lanet derecede nazik konuştum, kavrulası inatçı kız!*

“Demek daha fazla Trolloc olacak,” dedi Ihvon düşünceler içinde. Perrin’e nereden bildiğini sormadı. Sonra Trollocları aklından çıkartırmış gibi kafasını iki yana salladı. “Diğerlerine uyandığını söyleyeceğim.” Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

“Tehlikeyi gören tek kişi ben miyim?” diye mırıldandı Perrin.

“Ben karnına saplanmış bir ok görüyorum,” dedi Faile kararlılıkla.

Hatırlatmayla sancı başladı; Perrin inlemesini bastırdı. Ve kız tatmin içinde başını salladı. Tatmin içinde!

Perrin hemen kalkıp yola çıkmak istiyordu; ne kadar çabuk Şifa görürse, Yolkapısı’nı o kadar çabuk kapatabilirdi. Bu sefer kalıcı olarak. Faile ona kahvaltısını yedirmekte ısrar etti: dişsiz bir bebeğe uygun, sebze püreli yoğun et suyu; her seferinde bir kaşık ve arada bir durup çenesini silerek.

Yemeğini kendi kendine yemesine izin vermiyordu ve ne zaman itiraz etse ya da daha çabuk yedirmesini istese, sözcükleri bir kaşık dolusu mama ile ağzına tıkıyordu. Kendi yüzünü temizlemesine bile izin vermiyordu. Kız saçlarını fırçalamaya, sakalını taramaya koyulduğunda Perrin vakur bir sessizliğe gömülmüştü.

“Surat asarken çok sevimli oluyorsun,” dedi kız. Ve burnunu çimdikledi!

Bu sabah yeşil bluz ve mavi etek giymiş olan Ila Perrin’in temizlenip onarılmış ceketi ve gömleğiyle arabaya girdi. Perrin sinir içinde, iki kadının giysilerini giydirmesine izin verdi. Giysilerini giymek için *doğrulup oturmasına* yardım etmelerine izin vermek zorunda kaldı, ceketinin düğmeleri açık, gömleği dışarıda kaldı, ama uçlarını ok ucunun çevresinde topladılar.

“Teşekkür ederim, Ila,” dedi Perrin düzgün yamaları elleyerek. “Güzel iğne işi.”

“Öyle,” diye onayladı kadın. “Faile dikiş konusunda epey yetenekli.”

Faile kızardı ve Perrin kızın kendisine kendi giysilerini onarması gerektiğini nasıl hararetle söylediğini hatırlayarak sırıttı. Ama kızın gözündeki parıltıya bakarak dilini tuttu. Bazen sessizlik en akıllıca yoldu. “Teşekkür ederim, Faile,” dedi ciddiyetle. Kız daha da kızardı.

Perrin’i ayağa kaldırdıkları zaman kapıya rahatlıkla yürüdü, ama tahta basamakları inerken iki kadının ona destek olması gerekti. En azından atlar eyerlenmişti ve bütün İki Nehirliler toplanmış, yaylar omuzlarına asılmıştı. Temiz yüzleri, temiz giysileri ile. Görünürde yalnızca birkaç sargı vardı.

Tuatha’anlarla geçirilen bir gecenin neşelerini de yerine getirdiği açıktı, hâlâ yüz adım yürüyemeyecek kadar zayıf görünenlerde bile. Dün yüzlerinden okunan bitkinlik şimdi yalnızca bir gölgeydi. Wil’in iki kolunda birer güzel, iri gözlü Tenekeci kızı vardı elbette ve burnu ve kafasına sarılmış, saçlarını fırça gibi diken sargıyla Ban Lewin utangaç bir şekilde gülümseyerek bir başkasının elini tutuyordu. Diğerlerinin çoğunun elinde ağır sebze yahnisi ve kaşıklar vardı, yemeklerini yiyorlardı.

“Bu güzel, Perrin,” dedi Dannil, boş tasını bir Tenekeci kadına uzatarak. Kadın fasulye sırığı gibi sıska delikanlıya daha fazla isteyip istemediğini sorar gibi işaret etti ve Dannil başını iki yana salladı, ama, “Buna hiç doymam herhalde, ya sen?” dedi.

“Benim karnım doydu,” dedi Perrin ekşi ekşi. Sebze püresi ve et suyu.

“Dün gece Tenekeci kızlar dans etti,” dedi Dannil’in kuzeni Tell, iri iri açılmış gözlerle. “Bütün bekâr kadınlar ve evlilerin bazıları. Görmeliydin, Perrin.”

“Daha önce de Tenekeci kadınların dansını gördüm, Tell.”

Anlaşılan onları izlerken hissettiklerini sesinden uzak tutamamıştı, çünkü Faile soğuk bir şekilde konuştu, “Tiganzayı gördün, değil mi? Bir gün, iyi bir çocuk olursan senin için sa’sara dansı yaparım ve gerçek dansın ne olduğunu gösteririm.” Ila ismi tanıyarak inledi ve Faile daha da kızardı.

Perrin dudaklarını büzdü. Eğer bu sa’sara insanın kalbini Tenekeci kadınların sallantılı, kalça kıvırtmalı dansından –tiganza mıydı?– daha fena çarptırıyorsa, Faile’in dans etmesini gerçekten görmek isterdi. Kıza bakmamaya özen gösterdi.

Raen geldi. Aynı parlak yeşil ceketi giymişti, ama pantolonu Perrin’in gördüğü bütün kırmızılardan daha kırmızıydı. Birleşim başını ağrıtıyordu. “İki kez ateşlerimizi ziyaret ettin Perrin ve ikinci kez veda ziyafeti verilmeden gidiyorsun. Telafi edebilmemiz için fazla zaman geçmeden yine gelmelisin.”

Perrin Faile ve Ila’yı ittirerek –en azından kendi başına ayakta durabiliyordu– elini zayıf adamın omzuna koydu. “Bizimle gelin, Raen. Emond Meydanı’nda kimse size zarar vermez. En kötü durumda, orada Trolloclara karşı güvende olursunuz.”

Raen duraksadı, sonra silkelenerek kendi kendine mırıldandı, “Nasıl böyle bir şey düşünmemi sağlayabiliyorsun, anlamıyorum.” Dönerek yüksek sesle konuştu. “Millet, Perrin Trolloclara karşı güvende olmamız için onunla köyüne gitmemizi istiyor. Kim gitmek ister?” Şaşırmış yüzler ona baktı. Fikir bile ödlerini patlatmış gibi kadınların bazıları çocuklarını yakına topladı ve çocuklar onların eteklerinin arasına saklandı. “Gördün mü, Perrin?” dedi Raen. “Bizim için güvenlik hareket halinde olmaktadır, köylerde değil. Seni temin ederim, bir yerde art arda iki gece geçirmiyoruz ve bir kez daha durmadan önce bütün gün yolculuk ediyoruz.”

“Bu yeterli olmayabilir, Raen.”

Mehdi omuzlarını silkti. “Endişen içimi ısıtıyor, ama Işık dilerse güvende oluruz.”

“Yaprağın Yolu yalnızca şiddete başvurmamak değildir,” dedi Ila, “aynı zamanda geleni de kabul etmektir. Yaprak, zamanı geldiğinde şikâyet etmeden düşer. Yaşadığımız sürece Işık bizi güvende tutacaktır.”

Perrin onlarla tartışmak istiyordu, ama yüzlerindeki sıcaklığın ve merhametin arkasında taş gibi bir kararlılık vardı. Bain ve Chiad'a –ve Gaul'a!– elbise giydirip mızraklarından vazgeçmeye ikna edebileceğini, ama bu insanları bir santim kıpırdatmayı başaramayacağını düşündü.

Raen Perrin'in elini sıktı ve bundan sonra Tenekeci kadınlar İki Nehirlileri ve Ihvon'u kucaklamaya, Tenekeci erkekler el sıkmaya başladı. Hepsi gülüyor, veda ediyor, herkese güvenli bir yolculuk diliyor, bir daha geleceklerini umduklarını söylüyordu. Hemen hemen bütün erkekler. Aram bir kenarda durmuş, ellerini ceketinin cebine sokmuş, kendi kendine kaş çatıyordu. Perrin onu son gördüğünde ekşi bir mizacı var gibiydi, bir Tenekeci için tuhaf.

Erkekler Faile'in elini sıkmakla yetinmediler, onu kucakladılar da. Tenekeci delikanlılardan bazıları aşırı heveslendiği zaman Perrin yüzünü ifadesiz tuttu, yalnızca dişlerini birazcık gıcırdattı; gülümsemeyi başardı. Ila'dan daha genç hiçbir kadın ona sarılmadı. Bir şekilde. Faile sıska, parlak renklere bürünmüş bir Tenekeci kollarını ona dolarken bir mastif gibi Perrin'e göz kulak olmayı başarıyordu. Saçlarında gri olmayan kadınlar kızın yüzüne bir bakış fırlatıyor, sonra başkasını seçiyorlardı. Bu arada Wil kamptaki her kadını öpüyordu. Ban ve burnu da öyle. Ihvon bile keyfini çıkarıyordu. O adamlardan biri kaburgasını kırsa Faile hak etmiş olacaktı.

Sonunda Raen ve Ila dışında bütün Tenekeciler geriledi ve İki Nehirlilerin çevresinde bir boşluk oluştu. Zayıf, gri saçlı adam resmiyetle ellerini göğsüne götürerek eğildi. "Barış içinde geldiniz. Barış içinde gidin. Ateşlerimizin başı size her zaman açık. Yaprağın Yolu barıştır."

"Barış hep üzerinizde olsun," diye yanıt verdi Perrin. *Işık aşkına, öyle olsun.* "Ben şarkıyı bulacağım ya da bir başkası şarkıyı bulacak, ama şarkı bu sene ya da gelecek yıllarda söylenecek." Bir şarkı olup olmadığını ya da Tuatha'anların sonsuz yolculuklarına başka bir şey aramak için mi çıktıklarını merak etti. Elyas hangi şarkıyı aradıklarını bilmediklerini söylemişti, ama buldukları zaman anlayacaklardı. *Bırak en azından güvenlik bulsunlar. En azından bunu bulsunlar.* "Bir zamanlar olduğu gibi olacak, dünya yok olmadan."

"Dünya sona ermeden," diye karşılık verdi Tuatha'an ciddi bir mırıltıyla. "Dünya ve zaman yok olmadan."

Son kucaklaşmalar ve el sıkışmalar sırasında Ihvon ve Faile Perrin'in Çevik'e binmesine yardım etti. Wil birkaç öpücük daha aldı. Ve Ban. Ban!

Ve burnu! Diğerleri, kötü yaralanmış olanlar atlarına bindirildi. Tenekeciler eski komşularını uzun bir yolculuğa uğurlarmış gibi el sallamaya başladılar.

Raen gelip Perrin'in elini sıktı. "Bir daha düşünmez misin?" diye sordu Perrin. "Bir zamanlar, dünyaya kötülüğün salıverildiğini söylediğini hatırlıyorum. Şimdi daha da kötü Raen ve burada."

"Barış üzerinde olsun, Perrin," diye karşılık verdi Raen gülümseyerek.

"Senin de," dedi Perrin hüzünle.

Aieller Tenekeci kampından kuzeye, bir buçuk kilometre uzaklaşana kadar ortaya çıkmadılar. Bain ve Chiad her zamanki yerlerini almadan önce Faile'e baktılar. Perrin, Tuatha'anlar arasında ona ne olacağını düşündüklerinden emin değildi.

Gaul rahat adımlarla Çevik'in yanına geldi. Adamların yarısı yürürken topluluk fazla hızlı ilerleyemiyordu. Aiel her zamanki gibi Ihvon'a sorgulayan gözlerle baktı, sonra Perrin'e döndü. "Yaran iyi mi?"

Yarası çok acıyordu; atın attığı her adım ok başını sarsıyordu. "İyi hissediyorum," dedi dişlerini sıkmadan. "Belki bu gece Emond Meydanı'nda dans ederim. Ya sen? Kızların Öpücüğü oynarken hoş bir gece geçirdin mi?" Gaul sendeledi, neredeyse yüzüstü düşecekti. "Sorun ne?"

"Bu oyundan kim bahsetti?" dedi Aiel sessizce, dümdüz ileri bakarak.

"Chiad. Neden?"

"Chiad," diye mırıldandı Gaul. "Kadın Goshien. Goshien! Onu *gai'shain* olarak Sıcak Kaynaklar'a götürmeliyim." Sözleri öfke doluydu, ama tuhaftır, ses tonu değil. "Chiad."

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Bir Myrddraal bir kadın kadar kurnaz değildir," dedi Gaul düz bir sesle, "ve bir Trolloc daha onurlu bir şekilde savaşır." Bir an sonra alçak sesle, şiddetle ekledi. "Ve bir keçide daha fazla akıl vardır." Hızlanarak öndeki iki Mızrağın Kızı'na katılmak için koştu. Perrin'in görebildiği kadarıyla onlarla konuşmadı, yanlarında yürümekle yetindi.

"Bunu anladın mı?" diye sordu Perrin Ihvon'a. Muhafız başını salladı.

Faile burnunu çekti. "Onları rahatsız etmeyi düşünüyorsa, kızlar serinlemesi için topuklarından bir dala asar onu."

"Sen anladın mı?" diye sordu Perrin. Kız bakmadan, yanıt vermeden yürümeye devam etti ve Perrin anlamadığını düşündü. "Sanırım Raen'in kampını yine bulmam gerekebilir. Tiganzayı görmeyeli uzun zaman oldu. Çok... ilginç."

Kız kendi kendine bir şeyler mırıldandı, ama Perrin yakaladı: “Kendi kendini topuklarından assan da olur!”

Perrin kızın kafasının tepesine bakarak gülümsedi. “Ama zorunlu değil. Sen benim için sa’sara dansı etmeye söz verdin.” Kızın yüzü kıpkırmızı kesildi. “Tiganzaya yakın bir şey mi? Yani, aksi halde bir anlamı yok.”

“Seni kuş beyinli hödük!” diye terslendi kız, dik dik ona bakarak. “Erkekler sa’sara dansı yapan kadınların ayaklarının dibine kalplerini ve servetlerini sermişlerdir. Annem bildiğimden kuşkulansa...” Çok fazla konuşmuş gibi dişleri tıkırdayarak kapandı ve başı hızla öne döndü; saçlarının dibinden elbisesinin boynuna kadar kıpkırmızıydı.

“O zaman dans etmen için sebep yok,” dedi Perrin sessizce. “Benim kalbim ve servetim, ne kadarı varsa, zaten senin ayaklarının dibinde.”

Faile bir adım kaçırdı, sonra yumuşak sesle güldü ve yanağını delikanlının çizmeli baldırına yasladı. “Sen benim için fazla akıllısın,” diye mırıldandı. “Bir gün senin için dans edeceğim ve damarlarındaki kanı kaynatacağım.”

“Bunu zaten yapıyorsun,” dedi Perrin ve kız yine güldü. Kolunu üzenginin altından geçirerek yürürken delikanlının bacağına sarıldı.

Bir süre sonra Faile’i dans ederken hayal etmek bile –Tenekeci dansına bakarak tahmin etmesi gerekirse, bunu bile aşacak bir şey olmalıydı– yan tarafındaki acıyla yarışamaz olmuştu. Çevik’in attığı her adım acı veriyordu. Kendini dik durmaya zorladı. Bu şekilde birazcık daha az acıyor gibiydi. Dahası, Tuatha’anların herkese bahşettiği neşeyi bozmak istemiyordu. Diğer adamlar da eyerlerinde dik oturuyorlardı, dün iki büklüm, eyerlerine yapışarak durabilenler bile. Ve Ban, Dannil ve diğerleri başları dik yürüyorlardı. İlk çöken Perrin olmayacaktı.

Wil “Tarwin Geçidi’nden Eve Dönüş”ü ıslıkla çalmaya başladı ve üç dört kişi de ona katıldı. Bir süre sonra Ban, gür ve berrak bir sesle söylemeye başladı.

“Evim beni bekliyor
ve arkada bıraktığım kız.
Bekleyen onca hazine içinde,
benim bulmak istediğim o.
Gözleri onca neşeli, gülümsemesi onca tatlı,
kolları onca sıcak, bileği onca güzel,
öpücüğü onca sıcak, işte bu bir armağan.

Daha büyük bir hazine varsa da, benim aklıma gelmiyor."

İkinci kıtada başkaları da katıldı, ta ki herkes söylemeye başlayana kadar, hatta Ihvon bile. Ve Faile. Perrin söylemiyordu elbette, sesinin şarkı söylerken üzerine basılmış bir kurbağa gibi çıktığını sık sık duymuştu. Bazıları ezginin temposuyla adım atmaya başladı.

"Ah, ıssız Tarwin Geçidi'ni gördüm ben
ve kuduz Trolloc sürüsünü.
Yarı-insanlar saldırırken durdum
ve ölümün soğuk sınırında gezindim.
Ama güzel bir kız bekliyor beni,
bir dans ve elma ağacının altında bir öpücük için..."

Perrin başını iki yana salladı. Bir gün önce kaçıp saklanmaya hazırdılar. Bugün şarkı söylüyorlardı. Hem de öyle uzun zaman önce olmuş bir savaş hakkında ki, İki Nehir'de bu şarkı dışında hiç anısı kalmamıştı. Belki de artık asker oluyorlardı. Yolkapısı'nı kapatmayı başaramazsa olmak zorunda kalacaklardı zaten.

Çiftlikler sıklaşmaya, daha yakın görünmeye başladı, ta ki sonunda çalı çitler ve alçak, kaba taş duvarlarla çevrili tarlaların arasındaki sert toprak yolda ilerlemeye başlayana kadar. Terk edilmiş çiftlikler. Burada kimse toprağına yapışmamıştı.

Beyaz Nehir'den, Manetherendrelle'den kuzeye, Deven Yolu'na, sonra Emond Meydanı'na uzanan Eski Yol'a ulaştılar ve sonunda otlaklarda koyunlar görmeye başladılar. Bir düzine adamın koyunları bir araya toplanmış gibi büyük sürülerdi ve eskiden bir çoban yeterliyken şimdi on çoban başlarında bekliyordu ve yarısı da yetişkin adamlardı. Yaylarla silahlanmış çobanlar, ne düşüneceklerini bilemeden, ciğerleri patlarcasına şarkı söyleyerek geçmelerini izlediler.

Perrin Emond Meydanı'nı ilk gördüğünde ne düşüneceğini bilemedi, şarkılarının azalıp kesilmesine bakılırsa diğer İki Nehirliler de.

Köyün yakınındaki ağaçlar, çitler ve çalılar gitmişti, temizlenmişti. Bir zamanlar Emond Meydanı'nın batısında, Batıormanı kıyısında evler vardı. Evlerin arasındaki meşeler ve meşinyapraklar duruyordu, ama artık ormanın kenarı beş yüz adım uzaktaydı, uzun bir yay atışı menzili kadar ve adamlar

orman kıyısını daha da uzağa iterken baltalar çınlıyordu. Yere açıyla saplanmış sıra sıra, bel yüksekliğinde kazıklar evlerin biraz dışında köyü çevreliyordu ve yolun geçtiği yer hariç, sivri uçlardan oluşan daimi bir çit oluşturuyordu. Kazıkların arasında, düzenli aralıklarla adamlar durmuş, nöbet tutuyorlardı. Bazılarının üzerinde eski zırh parçaları, üzerine paslı çelik diskler dikilmiş deri gömlekler, birkaç ezik, eski çelik miğfer vardı. Yabandomuzu mızrakları, tavan aralarından çıkma kancalı kargılar ya da uzun sırıklara bağlanmış çalı kancaları taşıyorlardı. Diğer adamlar ve oğlanlar yaylarla saz damlara tünemişlerdi; Perrin ve diğerlerinin geldiğini görünce ayağa kalktılar ve aşağıdaki insanlara bağırdılar.

Kazıkların arkasındaki yolun yanında tahta ve kalın, bükülmüş halattan bir aletle insan kafasından büyük taşlardan oluşan bir yığın vardı. Yaklaşırlarken Ihvon Perrin'in kaşlarını çattığını fark etti. "Mancınık," dedi Muhafız. "Şimdiye dek altı tane. Tomas ve ben gösterdikten sonra marangozlarınız ne yapacaklarını hemen anladı. Kazıklar Trolloc ya da Beyazpelerin saldırılarını engeller." Sanki yağmur yağacağından bahsediyordu.

"Sana köyün kendini savunmaya hazırlandığını söylemiştim." Faile gururlu bir şekilde konuşuyordu. Sanki kendi köyüydü. "Bu kadar yumuşak topraklar için zorlu bir halk. Saldaealı bile olabilirlerdi. Moiraine hep burada Manetheren kanının güçlü aktığını söylerdi."

Perrin başını iki yana sallamakla yetindi.

Sert toprak sokaklar bir şehir kadar kalabalıktı, evlerin arasındaki boşluklar arabalarla dolmuştu ve açık kapılardan, kepenksiz pencerelerden daha fazla insan görebiliyordu. Kalabalık Ihvon ve Aiellerin önünde açıldı ve fısıltılar sokakta onlara eşlik etti.

"Bu Perrin Altıngöz."

"Perrin Altıngöz."

"Perrin Altıngöz."

Perrin bunu yapmamalarını diliyordu. Bu insanların, bazıları onu tanıyordu. Ne yaptıklarını sanıyorlardı? İşte at suratlı Neysa Ayellin, on yaşındayken, Mat Perrin'i kadının bektaşiüzümlü pastasını çalmaya ikna ettiğinde poposuna vuran kadın. Bir de pembe yanaklı, iri gözlü Cilia Cole vardı, öptüğü ilk kız ve hâlâ hoş bir tombulluğa sahip. Bir de piposu, kel kafası ile, Perrin'e ellerini kullanarak alabalık yakalamayı öğreten Pel Aydaer. Ve uzun boylu, geniş, Alsbet Luhhan'ın bile yanında yumuşak görüneceği Daise Congar. Ve kocası Wil, hep karısının gölgesinde kalan,

sıska adam. Ve hepsi ona bakıyor, uzaktan gelmiş, onun kim olduğunu bilmeyebilecek insanlara fısıldıyorlardı. İhtiyar Cenn Buie küçük bir oğlanı omzuna kaldırıp, Perrin'e işaret ederek hararetli hararetli konuşmaya başladığında Perrin inledi. Hepsi delirmişti.

Köylüler Perrin ve diğerlerinin peşinde, çevresinde toplandı, bir mırıltı dalgası ile ilerleyen bir alaya döndürdü. Tavuklar insanların ayaklarının altında oraya buraya kaçıştılar. Böğüren buzağılar, evlerin arkasındaki ağıllarında ciyaklayan domuzlar insanların gürültüsüyle yarıştılar. Çayır koyun doluydu, siyah beyaz süt inekleri, gri beyaz kaz sürüleriyle birlikte otluyorlardı.

Çayır'ın ortasına yüksek bir direk dikilmiş, tepesinde kırmızı kenarlı beyaz bir sancak tembel tembel dalgalanıyordu. Sancağın üzerinde kırmızı bir kurt kafası vardı. Perrin Faile'e baktı, ama kız başını iki yana salladı. Onun kadar şaşırmıştı.

"Bir simge."

Perrin Verin'in yaklaştığını duymamıştı, ama şimdi alçak, "Aes Sedai," fısıltılarının çevresinde dolandığını duyabiliyordu. Ihvon şaşırmış görünmüyordu. İnsanlar kadına huşu dolu gözlerle bakıyordu.

"İnsanların simgelere ihtiyacı vardır," diye devam etti Verin, elini Çevik'in omzuna koyarak. "Alanna birkaç köylüye Trollocların kurtlardan ne kadar korktuğunu söyleyince, herkes bu sancağın harika bir fikir olduğunu düşünmeye başladı. Sen ne düşünüyorsun, Perrin?" Kadının sesinde bir kuruluk mu vardı? Kara gözleri kuş gibi ona bakıyordu. Bir solucanı izleyen bir kuş gibi mi?

"Acaba Kraliçe Morgase ne düşünürdü," dedi Faile. "Burası Andor'un bir parçası. Kraliçeler, diyarlarında yabancı sancakların kaldırılmasından pek hoşlanmaz."

"Bu, haritadaki çizgilerden başka bir şey değil," dedi Perrin ona. Kıpırdamadan durmak iyiydi; ok başından yayılan zonklama biraz dinmiş gibiydi. "Caemlyn'e gidene kadar Andor'un parçası sayıldığımızı bilmiyordum bile. Burada çok kişinin bildiğinden kuşkuluyum."

"Hükümdarlar haritalara inanma eğilimindedir, Perrin." Faile'in sesindeki kuruluk şüphe götürmezdi. "Ben çocukken, Saldaea'nın beş nesildir vergi tahsildarı görmemiş yerleri vardı. Babam bir süreliğine dikkatini Afet'ten çevirebildiği zaman, Tenobia kraliçelerinin kim olduğunu öğrenmelerini sağladı."

“Burası İki Nehir,” dedi sırıtarak, “Saldaea değil.” Saldaea halkı da oldukça sert gibiydi. Verin’e dönerken sırıtışı kaş çatmaya dönüştü. “Sizin... kim olduğunuzu... sakladığınızı sanıyordum.” Hangisinin daha rahatsız edici olduğuna karar veremiyordu; Aes Sedailerin orada gizlice bulunması mı, yoksa Aes Sedailerin orada açık açık bulunması mı?

Aes Sedai’nin elleri, yan tarafından çıkan kırık ok ucunun iki santim uzağında dolaştı. Yaranın çevresi karıncalandı. “Ah, bu iyi değil,” diye mırıldandı kadın. “Kaburgaya takılmış ve merheme rağmen biraz iltihaplanmış. Bence Alanna’ya ihtiyaç var.” Kadın gözlerini kırpıştırdı ve elini çekti; karıncalanma kayboldu. “Ne? Saklamak mı? Ah. Burada süren olaylarla, saklanmaya devam etmemiz zordu. Sanırım... gidebilirdik. Bunu istemezdin, değil mi?” Yine o keskin, tartan, kuş gibi bakışlar geldi.

Perrin duraksadı, sonunda içini çekti. “Sanırım istemezdim.”

“Ah, bunu duymak güzel,” dedi kadın gülümseyerek.

“Buraya neden geldiniz, Verin?”

Kadın onu işitmemiş gibiydi. Ya da işitmek istemiyor gibiydi. “Şimdi karnındaki bu şeyle ilgilenmemiz gerek. Ve diğer delikanlıların da ilgiye ihtiyacı var. Alanna ve ben en kötülere bakarız, ama...”

Yanındaki adamlar köyde buldukları karşısında Perrin kadar sersemlemişti. Ban sancağa bakarak kafasını kaşıyordu ve birkaçı şaşkın şaşkın çevrelerine bakınıyordu. Çoğu iri gözlerle, huzursuzluk içinde Verin’i izliyordu; “Aes Sedai,” fısıltılarını duydukları açıktı. Perrin de o bakışlardan kaçamadığını fark etti, bir Aes Sedai ile, sıradan bir köylü kadınmış gibi konuşuyordu.

Verin insanların bakışlarına karşılık verdi, sonra aniden, bakmadan elini arkaya uzattı ve izleyiciler arasından on on iki yaşlarında bir kızı yakaladı. Uzun, siyah saçları mavi kurdelelerle toplanmış kız şaşkınlıkla sertleşti. “Daise Congar’ı tanıyor musun, kızım?” dedi Verin. “Eh, onu bul ve burada Hikmet’in bitkilerine ihtiyaç duyan yaralılar olduğunu söyle. Ve koşmasını söyle. O havalarına hiç katlanamadığımı söyle. Anladın mı? Hadi git.”

Perrin kızı tanımıyordu, ama anlaşılan kız Daise’i tanıyordu, çünkü mesajı dinlerken irkilmişti. Ama Verin bir Aes Sedai idi. Kız bir an düşündükten sonra –Daise Congar’a karşı bir Aes Sedai– kalabalığın içine dalıp uzaklaştı.

“Ve Alanna da senin icabına bakacak,” dedi Verin, başını kaldırıp Perrin’e bakarak.

Perrin kadının sözlerinde iki anlam gizliymiş gibi konuşmamış olmasını diledi.

43
Canlılarla İlgilenmek

Verin, Çevik'in gemini tutarak Perrin'i Badeçay Hanı'na götürdü, kalabalık onun geçmesine izin vermek için aralandı, sonra tekrar birleşti. Dannil, Ban ve diğerleri atlı ve yaya olarak takip etti. Aralarına akrabaları karışmıştı artık. Delikanlılar, Emond Meydanı'ndaki değişiklikler karşısında ne kadar şaşırmış olsalar da, aksamalarına rağmen güçlü adımlarla yürüyerek ya da eyerde dik oturarak gururlarını ifade ettiler; Trolloclarla yüzleşmiş eve dönmüşlerdi. Ama kadınlar ellerini oğullarının, yeğenlerinin, torunlarının üzerinde dolaştırıyor, gözyaşlarını bastırıyorlardı ve inlemeleri yumuşak, acılı bir mırıltı yaratıyordu. Gergin bakışlı adamlar endişelerini gururlu gülümsemelerin arkasında saklamaya çalışıyor, delikanlıların omuzlarına şaplak atıyor, yeni uzattıkları sakalları üzerine yorum yapıyorlardı, ama genellikle kucaklaşmalar yaslanılacak omuzlarla sona eriyordu. Sevgililer, hem mutluluk, hem acı paylaşımı içeren öpücükler ve yüksek haykırışlarla kucaklaşıyorlardı. Küçük kız ve erkek kardeşler kararsızca ya ağlamaya başlıyor ya da iri iri açılmış gözlerle herkesin kahraman saydığı ağabeylerine yapışıyordu.

Perrin'in işitmek istemediği, diğer seslerdi.

"Kenley nerede?" Aban Hanım kapkara örgülerinin arasında beyaz tutamlar olan güzel bir kadındı, ama yüzleri tararken ve gözlerin kendisinkinden kaçındığını görürken korku dolu bir kaş çatışıyla bakıyordu. "Kenley'm nerede?"

"Bili!" diye seslendi ihtiyar Hu al'Dai kararsızca. "Bili al'Dai'i gören oldu mu?"

"...Hu!.."

"...Jared!.."

“...Tim!..”

“...Colly!..”

Perrin, hanın önünde o isimlerden kaçmaya çalışırken eyerden düştü, hatta onu yakalayan elleri bile görmedi. “Beni içeri götürün!” dedi boğuk bir sesle. “İçeri!”

“...Teven!..”

“...Haral!..”

“...Had!..”

Kapı, yürek paralayan feryatları ve Dael al’Taron’un annesinin, oğlunun nerede olduğunu söylemeleri için yakaran haykırışını kesti.

Bir Trolloc tenceresinde, diye düşündü Perrin, salonda bir sandalyeye çökerken. *Bir Trolloc’un midesinde, benim onu koyduğum yerde, al’Taron Hanım. Benim onu koyduğum yerde*. Faile delikanlının başını ellerine almış, endişe içinde yüzüne bakıyordu. *Canlılarla ilgilen*, diye düşündü. *Ölüler için daha sonra ağlarım. Daha sonra.*

“Ben iyiyim,” dedi kıza. “Yalnızca attan inerken biraz başım döndü. İyi bir binici değilim.” Kız ona inanmıyor gibiydi.

“Sen bir şey yapamaz mısın?” diye sordu Verin’e.

Aes Sedai sakince başını iki yana salladı. “Yapmasam daha iyi, çocuğum. İkimizin de Sarı olmaması yazık, ama yine de Alanna benden daha iyi bir Şifacı’dır. Benim yeteneklerim başka yönlerde. Ihvon onu getirecek. Sabırla bekle, çocuğum.” Salon bir tür silahhaneye dönüştürülmüştü. Şöminenin önü dışında tüm duvarlar, dayanmış her tür mızrakla kaplıydı; aralarında kancalı kargılar, hem kancalı hem kazıklı mızraklar, tuhaf şekillere sahip bıçakları olan sırıklar vardı. Çoğu çukurlaşmış, eski pasların kazındığı yerlerde solmuşlardı. Daha da şaşırtıcı olan, merdivenlerin dibindeki, içinde kılıçların dağınık bir şekilde durduğu fıçı idi. Birbirine benzeyen iki kılıç bile yoktu ve çoğu kınsızdı. Yedi buçuk kilometre dahilindeki her tavan arası, nesillerdir toz toplayan andaçlar bulmak için altüst edilmişti. Perrin İki Nehir’in tamamında beş kılıç bulunabileceğinden kuşkuluydu. Hiç olmazsa Beyazpelerinler ve Trolloclar gelmeden önce.

Gaul hanın konuk odalarına ve al’Verelerin odalarına çıkan merdivenin yakınında, bir yanda durmuş Perrin’i izliyordu, ama Verin’i ve kadının her hareketini izlediği açıktı. Odanın diğer yanında İki Mızrağın Kızı mızraklarını kollarına almış, kayıtsız görünen ama ayak uçlarında bekledikleri duruşlar almış, Faile’i ve başka her şeyi izliyorlardı. Perrin’i

içeri taşıyan üç delikanlı iri gözlerle ona, Aes Sedai'ye ve Aiellere bakarak kapıda kıpırdanıyorlardı. Hepsi buydu.

"Diğerleri," dedi Perrin. "Onların da..."

"Onlarla ilgilenilecek," diye sözünü kesti Verin rahatça, başka bir masaya yerleşerek. "Aileleri ile birlikte olmak istiyorlardır. Yakında sevdiklerinin bulunması çok daha iyi."

Perrin bir acı hissetti –aklından elma ağaçlarının altındaki mezarlar geçmişti– ama anıyı uzaklaştırdı. *Canlılarla ilgilen,* diye sertçe anımsattı kendi kendine. Aes Sedai kalem ve mürekkebini çıkardı ve düzgün bir el yazısıyla küçük defterine notlar almaya başladı. Perrin, kadının kaç İki Nehirlinin öldüğüne aldırıp aldırmadığını merak etti. Kendisi yaşıyordu ve Beyaz Kule'nin Rand için yaptığı planlarda kullanılabilirdi.

Faile elini sıktı, ama Aes Sedai'ye hitap etti. "Onu yukarı götürüp yatırmalı mıyız?"

"Henüz değil," dedi Perrin kıza sinirle. Verin başını kaldırdı ve ağzını açtı ve Perrin daha kararlı bir sesle tekrarladı. "Henüz değil." Aes Sedai omuzlarını silkti ve notlarına geri döndü. "Loial'in nerede olduğunu bilen var mı?"

"Ogier mi?" dedi kapıda bekleyen üçlüden biri. Dav Ayellin, Mat'ten daha iriydi, ama kara gözlerinde aynı ışıltı vardı. Aynı zamanda aynı buruşuk sert hava vardı. Eski günlerde, Mat'in yapmadığı küçük yaramazlıkları Dav yapardı, ama genelde Mat başı çekerdi. "Erkeklerle birlikte, Batıormanı'nı temizliyorlar. Her ağaç kesişimizde kardeşlerinden birini kesiyoruz sanırsın, ama Luhhan Usta'ya yaptırdığı o dev balta ile biz bir tane keserken o üç tane kesiyor. Onu istiyorsan, Jaim Thane'in onlara senin geldiğini haber vermek için o tarafa gittiğini gördüm. Sanırım sana bir bakmak için hepsi gelir." Kırık oka bakarak ürperdi ve duygudaşlıkla kendi karnını ovaladı. "Çok acıyor mu?"

"Yeterince acıyor," dedi Perrin kısaca. Ona bir bakmak için geliyorlar. *Neyim ben, âşık mı?* "Ya Luc? Onu görmek istemiyorum, ama burada mı?"

"Korkarım hayır." İkinci adam, Elam Dowtry uzun burnunu ovaladı. Belinde, yün çiftçi ceketi ve inek yalamışa benzeyen saçlarıyla uyumsuz bir kılıç taşıyordu; kabza ham deriyle yeni kaplanmıştı ve kösele kın kabuk kabuk soyuluyordu. "Lord Luc Valere Borusu'nu bulmaya gitti, sanırım. Ya da belki Trolloc avlamaya."

Dav ve Elam, Perrin'in arkadaşlarıydı ya da eskiden öyleydi; avlanırken, balık tutarken ona eşlik ederlerdi. Aynı yaşlardaydılar, ama

heyecanlı sırıtışları onları daha küçük gösteriyordu. Mat ya da Rand bile en az beş yaş büyük sanılabilirdi. Belki kendisi de.

“Umarım çabuk döner,” diye devam etti Elam. “Bana kılıç kullanmayı gösteriyordu. Boru Avcısı olduğunu biliyor muydun? Hem de, hakkı olanı alabilse, bir kral. Andor kralı olduğunu duydum.”

“Andor’un kraliçeleri olur,” diye mırıldandı Perrin dalgın dalgın. Faile ile göz göze gelerek, “kralları değil.”

“Demek burada değil,” dedi kız. Gaul hafifçe kıpırdandı; Luc’u avlamaya çıkmaya hazır görünüyordu, mavi gözleri buz gibiydi. Bain ve Chiad’ın da oracıkta peçe taktığını görmek Perrin’i şaşırtmazdı.

“Hayır,” dedi Verin belirsizce, söylediklerinden çok notlarıyla ilgilenirmiş gibi. “Gerçi bazen faydası oluyor, ama buradayken sorun yaratıyor. Dün, başka herkes ne yaptığını anlamadan bir delegasyon topladı ve Beyazpelerin devriyesinin önüne çıkıp onlara Emond Meydanı’nın onlara kapalı olduğunu bildirdi. Anlaşılan, köyün on beş kilometreden daha yakınına gelmemelerini söylemiş. Beyazpelerinleri onaylamıyorum, ama bunu iyi karşıladıklarını da sanmıyorum. Mecbur kalmadıkça onları düşman etmemek en akıllıcası.” Yazdıklarına kaşlarını çatarak burnunu ovaladı, orada bıraktığı mürekkep lekesinin farkında değil gibiydi.

Beyazpelerinlerin herhangi bir şeyi nasıl karşıladığı Perrin’in umurunda değildi. “Dün,” diye nefes verdi. Luc köye dün döndüyse, Trollocların beklenmedikleri yerde olmalarıyla bir ilgisi olması olası değildi. Perrin kendi aleyhlerine dönen pusuyu ne kadar çok düşünürse, Trollocların onları beklediğine o kadar inanıyordu. Ve Luc’u suçlamayı o kadar çok istiyordu. “İstemekle taş peynir olmaz,” diye mırıldandı. “Ama o adam yine de bana peynir gibi kokuyor.”

Dav ve diğer ikisi kuşku içinde bakıştılar. Perrin, kendisinin pek mantıklı konuşmamış olabileceğini tahmin etti.

“Daha çok bir grup Coplin’di,” dedi üçüncü delikanlı, şaşırtıcı derecede gür bir sesle. “Darl, Hari, Dag ve Ewal. Bir de Wit Congar. Daise duyunca adamı dümdüz etti.”

“Hepsinin Beyazpelerinlerden hoşlandığını duymuştum.” Perrin bas sesli delikanlının tanıdık geldiğini düşündü. Elam ve Dav’den iki üç yaş küçüktü, ama iki buçuk santim uzun, ince yüzlü, geniş omuzlu biriydi.

“Öyle.” Delikanlı kahkaha attı. “Onları bilirsin. Başka biri için sorun yaratacak her şeye doğal bir eğilimleri vardır. Lord Luc konuşmaya başladığından beri hepsi Gözlem Tepesi’ne gidip Beyazpelerinlere İki

Nehir’den çıkmalarını söylemeyi savunuyor. Gerçi oraya başkalarının gitmesine taraftarlar. Sanırım onlar arkalarda kalmayı düşünüyor.”

O yüz biraz daha tombul ve yere otuz santim kadar daha yakın olsaydı... “Ewin Finngar!” diye bağırdı Perrin. Olamazdı; Ewin, daha büyük delikanlılar ne zaman bir araya gelse araya karışmaya çalışan tombul, ciyaklayıp duran küçük bir baş belasıydı. Bu delikanlı, büyümesi durduğu zaman en az kendisi kadar, hatta daha iri olacaktı. “Bu sen misin?”

Ewin kocaman bir gülümsemeyle başını salladı. “Senin haberlerini duydum, Perrin.” dedi o şaşırtıcı basla, “Trolloclarla savaşmış, dışarıdaki dünyada her tür macerayı yaşamışsın; öyle diyorlar. Sana hâlâ Perrin diyebilirim, değil mi?”

“Işık, evet!” diye havladı Perrin. Bu Altıngöz meselesinden sıkılmıştı.

“Keşke geçen sene seninle gelseydim.” Dav ellerini ovuşturdu. “Aes Sedailer ve Muhafızlarla, bir de Ogier’le geri dönmek.” Bunları ganimet gibi söylemişti. “Benim tek yaptığım inek gütmek, süt sağmak, inek gütmek, süt sağmak. Bir de çapa yapmak ve odun kesmek. Çok şanslıymışsın.”

“Neye benziyordu?” diye araya girdi Elam nefes nefese. “Alanna Sedai, senin ta Büyük Afet’e kadar gittiğini söyledi. Caemlyn ve Tear’da da bulunduğunu duydum. Şehirler neye benziyor? Gerçekten de Emond Meydanı’nın on katı kadar büyük mü? Hiç saray gördün mü? Şehirlerde Karanlıkdostları var mı? Afet gerçekten Trolloclar, Soluklar ve Muhafızlarla mı dolu?”

“O yarayı bir Trolloc mu açtı?” Sesi boğa gibi olsa da olmasa da, Ewin heyecanla ciyaklar gibi konuşmayı başarıyordu. “Keşke benim de bir yara izim olsaydı. Hiç kraliçe gördün mü? Ya kral? Ben kraliçe görmeyi isterdim, ama kral da olurdu. Beyaz Kule neye benziyor? Saraylar kadar büyük mü?”

Faile gülümsedi, eğleniyordu, ama Perrin soru yağmuru karşısında gözlerini kırpıştırdı. Kışgecesi’ndeki Trollocları, kırsaldaki Trollocları unutmuşlar mıydı? Elam hemen, o anda Afet’e gitmek istermiş gibi kılıcının kabzasını kavramıştı ve Dav parlak gözlerle ayak uçlarında yükselmişti. Ewin Perrin’in yakasını kavramaya hazır görünüyordu. Macera mı? Salaktı bunlar. Ama zor zamanlar geliyordu, İki Nehir’in şimdiye kadar gördüğünden daha zor. Gerçeği öğrenmeden önce biraz daha zamanları olsa bir zararı dokunmazdı.

Yan tarafı acıyordu, ama yanıt vermeye çalıştı. Beyaz Kule'yi, bir kralı ya da kraliçeyi görmediği için hayal kırıklığına uğramış gibiydiler. Perrin Berelain'in kraliçe sayılabileceğini düşünüyordu, ama Faile oradayken asla ondan bahsetmezdi. Başka bazı şeylerden de kaçındı; Falme, Dünyanın Gözü, Terkedilmişler, *Callandor.* Tehlikeli konulardı bunlar, kaçınılmaz olarak Yenidendoğan Ejder'e giden konular. Ama onlara biraz Caemlyn'den bahsedebilirdi ve Tear'dan, Sınırboyları'ndan, Afet'ten. Neleri kabul ettikleri, neleri kabul etmedikleri tuhaftı. Afet'in, siz bakarken çürüyen yozlaşmış manzarasını yalayıp yuttular, saçları tepelerinde toplanmış Shienar askerlerini, Aes Sedailerin içinde Güç kullanamadığı, Solukların girmek istemedikleri Ogier *yurtlarını* da. Ama Tear Taşı'nın boyutu, şehirlerin büyüklüğü...

Kendi sözde maceraları hakkında, "Daha fazla kafam yarılmasın diye uğraşmakla meşguldüm," dedi. "Macera dediğiniz bu işte, bu ve gece uyuyacak yer, yiyecek yemek bulmak. Macera yaşarken bol bol aç kalıyorsun, soğuk ya da ıslak, hatta hem soğuk hem ıslak yerlerde uyuyorsun,"

Bundan fazla hoşlanmadılar, inanmış da görünmediler. Taş'ın küçük bir dağ kadar büyük olduğuna da inanmamışlardı zaten. Perrin kendi kendine, İki Nehir'den ayrılmadan önce kendisinin de dünya hakkında pek az bilgisi olduğunu hatırlattı. Pek faydası olmadı. O hiç gözlerini iri iri açarak bakmamıştı. Yoksa bakmış mıydı? Salon sıcak gibiydi. Ceketini çıkarmak isterdi, ama hareket etmek çok çaba gerektiriyordu.

"Ya Rand ve Mat?" diye sordu Ewin. "Macera dediğin yalnızca aç kalmak ve yağmur yemekse, onlar neden eve dönmediler?"

Tam ve Abell içeri girdi. Tam, kılıç kemerini ceketinin üzerine takmıştı ve iki adam da yay taşıyordu. Tuhaf şekilde, çiftçi ceketine rağmen, kılıç Tam'e yakışıyordu. Perrin önceki gibi anlattı, Mat'in kumar oynaması, meyhanelerde eğlenmesi, kız kovalaması, Rand'ın güzel ceketi ve koluna güzel, sarı saçlı bir kız takması... Andor'un Kız-Veliahtı olduğuna inanmayacaklarını düşündüğünden, Elayne'i bir leydi yaptı. Delikanlılar inanmazlıklarını bildirdiği zaman haklı çıktı. Yine de, tatminkâr görünüyordu. İşitmek istedikleri türden şeyleri işitmişlerdi ve Elam, Faile'in de bir leydi olduğuna ve Perrin'e hizmet etmek için koşturduğuna işaret ettiğinde, bu şaşkınlığını yendi. Perrin sırıttı; kızın bir kraliçenin kuzeni olduğunu söylese ne diyeceklerini merak etti.

Ama bir sebepten Faile artık eğlenmiyor gibiydi. Elayne'in kibriyle yarışabilecek bakışlar, dimdik bir sırt ve buz gibi bir suratla delikanlılara döndü. "Başının etini yeterince yediniz. Yaralı o. Hadi gidin artık."

Delikanlılar beceriksizce eğilerek Perrin'i şaşırttılar –Dav bir bacağını arkaya atarak tam bir salak gibi göründü– ve telaşla özürler mırıldandılar –kızdan, Perrin'den değil!– ve gitmek için döndüler. Loial'in belirmesiyle gidişleri biraz gecikti. Ogier eşikte eğilmiş, kıvırcık saçları kapı çerçevesini süpürüyordu. Ogier'e, onu ilk kez görmüş gibi bakakaldılar... sonra Faile'e bakıp hızla uzaklaştılar. Kızın o soğuk, leydivari bakışı işe yaramıştı.

Loial doğrulduğu zaman başı tavandan biraz alçakta duruyordu. Ceketinin geniş cepleri her zamanki gibi kitaplarla şişkindi, ama dev bir balta da taşıyordu. Baltanın sapı neredeyse boyu kadardı, odun baltası şeklindeydi ve en az Perrin'in savaş baltası kadar büyüktü. "Yaralısın," diye gürledi gözleri Perrin'e takıldığında. "Bana döndüğünü söylediler, ama yaralı olduğunu söyleseler daha çabuk gelirdim."

Balta Perrin'i şaşırtmıştı. Ogierler arasında "baltana uzun bir sap takmak" telaşla ya da öfkeyle davrandığını anlatırdı... Ogierler bir sebepten bu ikisini aynı görürlerdi. Loial öfkeli görünüyordu, tüylü kulakları arkaya yatmış, öyle fena kaş çatıyordu ki sarkık kaşları geniş yanaklarını süpürüyordu. Kuşkusuz ağaç kesmek zorunda kaldığı için. Perrin onunla yalnız konuşmak ve Alanna'nın ya da Verin'in işleri hakkında bir şey görüp görmediğini sormak istiyordu. Yüzünü sildi ve kuru bulunca şaşırdı; terlemiş olması gerekiyordu.

"Aynı zamanda çok inatçı," dedi Faile, Dav, Elam ve Ewin üzerinde kullandığı aynı emredici bakışla Perrin'e dönerek. "Yatakta olmalısın. Alanna nerede, Verin? Ona Şifa verecekse, o nerede?"

"Gelecek." Aes Sedai başını kaldırmadı. Yine küçük defterine dönmüş, kalemini kaldırmış, düşünceli düşünceli kaşlarını çatıyordu.

"Yine de yatakta olmalıydı!"

"Bunun için daha sonra zamanım olacak," dedi Perrin kararlılıkla. Sözlerini yumuşatmak için kıza gülümsedi, ama tek başardığı, kızın endişeyle bakması ve alçak sesle, "İnatçı," diye mırıldanması oldu. Perrin, Verin'in önünde Loial'e Aes Sedaileri soramazdı, ama aynı ölçüde önemli başka bir şey vardı. "Loial, Yolkapısı açılmış ve Trolloclar geliyor. Bu nasıl olabilir?"

Ogier'in kaşları daha da çattı, kulakları soldu. "Benim hatam, Perrin," diye gürledi yasla. "İki *Avendesora* yaprağını da dışarı koydum. Bu

Yolkapısı’nı içeriden kilitledi, ama yine de dışarıdan biri açabilirdi. Yollar uzun nesillerdir karanlık, ama onları biz yetiştirdik. Kapı’yı yok edemedim. Üzgünüm, Perrin. Hepsi benim hatam.”

“Bir Yolkapısı’nın yok edilebileceğini sanmıyordum,” dedi Faile.

“Tam olarak yok etmeyi kastetmedim.” Loial uzun saplı baltasına yaslandı. “Soferra kızı Ala’nın kızı Damelle’e göre, bir zamanlar, Kırılış’tan beş yüz yıl kadar sonra bir Yolkapısı yok edilmiş, çünkü Kapı Afet’e yenik düşen bir *yurdun* yakınındaymış. Afet’te kaybolmuş iki üç Kapı vardır. Ama Damelle bunun çok zor olduğunu yazıyor ve bir *sa’angreal*’le çalışan on üç Aes Sedai gerekmiş. Trolloc Savaşları sırasındaki bir başka teşebbüste yalnızca dokuz Aes Sedai çalışmış ve Kapı’yı öyle şekilde yok etmişler ki kendileri de içine...” Sustu, kulakları utançla kıpırdandı ve geniş burnunu ovaladı. Herkes ona bakıyordu, Verin ve Aieller bile. “Bazen çok gevezelik ediyorum. Yolkapısı. Evet. Ben yok edemem, ama iki *Avendesora* yaprağını daimi olarak alırsam yapraklar ölür.” Düşünceyle yüzünü buruşturdu. “Kapı’yı bir daha açmanın tek yolu İhtiyarların Yetiştirme Tılsımı’nı getirmesidir. Ama sanırım bir Aes Sedai kapıda bir delik de açabilir.” Bu sefer ürperdi. Bir Yolkapısı’na zarar vermek onun için bir kitabı yırtmak kadar kötü olmalıydı. Bir an sonra, sert bir ifade takınarak ekledi, “Hemen giderim.”

“Hayır!” dedi Perrin sert bir sesle. Ok başı zonkluyor gibiydi, ama artık acımıyordu. Çok fazla konuşuyordu, boğazı kurumuştu. “Orada Trolloclar var, Loial. Tencerelerine insanlar kadar Ogierleri de doldurabilirler.”

“Ama, Perrin, ben...”

“Hayır, Loial. Gidip kendini öldürtürsen kitabını nasıl yazacaksın?”

Loial’in kulakları seğirdi. “Bu benim sorumluluğum, Perrin.”

“Sorumluluk bana ait,” dedi Perrin nazikçe. “Sen Yolkapısı’na ne yapacağını bana söyledin ve ben başka bir şey önermedim. Dahası, annenden bahsedildiğinde nasıl sıçradığına bakarak, onun benim peşime düşmesini istemem. Alanna bu oku çıkarıp Şifa verir vermez ben giderim.” Alnını sildi ve kaşlarını çatarak eline baktı. Hâlâ ter yoktu. “Biraz su alabilir miyim?”

Faile bir anda yanında bitti, serin parmakları kendi elinin dokunduğu yerde gezindi. “Yanıyor! Verin, Alanna’yı bekleyemeyiz. Sen hemen!..”

“Geldim,” diye bildirdi esmer Aes Sedai, salonun arkasındaki kapıda belirerek. Marin al’Vere ve Alsbet Luhhan da peşindeydi, Ihvon en arkadan takip ediyordu. Alanna’nın parmakları Faile’ninkilerin yerini almadan önce

Perrin Güç'ün karıncalanmasını hissetti. Kadın soğuk, sakin bir sesle ekledi, "Onu mutfağa taşıyın. Oradaki masa uzanabileceği kadar geniş. Çabuk. Fazla zaman yok."

Perrin'in başı dönüyordu ve sonra Loial'in baltasını kapının yanına bıraktığını ve onu kollarına alıp kaldırdığını fark etti. "Yolkapısı benim, Loial." *Işık, çok susadım.* "Benim sorumluluğum."

Ok başı önceki kadar acıtmıyordu, ama Perrin'in her tarafı ağrıyordu. Loial eşiklerde eğilerek onu bir yere taşıyordu. Luhhan Hanım dudağını ısırıyordu ve gözleri ağlayacakmış gibi kısılmıştı. Perrin neden, merak etti. Kadın asla ağlamazdı. Al'Vere Hanım da endişeli görünüyordu.

"Luhhan Hanım," diye mırıldandı, "annem Luhhan Efendi'nin çırağı olabileceğimi söyledi." Hayır. Bu çok uzun zaman önceydi. Bu... Ne? Hatırlayamıyordu.

Sert bir şeyin üzerine uzanmış, Alanna'nın konuşmasını dinliyordu. "...dikenler ete ve kemiğe takılmış ve ok başı bükülmüş. İlk yarayla onu düzeltmeli ve çıkarmalıyım. Şok onu öldürmezse, verdiğim zarar ve diğerleri için Şifa verebilirim. Başka yolu yok. Şimdi bile sınırda." Kendisiyle ilgili değil.

Faile titreyerek gülümsedi ona, yüzü baş aşağı görünüyordu. Gerçekten de kızın ağzının çok geniş olduğunu düşündüğü bir zaman olmuş muydu? Aslında tam olması gerektiği gibiydi. Kızın yanağına dokunmak istiyordu, ama al'Vere Hanım ve Luhhan Hanım bir sebepten bileklerini tutuyorlar, bütün ağırlıklarını vererek eğiliyorlardı. Bacaklarının üzerinde de biri vardı ve Loial'in iri elleri omuzlarını yutmuş, masaya dümdüz bastırıyordu. Masa. Evet. Mutfak masası.

"Isır, yüreğim," dedi Faile çok uzaklardan. "Canın yanacak."

Perrin neyin yanacağını sormak istedi, ama kız ağzına üzerine deri sarılmış bir sopa bastırıyordu. Perrin deri kokusunu, baharatağacı kokusunu ve kızın kokusunu aldı. Onunla avlanmaya gelir miydi acaba, sonsuz geyik sürülerinin peşinde, sonsuz çimenli düzlüklerde koşmaya gelir miydi? İçini dondurucu bir soğukluk hissi kapladı. Tek Güç'ün verdiği hissi belirsizce fark etti. Ve sonra acı vardı. Dişlerinin arasındaki sopanın kırıldığını duydu ve sonra her şey karanlığa gömüldü.

44
Fırtına Patlarken

Perrin yavaşça gözlerini açtı ve beyaz sıvalı tavana baktı. Dört direkli bir yatakta, tüy dolu bir şiltenin üzerinde, üzerinde bir battaniye, başının altında kaz tüyü yastıkla yattığını fark etmesi biraz zaman aldı. Burnuna değişik kokular geldi; tüyler, battaniyenin yünü, kızaran bir kaz, ekmek, pişen ballı kekler. Badeçay Hanı'nın odalarından biri. Beyaz perdeli pencerelerden içeri, parlak bir sabahın yanlış anlaşılması imkânsız parlaklığı süzülüyordu. Sabah. Yan tarafını yokladı. Parmakları pürüzsüz deri buldu, ama vurulduğundan bu yana ilk kez bu kadar zayıf hissediyordu. Ama küçük bir bedeldi ve adil bir değiş tokuş. Boğazı da kurumuştu.

Hareket ettiği zaman, Faile küçük, taş şöminenin yanındaki sandalyesinden sıçradı, kırmızı bir battaniyeyi kenara attı ve uzandı. Daha koyu renk, dar, bölünmüş etekli binici elbisesi giymişti ve gri ipekteki kırışıklar o sandalyede uyuduğunu anlatıyordu. "Alanna uykuya ihtiyacın olduğunu söyledi," dedi. Yatağın yanındaki sehpanın üzerinde duran beyaz sürahiye uzandı. Telaşla bir kupa su doldurdu ve içmesi için tuttu. "Daha iki üç gün olduğun yerde kalacaksın, ta ki, gücünü toplayana kadar."

Sözcükler normal gibiydi, ama sesinde Perrin'in zorlukla yakaladığı bir ifade, gözlerinin kenarında bir gerginlik vardı. "Sorun ne?"

Kız kupayı dikkatle yatağın yanındaki sehpaya bıraktı ve elbisesini düzeltti. "Sorun yok." Alttaki gergin tını, şimdi daha da belirgindi.

"Faile, bana yalan söyleme."

"Ben yalan söylemem!" diye terslendi kız. "Sana biraz kahvaltı getirmelerini söyleyeceğim ve bunu yaptığım için şanslısın, tutmuş bana..."

"Faile." Perrin ismi elinden geldiğince sert söyledi ve kız duraksadı. Kibirli, çenesi havada, dik bakışları eridi, endişeyle alnını kırıştırdı, ama bir

an sonra yine eski ifadesini takındı. Perrin'in bakışlarına kararlılıkla karşılık verdi; ama kibirli leydi numaralarıyla ondan kurtulamayacaktı.

Kız sonunda içini çekti. "Sanırım bilmeye hakkın var. Ama yine de, Alanna ve ben kalkabileceğini söyleyene kadar yatakta kalıyorsun. Loial ve Gaul gitti."

"Gitti mi?" Perrin şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek gitti? *Ayrıldılar* mı?"

"Bir açıdan. Nöbetçiler sabahın ilk ışıkları ile gittiklerini görmüş. Birlikte Batıormanı'na doğru uzaklaşmışlar. Hiçbiri bu konuda düşünmemiş; hiçbiri onları durdurmaya çalışmamış. Bir Ogier ve bir Aiel. Ben duyalı bir saatten az oldu. Ağaçlardan bahsediyorlardı, Perrin. Ve Ogierlerin ağaçlara şarkı söylemesinden."

"Ağaçlar mı?" diye hırladı Perrin. "O lanet Yolkapısı! Kavrulayım, ona gitmemesini... Oraya ulaşmadan kendilerini öldürtecekler!"

Battaniyeyi kenara fırlatarak bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve sallanarak ayağa kalktı. Üzerinde hiçbir şey olmadığını fark etti, iç çamaşırları bile yoktu. Ama onu bir battaniyenin altına tıkmayı düşünmüşlerse, fena halde yanılmışlardı. Perrin kapının yanındaki yüksek sırtlı sandalyenin üzerinde, düzgünce katlanmış, duran giysilerini, yanında çizmelerini, duvardaki çengelde asılı kemer üzerinde baltasını görebiliyordu. Sendeleyerek giysilerine ulaştı ve elinden geldiğince çabuk giyinmeye başladı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Faile. "Hemen yatağa geri dön!" Bir yumruğunu kalçasına dayadı. O parmak Perrin'i yatağa geri götürebilirmiş gibi emredercesine işaret etti.

"Çok uzaklaşmış olamazlar," dedi Perrin ona. "Yaya olarak değil. Gaul ata binmez ve Loial hep atlardan çok kendi ayaklarına güvendiğini söyler. Çevik'i alırsam, en geç öğle vakti onlara yetişirim." Gömleğini başının üzerinden geçirdi ve pantolonuna sokmadan çizmelerini giymek için oturdu –aslında düştü.

"Sen delisin, Perrin Aybara! Onları ormanda bulma şansın ne kadar ki?"

"İz sürmek konusunda o kadar kötü değilim. Onları bulabilirim." Kıza gülümsedi, ama Faile aldanacak değildi.

"Kendini öldürtebilirsin, seni kıllı aptal! Kendine bir bak. Zor ayakta duruyorsun. Daha bir buçuk kilometre gidemeden eyerden düşersin!"

Perrin ne kadar çaba göstermesi gerektiğini saklayarak ayağa kalktı ve çizmelere yerleşmesi için ayaklarını yere vurdu. Bütün işi Çevik yapacaktı;

onun tutunması yeterliydi. “Saçma. Bir at kadar sağlamım. Beni zorlamaya çalışmayı bırak.” Ceketini giyerek baltasını ve kemerini kaptı. Kapıyı açarken Faile kolunu yakaladı ve onu geri sürüklemeye çalışırken onunla birlikte sürüklendi.

“Bazen beynin bir atınki kadar çalışıyor,” dedi nefes nefese. “Daha az! Perrin, beni dinlemelisin. Buna...”

Odadan salona inen merdivene yalnızca birkaç adım vardı ve Perrin’e ihanet eden merdiven oldu. İlk basamağa adım atmak için dizini kırdığı zaman dizi gitmeye devam etti. Perrin öne devrildi, boşu boşuna korkuluğu yakalamaya çalıştı, çığlık atan Faile’i de kendisiyle beraber sürükledi. Yuvarlanarak merdivenin dibine indiler ve son bir gümlemeyle dipteki fıçıya çarptılar. Faile üzerinde dümdüz uzanmıştı. Fıçı sallandı, içindeki kılıçları çalkalayarak döndü, sonra son bir tangırtıyla yerleşti.

Konuşacak kadar nefes bulması için Perrin’in biraz beklemesi gerekti. “Sen iyi misin?” dedi endişeyle. Kız gevşekçe göğsüne yayılmıştı. Onu nazikçe sarstı. “Faile, sen?..”

Kız yavaşça başını kaldırdı, yüzündeki birkaç kısa saç telini arkaya süpürdü ve sonra dikkatle ona baktı. “Asıl *sen* iyi misin? Çünkü eğer iyiysen, sana son derece şiddet dolu bir şey yapacağım.”

Perrin hıhladı; muhtemelen kız kendisinden daha az incinmişti. Perrin dikkatle eskiden okun olduğu yeri yokladı, ama bedeninin geri kalanından daha kötü durumda değildi. Elbette, bedeninin geri kalanı tepeden tırnağa berelerle kaplı gibi geliyordu. “Üzerimden kalk, Faile. Çevik’i almam gerek.”

Kız, söylediğini yapmak yerine iki eliyle yakasını kavradı ve neredeyse burunları dokunacak kadar eğildi. “Beni dinle, Perrin,” dedi telaşla. “Her şeyi... sen... yapamazsın. Eğer Loial ile Gaul Yolkapısı’nı kilitlemeye gitmişse, bırak yapsınlar. Senin yerin burası. Yeterince güçlü olsaydın bile... ki değilsin! Beni duydun mu? Yeterince güçlü değilsin!.. ama öyle olsaydın bile, peşlerinden gitmemelisin. Her şeyi sen yapamazsın!”

“Neden, siz ikiniz ne yapıyorsunuz?” dedi Marin al’Vere. Ellerini uzun, beyaz önlüğüne silerek salonun arka kapısından girmişti. Kaşları saçlarına tırmanmaya çalışıyor gibiydi. “Onca şamatadan sonra Trolloc görmeyi beklemiştim, bunu değil.” Yarı şaşkın, yarı eğlenir gibiydi.

Perrin nasıl göründüklerini fark etti. Faile o şekilde tepesinde uzanmış, kafa kafaya vermişler, öpücük oyunları oynayan bir çift gibi görünüyor olmalıydılar. Salonun zemininde.

Faile’in yanakları kızardı ve çabucak kalkıp elbisesini silkelemeye başladı. “Bir Trolloc kadar inatçı, al’Vere Hanım. Ona kalkamayacak kadar zayıf olduğunu söyledim. Hemen yatağa dönmesi gerek. Her şeyi tek başına yapamayacağını öğrenmesi gerek, özellikle de merdiven inmeyi bile beceremezken.”

“Ah, hayatım,” dedi al’Vere Hanım, başını iki yana sallayarak, “ama yolu bu değil ki.” Genç kadına yaklaşarak alçak sesle fısıldadı, fakat Perrin her sözcüğü duyuyordu. “İşini bilirsen, genellikle kolay idare edilen küçük bir oğlandı, ama onu zorlamaya kalktığında bütün İki Nehirliler gibi katırlaşıyordu. Erkekler fazla değişmez, yalnızca boyları uzar. Ona neleri *yapması* ve *yapmaması* gerektiğini söylersen, kulaklarını yatırır ve topuklarını yere gömer. Bırak sana göstereyim.” Marin, delikanlının öfkeli bakışlarını görmezden gelerek neşeyle gülümsedi ona. “Perrin, sence de kaz tüyü şilteler yerden daha iyi değil mi? Seni battaniyenin altına yerleştirir yerleştirmez böbrekli böreğimden getiririm. Dün gece yemek yemedin, aç olmalısın. İşte. Bırak sana yardım edeyim.

Perrin, kadının ellerini ittirerek kendi başına kalktı. Eh, duvarın yardımıyla. Bedenindeki kasların yarısını ezmiş olmalıydı. Katırlaşmak, ha? Hayatı boyunca hiç katırlaşmamıştı. “Al’Vere Hanım, Hu ya da Tad’e Çevik’i eyerlemesini söyleyebilir misiniz?”

“İyileştiğin zaman,” dedi kadın, onu merdivene çevirmeye çalışarak. “Sence de biraz dinlenmek iyi olmaz mıydı?” Faile diğer kolunu tuttu.

“Trolloclar!” Duvarlar dışarıdan gelen bağırışları boğuyordu. Sonra bir düzine ses yankıladı. “Trolloclar! Trolloclar!”

“Bugün seni endişelendirmese de olur,” dedi al’Vere Hanım, aynı anda hem kararlı, hem yatıştırıcı bir sesle. Perrin dişlerini gıcırdatmak istedi. “Aes Sedailer her şeyle ilgilenir. Bir iki gün içinde ayağa kalkarsın. Göreceksin.”

“Atım,” dedi Perrin, kollarını çekip kurtarmaya çalışarak. Kol yenlerinden sıkıca yakalamışlardı; Perrin’in başardığı tek şey, ikisini öne arkaya sallamak oldu. “Işık aşkına, beni çekiştirmeyi bırakıp atımı almama izin versenize! Bırakın beni.” Faile, onun yüzüne bakarak içini çekti ve kolunu bıraktı. “Al’Vere Hanım, atının eyerlenip getirilmesini sağlar mısınız?”

“Ama hayatım, gerçekten de ihtiyacı olan şey...”

“Lütfen, al’Vere Hanım,” dedi Faile kararlılıkla. “Benim atımı da.” İki kadın, Perrin yokmuş gibi birbirlerine baktılar. Sonunda al’Vere Hanım

başını salladı.

O salonda seğirtir, mutfağa ve ahıra giden kapıda kaybolurken Perrin kadının arkasından kaşlarını çattı. Faile, kendisinin söylemediği ne söylemişti? Dikkatini kıza çevirdi. "Neden fikrini değiştirdin?"

Kız, gömleğini pantolonuna sokarak alçak sesle mırıldandı. Kuşkusuz anlayacak kadarını duymaması gerekiyordu. "Söylemeliyim, değil mi? Doğru düzgün göremeyecek kadar inatçı olduğunda bile onu balla ve gülümsemelerle idare etmeliyim, değil mi?" Kız ona, içinde kesinlikle hiç bal olmayan bir bakış fırlattı, sonra aniden, yüzünde öyle tatlı bir gülümseme belirdi ki, Perrin geriledi. "Sevgili yüreğim," dedi, neredeyse kumru gibi ötüp ceketini düzelterek, "orada, dışarıda ne oluyorsa, umarım eyerinde kalmayı başarırsın ve Trolloclardan becerebildiğince uzak durursun. Gerçekten de henüz Trolloclarla yüzleşmeye hazır değilsin, değil mi? Belki yarın. Lütfen bir general, bir önder olduğunu hatırla, halkın için oradaki sancak gibi bir simgesin. İnsanların görebileceği bir yere çıkarsan, herkes cesaretlenir. Ve savaşa girmezsen nelerin yapılması gerektiğini görmek, emirler vermek daha kolay olur." Perrin'in kemerini yerden alarak beline tokaladı, baltasını dikkatle kalçasına yerleştirdi. Sonra, ona bakarak kirpiklerini kırpıştırdı! "Lütfen böyle yapacağını söyle. Lütfen?"

Kız haklıydı. Bir Trolloc'a karşı iki dakika dayanamazdı. Bir Soluk'a karşı ise iki saniye. İtiraf etmekten nefret etse de, Loial ile Gaul'un peşinden gidecek olsa eyerde üç kilometre bile kalamazdı. *Aptal Ogier. Sen bir yazarsın, kahraman değil.* "Tamam," dedi. Sonra yaramazca bir dürtüye kapıldı. Kızın ve al'Vere Hanım'ın başının üzerinden konuşması, kızın o aptalın biriymiş gibi kirpiklerini kırpıştırması... "Böyle şirin şirin gülümsediğin zaman sana hiçbir şeyi reddedemiyorum."

"*Çok* memnun oldum." Kız gülümsemeye devam ederek ceketini silkeledi. Perrin'in göremediği bir tiftiği aldı. "Çünkü eğer dediğim gibi yapmazsan ve hayatta kalmayı başarırsan, Yollar'da bana ilk gün yaptığın şeyi sana yaparım. Henüz beni durdurabilecek kadar güçlü olduğunu sanmıyorum." O gülümseme Perrin'e doğru, bahar zamanı gibi, tatlı tatlı ışıldadı. "Beni anlıyor musun?"

Perrin elinde olmadan güldü. "Beni öldürmelerine izin versem daha iyi gibi görünüyor." Kız bunu hiç gülünç bulmadı.

Dışarı çıkmalarından kısa bir süre sonra sıska ahır uşakları Hu ve Tad Çevik ile Kırlangıç'ı getirdiler. Başka herkes köyün diğer yanında, koyunlar, inekler ve kazlarla dolu Çayır'ın ötesinde toplanmış gibiydi. O

kırmızı beyaz kurt başı sancağı sabah rüzgârıyla dalgalanıyordu. Perrin ve Faile, atlarına biner binmez seyisler tek kelime daha etmeden o tarafa doğru koşarak uzaklaştılar.

Her ne oluyorsa, bir saldırı olmadığı açıktı. Perrin kalabalıkta kadınlar ve çocuklar görebiliyordu. “Trolloc” haykırışları, kaz ötüşleri gibi soldu. Eyerinde sallanmak istemediği için atını yavaşça sürdü; Faile Kırlangıç’ı yakın tutuyor, onu izliyordu. Kız sebepsiz yere fikrini bir kez değiştirmişse, bir daha yapabilirdi ve Perrin orada olmasının gerekip gerekmediği konusunda tartışma istemiyordu.

Gevezelik eden kalabalıkta, Emond Meydanı’ndaki herkes var gibi görünüyordu, köylüler ve çiftçiler omuz omuza vermiş, sıkışmışlardı, ama kim olduğunu gördüklerinde ikisi için yol açtılar. Mırıltılara Perrin’in adı da girdi ve genellikle sonuna Altıngöz eklendi. Perrin “Trolloclar” lafını da yakaladı, ama korkudan çok şaşkınlık dolu seslerle. Çevik’in sırtından, başlarının üstünü görebiliyordu.

İnsan kalabalığı son evlerin ötesine, keskin kazık çite kadar uzanıyordu. Neredeyse altı yüz adım uzakta, ormanın kıyısında, ağaç kütüklerinin çevresi boştu ve baltalı adamlardan yoksundu. O adamlar Alanna, Verin ve iki adamın çevresinde terli, çıplak göğüslü bir halka oluşturmuşlardı. Değirmenci Jon Thane, kaburgalarındaki kan lekesini siliyordu. Ellerinin yaptığı şeyi görebilmek için çenesini göğsüne yaslamıştı. Alanna, diğer adamın yanında doğruldu. Perrin’in tanımadığı kır saçlı bir adamdı. Adam ayağa fırladı ve yaptığına inanamıyormuş gibi bir adım dans etti. O ve değirmenci, huşu içinde Aes Sedai’ye baktılar.

Aes Sedailerin çevresindeki kalabalık, Çevik ve Kırlangıç’ın geçemeyeceği kadar sıkıydı, ama savaş atları üzerinde, iki yanda bekleyen Ihvon ve Tomas’ın çevresinde küçük, açık cepler vardı. İnsanlar o vahşi bakışlı, ısırmak ya da ezmek için fırsat kolluyormuş gibi görünen hayvanlara fazla yaklaşmak istemiyordu.

Perrin fazla güçlük çekmeden Tomas’a ulaşmayı başardı. “Ne oldu?”

“Bir Trolloc. Yalnızca bir tane.” Saçları grileşen Muhafız’ın kayıtsız ses tonuna rağmen, kara gözleri Perrin ve Faile üzerinde durmadı. Verin ve ağaç hattını izlemeye devam etti. “Normalde çok akıllı değillerdir. Kurnaz, ama akıllı değil. Ağaç kesen grup, biraz kan akıtmaktan başka bir şey yapamadan kaçırdı onu.”

Ağaçların içinde iki Aiel kadın belirdi. *Shoufa*’larını başlarına sarmış, peçe takmış, koşuyorlardı ve hangisinin kim olduğunu seçmek imkânsızdı.

Kazıklara yaklaşınca yavaşladılar ve aralarından dolaştılar, sonra kalabalığın içinden beceriyle geçtiler. İnsanlar o sıkışıklık içinde, yollarından olabildiğince hızlı çekildi. Faile'in yanına vardıklarında peçelerini çıkarmışlardı ve kız eğilip dinledi.

"Belki beş yüz Trolloc," dedi Bain ona, "iki üç kilometre arkamızda." Sesi sakindi, ama koyu mavi gözleri hevesle ışıldıyordu. Chiad'ın gri gözleri de.

"Beklediğim gibi," dedi Tomas sakin sakin. "O Trolloc muhtemelen yemek bulmayı umarak ana gruptan ayrıldı. Kalan da kısa sürede gelir bence." Kızlar başlarını salladılar.

Perrin dehşet içinde kalabalığa işaret etti. "O zaman onlar burada olmamalı. Neden uzaklaştırmadınız?"

Gri atını kalabalığa yaklaştıran Ihvon yanıt verdi. "Halkın yabancıları dinlemek istemiyor gibi, seyredilecek Aes Sedailer varken değil. Ne yapabileceğini görmeni öneririm."

Perrin, adamların gerçekten denemesi halinde bir tür düzen sağlayabileceklerinden emindi. Verin ve Alanna yapabilirdi kuşkusuz. *Trollocların gelmesini bekliyorlarsa neden durup beni beklediler?* İşi *ta'veren*'e bırakmak daha kolay olurdu... kolay ve aptalca, Ihvon ve Tomas bir *ta'veren*'in ne yapacaklarını söylemesi için bekleyerek kendilerini ve Aes Sedaileri Trolloclara öldürtmezdi. Aes Sedailer onu yönlendiriyorlardı. Bunu herkesi, hatta belki kendilerini tehlikeye atarak yapıyorlardı. Ama ne amaç için? Perrin Faile ile göz göze geldi ve kız ne düşündüğünü biliyormuş gibi başını hafifçe salladı.

Anlamaya çalışmak için zamanı yoktu. Kalabalığı taradı, Bran al'Vere'i buldu. Tam al'Thor ve Abell Cauthon ile kafa kafaya vermişlerdi. Belediye Başkanı omzuna uzun bir mızrak dayamıştı ve kafasında ezilmiş, eski, yuvarlak bir çelik şapka vardı. Üzerine çelik diskler dikilmiş deri yeleği karnının üzerinde gerilmişti.

Perrin, Çevik'i kalabalığın içinden geçirip yanlarına yaklaştığında başlarını kaldırdılar. "Bain bu tarafa gelen Trolloclar olduğunu söylüyor ve Muhafızlar kısa süre sonra saldırıya uğrayacağımızı tahmin ediyor." Gürültü yüzünden bağırmak zorunda kalmıştı. Yakındaki insanların bazıları duydu ve sustu; sessizlik "Trolloclar" ve "saldırı" sözcükleri ile yayıldı.

Bran gözlerini kırptı. "Evet. Sonunda gelecekti, değil mi? Evet, eh, ne yapmamız gerektiğini biliyoruz." Dikişlerinden patlamak üzere olan yeleği ve başını sallarken sallanan miğferi ile gülünç görünmeliydi, ama yalnızca

kararlı görünüyordu. Sesini yükselterek bildirdi. “Perrin, Trollocların kısa süre sonra burada olacağını söylüyor. Hepiniz yerlerinizi biliyorsunuz. Acele edin. Çabuk.”

Kalabalık kıpırdandı ve aktı. Kadınlar çocukları eve sürdü, erkekler her yöne dağıldı. Kargaşa gittikçe azaldı.

“Ben gidip çobanları getireyim,” dedi Abell Perrin’e ve kalabalığa daldı.

Cenn Buie insanları iterek, elindeki kancalı kargı ile ekşi suratlı Hari Coplin, Hari’nin kardeşi Darl ve ihtiyar Bili Congar’ı güderek yaklaştı. Bili Congar, bu sabah epey bira içmiş gibi sallanıyordu ve muhtemelen içmişti de. Üçü arasında mızrağını kullanmaya hazırmış gibi taşıyan yalnızca Bili idi. Cenn, Perrin’e selam vererek alnına dokundu. Diğer adamlardan bazıları da aynısını yaptı. Bu Perrin’i huzursuz etti. Dannil ve diğer delikanlılar başkaydı, ama bu adamlar kendisinden yarım kat, hatta daha yaşlıydı.

“İyi gidiyorsun,” dedi Faile.

“Keşke Verin ve Alanna’nın neyin peşinde olduğunu bilseydim,” diye mırıldandı Perrin. “Ve şu anı kastetmiyorum.” Muhafızların yaptırdığı mancınıkların ikisi köyün bu tarafında duruyordu. İnsan boyundan uzun, karemsi şeylerdi, tamamen ağır kütüklerden, kalın, bükük halatlardan oluşmuşlardı. Ihvon ve Tomas atlarının üzerinden kalın, tahta kirişlerin indirilmesine göz kulak oluyordu. İki Aes Sedai, mancınık kollarının ucundaki taslara yüklenen, her biri yedi ila on kilo çeken taşlarla daha çok ilgileniyorlardı.

“Seni önder yapmayı düşünüyorlar,” diye yanıt verdi Faile sessizce. “Bence sen bunun için doğmuşsun.”

Perrin hıhladı. O demirci olmak için doğmuştu. “Neden istediklerini bilsem çok daha rahat hissederdim.” Aes Sedailer ona bakıyordu. Verin başını kuş gibi yana eğmişti. Alanna dudaklarında küçük bir gülümsemeyle, daha dürüstçe bakıyordu. İkisi de aynı sebepten, aynı şeyi mi istiyorlardı? Aes Sedailerin sorunlarından biri buydu. Her zaman yanıtlardan çok sorular olurdu.

Şaşırtıcı bir hızla düzen sağlandı. Köyün bu batı kenarı boyunca yüz adam kazıkların hemen arkasında tek dizleri üzerine çöktü ve huzursuzca mızraklarını, kancalı kargılarını, çalı kancası ya da tırpandan yaptıkları kargıları ellemeye başladılar. Orada burada miğfer ya da bir zırh parçası giymiş olanlar görülüyordu. Arkada, iki kat fazla adam, ellerinde iyi İki

Nehir uzun yayları ile iki sıra oluşturmuşlardı ve her birinin belinde iki sadak vardı. Oğlanlar, evlerden daha fazla okla koşarak geldi ve adamlar onları ayaklarının dibinde yere sapladılar. Grubun başında Tam vardı, safları hazırlıyor, her adama iki çift laf ediyordu, ama Bran de yanında yürüyerek kendi cesaretlendirme sözlerini sunuyordu. Perrin ona ihtiyaç duyduklarını hiç sanmıyordu.

Şaşkınlık içinde, Dannil, Ban ve diğer delikanlıların koşturarak gelip yayları ellerinde, onu ve Faile'i sardıklarını gördü. Bir şekilde tuhaf görünüyorlardı. Görünüşe göre, Aes Sedai ciddi yaralar alanlara Şifa vermiş, yaraları önemsiz olanları Daise'in merhemlerine ve ilaçlarına bırakmıştı. Dün eyerlere zar zor yapışan delikanlılar bugün oldukça canlı yürüyorlardı, ama Dannil, Tell ve diğerleri hâlâ aksıyorlardı ya da sargılar içindeydiler. Onları görünce şaşırmışsa, yanında getirdiklerini görünce tiksinmişti. Derine gömülmüş gözlerinin üzerinde sargısı açık renk bir şapka gibi duran Leof Torfinn yayını sırtına asmış, kurt kafalı, kırmızı kenarlı sancağın daha küçük bir versiyonunu uzun bir sırığın ucunda taşıyordu.

"Sanırım Aes Sedailerden biri yaptırdı," dedi Leof, Perrin sancağın nereden geldiğini sorunca. "Milli Ayellin Wil'in babasına getirdi, ama Wil taşımak istemedi." Wil al'Seen omuzlarını biraz kaldırdı.

"Ben olsam ben de taşımazdım," dedi Perrin kuru kuru. Hepsi şaka yapmış gibi güldüler, hatta bir an sonra Wil bile.

Kazık çit yeterince zorlu görünüyordu, ama diğer yandan Trollocları dışarıda tutmak için açması bir şeydi. Belki işe yarardı, ama geçmeyi başarırlarsa Faile'in orada olmasını istemiyordu. Ama ona baktığı zaman, kızın gözlerinde yine ne düşündüğünü biliyormuş gibi bir ifade vardı. Ve bundan hoşlanmıyormuş gibi. Kızı geri göndermeye çalışsa, itiraz edecek, direnecek, mantıklı olanı görmeyi reddedecekti. O sırada kendini bu kadar zayıf hissederken, kızın *onu* hana götürmesi ihtimali daha fazlaydı. Eyerinde öyle vahşi oturuyordu ki, muhtemelen Trolloclar kazıkları aşacak olursa kız *onu* korumayı düşünüyordu. Perrin'in ona göz kulak olması gerekecekti; daha fazlasını yapamazdı.

Kız aniden gülümsedi ve Perrin sakalını kaşıdı. Belki *gerçekten* aklından geçenleri okuyabiliyordu.

Zaman geçti, güneş yavaş yavaş yükseldi, gün ısınmaya başladı. Zaman zaman evlerden bir kadın neler olduğunu sormak için sesleniyordu. Orada burada adamlar oturdu, ama daha bacaklarını çaprazlamadan Tam ya da

Bran tepelerine dikildi ve saflarına dönmelerini söyledi. İki üç kilometreden daha uzak değil, demişti Bain. O ve Chiad kazıkların yanında oturmuş, bir hançeri önlerindeki toprağa saplamakla ilgili görünen bir oyun oynuyorlardı. Kuşkusuz Trolloclar geliyor olsaydı, şimdiye dek gelirlerdi. Perrin dik durmayı güç bulmaya başlamıştı. Faile'in dikkatli gözlerinin farkında olduğundan sırtını dik tuttu.

Pirinç bir boru tiz sesle öttü.

"Trolloclar!" diye bağırdı yarım düzine ses. Batıormanı'ndan hayvani, kara zincir zırhlı şekiller fırladı, ağaç kütükleriyle dolu toprakta koşarken tırpan gibi kıvrık kılıçlarını, kazıklı baltalarını, mızraklarını ve üç dişli yabalarını sallayarak koştular. Üç Myrddraal, arkalarında, siyah atlar üzerinde geliyor, önlerindeki Trollocları güdüyormuş gibi ileri geri fırlıyorlardı. Ölü, siyah pelerinleri, atları ne yöne fırlar ya da dönerse dönsün kıpırtısız kalıyordu. Boru keskin, telaşlı haykırışlarla durmaksızın ötüyordu.

İlk Trolloc belirir belirmez yirmi ok fırladı, en güçlü atış, yüz adım kısa kaldı.

"Bekleyin, sizi akılsız koyun beyinliler!" diye bağırdı Tam. Bran yerinde sıçradı ve adama şaşkın bir bakış fırlattı, ama Tam'in dostlarından ve komşularından gelen bakışlardan daha az inanmazlık dolu değildi; bazıları Trolloclar olsa da olmasa da bu tür konuşmalara tahammül edemeyeceğini mırıldandı. Fakat Tam itirazlara aldırmadan devam etti. "Ben söyleyene kadar bekleyeceksiniz. Tıpkı gösterdiğim gibi!" Sonra, çığlık atan yüz Trolloc dörtnala üzerine gelmiyormuş gibi sakin sakin Perrin'e döndü. "Üç yüz adım iyi mi?"

Perrin çabucak başını salladı. Adam ona mı soruyordu? Üç yüz adım. Bir Trolloc üç yüz adımı ne kadar zamanda aşabilirdi? Baltasını halkasında gevşetti. O boru bağırmaya devam ediyordu. Mızraklılar, kendilerini gerilemekten zor alıkoyuyormuş gibi kazıkların arkasında diz çökmüştü. Aieller yüzlerini peçelemişti.

Çığlık atan Trolloclar dalga dalga yaklaştı. Hepsi boynuzlu kafalara, hayvan burunları ve gagalarla çarpılmış yüzlere sahipti. Hepsi bir insandan yarım kat uzundu, her biri kan için bağırıyordu. Beş yüz adım. Dört yüz. Bazıları öne uzanmıştı. Atlar kadar hızlı koşuyorlardı. Aieller haklı mıydı? Beş yüz Trolloc olabilir miydi? Bin gibi görünüyordu.

"Hazır!" diye seslendi Tam ve iki yüz yay kalktı. Perrin'in yanındaki gençler, büyükleri taklit ederek telaşla önünde sıralandılar, o aptal sancakla

saf durdular.

Üç yüz adım. Perrin öfke ve çılgınlıkla çarpılmış o şekilsiz yüzleri yanı başındaymış gibi görebiliyordu.

“Bırak!” diye bağırdı Tam. Yay ipleri dev bir kırbaç gibi şakladı. Mancınıkları kösele kaplı kirişe çarpan kirişlerin çatırtısıyla fırlattı.

Trollocların üzerine geniş ok başları yağdı. Dev şekiller düştü, ama bazıları Solukların zorlamasıyla kalktı ve sendeleyerek koşmaya devam etti. Gırtlaktan gelen bağırışlarına borunun sesi karıştı; katliam için öttü. Aralarına mancınıkların taşları düştü... ve ateş ve parçalar saçarak patladılar. Kitlenin içinde delikler açtılar. Yerinde sıçrayan tek kişi Perrin değildi; demek Aes Sedailer mancınıkların başında bunu yapıyordu. Çılgınca, o taşlardan birini mancınığa yüklerken düşürseler ne olacağını merak etti.

Yeni bir ok yağmuru fırladı, sonra bir daha, bir daha, yine ve yine... Mancınıklardan, daha yavaş olsa da, daha fazla taş yağdı. Alev alev patlamalar Trollocları yıktı. Üstlerine geniş uçlu oklar yağdı. Ve onlar çığlık atarak, uluyarak, düşerek ve ölerek, ama daima ileriye koşarak gelmeye devam ettiler. Artık yakındaydılar; okçuların yayılmasına, oklarını gelişigüzel değil hedef gözeterek fırlatmalarına yetecek kadar yakın. Adamlar kendi öfkelerini bağırıyorlardı. Ok atarken ölümün yüzüne çığlık atıyorlardı.

Ve sonra ayakta Trolloc kalmadı. Oklarla kirpiye dönmüş tek bir Soluk körlemesine sendeliyordu. Myrddraallerin kıvranan atlarının tiz çığlıkları düşmüş, ölmekte olan Trollocların inlemeleriyle yarışıyordu. Boru sonunda susmuştu. Ağaç kütüğü dolu alanda, orada burada bir Trolloc kalkıyor, sonra yine düşüyordu. Her şeyin altında, Perrin adamların on beş kilometre koşmuş gibi nefes nefese kaldıklarını duyabiliyordu. Kendi kalbi de göğsünde çarpıyordu.

Aniden biri yüksek bir tezahürat kopardı. Bunun üzerine adamlar dans etmeye, sevinçle bağırmaya, yaylarını ya da ellerinde her ne varsa başlarının üzerinde sallamaya, şapkalarını havaya fırlatmaya başladılar. Kadınlar ve çocuklar evden fırladılar. Kahkahalar atarak, tezahürat yaparak, erkeklerle birlikte dans ettiler, kutladılar. Bazıları koşarak gelip Perrin’in elini yakaladı ve sıktı.

“Bizi büyük bir zafere götürdün, evlat.” Bran ona bakarak kahkaha attı. Çelik miğferi kafasına tünemişti. “Sanırım artık sana böyle hitap edemem. Büyük bir zafer, Perrin.”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” diye itiraz etti Perrin. “Yalnızca atımın üzerinde oturdum. Siz yaptınız.” Ne Bran, ne diğerleri dinledi. Perrin utanarak sırtını dikleştirdi, meydanı incelermiş gibi yaptı ve bir süre sonra diğerleri onu rahat bıraktı.

Tam kutlamalara katılmamıştı; kazıkların hemen arkasında durmuş, Trollocları inceliyordu. Muhafızlar da gülmüyordu. Alçak kazıkların arasına kara zırhlı şekiller saçılmıştı. Beş yüz tane olabilirlerdi. Belki daha az. Bazıları, birkaçı ağaçların arasına kaçmayı başarmış olabilirdi. Hiçbiri kazık çite elli adımdan daha fazla yaklaşamamıştı. Perrin yerde kıvranan diğer iki Soluk’u buldu. Üç tamamlanmıştı. Sonunda öldüklerini kabulleneceklerdi.

İki Nehirliler, onun adına gök gürültüsü gibi bir tezahürat kopardılar. “Perrin Altıngöz! Yaşa! Yaşa! Yaşa!”

“Biliyor olmalıydılar,” diye mırıldandı Perrin. Faile soru dolu gözlerle baktı. “Yarı-insanlar bunun işe yaramayacağını biliyor olmalıydılar. Şuraya bir bak. Ben bile artık görebiliyorum; onlar baştan görmüş olmalılar. Ellerinde bundan başkası yoksa, neden geldiler ki? İki kat fazla olsalar onlarla kazıklarda savaşmak zorunda kalırdık. Ondan iki kat fazla olsalar, köyün içine girerlerdi.”

“Doğal bir görme yeteneğin var,” dedi Tomas yanaşarak. “Bu bir sınamaydı. Saldırı görünce dağılıp dağılmayacağınızı görmek için, belki ne kadar çabuk tepki vereceğinizi ya da savunmalarınızın nasıl organize edildiğini ya da benim aklıma gelmeyen başka bir şeyi görmek için. Ve gördüler.” Gökyüzüne, yalnız bir kuzgunun kanat çırptığı yere işaret etti. Normal bir kuzgun ölülerin arasında kendine ziyafet çekmek için inerdi. Kuş son bir çember çizdi ve ormana doğru uzaklaştı. “Bir sonraki saldırı hemen gelmeyebilir. İki üç Trolloc’un ormana ulaştığını gördüm, yani bu saldırının haberi yayılacak. Yarı-insanlar onlara ölmekten çok Myrddraallerden korktuklarını hatırlatmak zorunda kalacak. Ama sonunda yeni saldırı gelecek ve kesinlikle bundan daha güçlü olacak. Ne kadar güçlü olacağı, Yüzsüzlerin Yollar’dan kaç tanesini getirdiğine bağlı.”

Perrin yüzünü buruşturdu. “Işık! Ya on bin tane geldiyse?”

“Olası değil,” dedi Verin, yaklaşıp Tomas’ın atının boynunu okşayarak. Savaş atı kadının dokunmasına, bir midilli kadar uysallıkla izin verdi. “En azından henüz değil. Bir Terkedimiş’in bile büyük bir grubu Yollar’dan güvenle geçiremeyeceğini düşünüyorum. Tek bir adam en yakın Yolkapıları arasında ölüm ya da delilik riskine girer, ama... diyelim ki... bin adam ya da

bin Trolloc, büyük olasılıkla birkaç dakika içinde *Machin Shin*'i, dev bir yabanarısı sürüsünü bala çekmek gibi kendi üzerine çeker. On yirmi kişilik gruplar halinde yolculuk etmeleri daha olası, en fazla elli kişilik ve gruplar aralıklı olmalı. Elbette, kaç grup getirdikleri ve aralarında ne kadar zaman geçmesine izin verdikleri soruları hâlâ yanıtsız. Ve her şeye rağmen bazılarını kaybedeceklerdir. Belki Gölgedölleri *Machin Shin*'i insanlardan daha az çekiyordur, ama... Hımmm. Büyüleyici bir düşünce. Acaba..." Atı okşadığı gibi Tomas'ın bacağını okşayarak sırtını döndü ve çalışmalarına daldı. Muhafız atını kadının peşinden sürdü.

"Batıormanı'na doğru tek adım atarsan," dedi Faile sakin sakin, "seni kulağından yakalayıp hana sürüklerim ve yatağa tıkarım."

"Bunu düşünmüyordum," diye yalan söyledi Perrin, Çevik'i, sırtını ormana verecek şekilde çevirerek. Bir adam ve bir Ogier dikkat çekmeyebilir, dağlara güven içinde ulaşabilirdi. Belki. Emond Meydanı'nın bir şansı olabilmesi için Yolkapısı kalıcı olarak kilitlenmeliydi. "Beni vazgeçirmiştin, unuttun mu?" Başka bir adam, orada olduklarını biliyorsa onları bulabilirdi. Üç çift göz iki çiftten daha iyi görürdü, özellikle de bir çifti kendisine aitse ve Perrin'in burada hiçbir şey yapmadığı açıktı. Saman doldurulmuş ve Çevik'in üzerine yerleştirilmiş giysileri de aynı başarıyı gösterirdi.

Aniden, çevresindeki bağırışların üzerinden, güneyden, Eski Yol tarafından gelen daha keskin bağırışlar, gürültüler duydu.

"Yakın zamanda gelmeyeceklerini söylemişti!" diye hırladı ve topuklarını Çevik'in böğrüne gömdü.

45
Tenekecinin Kılıcı

Peşinde Faile ile dörtnala köyün içinden geçen Perrin güney tarafta toplanmış, temizlenmiş tarlaların ötesine bakarak mırıldanan, bazıları oklarını yarı yarıya çekmiş bir grup buldu. Eski Yol'da, keskin kazıkların arasında bırakılan boşluk iki arabayla kapanmıştı. En yakındaki, bir tütün tarlasını çeviren alçak taş çit hâlâ ayaktaydı ve beş yüz adım uzaktaydı. Köyle arasında arpa anızından daha yüksek hiçbir şey yoktu; tarlanın berisindeki toprakta yabanotları gibi ok bitmişti. Uzakta dumanlar yükseliyordu, bir düzine kadar kalın duman, bazıları yanan tarlalar olabilecek kadar geniş.

Cenn Buie oradaydı ve Hari ile Darl Coplin. Bili Congar bir kolunu kuzeni Wit'in, Daise'in kocasının kemikli omuzlarına dolamıştı ve adam Bili'nin suratına nefes vermemesini dilermiş gibi görünüyordu. Hiçbiri korku kokmuyordu, yalnızca heyecan. Ve Bili de bira. En az on adam bir ağızdan neler olduğunu anlatmaya başladı; bazıları diğerinden daha yüksek sesle.

"Trolloclar burada da bizi sınadı," diye bağırdı Hari Coplin, "ama onlara günlerini gösterdik, değil mi?" Aynı sayıda onay mırıltıları yükseldi, hatta daha fazla adam kıpırdanarak kuşkuyla bakıştılar.

"Burada da kahramanlar vardı," dedi Darl, yüksek kaba bir sesle. "Sizin orman tarafındaki grubunuz tek kahramanlar değildi." Kardeşinden daha iri bir adam olan Darl, aynı gelincik gibi dar Coplin suratına, ham cennet elması ısırmış gibi aynı gergin ağza sahipti. Perrin'in bakmadığını düşünerek bir an ona hınçla baktı. Bu, gerçekten de, Batıormanı tarafında olmayı dilediği anlamına gelmiyordu; Darl, Hari ve akrabalarının çoğu genelde her durumda aldatıldıklarını düşünmenin bir yolunu buluyorlardı.

“Bir içkiyi hak ettik!” dedi ihtiyar Bili, fakat kimse kendisini yankılamayınca kaşlarını çattı.

Uzak duvarın üzerinden bir baş yükseldi ve telaşla yine indi, ama Perrin parlak sarı bir ceket göremeden değil. “Trolloclar değil,” diye hırladı tiksintiyle. “Tenekeciler! Tuatha’anlara ok atmışsınız. Şu arabaları yoldan çekin.” Dizginlerin üzerinde yükselerek ellerini ağzının önünde boru yaptı. “Gelebilirsiniz!” diye bağırdı. “Sorun yok! Kimse size zarar vermeyecek! Şu arabaları çekin dedim,” diye terslendi çevresinde durup bakan adamlara. Tenekecileri Trolloc sanmak! “Ve gidip oklarınızı alın; eninde sonunda gerçekten ihtiyacınız olacak onlara.” Bazıları yavaşça itaat etti ve Perrin yine bağırdı. “Kimse size zarar vermeyecek! Sorun yok! Gelin!” Arabalar yağ isteyen aksların gıcırtısı ile iki yana çekildi.

Birkaç parlak giysili Tuatha’an çitin üzerinden tırmandı, sonra birkaç tane daha ve ayakları ağrırmış gibi tereddütle köye doğru koşturmaya başladılar. İleride bulacaklarından, arkada bıraktıkları şeyler kadar çok korkuyor gibiydiler. Köyden fırlayan adamları görünce bir araya toplandılar, İki Nehirliler okları toplamak için, onlara merakla bakarak yanlarından geçip giderken geri dönmeye hazır göründüler. Ama yine de ilerlemeye devam ettiler.

Perrin’in içi buz kesti. Yaklaşık yirmi adam ve kadın, bazıları küçük çocukları taşıyorlardı. Bir avuç daha büyük çocuk da koşuyordu. Sersemletici renklere sahip giysileri yırtık ve toprak lekeliydi. Ve biraz daha yaklaştıkları zaman bazılarının kanla lekelenmiş olduğunu gördü Perrin. Hepsi bu kadardı. Kervandaki kaç kişiden? En azından Raen vardı, yarı sersemlemiş biçimde, Ila’nın rehberliğinde ayak sürüyordu. Kadının yüzünün bir yanı şişmiş, kararmıştı. En azından onlar hayatta kalmıştı.

Tuatha’anlar açıklığın önünde durup, kararsızca keskin kazıklara ve silahlı adamlara baktılar. Çocukların bazıları büyüklerine sarıldı ve yüzlerini gizlediler. Korku, dehşet kokuyorlardı. Faile aşağı atladı ve onlara koştu, ama Ila ona sarılmasına rağmen bir adım daha atmadı. Yaşlı kadın genç kadında teselli bulmuş gibiydi.

“Size zarar vermeyeceğiz,” dedi Perrin. *Onları gelmeye zorlamalıydım. Işık beni kavursun, zorlamalıydım!* “Aeşlerimizin başına hoş geldiniz.”

“Tenekeciler.” Hari’nin ağzı horgörüyle çarpıldı. “Bir avuç hırsız Tenekeciyi neden isteyelim? Yerine çivilenmemiş her şeyi alırlar.”

Darl, kuşkusuz Hari’yi desteklemek için ağzını açtı, ama konuşamadan önce kalabalıktan biri bağırdı. “Sen de öyle, Hari! Üstelik sen çivileri de

alırsın!” Seyrek kahkahalar Darl’ın çenesini kapadı. Ama çok kişi gülmemişti, gülenler de perişan durumdaki Tuatha’anları süzüyor, sonra huzursuzluk içinde bakışlarını indiriyordu.

“Hari haklı!” diye seslendi Daise Congar, yolundaki adamları ittirerek. “Tenekeciler çalar ve yalnızca eşyaları değil! Çocuk çalarlar!” İttirip kaktırarak Cenn Buie’nin yanına vardı ve Cenn’in başparmağı kadar kalın işaret parmağını adamın burnunun dibinde salladı. Adam, kalabalığın içinde becerebildiğince geriledi; kadın ondan bir baş uzun, yarım kat ağırdı. “Güya Köy Kurulu’ndasın, ama Hikmet’i dinlemek istemiyorsan bu meseleye Kadın Kurulu’nu getiririm ve icabına bakarız.” Adamlardan bazıları başlarını sallayarak mırıldandı.

Cenn yan yan Hikmet’e bakarak incelen saçlarını kaşıdı. “Aaah... eh... Perrin,” dedi yavaş ve gıcırtılı bir sesle. “Tenekecilerin kötü şöhreti vardır, bilirsin ve...” Perrin İki Nehirlilerle yüzleşmek için hızla Çevik’i döndürürken susup geriye sıçradı.

Atın önünde çok kişi dağıldı, ama Perrin aldırmadı. “Kimseyi geri çevirmeyeceğiz,” dedi gergin bir sesle. “Kimseyi! Yoksa çocukları Trollocların kucağına göndermek mi istiyorsunuz?” Tuatha’an çocuklarından biri keskin bir sesle ağlamaya başladı. Perrin bunu söylememiş olmayı diledi, ama Cenn’in yüzü pancar gibi kızarmıştı. Daise bile utanmış görünüyordu.

“Elbette alacağız onları,” dedi çatı ustası boğuk bir sesle. Hızla Daise’e döndü, bir mastifle savaşmaya hazırlanan sıska bir horoz gibi kabarmıştı. “Ve işe Kadın Kurulu’nu karıştırmak istiyorsan, Köy Kurulu tepenize oturur! Bak bakalım oturmuyor muyuz!”

“Sen hep ihtiyar bir aptal oldun, Cenn Buie,” diye hıhladı Daise. “Bu çocukları Trollocların kucağına göndermene izin vereceğimi mi sandın?” Cenn’in çeneleri öfkeyle oynadı, fakat o tek sözcük söyleyemeden Daise elini adamın dar göğsüne dayadı ve yana ittirdi. Yüzüne bir gülümseme oturtarak Tuatha’anlara doğru yürüdü ve kolunu rahatlatmak istercesine Ila’ya doladı. “Siz benimle gelin, sıcak banyolar ve dinlenecek yerler bulmanızı sağlayacağım. Bütün evler kalabalık, ama herkese yer buluruz. Gelin.”

Kalabalığın içinden, Marin al’Vere, Alsbet Luhhan, Natti Cauthon, Neysa Ayellin ve daha fazla kadın hızla yaklaştı. Çocukları aldılar, kollarını Tuatha’an kadınlara doladılar, onları gelmeleri için cesaretlendirdiler, İki

Nehirli erkekleri yol açmaları için terslediler. Artık kimse direndiğinden değil; yalnızca onca insanın gerileyip yol açması biraz zaman alıyordu.

Faile Perrin'e hayranlıkla baktı, ama o başını iki yana salladı. Bu *ta'veren* işi değildi; bazen İki Nehirlilere doğru yolun işaret edilmesi gerekirdi, ama işaret edildiğinde görürlerdi. Tenekecilerin köye götürülmesini izleyen Hari Coplin bile eskisi kadar ekşi görünmüyordu. Eh, o kadar değil. Mucize beklememek gerekirdi.

Raen ayak sürüyerek geçerken başını kaldırıp donuk donuk Perrin'e baktı. "Doğru yol Yaprağın Yolu'dur. Her şey zamanı gelince ölür ve..." Ne diyeceğini hatırlayamazmış gibi sustu.

"Dün gece geldiler," dedi Ila, şişmiş yüzü yüzünden mırıldanarak. Gözleri kocasınınkiler kadar donuktu. "Köpekler kaçmamıza yardım edebilirlerdi, ama Evlatlar bütün köpekleri öldürdü ve... Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu." Arkasında, Aram onca silahlı adama bakarak sarı çizgili ceketinin içinde ürperdi. Şimdi Tenekeci çocukların çoğu ağlıyordu.

Perrin, güneyde yükselen duman bulutlarına kaşlarını çattı. Eyerinde döndüğü zaman, kuzeyde ve doğuda daha fazlasını görebiliyordu. Bunların çoğu çoktan terk edilmiş evleri temsil ediyor olsa bile, Trolloclar gece epey meşgul olmalıydı. Aralarındaki mesafeyi koşarak aşmış ve boş bir eve ya da göz kulak olunmayan bir tarlaya bir meşale atmak için gerekenden daha fazla zaman harcamamış olsalar bile, o kadar çok çiftliği yakmak kaç Trolloc gerektirirdi? Belki bugün öldürdükleri kadar çok. Bu, İki Nehir'de kaç Trolloc olduğu konusunda ne anlatıyordu? Hepsini tek bir çetenin yapmış olması, onca evi yakmış, Gezginlerin arabalarını yok etmiş olması mümkün görünmüyordu.

Köye götürülen Tuatha'anlara gözü takılınca, bir utanç sancısı hissetti. Onlar dün gece bütün yakınlarının ve akrabalarının öldürüldüğünü görmüştü ve Perrin serinkanlılıkla sayı hesaplamaya çalışıyordu. İki Nehirli adamlardan bazılarının mırıldandığını, hangi dumanın hangi çiftlikten yükseldiğine karar vermeye çalıştığını duydu. Bu insanlar için o yangınlar gerçek kayıpları, yapabilirlerse yeniden inşa etmeleri gereken yaşamları ifade ediyordu, yalnızca sayıları değil. Artık burada işe yaramıyordu. Şimdi, Faile Tenekecilerle ilgilenmeye dalmışken, Loial ve Gaul'un peşinden gitme zamanıydı.

Demirci yeleği ve uzun, deri önlüğü içindeki Luhhan Usta Çevik'in gemini yakaladı. "Perrin, bana yardım etmelisin. Muhafızlar daha fazla mancınık yapmak için benden bazı parçalar istiyor, ama dedelerinin aptal

dedelerinin aptal tüccar korumalarından satın aldığı zırhları onarmam için şamata yapan yirmi adam var."

"Bir elvermek isterdim," dedi Perrin, "ama yapılması gereken başka işlerim var. Zaten epey paslanmışımdır. Son sene içinde demirhanede çalışma fırsatım olmadı pek."

"Işık aşkına! Öyle demek istemedim. Eline çekici alıp çalışman için değil." Demirci şok içinde gibiydi. "Ne zaman o kaz beyinlilerden birini kulağında bir arı ile göndersem, on dakika sonra yeni bir savla geri dönüyor. Hiç iş yapamıyorum. Seni dinlerler."

Luhhan Usta'yı dinlemiyorlarsa, Perrin kendisini dinleyeceklerinden kuşkuluydu. Köy Kurulu'nda olmasının yanı sıra, Luhhan Usta İki Nehir'de herhangi birini kaldırıp, gerekirse fırlatacak kadar iriydi. Ama adamlar birlikte Çayır'da telaşla inşa edilmiş, yanları açık bir barakanın altındaki idarelik demirhaneye gitti. Altı adam Beyazpelerinlerin yaktığı demirhaneden kurtarılmış örslerin çevresinde toplanmıştı ve bir başkası aylak aylak körük basıyordu. Demirci bağırarak adamı körüğün başından kovdu. Perrin şaşkınlık içinde gitmelerini söylediği zaman sözünü dinlediklerini gördü. Onları *ta'veren*'in, iradesine itaat ettirecek söylev vermesi gerekmemişti, yalnızca basitçe Luhhan Usta'nın meşgul olduğunu söylemişti. Kuşkusuz demirci bu kadarını kendisi de yapabilirdi, ama yine de Perrin'in elini sıktı ve cömertçe teşekkür etti, sonra işe koyuldu.

Perrin, Çevik'in sırtında eğilerek adamlardan birinin omzunu yakaladı. Get Eldin adında kel kafalı bir çiftçiydi. Ondan, burada kalıp Luhhan Usta'yı rahatsız edenleri uyarmasını istedi. Get'in yaşı kendisininkinin üç katı olmalıydı, ama köselemsi, kırışık suratlı adam başını sallamakla yetindi. Haral'ın sıcak demir çekiçlediği yerin yakınına yerleşti. Artık, Faile dönmeden gidebilirdi.

O daha Çevik'i döndüremeden Bran belirdi. Mızrağını omuzlamış, çelik miğferini kalın kolunun altına almıştı. "Perrin, bir daha saldırıya uğrarsak çobanları ve sürüleri getirmenin daha hızlı bir yolu olmalı. Köydeki en hızlı koşucuları göndersek bile, O Trolloclar ormandan çıkmadan Abell sürülerin yarısını getirtemedi."

Bunu çözmek kolaydı, Cenn Buie'nin duvarında asılı duran eski, neredeyse kapkara olmuş boruyu hatırlamak ve en uzak çobanın bile duyabileceği üç uzun ötüş üzerinde anlaşmak yeterli olmuştu. Elbette başka sinyaller de söz konusu oldu, örneğin bir saldırı bekleniyorsa herkesi yerine göndermeye yönelik sinyaller. Bu da, ne zaman saldırı bekleneceğini

nereden bilecekleri konusunu açtı. Bain, Chiad ve iki Muhafız keşif yapmaya dünden razıydılar, ama dört kişi yeterli değildi, bu yüzden iri ormancılar ve izciler bulundu, gördükleri Trolloclardan önce köye dönebilmeleri için atlar sağlandı.

Bundan sonra Buel Dowtry'nin sakinleştirilmesi gerekti. Beyaz saçlı, burnu bir geniş uçlu ok kadar keskin, yaşlı okçu çiftçilerin kendi oklarını yaptığını pekâlâ biliyordu, ama yine de, sanki kendi başına bütün sadakları dolu tutabilirmiş gibi, köyde herhangi birinin ona yardım etmesine inatla karşı çıkıyordu. Perrin, Buel'in bozulan sinirlerini nasıl yatıştırdığını bilmiyordu, ama bir şekilde adamı bir grup oğlana, kaz tüylerini oklara bağlayıp yapıştırmayı öğretirken bıraktı.

Şişman fıçıcının farklı bir sorunu vardı. Suya ihtiyaç duyan onca kişiyle, tek başına yapması haftalar alacak kadar çok kovaya ve fıçıya ihtiyaç vardı. En azından tahta yontacak güvenilir eller bulması uzun sürmedi, ama daha fazla insan, ölü Trollocların leşlerini nerede yakacaklarından, becerebildiklerini kurtarmak için çiftliklerine dönmenin güvenli olup olmayacağına kadar, yalnızca Perrin'in yanıtlayabileceğini düşündükleri sorular ve sorunlarla geldiler. Sonunculara her seferinde kararlı bir hayır ile yanıt verdi... ve uzakta yükselen dumanlara kaşlarını çatan erkek ve kadınların en sık sorduğu soru buydu. Fakat çoğunlukla soru soranın aklına gelen en iyi çözümü soruyor, sonra ona bunu yapmasını söylüyordu. Nadiren kendisi yanıt buluyordu; insanlar ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı, ama yine de ona sormaları gerektiği gibi aptalca bir fikre kapılmışlardı.

Dannil, Ban ve diğerleri onu buldu; Çayır'daki kocaman şey yetmezmiş gibi o sancakla peşinden gelmek konusunda ısrar ettiler. Sonunda onları, Batıormanı'nda ağaç kesmeye giden adamları korumaları için gönderdi. Tam, onlara Yoldaşlar denen bir şeyden bahsetmişti anlaşılan. Illian'da, ordunun generali ile at süren ve savaşın en hararetli olduğu noktalara giden askerler. Hem de Tam! En azından sancaklarını da yanlarında götürdüler. Peşinden gelen o şeyle Perrin kendini aptal gibi hissediyordu.

Sabahın ortasında, Luc altın saçlı bir kibir abidesi gibi geldi. Birkaç tezahürata karşı başını hafifçe salladı, fakat herhangi biri ona neden tezahürat yapmak istesin, belli değildi. Yanında getirdiği ganimeti deri bir çantadan çıkardı ve herkesin bakabilmesi için bir mızrağa geçirip Çayır'ın kenarına sapladı. Bir Myrddraal'in gözsüz kafasıydı. Adam, tenezzülkâr bir şekilde, yeterince alçakgönüllüydü, ama ağzından Soluk'u bir Trolloc

çetesine rastladığında öldürdüğünü kaçırdı. Hayranlık dolu bir kervan, onu köydeki savaş meydanına –artık böyle diyorlardı– götürdü. Trolloclar atlarla çekilip büyük yığınlar halinde diziliyordu. Siyah, yağlı duman bulutları yükselmeye başlamıştı bile. Luc gerektiği gibi övgüler düzüyordu. Perrin'in adamlarını nasıl dağıtması gerektiği konusunda yalnızca bir iki eleştiride bulundu. İki Nehirliler böyle anlatıyordu. Perrin herkesi dizmiş, aslında hiç vermediği emirler yağdırmıştı.

Luc, Perrin'e patronluk taslayan bir onay gülümsemesi bahşetti. "Çok iyi iş başarmışsın, evlat. Şansın varmış, elbette, ama acemi şansı denen bir şey vardır, değil mi?"

Adam Badeçay Hanı'ndaki odasına gittiği zaman Perrin Myrddraal başını indirtti ve yaktırdı. İnsanların görmemesi gereken bir şeydi, özellikle de çocukların.

Gün ilerlerken sorular sürdü, ta ki, aniden güneşin tam tepesinde durduğunu ve sabahtan beri hiçbir şey yemediğini hatırlayana kadar. Midesi kararlılıkla protesto ediyordu. "Al'Caar Hanım," dedi bitkinlik içinde, üzengisinin dibinde duran uzun yüzlü kadına, "sanırım çocuklar istedikleri yerde oynayabilir, yeter ki, son evlerin ötesine gitmeyeceklerinden emin olmak için birileri onlara göz kulak olsun. Işık, kadın, sen bunu biliyorsun. Herhalde çocukları benden iyi tanıyorsundur! Aksi halde, dört tane büyütmeyi nasıl başardın?" Kadının en küçük çocuğu, kendisinden altı yaş büyüktü.

Nela al'Caar kaşlarını çattı ve gri tellerle dolu örgüsünü sallayarak başını arkaya attı. Perrin bir an, onunla o şekilde konuştuğu için burnunu koparacağını sandı. Neredeyse bunu yapmasını dileyecekti, herkes ne yapılması gerektiğini onun söylemesini beklerken bir değişiklik olurdu. "Elbette çocukları tanıyorum," dedi kadın. "Yalnızca senin istediğin biçimde yapılacağından emin olmak istedim. O zaman biz de böyle yaparız."

Perrin içini çekerek kadının sırtını dönmesini bekledi; sonra Çevik'i Badeçay Hanı'na doğru topukladı. İki üç kişi ona seslendi, ama o dinlemeyi reddetti. Onun istediği biçimde. Bu insanlara ne olmuştu? İki Nehirliler böyle davranmazdı. Hele Emond Meydanı halkı hiç. Onlar her konuda söz hakkı isterdi. Köy Kurulu'nun önünde, Kurul arasında tartışmalar, yumruklaşmaya varmazsa yorum bile çekmezdi. Ve Kadın Kurulu kendi işlerini daha tedbirli yürüttüklerini düşünüyorsa, örgüsü kızgın bir kedinin

kuyruğu gibi diken diken, sıkı sıkı kapanmış çenelerle yürüyüp giden bir kadının ne anlama geldiğini bilmeyen tek erkek yoktu köyde.

Benim istediğim, ha? diye düşündü öfkeyle. *Benim istediğim yiyecek bir şeyler, birilerinin kulağına dırdırlanmadığı bir yer.* Hanın önünde atından inerken sendeledi ve kısa listesine bir de yatak ekleyebileceğini düşündü. Henüz öğlendi, bütün işi Çevik yapmıştı ve o kemiklerine kadar bitkin hissediyordu. Belki Faile haklıydı. Belki Loial ve Gaul'un peşinden gitmek aslında kötü bir fikirdi.

Salona girdiği zaman, al'Vere Hanım ona bir bakış fırlattı ve anaç bir gülümsemeyle onu bir sandalyeye ittirdi. "Emir verme işini bir süreliğine bırakabilirsin," dedi ona kararlılıkla. "Sen midene biraz yemek koyarken, Emond Meydanı kendi başına bir saat yaşayabilir pekâlâ." Perrin'in Emond Meydanı'nın o hiç olmadan da yaşayabileceğini söylemesine fırsat vermeden hızla uzaklaştı.

Oda hemen hemen boştu. Natti Cauthon bir masaya oturmuş, sargı sarıyor ve önündeki yığına ekliyordu, ama aynı zamanda odanın karşısındaki, artık saçlarını örecek kadar büyümüş kızlarına göz kulak olmayı başarıyordu. Bunun nedeni oldukça açıktı. Bode ve Eldrin Aram'ın iki yanına oturmuş, Tenekeci'yi yemek yemeye teşvik ediyorlardı. Aslında besliyor, çenesini de siliyorlardı. Delikanlıya nasıl sırıttıklarına bakarak, örgülü ya da örgüsüz, Perrin Natti'nin de masada yanlarında olmamasına şaşmıştı. Delikanlı yakışıklı sayılabilirdi; belki Wil al'Seen'den daha yakışıklı. Bode ve Eldrin'in öyle düşündüğü açıktı. Aram zaman zaman gülümsüyordu... tombul, güzel kızlardı; görmemek için delikanlının kör olması gerekirdi ve Perrin Aram'ın güzel kızlara karşı hiç de kör olmadığından emindi... ama duvara dayalı mızraklara ve kargılara iri iri açılmış gözlerle bakmadan tek lokma yutamıyordu. Bir Tuatha'an için korkunç bir manzaraydı.

"Al'Vere Hanım eyerinden sonunda sıkıldığını söyledi," dedi Faile, mutfak kapısından kafasını uzatarak. Şaşırtıcı şekilde, Marin gibi uzun, beyaz önlük takmıştı; kol yenlerini dirseklerine kadar sıyırmıştı ve elleri unluydu. Yeni fark etmiş gibi ellerini telaşla silerek önlüğü çabucak çıkardı ve bir sandalyenin arkasına bıraktı. "Daha önce hiç ekmek pişirmedim," dedi, yenlerini indirip Perrin'e katılarak. "Hamur yoğurmak epey eğlenceli. Bir gün yine yapmayı isteyebilirim."

"Eğer sen pişirmezsen," dedi Perrin, "ekmeği nereden bulacağız? Bütün hayatımı yolculuk ederek, yemek satın alarak ya da yay ve sapanla

yakaladıklarımı yiyerek geçirmeye niyetim yok."

Kız, çok komik bir şey söylemiş gibi gülümsedi, fakat Perrin neyi gülünç bulduğunu anlayamıyordu. "Aşçı pişirecek, elbette. Aslında yamaklarından biri, sanırım, ama aşçı da denetler."

"Aşçı," diye mırıldandı Perrin, başını iki yana sallayarak. "Ya da yamaklarından biri. Elbette. Ben neden düşünemedim ki?"

"Sorun ne, Perrin? Endişeli görünüyorsun. Kale duvarı olmadan daha sağlam savunmalar kuramayacağımızı düşünüyorum."

"O değil. Faile, bu Perrin Altıngöz meselesi çığırından çıkıyor. Kim olduğumu düşünüyorlar, bilmiyorum, ama ne yapacaklarını bana soruyorlar, zaten bildikleri halde doğru olup olmadığını soruyorlar, halbuki iki dakika düşünseler zaten bulacaklar."

Kız, o kara, çekik, düşünceli gözlerle uzun uzun yüzüne baktı. Sonra, "Andor Kraliçesi buraya hükmetmeyeli ne kadar oldu?"

"Andor Kraliçesi mi? Gerçekten bilmiyorum. Yüz sene, belki. İki yüz sene. Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Bu insanlar bir kraliçe... ya da bir kralla nasıl başa çıkacaklarını hatırlamıyorlar. Çözmeye çalışıyorlar. Onlara karşı sabırlı olmalısın."

"Kral mı?" dedi Perrin zayıfça. Başını masanın üzerindeki kollarına dayadı. "Ah, Işık!"

Faile yumuşak bir sesle kahkaha atarak, onun saçlarını karıştırdı. "Eh, belki bu değil. Morgase'in onaylayacağından kuşkuluyum. En azından bir önder. Ama tahtının yüz seneden fazla zamandır hükmetmediği toprakları ona geri götüren bir adamı onaylayacağı kesin. Öyle bir adamı bir lord yapar mutlaka. Aybara Evi'nden Perrin. İki Nehir Lordu. Kulağa güzel geliyor."

"Bizim İki Nehir'de lordlara ihtiyacımız yok," diye hırladı Perrin meşe masaya. "Ne de krallara ve kraliçelere. Biz özgür insanlarız!"

"Özgür insanların da birini takip etmeye ihtiyaçları olabilir," dedi kız nazikçe. "Çoğu insan kendilerinden daha büyük, kendi tarlalarından daha geniş bir şeylere inanmak ister. Bu yüzden uluslar vardır Perrin ve halklar. Raen ve Ila bile kendilerini kendi kervanlarından daha büyük bir şeyin parçası olarak görüyorlar. Arabalarını, ailelerini, dostlarını kaybettiler, ama başka Tuatha'anlar hâlâ şarkıyı arıyor ve birkaç arabadan daha büyük bir şeye ait oldukları için onlar da arayacak."

"Bunlar kime ait?" diye sordu Aram aniden.

Perrin başını kaldırdı. Genç Tenekeci ayağa kalkmış, huzursuzluk içinde duvarın dibine dizili mızraklara bakıyordu. “Kim isterse ona ait, Aram. Kimse onlarla size zarar vermeyecek, inan bana.” Aram’ın inandığından emin değildi, ellerini ceplerine sokmuş, yan yan mızrakları ve kancalı kargıları süzerek odada dolaşmasına bakarak, hiç değildi.

Marin, bir tabak dilimlenmiş kaz kızartması, şalgam, bezelye ve güzel, kabuklu ekmekle geldiğinde, Perrin minnetle yemeğe daldı. En azından, Faile çenesinin altına çiçek işlemeli bir peçete sokup, çatal bıçağı elinden kapmasa dalacaktı. Kız Bode ve Eldrin’in Aram’ı beslediği gibi onu beslemeyi eğlenceli buluyor gibiydi. Cauthon kızları kıkırdayarak baktı. Natti ile Marin’in yüzünde de küçük gülümsemeler vardı. Perrin neyin bu kadar gülünç olduğunu göremiyordu. Ama yemeğini kendisi kolaylıkla yiyebilecekken, Faile’e teslim olmaya razı oldu. Kız çatala taktıklarını almak için boynunu uzatmaya zorluyordu onu.

Aram odada üç kez ağır adımlarla dolandı, sonra merdivenin dibinde durdu ve uyumsuz kılıçlarla dolu fıçıya baktı. Sonra uzandı, bir kılıç çekti, beceriksizce kaldırdı. Deri sarılı kabza iki eliyle tutabileceği kadar uzundu. “Bunu kullanabilir miyim?” diye sordu.

Perrin neredeyse boğulacaktı.

Merdivenin başında Alanna ve Ila belirdi. Tuatha’an kadın bitkin görünüyordu, ama yüzündeki bere kaybolmuştu. “...en iyisi uykudur,” diyordu Aes Sedai. “Onu en çok rahatsız eden yaşadığı şok ve buna Şifa veremem.”

Ila’nın gözleri torununa, elindeki kılıca takıldı ve kadın kılıç kendi etine saplanmış gibi çığlık attı. “Hayır, Aram! Haayıır!” Merdiveni inmeye çalışırken telaşından düşecekti neredeyse. Kendini Aram’ın üzerine attı, ellerini kılıçtan koparmaya çalıştı. “Hayır, Aram,” dedi nefes nefese. “Yapmamalısın. Onu bırak. Yaprağın Yolu. Yapma! Yaprağın Yolu! Lütfen, Aram! Lütfen!”

Aram onunla dans ediyor, beceriksizce kadını engellemeye, kılıcı ondan uzak tutmaya çalışıyordu. “Neden olmasın?” diye bağırdı öfkeyle. “Annemi öldürdüler! Gördüm! Kılıcım olsa onu kurtarabilirdim. Onu kurtarabilirdim!”

Sözcükler, Perrin’in göğsüne saplandı. Kılıç tutan bir Tenekeci tuhaf bir manzaraydı, tüylerini diken diken edecek kadar tuhaf, ama o sözler... Annesi. “Onu rahat bırak,” dedi niyetlendiğinden daha kaba bir sesle. “Her adamın kendini savunmaya hakkı vardır ve... Hakkı var.”

Aram kılıcı Perrin'e uzattı. “Nasıl kullanılacağını bana öğretir misin?”
“Ben bilmiyorum,” dedi Perrin. “Ama başka birini bulabilirsin.”
Ila'nın yüzünde gözyaşları akıyordu. “Trolloclar kızımı aldı,” diye hıçkırdı, bütün bedeni sarsılarak. “Bir tanesi dışında bütün torunlarımı götürdüler. Ve onu da sen alıyorsun. Senin yüzünden Kayboldu o. Yüreğinde bir kurt oldun ve onu da yapıyorsun.” Döndü ve hıçkırıklarla sarsılarak, sendeleyerek basamakları tırmandı.
“Onu kurtarabilirdim!” diye seslendi Aram arkasından. “Büyükanne! Onu kurtarabilirdim!” Kadın dönüp bakmadı ve o köşede kaybolduğu zaman delikanlı ağlayarak korkuluğa dayandı. “Onu kurtarabilirdim, büyükanne. Ben...”
Perrin Bode'un da elleriyle yüzünü kapatmış, ağlamakta olduğunu fark etti. Diğer kadınlar yanlış bir şey yapmış gibi ona kaşlarını çatıyordu. Hayır, hepsi değil. Alanna merdivenin başından, o okunamaz Aes Sedai sükûnetiyle onu inceliyordu. Faile'in yüzü de aynı ölçüde boştu.
Perrin ağzını sildi, peçeteyi masaya attı ve ayağa kalktı. Aram'a kılıcı bırakmasını, gidip Ila'dan af dilemesini söylemesi için daha zamanı vardı. Ona söylemesi... neyi? Bir dahaki sefere sevdiklerinin ölmesini izlemek üzere orada olmayabileceğini mi? Belki, geri dönüp mezarlarını bulacağını mı?
Elini Aram'ın omzuna koydu ve adam irkildi. Kılıcı almaya çalışmasını beklermiş gibi üzerine kapandı. Tenekeci'nin kokusu karmaşık duygularla doluydu; korku, nefret ve kemiklerine işleyen bir hüzün, Ila ona kaybolduğunu söylemişti. Gözleri gerçekten kaybolmuş bir çocuk gibiydi.
“Yüzünü yıka, Aram. Sonra git ve Tam al'Thor'u bul. Sana kılıç öğretmesini istediğimi söyle.”
Diğer adam yavaşça yüzünü kaldırdı. “Teşekkür ederim,” diye kekeledi, kol yeniyle yanaklarındaki gözyaşlarını silerek. “Teşekkür ederim. Bunu asla unutmayacağım. Asla. Yemin ederim.” Aniden kılıcı kaldırıp çeliğini öptü; kabzanın ucunda pirinç bir kurt başı vardı. “Yemin ederim. Böyle yapılmıyor mu?”
“Sanırım öyle,” dedi Perrin hüzünle, neden hüzünlü hissettiğini merak ederek. Yaprağın Yolu güzel bir inançtı, bir barış düşü gibi, ama tıpkı düş gibi, şiddetin olduğu yerde süremezdi. Şiddet olmayan yer bilmiyordu. Başka bir zamanda, başka bir adamın düşü. Belki başka bir Çağ'da. “Hadi git. Aram. Öğrenecek çok şeyin var ve fazla zaman olmayabilir.” Tenekeci

teşekkürler kekelemeye devam ederek, gözyaşlarını silmek için beklemeden koşarak handan çıktı. Kılıcı iki elinde dik taşıyordu.

Eldrin'in çattığı kaşların, Marin'in kalçalarına dayadığı yumrukların, Natti'nin kırışan alnının, Bode'un hıçkırıklarının farkında olan Perrin, sandalyesine geri döndü. Alanna merdivenin tepesindeki yerinden uzaklaşmıştı. Faile, çatal bıçağı almasını izledi. "Onaylamıyor musun?" dedi Perrin sessizce. "Bir erkeğin kendini savunmaya hakkı vardır, Faile. Aram'ın bile. İstemiyorsa kimse onu Yaprağın Yolu'nu takip etmeye zorlayamaz."

"Seni acı içinde görmekten hoşlanmıyorum," dedi kız yumuşak sesle.

Bir kaz parçasını keserken bıçağı durdu. Acı mı? O düş kendisi için değildi. "Yalnızca yorgunum," dedi ona ve gülümsedi. Kızın inandığını sanmıyordu.

O ikinci lokmasını alamadan Bran ön kapıdan içeri başını uzattı. Yuvarlak, çelik miğferini yine takmıştı. "Kuzeyden atlılar geliyor, Perrin. Bir sürü atlı. Sanırım Beyazpelerinler."

Perrin doğrulurken Faile koştu ve Belediye Başkanı Beyazpelerinlere ne diyeceğini kendi kendine mırıldanırken Perrin Çevik'e tırmandığında, kız siyah kısrağının üzerinde hanın yanından çıktı. İnsanlar işlerini güçlerini bırakmış, kuzeye koşuyorlardı. Perrin'in hiç acelesi yoktu. Işığın Evlatları onu tutuklamaya gelmiş olabilirlerdi. Muhtemelen öyleydi. Zincirler içinde gitmeyi düşünmüyordu, ama insanlardan onun adına Beyazpelerinlerle savaşmasını istemeye de can atmıyordu. Bran'in peşinden gitti, Badeçay Suyu'nun üzerindeki Araba Köprüsü'nü aşan erkek, kadın ve çocuklara katıldı. Çevik ve Kırlangıç'ın toynakları kalın tahtaların üzerinde takırdadı. Burada, suyun kenarında birkaç yüksek söğüt büyüyordu. Kuzey Yolu köprüden başlıyordu, sonra Gözlem Tepesi'ne ve ötesine uzanıyordu. Uzak dumanların bir kısmı, ateşler sönmeye yüz tutarken inceliyorlardı.

Yolun köyden çıktığı yerde, yolu tıkayan iki araba buldu. Sivri, eğik kazıkların arkasında adamlar yayları ve mızrakları ile toplanmışlardı. Heyecan kokuyorlardı. Birbirlerine mırıldanıyorlar, sıkışık bir topluluk halinde yoldan gelenleri izliyorlardı: ikili sıralar halinde uzun bir alay oluşturmuş beyaz pelerinli atlılar, bir toz bulutu içinde, koni şeklindeki miğferleri, plaka ve zincir zırhları akşam güneşi altında parlayarak, çelik uçlu mızrakları aynı açıyla eğilmiş, yaklaşıyorlardı. Başlarında dik sırtlı, sert yüzlü, Perrin'e tanıdık gelen gençce bir adam vardı. Belediye Başkanı

gelince mırıltılar beklenti içinde kesildi. Ya da belki Perrin'in gelişi susturmuştu onları.

Kazıklardan yaklaşık iki yüz adım uzakta, sert yüzlü adam elini kaldırdı ve alay arkalara doğru yankılanan keskin emirlerle durdu. Adam yarım düzine Beyazpelerin eşliğinde yaklaştı, gözlerini arabalar, sivri kazıklar ve arkasındaki adamların üzerinde dolaştırdı. Pelerininin göğsündeki güneş patlamasının altında rütbe düğümleri olmasaydı bile, tavırları önemli biri olduğunu anlatıyordu.

Luc, parlak siyah aygırı üzerinde, şık, kırmızı yün ve altın işlemeleri içinde göz kamaştırıcı bir şekilde, bir yerlerden belirmişti. Belki de Beyazpelerin subayının hitap etmek için Luc'u seçmesi doğaldı, ama kara gözleri dolanmaya devam ediyordu. "Ben Dain Bornhald!" diye bildirdi, dizginleri çekerek. "Işığın Evlatları'nın kumandanıyım. Bunu bizim için mi yaptınız? Emond Meydanı'nın Evlatlara kapalı olduğunu duydum, öyle mi? Işığın Evlatları'na kapalıysa, gerçekten de Gölge'de bir köy."

Dain Bornhald, Geofram değil. Belki de oğlu. Bir farkı olduğundan değil. Perrin, ikisinin de onu tutuklamaya çalışacağını tahmin ediyordu. Gerçekten de, Bornhald'ın bakışları üzerinden geçti, sonra irkilerek geri döndü. Adam, spazma yakalanmış gibi gerildi; eldivenli eli kılıcına gitti, dudakları sessiz bir hırlamayla açıldı. Perrin bir an için, adamın saldıracağını, ona ulaşmak için atını kazıkların üzerine süreceğini düşündü. Adam ona kişisel bir nefret besliyormuş gibi görünüyordu. Yakından bakınca, o sert yüzde bir gevşeklik vardı. O gözlerde, Perrin'in Bili Congar'da görmeye alışık olduğu bir parıltı vardı. Adamın brendi koktuğunu düşündü.

Bornhald'ın yanındaki boş yanaklı adamı, kesinlikle tanıyordu. Perrin o derine gömülmüş, kara kara yanan kömürlere benzeyen gözleri asla unutamazdı. Uzun boylu, sıska ve bir örs kadar sert Jaret Byar gerçekten de ona nefretle bakıyordu. Bornhald fanatik olsa da olmasa da, Byar'ın olduğu kesindi.

Luc Bran'in konumunu gasbetmeye çalışmayacak kadar aklı başındaydı anlaşılan... gerçekten de toz yerleşirken beyaz pelerinli alayı izlemeye dalmış gibiydi. Perrin tiksintiyle fark etti bunu, ama Bran ona –demirci çırağına– baktı, başını sallamasını bekledi, ancak o zaman yanıt verdi. *Belediye Başkanı* oydu! Bornhald ve Byar sessiz anlaşmayı fark etmişlerdi.

"Emond Meydanı size tam olarak kapalı değil," dedi Bran, mızrağını yere dayayıp sırtını dikleştirerek. "Kendimizi savunmaya karar verdik ve bu

sabah savunduk da. Çıkardığımız işi görmek istiyorsanız, şuraya bakın.” Trolloc yığınlarından yükselen dumana işaret etti. Havada mide bulandırıcı, tatlımsı bir yanık et kokusu asılıydı, ama Perrin dışında kimse fark etmiyor gibiydi.

“Birkaç Trolloc mu öldürdünüz?” dedi Bornhald horgörüyle. “Şansınız ve beceriniz beni hayretlere düşürüyor.”

“Birkaçtan fazla!” diye seslendi İki Nehirli kalabalıktan biri. “Yüzlerce!”

“Savaş yaptık!” diye haykırdı bir başkası ve düzinelercesi birbirlerinin üzerinden öfkeyle bağırdı.

“Onlarla savaştık ve kazandık!”

“Siz neredeydiniz?”

“Beyazpelerinler olmadan kendimizi savunabiliriz!”

“İki Nehir!”

“İki Nehir ve Perrin Altıngöz!”

“Altıngöz!”

“Altıngöz!”

Oduncuları koruyor olması gereken Leof, o kızıl kurt başı sancağını sallamaya başladı.

Bornhald’ın sıcak bakışlı nefreti üstlerinde dolaştı, ama Byar hırlayarak, iğdiş atını dans ettirerek yaklaştırdı. “Siz çiftçiler savaş bildiğinizi mi sanıyorsunuz?” diye kükredi. “Dün gece köylerinizden biri neredeyse Trolloclar tarafından yeryüzünden silinecekti! Onlar kalabalık gelene kadar bekleyin, annenizin babanızı hiç öpmediğini dileyeceksiniz!” Bornhald’ın bitkin işareti ile sustu, efendisine itaat eden vahşi bir köpek gibiydi, ama sözleri İki Nehirlileri susturmuştu.

“Hangi köy?” Bran’in sesi hem vakur, hem endişeliydi. “Gözlem Tepesi ve Deven Yolu’ndaki insanları tanıyoruz.”

“Gözlem Tepesi sorun yaşamadı,” diye yanıt verdi Bornhald. “Deven Yolu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu sabah bir atlı Taren Salı’nın artık var olmadığı haberini getirdi. Orada dostlarınız varsa, pek çok kişi ırmağı aşarak kaçtı. Irmağı aşarak.” Bir an yüzü gerildi. “Ben de neredeyse elli iyi asker kaybedecektim.”

Haber birkaç rahatsız mırıltıya neden oldu; kimse bu tür şeyleri işitmekten hoşlanmamıştı, ama diğer yandan Taren Salı’nda kimseyi tanımıyorlardı. Büyük olasılıkla hiçbiri o kadar uzağa gitmemişti.

Luc atını öne çıkardı; aygır Çevik'i dişlemeye çalıştı. İkisi kavga etmeye başlamadan Perrin kendi atını dizginledi, ama Luc fark etmemiş ve umurunda da değilmiş gibiydi. "Taren Salı mı?" dedi düz bir sesle. "Dün gece Taren Salı'na Trolloclar mı saldırdı?"

Bornhald omuzlarını silkti. "Öyle dedim, değil mi? Anlaşılan Trolloclar sonunda köylülere saldırmaya karar vermiş. Bu güzel savunmaları hazırlamak üzere zamanında uyarılmış olmanız ne iyi tesadüf, değil mi?" Bakışları sivri kazıkların, arkasındaki adamların üzerinden kayarak Perrin'e dikildi.

"Ordeith denen adam dün gece Taren Salı'nda mıydı?" diye sordu Luc.

Perrin ona bakakaldı. Luc'un Padan Fain'den ya da şimdi kullandığı isimden haberi olduğunu bilmiyordu. Fakat insanlar konuşurdu, özellikle de çerçi olarak tanıdıkları bir adamın Beyazpelerinler arasında etkili bir kişi olarak dönmesi hakkında.

Bornhald'ın tepkisi de soru kadar tuhaftı. Gözleri Perrin için gösterdiği kadar güçlü bir nefretle parladı, ama yüzü soldu, çelik eldiven taktığını unutmuş gibi elinin tersiyle gevşek dudaklarını sildi. "Ordeith'i tanıyor musun?" dedi, eyerinde Luc'a doğru eğilerek.

Kayıtsızca omuzlarını silkme sırası Luc'a gelmişti. "İki Nehir'e geldiğimden beri orada burada görüyorum. Hoş görünüşlü bir adam değil, onu takip edenler daha da berbat. Bir Trolloc saldırısının başarılı olmasına izin verecek kadar dikkatsiz olabilecek tipten adamlar. Orada mıydı? Eğer öyleyse, budalalığı sonucunda ölmüştür umarım. Değilse, umarım burada, gözaltında tutuyorsunuzdur."

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye terslendi Bornhald. "Umurumda da değil! Buraya Ordeith'ten bahsetmeye gelmedim!" Bornhald elini uzatıp Perrin'e işaret ederken atı sinirli sinirli sıçradı. "Bir Karanlıkdostu olduğun için seni tutukluyorum. Amador'a gönderileceksin ve Gerçeğin Kubbesi altında yargılanacaksın."

Byar inanmazlık içinde kumandanına baktı. Beyazpelerinleri İki Nehirlilerden ayıran engelin arkasında öfkeli mırıltılar yükseldi, mızraklar ve kancalı kargılar kaldırıldı, yaylar doğrultuldu. Beyazpelerinler Luhhan Usta kadar iri, zırhlı bir adamın bağırdığı emirler arasında, parlak bir hat halinde daha da yayıldılar, mızraklarını eyerlerindeki tutamaçlara kaydırdılar, kısa at yaylarını çıkardılar. O mesafeden Bornhald ve adamları kaçarken onları korumak dışında hiçbir şey yapamazlardı; eğer gerçekten

kaçabilirlerse, ama Bornhald tehlikenin farkında değil gibi görünüyordu, gözü Perrin'den başka hiçbir şey görmüyordu.

"Kimse tutuklanmayacak," dedi Bran keskin bir sesle. "Buna kararlıyız. Artık suç kanıtı gösterilmeden tutuklama olmayacak, hem de *bizim* inanacağımız kanıtlar. Beni Perrin'in Karanlıkdostu olduğuna ikna edecek hiçbir şey gösteremezsin, bu yüzden o eli indirsen de olur."

"Falme'de babama ihanet etti ve ölmesine sebep oldu," diye bağırdı Bornhald. Öfkeyle sarsılıyordu. "Onu Karanlıkdostlarına ve Tar Valon cadılarına ihbar etti. Tek Güç'le bin Işığın Evladı'nı öldürdüler!" Byar hararetle başını salladı.

İki Nehirlilerden bazıları huzursuzca kıpırdandılar; Verin ve Alanna'nın o sabah neler yaptığı hakkında söylentiler yayılmıştı ve başarıları yayılırken büyümüştü. Perrin hakkında ne düşünüyor olurlarsa olsunlar, Aes Sedailerin bin Beyazpelerin'i yok ettiğine inanmak kolaydı. Ve buna inanırlarsa, kalanlara da inanabilirlerdi.

"Ben kimseye ihanet etmedim," dedi Perrin, herkes duyabilsin diye yüksek sesle. "Baban Falme'de öldüyse, onu öldürenlere Seanchan deniyor. Karanlıkdostu olup olmadıklarını bilmiyorum, ama Tek Güç'ü savaşta kullandıklarını biliyorum."

"Yalancı!" Bornhald'ın dudaklarından tükürükler saçıldı. "Seanchanlar pis yalanlarını gizlemek için Beyaz Kule tarafından uydurulmuş bir hikâyedir! Sen bir Karanlıkdostusun."

Bran, şaşkın şaşkın başını iki yana salladı ve çelik miğferini bir yana ittirip gri saçlarını kaşıdı. "Bu... Seanchan mıydı?.. Seanchanları bilmem. Benim bildiğim Perrin'in Karanlıkdostu olmadığı ve sizin de kimseyi tutuklamayacağınız."

Her geçen an durum daha da tehlikeli oluyordu. Bunu Byar da gördü ve Bornhald'ın kolunu çekiştirerek bir şeyler fısıldadı, ama Perrin gözlerinin önündeyken Beyazpelerin kumandanı gerilemiyordu, belki de gerileyemiyordu. Bran ve İki Nehirliler de topuklarını yere gömmüşlerdi; Bornhald'ın bütün iddialarını itiraf etse bile onu teslim etmeye gönüllü olmayabilirlerdi. Biri hemen su atmazsa, her şey demirhane ateşine fırlatılmış bir avuç kuru saman gibi parlayacaktı.

Çabuk düşünmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Loial haklıydı. Telaşla düşünmek insanların incinmesine sebep oluyordu. Ama burada bir yol gördüğünü sandı. "Tutuklanmamı ertelemeye razı mısın, Bornhald? Trollocların işi görülene kadar? O zamana kadar ben bir yere gitmiyorum."

“Neden erteleyeyim?” Adam nefretle körleşmişti. Bu şekilde devam ederse bir sürü insan ölecekti, büyük olasılıkla kendisi de dahil, ama bunu göremiyordu. İşaret etmenin anlamı yoktu.

“Bu sabah yakılan onca çiftliği fark etmedin mi?” dedi Perrin bunun yerine. Kolunu gittikçe azalan dumanlara doğru salladı. “Çevrene bir bak. Kendin söyledin. Trolloclar artık her gece bir iki çiftliğe saldırmakla yetinmiyor. Köylere saldırmaya başladılar. Gözlem Tepesi’ne dönmeye kalkarsan oraya varamayabilirsin. Buraya kadar gelebilmen bile şans. Ama burada, Emond Meydanı’nda kalırsan...” Bran hızla ona döndü ve başkaları da yüksek sesle hayır diye bağırdı; Faile atını yaklaştırdı ve kolunu yakaladı, ama Perrin hepsini görmezden geldi. “...nerede olduğumu bilirsiniz ve askerleriniz savunmalarımıza yardım edebilir.”

“Bundan emin misin, Perrin?” dedi Bran, Çevik’in gemini yakalayarak. Faile diğer yandan telaşla konuştu, “Hayır, Perrin! Çok büyük bir risk. Bunu *yapmamalısın*... demek istediğim, lütfen yapma... Ah, Işık beni kavurup kül etsin! Bunu yapmamalısın!”

“Durdurabiliyorsam insanların savaşmasına izin veremem,” dedi onlara kararlılıkla. “Trollocların işlerini onların yerine biz yapmayacağız.”

Faile kolunu ittirdi. Bornhald’a kaşlarını çatarak kesesinden bir bileği taşı, bir yerlerden hançer çıkardı ve ipek gibi yumuşak hışırtılarla bilemeye başladı.

“Hari Coplin şimdi ne düşüneceğini bilemeyecek,” dedi Bran çarpık bir gülümsemeyle. Yuvarlak miğferini düzelterek Beyazpelerinlere döndü ve mızrağının ucunu yere dayadı. “Onun şartlarını duydunuz. Şimdi de benimkileri dinleyin. Emond Meydanı’na gelirseniz, Köy Kurulu’nun izni olmadan kimseyi tutuklamayacaksınız, ki onlar da izin vermeyecek, yani kimseyi tutuklamayacaksınız. Davet edilmediğiniz sürece kimsenin evine girmeyeceksiniz. Sorun yaratmayacaksınız ve sizden istenen yerde, istendiği zaman savunmaya katkıda bulunacaksınız. Ve Ejder Dişi *kokusu* bile almak istemiyorum! Kabul ediyor musunuz? Etmiyorsanız, geldiğiniz yoldan dönebilirsiniz.” Byar şişman adama, bir koyun arka bacaklarının üzerinde doğrulmuş ve güreşmeyi önermiş gibi bakıyordu.

Bornhald gözlerini Perrin’den ayırmadı. “Kabul,” dedi sonunda. “Trolloc tehdidi bitene kadar, kabul!” Atını çevirerek, kar gibi pelerini arkasında dalgalanarak dörtnala adamlarının yanına döndü.

Belediye Başkanı arabaların kenara çekilmesini emrederken Perrin Luc’un kendisine baktığını fark etti. Adam rahatça eyerinde oturmuş, eli

dermansızca kılıcının kabzasında, mavi gözleri eğlenerek onu izliyordu.

"İtiraz edeceğini düşünmüştüm," dedi Perrin, "insanları Beyazpelerinlere karşı nasıl kışkırttığına bakılırsa!"

Luc ellerini açtı. "Eğer bu insanlar aralarında Beyazpelerin istiyorsa, bırak alsınlar. Ama sen dikkatli olmalısın, genç Altıngöz. Koynuna düşman almak konusunda bir şeyler bilirim. Yakındayken hançeri daha hızlı gelir." Kahkaha atarak aygırını kalabalığın içinde, köye yürüttü.

"Adam haklı," dedi Faile, hançerini bilemeye devam ederek. "Belki de bu Bornhald seni tutuklamama sözünü tutar, ama adamlarından birinin seni sırtından hançerlemesini ne engelleyecek? Bunu yapmamalıydın."

"Zorunluydum," dedi Perrin. "Trollocların işini yapmaktan daha iyi."

Beyazpelerinler, Bornhald ve Byar önderliğinde köye girmeye başlamıştı. O ikisi ona büyük bir nefretle bakarak geçtiler, ikişer ikişer geçen diğerleri de... Soğuk, sert yüzlerdeki soğuk gözler geçerken ona döndüler. Nefret etmiyorlardı, ama ona baktıklarında bir Karanlıkdostu görüyorlardı. Ve en azından Byar her şeyi yapabilirdi.

Gerçekten de zorunluydu, ama belki de Dannil, Ban ve diğerlerinin diledikleri gibi peşinden gelmesi o kadar da kötü bir fikir değildi. Kapısını koruyan birileri olmadan rahat uyuyamazdı. Korumalar. Tıpkı aptal bir lord gibi. En azından Faile mutlu olurdu. Bir de o sancağı kaybetmelerini sağlayabilse.

46
Peçeler

Calpene'de, Büyük Meydan'ın yakınındaki dar, dolambaçlı sokaklar kalabalıklarla doluydu. Bunun nedeni, yüksek, beyaz duvarların üzerinde yükselen, yemek pişirmek için yakılan sayısız ateşin dumanıydı. Ekşi duman, yemek ve uzun süredir yıkanmamış ter kokusu, çocukların ağlamaları, kalabalıklarda hep duyulan, yukarıda uçan martıların tiz gaklamalarını bastıran belirsiz mırıltılarla birlikte nemli sabah havasında süzülüyordu. Bu bölgedeki dükkânlar uzun süre önce kepenklerini kalıcı olarak indirmişlerdi.

Egeanin, tiksinti içinde, yaya olarak kalabalığın içinde yürüdü. Düzenin, meteliksiz mültecilerin meydanları ele geçirmesine, taş sıraların arasında uyumalarına yetecek kadar bozulmuş olması korkunçtu. Hükümdarlarının onların açlıktan ölmesine izin vermesi kadar kötüydü. Memnun olmalıydı... bu moralsiz güruh, *Corenne*'e asla direnemezdi ve o zaman iyi bir düzen sağlanırdı... ama görmekten nefret ediyordu.

Çevresindeki perişan insanların çoğu, aralarında temiz, bakımlı, ipek ama sade kesimli, mavi bir binici elbisesi giymiş bir kadın bulunmasına şaşmayacak kadar kayıtsızdı. Kalabalıkta yer yer, kirlenmiş, kırışmış, ama bir zamanlar iyi giysiler olan şeylere bürünmüş erkekler ve kadınlar vardı. Belki de bu yüzden, kendisi fazla zıtlık yaratmıyordu. Giysilerinin kesesinde birkaç madeni para bulunduğunu gösterip göstermediğini merak eden birkaç kişi de, boyu kadar yüksek, sağlam değneğini taşıma tarzına bakarak vazgeçiyordu. Bugün korumalarını, tahtırevanını ve taşıyıcılarını arkada bırakmak zorunda kalmıştı. O grupla, Floran Gelb takip edildiğini mutlaka anlardı. En azından bölünmüş etekleriyle bu elbise biraz hareket özgürlüğü veriyordu.

Gelinciğe benzeyen küçük adamı göz önünden ayırmamak, kalabalığa rağmen kolaydı, ama zaman zaman hayvanlar kadar çıplak göğüslü adamlar tarafından da çekilen öküz arabalarından, atlı arabalardan kaçınması gerekiyordu. Gelb ve yedi sekiz arkadaşı, iri yarı, kaba suratlı adamlar bir düğüm halinde ittire kaktıra ilerliyor, peşlerinde bir küfür dalgası yaratıyorlardı. O adamlar Egeanin'i kızdırıyordu. Gelb bir daha kadın kaçırmayı düşünüyordu. Egeanin istediği parayı gönderdikten sonra üç kadın bulmuştu ve hiçbiri listesindekilere benzemiyordu ve adam reddettiği her kadın için sızlanmıştı. Sokaktan kaptığı ilk kadın için para ödemekle hata yapmıştı. Anlaşılan keseyle beraber verdiği kırbaç gibi azarlar, altının anısı ve açgözlülük yüzünden yok olup gitmişti.

Arkadan gelen bağırışlarla başını çevirdi ve elleri değneğin üzerinde gerildi. Sorun çıkınca hep olduğu gibi küçük bir boşluk açılmıştı. Bir zamanlar iyi olan sarı, yırtık bir ceket içindeki adam yanlış yöne kıvrılan kolunu kavramış, dizlerinin üzerine çökmüştü. Lime lime, yeşil bir elbise içinde, ağlayan bir kadın korumaya çalışırcasına adamın üzerine eğilmiş, kalabalığa karışan peçeli bir adama haykırıyordu.

"Yalnızca para istedi! Yalnızca istedi!" Kalabalık, çevrelerinde dönerek kapandı.

Egeanin, yüzünü buruşturarak döndü. Ve birkaç şaşkın bakış çeken bir küfürle durdu. Gelb ve arkadaşları gözden kaybolmuştu. İnsanları ittirerek düz çatılı bir şarapevinin yanında, bronz bir balığın ağzından su fışkıran küçük, taş bir çeşmeye gitti, su dolduran iki kadını kabaca itti ve kızgın küfürleri duymazdan gelerek yalağa sıçradı. Oradan, kalabalığın başlarının üstünden görebiliyordu. Her yöne çarpık sokaklar uzanıyor, tepelerin çevresinde dolanıyordu. Dönemeçler ve beyaz badanalı binalar yüz adımdan ötesini gözlerden gizliyordu, ama Gelb o süre içinde daha uzağa gitmiş olamazdı.

Aniden onu otuz adım ötede, derin bir eşiğe saklanırken gördü. Adam sokağa bakmak için ayak uçlarında yükselmişti. Diğerlerini kolayca buldu, fark edilmemek için sokağın iki yanında, binalara yaslanmışlardı. Duvarlara yaslanan yalnızca onlar değildi, ama diğerleri moralsizce büzülmüşken, onların yara izli, kırık burunlu suratlarında beklenti vardı.

Demek burada yapacaklardı. İşlerine kesinlikle hiç kimse karışmayacaktı, o adamın kolu kırıldığında da karışmamışlardı. Ama kimi? Gelb sonunda listesindekilerden birini bulmuşsa, gidip kadını ona satmasını bekleyebilirdi, bir *a'dam*'ın Bethamin dışında diğer *sul'dam*'ları tutup

tutmayacağını görme şansı için bekleyebilirdi. Ama bir daha talihsiz bir kadının boğazını kesmek ya da satılmak üzere göndermek seçenekleriyle baş başa kalmak istemiyordu.

Sokakta, Gelb'e doğru yürüyen epey kadın vardı. Çoğu, o saydam peçeleri takmış, saçlarını örmüşlerdi. Egeanin ilk bakışta, yanında korumalarla ilerleyen iki tahtırevanı hesaptan çıkardı; Gelb'in sokak kabadayıları kendi sayılarına yakın bir gruba bulaşmazlardı, ellerinde kılıç taşıyanlara da. Her kimin peşindeyseler, yanlarında iki üç adamdan fazlası olamazdı, o da varsa ve silahlı da olamazlardı. Bu tarife, paçavralar, kasvetli köylü kıyafetleri ya da Tarabon kadınlarının sevdiği dar elbiseler içinde, gördüğü bütün kadınlar uyuyor gibiydi.

Egeanin'in gözüne aniden, konuşarak uzak bir köşeyi dönen o kadınların ikisi çarptı. Saçları ince örgüler halinde toplanmış, yüzlerinde saydam peçeleri ile Tarabonluya benziyorlardı, ama burada yersiz kaçıyorlardı. O ince, utanç verici ölçüde dar, biri yeşil, diğeri mavi elbiseler keten ya da ince eğitilmiş yün değil ipektendi. Öyle giyinmiş kadınlar tahtırevana binerdi; yürümezlerdi, özellikle de burada değil. Ve omuzlarında sopa gibi taşıdıkları fıçı tahtaları bulunmazdı.

Kızıl altın saçlı olanı görmezden gelerek diğerini inceledi. Kadının siyah örgüleri sıradışı ölçüde uzundu, neredeyse beline geliyordu. Bu mesafeden, Surine adlı *sul'dam*'a çok benziyordu. Ama Surine değildi. Bu kadın Surine'in çenesine ancak gelirdi.

Egeanin alçak sesle mırıldanarak aşağı atladı ve kendisi ile Gelb arasındaki kalabalığı ittirmeye başladı. Şansı varsa zamanında yanına varıp adamı durdurabilirdi. Aptal. Açgözlü, gelincik beyinli aptal!

"Tahtırevan kiralamalıydık, Nynaeve," dedi Elayne yine, yüzüncü kez Tarabon kadınlarının peçeler ağızlarına takılmadan nasıl konuştuklarını merak ederek. Peçeyi tükürdü ve ekledi, "O şeyleri kullanmamız gerekecek."

Nynaeve, fıçı tahtasını tehditkâr bir tavırla kaldırınca onlara yaklaşan sıska suratlı bir adam durdu. "Onun için getirdik zaten." Kadının dik bakışları adamın ilgisini yitirmesini cesaretlendirmiş olabilirdi. Nynaeve, omzunun üzerinde duran örgüleri yokladı ve tiksinti dolu bir ses çıkardı; çekiştirecek tek bir kalın örgüsü olmadığına ne zaman alışacağını bilemiyordu Elayne. "Ve yürümek için de ayaklar vardır. Satışa götürülecek domuzlar gibi oraya buraya taşınırken nasıl ararız ve sorular sorarız? O

salak sandalyelerden birinin üzerinde kendimi aptal gibi hissederim. Her durumda, tanımadığım erkeklerinkine değil, kendi zekâma güvenirim."

Elayne, Bayle Domon'un güvenilir adamlar bulabileceğinden emindi. Deniz Halkı kesinlikle bulurdu; *Dalgadansözü*'nün yelken açmamış olmasını diliyordu, ama Seyirhanımı ve kız kardeşi Coramoor'un haberini Dantora ve Cantorin'e yaymaya can atıyordu. Yirmi korumaya bir şey demezdi.

Kemerindeki cüzdana bir şeyin sürtündüğünü hissetti; bir eliyle cüzdanı kavrayarak ve kendi tahtasını kaldırarak hızla döndü. Çevresindeki kalabalık biraz açıldı, insanlar birbirlerini dirseklerken ona bakmadı bile, ama yankesici işareti yoktu. En azından cüzdandaki paraları hâlâ hissedebiliyordu. Cüzdanını kaybetmesine ramak kaldığı ilk seferden sonra Nynaeve'i taklit ederek Büyük Yılan yüzüğünü ve çarpık taş *ter'angreal*'i bir sicim üzerinde, boynunda taşımaya başlamıştı. Tanchico'da geçirdikleri beş gün içinde üç cüzdan kaybetmişti. Yirmi koruma iyi olurdu. Bir de araba. Pencerelerinde perde olan bir araba.

Nynaeve'in peşinden ağır ağır yürümeye devam ederek konuştu, "O zaman bu elbiseleri giymememiz gerekir. Bir zamanlar beni bir çiftçi kızı elbisesine tıktığını hatırlıyorum."

"Halka karışmamızı sağlıyorlar," diye yanıt verdi Nynaeve ters ters.

Elayne, hafifçe burnunu çekti. Sanki daha sade elbiseler daha az dikkat çekmelerini sağlamayacakmış gibi. Nynaeve ipekler ve güzel elbiseler giymekten zevk almaya başladığını itiraf etmeyecekti. Elayne yalnızca bu kadar ileri götürmemesini diliyordu. Doğru, herkes onları Tarabonlu sanıyordu –en azından konuşmaya başlayana kadar–, ama çenesine kadar gelen dantel kenarlı yakaya rağmen bu dar, yeşil ipek şimdiye kadar giydiği her şeyden daha sergileyici geliyordu. Toplum içinde giydiği her şeyden kesinlikle daha sergileyici. Diğer yandan Nynaeve kalabalık sokakta, kimse onlara bakmıyormuş gibi yürüyordu. Eh, belki kimse bakmıyordu –en azından elbiselerinin üstlerine nasıl oturduğuna bakmıyorlardı–, ama ona bakıyorlarmış gibi geliyordu.

İç eteklikleri bile daha terbiyeli olurdu. Yanakları kızararak ipeğin bedenine nasıl sarındığını düşünmeyi bırakmaya çalıştı. *Kes şunu! Son derece terbiyeli bir elbise. Öyle!*

"Bu Amys işimize yarayabilecek hiçbir şey söylemedi mi?"

"Sana neler söylediğini anlattım." Elayne içini çekti. Nynaeve onu gecenin bir yarısına kadar ayakta tutmuş, dün gece *Tel'aran'rhiod*'da

Egwene'in yanındaki Aiel Bilgesi hakkında konuşturmuştu ve sonra kahvaltıya otururken yine başlamıştı. Bir sebepten saçlarını iki örgü yapmış, Bilge'ye asık suratlı bakışlar fırlatan Egwene Rand'ın iyi olduğu, Aviendha'nın ona göz kulak olduğu dışında hiçbir şey söylememişti. Bütün konuşmaları beyaz saçlı Amys yapmış, Düşler Dünyası'nın tehlikeleri üzerine öyle sert bir ders vermişti ki, Elayne on yaşındaymış da eski dadısı Lini onu şeker çalmak için yataktan kaçarken yakalamış gibi hissetmişti. Ardından, *Tel'aran'rhiod*'a girmek zorundaysa konsantrasyon ve düşüncelerini kontrol altında tutmak hakkında uyarılar gelmişti. Ne düşündüğünüzü nasıl kontrol ederdiniz? "Gerçekten de Perrin'in Rand ve Mat'le birlikte olduğunu sanıyordum." Amys'in belirmesinden sonra en büyük sürpriz bu olmuştu. Görünüşe göre Egwene de Nynaeve ve onun yanında olduğunu sanıyordu.

"O ve yanındaki kız muhtemelen Perrin'in huzur içinde demircilik yapabileceği bir yere gitmişlerdir," dedi Nynaeve, ama Elayne başını iki yana salladı.

"Hiç sanmıyorum." Faile hakkında güçlü şüpheleri vardı ve yarısı doğruysa, Faile bir demirci karısı olmakla yetinmezdi. Peçeyi bir daha tükürdü. Salak şey.

"Eh, her neredeyse," dedi Nynaeve, bir kez daha örgülerini yoklayarak, "umarım güvende ve iyidir, ama o burada değil ve bize yardım edemez. Amys'e *Tel'aran'rhiod*'u kullanmanın yollarını *sormayı* akıl ettin mi?.."

Yıpranmış, kahverengi ceket giymiş iri yarı, kafası kelleşmekte olan bir adam kalabalığı ittirip geçti ve kalın kollarını ona dolamaya çalıştı. Kadın omzundaki fıçı tahtasını hızla çevirdi ve adamın geniş yüzüne şiddetli bir darbe indirdi. Adam, en az ikinci kez kırılan burnunu tutarak geri geri sendeledi.

Elayne daha şaşkın bir çığlık atmak için nefes alırken aynı ölçüde iri, kalın bıyıkları olan ikinci adam onu ittirip Nynaeve'e ulaşmaya çalıştı. Elayne korkmayı unuttu. Çenesi öfkeyle gerildi ve adamın elleri kadına dokunurken tahtayı bütün gücüyle adamın kafasına indirdi. Adamın bacakları kıvrıldı ve adam tatminkâr bir şekilde yüzüstü devrildi.

Kalabalık, başkasının dertlerine karışmak istemeyerek geriledi. Kimse yardım teklif etmedi. Elayne, yardıma ihtiyaçları olduğunu fark etti. Nynaeve'in vurduğu adam hâlâ ayaktaydı; ağzı bir hırlamayla çarpılmış, burnundan akan kanı yalayarak birinin gırtlağını sıkmak istermiş gibi kalın ellerini geriyordu. Daha da kötüsü, yalnız değildi. Kaçmalarını önlemek

için yedi adam daha çevrelerini alıyordu, her biri ilk adam kadar iriydi, yara izleriyle dolu yüzler ve elleriyle, senelerdir kayalara çarpılıp duruyorlarmış gibi görünüyorlardı. Sinirli bir tilki gibi sırıtan sıska, dar yüzlü bir adam durmaksızın, “Kaçmasına izin vermeyin. Altın o, size söylüyorum. Altın!” deyip duruyordu.

Demek kim olduğunu biliyorlardı. Bu cüzdanı için yapılmış bir hamle değildi, Nynaeve’i ve Andor’un Kız-Veliahtı’nı kaçırmayı düşünüyorlardı. Nynaeve’in *saidar*’a kucak açtığını hissetti –bu onu yönlendirecek kadar kızdırmadıysa, başka hiçbir şey kızdıramazdı– ve o da kendini Gerçek Kaynak’a açtı. Tek Güç içine aktı, tatlı akış onu ayak parmaklarından saçlarına dek doldurdu. İkisinden birinin öreceği birkaç Hava akışı bu serserilerin işini görürdü.

Ama Elayne yönlendirmedi, Nynaeve de öyle. Birlikte bu adamları annelerinin yaptığı gibi pataklayabilirlerdi. Ama başka seçenek kalmadığı sürece cesaret edemezlerdi.

Kara Ajah’tan biri görecek kadar yakındaysa, zaten *saidar*’ın parıltısı ile kendilerini ele vermişlerdi. O birkaç Hava akışını yönlendirmek varlıklarını, gücüne ve duyarlılığına bağlı olarak yüz adım, hatta daha uzaktaki bir Kara Aes Sedai’ye haber verirdi. Son beş gündür kendilerinin yaptığı da buydu; kadınların yönlendirmesini hissetmeye çalışarak, hissin onları Liandrin ile diğerlerine götüreceğini umarak sokaklarda yürüyüp duruyorlardı.

Kalabalığın da hesaba katılması gerekirdi. Duvarlara sürtünerek iki yana kaçan birkaç kişi hâlâ vardı. Kalanı gidecek başka yönler bulmaya çalışarak dolanıyordu. Yalnızca bir avuç insan iki kadının tehlikede olduğunun farkında olduğunu belli ediyordu ve onlar da utançla bakışlarını kaçırıyordu. Ama iri adamların görünmez bir şey tarafından fırlatıldığını görürlerse?..

Aes Sedailer ve Tek Güç o günlerde Tanchico’da o kadar da sevilmiyordu, Falme hakkındaki eski söylentiler hâlâ dolaşırken ve Beyaz Kule’nin kırsal alandaki Ejderyeminlilerini desteklediği hakkında yeni söylentiler çıkarken değil. Güç kullanıldığını görürlerse bu insanlar kaçabilirdi. Ya da saldırgan bir güruha dönüşebilirlerdi. O ve Nynaeve, durdukları yerde parça parça edilmekten kaçınmayı başarsalar bile –ki bunu yapabileceklerinden emin değildi– daha sonra telafi etmenin yolu yoktu. Güneş batmadan Kara Ajah Tanchico’da Aes Sedailer olduğunu duyardı.

Sırtını Nynaeve'in sırtına veren Elayne tahtasını sıkı sıkı kavradı. İsteriyle gülmek istiyordu. Nynaeve bir daha yalnız çıkmayı önerirse –hem de *yaya* olarak– bir kova suya kimin kafasının daldırılacağını görecekti. En azından bu hödüklerin hiçbiri kafalarının kaldırım taşları üzerinde kıpırtısız yatan adam gibi kırılması için ilk aday olmak istemiyordu.

"Haydi," dedi dar suratlı adam, ellerini öne doğru sallayarak. "Haydi! Yalnızca iki kadın!" Ama kendisi saldırmak için teşebbüste bulunmadı. "Haydi, dedim. Bir tanesi yeter. Altın o, size söylüyorum."

Aniden yüksek bir *güm* sesi duyuldu ve serserilerden biri yarılmış kafasını tutarak sersem sersem dizlerinin üzerine çöktü ve siyah saçlı, sert yüzlü, mavi binici elbisesi giymiş bir kadın adamın yanından geçerek yumruğunun tersiyle başka bir adama vurdu, değneğiyle adamın ayaklarını yerden kesti, sonra adam düşerken kafasını tekmeledi.

Yardım gelmesi şaşırtıcıydı, kaynağı daha da şaşırtıcı, ama Elayne titizlik edecek durumda değildi. Nynaeve sözsüz bir kükremeyle yanından ayrılırken, Elayne, "İleri Beyaz Aslan!" diye bağırarak atıldı, en yakındaki hödüğü bütün gücüyle pataklamaya başladı. Adam kendini savunmak için kollarını kaldırırken, aklını kaçıracak kadar şok geçirmiş görünüyordu. "İleri Beyaz Aslan!" diye bağırdı Elayne yine. Andor'un savaş haykırışı! Adam dönüp kaçmaya başladı.

Elayne kahkahasını tutamayarak döndü ve dövecek başka serseri aradı. Kaçmamış ya da düşmemiş iki kişi kalmıştı. Burnu kırılan adam kaçmak için döndü ve Nynaeve sırtına son bir şiddetli darbe indirdi. Sert yüzlü kadın bir şekilde değneğini diğerinin koluna ve omzuna doladı, adamı yakına, ayaklarının ucuna çekti; adam kadından en az bir baş uzun ve iki kat ağır olmalıydı, fakat kadın serinkanlılıkla boş elinin ayasını üst üste üç kez adamın çenesine vurdu. Adamın gözleri yuvarlandı ve yere yığıldı. Elayne dar yüzlü adamın ayağa kalktığını gördü; burnundan kan akıyordu, gözleri yarı donuktu, ama kemerinden bir hançer çıkararak kadının sırtına atıldı.

Elayne düşünmeden yönlendirdi. Hava'dan bir yumruk adamı ve hançerini geriye yuvarladı. Sert yüzlü kadın hızla döndü, ama adam çoktan dört ayak üzerinde emeklemeye başlamıştı, sonra ayaklarını altına almayı başardı ve sokağın ötesindeki kalabalığa daldı. İnsanlar durmuş, bu tuhaf kavgayı izliyordu, ama siyah saçlı kadın dışında kimse yardım etmek için parmağını oynatmamıştı. Kadın da kararsızca bir Elayne'e, bir Nynaeve'e

bakmaya başlamıştı. Elayne, onun sıska adamın görünürde hiçbir şey tarafından devrildiğini fark edip etmediğini merak etti.

“Size teşekkür ederim,” dedi Nynaeve nefes nefese. Peçesini düzelterek kadına yaklaştı. “Sanırım buradan ayrılmalıyız. Şehir Bekçileri sokaklara pek inmez, ama tesadüfen yakındalarsa bunu açıklamak istemem. Hanımız uzakta değil. Bize katılır mısınız? Bu Işık’ın terk ettiği şehirde yardım etmeye gönüllü olan birine en azından bir fincan çay ikram edelim. Adım Nynaeve al’Meara ve bu da Elayne Trakand.”

Kadın, fark edilir bir biçimde tereddütlüydü. *Fark etmişti.* “Ben... ben... isterim. Evet. İsterim.” Peltek bir konuşma tarzı vardı, anlaması güçtü, ama bir şekilde tanıdık geliyordu. Oldukça güzel bir kadındı aslında, omuzlarına kadar gelen siyah saçları onu olduğundan da beyaz tenli gösteriyordu. Gerçi güzel demek için biraz fazla sertti. Mavi gözlerinde, emir vermeye alışık biriymiş gibi güçlü bakışlar vardı. Elbisesine bakılırsa, belki bir tüccar. “Adım Egeanin.”

Egeanin onlarla birlikte en yakın yan sokağa girmekte tereddüt etmedi. Kalabalık yerdeki adamların çevresinde toplanmaya başlamıştı bile. Elayne o adamların uyandıklarında değerli her şeylerinin, hatta giysilerinin ve çizmelerinin alındığını göreceklerini düşünüyordu. Kimliğini nasıl öğrendiklerini bilmeyi diliyordu, ama anlamak için birini ayıltmanın yolu yoktu. Bundan sonra, Nynaeve ne derse desin *kesinlikle* korumalar bulunduracaklardı.

Egeanin tereddüt etmemiş olabilirdi, ama huzursuzdu. Kalabalığı yararak geçerlerken Elayne bunu kadının gözlerinden okuyabiliyordu. “Gördün, değil mi?” diye sordu. Kadın bir adım kaçırdı ve Elayne’in ihtiyaç duyduğu tek doğrulama buydu. Telaşla ekledi, “Sana zarar vermeyeceğiz. Yardımımıza koştuktan sonra, asla.” Yine peçesini tükürmek zorunda kaldı. Nynaeve bu sorunu yaşamıyor gibiydi. “Bana kaşlarını çatma, Nynaeve. Yaptığım şeyi gördü.”

“Bunu biliyorum,” dedi Nynaeve kuru kuru. “Ve doğru şeyi yaptın. Ama annenin sarayında, meraklı kulaklardan uzakta, güven içinde oturmuyorsun.” Çevrelerindeki insanlara işaret etti. Egeanin’in değneği ve kendilerinin tahtaları sayesinde, çoğu onlardan uzak durmaya özen gösteriyordu. Egeanin’e hitaben, “Şimdiye dek duymuş olabileceğin söylentilerin çoğu doğru değil. Pek azı doğru. Bizden korkmana gerek yok, ama burada konuşmak istemediğimiz konular olduğunu anlamalısın,” dedi.

“Sizden korkmak mı?” Egeanin şaşkın görünüyordu. “Korkmam gerektiğini düşünmemiştim. Siz konuşmak isteyene kadar sessiz kalacağım.” Sözünü tuttu; kalabalığın mırıltıları arasında yarımadada, Üç Erik Sarayı’na kadar sessizlik içinde yürüdüler. Bunca yürüyüş Elayne’in ayaklarını ağrıtmıştı.

Saat erken olmasına rağmen salonda bir avuç erkek ve kadın oturmuş, şaraplarını ya da biralarını yudumluyordu. Çekiçli santur çalan kadına, kendisi kadar ince sesli bir flüt çalan adam eşlik ediyordu. Juilin kapının yanındaki masaya oturmuş, kısa saplı piposunu içiyordu. Elayne ile Nynaeve çıkarken o, daha gece gezisinden dönmemişti. Elayne adamın üzerinde yeni bir yara bere görmeyince memnun oldu; adamın Tanchico’nun alt bölgeleri dediği şey, şehrin dünyaya sergilediği yüzden de sertti. Juilin’in bu şehre verdiği tek taviz düz, hasır şapkasını, arkaya yatırdığı o kara, koni şeklinde keçe şapkalardan biriyle değiştirmek olmuştu.

“Onları buldum,” dedi, üzerinde oturduğu sıradan sıçrayıp şapkasını çıkararak. Sonra yalnız olmadıklarını gördü. Egeanin’e temkinli bir bakış fırlattı, hafifçe eğildi; kadın aynı ölçüde temkinli bir tavırla başını eğdi.

“Onları buldun mu?” diye bağırdı Nynaeve. “Emin misin? Konuş, adam. Dilini mi yuttun?” Üstelik biraz önce insanların önünde konuşmak hakkında uyarılar yaptığı halde.

“Eskiden nerede olduklarını buldum, demeliydim.” Adam Egeanin’e bir daha bakmadı, ama sözcüklerini dikkatle seçiyordu. “Saçında beyaz tutam olan kadın beni başka kadınlarla kaldığı bir eve götürdü. Ama dışarıda pek azı görülmüş. Çevrede yaşayanlar kırsal alandan kaçan zengin mülteciler olduklarını düşünüyor. Kilerlerinde birkaç lokma yiyecekten başka bir şey kalmamış. Hizmetkârları bile gitmiş. Ama bazı şeylere bakarak, dün ya da bu gecenin erken saatlerinde gittiklerini söyleyebilirim. Tanchico gecelerinden korktuklarını sanmıyorum.”

Nynaeve, ince örgülerinden bir avucunu, boğumları beyazlamış yumruğunda kavramıştı. “İçeri mi girdin?” dedi çok düz bir sesle. Elayne onun yanında sarkan fıçı tahtasını kaldırmasının an meselesi olduğunu düşündü.

Juilin de aynı fikirde gibiydi. Tahtaya bakarak, “Onlar söz konusu olduğunda risk almayacağımı çok iyi biliyorsun,” dedi. “Boş bir evde, ne kadar büyük olursa olsun bir görünüş, bir his vardır. Benim gibi görmeyi öğrenmezsen benim kadar uzun süre hırsız kovalayamazsın.”

“Ya bir tuzağı tetikleseydin?” diye neredeyse tısladı Nynaeve. “Olayları *hissetmek* hakkındaki harika yeteneğin tuzaklara kadar uzanıyor mu?” Juilin’in esmer yüzü biraz grileşti; açıklayacak ya da kendini savunacakmış gibi dudaklarını ıslattı, ama Nynaeve onun sözünü kesti. “Bunu daha sonra konuşuruz, Sandar *Efendi*.” Gözleri hafifçe Egeanin’e doğru kaydı; sonunda işitecek başka kulaklar olduğunu hatırlamıştı. “Rendra’ya Çiçek Yağmuru Odası’nda çay alacağımızı söyle.”

“Çiçek Yağmuru Dairesi,” diye düzeltti Elayne yumuşak sesle ve Nynaeve ona bir bakış fırlattı, Juilin’in haberi kadının neşesini kaçırmıştı.

Adam ellerini açarak yerlere kadar eğildi. “Emrettiğiniz gibi, al’Meara Hanım, ben de yüreğimle itaat ediyorum,” dedi alayla. Sonra siyah şapkasını başına geçirdi ve dimdik bir sırtla yürüyüp gitti. Bir kez flört etmeye çalıştığınız birinden emir almak rahatsız edici olmalıydı.

“Aptal adam!” diye hırladı Nynaeve. “İkisini de Tear’da, rıhtımda bırakmalıydık.”

“Hizmetkârınız mı?” dedi Egeanin yavaşça.

Elayne, “Hayır,” derken, “Evet,” diye terslendi Nynaeve.

Bakıştılar, Nynaeve’in kaşları hâlâ çatıktı.

“Belki, bir açıdan,” diye içini çekti Elayne. Aynı anda Nynaeve, “Sanırım pek değil,” diye mırıldandı.

“Ben... anlıyorum,” dedi Egeanin.

Rendra, masaların arasından telaşla geçerek, peçesinin altında, gül goncası gibi dudaklarında bir gülümseme ile yaklaştı. Elayne kadının Liandrin’e bu kadar benzememesini diledi. “Ah. Bu sabah çok güzelsiniz. Elbiseleriniz bir harika. Çok güzel.” Sanki kumaşı ve kesimi seçerken bal rengi saçlı kadın hiç işe karışmamış gibi. Kendi elbisesi bir Tenekeciye yakışacak kadar kırmızıydı ve kesinlikle toplum içine çıkmak için uygunsuzdu.

“Ama yine aptallık ettiniz, değil mi? Bu yüzden sevgili Juilin’in kaşları fena halde çatık. Onu bu kadar endişelendirmemelisiniz.” Kadının iri, kahverengi gözlerindeki ışıltı Juilin’in flört edecek birini bulduğunu gösteriyordu. “Gelin. Çayınızı serin ve özel bir odada alırsınız ve bir daha dışarı çıkmanız gerekirse, size taşıyıcı ve koruma sağlamama izin verirsiniz, değil mi? Doğru düzgün korunuyor olsaydı güzel Elayne bu kadar çok cüzdan kaybetmezdi. Ama artık bu tür şeylerden bahsetmeyeceğiz. Çayınız hazır olmak üzere. Gelin.” Öğrenilmiş bir beceri olmalıydı, Elayne böyle görüyordu; peçenizi yemeden konuşmayı öğrenmeniz gerekiyordu.

Çiçek Yağmuru Dairesi, salondan çıkan kısa bir koridorun ucunda, küçük, penceresiz bir odaydı. Alçak bir masası ve kırmızı yastıkları olan oymalı sandalyeleri vardı. Nynaeve ve Elayne yemeklerini orada yiyorlardı... Nynaeve'in canını sıkmamışlarsa Thom, Juilin ya da ikisiyle birden. Üzerine erik ağaçları ve odaya ismini veren çiçek yağmuru resmedilmiş sıvalı, tuğla duvarlar, kulak misafiri olunmasını önleyecek kadar kalındı. Elayne, oturmadan önce peçesini yırtarcasına çıkardı ve ince kumaş parçasını masaya fırlattı; Tarabonlu kadınlar bile yemek yerken o şeylerden takmıyordu. Nynaeve, kendisininkini bir yandan açarak saçlarından çıkardı.

Rendra servis yaparken gevezeliğine devam etti. Bir konudan diğerine sıçrıyordu: onlara hayal edilebilecek en ince ipekten, en yeni tarzda elbiseler dikebilecek yeni bir terzi kadın –Egeanin'e kadını bir denemesini önerdi ve yanıt olarak ifadesiz bir bakış aldı; bu onu hiç rahatsız etmedi–, şehrin bir kadının gündüz bile olsa, yalnız dışarı çıkmaması gerektiği kadar tehlikeli olması, bu yüzden Juilin'i dinlemeleri gerektiği ve saçlarını parlak kılacak kokulu bir sabun... Elayne bazen saçlarından ve giysilerinden başka bir şey düşünmezken kadının nasıl böyle başarılı bir hanı yönetebildiğini merak ediyordu. Yapabildiği açıktı; kafasını karıştıran nasıl yapabildiği idi. Elbette, güzel elbiseler giyiyordu; yalnızca pek *uygun* gelmiyorlardı. Çay ve koyu mavi porselen fincanlar getiren adam, o utanç verici gece Elayne'in kadehini doldurup duran ince, kara gözlü gençti. Daha sonra da denemişti aynısını, ama Elayne kendi kendine, bir daha asla bir kadehten fazlasını içmeyeceğine yemin etmişti. Yakışıklı bir adamdı, ama ona buz gibi bir bakış fırlattı ve adam memnunlukla odadan kaçtı.

Rendra da gidene kadar Egeanin, sessizlik içinde izledi. Sonra, "Beklediğim gibi değilsiniz," dedi, fincanını tuhaf bir şekilde parmak uçlarında dengeleyerek. "Hancı, siz sanki kız kardeşleriymişsiniz ve onun kadar aptalmışsınız gibi gevezelik ediyor. Siz de buna izin veriyorsunuz. Esmer adam... bence hizmetkârınız... sizinle alay ediyor. O hizmetkâr çocuk aç gözlerle bakıyor ve buna izin veriyorsunuz. Siz... Aes Sedai'siniz, değil mi?" Yanıt beklemeden keskin, mavi gözlerini Elayne'e kaydırdı. "Ve sen de... asil kandansın. Nynaeve, annenin sarayından bahsetti."

"Beyaz Kule'de bu tür şeylerin önemi yoktur," dedi Elayne kadına hüzünle ve çenesindeki kek kırıntılarını telaşla silerek. Çok baharatlı bir kekti; neredeyse keskin. "Bir kraliçe oraya öğrenmek için giderse, tüm çömezler gibi yer silmesi ve sıçra dendiğinde sıçraması gerekir."

Egeanin yavaşça başını salladı. “Demek böyle hükmediyorsunuz. Hükümdarlara hükmederek. Bu... şekilde... eğitim alan çok kraliçe var mı?”

“Benim bildiğim yok,” diye güldü Elayne. “Ama Andor geleneklerine göre Kız-Veliaht gider. Aslında pek çok asil kadın da gider, fakat genelde bilinmesini istemezler. Çoğu Gerçek Kaynak’ı hissetmeyi bile başaramadan ayrılır. Ben yalnızca örnek verdim.”

“Sen de... asil misin?” diye sordu Egeanin. Nynaeve hıhladı.

“Annem bir çiftçi karısıydı ve babam koyun güdüp tütün ekerdi. Benim geldiğim yerde satacak yün ve tütün olmadan pek az kişi yaşayabilirdi. Ya senin anne baban, Egeanin?”

“Babam bir askerdi ve annem... bir gemide subaydı.” Bir süre onları inceleyerek tatlandırılmamış çayını yudumladı. “Birini arıyorsunuz,” dedi sonunda. “Esmer adamın bahsettiği kadınları. Başka şeylerin yanı sıra bilgi ticareti de yaparım. Bana bazı şeyler anlatan kaynaklarım vardır. Belki yardım edebilirim. Para almam, yalnızca Aes Sedailer hakkında daha fazla bilgi vermenizi isterim.”

“Şimdiye kadar da çok yardımın oldu,” dedi Elayne telaşla, Nynaeve’in Bayle Domon’a hemen hemen her şeyi anlattığını hatırlayarak. “Gerçekten çok minnettarım, ama daha fazlasını kabul edemeyiz.” Bu kadına Kara Ajah’tan bahsetmek ya da bilmeden işe karışmasına izin vermek aynı ölçüde olanaksızdı. “Gerçekten yapamayız.”

Ağzı açık kalan Nynaeve dik dik ona baktı. “Ben de aynısını söylemek üzereydim,” dedi düz bir sesle, sonra daha neşeli bir tavırla devam etti. “Minnetimiz sorularını yanıtlamaya kadar uzanıyor kesinlikle, Egeanin. Elimizden geldiğince.” Yanıtlarını bilmedikleri pek çok soru olduğunu kastediyordu, ama Egeanin farklı anladı.

“Elbette. Beyaz Kule’nin gizli işlerini öğrenmeye çalışmayacağım.”

“Aes Sedailerle çok ilgileniyor gibisin,” dedi Elayne. “Sende aynı yeteneği hissedemiyorum, ama belki yönlendirmeyi öğrenebilirsin.”

Egeanin neredeyse porselen fincanı düşürecekti. “Bu... *öğrenilebiliyor mu?* Ben... Hayır. Hayır... öğrenmek istemiyorum.”

Kadının heyecanı Elayne’i hüzünlendirdi. Aes Sedailerden korkmayan halklar arasında bile, çok fazla kişi Tek Güç’le ilgili her şeyden hâlâ çekiniyordu. “Ne bilmek istiyorsun, Egeanin?”

Kadın konuşamadan kapı çalındı ve artık dışarı çıkarken giydiği şık, kahverengi peleriniyle Thom girdi. Bu pelerinin yama kaplı âşık pelerininden daha az dikkat çektiği kesindi. Aslında o gür, beyaz saçlarla

oldukça vakur görünmesini sağlıyordu, ama saçlarını daha sık fırçalamalıydı. Onu daha genç hayal edince, Elayne annesinin ilk neyi cazip bulduğunu görebiliyordu. Elbette terk ettiği için onu affetmiyordu. Adam kaş çattığını görmeden, yüzündeki ifadeyi düzeltti.

“Yalnız olmadığınızı öğrendim,” dedi, Egeanin’e Juilin’inkinin ikizi olan temkinli bir bakış fırlatarak. Erkekler, tanımadıkları insanlardan hep şüphelenirdi. “Ama bu sabah Panarch’ın Sarayı’nı Işığın Evlatları’nın çevirdiğini işitmek isteyebileceğinizi düşündüm. Sokaklar söylentilerle uğulduyor. Öyle görünüyor ki, yarın Leydi Amathera Panarch olarak taç giyecek.”

“Thom!” dedi Nynaeve bitkinlik içinde. “Bu Amathera Liandrin değilse, Panarch da olsa umurumda değil, Kral da, İki Nehir Hikmeti de. Hepsini aynı anda olsa bile umurumda değil.”

“İlginç olan,” dedi Thom, aksayarak masaya yaklaşırken, “söylentilere göre Meclis’in Amathera’yı seçmeyi reddetmesi. Reddedilmiş. O zaman neden taç giyiyor? Bu kadar tuhaf şeyler fark etmeye değerdir, Nynaeve.”

Sandalyeye otururken kadın sessizce, “Özel bir sohbet ediyoruz, Thom. Salonu daha uygun bulacağından eminim,” dedi. Çayından bir yudum alarak, fincanın üzerinden gitmesini bekleyerek adamı izledi.

Thom kızardı, oturmadan doğruldu, ama hemen gitmedi. “Meclis fikrini değiştirmiş olsa da olmasa da, bu isyanlara sebep olacaktır. Sokaklar hâlâ Amathera’nın reddedildiğine inanıyor. Dışarı çıkmakta ısrar edecekseniz, yalnız gidemezsiniz.” Nynaeve’e bakıyordu, ama Elayne adam elini omzuna koymuş gibi bir izlenim altındaydı. “Bayle Domon rıhtımların yakınındaki o küçük odada tıkılı kaldı, kaçmak zorunda kalması olasılığına karşılık işlerini bağlıyor, ama elli seçme adam sağlamayı kabul etti, kavgalara alışık, hançer ya da kılıç kullanabilecek zorlu tipler.”

Nynaeve ağzını açtı, ama Elayne sözünü kesti. “Çok minnettarız, Thom, hem sana, hem Domon Efendi’ye. Lütfen, ona nazik ve cömert teklifini kabul ettiğimizi söyle.” Nynaeve’in düz bakışlarına karşılık vererek anlamlı anlamlı ekledi, “Güpegündüz sokakta kaçırılmak istemiyorum.”

“Hayır,” dedi Thom. “Bunu istemeyiz.” Elayne, cümlenin sonunda bir “çocuğum” lafı duyar gibi oldu ve bu sefer adam omzuna gerçekten dokundu, parmakları hızla sürtündü. “Aslında,” diye devam etti Thom, “şu anda dışarıda, sokakta bekleyen adamlar var. Bir araba bulmaya çalışıyorum; o tahtırevanlar fazla kırılgan.” Kabul edilmeden Domon’un adamlarını getirerek, sormadan arabalardan bahsederek fazla ileri gittiğinin

farkındaydı, ama köşeye kıstırılmış bir kurt gibi bakıyordu onlara, çalı gibi kaşlar çatılmıştı. “Başınıza bir şey gelirse... ben... kişisel olarak üzülürüm. Ben at bulur bulmaz araba burada olur. Bulunacak at varsa.”

Nynaeve’in gözleri iri iri açılmıştı. Adama unutulmayacak bir fırça atıp atmamak arasında çelişkiye düştüğü açıktı ve Elayne de daha nazik bir paylamaya bir şey demezdi. Birazcık daha nazik; çocuk, ha!

Adam tereddütlerinden faydalanarak saraylara layık bir selam verdi ve şansı varken çıktı.

Egeanin fincanını indirmiş, onlara şaşkınlık içinde bakıyordu. Elayne Aes Sedai olarak pek de iyi bir izlenim vermediklerini tahmin ediyordu, Thom’un onları zorlamasına izin vermişlerdi. “Gitmeliyim,” dedi kadın, kalkıp duvarın dibinden değneğini alarak.

“Ama daha sorularını sormadın,” diye itiraz etti Elayne. “Sana en azından bazı yanıtlar borçluyuz.”

“Başka zaman,” dedi Egeanin bir an sonra. “İzin verirseniz, başka zaman gelirim. Hakkınızda bilgi edinmem gerek. Hiç beklediğim gibi değilsiniz.” Onu, handa oldukları her zaman gelebileceği konusunda temin ettiler ve biraz daha kalıp çayını ve keklerini bitirmesi için ikna etmeye çalıştılar, fakat kadın hemen ayrılması gerektiğini söyleyerek direndi.

Kadını kapıya kadar uğurladıktan sonra dönen Nynaeve, yumruklarını kalçalarına dayadı. “Seni kaçırmak mı? Eğer unuttuysan, Elayne, adamlar beni yakalamaya çalıştı!”

“Beni yakalamak üzere senin yoldan çekilmen için,” dedi Elayne. “Eğer unuttuysan, Andor’un Kız-Veliahtı benim. Annem beni geri alabilmek için onları paraya boğardı.”

“Belki,” diye mırıldandı Nynaeve kuşkuyla. “Eh, en azından Liandrin’le ilgili değillerdi. O grup bizi bir çuvala sokmak için bir avuç hödük göndermez. Erkekler neden her şeyi sormadan yapmak zorunda? Yoksa göğüslerinde büyüyen kıllar beyinlerinden mi besleniyor?”

Bu anlık değişim, Elayne’i şaşırtmadı. “Her durumda, koruma bulmakla uğraşmamız gerekmeyecek. Thom haddini aşmış olabilir, ama gerekli olduklarını sen de kabul ediyorsun, değil mi?”

“Sanırım öyle.” Nynaeve yanıldığını itiraf etmekten hiç hoşlanmazdı. O adamların *kendi* peşinde olduğunu düşünmesi, örneğin. “Elayne, elimizde boş bir ev dışında hiçbir şey olmadığının farkında mısın? Eğer Juilin... ya da Thom bir hata yapar ve fark edilmelerine sebep olursa... Kara Aes

Sedaileri onları kuşkulandırmadan bulmalıyız, yoksa asla onları takip edip, Rand için tehlikeli olan her ne ise, bulma şansımız olmaz."

"Biliyorum," dedi Elayne sabırla. "Daha önce tartışmıştık."

Kadın boşluğa bakarak kaşlarını çattı. "Daha ne ve nerede olduğu konusunda en ufak ipucumuz yok."

"Biliyorum."

"Liandrin ve diğerlerini hemen şu anda yakalasak bile o şeyi orada, birilerinin bulmasını beklerken bırakamayız."

"Bunu da biliyorum, Nynaeve." Elayne kendi kendine sabırlı olması gerektiğini hatırlatarak sesini yumuşattı. "Onları bulacağız. Hata yapacaklardır ve Thom'un söylentileri, Juilin'in hırsızları ve Bayle Domon'un gemicileri sayesinde öğreneceğiz."

Nynaeve'in kaş çatışı düşünceli oldu. "Thom, Domon'dan bahsettiği zaman Egeanin'in gözlerini fark ettin mi?"

"Hayır. Domon'u tanıdığını mı düşünüyorsun? Neden söylemesin ki?"

"Bilmiyorum," dedi Nynaeve sinide. "Yüzü değişmedi, ama gözleri... Şaşırdı. Adamı tanıyor. Acaba ne..." Biri hafifçe kapıyı çaldı. "Tanchico'daki herkes bizi ziyarete mi gelecek?" diye hırladı kadın ve kapıyı hızla çekip açtı.

Rendra, Nynaeve'in yüzüne baktığında irkildi, ama her daim mevcut gülümsemesi hemen geri döndü. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama aşağıda sizi soran bir kadın var. İsimlerinizle değil, şimdi durduğunuz gibi tarif etti sizi. Sizi tanıdığını sanıyormuş. Kadın..." O gül goncası ağız hafif bir yüz buruşturmayla gerildi. "Adını sormayı unuttum. Bu sabah akılsız bir keçi gibiyim. İyi giyimli bir kadın, orta yaşlarına gelmemiş. Tarabonlu değil." Hafifçe ürperdi. "Sert bir kadın, bence. Beni ilk gördüğünde, biz çocukken ablam örgülerimi çalıya bağlamayı düşünürken baktığı gibi baktı."

"Yoksa bizi buldular mı?" dedi Nynaeve alçak sesle.

Elayne düşünmeden Gerçek Kaynak'a kucak açtı; bunu yapabildiğini, farkında olmadan Kaynak'la arasına kalkan konmadığını görünce rahatladı. Aşağıdaki kadın Kara Ajahsa.. Ama öyleyse, neden geldiğini bildirsin ki? Yine de Nynaeve'in de *saidar*'ın parıltısına sarınmış olmasını diledi. Bir de kadın yönlendirebilse!

"İçeri gönder," dedi Nynaeve ve Elayne onun yoksunluğunun farkında olduğunu ve korktuğunu fark etti. Rendra gitmek üzere dönerken Elayne bağlamak üzere Hava'dan halat kadar kalın akışlar, birinin Kaynak'la

arasına kalkan koymak için Ruh akışları örmeye başladı. Bu kadın listelerindekinden birisine benziyorsa, tek bir kıvılcım yönlendirmeye çalışırsa...

Çiçek Yağmuru Dairesi'ne giren kadın yabancı kesimli, siyah ipekten, ışıltılı bir elbise giymişti ve Elayne'in daha önce gördüğü biri değildi. Liandrin'le giden kadınların listesinde hiç değildi. Serbestçe omuzlarına dökülen siyah saçlar sağlam ve düzgün hatlı bir yüzü çevreliyordu, kara gözleri ve pürüzsüz yanakları vardı, ama Aes Sedai yaşsızlığına sahip değildi. Gülümseyerek kapıyı arkasından kapattı. "Beni affedin, ama sandım ki siz..." *Saidar*'ın parıltısı kadını sardı ve o...

Elayne, Gerçek Kaynak'ı salıverdi. O kara gözlerde, kadının çevresindeki harede, solgun Tek Güç parıltısında çok emredici bir şey vardı. Elayne'in şimdiye dek gördüğü en muhteşem kadındı. Elayne kendini telaşla diz kırarken buldu, aklına gelenler yüzünden kızardı... Aklına ne gelmişti ki? Düşünmek güçtü.

Kadın onları bir an inceledi, sonra tatminle başını sallayarak masanın başındaki oymalı sandalyeye oturdu. "Buraya, sizi yakından görebileceğim bir yere gelin," dedi emredici bir sesle. "Gelin. Evet. Oldu."

Elayne, masanın yanında durmuş, kara gözlü, parlayan kadına bakmakta olduğunu fark etti. Bunun iyi olduğunu umuyordu. Masanın diğer yanında Nynaeve uzun, ince örgülerinden bir avucunu kavramıştı, ama konuklarına aptallık ölçüsünde sevinçli bir ifadeyle bakıyordu. Elayne kıkırdamak istedi.

"Beklediğim de buydu," dedi kadın. "Küçük kızlardan pek farkınız yok ve yarı yarıya eğitimli bile değilsiniz. Ama güçlüsünüz; sorun yaratacak kadar güçlü. Özellikle de sen." Gözlerini Nynaeve'e dikti. "Bir gün bir şeyler olabilirsin. Ama kendini kapadın, değil mi? Biz olsak ulumana sebep olsa bile onu senden koparırdık."

Nynaeve hâlâ örgülerini sıkı sıkı tutuyordu, ama yüzündeki hoşnutluk ifadesi, kadının övgüsüyle kız çocuğu gibi gülümsemeye dönüştü, sonra utançla dudakları titremeye başladı. "Kendimi kapadığım için üzgünüm," diye sızlandı neredeyse. "Çok korkuyorum... onca güç... Tek Güç... ben nasıl?.."

"Ben soru sorana kadar sus," dedi kadın kararlılıkla, "ayrıca ağlamaya başlama. Beni gördüğünüz için sevindiniz, kendinizden geçtiniz. Ve tek istediğiniz beni memnun etmek ve sorularıma doğru yanıt vermek."

Nynaeve başını çabuk çabuk salladı ve öncekinden de büyük sevinçle gülümsedi. Elayne kendisinin de öyle yaptığını fark etti. Sorulara ilk kendisinin yanıt verebileceğinden emindi. Bu kadını memnun etmek için her şeyi yapardı.

"Şimdi. Yalnız mısınız? Yanınızda başka *Aes Sedailer* var mı?"

"Hayır," dedi Elayne çabucak ilk soruya ve aynı hızla ikinciyi yanıtladı. "Yanımızda Aes Sedai yok." Belki ona ikisinin de aslında Aes Sedai olmadığını söylemeliydi, ama kadın bunu sormamıştı ki! Nynaeve'in örgülerindeki elinin parmak boğumları beyazladı ve dik dik baktı ona. Yanıt vermekte geçildiği için kızmıştı.

"Neden bu şehirdesiniz?" dedi kadın.

"Kara Aes Sedaileri avlıyoruz," diye patladı Nynaeve, Elayne'e zafer dolu bir bakış fırlatarak.

Kadın kahkaha attı. "Demek bugüne kadar yönlendirdiğinizi hissetmememin sebebi bu. On bire karşı iki kişiyken saklanmanız akıllıca. Ben de hep bu politikayı izlemişimdir. Bırak diğer aptallar herkesin görebileceği yerlerde hoplayıp zıplasınlar, Çatlaklarda saklanan bir örümcek tarafından alt edilebilirler, çok geç olana kadar hiç görmedikleri bir örümcek tarafından. Bu Kara Aes Sedailer hakkında öğrendiğiniz her şeyi anlatın bana, onlar hakkında bildiğiniz her şeyi."

Elayne, ilk konuşan olmak için Nynaeve ile savaşarak bildiği her şeyi anlattı. Çok değildi. Kadınların tarifleri, çaldıkları *ter'angreal*'leri, Kule'deki cinayetler ve orada hâlâ Kara Aes Sedailer olduğu korkuları, Taş düşmeden önce Tear'daki Terkedilmişlerden birine yardım etmeleri, oradan kaçıp Rand için tehlikeli olabilecek bir şey aramaları. "Hepsi bir evde kalıyordu," diye bitirdi Elayne nefes nefese, "ama dün gece gitmişler."

"Görünüşe bakılırsa çok yaklaşmışsınız," dedi kadın yavaşça. "Çok yakın. *Ter'angreal.* Cüzdanlarınızı, keselerinizi masaya boşaltın." Denileni yaptılar ve kadın paraları, dikiş malzemelerini, mendillerini hızla yokladı. "Odalarınızda *ter'angreal* var mı? *Angreal* ya da *sa'angreal?*"

Elayne, göğsünde asılı duran çarpık taş yüzüğün farkındaydı, ama sorunun yanıtı bu değildi. "Hayır," dedi. Odalarında o tür şeyler yoktu.

Kadın her şeyi ittirerek arkasına yaslandı ve yarı kendi kendine konuştu. "Rand al'Thor. Demek şimdi de adı bu." Bir an yüzünü buruşturdu. "Pis pis dindarlık ve iyilik kokan kibirli bir adam. Hâlâ aynı mı? Hayır, yanıt vermeyin. Boş bir soruydu. Demek Be'lal öldü. Diğeri bana Ishamael gibi geldi. Bedeli ne olursa olsun yalnızca yarı yarıya yakalandığı için onca

gurur... onu bir daha gördüğümde onda bizden daha da az insanlık kalmıştı; sanırım Karanlığın Yüce Efendisi olduğuna yarı yarıya inanıyordu... üç bin sene boyunca çevirdiği entrikalar sonunda, eğitimsiz bir oğlan tarafından avlanıyor. Benim yolum en iyisi. Yumuşak yumuşak, gölgelerin içinden. Yönlendirebilen bir adamı kontrol etmek için bir şey. Evet, bu olmalı." Gözleri keskinlik kazandı ve ikisine sırayla baktı. "Şimdi. Size ne yapmalı."

Elayne sabırla bekledi. Nynaeve'in dudakları beklenti içinde aralanmış, aptalca gülümsüyordu; örgülerini o şekilde kavrarken daha da aptal görünüyordu.

"Harcanamayacak kadar güçlüsünüz; bir gün işime yarayabilirsiniz. Seni kapanmamış halinle gördüğü zaman Rahvin'in yanında olmak isterdim," dedi Nynaeve'e. "Elimden gelse sizi bu avdan vazgeçirirdim. Tepinin bu kadar sınırlı olması yazık. Yine de, bu kadar az bilginiz varken, artık yetişemeyecek kadar geridesiniz. Sanırım sizi daha sonra alıp... yeniden eğitilmenizle ilgilenebilirim." Aniden doğruldu ve birden Elayne'in tüm vücudu karıncalandı. Beyni ürperiyordu sanki; kadının çok uzaklardan gelirmiş gibi kükreyen sesi dışında hiçbir şeyin farkında değildi. "Eşyalarınızı masadan kaldıracaksınız ve ait oldukları yerlere yerleştireceksiniz. Burada olan bitenlerin hiçbirini hatırlamayacaksınız. Sizin köyden tanıdığım arkadaşlar olduğunuzu sandığımı hatırlayacaksınız. Yanılmışım. Bir fincan çay içtim ve ayrıldım."

Elayne gözlerini kırpıştırdı ve neden cüzdanını kemerindeki kesenin yanına bağladığını merak etti. Nynaeve de kesesini düzelten kendi ellerine kaşlarını çatıyordu.

"İyi bir kadın," dedi Elayne, alnını ovalayarak. Başı ağrımaya başlıyordu. "Adını söylemiş miydi? Hatırlamıyorum."

"İyi mi?" Nynaeve'in eli kalktı ve örgülerini hızla çekti; eli, kendi kendine hareket etmiş gibi bakakaldı. "Ben... söylediğini sanmıyorum."

"O gelmeden önce neyden bahsediyorduk?" Egeanin biraz önce gitmişti. Neydi?

"Ne söylemek üzere olduğumu hatırlıyorum." Nynaeve'in sesi kararlılık kazandı. "Kara Aes Sedaileri onları kuşkulandırmadan bulmalıyız, yoksa asla onları takip edip, Rand için tehlikeli olan her ne ise, bulma şansımız olmaz."

"Biliyorum," dedi Elayne sabırla. Bunu zaten söylememiş miydi? Elbette hayır. "Daha önce tartışmıştık."

Egeanin, hanın küçük avlusundan çıkan kemerli kapılarda durdu, yalınayak, genellikle çıplak göğüslerle dar sokağın bu yanındaki aylaklarla oyalanan sert yüzlü adamlara baktı. Kemerlerinde asılı duran ya da kuşaklarına sokulmuş palaları kullanmayı biliyorlarmış gibi görünüyorlardı, ama hiçbirinin yüzü tanıdık değildi. Aralarında Bayle Domon'un gemisini ele geçirdiğinde ve Falme'ye götürdüğünde orada olan varsa da, hatırlamıyordu. Öyle olsa bile, hiçbirinin binici elbisesi giymiş bir kadını gemilerini ele geçiren zırhlı kadınla bağdaştırmamasını ummak gerekirdi.

Aniden avuçlarının nemli olduğunu fark etti. Aes Sedailer. Güç'ü kullanan, ama gerektiği gibi tasmalanmamış kadınlar. Onlarla aynı masaya oturmuş, sohbet etmişti. Hiç de beklediği gibi değillerdi; bu düşünceyi kafasından çıkaramıyordu. Yönlendirebiliyorlardı, bu yüzden düzene karşı tehlikeydiler... ama... Hiç de ona öğretildiği gibi değildiler. *Öğrenilebiliyordu.* Öğrenmek! Bayle Domon'dan kaçınabildiği sürece –adam onu kesinlikle tanırdı– buraya yine gelmesi gerekirdi. Daha fazlasını öğrenebilirdi. Her zamankinden de fazla, öğrenmek zorundaydı.

Başlıklı bir pelerini olmasını dileyerek değneğini sıkı sıkı kavradı ve kalabalıkta kendine yol açarak yürümeye başladı. Gemicilerin hiçbiri dönüp bir daha bakmadı, ama yine de emin olmak için o gemicileri izledi.

Sokağın karşısındaki beyaz sıvalı şarapevinin önünde büzülmüş, pis Tanchico giysileri içindeki sarı saçlı adamı görmedi. Kirli peçenin üzerindeki mavi gözler ve yerine yapıştırıcıyla tutturulmuş kalın bıyık onu takip etti, sonra Üç Erik Sarayı'na daldı. Adam insanların iğrenç bir şekilde ona sürtünmesini görmezden gelerek sokağı geçti. Adam kendini unutup o aptalın kolunu kırdığında Egeanin onu neredeyse görecekti. Bu topraklarda sayıldığı şekliyle Kan'dan biri, dilenmek zorunda kalmış ve kendi damarlarını açmayacak kadar onursuz. İğrenç. Belki bu handa kadının neyin peşinde olduğunu öğrenebilirdi, adamın giysilerinin düşündürdüğünden daha fazla parası olduğunu gördüklerinde, belki.

47
Bir Görünün Gerçekliği

Masasına saçılmış kâğıtlar ilgisini pek çekmiyordu, ama Siuan Sanche yine de sabretti. Elbette Beyaz Kule'nin günlük işleyişini başkaları idare ediyor, Amyrlin Makamı'nı önemli kararlar vermek üzere rahat bırakıyorlardı, ama o sürekli, daha önce haber vermeden gelişigüzel bir iki şeyi kontrol etme alışkanlığındaydı ve alışkanlıklarını bugün değiştirmeyecekti. Endişelerle dikkatinin dağılmasına izin vermeyecekti. Her şey plana göre gidiyordu. Çizgili etolünü düzelterek kalemini dikkatle mürekkebe batırdı ve bir toplamın daha yanına işaret koydu.

Bugün mutfak alımlarını inceliyordu; bir de duvarcının kütüphaneye yapılan ek hakkındaki raporunu. İnsanların fark etmeden kabul ettirebileceklerini düşündüğü küçük meblağların sayısı hayret vericiydi. Bu işlerle ilgilenen kadınların dikkatinden kaçan sayılar da. Örneğin Laras, unvanlı basit aşçıbaşından Mutfaklar Sorumlusu'na dönüştüğünden beri hesaplara göz kulak olmanın kendine yakışmadığını düşünmeye başlamış gibiydi. Diğer yandan Danelle, duvarcı Jovarin Usta'ya göz kulak olması gereken Danelle büyük olasılıkla adamın ona bulup durduğu kitaplara dalıyordu. Jovarin'in, Kandor'dan gelen ve Kuzeylimanı'na inmek üzere olan ilk taş siparişi ile, tuttuğunu iddia ettiği işçi sayısını sorgulamamasının tek açıklaması bu olabilirdi. O kadar işçiyle baştan yeni bir kütüphane yapabilirdi. Danelle, bir Kahverengi için bile fazla hayalperestti. Belki ceza olarak bir süre çiftlikte çalışmak onu kendine getirebilirdi. Laras'ı disiplin altına almak daha güç olacaktı; o Aes Sedai değildi, bu yüzden aşçı yardımcıları, bulaşıkçılar ve servis görevlileri üzerindeki yetkesi o kadar rahat yok edilemezdi. Ama belki o da kırlarda bir "tatil" için gönderilebilirdi. Bu...

Siuan, tiksintiyle hıhlayarak kalemini masaya fırlattı ve düzgünce toplanmış sayı sütunlarıyla dolu sayfada yaptığı lekeye yüzünü buruşturdu. “Laras’ın ot yolmaya gönderilip gönderilmemesine karar vererek zamanımı harcıyorum,” diye mırıldandı. “Kadın o kadar eğilemeyecek kadar şişman!”

Sinirlerini bozan Laras’ın ağırlığı değildi ve o bunu biliyordu; kadın, öncekinden daha ağır değildi ya da öyle görünmüyordu. Ağırlığı mutfakların idaresine engel olmuyordu. Haber yoktu. Avı çalınmış balıkçı kuş gibi çırpınmasının sebebi buydu. Moiraine’den, al’Thor denen oğlanın *Callandor*’u aldığını söyleyen tek bir mesaj gelmişti, sonra haftalarca hiç haber çıkmamıştı, ama sokaklardaki söylentiler haberi doğrulamaya başlamıştı bile. Yine de yeni hiçbir şey yoktu.

En gizli kâğıtlarını sakladığı, oymalarla süslenmiş siyahağaç kutunun menteşeli kapağını kaldırarak içini karıştırdı. Kutunun çevresine ördüğü küçük bir koruma büyüsü kendi eli dışında hiçbir elin kutuyu güvenle açamayacağını temin ediyordu.

Çektiği ilk kâğıt, Min’in gelişini gören çömezin gönderildiği çiftlikten kaybolduğunu, çiftliğin sahibi olan kadının da kaybolduğunu söylüyordu. Bir çömezin kaçması duyulmamış şey değildi, ama çiftçinin de gitmesi rahatsız ediciydi. Sahra kesinlikle bulunmalıydı –eğitiminde serbest kalacak kadar ilerlememişti–, ama kutunun içindeki raporu saklamak için gerçek bir sebep yoktu. Ne Min’in adı geçiyordu, ne de kızın lahana çapalamaya neden gönderildiği, ama yine de kutuya geri koydu. Başka zaman olsa mantıksız gelecek özenin gösterilmesi gerektiği zamanlardı bunlar.

Ghealdan’da, kendine Lord Ejder’in Peygamberi diyen bu adamı dinlemek üzere toplanan kalabalığı anlatan bir rapor. Adı Masema’ydı anlaşılan. Tuhaf. Bu bir Shienar ismiydi. Bir tepenin yamacından konuşmasını, Ejder’in döndüğünü ilan etmesini dinlemek için on bin kişi toplanmıştı. Söylevin ardından askerler gelip kalabalığı dağıtmaya çalışmıştı. Asıl dayak yiyenin askerler olduğu gerçeğinin dışında, ilgi çekici olan Masema’nın Rand al’Thor’un ismini bilmesiydi. Bu kesinlikle kutuya geri dönüyordu.

Mazrim Taim’den iz bulunamadığını bildiren bir rapor. Bunun da orada olmaması için sebep yoktu. Arad Doman’da ve Tarabon’da koşulların gittikçe kötüye gittiğini bildiren bir başkası. Aryth Okyanusu kıyısında kaybolan gemiler. Cairhien’e giren Tearlılar olduğu söylentisi. Her şeyi bu kutuya koymayı alışkanlık haline getirmeye başlamıştı; hiçbirinin gizlenmesi gerekmiyordu. Illian’da iki, Caemlyn’de bir Aes Sedai

kaybolmuştu. Siuan Terkedilmişlerin nerede olduğunu merak ederek ürperdi. Casuslarından çok fazlası susmuştu. Orada aslanbalığı vardı ve kendisi karanlıkta yüzüyordu. İşte bu. İpek kadar ince kâğıt açılırken çıtırdadı.

Sapan kullanıldı. Çoban kılıcı aldı.

Kule Salonu beklediği gibi oy vermişti; oybirliğiyle ve kol bükmeye gerek kalmadan, yetkesini kullanması gerekmeden. Adam *Callandor*'u çekmişse, Yenidendoğan Ejder olmalıydı ve o adama Beyaz Kule rehberlik etmeliydi. Üç farklı Ajah'tan Üç Temsilci daha o önermeden tüm planların Salon'dan dışarı çıkmamasını teklif etmişti; şaşırtıcı olan, birinin Elaida olmasıydı, ama zaten Kızıllar yönlendirebilen bir adamı tutmak için en sıkı halatların kullanılmasını isterdi. Tek sorun, adamın elini tutmak üzere Tear'a bir delegasyon gönderilmesini engellemek olmuştu ve o bile o kadar güç olmamıştı, haberlerin adamın yakınına yerleşmeyi başaran bir Aes Sedai'den geldiğini söyleyebilince değil.

Ama oğlan şimdi ne yapıyordu? Moiraine neden daha fazla haber yollamamıştı? Artık Salon'da öyle yoğun bir sabırsızlık vardı ki, havanın kıvılcımlanmasını bekliyordu neredeyse. Öfkesini sıkı kontrol altında tutuyordu. *Kavrulası kadın! Neden haber göndermiyor?*

Kapı hızla açıldı ve bir düzine kadın Elaida önderliğinde içeri dalarken öfkeyle doğruldu. Hepsi şallarını takmıştı, çoğu kızıl kenarlıydı, ama bir Beyaz olan soğuk bakışlı Alviarin da Elaida'nın yanındaydı; ince bir Yeşil olan Joline Maza ve Sarılardan tombul Shemerin, bakışları hiç de hayal dolu olmayan Danelle ile birlikte arkadan geliyordu. Aslında, Siuan Mavi dışında her Ajah'tan birini görüyordu. Bazıları sinirli görünüyordu, çoğu kararlılıkla sırıtıyordu ve Elaida'nın kara gözlerinde sert bir kendine güven, hatta zafer vardı.

"Bunun anlamı ne?" diye terslendi Siuan ve siyahağaç kutunun kapağını çarparak kapattı. Ayağa fırladı ve masanın çevresinden dolandı. İlk önce Moiraine, şimdi de bu! "Eğer bu *Tear* meseleleri hakkındaysa Elaida, diğerlerini de işe karıştırmaman gerektiğini biliyorsun. Ve burası annenin mutfağıymış gibi içeri dalmaman gerektiğini de biliyorsun! Özür dileyin ve hemen çıkın, yoksa hepiniz cahil çömezlerin yerinde olmayı arzu edecek duruma düşersiniz!"

Soğuk öfkesi hepsini telaşa boğmalıydı, ama birkaçı huzursuzluk içinde kıpırdansa da, hiçbiri kapıya dönmedi. Hatta küçük Danelle ona alayla güldü. Ve Elaida sakin sakin uzanıp çizgili etolü Siuan'ın omuzlarından çekti. "Artık buna ihtiyacın olmayacak," dedi. "Zaten hiç layık olmadın, Siuan."

Siuan'ın dili şokla taşa döndü. Bu delilikti. Bu imkânsızdı. Öfke içinde *saidar*'a uzandı... ve ikinci şokunu yaşadı. Gerçek Kaynak'la arasında, kalın camdan bir duvar gibi bir engel vardı. İnanmayan bir ifadeyle Elaida'ya baktı.

Onunla alay ediyorlarmış gibi, Elaida'nın çevresinde *saidar*'ın parıltısı belirdi. Kızıl Aes Sedai omuzdan beline, çevresine Hava akışları örer, kollarını yanlarına yapıştırırken, savunmasızca durdu. Zor nefes alıyordu. "Delirmiş olmalısınız!" dedi bir hırıltıyla. "Hepiniz! Bunun için derinizi yüzdüreceğim! Bırakın beni!" Hiçbiri yanıt vermedi; hepsi onu duymazdan geliyor gibiydi.

Alviarin masanın üzerindeki kâğıtları hızla, ama telaşsızca karıştırdı. Joline, Danelle ve diğerleri okuma sehpalarındaki kitapları eğmeye, sayfaların içinden bir şey düşüp düşmeyeceğini görmek için silkelemeye başladı. Beyaz Aes Sedai masanın üzerinde aradığı şeyi bulamayınca sinirle tısladı, sonra siyahağaç kutunun kapağını açtı. Kutu hemen bir alev topuna dönüştü.

Alviarin haykırarak geriye sıçradı. Elinin derisi su toplamaya başlamıştı bile. "Koruma büyüsü," diye mırıldandı. Bir Beyaz ancak bu kadar öfkelenebiliyordu. "O kadar küçük ki, çok geç olana kadar hissetmedim bile." Kutudan ve içindekilerden, masanın üzerinde kare şeklinde gri bir kül yığını dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Elaida'nın yüzünde hayal kırıklığı yoktu. "Sana söz veriyorum Siuan, bana yanan her sözcüğü, kime, neden gönderildiğini söyleyeceksin."

"Ejder ruhunu ele geçirmiş!" diye terslendi Siuan. "Bunun için derini yüzeceğim, Elaida. Hepinizin! Kule Salonu hepinizi Kaynak'tan kesmek için oy vermezse kendinizi şanslı sayın"

Elaida'nın minik gülümsemesi gözlerine dokunmadı. "Salon bir saat önce toplandı... yasalarımıza uyacak kadar çok Aes Sedai... ve gerektiği gibi oybirliği ile senin artık Amyrlin olmadığın sonucuna vardı. Oldu bitti ve biz de kararın uygulanmasını sağlamaya geldik."

Siuan'ın midesi buza döndü; kafasının arkasında küçük bir ses feryat etti. *Neleri biliyorlar? Işık, ne kadarını biliyorlar? Aptal! Seni kör, aptal*

kadın! Ama yüzünü ifadesiz tuttu. İlk kez köşeye sıkışmıyordu. On beş yaşında bir kızken, elinde yem bıçağı dışında hiçbir silahı olmadan, mideleri ucuz şarap dolu, sert bakışlı dört hödük tarafından bir yan sokağa sıkıştırılmıştı... ondan kaçmak bundan daha zor olmuştu. Kendi kendine böyle dedi.

"Yasalarımıza uyacak kadar mı?" diye güldü alayla. "Senin dostların, etkin altına alabildiklerin ve zorbalık yapabildiklerinle, ancak minimum sayıyı bulabilmişsindir." Elaida'nın o kadar az Temsilci'yi ikna edebilmesi bile boğazının kurumasına sebep oluyordu, ama belli etmeyecekti. "Tüm Salon, bütün Temsilcilerle toplandığı zaman hata yaptığını anlayacaksın. Çok geç olacak! Kule içinde hiç isyan olmadı; bin sene sonra çömezlere isyankârlara ne olduğunu öğretmek için senin yazgını anlatacaklar." O yüzlerin bazılarına kuşku yayıldı; Elaida, komplo ortakları üzerinde o kadar sıkı kontrol sahibi değil gibiydi. "Gemiye delik açmaya çalışmayı bırakıp suyu boşaltmaya başlama zamanı. Sen bile henüz suçunu telafi edebilirsin, Elaida."

Elaida sözü bitene kadar soğuk bir sükûnet içinde bekledi. Sonra, Siuan'a şiddetli bir tokat attı; kadın sendeledi, gözlerinin önünde gümüş kara benekler dans etti.

"İşin bitti," dedi Elaida. "Kule'yi yok etmene izin vereceğimi... vereceğimizi mi sandın? Getirin onu!"

İki Kızıl onu ileri itince Siuan sendeledi. Ayakta kalmayı zar zor başararak dik dik baktı kadınlara, ama itildiği yere gitti. Kime haber vermesi gerekirdi? Ne suçlama getirilirse getirilsin, zaman verilirse hepsine karşı çıkabilirdi. Rand ile ilgili suçlamalara bile; söylentilerden başka kanıtları yoktu ve Büyük Oyun'u, söylentilere yenilmeyecek kadar uzun süredir oynuyordu. Min ellerinde değilse; Min söylentilere gerçeklik verebilirdi. Dişlerini gıcırdattı. *Ruhum kavrulsun, bu kadınları balık yemi yapacağım!*

Antrede yine sendeledi, ama bu sefer ittirildiği için değil. Leane'in görev yerinde olmamasını ummuştu, fakat Vakanüvis Siuan gibi kolları iki yanına yapışmış, bir Hava tıkacı ile tıkanmış ağzını sessizce oynatarak duruyordu. Leane'in bağlandığını kesinlikle hissetmişti; Kule'de kadınların yönlendirmesi her zaman hissedilirdi.

Ama takılmasına sebep olan, Leane'i görmek değildi, sırtına saplanmış bir hançer ile yerde yatan uzun boylu, ince, gri saçlı adamı gömlekti. Alric neredeyse yirmi senedir Muhafızıydı, yolu onları Kule'de tuttuğunda hiç

şikâyet etmemiş, Amyrlin’in Muhafızı olduğu için ondan yüzlerce fersah uzaklaşması gerektiğinde (Gaidinlerin hiçbiri bundan hoşlanmazdı) hiç homurdanmamıştı.

Siuan boğazını temizledi, ama konuştuğu zaman sesi yine de pürüzlüydü. “Bunun için derini tuzlatıp güneşe sereceğim, Elaida. Yemin ederim!”

“Sen kendi derini düşün, Siuan,” dedi Elaida, yaklaşıp gözlerinin içine bakarak. “Bu işte açıklananlardan daha fazlası var. Biliyorum. Ve sen en ufak detayına kadar anlatacaksın. En... ufak... detayına... kadar.” Sesindeki ani yumuşaklık sert bakışlarından daha korkutucuydu. “Söz veriyorum, Siuan. Onu aşağı götürün!”

Min öğlene doğru mavi ipek kumaş topları taşıyarak Kuzey Kapısı’ndan geçti. Göğüslerinde Tar Valon Alevi taşıyan nöbetçiler için Elmindreda’nın nasıl gülümseyeceğini, küçük bir kız gibi yeşil eteklerini nasıl sallayacağını planlamıştı. Nöbetçi olmadığını fark etmeden önce numarasına başlamıştı bile. Yıldız şeklindeki nöbetçi kulübesinin ağır, demir şeritli kapısı açık duruyordu; kulübe boş görünüyordu. Bu imkânsızdı. Kule arazisinde nöbetçisiz tek kapı bulunmazdı. Dev, kemik beyazı Kule’ye giden yolun yarısında, ağaçların arasında bir duman bulutu yükseliyordu. Muhafız eğitimi gören genç adamların odalarının yakınında gibiydi. Belki nöbetçileri yangın çekmişti.

Biraz huzursuzluk içinde, ipek toplarını kaldırarak arazinin ağaçlık kısmından geçen toprak yolda yürümeye başladı. Aslında yeni bir elbise istemiyordu, ama Laras eline gümüş dolu bir cüzdan sıkıştırıp, gördüğü şu ipek için kullanmasını istediğinde nasıl reddedebilirdi. Şişman kadın, kumaşın “Elmindreda”nın ten rengini ortaya çıkaracağını iddia etmişti. Kızın ten renginin ortaya çıkmasını isteyip istemediği, Laras’ın iyi niyetini korumaktan daha az önemliydi.

Ağaçların arasından kılıç şakırtıları geldi kulağına. Muhafızlar öğrencilerini epey zorluyor olmalıydı.

Her şey çok sinir bozucuydu. Laras ve güzellik ipuçları, Gawyn ve şakaları, Galad’ın ona iltifatlar yağdırması ve yüzünün ve gülümsemesinin bir kadının nabzını nasıl hızlandırdığını hiç fark etmemesi. Rand onu böyle mi istiyordu? Elbise giyerse ve beyinsiz bir bebek gibi aptal aptal sırıtırsa onu görür müydü acaba?

Bunu beklemeye hiç hakkı yok, diye düşündü öfkeyle. Hepsi onun hatasıydı. Rand olmasa orada olmayacak, bu aptal elbiseyi giymeyecek, salak salak sırıtmayacaktı. *Ben ceket ve pantolon giyerim, o kadar! Belki arada bir elbise giyebilirim... belki!.. ama bir erkek bana baksın diye değil! İddiaya girerim şu anda göğsünün yarısını teşhir eden Tearlı bir kadına bakıyordur. Ben de öyle elbiseler giyebilirim. Beni bu mavi ipeklerin içinde görünce bakalım ne düşünecek. Yakasını öyle alçak kestireceğim ki...* Neler düşünüyordu? Adam aklını başından almıştı! Amyrlin Makamı boşu boşuna onu burada tutuyordu ve Rand al'Thor kızın beynini ekşitmeye başlamıştı! *Kavrulası! Bana bunu yaptığı için kavrulsun!*

Uzaktan kılıç şakırtıları geldi ve bir grup genç adam mızraklar ve yalın kılıçlar taşıyarak ilerideki ağaçlardan fırladığında kız durdu. Başlarında Gawyn vardı. Min, Muhafızların yanında eğitime gelen başkalarını da tanıdı. Arazinin başka bir yerinden bağırışlar, öfkeli adamların kükremesi yükseldi.

"Gawyn! Neler oluyor?"

Delikanlı sesi duyunca hızla döndü. Mavi gözleri endişe ve korku doluydu ve yüzü onlara teslim olmama kararlılığıyla bir maskeye dönüşmüştü. "Min. Sen ne yapıyorsun?.. Kule arazisinden çık, Min. Çok tehlikeli." Genç adamlardan bazıları koşarak devam etti, ama çoğu sabırsızlık içinde Gawyn'i bekledi. Min'e, Muhafızların öğrencilerinin çoğu oradaymış gibi geldi.

"Bana neler olduğunu söyle, Gawyn!"

"Amyrlin bu sabah azledildi. Min, git!"

İpek topları kızın ellerinden düştü. "Azledildi. Olamaz! Nasıl? Neden? Işık adına, neden?"

"Gawyn!" diye seslendi genç adamlardan biri ve diğerleri silahlarını kaldırarak tekrarladılar. "Gawyn! Beyaz Yabandomuzu! Gawyn!"

"Zamanım yok," dedi delikanlı kıza telaşla. "Her yerde savaş var. Hammar'ın Siuan Sanche'yi kurtarmaya çalıştığını söylüyorlar. Kule'ye gitmeliyim, Min. Git! Lütfen!"

Gawyn döndü ve Kule'ye doğru koşmaya başladı. Diğerleri kaldırdıkları silahlarıyla takip ettiler. Bazıları, "Gawyn! Beyaz Yabandomuzu! Gawyn! İleri Delikanlılar!" diye bağırıyordu.

Min arkalarından baktı. "Hangi tarafı tuttuğunu söylemedin Gawyn," diye fısıldadı.

Artık dikkat ettiğinden, savaş sesleri daha yüksek, daha açık geliyordu. Her yönden çelik şakırtıları, bağırışlar, haykırışlar geliyor gibiydi. Şamata tüylerini diken diken ediyor, dizlerini titretiyordu; bu oluyor olamazdı, burada değil. Gawyn haklıydı. Hemen Kule arazisinden çıkması en güvenli, en akıllıca şey olacaktı. Yalnız bir daha dönmesine izin verilir mi, ne zaman verilir, bilmek imkânsızdı ve Min dışarıda yapabileceği pek bir şey olacağını sanmıyordu.

"İçeride ne yapabilirim ki?" diye sordu kendi kendine hararetle.

Ama kapıya dönmedi. İpek kumaşları olduğu yerde bırakarak saklanacak yer arayarak ağaçların arasına seğirtti. Kimsenin "Elmindreda"yı kaz gibi şişe takıp kızartacağını sanmıyordu –ürpererek bu şekilde düşünmemiş olmayı diledi– ama aptalca risklere girmenin de anlamı yoktu. Eninde sonunda savaş dinecekti ve o zamana kadar şimdi ne yapacağına karar vermeliydi.

Siuan gözlerini açtı, hücrenin zifiri karanlığında kıpırdandı, irkildi ve kıpırtısız kaldı, Dışarıda hâlâ sabah mıydı? Sorgulama çok uzun sürmüş gibiydi. Hâlâ nefes aldığını bilmenin rahatlığı içinde acıyı unutmaya çalıştı. Ama altındaki pürüzlü taşlar, sırtındaki kırbaç izlerine ve berelere sürtündü. Ter bütün yaralarını yakıyor –dizlerinden omuzlarına katı bir acı kütlesi gibi hissediyordu– ve ek olarak soğuk havada ürpermesine sebep oluyordu. *Hiç olmazsa iç etekliğimi bırakabilirlerdi.* Hava toz, kuru küf ve eskilik kokuyordu. Derinlerdeki hücrelerden biri. Artur Şahinkanadı'nın zamanından bu yana hiç kimse buraya kapatılmamıştı. Bonwhin'den bu yana.

Karanlıkta yüzünü buruşturdu; unutmak imkânsızdı. Dişlerini sıkarak taş zeminde doğrulup oturdu ve yaslanmak için bir duvar aradı. Duvarın taş blokları arkasında serindi. *Küçük şeyler,* dedi kendi kendine. *Küçük şeyleri düşün. Sıcak. Soğuk. Acaba bana ne zaman su getirirler? Acaba getirirler mi?*

Büyük Yılan yüzüğünü yoklamaktan kendini alamadı. Artık parmağında değildi. Olacağını beklediğinden değil; onu koparırcasına çıkardıkları zamanı hatırlar gibiydi. Bir süre sonra her şey puslanmıştı. Minnet verici, nimet gibi bir pus. Ama sonunda onlara her şeyi anlattığını hatırlıyordu. Hemen hemen her şeyi. Orada bir parça, burada bir detay saklamanın zaferi. Birazcık da olsa durmaları için yanıtlamaya can atarak, ulurcasına verdiği cevaplar arasında... Ürpermesini bastırmak için kollarını kendine doladı;

pek işe yaramamıştı. *Sakin olacağım. Ölmedim. Her şeyden öte bunu hatırlamalıyım. Ölmedim.*

“Anne?” diye Leane’in titrek sesi geldi karanlıktan. “Uyanık mısın, Anne?”

“Uyanığım,” diye içini çekti Siuan. Leane’i serbest bıraktıklarını, şehirden çıkardıklarını umuyordu. Diğer kadının hücresini onunla paylaştığını bilmekten kaynaklanan teselliyle vicdan azabı duydu. “Seni bu işe karıştırdığım için üzgünüm, kız...” Hayır. Ona artık böyle hitap etmeye hakkı yoktu. “Üzgünüm, Leane.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Sen... iyi misin, Anne?”

“Siuan, Leane. Yalnızca Siuan.” *Saidar*’a kucak açmaktan kendini alamadı. Orada hiçbir şey yoktu. Onun için yok. Yalnızca içindeki boşluk. Bir daha asla. Bir ömür boyu süren amaçlılık ve şimdi bu hücreden de karanlık bir denizde dümensiz sürükleniyordu. Yanağındaki gözyaşını sildi, düşmesine izin verdiği için kendine kızdı. “Artık Amyrlin Makamı değilim, Leane.” Öfkesinin bir kısmı sesine doldu. “Herhalde yerime Elaida getirilir. Şimdiye kadar getirilmediyse. Yemin ederim, bir gün o kadını gümüşdikenlere yedireceğim!”

Leane’in tek yanıtı, uzun, ümitsiz bir nefes vermek oldu.

Siuan, paslı kilitte gıcırdayan bir anahtar sesiyle başını kaldırdı; Leane ile onu içeriye atmadan önce kimse mekanizmayı yağlamayı düşünmemişti ve paslı parçalar dönmek istemiyordu. Sertçe kendini ayağa kalkmaya zorladı. “Kalk, Leane. Hemen kalk.” Bir an sonra diğer kadının, yumuşak inlemeler arasında mırıldanarak itaat ettiğini duydu.

Leane biraz daha yüksek sesle, “Ne faydası olacak ki?” dedi.

“En azından bizi yerde büzülmüş ağlarken bulmayacaklar.” Sesine kararlılık kazandırmaya çalıştı. “Savaşabiliriz, Leane. Hayatta kaldığımız sürece, savaşabiliriz.” *Ah, Işık, beni yalıttılar. Beni* yalıttılar!

Zihnini boşaltmaya çalışarak yumruklarını sıktı ve ayaklarını düzensiz zemine dayadı. Boğazındaki sesin bir inleme gibi çıkmamış olmasını diledi.

Min, anahtarı iki eliyle çevirebilmek için bohçaları yere koydu ve pelerinini arkaya attı. Elinden iki kat uzun olan anahtar kilit kadar paslıydı, tıpkı büyük, demir halkadaki diğer anahtarlar gibi. Yaz bu kadar aşağıya erişememiş gibi, hava soğuk ve nemliydi.

“Acele et, çocuğum,” diye mırıldandı Laras, Min’in görebilmesi için lambayı kaldırarak ve karanlık taş koridorda iki yanına bakarak. Onca

çenesiyle bu kadının bir zamanlar güzel olduğuna inanmak güç geliyordu, ama Min şu anda onu kesinlikle güzel buluyordu.

Anahtarla mücadele ederek başını iki yana salladı. Laras'la, şimdi üzerinde olan gri binici elbisesini ve başka birkaç eşyayı almak için gizlice odasına girmeye çalışırken karşılaşmıştı. Aslında kadın *onu* arıyordu, Elmindreda için endişe etmişti, Min'in güvende olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylemiş, sorunlar geçene kadar onu güvende tutmak için odasına kilitlemeyi önermişti. Min, Laras'ın planlarını ağzından nasıl koparabildiğinden emin değildi ve kadın gönülsüzce yardım edeceğini bildirdiği zaman yaşadığı şoktan henüz kurtulamamıştı. *Kendi yüreğini izleyen maceracı bir kızsın, orası kesin. Eh, umarım... nasıl söylemişti?.. beni turşu fıçısından kurtarabilir.* Lanet anahtar dönmüyordu; çevirmeye çalışarak bütün ağırlığıyla yüklendi.

Aslında, Laras'ın yanında olmasından pek çok açıdan memnundu. Her şeyi kendi başına hazırlayabileceğinden, hatta bulabileceğinden kuşkuluydu, hele bu kadar çabuk yapması asla mümkün olmazdı. Ayrıca... Ayrıca Laras'a rastladığında çoktan kendi kendine bunu yapmayı düşündüğü için bile aptal olduğunu, biri Kule'nin önünü süsleyen kellelere onunkini eklemeye karar vermeden, fırsatı varken bir ata atlayıp Tear'a gitmesi gerektiğini söylemeye başlamıştı. Kaçmanın hayatı boyunca unutamayacağı şeylerden olacağını tahmin ediyordu. Sırf bu bile ona öyle minnet hissettirmişti ki, Laras onun paketlediklerine birkaç güzel elbise eklediğinde hiç itiraz etmemişti. Rujlar ve pudralar her zaman bir yerlerde kaybedilebilirdi. *Neden bu lanet anahtar dönmüyor? Belki Laras...*

Anahtar aniden kaydı, öyle yüksek bir takırtıyla büküldü ki, Min bir şeyi kırdığından korkmaya başladı. Ama kaba, tahta kapıyı ittirdiği zaman açıldı. Bohçalarını kaparak çıplak taş hücreye girdi... ve kafası karışarak durdu.

Lambanın ışığı kara bereler ve kırmızı kırbaç izleri dışında üstlerinde hiçbir şey olmayan, gözlerini ani ışığa karşı gölgeleyen iki kadın sergiledi, ama Min, aradığı iki kadın olduklarından emin değildi. Biri uzun boylu, bakır tenliydi, diğeri daha kısa, daha sağlam yapılı, daha açık renk tenli. Yüzleri doğru görünüyordu... hemen hemen doğru... ve onlara her ne yapılmışsa yüzlerine dokunulmamıştı, bu yüzden emin olabilmeliydi. Ama Aes Sedailerin işareti olan yaşı belirsizlik eriyip gitmiş gibiydi; bu kadınların kendisinden altı, yedi yaş büyük olduğunu ve Aes Sedai falan olmadıklarını tereddütsüz söyleyebilirdi. Yüzü bu düşünceyle, utançla

kızardı. Kadınların çevresinde imgeler, hareler de görmedi; Aes Sedailerin çevresinde hep imgeler, hareler olurdu. *Kes şunu,* dedi kendi kendine.

“Nereden?..” diye başladı iki kadından biri şaşkınlıkla. Sonra susup boğazını temizledi. “O anahtarları nasıl aldın?” Siuan Sanche’nin sesiydi.

“Bu o.” Laras inanamıyor gibiydi. Kalın parmağı ile Min’i dürtükledi. “Acele et, çocuğum! Ben macera yaşamak için fazla yaşlı ve şişmanım.”

Min ona şaşkın şaşkın baktı; kadın gelmek için ısrar etmişti; beni dışarıda bırakamazsın, demişti. Min Siuan’a ikisinin neden aniden çok daha genç olduğunu sormak istiyordu, ama önemsiz sorular için zaman yoktu. *Elmindreda olmaya çok fena alıştım!*

Bohçalardan her birini birer kadına uzatarak hızla konuştu. “Giysiler. Olabildiğince çabuk giyinin. Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum. Nöbetçiden, birkaç öpücük karşılığında sizden intikam almak için geçmeme izin vermesini istedim ve adamın dikkati dağılmışken Laras arkadan yaklaşıp kafasına merdane indirdi. Ne kadar uyur, bilemiyorum.” Endişe içinde nöbetçi odasına bakmak için kapıdan dışarı eğildi. “Acele etsek iyi olacak.”

Siuan bohçayı açmış, içindeki giysileri giymeye başlamıştı. Keten iç eteklik dışında hepsi kahverengi tonlarında basit giysilerdi, Aes Sedailere danışmak için Beyaz Kule’ye gelen çiftçi kadınlara uyacak kadar sade, ama at binmek için bölünmüş etekler biraz sıradışıydı. İğne işinin çoğunu Laras yapmıştı; Min daha çok kendini iğnelemişti. Leane de giyiniyordu, ama o, giysilerden çok kemerinde asılı duran kısa hançerle ilgileniyor gibiydi.

Üç sade giyimli kadının en azından dikkat çekmeden Kule’den ayrılma şansı vardı. Savaş başladığında bazı ricacılar ve yardım arayan insanlar Kule’de kısılı kalmıştı; saklandıkları yerden çıkan üç kadın daha, tanınmadıkları sürece en fazla sokağa atılırdı. Diğer kadınların yüzleri de yardımcı olabilirdi. Kimse iki genç –en azından genç görünen– kadını Amyrlin Makamı ve Vakanüvis’le bağdaştırmazdı. Eski Amyrlin ve eski Vakanüvis, diye hatırlattı Min kendi kendine.

“Yalnızca tek bir nöbetçi mi vardı?” dedi Siuan, kalın çorapları çekerken irkilerek. “Tuhaf. Bir yankesiciyi bile daha iyi korurlar.” Laras’a bakarak ayaklarını sağlam ayakkabılara soktu. “Bana yöneltilen suçlamalara inanmayanların olduğunu bilmek güzel. Hangi suçlamalarsa.”

Şişman kadın kaşlarını çattı, çenesini indirdi ve dördüncü bir çene yarattı. “Ben Kule’ye sadığım,” dedi sertçe. “Bu tür meseleler bana göre değildir. Ben yalnızca bir aşçıyım. Bu aptal kız benim de bir zamanlar aptal

bir kız olduğumu hatırlattı. Sanırım... sizi görünce... artık sıska bir kız olmadığımı hatırlamanın zamanı geldi.” Lambayı Min’in ellerine verdi.

O gitmek için dönerken, Min onun şişman kolunu yakaladı. “Laras, bizi ele vermezsin, değil mi? Yaptığın bunca sonra şeyden sonra değil.”

Kadının geniş yüzü yarı hüzünle, yarı anılar içinde gülümsedi. “Ah, Elmindreda, gerçekten de senin yaşındaki halimi hatırlatıyorsun. Aptalca işler ve zaman zaman kendimi astırmama ramak kalması. Sana ihanet etmem, çocuğum, ama ben burada yaşamak zorundayım. İkinci çaldığı zaman bir kızla nöbetçiye şarap göndereceğim. O zamana kadar uyanmazsa ya da fark edilmezse, bu size bir saatten fazla zaman verir.” Diğer iki kadına döndü. Yüzünde aniden Min’in onun aşçılara ve benzerlerine doğrulttuğunu gördüğü bir kaş çatışı belirdi. “O saati iyi kullanın, duydunuz mu! Anladığım kadarıyla sizi bulaşıkhaneye koymak istiyorlar, ki örnek olarak gösterebilsinler. Öyle ya da böyle, umurumda değil... bu tür işler Aes Sedailer içindir, aşçılar için değil; bana göre bir Amyrlin diğerinden farklı değildir... ama bu çocuğun yakalanmasına sebep olursanız, kafanız yağlı tencerelerin ya da yal fıçılarının içinde değilken, gün doğumundan gün batımına kadar sırtınızı kırbaçlayacağımı bilin! İşim bitmeden, kellenizi uçurmamı dilemeye başlarsınız. Ve benim yardım ettiğime inanacaklarını da düşünmeyin. Herkes benim mutfaktan çıkmadığımı bilir. Söylediklerimi unutmayın! Şimdi fırlayın!” Yüzünde yine gülümseme belirdi ve Min’in yanağından makas aldı. “Acele etmelerini sağla, çocuğum. Ah, seni giydirmeyi özleyeceğim. Bu kadar güzel bir çocuk.” Son bir şiddetli makastan sonra sallana sallana, koşarcasına hücreden çıktı.

Min sinirle yanağını ovaladı; Laras’ın bunu yapmasından nefret ediyordu. Kadın, at kadar kuvvetliydi. *Asılmasına* ramak mı kalmıştı? Laras ne tür bir “canlı kız”dı acaba?

Leane dikkatle elbisesini başının üzerinden geçirerek yüksek sesle burnunu çekti. “Kadının seninle bu şekilde konuşabildiğini düşünmek, Anne!” Yüzü tepeden çıktı. Kaşlarını çatıyordu. “Bu şekilde hissediyorsa, yardım etmesine şaştım.”

“Ama etti,” dedi Min ona. “Bunu unutmayın. Ve bizi ele vermemek konusundaki sözünü tutacağını düşünüyorum. Eminim.” Leane yine burnunu çekti.

Siuan, pelerinini omuzlarına aldı. “O unvan üzerinde artık hakkım olmaması bir fark yaratıyor, Leane. Yarın senin ve benim birer bulaşıkçı kız olabileceğimiz gerçeği bir fark yaratıyor.” Leane titremesinler diye ellerini

kavuşturdu ve ona bakmaktan kaçındı. Siuan, kuru, ama sakin bir sesle devam etti. “Ben Laras’ın... başka konularda da... sözünü tutacağını düşünüyorum. Bu yüzden, Elaida bizi ağına düşmüş bir çift köpekbalığı gibi bütün dünyanın görmesi için assa bile umurunda olmayacak olsa da, ben genç kızken de yağlı tencerelerden nefret ederdim ve şimdi edeceğimden de eminim.”

Leane asık suratla köylü elbisesinin bağlarını bağlamaya başladı.

Siuan dikkatini Min’e çevirdi. “İkimizin de... yalıtıldığını duyduğun zaman bize yardım etmeye bu kadar hevesli olmayabilirsin.” Sesi titremedi, ama sözcüğü söylerken gösterdiği çabayla gergindi ve gözlerinde acılı, harap bir ifade vardı. Kadının sükûnetinin yüzeysel olduğunu fark etmek şok ediciydi. “Kabuledilmişlerden herhangi biri ikimizi bağlayıp silindir yapabilir, Min. Çömezlerin çoğu yapabilir.”

“Biliyorum,” dedi Min, sesinde en ufak bir duygudaşlık izi olmaması için özen göstererek. Duygudaşlık, kadınların sahip olduğu birazcık özdenetimi de paramparça edebilirdi ve onların kendilerini kontrol edebilmesine ihtiyacı vardı. “Şehrin her bölgesinde duyuruldu ve ilan asabilecekleri her yere çivilendi. Ama hâlâ hayattasınız.” Leane acı bir kahkaha attı, ama Min onu duymazdan geldi. “Gitsek iyi olacak. O nöbetçi uyanabilir ya da biri onu görebilir.”

“Önden git, Min,” dedi Siuan. “Senin ellerindeyiz.” Bir an sonra Leane kısaca başını salladı ve telaşla pelerinini taktı.

Karanlık koridorun ucundaki nöbetçi odasındaki tek nöbetçi, yüzüstü tozlu zemine uzanmıştı. Kafasını şişmekten kurtarabilecek miğfer, odayı aydınlatan tek lambanın yanındaki kaba masanın üzerinde duruyordu. Adam nefes alıyordu. Min ona bir bakış fırlattı. Kötü yaralanmadığını umuyordu; kızın önerisinden faydalanmak için fazla ısrar etmemişti.

Siuan ve Leane’i, uzaktaki, kalın tahtalar ve geniş demir bantlardan yapılmış kapıdan geçirdi, dar, taş merdivenleri çıkardı. Hızlı hareket etmeleri gerekiyordu. Hücrelerden çıktıkları görülürse ricacı numarası yapmaları bir işlerine yaramazdı.

Kule’nin alt katlarından çıkarlarken başka bir nöbetçi ya da herhangi birini görmediler, ama Kule’nin içine açılan küçük kapıya ulaşana kadar Min yine de nefesini tuttuğunu fark etti. Kapıyı birazcık aralayıp kafasını uzattı ve koridorun iki yanına baktı.

Beyaz mermerden friz şeritli duvarların dibinde yaldızlı şamdanlar diziliydi. Sağda iki kadın arkalarına bakmadan hızla uzaklaştılar. Yüzlerini

göremiyordu, ama adımlarındaki eminlik Aes Sedai olduklarını anlatıyordu; Kule’de, bir kraliçe bile tereddütle yürürdü. Diğer yanda yarım düzine adam uzun adımlarla yürüyüp gitti, kurtsu zarafetleri ve çevrelerine uyum gösteren pelerinleriyle, Muhafız oldukları aynı ölçüde açıktı.

Min, Muhafızlar da gidene kadar bekledi, sonra eşikten geçti. “Temiz. Gelin. Başlıklarınızı takın ve başınızı eğin. Biraz korkmuş gibi yapın.” Kendisinin rol yapması gerekmiyordu. İki kadının sessizlik içinde takip etmesine bakılırsa, onların da rol yapması gerekmiyordu anlaşılan.

Kule’nin koridorları nadiren dolu olurdu, ama şimdi tamamen boş görünüyorlardı. Zaman zaman önlerinde ya da bir yan koridorda birileri beliriyordu. Fakat Aes Sedai de olsalar Muhafız da olsalar, hepsi telaş içindeydi, hepsi kendi işlerine başkalarına dikkat edemeyecek kadar dalmıştı. Kule sessizdi.

Sonra açık yeşil döşeme taşlarının üzerinde kurumuş kan lekelerinin olduğu, iki koridorun kesiştiği bir yerden geçtiler. Daha geniş iki leke görünümündeki bedenler sürüklenmiş gibi uzuyordu.

Siuan durdu. Bakakaldı. “Ne oldu?” diye sordu. “Söylesene, Min!” Leane, kemerindeki hançerin kabzasını kavradı ve saldırı beklermiş gibi bakındı.

“Savaş,” dedi Min gönülsüzce. İki kadının bunu öğrenmeden önce Kule arazisinden, hatta şehirden çıkmış olacağını umuyordu. Onları karanlık lekelerin çevresinden dolaştırdı ve arkaya bakmaya çalıştıklarında ilerlemeye zorladı. “Dün, siz yakalandıktan hemen sonra başladı ve yaklaşık iki saat öncesine kadar da durmadı. Tamamen değil.”

“Gaidinleri mi kastediyorsun?” diye bağırdı Leane. “*Birbirleri* ile savaşan Muhafızlar mı?”

“Muhafızlar, askerler, herkes. Duvarcı olduğunu iddia eden bazı adamlar –iki yüz üç yüz kişiydiler– sizin tutuklandığınız açıklandıktan hemen sonra Kule’yi ele geçirmeye çalıştı.”

Siuan kaşlarını çattı. “Danelle! Bu işte dikkatsizlikten daha fazlası olduğunu fark etmeliydim.” Yüzünü daha da buruşturdu, öyle ki, Min onun ağlamaya başlayacağını düşündü. “Artur Şahinkanadı yapamadı, ama biz kendi kendimize yaptık.” Gözyaşlarına boğulmanın sınırında ya da değil, sesi vahşiydi. “Işık bize yardım etsin, Kule’yi parçaladık.” Öyle uzun bir nefes verdi ki, bedenindeki tüm hava ve öfke uçup gitmiş gibi geldi. “Sanırım,” dedi bir an sonra hüzünle, “Kule’de birileri beni desteklediği için memnun olmalıyım, ama neredeyse desteklememiş olmalarını

dileyeceğim.” Min yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı, ama o keskin, mavi gözler bir kirpiğin titremesini bile yorumluyor gibiydi. “Bana destek oldular mı, Min?”

“Bazıları oldu.” Ne kadar az olduklarını söylemeye niyeti yoktu, henüz değil. Ama Siuan’ın Kule’de hâlâ destekçileri olduğunu düşünmesini engellemesi gerekiyordu. “Elaida, Mavi Ajah’ın arkanda durup durmayacağını anlamak için beklemedi. Kule’de canlı tek Mavi Aes Sedai kalmadı, bunu biliyorum.”

“Sheriam?” diye sordu Leane endişeyle. “Anaiya?”

“Bilmiyorum. Fazla Yeşil de kalmadı. Kule’de değil. Diğer Ajahlar öyle ya da böyle bölündü. Kızılların çoğu hâlâ burada. Bildiğim kadarıyla, Elaida’ya karşı çıkan herkes ya kaçtı ya da öldüler. Siuan...” Ona böyle hitap etmek tuhaf geliyordu; Leane alçak sesle, öfkeyle homurdandı, ama kadına Anne demek artık alaydan başka bir şey olmazdı. “Siuan, sana yöneltilen suçlamalar senin ve Leane’in Mazrim Taim’in kaçışını ayarladığınızı söylüyor. Logain çatışmalar sırasında kaçtı ve bunun suçunu da sana attılar. Size Karanlıkdostu demiyorlar... sanırım bu Kara Ajah demeye çok yakın olurdu... ama çok farklı da değil. Ama sanırım herkesin anlaması bekleniyor.”

“Gerçeği bile itiraf etmiyorlar,” dedi Siuan yumuşak sesle, “beni indirmek için kullandıkları olayları kendilerinin gerçekleştireceğini söylemiyorlar.”

“Karanlıkdostu mu?” diye mırıldandı Leane şaşkınlık içinde. “Bize...”

“Neden demesinler ki?” diye nefes verdi Siuan. “Bunca şeye cesaret etmişken buna neden cesaret etmesinler?”

Pelerinlerinin içinde omuzlarını kaldırdılar ve Min’in onları dilediği yere götürmesine izin verdiler. Min, yüzlerinin o kadar umutsuz görünmemesini diledi.

Dış kapıya yaklaştıkça daha rahat nefes almaya başladı. Arazinin ağaçlık bir bölümüne, batı kapılarından uzak olmayan bir yere atlar gizlemişti. Hâlâ dışarıya rahatça çıkıp çıkamayacakları meselesi vardı, ama atların yanına vardıklarında özgürlüğe bir adım kalmış gibi hissedecekti. Kuşkusuz kapıdaki nöbetçiler üç kadının gitmesine engel olmazdı. Kendi kendine bunu söyleyip duruyordu.

Aradığı kapı ileride belirdi... bu koridorun Kule’yi çepeçevre dolanan geniş bir koridora açıldığı yerin tam karşısında, fazla kullanılmayan bir

patikaya açılan küçük, sade, tahta bir kapı... ve gözüne dış koridorda hızla ona doğru yaklaşan Elaida'nın yüzü takıldı.

Min'in dizleri yere çarptı ve kız başını eğerek, yüzünü başlığıyla gizleyerek büzüldü. Yüreği, kaburgalarını kırıp çıkmak ister gibi çarpıyordu. *Yalnızca bir ricacıyım. Basit bir kadın, olan bitenlerle hiç ilgisi olmayan bir kadın. Ah, Işık, lütfen!* Başını, başlığın kenarından görebilecek kadar kaldırdı. Elaida'nın zevkle onu izlediğini görmeyi bekliyordu.

Elaida, Min'e tek bir bakış fırlatmadan yürüyüp geçti, geniş, çizgili Amyrlin Makamı etolü omuzlarındaydı. Alviarin, Ajahını gösteren beyaz Vakanüvis etolü ile takip etti. Alviarin'in arkasından yaklaşık bir düzine Aes Sedai geçti, çoğu Kızıl'dı, ama Min aralarında iki sarı, bir yeşil, bir kahverengi saçaklı şal gördü. Altı Muhafız grubun iki yanını almış, elleri kabzalarda, ihtiyatlı gözlerle çevreyi gözlüyorlardı. O gözler diz çökmüş üç kadının üzerinden geçip gitti.

Min, üçünün de diz çökmüş olduğunu fark etti. Aynı zamanda Siuan ve Leane'in Elaida'nın gırtlağına atılmalarını beklediğini anladı. İki kadın, başlarını grubun koridorda uzaklaşmasını izleyebilecek kadar kaldırmışlardı.

"Pek az kadın yalıtıldı," dedi Siuan, kendi kendine konuşurcasına. "Üstelik hiçbiri fazla yaşamadı, ama hayatta kalmanın tek yolunun yönlendirmek kadar çok istediğin bir şey bulmak olduğu söylenir." Gözlerindeki o harap bakış kaybolmuştu. "Başta Elaida'nın bağırsaklarını söküp kurusun diye güneşe sermek istediğimi sanıyordum. Artık biliyorum ki, o sülük kadına, benim Karanlıkdostu olduğumu iddia edenlerin başına neler geldiğini herkese göstermek için uzun bir ömür yaşayacağını söylemekten daha fazla istediğim bir şey yok... hiçbir şey!"

"Hem de Alviarin," dedi Leane gergin bir sesle. "Alviarin!"

"Beni sezeceklerinden korktum," diye devam etti Siuan. "Ama artık sezecekleri hiçbir şey yok. Öyle görünüyor ki... yalıtılmanın avantajı." Leane öfkeyle başını kaldırdı ve Siuan, "Bulabildiğimiz bütün avantajları kullanmalıyız. Ve onları bulabildiğimiz için memnun olmalıyız," dedi. Sonuncusu, kendini ikna etmeye çalışıyor gibi söylenmişti. Son Muhafız uzak bir köşede kayboldu ve Min, boğazındaki yumruyu yuttu. "Avantajlardan daha sonra bahsederiz," diye çıkıştı. Ve susup yine yutkundu. "Atları bulalım. Umarım en kötüsü bu olur."

Gerçekten de öğle güneşi altında Kule'den dışarı seğirtirlerken, en kötüsü geçmiş gibi görünüyordu. Eski sorunlardan kalan tek iz, Kule

arazisinin doğusunda, bulutsuz gökyüzüne doğru yükselen bir duman bulutuydu. Uzakta grup grup adamlar geçiyordu, ama taş olup donmuş yüksek dalgalar gibi inşa edilen kütüphanenin önünden geçerlerken, hiçbiri dönüp onlara bakmadı. Bir patika, arazinin daha derinlerine, batıya, meşelerden ve her daim yeşil ağaçlardan oluşan koruluğa gidiyordu. Üç atın, onun ve Laras'ın bıraktığı yerde, meşinyaprak ve kâğıtkabuk ağaçlarıyla çevrili küçük bir açıklıkta beklediğini görünce Min'in adımları hafifledi.

Siuan hemen, diğerlerinden iki el kısa, sağlam yapılı, uzun tüylü ata gitti. "Şimdiki durumuma uygun bir at. Ve diğer ikisinden daha uysal görünüyor; ben hiç iyi bir binici olmadım." Kısrağın burnunu okşadı ve hayvan burnunu avucuna soktu. "Adı ne, Min? Biliyor musun?"

"Bela. Bu at..."

"Egwene'e ait." Gawyn bir elini kılıcının uzun kabzasına götürerek geniş gövdeli bir kâğıtkabuğun arkasından çıktı. Yüzündeki kan tıpkı Min'in Tar Valon'daki ilk gününde, görüsündeki gibi bir desene sahipti. "Onun atını gördüğüm zaman bir şeylerin peşinde olduğunu anladım, Min." Delikanlının kızıl altın saçları kanla keçeleşmişti, mavi gözleri hâlâ yarı sersemdi, ama yine de kedi gibi bir zarafetle onlara doğru yaklaştı. Fare izleyen bir kedi.

"Gawyn," diye başladı Min, "biz..."

Kılıç, delikanlının kınından çıktı, Siuan'ın başlığını arkaya attı, keskin kenar kadının boğazına dayandı. Min'in takip edemeyeceği kadar hızlı olmuştu. Siuan'ın nefesi duyulur bir şekilde kesildi ve kadın ona bakarak kıpırtısız kaldı. Dışarıdan, etol taktığı zamanlardaki kadar sakindi.

"Yapma, Gawyn!" diye inledi Min. "Yapmamalısın!" Ona doğal bir adım attı, ama delikanlı ona bakmadan boş elini uzattı ve Min durdu. Gawyn çelik yay gibi gergindi, herhangi bir yöne fırlamaya hazır görünüyordu. Min Leane'in bir eliyle pelerinini arkaya attığını fark etti ve kadının, kemerindeki hançeri çekme aptallığında bulunmaması için dua etti.

Gawyn, Siuan'ın yüzünü inceledi, sonra yavaşça başını salladı. "Bu sensin. Emin değildim, ama şimdi eminim. Bu kılık..." Hareket etmiş görünmedi, fakat Siuan'ın gözlerinin aniden irileşmesi keskin kenarın daha kuvvetli bastırıldığını anlatıyordu. "Kız kardeşim ve Egwene nerede? Onlara ne yaptın?" Min için en korkutucu olanı, o kan kaplı yüzüne ve yarı donuk gözlerine, bedeninin neredeyse titreyecek kadar gergin olmasına ve eli unutulmuş gibi açık kalmasına rağmen, sesini hiç yükseltmemesi ve

içinde hiç duygu olmamasıydı. Sesi yorgun çıkıyordu; bu, Min'in hayatında duyduğu en yorgun sesti.

Siuan'ın sesi aynı ölçüde tarafsızdı. "Son duyduğumda iyi ve güvendeydiler. Şimdi nerede olduklarını bilemiyorum. Burada, bu çılgınlığın ortasında olmalarını mı tercih ederdin?"

"Aes Sedai sözcük oyunları yok," dedi delikanlı yumuşak sesle. "Bana açık açık nerede olduklarını söyle, ki doğruyu söylediğini bileyim."

"Illian'da," dedi Siuan tereddüt etmeden. "Şehrin içinde. Mara Tomanes adlı Aes Sedai'nin yanında eğitim görüyorlar. Hâlâ orada olmalılar."

"Tear değil," diye mırıldandı Gawyn. Bir an düşüncelere daldı. Aniden ekledi: "Senin Karanlıkdostu olduğunu söylüyorlar. Kara Ajah deniyor, değil mi?"

"Buna gerçekten inanıyorsan," dedi Siuan sakin sakin, "kafamı kopartabilirsin."

Delikanlının kılıcının kabzasındaki parmak boğumları beyazladığında, Min neredeyse çığlık atacaktı. Yavaşça uzandı ve parmaklarını Gawyn'in uzattığı bileğe koydu. Dokunmaktan başka bir şey yapacağını düşündürmemeye özen göstermişti. Parmaklarını bir kayaya koymak gibiydi. "Gawyn, beni tanıyorsun. Kara Ajahlara yardım edeceğimi düşünemezsin." Delikanlının gözleri Siuan'ın yüzünden ayrılmadı, hiç kırpılmadı. "Gawyn, Elayne onu ve yaptığı her şeyi destekliyor. Kendi kız kardeşin, Gawyn." Bilek hâlâ taş gibiydi. "Egwene de ona inanıyor, Gawyn." Bilek parmaklarının altında titredi. "Yemin ederim, Gawyn. Egwene inanıyor."

Gawyn'in gözleri kıza kaydı, sonra Siuan'a döndü. "Neden seni ense kökünden yakalayıp geriye sürüklemeyeyim? Bana bir sebep göster."

Siuan delikanlının bakışlarını Min'in hissettiğinden çok daha büyük bir sükûnetle karşıladı. "Yapabilirdin ve mücadele etsem bir kedi yavrusundan çok sorun yaratamazdım sana. Dün, dünyadaki en güçlü kadınlardan biriydim. Belki en güçlüsü. Çağırırsam krallar ve kraliçeler ayağıma gelirdi, Kule'den ve temsil ettiği her şeyden nefret etseler bile. Bugün, bu gece yiyecek bulamayacağımdan ve bir çalının dibinde uyumak zorunda kalacağımdan korkuyorum. Bir gün içinde dünyadaki en güçlü kadından tarlalarda çalışarak geçinebilmeyi uman bir kadına dönüştüm. Ne yaptığımı düşünüyor olursan ol, bu yeterli ceza değil mi?"

"Belki," dedi Gawyn bir an sonra. O akıcı bir hareketle kılıcını kınına sokarken, Min rahat bir nefes aldı. "Ama gitmenize izin vermemin sebebi

bu değil. Elaida kelleni kopartabilir ve ben buna izin veremem. İhtiyacım olması durumunda, orada olanlar hakkında bildiklerini istiyorum."

"Gawyn," dedi Min, "bizimle gel." Muhafız eğitimli bir kılıç kullanıcısı gelecek günlerde faydalı olabilirdi. "Böylece Siuan, sorularını yanıtlamak üzere el altında olur." Siuan'ın bakışları ona kaydı, Gawyn'inkinden de pek ayrılmamıştı ve kızgın olmadığı söylenemezdi; Min yine de ısrar etti. "Gawyn, Egwene ve Elayne ona inanıyor. Sen de inanamaz mısın?"

"Verebileceğimden fazlasını isteme," dedi delikanlı sessizce. "Sizi en yakın kapıya götürürüm. Bensiz asla dışarı çıkamazsınız. Yapabileceğim tek şey bu Min ve yapmam gerekenden de fazlası. Tutuklanman emredildi; bunu biliyor muydun?" Bakışları Siuan'a kaydı. "Onlara herhangi bir şey olursa," dedi o ifadesiz sesle, "Egwene'e ya da kız kardeşime, nereye saklanırsan saklan seni bulacağım ve aynısının senin başına gelmesini sağlayacağım." Aniden bir düzine adım uzağa gitti ve kollarını kavuşturarak, artık onlara bakmaya dayanamazmış gibi başını eğerek durdu.

Siuan, elini boğazına götürecek oldu; beyaz teninde, kılıcın durduğu yerde ince, kırmızı bir çizgi vardı. "Güç'le çok uzun süre yaşadım," dedi, biraz titrek bir sesle. "Seni kaldırıp iplik gibi koparabilecek biriyle yüzleşmek nasıl bir şey, unuttum." Sonra, ilk kez görüyormuş gibi Leane'e baktı ve neye benzediğinden emin değilmiş gibi kendi yüzüne dokundu. "Duyduklarıma bakılırsa solması uzun sürermiş, ama belki Elaida'nın kaba davranışlarının da ilgisi vardır. Delikanlı kılık değiştirmek dedi; bu işe yarayabilir." Beceriksizce Bela'nın sırtına tırmandı ve dizginleri, uzun tüylü kısrak canlı bir aygırmış gibi kavradı. "Görünüşe göre şeyin bir başka avantajı... irkilmeden söylemeyi öğrenmeliyim. Ben yalıtıldım." Sözcükleri yavaş yavaş, bilinçli olarak söyledi, sonra başını salladı. "İşte. Leane'in görünüşünden anladığım kadarıyla ben de on beş sene, hatta daha fazla kaybettim. Bunun için her bedeli verebilecek kadınlar biliyorum. Üçüncü avantaj." Gawyn'e baktı. Delikanlının sırtı hâlâ dönüktü, ama Siuan yine de sesini alçalttı. "Dilin de belli miktarda gevşemesine ek olarak, diyebilir miyiz? Mara'yı senelerdir düşünmemiştim. Kızlık arkadaşımdı."

"Artık siz de bizler gibi yaşlanacak mısınız?" diye sordu Min eyerine tırmanırken. Yalan üzerine yorum yapmaktan daha iyi. Artık yalan *söyleyebildiğini* hatırlamaktan daha iyi. Leane, rahat bir beceriyle üçüncü kısrağa bindi ve adımlarını sınayarak bir çember çizdirdi; daha önce ata bindiği kesindi.

Siuan başını iki yana salladı. “Gerçekten bilmiyorum. Hiçbir yalıtılmış kadın anlayacak kadar uzun yaşamadı. Ama ben yaşamaya kararlıyım.”

“Gitmeyi düşünüyor musunuz,” diye sordu Gawyn sertçe, “yoksa oturup konuşacak mısınız?” Yanıt beklemeden uzun adımlarla ağaçların arasında uzaklaştı.

Kısraklarını onun peşinden topukladılar, Siuan yüzünü saklamak için başlığını iyice öne çekti. Kılık değiştirmiş olsa da olmasa da, işi şansa bırakmayacak gibi görünüyordu. Leane de kendi yüzünü saklamıştı. Bir an sonra Min de onları taklit etti. Elaida tutuklanmasını istemişti demek. Bu, “Elmindreda”nın Min olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Ne zamandır biliyordu? Min ne zamandır gizlendiğini düşünerek dolaşırken, Elaida onu izlemiş ve aptallığına gülmüştü? Ürpertici bir düşünceydi.

Çakıllı yolda Gawyn’e yetiştiklerinde, yirmi kadar genç adam belirdi ve onlara doğru yürüdüler. Bazıları Gawyn’den birkaç yaş gençti, birkaçı çocukluktan yeni çıkmıştı. Min son gruptaki delikanlıların daha hiç tıraş olmadıklarını, en azından düzenli olarak olmadıklarını düşündü. Ama hepsinin kemerinde ya da sırtlarında kılıçlar asılıydı ve üç dört tanesi göğüs zırhı takmıştı. Birden fazlasında kanlı sargılar vardı. Çoğunun giysileri kan lekeleri olmuştu. Her biri Gawyn gibi gözlerini kırpmadan bakıyordu. Onu görünce durdular, sağ yumruklarını göğüslerine götürdüler. Gawyn yavaşlamadan başını eğerek karşılık verdi ve genç adamlar atların peşine düştüler.

“Öğrenciler mi?” diye mırıldandı Siuan. “Çatışmalara onlar da mı katıldı?”

Min yüzünü ifadesiz tutarak başını salladı. “Kendilerine Delikanlılar diyorlar.”

“Uygun bir isim.” Siuan içini çekti.

“Bazıları daha çocukluktan çıkmamış,” diye mırıldandı Leane.

Min ona, yalıtılmadan önce Mavi ve Yeşil Ajahların Muhafızlarının onları kurtarmayı planladığını ve Gawyn öğrencileri ve “çocukları” ayaklandırıp onları durdurmak için Kule’ye götürmese, başarılı da olacaklarını söylemedi. En ölümcül, en merhametsiz savaş, öğrencilerle öğretmenleri arasında olmuştu.

Uzun boylu, bronz kakmalı Alindrelle Kapıları açık duruyordu, ama iyi korunuyordu. Bazı nöbetçilerin göğsünde Tar Valon Alevi vardı; diğerleri, işçi ceketleri, uyumsuz göğüs zırhları ve miğferler takmıştı. Askerler ve duvar işçisi kılığında gelen adamlar. İki taraf da sert ve becerikli, silah

kullanabilir adamlar gibi görünüyorlardı, ama birbirlerini güvensizce süzerek ayrı duruyorlardı. Kule askerlerinden saçları kırlaşmış bir subay kollarını kavuşturarak durdu ve Gawyn ile diğerlerinin yaklaşmasını izledi.

“Yazı malzemeleri!” diye terslendi Gawyn. “Çabuk!”

“Eh, sözünü işittiğimiz şu Delikanlılar siz olmalısınız,” dedi kırlaşmış adam. “Lanet olası genç horozlardan bir grup, ama kimsenin Kule arazisinden çıkmaması için emir aldım. Amyrlin Makamı tarafından bizzat imzalanmış. Sen kimsin ki, bu emre karşı çıkacaksın?”

Gawyn yavaşça başını kaldırdı. “Ben Andor’dan Gawyn Trakand,” dedi yumuşak sesle. “Ve bu kadınları göndereceğim, yoksa kendini ölmüş bil.” Diğer Delikanlılar arkasında yaklaştı, ellerini kılıçlarına götürerek, gözlerini kırpmadan, belki sayıca az olmalarına aldırmadan askerlerle yüzleşmek üzere yayıldılar.

Kırlaşmış adam huzursuzca kıpırdandı ve diğerlerinden biri mırıldandı: “Hammar ile Coulin’i öldürdüğü söylenen bu.”

Bir an sonra subay başını nöbetçi kulübesine doğru salladı ve nöbetçilerden biri içeri koşarak bir kucak masası ve bir köşedeki pirinç kapta yanmakta olan kırmızı mühür mumu ile döndü. Gawyn hızla yazarken adamın masayı tutmasına izin verdi.

“Bu köprü nöbetçilerini geçmenizi sağlar,” dedi, imzasının altına kırmızı mum akıtarak. Mühür yüzüğünü muma bastırdı.

“Coulin’i sen mi öldürdün?” dedi Siuan, eski unvanına uyan soğuk bir sesle. “Ve Hammar’ı?”

Min’in yüreği büzüldü. *Sessiz ol, Siuan! Artık kim olduğunu hatırla ve sessiz ol!*

Gawyn hızla dönerek mavi alev gibi gözlerle üç kadına baktı. “Evet,” dedi hırıltılı bir sesle. “Onlar benim dostlarımdı ve onlara saygı duyuyordum, ama onlar... Siuan Sanche’nin tarafını tuttular ve ben de...” Aniden mühürlü kâğıdı Min’in eline tutuşturdu. “Gidin! Fikrimi değiştirmeden gidin!” Kızın kısrağına bir şaplak attı ve sonra, Min’in atı açık kapıdan fırlarken diğer iki ata şaplak attı. “Gidin!”

Min, atını Kule arazisini çevreleyen büyük meydandan geçirdi; Siuan ve Leane tam arkasından geliyorlardı. Meydan boştu. Ötedeki sokaklar da öyle. Atlarının toynaklarının kaldırım taşları üzerindeki çınlaması boş boş yankılanıyordu. Şehirden kaçmamış olanlar da saklanıyordu.

Atlarını sürerlerken Gawyn’in verdiği kâğıdı inceledi. Kırmızı mumda atılan bir yabandomuzu izi vardı. “Bu gitme iznimiz olduğunu söylüyor. Bir

gemiye binmek ya da köprülerden geçmek için kullanabiliriz.” Kimsenin, hatta Gawyn’in bile bilmediği bir yöne gitmek akıllıca görünüyordu. Delikanlının fikrini değiştireceğini sanmıyordu, fakat Gawyn kırılgan görünmüştü. Yanlış bir darbeyle paramparça olabilirdi.

“Bu iyi bir fikir olabilir,” dedi Leane. “Ben ikisi arasında tehlikeli olanın Galad olduğunu düşünürdüm, ama artık emin değilim. Hammar ve Coulin...” Ürperdi. “Bir gemi bizi bu atların götürebileceğinden daha hızlı uzaklaştırır.”

Siuan, başını iki yana salladı. “Kaçan Aes Sedailerin çoğu köprüleri kullanmıştır. Peşinde biri varsa şehirden çıkmanın en hızlı yolu budur. Bir geminin limandan ayrılmasını beklemekten daha hızlı. Onları toparlayacaksam, Tar Valon’un yakınında kalmalıyım.”

“Seni takip etmezler,” dedi Leane. Sesi aynı anda hem anlamlı hem de ifadesiz çıkmıştı. “Artık etol üzerinde hakkın yok. Hatta şal ve yüzük üzerinde bile yok.”

“Artık etolü takmayabilirim,” diye aynı ölçüde ifadesiz bir sesle yanıt verdi Siuan. “Ama hâlâ bir mürettebatı fırtınaya hazırlamayı biliyorum. Ve artık etolü ben takamayacağıma göre, yerime doğru kadını seçmelerini sağlamalıyım. Elaida’nın kendine Amyrlin unvanını vermesinin cezasız kalmamasına kararlıyım. Güç’te kuvvetli biri olmalı, olayları doğru açıdan gören biri.”

“O zaman bu... bu *Ejder*’e yardım etmeye devam etmeyi düşünüyorsun!” diye terslendi Leane.

“Başka ne yapmamı tercih ederdin? Kıvrılıp öleyim mi?”

Leane tokat yemiş gibi ürperdi ve bir süre sessizlik içinde at sürdüler. Sokaklarda kendileri dışında insan yokken çevrelerindeki onca harika, rüzgârın şekillendirdiği yamaçlara, dalgalara, kuş sürülerine benzeyen bina tepelerinde korkutucu bir şekilde yükseliyordu. İlerideki köşeyi dolanıp çıkan adam, onlar için keşif yapıyormuş gibi eşikten eşiğe koşturuyordu. Adam boşluğu azaltmıyor, vurguluyordu.

“Başka ne yapabiliriz ki?” dedi Leane bir süre sonra. Şimdi, bir çuval tahıl gibi eyerine çökmüştü. “Öyle... boş hissediyorum ki... Boş.”

“Dolduracak bir şey bul,” dedi Siuan ona kararlılıkla. “Herhangi bir şey. Açlar için yemek pişir, hastalara bak, bir koca bul ve bir ev dolusu çocuk yetiştir. Ben Elaida’nın cezasız kalmaması için uğraşacağım. Kule’yi tehlikeye attığıma gerçekten inansa onu affedebilirdim neredeyse. Neredeyse edebilirdim. Neredeyse. Ama onun yerine benim Amyrlin

olduğum günden beri kıskançlıkla dolu. Başka her şeyden çok bununla hareket ediyor ve bu yüzden de onu indireceğim. İşte beni dolduran bu, Leane. Bu ve Rand alThor'un onun ellerine düşmemesi gerektiği."

"Belki bu yeterli olur." Bakır tenli kadının sesi kuşkuluydu, ama sırtını dikleştirdi. Onun at binişi ile Siuan'ın kısa kısrağın üzerine beceriksizce tünemesi arasındaki zıtlık, önderin o olması gerektiğini düşündürüyordu. "Ama nasıl başlayabiliriz? Üç atımız, sırtlarımızdaki giysiler ve Min'in cüzdanındaki paralardan başka bir şeyimiz yok. Kule'ye meydan okumak için yeterli değil."

"Bir koca ve eve karar vermediğine memnunum. Başka..." Siuan yüzünü buruşturdu. "Kaçan Aes Sedaileri buluruz, ihtiyaç duyduklarımızı buluruz. Elimizde düşündüğünden daha çok şey olabilir, Leane. Min, Gawyn'in verdiği izin belgesi ne diyor? Üç kadından bahsediyor mu? Ne? Çabuk, kızım."

Min, dik dik kadının sırtına baktı. Siuan ileride koşturan adama bakıyordu. İri yarı, siyah saçlı bir adamdı. İyi dikimli, ama sade, ağırbaşlı kahverengilere bürünmüştü. Kadın hâlâ Amyrlin'miş gibi konuşuyordu. *Eh, biraz cesaret bulmasını istemiştim, değil mi?*

Siuan; o keskin, mavi gözleri çevirip ona baktı; bir şekilde önceki kadar korkutucu görünüyordu. "'Bu belgeyi taşıyanlar benim yetkemle Tar Valon'dan ayrılabilirler,'" diye telaşla ezberden okudu Min. "'Onlara engel olmaya kalkanlar bana hesap verir.' İmza..."

"Adını biliyorum," diye terslendi Siuan. "Beni takip edin." Bela'nın böğrünü tekmeledi, uzun tüylü kısrak ağır bir dörtnala ile atılırken neredeyse oturduğu yerden düşecekti. Ama tutunmayı başardı, beceriksizce hoplayarak kısrağın hızlanması için topuklarıyla dövdü.

Min, şaşkın şaşkın Leane ile bakıştı; ikisi de atlarını kadının peşinden dörtnala kaldırdılar. Adam toynak seslerini duyunca arkasına baktı ve koşmaya başladı, ama Siuan Bela ile adamın yolunu kesti. Adam bir homurtuyla Bela'ya çarparak sekti. Siuan, "Seninle burada karşılaşmayı beklememiştim, Logain," derken Min yanlarına vardı.

Min'in ağzı açık kaldı. *Oydu,* gerçekten. O çaresiz gözleri, kıvrılarak omuzlarına dökülen siyah saçların çevrelediği, bir zamanlar yakışıklı olan yüzü tanımamak imkânsızdı. Tam da bulmaları gereken adam. Kule'nin en az Siuan kadar çok istediği biri.

Logain, bitkin bacakları artık onu taşıyamıyormuş gibi dizlerinin üzerine çöktü. "Artık kimseye zarar veremem," dedi yorgunluk içinde. Bir

yandan da, Bela'nın toynaklarının altındaki kaldırım taşlarına bakıyordu. "Yalnızca gidip, huzur içinde öleceğim bir yer bulmak istedim. Onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bir bilseniz..." Adam susup giderken Leane öfkeyle dizginlerini büktü; adam fark etmeden yine başladı. "Köprülerin hepsi korunuyor. Kimseyi geçirmiyorlar. Beni tanımadılar, ama yine de geçmeme izin vermediler. Hepsini denedim." Aniden bitkinlik içinde, ama gerçekten de çok gülünçmüş gibi kahkaha attı. "Hepsini denedim."

"Bence, artık gitmeliyiz," dedi Min dikkatle, "Muhtemelen o da *onu arıyor olması gerekenlerden* kaçınmak istiyordur." Siuan buz gibi gözleri ve sert ifadesiyle ona öyle bir bakış fırlattı ki, atını geri geri sürmek istedi. Kadın daha önce sergilediği kararsızlığın bir kısmını korusaydı hiç de o kadar korkunç olmazdı doğrusu.

İri yarı adam başını kaldırarak hepsine teker teker bakarak kaşlarını çattı. "Siz Aes Sedai değilsiniz. Kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz?"

"Ben seni Tar Valon'dan çıkarabilecek kadınım," dedi Siuan ona. "Ve belki Kızıl Ajah'tan intikam almanı sağlayabilecek kadın. Seni yakalayanlara haddini bildirme şansını isterdin, değil mi?"

Adam ürperdi. "Ne yapmalıyım?" dedi yavaşça.

"Beni izle," diye yanıt verdi kadın. "Beni izle ve bütün dünyada sana intikam şansı veren tek kişi olduğumu hatırla."

Adam dizlerinin üzerine çöktüğü yerden başını eğerek onları, yüzlerini inceledi, sonra ayağa kalkarak bakışlarını Siuan'a dikti. "Adamınız benim," dedi sadece.

Leane'in yüzünde, Min'in hissettiği kadar büyük bir inanmazlık vardı. Işık aşkına, Siuan aklı başındalığı kuşkulu, bir zamanlar kendini Yenidendoğan Ejder ilan etmiş bir adamın ne faydası olacağını düşünüyordu? Hiç olmasa, aleyhlerine dönüp atlarından birini çalabilirdi! Adamın boyuna, omuzlarının genişliğine bakarak, Min kemerlerindeki hançerleri hep el altında bulundurmaları gerektiğini düşündü. Aniden, bir anlığına, adamın başının çevresinde o altın, mavi hare parladı. İlk gördüğü zamanki gibi gelecek ihtişamdan bahsediyordu. Min ürperdi. Görüler. İmgeler.

Omzunun üzerinden Kule'ye, şehre hâkim olan kalın, beyaz, sağlam ve düz, ama yıkıntılar içindeymiş gibi kırık binaya baktı. Bir an kendine, Gawyn'in başının çevresinde gördüğü imgeleri düşünme izni verdi. Egwene'in ayaklarının dibinde diz çökmüş, başını eğmiş Gawyn ve

Egwene'in boynunu kıran Gawyn, bir biri, bir öteki, gelecek ikisi de olabilirmiş gibi.

Gördüğü şeyler nadiren bu ikisi kadar açık olurdu ve daha önce, görü gerçek geleceğin hangisi olacağına karar veremezmiş gibi değişmeler olmamıştı. Daha da kötüsü, bugün yaptıklarının Gawyn'i o iki olasılığa döndürdüğünü kesin olarak biliyordu.

Güneşe rağmen ürperdi. *Olan oldu.* İki Aes Sedai'ye... eski Aes Sedai'ye baktı. İkisi de Logain'i eğitimli, vahşi, muhtemelen tehlikeli, ama faydalı bir köpeği inceler gibi inceliyordu. Siuan ve Leane atlarını ırmağa doğru çevirdiler. Logain aralarında yürüyordu. Min yavaşça takip etti. *Işık, umarım buna değer.*

48
Reddedilen Teklif

“Hoşlandığın kadın türü bu mu?” dedi Aviendha horgörüyle.

Rand, başını indirip kıza baktı. Kız, ağır eteği, başına örttüğü kahverengi şalıyla üzengisinin yanında yürüyordu. İri mavi yeşil gözler, Trolloc saldırısı sırasında aldığı için Bilgelerin onu azarladığı mızrağın hâlâ yanında olmasını dilermiş gibi, geniş eşarbının altından ona bakıp geçti.

Bazen Rand ata binerken kızın yanında yürümesi onu huzursuz ediyordu, ama onunla yürümeyi denemişti ve ayakları ata minnettardı. Zaman zaman... nadiren, onunla konuşmaya çalışırken boynunun tutulduğundan şikâyet ederek kızı eyerinin arkasına binmeye ikna edebiliyordu. Anladığı kadarıyla ata binmek geleneklere aykırı değildi, ama kendi bacaklarınızı kullanmamaya duyulan horgörü kızı genellikle yaya bırakıyordu. Aiellerden birinin, özellikle de bir Mızrağın Kızı’nın, başka yöne bakıyor olsa bile tek kahkahası, kızın bir anda Jeade’en’in sırtından inmesine yetiyordu.

“O yumuşak, Rand al’Thor. Zayıf.”

Rand, başını arkaya çevirip tozlu, kırık manzaranın üzerinde, bugün yine Jindo Kızları tarafından eşlik edilen, çarpık, sarsılan bir yılan gibi uzanan çerçi kervanının en önündeki kutu gibi beyaz arabaya baktı. Isendre Kadere ve sürücüyle birlikte sürücü koltuğundaydı. Ağır çerçinin kucağına oturmuş, çenesini omzuna dayamıştı ve adam onu –ve kendini– sert güneşe karşı korumak için küçük, mavi ipek şemsiyeyi tutuyordu. Beyaz ceket içinde olsa bile, Kadere esmer yüzünü durmaksızın geniş bir mendille siliyordu. İnce, dar, şemsiyeye uyan elbisesiyle kadın sıcaktan daha az etkileniyordu. Rand, emin olabilecek kadar yakında değildi, ama kadının

yüzüne ve başına sardığı ince eşarbın üzerindeki kara gözlerinin kendi üzerinde olduğunu düşünüyordu.

“Ben, Isendre’nin yumuşak olduğunu düşünmüyorum,” dedi sessizce, başındaki *shoufa*’yı düzelterek; eşarp kavurucu güneşi biraz engelliyordu. Bu iklime kırmızı yün ceketinden daha uygun olsa da başka Aiel giysileri giymeyi reddetmişti. Hangi kandan gelirse gelsin, önkollarında ne işaret taşırsa taşısın, o Aiel değildi ve öyleymiş gibi davranmayacaktı. Ne yapması gerekirse gereksin, o küçük saygınlık parçasını koruyacaktı. “Hayır, ben böyle demezdim.”

İkinci arabanın sürücü koltuğunda, şişman Keille ve âşık Natael yine tartışıyorlardı. Dizginler Natael’deydi, ama normalde bu işi yapan adam kadar iyi süremiyordu. Zaman zaman küçük bakışlarla Rand’a bakıyorlardı ve sonra yine tartışmalarına dalıyorlardı. Ama zaten herkes Rand’a bakıyordu. Diğer yanındaki uzun Jindo kolu, ötelerindeki Bilgeler, Moiraine, Egwene ve Lan. Daha uzaktaki, yoğun Shaido sıralarında da ona dönen başlar olduğunu düşünüyordu. Artık onu hiç şaşırtmıyordu. O, Şafakla Gelen’di. Herkes ne yapacağını bilmek istiyordu. Kısa süre sonra öğreneceklerdi.

“Yumuşak,” diye homurdandı Aviendha. “Elayne yumuşak değil. Sen Elayne’e aitsin; bu süt derili karıyı gözlerinle okşamamalısın.” Yarı kendi kendine mırıldanarak başını şiddetle iki yana salladı. “Âdetlerimiz onu şok ediyor. Onları kabul etmez. Etse bile bana ne? Buna taraf olmak istemiyorum! *Olamam!* Olabilseydim seni *gai’shain* alırdım ve Elayne’e verirdim!”

“Neden Isendre Aiel âdetlerini kabul etsin ki?”

Kız, iri iri açılmış gözlerle, öyle şaşkın baktı ki Rand neredeyse kahkaha atacaktı. Çok kızdırıcı bir şey yapmış gibi kız hemen kaşlarını çattı. Aiel kadınları anlamak, diğerlerini anlamaktan kesinlikle daha kolay değildi.

“Hele sen hiç yumuşak değilsin, Aviendha.” Kız bunu iltifat kabul etmeliydi; kadın bazen bileği taşı kadar sert oluyordu. “Bana bu *çatıhanımı* işini yine açıkla. Rhuarc Taardadların klan şefi ve Soğuk Kayalar Mezrası’nın şefiyse, nasıl oluyor da mezra ona değil karısına ait oluyor?”

Kız, kendi kendine mırıldanırken dudakları sessizce oynayarak ona bir an daha dik dik baktı. Sonra yanıt verdi. “Çünkü çatıhanımı o, seni taş kafalı ıslaktopraklı. Bir erkek nasıl toprak sahibi olamıyorsa, çatı sahibi de olamaz! Bazen siz ıslaktopraklılar vahşiler gibi konuşuyorsunuz.”

“Ama Lian, Rhuarc’ın karısı olduğu için Soğuk Kayalar’ın çatıhanımıysa...”

“O farklı! Hiç anlamayacak mısın? Çocuk olsa anlardı!” Derin bir nefes alarak yüzünün çevresindeki şalı düzeltti. Güzel bir kadındı, ama çoğu zaman Rand’a, ona karşı bir suç işlemiş gibi bakıyordu. Beyaz saçlı, kösele yüzlü ve Rhuidean’dan bahsetmeye daima gönülsüz Bair, gönülsüzce ona Aviendha’nın cam sütunları ziyaret *etmediğini* söylemişti: Bilge olmaya hazır olana kadar bunu yapmayacaktı. O zaman neden ondan nefret ediyordu? Bu, Rand’ın yanıtlansa hoşuna gideceği bir gizemdi.

“Başka yönden saldıracağım,” diye homurdandı kız ona. “Bir kadın evleneceği zaman, zaten sahip olduğu bir çatı yoksa ailesi ona bir tane inşa eder. Düğün günü, kızın erkek kardeşleri onu korumaya çalışırken yeni kocası onu omzuna atıp ailesinden kaçırır, ama eşikte kızı yere indirir ve içeri girmek için izin ister. Çatı *kızındır.* O...”

Trolloc saldırısından sonra geçen on bir gün ve gecede en hoş şey bu derslerdi. Kız, ilk başta konuşmaya gönülsüzdü, Elayne’e kötü davrandığı konusunda bir nutuk çekmiş, bunu Rand’ı Elayne’in mükemmel bir kadın olduğuna ikna etmek için utanç verici bir ders takip etmişti. Rand geçerken, Egwene’e, Aviendha onunla konuşmayacaksa, hiç olmazsa gözlerini ona dikmeyi bırakmasını dilediğini söylemişti. Bir saat içinde beyaz cüppeli bir *gai’shain* adam Aviendha’yı alıp götürmüştü.

Bilgeler kıza her ne demişse, kız öfke içinde geri dönmüş, Rand’ın ona Aiel âdetlerini ve geleneklerini öğretmesi için izin vermesini talep etmişti... talep etmişti! Kuşkusuz, sorduğu sorularla planları hakkında ipucu vereceği umuduyla. Tear’ın engereksi inceliklerinden sonra. Bilgelerin casusluğunun açıklığı ferahlatıcıydı. Yine de, kuşkusuz, ne öğrenebilirse öğrenmesi akıllıcaydı ve Aviendha ile konuşmak, özellikle de onu bir sebepten küçümsediğini unuttuğu zamanlarda zevkli oluyordu. Elbette, kız ne zaman bir esirle esir alan gibi değil de, iki insan gibi konuştuklarını fark etse, Rand onu kandırıp tuzağa düşürmüş gibi o kor kızıl öfke patlamalarını yaşıyordu.

Fakat buna rağmen sohbetleri zevkliydi, özellikle de yolculuğun kalanı ile karşılaştırıldığında. Hatta Rand kızın öfke krizlerini eğlenceli bulmaya başlamıştı, ama bunu kıza belli etmeyecek kadar akıllıydı. Kız onu nefret ettiği bir adam gibi görüyorsa, en azından öfkesine öyle boğulmuş oluyordu ki Şafakla Gelen’i ya da Yenidendoğan Ejder’i görmüyordu. Yalnızca Rand al’Thor’u görüyordu. Her durumda, Aviendha Rand hakkında ne düşündüğünü biliyordu. Bir mektupla kulaklarını kızartan, aynı gün yazdığı

diğeriyle Rand'ın Trolloclar gibi köpek dişleri ve boynuzlar mı çıkardığını merak etmesine sebep olan Elayne gibi değil.

Şimdiye dek kafasını karıştırmayan tek kadın Min'di. Ama o şimdi Kule'deydi –en azından orada güvendeydi– ve Rand'ın kaçınmaya kararlı olduğu tek yer orasıydı. Bazen kadınları hepten unutsa, hayatın daha basit olacağını düşünüyordu. Min ve Elayne yeterince kötü değilmiş gibi, şimdi de Aviendha düşlerine girmeye başlamıştı. Kadınlar Rand'ın duygularını düğüm düğüm karıştırıyordu, ama kafası açık olmalıydı. Açık kafalı ve serinkanlı.

Yine Isendre'ye baktığını fark etti. Kadın, Kadere'in kulağının arkasından ona parmaklarını oynattı; Rand o dolgun dudakların bir gülümsemeyle kıvrılmış olduğundan emindi. *Ah, evet. Tehlikeli. Çelik kadar soğuk ve sert olmalıyım. Keskin çelik.*

On bir gün geçmiş, on ikinci gece çöküyordu ve başka hiçbir şey değişmemişti. Gelişigüzel oturtulmuş gibi görünen dağlarla enine boyuna kesilen kırık, kavruk topraklardan çıkan tuhaf kaya formasyonları, düz tepeli taş kuleler ve binalar arasında geçen günler ve geceler. Güneşin araziyi pişirdiği günler ve kemikleri ürperten soğuğu ile geceler. Buralarda yetişen her şeyin üzerinde dikenler vardı ya da bir dokunuşla çılgınlar gibi kaşındırıyorlardı. Aviendha bazılarının zehirli olduğunu söylüyordu; bu liste yenebilir olanların listesinden daha uzundu. Su yalnızca gizli kaynaklarda ve tanklarda bulunabiliyordu, ama kız bazı bitkilerin derin bir kuyu kazılsa, yavaş yavaş sızan suyla dolacağını gösterdiğini söylemişti. Bir iki adamı hayatta tutmaya yetecek kadar ve ekşi, sulu eti için çiğnenebilecek başka bitkiler vardı.

Bir gece aslanlar iki Shaido yük atını öldürdü, avlarından uzağa sürülürlerken, sel yataklarında kaybolurlarken karanlıkta kükreyip durdular. Dördüncü gece kamplarını kurarlarken bir araba sürücüsü kahverengi bir yılanı rahatsız etti. Yılanın adının iki-adım olduğunu söyledi Aviendha daha sonra ve ismini hak ediyordu. Adam çığlık attı, Moiraine'in ona doğru seğirttiğini görmesine rağmen arabalara koşmaya çalıştı; ikinci adımında yüzüstü düştü. Aes Sedai beyaz kısrağından inemeden ölmüştü. Aviendha zehirli yılanları, örümcekleri ve kertenkeleleri saydı. Zehirli kertenkeleler! Bir kez Rand için bir tane buldu, altmış santim uzunluğunda ve kalın, bronz pullarının üzerinde sarı çizgiler uzanan bir hayvan. Kertenkeleyi kayıtsızca yumuşak çizmeli ayağının altında tutarak hançerini hayvanın başına sapladı. Sonra ağzındaki keskin, kemikli çıkıntılardan sızan berrak, yağlı sıvıyı,

Rand'ın görebilmesi için kaldırdı. Bir *gara*'nın ısırığı, diye açıkladı; çizmeyi delip geçebilir. Hatta bir boğayı da öldürebilir. Diğerleri daha da kötüydü, elbette. *Gara* yavaş bir hayvandı ve üzerine basacak kadar aptal değilsen o kadar da tehlikeli değildi. Dev kertenkeleyi hançerinden savurup attığı zaman, sarı kahverengi hayvan çatlak kil toprağın üzerinde kayboldu. Ah, evet! Üzerine basacak kadar aptallık etme yeter.

Moiraine, zamanını Bilgeler ile Rand arasında paylaştırıyordu; genellikle Aes Sedailere özgü bir tavırla onu planlarını açıklamaya zorluyordu. "Çark dilediği gibi dokur," demişti ona daha o sabah, soğuk bir sesle. Yaşını belli etmeyen yüzü sakindi, ama Aviendha'nın başının üzerinden ona bakarken kara gözleri sıcaktı. "Bir aptal kendini Desen'e dolayabilir. Sen de boynuna bir ilmek örmemeye dikkat et." Güneşte parıldayan, açık renk bir pelerin edinmişti, neredeyse *gai'shain* beyazı ve geniş başlığının altında, alnına kar beyazı ıslak bir mendil sarmıştı.

"Ben boynum için ilmek örmüyorum," Rand kahkaha attı ve kadın Aldieb'i o kadar hızlı çevirdi ki, kısrak neredeyse Aviendha'yı devirecekti. Aes Sedai dörtnala, pelerini arkasında uçuşarak Bilgelerin grubuna döndü.

"Aes Sedaileri kızdırmak aptalcadır," diye mırıldandı Aviendha, omzunu ovalayarak. "Senin aptal olduğunu düşünmemiştim."

"Aptal mıyım, değil miyim, göreceğiz," dedi Rand ona, artık gülesi gelmiyordu. Aptal mı? Almak zorunda olduğu riskler vardı. "Bekleyip göreceğiz."

Egwene Bilgelerin yanından nadiren ayrılıyor, Sis'e bindiği kadar onlarla yürüyordu da; bazen bir süreliğine aralarından birini gri kısrağın sırtına alıyordu. Rand sonunda kızın yine tam Aes Sedai'ymiş gibi yaptığını anlamıştı. Amys ve Bair, Seana ve Melaine bunu Tearlılar gibi sorgulamadan kabul etmişlerdi, ama aynı şekilde değil. Zaman zaman aralarından biri ya da diğeri kızla öyle yüksek sesle tartışıyordu ki, Rand ne dediklerini yüz adım öteden duyabiliyordu. Aviendha'ya karşı gösterdikleri tavır gibiydi, yalnız Aviendha ile tartışmıyorlar, ona zorla istediklerini yaptırıyorlardı, fakat bazen Moiraine ile de hararetli tartışmalara girişiyorlar gibiydi. Özellikle de güneş saçlı Melaine.

Onuncu sabah, Egwene sonunda saçlarını iki örgü halinde toplamayı bırakmıştı. *Gai'shain*'lar çadırları toplar, Rand Jeade'en'i eyerlerken Bilgeler onunla uzun uzun konuşmuşlardı. Rand aksinden emin olmasa, Egwene'in başını eğerek uysallık gösterisi yaptığını düşünürdü, ama bu terim ancak Nynaeve ile karşılaştırıldığında ona uygun görünebilirdi. Ya da

belki Moiraine ile. Aniden Egwene ellerini çırptı, kahkaha attı. Bilgelere teker teker sarıldı, sonra örgülerini çabucak çözdü.

Neler olduğunu Aviendha'ya sorduğu zaman –uyandığı zaman kız çadırının dışında oturuyordu–, kız ekşi ekşi mırıldandı. "Onun büyüdü..." Aniden sustu, ona dümdüz baktı, kollarını kavuşturdu ve soğuk bir sesle devam etti. "Bu Bilgelerin işi, Rand al'Thor. İstiyorsan onlara sor, ama seni ilgilendirmediğini işitmeye de hazır ol."

Egwene büyümüş müydü? Nasıl? Mantıklı gelmiyordu. Aviendha bu konu hakkında tek kelime daha etmedi; bunun yerine bir kayadan, bir parça grimsi liken kazıdı ve bununla nasıl merhem yapılacağını anlatmaya başladı. Kız Bilgelerin âdetlerini, Rand'ın hoşuna gitmeyecek kadar çabuk öğreniyordu. Bilgelerin kendileri Rand'a pek az ilgi gösteriyordu; elbette Aviendha, deyiş yerindeyse, omzuna tünemişken buna pek ihtiyaçları yoktu.

Aiellerin geri kalanı, en azından Jindolar her geçen gün biraz daha yakınlaştılar. Belki Şafakla Gelen'in onlar için ne anlama geldiği konusunda biraz daha az huzursuz hissediyorlardı, ama yine de onunla uzun uzun konuşan tek kişi Aviendha idi. Her akşam, Lan kılıç egzersizi için, Rhuarc ona mızrak kullanmayı ve Aiellerin elleri ve ayaklarıyla yaptıkları tuhaf dövüş tarzını öğretmek için geliyordu. Bu ikincisi hakkında biraz bilgili olduğu için egzersizlere muhafız da katılıyordu. Diğerlerinin çoğu Rand'dan kaçınıyordu, özellikle de onun Yenidendoğan Ejder olduğunu, yönlendirebilen bir adam olduğunu öğrenen araba sürücüleri; Rand o kaba suratlı adamlardan birini kendine bakarken yakaladığında, adam Karanlık Varlık'a bakar gibi görünüyordu. Ama Kadere değil, âşık da değil.

Hemen hemen her sabah, yola çıkarlarken çerçi Trollocların yaktığı arabalardan kalan katırlardan birinin sırtında yanına geliyordu. Başına bağladığı ve ensesine sarkan uzun, beyaz eşarp yüzünden suratı daha da esmer görünüyordu. Rand'a karşı çok çekingendi, ama o soğuk, değişmeyen gözler çengel burnunu kartal gagası gibi gösteriyordu.

"Lord Ejder," diye başlamıştı saldırıdan sonraki sabah. Adam her daim mevcut mendil ile yüzünü sildi ve bir yerlerden bulup katırın üzerine yerleştirdiği eski, perişan durumdaki eyerde huzursuzca kıpırdandı. "Size böyle hitap edebilir miyim?"

Güneyde, üç arabanın kömürleşmiş kalıntıları uzaklaştıkça küçülüyordu. Kadere'in adamlarından ikisinin ve çok daha fazla Aiel'in mezarları da öyle. Trolloclar kamplardan uzağa sürüklenmiş, leş yiyenlere bırakılmıştı. Bunlar ince sesli, iri kulaklı yaratıklardı. Rand iri tilkilere mi,

yoksa küçük köpeklere mi benzediklerine karar verememişti; her ikisinden parçalar almış gibi görünüyorlardı. Ve gökyüzünde kırmızı uçlu kanatları ile akbabalar, yerdeki arkadaşlarının arasına katılmaya korkuyormuş gibi çember çizerek uçuyordu.

“Nasıl istersen öyle hitap et,” dedi Rand ona.

“Lord Ejder, dün söylediklerinizi düşünüyordum.” Kadere işitilmekten korkuyormuş gibi çevresine bakındı. Aviendha Bilgelerin yanındaydı ve en yakındaki insanlar elli adımdan daha ötede, kendi araba kervanındakilerdi. Yine de sesini alçalttı ve sinirli sinirli yüzünü sildi. Ama gözleri hiç değişmiyordu. “Bilginin değerli olduğu ve büyüklüğe giden yolu açtığı konusunda. Bu doğru.”

Rand bir an boş bir ifadeyle, gözlerini kırpmadan adama baktı. “Sen söyledin, ben değil,” dedi sonunda.

“Eh, belki ben dedim. Ama bu doğru, değil mi, Lord Ejder?” Rand başını salladı ve çerçi fısıldamaya devam ederek, gözleri kulak misafiri bulmak için dolanarak devam etti. “Ama bilgi tehlikeli de olabilir. Almaktan çok vermekte. Bilgi satan bir adam yalnızca bedelini değil, güvenlik de almalı. Teminatlar, kefaletler... tepkilere karşı. Siz de katılmıyor musunuz?”

“Satacak bilgin mi var, Kadere?”

İri yarı adam, kervanına kaşlarını çattı. Keille gittikçe artan sıcağa rağmen arabadan inmiş, yürüyordu, iri cüssesi beyazlara bürünmüştü. Kaba, siyah saçlarındaki fildişi tarakların üzerine beyaz dantel şal örtmüştü. Zaman zaman birlikte at süren iki adama bakıyordu. Yüzündeki ifade bu uzaklıktan okunamıyordu. O kadar şişman birinin bu kadar hafif adımlar atması hâlâ tuhaf geliyordu. Isendre, ilk arabanın sürücü koltuğuna tırmanmış, beyaz boyalı arabanın sarsılıp sallanmasına aldırmadan eğilmiş, açık açık izliyordu.

“O kadın beni öldürecek,” diye mırıldandı Kadere. “Belki daha sonra yine konuşuruz, Lord Ejder, eğer siz de dilerseniz.” Katırı şiddetle topuklayarak öndeki arabaya gitti, şaşırtıcı bir çeviklikle sürücü koltuğuna atladı, katırın dizginlerini iri arabanın köşesindeki demir halkaya bağladı. O ve Isendre içeride kayboldular ve gece için durana kadar da görünmediler.

Adam ertesi gün ve diğer günler, Rand’ın yalnız olduğunu gördüğünde yine geldi. Hep, uygun güvenlik önlemleri alınırsa uygun fiyata satabileceği bilgilerden bahsetti. Bir sefer, bilgi karşılığında her şeyin –cinayet, ihanet, her şey– affedilebileceğini söyleyecek kadar ileri gitti ve Rand ona

katılmayınca son derece endişelenmiş göründü. Adam her ne satmak istiyorsa, görünüşe göre şimdiye dek yapmış olabileceği her kötülüğe karşı Rand'ın korumasını istiyordu.

"Bilgi satın almak istediğimden emin değilim," dedi Rand ona birçok kez. "Hep bedelin ne olacağı meselesi vardır, değil mi? Bazı bedelleri ödemek istemeyebilirim."

Natael ilk akşam, ateşler yakıldıktan, yemek kokuları alçak çadırların arasında süzülmeye başladıktan sonra, Rand'ı bir kenara çekti. Âşık da Kadere kadar sinirli görünüyordu. "Senin hakkında çok düşündüm," dedi, başını eğip yan yan Rand'a bakarak. "Hikâyeni anlatan büyük bir destanın olmalı. Yenidendoğan Ejder. Şafakla Gelen. Bu Çağ'da ve öncekilerde, kim bilir kaç kehanetin anlattığı adam." Pelerinini bedenine sardı, renkli yamalar esintiyle uçuştu. Kıraç'ta alacakaranlık kısa olurdu; gece ve soğuk hızla, birlikte gelirdi. "Öngörülen yazgın hakkında ne hissediyorsun? Bu destanı besteleyeceksem, bilmeliyim."

"Hissetmek mi?" Rand, kampta çevresine bakındı, çadırların arasında dolanan Jindolara baktı. İşi bitmeden kaçı ölecekti? "Yorgun. Yorgun hissediyorum."

"Pek de kahramanca bir duygu değil," diye mırıldandı Natael. "Ama yazgın düşünülürse, beklenen bir şey. Dünya omuzlarına yüklenmiş, çoğu insan fırsat bulsa seni öldürür, kalanı seni kullanarak güç ve ihtişam kazanacağını sanan aptallar."

"Sen hangi sınıfa giriyorsun, Natael?"

"Ben mi? Ben basit bir âşığım." Adam kanıt gösterir gibi pelerininin köşesini kaldırdı. "Bu yazgı varken dünyayı verseler senin yerinde olmak istemem. Ölüm, delilik ya da her ikisi birden. 'Shayol Ghul'ün kayalarında kanı...' *Karaethon Döngüsü,* Ejder Kehanetleri böyle demiyor mu? Sen ölünce rahat bir nefes alacak aptalları kurtarmak için ölmen gerektiğini? Hayır, sahip olduğun onca güce, hatta daha fazlasına rağmen kabul etmezdim."

"Rand!" dedi Egwene, bedenine sarıp, başlığını taktığı açık renk pelerinle gittikçe derinleşen karanlıktan çıkarak. "Şifa'dan ve sıcakta geçen bir günden sonra nasıl olduğuna bakmaya geldik." Moiraine de yanındaydı, yüzünü beyaz pelerininin derin başlığına gizlemişti. Bair, Amys, Melaine ve Seana da oradaydı, başları kara şallarla sarılmış, hepsi sakin, hepsi gece kadar soğuk, onu izliyorlardı. Egwene bile. Daha Aes Sedai yaşsızlığına kavuşmamıştı, ama Aes Sedai gözleri vardı.

Rand, başta diğerlerinin arkasından gelen Aviendha'yı fark etmedi. Bir an kızın yüzünde merhamet gördüğünü sandı, ama öyle bir şey olmuşsa bile, kendisinin ona baktığını fark eder fark etmez kayboldu. Hayal gücü. Gerçekten yorulmuştu.

"Başka zaman," dedi Natael, Rand'a hitaben. Kadınları o tuhaf, yan bakışıyla izliyordu. "Başka zaman konuşuruz." Hafif bir eğilmeyle selam verdi ve gitti.

"Gelecek seni rahatsız mı ediyor, Rand?" dedi Moiraine sessizce, âşık gittikten sonra. "Kehanetler süslü, gizli bir dilde konuşur. Her zaman söylüyormuş gibi göründükleri şeyleri söylemezler."

"Çark dilediği gibi dokur," dedi Rand ona. "Yapmam gerekeni yapacağım. Bunu unutma, Moiraine. Yapmam gerekeni yapacağım." Kadın tatmin olmuş gibiydi; Aes Sedailer söz konusu olduğunda, anlamak güçtü. Her şeyi öğrendiğinde kadın hiç de tatmin olmayacaktı.

Ertesi gece Natael yine geldi ve sonraki gece ve sonrakinde. Hep besteleyeceği destandan bahsediyordu, ama adamda marazi bir taraf vardı, hep Rand'ın delilik ve ölümle nasıl yüzleşmeyi düşündüğünü soruyordu. Anlaşılan hikâyesi bir trajedi olacaktı. Rand, korkularını açığa vurmayı kesinlikle istemiyordu; yüreğinde ve kafasında olanlar, oldukları yerde gömülü kalabilirlerdi. Âşık, sonunda onun, "Yapmam gerekeni yapacağım," demesini dinlemekten sıkıldı ve bir daha gelmedi. Anlaşılan acılı duygularla dolu değilse destan falan bestelemek istemiyordu. Adam, pelerini arkasında dalgalanarak son kez yürüyüp giderken hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Adam tuhaftı, ama Thom Merrilin de hesaba katılırsa, bütün âşıklar tuhaftı. Natael diğer âşığın özelliklerini kesinlikle taşıyordu. Örneğin kendini pek beğeniyordu. Rand, adamın ona unvanlar vermesine aldırmıyordu, ama Natael Rhuarc'a ve kadının yakınında bulunduğu birkaç seferde Moiraine'e, eşitleriymiş gibi hitap ediyordu. Tıpkı Thom gibi. Ve Jindolara gösteri yapmayı bıraktı, bütün gecelerini Shaido kampında geçirmeye başladı. Shaidoların sayılarının daha fazla olduğunu söyledi Rhuarc'a, bu dünyadaki en açık şeymiş gibi. Daha büyük bir seyirci topluluğu. Jindoların hiçbiri bundan hoşlanmadı, ama Rhuarc'ın bile yapabileceği hiçbir şey yoktu. Üç Kat Topraklar'da bir âşık cinayet işlemek dışında her şeyi yapabilir ve hiçbiri için hesap vermezdi.

Aviendha, gecelerini Bilgelerin yanında geçiriyordu ve bazen gündüz, bir saat kadar onlarla yürüyordu. Hepsi onun çevresine toplanıyordu, hatta

Moiraine ve Egwene bile. Başta Rand kendisini nasıl idare edeceği, istediklerini kafasından nasıl çekip çıkartacağı konusunda öğütler verdiklerini düşündü. Sonra bir gün, güneş tepede eriyik bir top gibi asılı iken, at kadar büyük bir ateş topu Bilgelerin grubunun önünde belirdi, dönerek, yuvarlanarak, kuru toprak üzerinde bir yarık açarak uzaklaştı, küçüldü ve söndü.

Araba sürücülerinin bazıları ürkmüş, kişneyen atlarını durdurdular ve korku, şaşkınlık içinde ve kaba küfürler savurarak, birbirlerine seslenerek durup izlemeye başladılar. Jindoların arasında mırıltılar dolaştı ve onlar da Shaidolar gibi baktılar, ama iki Aiel kolu durmadan ilerlemeye devam etti. Asıl heyecan, Bilgeler arasındaydı. Dördü Aviendha'nın çevresinde toplanmış, hararetle kollarını sallayarak bir ağızdan konuşuyorlardı. Moiraine ve Egwene atlarının dizginlerini çekerek araya laf sokuşturmaya çalışıyorlardı; Rand işitmese bile, Amys'in onlara salladığı parmağa bakarak, kesin ifadelerle meselenin dışında kalmalarının söylendiğini anladı.

Sekiz yüz metre kadar, ok gibi dümdüz uzanan kararmış yarığa bakarak eyerine yerleşti. Aviendha'ya yönlendirmeyi öğretiyorlardı. Elbette. İşte yaptıkları buydu. Elinin tersiyle alnındaki teri sildi; güneşin terlemesiyle ilgisi yoktu. O ateş topu belirdiği zaman düşünmeden gerçek Kaynak'a uzanmıştı. Suya delik bir kepçe daldırmak gibi olmuştu. *Saidin*'e ulaşmaya çalışması, hava tutmaya çalışmaktan farklı olmamıştı. Bir gün, Güç'e çaresizce ihtiyaç duyarken olacaktı bu. Onun da öğrenmesi gerekiyordu, ama öğretmeni yoktu. Yalnızca öğrenmezse delirmek hakkında endişelenmeye fırsat bulamadan Güç onu öldüreceği için değil; öğrenmek zorundaydı, çünkü onu kullanması gerekiyordu. Kullanmayı öğrenmesi; kullanarak öğrenmek. Öyle yüksek sesle kahkaha atmaya başladı ki, Jindolardan bazıları huzursuzca baktılar ona.

O on bir gün ve gece süresince herhangi bir zaman Mat'in yoldaşlığı hoşuna giderdi, ama Mat bir iki dakikadan daha uzun kalmıyordu yanında. Düz tepeli şapkasının geniş siperliğini gözlerini gölgelemek için iyice öne çekmiş, o tuhaf, Güç'le yapılmış kısa kılıç ucuyla siyah saplı mızrağını Zar'ın eyer kaşına yatırmış oluyordu.

"Yüzün güneşten biraz daha kararırsa *gerçekten* Aiel'e dönüşeceksin," derdi örneğin gülerek. Ya da şöyle derdi: "Hayatının geri kalanını burada geçirmeyi mi düşünüyorsun? Ejderduvarı'nın diğer yanında koca bir dünya var. Şarap? Kadınlar? Bunları hatırlıyorsun, değil mi?"

Ama Mat açık açık huzursuz görünüyordu ve Rhuidean'dan ya da orada olanlardan bahsetmek konusunda Bilgelerden de gönülsüzdü. Sislere bürünmüş şehrin sözü geçince, eli o siyah sapın üzerinde geriliyordu ve *ter'angreal*'in içindeki yolculuğu hakkında hiçbir şey hatırlamadığını iddia ediyordu... Sonra, "O şeye girmeye kalkma, Rand. Hiç de Taş'takine benzemiyor. Aldatıyorlar. Yak beni, keşke onu hiç görmeseydim!" diyerek kendisiyle çelişiyordu.

Rand'ın Kadim Lisan'dan bahsettiği tek seferde, "Kavrulası, ben lanet Kadim Lisan hakkında hiçbir şey bilmiyorum!" diye terslenmiş, sonra dörtnala, doğrudan çerçilerin arabalarına dönmüştü.

Mat, zamanının çoğunu orada harcıyor, sürücülerle zar atıyordu... ta ki, adamlar, kimin zarları kullanılırsa kullanılsın onun kaybettiğinden daha fazlasını kazandığını anlayana kadar. Mat her fırsatta Kadere ya da Natael ile uzun uzun konuşuyor, Isendre'nin peşinden ayrılmıyordu. Trolloc saldırısından sonraki sabah şapkasını düzelterek kadına sırıttığı ilk andan bu yana aklında ne olduğu açıktı. Takip eden hemen hemen her gece, erken saatlerde kadınla elinden geldiğince uzun konuştu ve bir sefer beyaz çiçekler toplarken dikenli çalılarla elini öyle fena yaraladı ki, iki gün zar zor dizgin tutabildi, fakat Moiraine'in ona Şifa vermesini de reddetti. Isendre onu pek cesaretlendirmiyordu, ama ağır, şehvetli gülümsemesi onu uzaklaştırma hesaplı da değildi. Kadere görüyor... ve hiçbir şey söylemiyordu, ama bazen Mat'i takip eden gözleri akbaba gözleri gibi oluyordu. Diğerleri bol bol yorum yapıyordu.

Bir akşam, geç saatlerde, katırlar çözülür, çadırlar dikilirken ve Rand Jeade'en'in eyerini çıkarırken, Mat kanvas tepeli vagonlardan birinin küçük gölgesinde Isendre ile duruyordu. Aralarındaki mesafe çok kısaydı. Rand benekli atını silerken başını sallayarak izledi. Güneş ufukta alçalmıştı ve yüksek kuleler kampın üzerine uzun gölgeler düşürüyordu.

Isendre çıkarmayı düşünüyormuş gibi aylak aylak ince eşarbı ile oynuyor, dolgun dudaklarını bükerek, bir öpücüğe hazır bir ifadeyle gülümsüyordu. Cesaretlenen Mat, aniden güvenle sırıttı ve daha da yaklaştı. Kadın elini indirdi ve yavaşça başını iki yana salladı, fakat o davetkâr gülümseme yok olmadı. İkisi de Keille'nin yaklaştığını duymadı, cüssesine rağmen kadının adımları o kadar hafifti.

"İstediğin bu mu, iyi efendim? Bu kadın mı?" Kadının puslu sesini duyunca ikisi yerinde sıçradı ve kadın o yüzde tuhaf kaçan ezgili bir sesle kahkaha attı. "Senin için bir teklif, Matrim Cauthon. Bir Tar Valon markası

karşılığında kadın senindir. Böyle biri ikiden fazla eder, bu yüzden iyi bir teklif."

Mat, orası dışında herhangi bir yerde olduğunu diliyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Ama Isendre yavaşça dönerek, bir ayıya meydan okuyan bir dağ kedisi gibi Keille ile yüzleşti. "Çok ileri gidiyorsun, yaşlı kadın," dedi yumuşak bir sesle, fakat gözleri eşarptan peçesinin üzerinde sert bakıyordu. "Artık diline tahammül etmeyeceğim. Dikkat et. Yoksa burada, Kıraç'ta kalmayı mı istersin?"

Keille, geniş geniş gülümsedi, ama şişman yanaklarının arkasında lavtaşı gibi pırıldayan gözlerinde neşe yoktu. "Ya *sen?*"

Isendre kararlılıkla başını salladı, "Bir Tar Valon markası." Sesi demir gibiydi. "Seni bıraktığımız zaman bir Tar Valon markası almanı sağlayacağım. Onu içmeye çalışırken görmek isterdim seni." Sırtını dönerek, hiç de baştan çıkarıcı bir şekilde sallanmadan öndeki arabaya gitti ve içinde kayboldu.

Keille, yuvarlak yüzünde okunmaz bir ifadeyle, beyaz kapı kapanana kadar izledi, sonra aniden kaçmak üzere olan Mat'e döndü. "Pek az erkek benim teklifimi bir kez reddetti, daha da azı iki kez. Dikkat et de bu konuda bir şey yapmayı aklıma koymayayım." Kahkaha atarak uzanıp kalın parmaklarıyla delikanlının yanağından, onu irkiltecek kadar sert bir makas olarak Rand'a döndü. "Ona söyleyin, Lord Ejder. Bir kadını hor görmenin tehlikeleri hakkında bilginiz olduğunu hissediyorum. Şu, kötü kötü bakarak sizi takip eden Aiel kız. Başkasına ait olduğunuzu duydum. Belki kız kendisine tepeden bakıldığını hissediyordur."

"Kuşkuluyum, hanımefendi," dedi Rand kuru kuru. "Aviendha onun hakkında başka türlü düşündüğüme inansa kaburgalarıma bir hançer saplar."

Dev kadın kükrer gibi bir kahkaha attı. Kadın yine uzanırken Mat irkildi, ama bu sefer daha önce çimdiklediği yeri okşamakla yetindi. "Görüyor musun, iyi efendim? Bir kadının teklifine tepeden bakarsan, belki bu konuda hiç düşünmez, ama belki de" –şişler gibi bir hareket yaptı– "hançerine uzanır. Her erkeğin öğrenmesi gereken bir ders. Hı, Lord Ejder?" Kahkahalarla tıslayarak katırlara bakan adamları kontrol etmeye gitti.

Mat, yanağını ovarak mırıldandı: "Bunların *hepsi* deli," dedikten sonra o da gitti. Ama Isendre'yi kovalamaktan vazgeçmedi.

Böylece on bir gün geçti ve on ikinci başladı. Çıplak, sert, kavrulmuş topraklardaydılar. İki kez başka dayanaklar gördüler, Imre Dayanağı'na çok benzeyen kaba taşlardan küçük binalar, kule ya da binaların dik duvarlarından rahatça savunulması düşünülmüş yerler. Birinde üç yüzden fazla koyun vardı ve koyunları bekleyen adamlar Üç Kat Topraklar'da Trolloclar bulunduğunu duyunca, Rand'ın kim olduğunu öğrendikleri zamanki kadar çok şaşırdılar. Diğerleri boştu; saldırıya uğramamışlardı, ama kullanılmıyorlardı da. Rand defalarca uzakta keçiler, koyunlar ya da açık renk, uzun boynuzlu sığırlar gördü. Aviendha sığırların yakındaki boy mezralarına ait olduğunu söyledi, fakat Rand insan görmedi, hele mezra ismini hak edecek bina hiç.

On ikinci gün, kalın Jindo ve Shaido kolları Bilgelerin grubunun iki yanında yürürken, çerçi arabaları sarsılarak ilerliyor, Keille ile Natael tartışıyor, Isendre Kadere'in kucağından Rand'ı izliyordu.

"...işte böyle," dedi Aviendha, kendi kendine başını sallayarak. "Herhalde artık çatıhanımı meselesini anlıyorsundur."

"Pek değil," diye itiraf etti Rand. Bir süredir kızın yalnızca sesini dinlemekte olduğunu fark etti, sözlerini dinlemiyordu. "Ama herhalde iyi işliyordur."

Kız ona hırladı. "Evlendiğin zaman," dedi gergin bir sesle, "kollarında kanını kanıtlayan o Ejderlerle, o kanı mı takip edeceksin, yoksa ıslaktopraklı bir vahşi gibi karının içinde durduğu elbise hariç her şeyin sahibi olduğunu mu iddia edeceksin?"

"Hiç de öyle olmuyor," diye itiraz etti Rand. "Benim geldiğim yerde öyle olduğunu düşünen herhangi bir adamın beynini patlatırlar. Her neyse, sence de bu mesele benimle evlenmeye karar vereceğim kadın arasında değil mi?" Kız daha da fena kaş çattı.

Rand Rhuarc'ın Jindoların başından ayrılıp koşarak yaklaştığını görerek rahatladı. "Geldik," dedi Aiel gülümseyerek. "Soğuk Kayalar Mezrası."

49
Soğuk Kayalar Mezrası

Rand kaşlarını çatarak çevresine bakındı. Bir buçuk kilometre kadar ileride yüksek, dik kenarlı kaya çıkıntılarından sıkı bir topluluk ya da çatlaklarla bölünmüş tek bir kaya çıkıntısı duruyordu. Sol tarafındaki alan, kuru tepelerin ve çentikli sel yataklarının üzerinde kaba otlarla kaplı benekler, yapraksız dikenli bitkiler, dağınık dikenli çalılar ve alçak ağaçlarla, dev, kaba taş sütunların ötesine, uzaktaki diş diş dağlara kadar uzanıyordu. Sağ tarafında da benzer bir toprak parçası uzanıyordu. Yalnız çatlak, sarımsı kil daha düz, dağlar daha yakındı. Chaendaer'den ayrıldıklarından beri gördükleri, Kıraç'ın herhangi bir yeri olabilirdi.

"Nerede?" dedi.

Rhuarc bakışlarını, Rand'a aklını yitirmiş gibi bakan Aviendha'ya yöneltti. "Gel. Bırak Soğuk Kayalar'ı sana kendi gözlerin göstersin." Klan şefi *shoufa*'sını omuzlarına indirerek döndü ve başı açık, ilerideki çatlak kaya duvara doğru koşmaya başladı.

Shaidolar çoktan durmuş, etrafta dolanarak çadırlarını kuruyorlardı. Heirn ve Jindolar yük katırlarıyla birlikte koşarak Rhuarc'ın peşine düştüler. Başlarını açmış, sözsüzce bağırıyorlardı. Çerçilere eşlik eden Mızrağın Kızları sürücülere atlarını hızlandırmalarını ve Jindoları takip etmelerini haykırıyordu. Bilgelerden biri eteklerini kaldırdı ve koşarak Rhuarc'a katıldı... Rand, sarı saçlarına bakarak Amys olduğunu düşündü; kuşkusuz Bair o kadar çevik hareket edemezdi... ama Bilgelerin kalanı baştaki hızlarını bozmadılar. Moiraine bir an onlardan ayrılıp Rand'a katılacakmış gibi göründü, sonra saçları hâlâ şalıyla örtülü, diğer Bilgelerle tartışarak duraksadı. Sonunda Aes Sedai beyaz kısrağını arkaya, Egwene'in gri, Lan'in siyah atlarının yanına döndürdü. Hemen arkalarında beyaz

cüppeli *gai'shain*'lar yük hayvanlarını çekiyordu. Hepsi, Rhuarc ile diğerlerinin gittiği yere yönelmişti.

Rand eğilip Aviendha'ya elini uzattı. Kız başını iki yana sallayınca, "O kadar çok gürültü yapacaklarsa, oradan seni duyamam," dedi. "Ya söylediklerini duyamadığım için yün kafalı bir hata yaparsam?"

Kız alçak sesle homurdanarak çerçi arabalarının çevresindeki Mızrağın Kızları'na baktı, sonra içini çekerek Rand'ın kolunu kavradı. Rand, kızın kızgın ciyaklamasını duymazdan gelerek onu yukarı çekti ve eyerin arkasına, Jeade'en'in üzerine çekti. Kız kendi başına binmeye çalıştığında delikanlıyı aşağı çekmesine ramak kalıyordu. Rand, kızın ağır eteklerini düzeltmesi için biraz zaman verdi. Gerçi etekler bacaklarını en fazla yumuşak, diz boyu çizmelerin üzerine kadar sergiliyordu. Sonra benekli atını eşkin kaldırdı. Aviendha ilk defa yürüyüş hızından daha hızlı gidiyordu; kollarını Rand'ın beline doladı ve tutundu.

"Kardeşlerimin önünde beni aptal yerine düşürürsen, ıslaktopraklı," diye hırladı arkasından.

"Neden seni aptal gibi görecekler ki? Bair, Amys ve diğerlerinin bazen, konuşurlarken Moiraine ve Egwene'in arkasına bindiklerini gördüm."

Kız bir an sonra, "Değişiklikleri sen benden daha rahat kabul ediyorsun, Rand al'Thor," dedi. Rand bundan ne anlaması gerektiğini bilemiyordu.

Jeade'en'i, bağırmaya devam eden Jindoların biraz önündeki Rhuarc, Heirn ve Amys'e yaklaştırdığında, Couladin'in de alev rengi saçlarını açmış, rahatça koşmakta olduğunu görerek şaşırdı. Aviendha, Rand'ın *shoufa*'sını da omuzlarına çekti. "Bir mezraya girerken yüzün açıkça görülebilmeli. Sana bunu söylemiştim. Ve gürültü yap. Uzun süre önce görüldük; bu yüzden bizi tanıyacaklardır, ama mezrayı hazırlıksız yakalamaya çalışmadığını göstermek gelenektir."

Rand başını salladı, ama dilini tuttu. Ne Rhuarc, ne de yanındaki üç kişi ses çıkarmıyordu. Aviendha da öyle. Jindolar zaten kilometrelerce öteden duyulabilecek kadar çok şamata yapıyordu.

Couladin'in gözleri hızla Rand'a döndü. O güneşle kararmış yüzden küçümseme geçti, ama bir şey daha vardı. Rand nefret ve horgörüyü beklerdi, ama eğlenti? Couladin neyi eğlenceli bulmuştu?

"Aptal Shaido," diye mırıldandı Aviendha arkasında. Belki kız haklıydı; belki kızın ata binmesiyle eğleniyordu, fakat Rand aynı fikirde değildi.

Mat, sarımsı kahverengi tozdan bir bulut kaldırarak dörtnala yaklaştı; şapkasını iyice öne çekmiş, mızrağını kargı gibi üzengisine dayamıştı.

“Burası nedir, Rand?” diye sordu yüksek sesle, bağırışların üzerinden sesini duyurabilmek için. “Kadınların tek söylediği, ‘Daha hızlı. Daha hızlı.’” Rand ona söyledi ve delikanlı yüksek kaya duvara kaşlarını çattı. “Erzak bulursan o şeyi senelerce tutabilirsin sanırım, ama Taş’ın üzerinde bir yama bile sayılmaz ya da Tora Harad’ın.”

“Tora ne?” dedi Rand.

Mat yanıt vermeden önce omuzlarını kaldırdı. “Yalnızca bir zamanlar duyduğum bir şey.” Üzengilerde doğrularak Jindoların başlarının üzerinden çerçi kervanına baktı. “En azından onlar hâlâ yanımızda. Acaba ticaretlerini ne zaman bitirip ayrılırlar?”

“Alcair Dal’dan önce değil. Rhuarc, klan şeflerinin her toplantısında, iki üç klan şefi olsa bile bir tür panayır olduğunu söyledi. On ikisi birden gelmişken, Kadere ve Keille’nin kaçırmak isteyeceğini sanmıyorum.”

Mat, habere pek memnun olmuş gibi görünmüyordu.

Rhuarc, dik taş duvardaki en geniş çatlağa girdi. Yolun en geniş yeri on on iki adım geliyordu ve dik yamaçların yüksekliğiyle gölgeliydi. Yol dolanarak kayaların derinliklerine doğru uzanıyordu, yukarıda görünen gökyüzü şeridine rağmen karanlık, hatta serindi. Bu kadar çok gölgede bulunmak tuhaf geliyordu. Aiellerin sözsüz bağırışları gri kahverengi duvarların arasında kabararak, büyüdü. Aniden sustukları zaman, yalnızca katırların toynakları ve arabaların gıcırtısıyla bozulan sessizlik çok yüksek geldi.

Bir dönemeçten sonra çatlak aniden geniş, uzun, neredeyse düz bir kanyona açıldı. Her yandan, yüzlerce kadının ağzından tiz zılgıtlar yükseldi. Yolun iki yanına yoğun bir kalabalık toplanmıştı. Bol etekler ve başlarına sardıkları şallar içinde kadınlar, *cadin’sor,* grimsi kahverengi ceketler ve pantolonlar giymiş erkekler. Mızrağın Kızları kollarını sallıyor, tencereleri dövüyor, gürültü yapmak için bulabildikleri her şeye vuruyorlardı.

Rand’ın ağzı açık kaldı. Fakat bunun tek nedeni çevresindeki gösteriş değildi. Kanyon duvarları, iki yanda, yüksekliğin yarısına kadar tırmanan taraçalarda yeşildi. Sonra hepsinin gerçek taraça olmadığını fark etti. Küçük, düz damlı, gri taştan ya da sarı kilden evler üst üste yığılmış görünüyordu. Ev gruplarının arasında patikalar dolanıyordu. Her evin damı, fasulyeler, kabaklar, biberler, kavunlar ve bilmediği başka bitkilerle dolu birer bahçeydi. Onun bildiklerinden daha kırmızı tavuklar başıboş dolaşıyordu. Aralarında daha iri, gri benekli, tanımadığı bir tür vardı. Büyükleri gibi giyinmiş çocuklar ve beyaz cüppeli *gai’shain*’lar iri kil

sürahilerle bitki sıralarının arasında dolaşıyor, görünüşe bakılırsa bitkileri suluyorlardı. Aiellerin şehirleri olmadığı söylenmişti ona hep, ama burası, gördüğü en tuhaf kasaba olsa da, en azından irice bir kasaba kadar vardı. Gürültü, kafasına doluşan soruları sormasını engelleyecek kadar fazlaydı... örneğin, alçak, açık yeşil yapraklı çalıların üzerinde büyüyen yuvarlak, elma olamayacak kadar kırmızı ve parlak meyveler ya da düz, geniş yapraklı sapların üzerindeki uzun, şişman, sarı püsküllü şeyler neydi? O kadar uzun süre çiftçilik yapmıştı ki, merak etmemesi imkânsızdı.

Rhuarc ve Heirn yavaşladılar, Couladin de öyle, ama yine de hızlı yürüyorlardı. Mızraklarını sırtlarındaki yay çantası koşumlarına taktılar. Amys, genç kız gibi kahkaha atarak koşmaya devam etti. Erkekler sakin bakışlarını insanlarla çevrili kanyon zemini boyunca dolaştırdılar. Mezranın kadınlarının haykırışları havada titreşiyordu ve tencere tangırtılarını neredeyse bastırıyordu. Rand, Aviendha'nın söylediği gibi takip etti. Mat arkasını dönüp kaçmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Kanyonun uzak ucunda duvar içe eğilmiş, derin, karanlık bir cep oluşturmuştu. Aviendha, güneşin o cebin arkasına hiç ulaşmadığını söylemişti ve oradaki, her zaman serin olan kayalar mezraya adını vermişti. Gölgelerin önünde Amys, üzeri bir platform oluşturacak şekilde düzeltilmiş, geniş, gri kayanın üzerinde duran başka bir kadının yanında duruyordu.

Geniş etekleri içinde, belinin altına dökülen sarı saçlarını bir eşarpla toplamış, ince bir kadın olan diğeri Amys'ten daha yaşlı görünüyordu, fakat kesinlikle daha güzeldi. Gri gözlerinin çevresinde birkaç kırışık vardı. Kadın Amys gibi giyinmiş, omuzlarına sade, kahverengi bir şal atmıştı. Altın ve oyulmuş fildişinden kolyeleri ve bilezikleri daha iyi, daha değerli değildi, ama bu Lian'dı, Soğuk Kayalar Mezrası'nın çatıhanımı.

Rhuarc kayanın önünde, Heirn ile Couladin'in bir adım ilerisinde dururken uğuldayan, tiz haykırışlar dindi. "Mezrana girmek için izin istiyorum, çatıhanımı," dedi yüksek, herkesin işitebileceği bir sesle.

"Mezrama girebilirsin, klan şefi," diye yanıt verdi sarı saçlı kadın resmi bir biçimde, aynı ölçüde yüksek bir sesle. Gülümseyerek, daha sıcak bir sesle ekledi, "Yüreğimin gölgesi, daima girebilirsin."

"Teşekkürlerimi sunarım, yüreğimin çatıhanımı." Bu da o kadar resmi gelmemişti.

Heirn öne çıktı. "Çatıhanımı, çatın altına gelmek için izin istiyorum."

“Çatım altına gelebilirsin, Heirn,” dedi Lian gürbüz adama. “Çatımın altında su ve gölge bulacaksın. Jindo boyu burada her zaman hoş karşılanır.”

“Teşekkürlerimi sunarım, çatıhanımı.” Heirn Rhuarc’ın omzuna bir şaplak attı ve halkına katılmak üzere ayrıldı; Aiel törenleri kısa ve doğrudan görünüyordu.

Couladin kasıla kasıla Rhuarc’ın yanına geldi. “Mezrana girmek için izin istiyorum, çatıhanımı.”

Lian kaşlarını çatarak, gözlerini kırparak ona baktı. Rand’ın arkasında bir mırıltı yükseldi, binlerce gırtlaktan çıkan şaşkın bir mırıltı. Havada aniden bir tehlike hissi belirdi. Mat de hissetmişti bunu, mızrağını kavrayarak Aiel kitlesinin ne yaptığını görmek için yarı döndü.

“Sorun ne?” diye sordu Rand alçak sesle, omzunun üzerinden. “Neden kadın bir şey demiyor?”

“Adam bir klan şefiymiş gibi sordu,” diye fısıldadı Aviendha inanmazlık içinde. “Adam gerçekten aptal. Delirmiş olmalı! Kadın onu reddederse, Shaidolar ile aramızda sorun çıkar ve böyle bir hakaret karşısında yapabilir de. Kan davası değil... kafası ne kadar şişmiş olursa olsun adam klan şefi değil... ama sorun.” Bir nefes ile bir sonraki arasında sesi sertleşti. “Beni dinlemedin, değil mi? Hiç dinlemedin! Kadın Rhuarc’a bile izin vermeyebilirdi ve o da gitmek zorunda kalırdı. Bu klanı bölerdi, ama buna gücü vardı. Şafakla Gelen’i bile reddedebilir, Rand al’Thor. Buradaki kadınlar sizin ıslaktopraklı kadınlarınız gibi güçsüz değil. Sizinkiler kraliçe ya da asil değilse, yiyecek bir şey bulmak için bir erkeğe dans etmek zorunda kalıyor!”

Rand başını hafifçe iki yana salladı. Ne zaman Aieller hakkında ne kadar az bilgi edindiğini düşünerek kendini paylayacak olsa, Aviendha ona kendisinin Aiel olmayanlar hakkında ne kadar az bilgisi olduğunu hatırlatıyordu. “Bir gün seni Emond Meydanı’ndaki Kadın Kurulu ile tanıştırmak isterdim. Seni onlara ne kadar güçsüz olduklarını açıklarken dinlemek... ilginç... olurdu.” Kızın arkasında kıpırdandığını, yüzüne bakmaya çalıştığını hissetti ve yüzünü özenle ifadesiz tuttu. “Belki onlar da sana birkaç şey açıklar.”

“Gelebilirsin,” diye başladı Lian. Couladin durduğu yerde kabararak gülümsedi. “Çatımın altına gelebilirsin. Senin için su ve gölge bulunur.” Yüzlerce ağızdan çıkan hafif inlemeler oldukça yüksek bir ses çıkardı.

Ateş saçlı adam darbe yemiş gibi, yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilerek titredi. Ne yapacağını bilemez gibiydi. Lian ve Amys'e bakarak meydan okurcasına öne doğru bir adım attı. Ellerini mızraklarından uzak tutmak için kendi önkollarını kavramıştı, sonra irkildi, dik dik oraya buraya bakarak, konuşmaları için insanlara meydan okuyarak geriye, topluluğa doğru yürüdü. Sonunda başladığı yerden biraz uzakta durdu ve Rand'a baktı. Yanan kömürler mavi gözlerinden daha hararetli olamazdı.

"Dostsuz ve yalnız biri olarak," diye fısıldadı Aviendha, "Lian onu bir dilenci gibi karşıladı. Adama karşı büyük hakaret, fakat Shaidolara karşı değil." Aniden Rand'ın kaburgalarını öyle yumrukladı ki delikanlı homurdandı. "Yürü, ıslaktopraklı. Ne kadar şerefim kaldıysa senin ellerinde; herkes sana benim ders verdiğimi anlayacak! Yürü!"

Rand bacağını atın üzerinden aşırarak aşağı kaydı ve uzun adımlarla gidip Rhuarc'ın yanında durdu. *Ben Aiel değilim*, diye düşündü. *Onları anlamıyorum ve onlara fazla benzeyemem. Yapamam.*

Diğer adamların hiçbiri öyle yapmamıştı, ama o Lian'a eğildi; o böyle yetiştirilmişti. "Çatıhanımı, çatının altına gelmek için izin istiyorum." Aviendha'nın nefesinin kesildiğini duydu. Diğer şeyi söylemesi gerekiyordu, Rhuarc'ın söylediklerini. Klan şefinin gözleri, karısına dönerek endişe içinde kısıldı ve Couladin'in kızarmış yüzü küçümseme dolu bir gülümsemeyle çarpıldı. Kalabalığın hafif mırıltıları şaşkınlık doluydu.

Çatıhanımı, Rand'a Couladin'e baktığından daha sert baktı, saçlarından çizmelerine, kuşkusuz hiçbir Aiel tarafından giyilmeyecek kırmızı ceketi üzerindeki *shoufa*'ya kadar süzdü. Sorgularcasına Amys'e baktı, Amys başını salladı.

"Böylesine büyük alçakgönüllülük," dedi Lian yavaşça, "bir erkeğe yakışır. Erkekler onu nerede bulacaklarını pek bilmezler." Koyu renk eteklerini açarak beceriksizce reverans yaptı... Aiel kadınların yaptığı bir şey değildi, ama Rand'ın eğilmesine karşılık yine de bir reveranstı. "*Car'a'carn* mezrama girebilir. Şeflerin şefi için Soğuk Kayalar'da daima su ve gölge vardır."

Kalabalıktaki kadınlardan büyük bir zılgıt daha yükseldi, ama Rand için miydi, yoksa tören için mi, Rand bilemiyordu. Couladin ona yatışmaz bir nefretle baktı, sonra hiç de zarif olmayan bir şekilde benekli attan aşağı kayan Aviendha'ya kabaca sürtünerek yürüyüp gitti. Adam dağılan kalabalığa karıştı.

Mat atından inerken yavaşlayıp adama baktı. “O adama karşı arkanı kolla, Rand,” dedi sessizce. “Gerçekten.”

“Herkes bana bunu söylüyor,” dedi Rand. Çerçiler, kanyonun ortasında iş yapmaya başlamıştı bile, girişte Moiraine ve Bilgelerin grubu birkaç bağırış ve tencere çalma eşliğinde kanyona giriyorlardı, fakat Rhuarc’ı karşılayan şamataya hiç benzemiyordu. “Endişelenmemi gerektiren o değil.” Karşısındaki tehlikeler Aiellerden kaynaklanmıyordu. *Bir yanda Moiraine, diğer yanda Lanfear. Bundan daha büyük tehlike olabilir mi?*

Amys ve Lian aşağı inmişti ve Rand şaşkınlık içinde Rhuarc’ın kollarını iki kadının omzuna dolamış olduğunu gördü. İki kadın da çoğu Aiel kadın gibi uzun boyluydu, ama ikisi de klan şefinin omzunu geçmiyordu. “Karım Amys’le tanıştın,” dedi adam Rand’a. “Şimdi karım Lian ile tanışmalısın.”

Rand ağzının bir karış açık durduğunu fark etti ve hemen kapattı. Aviendha Soğuk Kayalar’ın çatıhanımının Rhuarc’ın karısı olduğunu ve adının Lian olduğunu söylediğinde, Rand Chaendaer’de, adam ile Amys arasında geçen onca “yüreğimin gölgesi” laflarını yanlış anladığını düşünmüştü. Zaten aklında başka şeyler vardı. Ama bu...

“*İkisi* birden mi?” dedi Mat. “Işık! İki! Ah, yak beni! Adam ya dünyadaki en şanslı erkek ya da yaratılıştan bu yana en büyük aptal!”

“Aviendha’nın sana âdetlerimizi öğrettiğini sanıyordum,” dedi Rhuarc, kaşlarını çatarak. “Anlaşılan çok şeyi atlamış.”

Lian diğer yana bakmak için kocasının *–kocalarının–* önünde eğilerek Amys’e tek kaşını kaldırdı. Amys kuru kuru, “Ona bilmesi gerekenleri anlatmak için ideal kişi gibi gelmişti. Her arkamızı döndüğümüzde Kızlara kaçmasını da engelleyecekti. Anlaşılan onunla sessiz bir yerde uzun uzun konuşmam gerekecek. Herhalde ona Kızların el konuşmalarını ya da *gara* sağmayı öğretiyordu,” dedi.

Aviendha hafifçe kızararak sinirle başını arkaya attı; koyu kızıl saçları kulaklarının üzerine kadar uzamıştı, başındaki eşarbın üzerinde sallanacak kadar uzundu. “Konuşacak evlilikten daha önemli konular vardı. Zaten adam dinlemiyor ki.”

“O iyi bir öğretmendi,” diye araya girdi Rand çabucak. “Âdetleriniz ve Üç Kat Topraklar hakkında ondan çok şey öğrendim.” El konuşması mı? “Yaptığım hatalar bana ait, ona değil.” Altmış santimlik, zehirli bir kertenkeleyi nasıl sağardınız? Neden? “İyi öğretmenlik yaptı ve sizin için sorun yoksa öğretmeye devam etmesini isterim.” *Işık aşkına, bunu neden söyledim?* Kız bazen, kendini unuttuğu zaman hoş olabiliyordu; geri kalan

zamanlarda ceketinin altına kaçmış bir diken gibiydi. Ama en azından kız orada olduğu sürece Bilgelerin onu izlemek için kimi görevlendirdiklerini biliyordu.

Amys onu inceledi; o berrak, mavi gözler, Aes Sedailerinki kadar keskindi. Ama zaten kadın aynı zamanda yönlendirebiliyordu; yüzü, olması gerektiğinden daha genç görünüyordu, ama yine de yaşını belli ediyordu, bir Aes Sedai kadar Aes Sedai'ydi. “Bana göre uygun bir ayarlama,” dedi. Aviendha kızgınlıkla dikenlerini çıkararak ağzını açtı... sonra Bilge bakışlarını ona kaydırınca kapattı. Belki kız Soğuk Kayalar'a ulaştıklarında Rand'la işinin biteceğini düşünmüştü.

“Yolculuk seni yormuş olmalı,” dedi Lian Rand'a, gri gözlerinde anaç bir ifadeyle, “acıkmışsındır da. Gel.” Sıcak gülümsemesine, çerçilerin arabalarına bakarak arkada oyalanan Mat'i de dahil etti. “Çatımın altına gelin.”

Rand heybesini alarak Jeade'en'i bir *gai'shain* kadına teslim etti. Kadın Zar'ı da aldı. Mat arabalara son bir bakış fırlattı, sonra heybesini omzunun üzerine atarak takip etti.

Lian'ın çatısı, yani evi, batı yamacının en yüksek seviyesindeydi. Dik kanyon duvarı arkasında yüz adım daha yükseliyordu. Klan şefinin ve çatıhanımının konutu olsa da olmasa da, dışarıdan bakıldığında iri, sarı kil tuğlaları, düz beyaz perdelerle örtülmüş camsız pencereleri, düz damındaki sebze bahçesi ve ön taraftaki, evden düz gri taşlar döşenmiş bir patikayla ayrılan terasta bulunan diğer bahçesiyle alçakgönüllü, dikdörtgen bir evdi. Belki iki odalı olabilecek kadar büyük. Kapının yanında asılı duran kare, bronz gong dışında, Rand'ın görebildiği tüm diğer yapılar gibi görünüyordu ve o yüksek noktadan vadi boylu boyunca gözlerinin önündeydi. Küçük, basit bir ev. Fakat içerisi bambaşkaydı.

Tuğla kısım, kırmızımsı kahverengi seramiklerle döşeli tek bir odaydı, ama konutun yalnızca bir parçasıydı. Arkada, taşa oyulmuş daha fazla oda vardı, yüksek tavanlı, şaşırtıcı ölçüde serin, geniş, kemerli kapılara sahip ve yeşil yerleri hatırlatan kokular saçan gümüş lambalarla aydınlanan odalar. Rand yalnızca bir sandalye gördü; yüksek sırtlı, altın kırmızı boyalı; Aviendha şefin sandalyesi demişti ona. Birkaç cilalı ya da lake kutu ve sandık ve alçak okuma sehpaları dışında pek az ahşap görülebiliyordu; o sehpaları kullanmak için okuyucunun yere uzanması gerekirdi. Girift örgülere sahip halılar ve parlak renklere sahip kilimler yerleri kaplamıştı; Rand Tear, Cairhien ve Andor'dan, hatta Illian ve Tarabon'dan birkaç desen

tanıdı, ama yabancı desenlere sahip olanlar da vardı, birbirine benzeyen iki rengi olmayan geniş, zikzaklı çizgiler, griler, kahverengiler, siyahlar içinde boş kareler. Vadinin dışındaki tekdüzelikle keskin bir zıtlık oluşturacak şekilde, her yerde canlı renkler vardı. Duvar halılarının Dünyanın Omurgası'nın diğer yanından geldiğinden emindi –belki Tear Taşı'ndan ayrılan duvar halıları gibi gelmişlerdi– ve her büyüklükte, her renkte, genellikle püsküllü, saçaklı, hem püsküllü hem saçaklı, altın ve kırmızı ipekten yastıklar. Orada burada, duvara oyulmuş nişlerde ince bir porselen vazo, gümüş bir tas ya da fildişi bir oyma (genellikle tuhaf hayvan oymaları) duruyordu. Demek Tearlıların bahsettiği "mağaralar" bunlardı. Tear'ın –ya da Tenekecilerin– rüküşlüğüne sahip olabilirdi, ama bunun yerine vakur görünüyordu, aynı anda hem resmi, hem samimi.

Rand gerçekten dinlediğini belli etmek için Aviendha'ya hafifçe sırıtarak heybesinden Lian için bir konuk armağanı çıkardı, ince işlenmiş altın bir aslan. Tear'dan yağmalanmıştı ve Rand bir Jindo Su Arayıcı'dan satın almıştı, fakat Tear'ın hükümdarı kendisiyse, belki kendi kendisinden çalmak gibi oluyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra Mat de bir armağan çıkardı, gümüş çiçeklerden oluşan bir Tear kolyesi. Kuşkusuz aynı kaynaktan gelmişti ve kuşkusuz Isendre için düşünülmüştü.

"Mükemmel," dedi Lian gülümseyerek. Aslanı kaldırdı. "Tear işlerini hep sevmişimdir. Rhuarc seneler önce bana iki parça getirmişti." Özellikle güzel şekermeyveler üzerine yorum yapan bir ev kadınını andıran bir sesle kocasına, "Laman'ın başı kesilmeden hemen önce bir Yüksek Lord'un çadırından almıştın, değil mi?" dedi. "Andor'a kadar gidememen yazık olmuş. Hep bir parça Andor gümüşü istemişimdir. Bu kolye de çok güzel, Mat Cauthon."

İki armağana yağdırdığı övgüleri dinlerken Rand şaşkınlığını gizledi. Eteğine ve anaç gözlerine rağmen kadın tüm Mızrağın Kızları gibi bir Aiel'di.

Lian sözlerini bitirdiğinde Moiraine ve diğer Bilgeler Lan ve Egwene eşliğinde geldiler. Muhafız'ın kılıcı tek bir onaylamaz bakış çekti, fakat Bair ona *Aan'allein* dedikten sonra çatıhanımı onu sıcak bir tavırla karşıladı. Fakat bu, Egwene ve Moiraine'i karşılaması karşısında hiçbir şeydi.

"Çatımı şereflendiriyorsunuz, Aes Sedailer." Çatıhanımının sesi, sözleri yeterince ifade edemezmiş gibi çıkıyordu; iki kadına eğilecek gibi görünüyordu. "Dünyanın Kırılışı'ndan önce Aes Sedailere hizmet ettiğimiz

ve onları hayal kırıklığına uğrattığımız, bu yüzden Üç Kat Topraklar'a gönderildiğimiz söylenir. Varlığınız, belki de günahımızın affedilmenin ötesinde olmadığını gösteriyor." Elbette. Kadın Rhuidean'a gitmemişti; anlaşılan Rhuidean'da olanlardan oraya gitmemiş olanlarla konuşulmaması kuralı karı kocalar arasında bile geçerliydi. Kardeşler ve eşler arasında ya da Amys ile Lian'ın arasındaki ilişki her ne ise.

Moiraine de Lian'a bir konuk armağanı vermeye çalıştı, ta Arad Doman'dan gelmiş, minik, kristal-gümüş bir parfüm şişesi, ama Lian ellerini iki yana açtı. "Varlığınız bile paha biçilmez bir armağan, Aes Sedai. Daha fazlasını kabul etmek çatımı ve beni utandırır." Son derece ciddiydi ve Moiraine'in parfümü vermek konusunda ısrar edeceğinden korkar gibiydi. Bu, *Car'a'carn* ile bir Aes Sedai'nin konumları arasındaki farkı gösteriyordu.

"Nasıl istersen," dedi Moiraine, şişeyi kemerindeki keseye koyarak. Mavi ipek elbisesi içinde buz kadar dingindi. Açık renk pelerinini arkaya atmıştı. "Sizin Üç Kat Topraklarınız kuşkusuz daha fazla Aes Sedai görecek. Daha önce gelmek için hiç sebebimiz olmamıştı."

Amys bunu duyunca hiç de memnun görünmedi; alev saçlı Melaine Moiraine'e, avluya girmiş iri köpeğe bir şey yapması gerekip gerekmediğini düşünen yeşil gözlü bir kedi gibi bakıyordu. Bair ve Seana endişeyle bakıştılar, fakat bakışları yönlendirebilen iki kadının bakışları yanında hiçbir şeydi.

Gai'shain'lar –beyaz başlıklı cüppeler içinde, gözlerini Aiel yüzlerinde tuhaf gelen bir boyun eğmeyle indirmiş zarif erkek ve kadınlar– telaşla Moiraine ve Egwene'in pelerinlerini aldılar; yüzlerini ve ellerini silmeleri için ıslak havlular, resmiyetle içilmesi için minik gümüş kadehler içinde su getirdiler ve sonunda saraylara layık gümüş taslar ve tepsiler içinde getirilen, ama mavi çizgili sır kaplı çömlek kaplar içinde yenen yemekler geldi. Herkes yemeğini yerde yedi. Masa yerine yere mavi seramikler döşenmişti ve herkes göğüslerinin altına yastık alarak, kafa kafaya vererek, bir tekerleğin çubukları gibi yayılarak yedi. *Gai'shain*'lar, tabakları değiştirmek için aralarında geziyorlardı.

Mat yastığının üzerinde bir o yana, bir bu yana dönerek mücadele ediyordu, fakat Lan, hayatı boyunca sanki hep böyle yemiş gibi uzanmıştı. Moiraine ile Egwene de aynı ölçüde rahat görünüyordu. Kuşkusuz Bilgelerin çadırlarında deneyim kazanmışlardı. Rand bunu rahatsız buldu, ama yemekler dikkatinin çoğunu çekecek kadar değişikti.

Doğranmış biberle pişirilmiş koyu, baharatlı keçi yahnisi yabancıydı, ama tuhaf değildi ve bezelye her yerde bezelyeydi, kabak da öyle. Fakat hemen ufalanan, kaba, sarı ekmek ya da yeşil fasulyelere karışmış uzun, parlak kırmızı fasulyeler ya da parlak sarı koçanlar ve Aviendha'nın *zemai* ve *t'mat* dediği kırmızı şeyler, kızın *kardon* denilen o yapraksız, dikenli bitkilerden geldiğini söylediği sert, yeşilimsi kabuğu olan, top gibi meyveler hakkında aynı şey söylenemezdi. Ama hepsi lezzetliydi.

Aviendha her konuda ders vermeye devam etmese yemekten daha fazla zevk alabilirdi. Ama karı-kardeş meselesini açıklamamıştı. Bunu açıklamak, Rhuarc'ın iki yanında uzanmış, kocaları kadar birbirlerine de gülümseyen Amys ve Lian'a kalmıştı. İkisi dostlukları bozulmasın diye aynı adamla evlenmiş olsalar bile, adamı ikisinin de sevdiği açıktı. Rand Elayne ve Min'in böyle bir şeyi kabul edeceğini hayal bile edemiyordu; neden böyle bir şeyi düşündüğünü merak etti. Güneş beynini sulandırmış olmalıydı.

Ama Aviendha bu açıklamayı diğerlerine bırakmış olsa da, diğer *her* şeyi, dişlerini gıcırdatmasına sebep olan detaylarla açıklıyordu. Belki karı-kardeşleri bilmediği için Rand'ı aptal sanıyordu. Yüzüne bakmak için sağına dönerek tatlı tatlı gülümsüyor; kaşığın yahni, *zemai* ve *t'mat* yemek için kullanıldığını anlatıyordu, ama gözlerindeki ışık, Bilgeler orada olmasa tasını kafasına fırlatacağını söylüyordu.

"Sana ne yaptım, anlamıyorum," dedi Rand sessizce. Diğer yanındaki, Seana ile alçak sesle sohbete dalmış Melaine'in farkındaydı. Bair, arada bir konuşmaya katılıyordu, fakat Rand onun da bu tarafa kulak kabarttığını tahmin ediyordu. "Eğer bana ders vermekten bu kadar nefret ediyorsan, yapmak zorunda değilsin. Ağzımdan çıkıverdi. Eminim Rhuarc ya da Bilgeler başka birini bulabilir." Rand bu casustan kurtulursa Bilgeler mutlaka başkasını bulurdu.

"Bana hiçbir şey yapmadın..." Kız ona dişlerini çıkardı; bir gülümseme olması düşünülmüşse, kesinlikle eksik kalıyordu. "...ve asla yapamayacaksın. Yemek yemek ve çevrendekilerle konuşmak için nasıl rahat ediyorsan öyle uzanabilirsin. Yemeği paylaşmak yerine sana ders vermek zorunda olanlar bunu yapamaz, elbette. İki yanında uzananlarla da konuşmak naziklik sayılır." Mat kızın üzerinden Rand'a baktı ve konuşmaya dahil edilmediği için rahatladığı açıktı; gözlerini yuvarladı. "Ders vermek için özellikle birine bakmak zorunda kalanlar bunu da

yapamaz elbette. Yemeğini sağ elinle al... elbette o dirseğine yaslanman gerekmiyorsa... ve...”

İşkenceden başka bir şey değildi ve kız bundan zevk alıyor gibiydi. Aieller, armağan vermeyi çok önemsiyor gibiydi. Belki Rand kıza bir armağan verirse...

“...yemek bitene kadar herkes sohbet eder. Elbette biri bunun yerine ders vermek zorunda değilse ve...”

Rüşvet. Başka biri adına casusluk yapan birine rüşvet vermek adil gelmiyordu, ama kız bu şekilde devam etmeyi düşünüyorsa, biraz huzur bulmak için değerdi.

Kaplar *gai'shain*'lar tarafından toplandığı ve gümüş kadehler içinde koyu renkli şarap getirildiği zaman Bair sert bakışlarını beyaz seramiklerin üzerinden Aviendha'ya dikti ve kız suratını asarak sustu. Egwene dizlerinin üzerinde doğrulup Mat'in üzerinden uzanarak kızın omzunu okşadı, fakat pek faydası olmadı. En azından sessiz duruyordu. Egwene, Rand'a sert bir bakış fırlattı; ya onun ne düşündüğünü anlamıştı ya da Aviendha'nın surat asmasını onun suçu sayıyordu.

Rhuarc kısa saplı piposunu ve tütün kesesini çıkardı, piponun tasını doldurdu, sonra deri keseyi Mat'e uzattı. Delikanlı kendi gümüş yuvalı piposunu çıkarmıştı. “Bazıları senin haberini yüreğine almış Rand al'Thor ve görünüşe bakılırsa çok çabuk. Lian bana Shaarad Aiellerinin klan şefi olan Jheran ve Goshienlerin klan şefi Bael'in, Alcair Dal'a ulaştığını söyledi. Chareenlerden Erim ise yoldaymış.” İnce, genç *gai'shain* kadının yanık bir dalla piposunu yakmasına izin verdi. Kızın, diğer beyaz cüppeli erkek ve kadınlardan daha farklı olan çekiciliğine bakarak, Rand kadının kısa süre önce Mızrağın Kızı olduğunu tahmin etti. Kadının bir sene ve bir gün boyunca uysallıkla, alçakgönüllülükle hizmet ederek görevini tamamlamasına ne kadar zaman kaldığını merak etti.

Kadın piposunu yakmak için yanında diz çökerken Mat ona sırıttı; kızın başlığının derinliklerinden fırlattığı yeşil bakışlar hiç de uysal değildi, bu yüzden Mat yüzündeki sırıtışı hemen sildi. Sinirle karın üstü döndü. Piposundan ince, mavi bir duman yükseliyordu. Kızın yüzündeki tatmin ifadesini ve bu ifadenin Amys'in tek bakışıyla kaybolmasını görmemesi yazıktı; yeşil gözlü genç kadın inanılmaz ölçüde utanmış görünerek telaşla çıktı. Ve Aviendha; mızraktan vazgeçmek zorunda kalmasından bu kadar nefret eden, kendini hâlâ, hangi klandı, onları Mızrağın Kızları'nın mızrak-kardeşi olarak gören Aviendha... Al'Vere Hanım'ın evinde yere tüküren

birine bakacağı kadar dik bakışlarla odadan çıkan *gai'shain*'ın arkasından kaşlarını çattı. Tuhaf bir halk. Egwene, Rand'ın gördüğü, gözlerinde duygu olan tek kişi idi.

"Goshienler ve Shaaradlar," diye mırıldandı şarabının içine bakarken. Rhuarc her klan şefinin Altın Tas'a, onun şerefine birkaç savaşçı getireceğini söylemişti, her boy şefi de aynısını yapacaktı. Hepsi toplanınca, bu her klandan belki bin kişi anlamına geliyordu. On iki klan. Tuhaf bir şerefle bağlanmış, bir kedi hapşıracak olsa mızrak dansı yapmaya hazır on iki bin erkek ve Kız. Panayır yüzünden belki daha fazlası. Başını kaldırdı. "Kan davaları var, değil mi?" Rhuarc ve Lan başlarını salladılar. "Rhuidean'ın Barışı'nın Alcair Dal'da da geçerli olduğunu söylediğini biliyorum, Rhuarc, ama o Barış'ın Couladin'i ve Shaidoları ne kadar engellediğini gördüm. Belki gitsem daha iyi olacak. Goshienler ve Shaaradlar savaşmaya başlarsa... Öyle bir şey yayılabilir. *Bütün* Aielleri arkamda istiyorum, Rhuarc."

"Goshienler Shaido değildir," dedi Melaine keskin bir sesle, kızıl altın saçlarını bir aslan gibi sallayarak.

"Shaaradlar da öyle." Bain'in sesi genç kadınınkinden daha inceydi, ama daha az kararlı değildi. "Jheran ve Bael mezralarına dönmeden birbirlerini öldürmeye çalışabilirler, ama Alcair Dal'da değil."

"Bunların hiçbiri Rand al'Thor'un sorusunu yanıtlamıyor," dedi Rhuarc. "Alcair Dal'a şefler varmadan gidersen, henüz gelmeyenler şeref yitirir. Seni takip etmeleri için çağıracağın adamları utandırmak *Car'a'carn* olduğunu ilan etmenin iyi bir yolu değildir. En uzaktan gelecekler Nakailer. Bir ay sonra hepsi Alcair Dal'da olur."

"Daha az," dedi Seana, başını sertçe sallayarak. "Alesra'nın düşlerine iki kez girdim ve Bruan'ın Shiagi Mezrası'ndan bu yana koşarak gelmeyi düşündüğünü söyledi. Bir aydan az sürer."

"Sen gitmeden önce bir ay, kuşkusuz," dedi Rhuarc Rand'a. "Sonra Alcair Dal'a kadar üç gün. Belki dört. O zaman hepsi orada olur."

Bir ay. Rand çenesini ovaladı. Çok fazla. Çok fazla, fakat başka seçenek yok. Hikâyelerde, her şey hep kahramanın planladığı gibi, görünüşe göre onun istediği zaman olurdu. Gerçek hayatta nadiren öyle oluyordu, kehanetin onun adına çalıştığı düşünülen bir *ta'veren* olsa bile. Gerçek hayatta çabalıyor ve umut ediyordunuz; şansınız varsa bir somuna ihtiyacın olduğu yerde yarım somun bulabiliyordunuz. Ama planının bir parçası, umduğu patikayı takip etmekti. En tehlikeli kısmı buydu.

Lan ile Amys'in arasına uzanmış olan Moiraine, uykusu gelmiş gibi göz kapaklarını indirerek tembel tembel şarabını yudumluyordu. Rand, uykusunun geldiğine inanmıyordu. Kadın her şeyi görür, her şeyi duyardı. Ama şimdi onun duymasını istemediği bir şey söylemeyecekti. "Kaç kişi direnir, Rhuarc? Kaç kişi bana karşı çıkar? İma ettin, ama hiç kesin olarak söylemedin."

"Emin olamam," diye yanıt verdi klan şefi piposunun sapının üzerinden. "Ejderleri gösterdiğin zaman seni tanıyacaklar. Rhuidean Ejderleri'ni taklit etmenin yolu yoktur." Moiraine'in göz kapakları mı titreşmişti? "Kehanette bahsedilen sensin. Ben seni destekleyeceğim, bu kesin, Bruan ve Reyn Aiellerinden Dhearic de öyle. Diğerleri?.. Klan şefleri olmadığından Shaidoları Suladric'in karısı Sevanna getirecek. Kadın, bir mezranın çatıhanımı olmak için genç; Suladric'in yerine biri seçildiği zaman tüm bir mezraya değil, tek bir çatıya sahip olduğu için hoşnutsuz olacak. Sevanna dünyaya gelmiş bütün Shaidoların en kurnazı, en güvenilmezidir. Ama kadın sorun yaratmasa bile, Couladin'in yaratacağını bil; klan şefi gibi davranıyor ve bazı Shaidolar adam Rhuidean'a girmeden de onu takip eder. Shaidolar o kadar aptaldır. Tomanellelerden Han iki yöne de gidebilir. Huysuz bir adamdır; ne yapacağını bilmek, onunla başa çıkmak zordur, ayrıca..."

Lian alçak sesle, "Başka tür var mı ki?" diye mırıldanınca sustu. Rand klan şefinin duyması için söylendiğini sanmıyordu. Amys gülümsemesini elinin arkasına sakladı; karı-kardeşi yüzünü masum masum şarap kadehinin arkasına sakladı.

"Dediğim gibi," dedi Rhuarc, pes etmiş gibi bir bir karısına, bir ötekine bakarak, "emin olamam. Çoğu seni takip edecektir. Belki hepsi. Hatta belki Shaidolar bile. Üç bin senedir iki Ejder taşıyan adamı bekliyoruz. Kollarını gösterdiğin zaman kimse bizi birleştirmek için gönderilen olduğundan kuşku duymayacak." Amaç onları kırmaktı; ama bundan bahsetmedi. "Soru, nasıl tepki verecekleri." Bir an piposunun sapıyla dişlerine vurdu. "Fikrini değiştirip kor giyecek misin?"

"Onlara neyi göstermek için, Rhuarc? Sahte Aiel olduğumu mu? Mat'i Aiel gibi giydirmekten farkı yok." Mat boğulur gibi oldu. "Numara yapmayacağım. Ben neysem oyum; beni olduğum gibi kabul etmeleri gerek." Rand yumruklarını kaldırdı, kol yenleri bileklerinin arkasındaki altın yeleli kafaları sergileyecek kadar kaydı. "Bunlar kanıtlıyor. Bunlar yeterli değilse, hiçbir şey olmaz."

“‘Mızrakları bir kez daha savaşa götürmek’ için nereye gitmeyi düşünüyorsun?” diye sordu Moiraine aniden. Mat yine boğulur gibi oldu, piposunu ağzından çıkardı ve bakışlarını kadına dikti. Kadının kara gözleri artık göz kapaklarıyla gizlememişti.

Rand yumruklarını öyle sıktı ki, parmak boğumları çatırdadı. Kadının yanında akıllıca davranmaya çalışmak tehlikeliydi; bunu uzun zaman önce öğrenmiş olmalıydı. Kadın işittiği her kelimeyi hatırlıyor, dosyalayıp kaldırıyor, düzenliyor, ne olduğunu anlayana kadar inceliyordu.

Rand yavaşça ayağa kalktı. Hepsi onu izliyordu. Egwene Mat’ten daha büyük endişeyle kaşlarını çatmıştı, ama Aieller izlemekle yetindiler. Savaş konuşmaları onları rahatsız etmiyordu. Rhuarc... hazır görünüyordu. Ve Moiraine’in yüzünde donuk bir sükûnet vardı.

“Bana izin verirseniz,” dedi, “biraz yürüyeceğim.”

Aviendha, dizlerinin üzerinde doğruldu ve Egwene de ayağa kalktı, ama ikisi de takip etmedi.

50
Tuzaklar

Rand dışarıda, sarı tuğla ev ile taraçalı sebze bahçesinin arasındaki taş döşeli yolda durup kanyona baktı. Kanyon zemininde sürünen akşam gölgelerinin ötesinde pek bir şey göremiyordu. Moiraine'in onu tasma ucunda Kule'ye teslim etmeyeceğine bir güvenebilse! Kadına karşı bir santimetre gerilese, hiç Güç kullanmadan bunu yapabileceğinden kuşkusu yoktu. Kadın hayvana belli etmeden bir boğayı fare deliğinden geçirebilirdi. Rand onu kullanabilirdi. *Işık, ben de onun kadar kötüyüm. Aielleri kullanmak. Moiraine'i kullanmak. Ona bir güvenebilseydim.*

Nerede oraya giden bir patika bulsa, yamaç aşağı inerek kanyon ağzına yöneldi. Bütün yollar dardı, taş döşeliydi ve bazıları daha dik, taşa oyulmuş basamaklardı. Sayısız demirhanede çınlayan çekiçler hafifçe yankılanıyordu. Açık bir kapıdan dokuma tezgâhları başında çalışan kadınlar gördü, bir başkası küçük çekiçlerini ve iskarpelalarını kaldıran bir kadın sergiledi, üçüncü bir adam çömlek çarkının başında, elleri kile batmış, arkasındaki fırınlar sıcak, çalışıyordu. Erkekler ve oğlan çocukları, en küçükleri dışında *cadin'sor,* yani gri ve kahverengi ceket ve pantolonlar giymişlerdi, ama savaşçılar ile zanaatçılar arasında ince farklar vardı, daha küçük bir kemer bıçağı ya da hiç bıçak olmaması, kara peçesi bulunmayan bir *shoufa* gibi. Ama otuz santimetrelik ucunu yeni taktığı mızrağı tartan bir demirciyi izlerken, Rand, adamın silahı yaptığı kadar rahatlıkla kullanabildiğinden kuşku duymadı.

Patikalar kalabalık değildi, ama çevrede epey insan vardı. Çocuklar kahkahalar atarak koşuyor, oynuyorlardı. Küçük kızlar oyuncak bebekler kadar, oyuncak mızraklar da taşıyordu. *Gai'shain*'lar, başlarının üzerinde su dolu uzun, kil kaplar taşıyorlar, genellikle on on iki yaşlarında çocukların

gözetiminde bahçelerdeki yabani otları ayıklıyorlardı. Erkekler ve kadınlar her zamanki işleriyle uğraşıyorlardı ve bu işler, kapıların önünü süpürmek olsun, bir duvarı tamir etmek olsun, Emond Meydanı'nda yapılanlardan o kadar da farklı değildi. Çocuklar, kırmızı ceketine ve kalın tabanlı çizmelerine rağmen Rand'a bakmadılar bile. *Gai'shain*'lar o kadar silik duruyorlardı ki, onu fark edip etmediklerini bilmek güçtü. Ama zanaatkârlar ya da savaşçılar, erkekler ya da kadınlar, yetişkinler ona bir sorgulama tavrıyla, kararsız beklenti havası içinde bakıyorlardı.

Yalınayak koşan çok küçük erkek çocukları *gai'shain*'larınkine benzeyen, ama beyaz değil *cadin'sor*'ların kahverengi grilerine sahip cüppeler giymişlerdi. Çok küçük kızlar da yalınayak koşturuyorlardı ve dizlerini bile örtmeyen elbiseler giymişlerdi. Kızlar hakkında bir şey Rand'ın dikkatini çekti; on iki yaşlarına kadar saçlarını, parlak renkli kurdelelerle, iki kulağın üzerinde ördükleri iki örgü halinde topluyorlardı. Tıpkı Egwene'in saçlarını ördüğü gibi. Tesadüf olmalıydı. Onun saçlarını böyle örmekten vazgeçmesinin sebebi, muhtemelen, Aiel kadınların küçük kızların saçlarının böyle toplandığını açıklamalarıydı. Yine de düşünmek için aptalca bir şeydi. Şu anda başa çıkması gereken bir kadın vardı: Aviendha.

Kanyon zemininde çerçiler kanvas tepeli arabaların çevresine toplanan Aiellerle iyi iş yapıyorlardı. En azından sürücüler. Bugün fildişi taraklarının üzerine mavi dantel şal örtmüş olan Keille yüksek sesle, sıkı pazarlık yapıyordu. Kadere, beyaz arabasının gölgesinde, bej rengi ceket içinde, ters çevrilmiş bir fıçının üzerine oturmuş yüzünü siliyor, satış yapmak için çaba göstermiyordu. Rand'ı gözledi ve kalkacak oldu, ama sonra yine oturdu. Isendre görünürlerde yoktu, ama Rand şaşkınlık içinde Natael'in yama kaplı peleriniyle bir sürü çocuk ve birkaç yetişkin cezbetmiş olduğunu gördü. Anlaşılan yeni ve daha büyük bir seyirci topluluğunun cazibesi onu Shaidolardan buraya çekmişti. Belki de Keille onun göz önünde bulunmasını istiyordu. Alışverişe bu kadar dalmış olsa da, âşığa sık sık kaş çatmak için zaman buluyordu.

Rand arabalardan kaçındı. Aiellere sorduğu sorular Jindoların nereye gittiğini gösterdi, her biri Soğuk Kayalar'daki, kendi topluluklarının çatılarına dağılmıştı. Mızrağın Kızları'nın Çatısı kanyonun hâlâ aydınlık doğu duvarının yarı yüksekliğindeydi, bahçe damlı, gri taştan, kuşkusuz göründüğünden daha geniş dikdörtgen bir bina. Gerçi içeriyi görmemişti. Kapının yanında mızrakları ve kalkanları ile oturan iki Kız içeri girmesine

izin vermedi. Bir erkeğin girmeye çalışması karşısında şaşırmış ve eğlenmişlerdi, ama biri talebini içeriye iletmeyi kabul etti.

Birkaç dakika sonra Taş'a giden Jindo ve Dokuz Vadi Kızları dışarı çıktı. Soğuk Kayalar'daki tüm diğer Dokuz Vadi boyu Kızları da. Patikanın iki yanına doluştular, izlemek için dama ya da sebze sıralarının arasına tırmandılar. Eğlence beklermiş gibi sırıtıyorlardı. Kadın ve erkek *gai'shain*'lar arkalarından gelip koyu demlenmiş çaydan küçük fincanlar sundular; erkekleri Kızların Çatısı'ndan uzak tutan kural nasıl bir şeyse, *gai'shain*'lar için geçerli değil gibiydi.

Rand, pek çok sunuyu inceledikten sonra yanağında ince bir yara izi olan Adelin gül oymalı geniş bir bilezik çıkardı. Bileziğin Aviendha'ya yakışacağını düşündü; her kim yapmışsa, çiçeklerin arasına dikenler de yerleştirmişti.

Adelin bir Aiel kadını için bile uzun boyluydu, Rand'ın gözlerine doğrudan bakmak için yalnızca bir el kısaydı. Kız bileziği neden istediğini duyunca –en azından en olası neden; Rand yalnızca Aviendha'nın öğretmenliği için bir armağan olduğunu söyledi; kadının yanında durabilmek için mizacını yumuşatacak bir rüşvet değil–, Adelin tüm diğer Kızlara baktı. Hepsi sırıtmayı bırakmış, ifadesiz yüzlerle izliyordu. "Bunun bedelini almayacağım, Rand al'Thor," dedi, bileziği onun eline bırakarak.

"Bu yanlış mı?" diye sordu Rand. Aieller bunu nasıl görürdü? "Aviendha'nın şerefini hiçbir şekilde lekelemek istemem."

"Bu şerefini lekelemez." Kadın, gümüş tepsi üzerinde çömlek fincanlar ve bir sürahi taşıyan *gai'shain* kadını çağırdı. İki fincan doldurarak birini ona verdi. "Şerefi hatırla," dedi, fincanından bir yudum alarak.

Aviendha böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti. Rand kararsızca acı çaydan bir yudum aldı ve tekrarladı: "Şerefi hatırla." En güvenli şey bu gibi gelmişti. Şaşkınlık içinde, kadının onu yanağından hafifçe öptüğünü gördü.

Gri saçlı, ama hâlâ sert yüzlü, daha yaşlı bir Kız önünde belirdi. "Şerefi hatırla," dedi ve yudumladı.

Rand'ın töreni oradaki her Kız ile tekrarlaması gerekti, artık fincanı dudaklarına dokundurmakla yetiniyordu. Aiel törenleri kısa ve isabetli olabilirdi, ama onu yetmiş kadınla tekrarlarsanız, küçük yudumlar bile sizi tıka basa doldurabilirdi. Kaçmayı başardığında gölgeler kanyonun doğu yamacına tırmanmaya başlamıştı.

Aviendha'yı Lian'ın evinin yakınında, bir ipe asılmış mavi çizgili halıyı şiddetle döverken buldu. Yanında rengârenk başka halılar yığılıydı. Rand

bileziği ona uzattığı ve öğretmenliği için bir armağan olduğunu söylediğinde alnındaki terle ıslanmış saç tutamlarını süpürerek ifadesiz bir yüzle ona baktı.

“Mızrak taşımayan arkadaşlara bilezikler ve kolyeler verdim, Rand al’Thor, ama hiç takmadım.” Kızın sesi kesinlikle dümdüzdü. “Bu tür şeyler sessiz olman gereken yerde şıngırdar ve ses çıkarır. Hızlı hareket etmen gereken yerde takılır.”

“Ama madem artık Bilge olacaksın, takabilirsin.”

“Evet.” Kız onunla ne yapacağını bilemezmiş gibi fildişi bileziği evirip, çevirdi, sonra aniden elini içine soktu ve bileğini kaldırıp baktı. Bir kelepçeye bakıyor gibiydi.

“Hoşuna gitmediyse... Aviendha, Adelin şerefini lekelemeyeceğini söyledi. Hatta onaylar gibiydi.” Çay yudumlama töreninden bahsetti ve kız gözlerini sıkı sıkı yumarak ürperdi. “Ben hâlâ mızrak taşıyormuşum gibi seni onayladılar.”

“Işık! Düşüncelerini hemen düzeltmek basit iş. Ben...” Kızın gözleri alevlenince sustu.

“Hayır! Onaylarını kabul ettin ve şimdi red mi edeceksin? İşte bu şerefimi lekeler! Dikkatimi çekmeye çalışan ilk erkek olduğunu mu sanıyorsun? Ne düşünüyorlarsa düşünsünler. Hiçbir anlamı yok.” Yüzünü buruşturarak iki eliyle örme sopasını kavradı. “Git artık.” Bileğine bakarak ekledi: “Gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? Hiçbir şey bilmiyorsun. Bu senin hatan değil.” Ona söylenen bir şeyi tekrarlar ya da kendi kendini ikna etmeye çalışır gibiydi. “Yemeğini mahvettiysem özür dilerim, Rand al’Thor. Lütfen git. Amys ne kadar sürerse sürsün, bütün bu halıları ve kilimleri temizlemem gerektiğini söyledi. Burada durup konuşmaya devam edersen bütün gecemi alır.” Ona sırtını dönerek çizgili halıya kuvvetle vurdu. Fildişi bilezik bileğinde sıçrıyordu.

Rand, özrün armağanından mı, yoksa Amys’in emrinden mi kaynaklandığını bilemiyordu –ikincisinden şüpheleniyordu– fakat kız içten gibiydi. Kesinlikle memnun değildi –her darbeyle çıkardığı homurtular bunu gösteriyordu–, ama bir kez bile nefretle bakmamıştı. Altüst olmuş, şaşırmış, hatta öfkeli, ama nefret dolu değil. Hiç yoktan iyiydi. Kız zaman içinde daha medeni olabilirdi.

Rand, Lian’ın evinin kahverengi seramikli giriş odasına girdiğinde, Bilgeler şallarını gevşekçe dirseklerine bırakmış, sohbet ediyorlardı. Onu görünce sustular.

“Yatacağın odayı göstermelerini söyleyeyim,” dedi Amys. “Diğerleri kendilerininkini gördü bile.”

“Teşekkür ederim.” Rand hafifçe kaşlarını çatarak kapıya baktı. “Amys, yemek için benden özür dilemesini Aviendha’ya sen mi söyledin?”

“Hayır. Özür mü diledi?” Kadının mavi gözleri bir an düşüncelerle doldu; Rand Bair’in neredeyse gülümseyeceğini düşündü. “Ona özür dilemesini emretmezdim, Rand al’Thor: Zorlama özür, özür değildir.”

“Kıza yalnızca huyu biraz yumuşayana kadar halıların tozlarını silkelemesi söylendi,” dedi Bair. “Daha fazlası ondan gelmiştir.”

“Ve işinden kaçma umuduyla değil,” diye ekledi Seana. “Öfkesini kontrol etmeyi öğrenmeli. Bir Bilge, duygularına hâkim olmalıdır, duyguları ona değil.” Kadın hafif bir gülümsemeyle yan yan Melaine’e baktı. Güneş saçlı kadın dudaklarını birbirine bastırdı ve burnunu çekti.

Hepsi Rand’ı Aviendha’nın artık harika bir arkadaş olacağına ikna etmeye çalışıyorlardı. Gerçekten kör olduğunu mu düşünüyorlardı? “Bildiğimi bilmelisiniz. Aviendha’yı. Onu beni gözetlemesi için gönderdiğinizi.”

“Düşündüğün kadar çok şey bilmiyorsun,” dedi Amys, bir Aes Sedai gibi ona belli etmediği gizli anlamlarla.

Melaine şalını düzelterek tartar gibi onu baştan aşağı süzdü. Rand Aes Sedailer hakkında bir şeyler bilirdi; kadın Aes Sedai olsaydı, Yeşil Ajah olurdu. “İtiraf ederim,” dedi. “Başta senin güzel bir kadının ötesini göremeyeceğini düşündük. Sen de kızın senin arkadaşlığını bizimkinden daha çok tercih edeceği kadar yakışıklısın. Ama dilini düşünemedik. Başka şeyleri de.”

“O zaman neden benimle kalması için bu kadar heveslisiniz?” Sesinde, istediğinden daha fazla hararet vardı. “Ona sizin bilmenizi istediğimden daha fazlasını açıklayacağımı düşünmeyin.”

“Neden kalmasına izin verdin?” diye sordu Amys sakin sakin. “Onu kabul etmeseydin nasıl zorla kabul ettirebilirdik?”

“En azından böylece casusun kim olduğunu biliyorum.” Aviendha’nın gözünün altında olması, Aiellerden hangisinin onu gözetlediğini merak etmekten iyiydi. Kız olmasa, muhtemelen Rhuarc’ın her yorumunu bilgi almak için bir teşebbüs sanırdı. Elbette, öyle olmadığını bilmek güçtü. Rhuarc bu kadınlardan biriyle evliydi. Aniden klan şefine sırlarını açmadığı için memnun oldu. Ve bunu düşündüğü için hüzünlendi. Neden Aiellerin

Tear Yüksek Lordları'ndan daha basit olacağına inanmıştı ki? "Olduğu yerde kalmasından memnunum."

"O zaman hepimiz memnunuz," dedi Bair.

Rand kösele suratlı kadına yan yan baktı. Kadının sesinde bir tını vardı, sanki ondan daha fazla bilgisi varmış gibi. "İstediklerinizi öğrenemeyecek."

"İstediklerimizi mi?" diye terslendi Melaine. Başını arkaya atarken uzun saçları savruldu. "Kehanet, 'Kalıntıların kalıntıları kurtarılacak,' diyor. Bizim istediğimiz, Rand al'Thor, *Car'a'carn*'ın halkımızdan olabildiğince çok insanı kurtarması. Kanın, yüzün nasıl olursa olsun bizim için hiç duygun yok. Kanımızı kanın olarak bilmeni sağlayacağım, bunun için koynuna..."

"Bence," diye kadının sözünü kesti Amys rahatça, "artık yatma odasını görmek ister. Yorgun görünüyor." Ellerini keskin bir sesle çırptı; ince bir *gai'shain* kadını belirdi. "Bu adama onun için hazırlanan odayı göster. İhtiyaç duyduklarını getir."

Bilgeler onu durduğu yerde bırakarak kapıya yöneldi. Bair ve Seana Melaine'e hançer gibi bakıyordu, tıpkı daha sonra hesap vermeye davet edecekleri birine bakan Kadın Kurulu gibi. Melaine onları görmezden geldi. Kapı arkalarından kapanırken biri, "o aptal kızın aklını başına getirmek"ten bahsediyordu.

Hangi kız? Aviendha mı? Kız zaten onların istediklerini yapıyordu. Belki Egwene? Rand, onun Bilgelerden ders aldığını biliyordu. Ve Melaine "kanının kanı olarak bilmesi" için koynuna ne yapacaktı? Koynuna bir şey yapmak, Rand'ın Aiel olduğuna karar vermesini nasıl sağlayacaktı? *Belki koynuma yılan koyar? Aptal! Kadın öyle bir şey yapacak olsa açık açık söylemez. Ne tür şeyler konur ki?* Alçak sesle güldü. Yorgundu. Eyerde on iki küsur, fırın gibi sıcak ve kuru gün geçirdikten sonra, sorular için fazla yorgundu; o mesafeyi aynı hızda yürümesi gerekse nasıl hissedeceğini düşünmek bile istemiyordu. Aviendha'nın bacakları çelikten olmalıydı. Rand yatmak istiyordu.

Gai'shain, açık mavi gözlerinden birinin hemen üzerinden saçlarına kadar uzanan ince yara izine rağmen güzel bir kadındı. Gözleri o kadar açık renkti ki, gümüş gibi görünüyordu. Bir başka Mızrağın Kızı; ama şu anda değil. "Beni takip etmek isterseniz?" diye mırıldandı, bakışlarını indirerek.

Yatma odası bir yatak odası değildi, elbette. "Yatağın" kat kat, parlak renklere sahip halıların üzerine serilmiş kalın bir şilte olduğunu görmek Rand'ı şaşırtmadı. *Gai'shain* –adı Chion idi– yıkanmak için su istediği

zaman şok geçirmiş göründü, fakat Rand ter banyolarından bıkmıştı. Moiraine ve Egwene'in temizlenmek için buhar dolu bir çadırda oturmak zorunda kalmadığından emindi. Chion bahçe sulamak için kullanılan iri, kahverengi bir sürahi içinde sıcak su ve lavabo olarak kullanması için iri, beyaz bir tas getirdi. Kadın onu yıkamayı önerince Rand onu dışarı kovaladı. Hepsi tuhaftı bu insanların!

Oda penceresizdi, duvardaki desteklerinden sarkan gümüş lambalarla aydınlatılmıştı, ama Rand yıkanmayı bitirdiğinde dışarıda havanın tamamen kararmış olmayacağını biliyordu. Umurunda değildi. Şiltenin yanında yalnızca iki battaniye vardı ve ikisi de çok kalın değildi. Bu kuşkusuz, Aiellerin ne kadar zorlu insanlar olduğunun kanıtıydı. Çadırlarda geçirdiği soğuk geceleri hatırlayarak ceketi ve çizmeleri dışındaki giysilerini yine giydi, lambaları söndürdü ve zifiri karanlık içinde battaniyelerin altına girdi.

Ne kadar yorgun olsa da, dönüp durmayı ve düşünmeyi bırakamıyordu. Melaine koynuna ne koyacaktı? Bilgeler neden Aviendha'nın casusları olduğunu bilmesine aldırmıyordu? Aviendha. Güzel bir kadın, ama dört toynağı da taşlarla berelenmiş bir katır kadar aksi. Nefesleri yavaşladı, düşünceleri puslandı. Bir ay. Çok uzun. Seçenek yok. Şeref. Gülümseyen Isendre. İzleyen Kadere. Yılan. Yılan koymak. Kimin tuzağı? Tuzaklar. Moiraine'e bir güvenebilse. Perrin. Ev. Perrin muhtemelen şimdi yüzüyordur...

Rand gözleri kapalı, suda kulaç attı. Güzel ve serin. Ve çok ıslak. Daha önce ıslaklığın ne kadar hoş bir duygu olduğunu hiç fark etmemiş gibiydi. Başını kaldırarak göletin bir ucunda dizili söğütlere, diğer uçtaki, kalın, gölgeli dallarını suya uzatan iri meşeye baktı. Suormanı. Yurdunda olmak güzeldi. Çok uzaklara gitmiş gibi hissediyordu; nereye, tam olarak açık değildi, ama önemli de değildi. Gözlem Tepesi'ne. Evet. Daha ötesini görmemişti. Serin ve ıslak. Ve yalnız.

Aniden iki beden dizlerini göğüslerine çekerek havada uçtu ve onu kör eden büyük şapırtılarla suya düştü. Rand gözlerindeki suyu silkelediği zaman, Elayne ve Min'in iki yandan ona gülümsediğini gördü. Açık yeşil suyun yüzeyinde yalnızca başları görünüyordu. İki kulaç onu iki kızdan herhangi birine götürebilirdi. Ama diğerinden uzağa. İkisini birden sevemezdi. Sevmek mi? Neden aklına böyle bir düşünce gelmişti ki?

"Kimi sevdiğini bilmiyorsun."

Suyun içinde döndü. Aviendha etek bluz içinde değil, *cadin'sor* içinde, kıyıda duruyordu. Ama dik dik bakmıyordu, yalnızca bakıyordu. "Suya gel," dedi Rand. "Sana yüzmeyi öğretirim."

Ezgili kahkahalar başını diğer kıyıya çevirmesine sebep oldu. Orada duran, beyaz ve çıplak kadın gördüğü en güzel kadındı. İri, kara gözleri Rand'ın başını döndürüyordu. Rand onu tanıdığını düşündü.

"Düşlerinde bile bana ihanet etmene izin mi vermeliyim?" dedi kadın. Bir şekilde, o tarafa bakmadan Rand Elayne, Min ve Aviendha'nın artık orada olmadığını anladı. Bu çok tuhaf gelmeye başlamıştı.

Kadın, çıplaklığının hiç farkında değil gibi onu uzun uzun inceledi. Sonra yavaşça ayak uçlarında yükseldi, kollarını arkaya attı ve düzgün bir sıçrayışla gölete daldı. Başı yüzeyde belirdiğinde. parlak, siyah saçları ıslak değildi. Bu bir an şaşırtıcı geldi. Sonra kadın ona uzanarak –yüzmüş müydü, yoksa oracıkta belirmiş miydi?– kollarını ve bacaklarını ona doladı. Su serindi, kadının bedeni ise sıcak.

"Benden kaçamazsın," diye mırıldandı kadın. O kara gözleri göletten daha derin görünüyordu. "Bundan öyle zevk almanı sağlayacağım ki, ne uyurken, ne uyanıkken unutamayacaksın."

Uyurken?.. Her şey kaydı, bulandı. Kadın ona daha sıkı sarıldı ve bulanıklık gitti. Her şey önceki gibi oldu. Göletin bir ucu sazlarla kaplıydı; diğer yanda meşinyapraklar ve çamlar neredeyse su kıyısına kadar geliyordu.

"Seni tanıyorum," dedi Rand yavaşça. Tanıması gerektiğini düşündü, yoksa neden bunu yapmasına izin verecekti ki? "Ama tanımıyorum... Bu doğru değil." Kadından kurtulmaya çalıştı, ama o bir kolu kopardığında kadın diğerini doluyordu.

"Seni işaretlemeliyim." Kadının sesinde vahşi bir tını vardı. "İlk önce o süt yürekli Ilyena, şimdi de... Düşüncelerinde kaç kadın var?" Aniden kadın küçük, beyaz dişlerini Rand'ın boynuna sapladı.

Rand bağırarak kadını ittirdi ve elini boynuna götürdü. Derisini kesmişti; kan akıyordu.

"Ben senin nereye gittiğini merak ederken sen kendini böyle mi eğlendiriyorsun?" dedi bir erkek sesi küçümsemeyle. "Sen planımızı bu şekilde riske atarken ben neden sadık kalayım ki?"

Kadın aniden beyaz giysiler içinde, ince beli geniş, gümüş örgü kemerle sarılmış, gece yarısı gibi siyah saçlarında gümüş yıldızlar ve hilaller ile kıyıda belirdi. Arkasında toprak hafifçe yükselerek dişbudaklarla kaplı bir

tümsek oluşturuyordu. Rand daha önce dişbudak gördüğünü hatırlamıyordu. Kadının karşısında... bir bulanıklık vardı. Yoğun, gri, insan boyunda bir bir bulanıklık. Bütün bunlar... bir şekilde yanlıştı.

“Risk,” dedi kadın alayla. “Sen de riskten Moghedien kadar korkarsın, değil mi? Sen de o Örümcek gibi sürünerek dolanmayı tercih edersin. Seni içine tıkıldığın delikten çıkarmasaydım hâlâ saklanıyor ve birkaç kırıntı kapmaya çalışıyor olurdun.”

“İştahını kontrol edemiyorsan,” dedi bulanıklık erkek sesiyle, “neden seninle işbirliği yapayım ki? Risk alacaksam, bir kuklanın iplerini çekmekten daha büyük bir ödül isterim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu kadın tehlikeli bir tavırla.

Bulanıklık pırıldadı. Bir şekilde Rand bunun tereddüde işaret ettiğini düşündü, çok fazla şey söylemiş olma korkusu. Ve sonra aniden bulanıklık gitti. Kadın hâlâ boynuna kadar suya gömülü duran Rand’a baktı; ağzı sinirle gerildi ve yok oldu.

Rand irkilerek uyandı ve karanlığa bakarak kıpırtısız yattı. Bir düş. Ama sıradan bir düş mü, yoksa başka bir şey mi? Elini battaniyelerin içinden çıkardı ve boynunu yokladı, diş izlerini ve ince kan sızıntısını buldu. Nasıl bir düşse, o içindeydi. Lanfear. Rand *onu* düşlememişti. Ve diğeri: bir adam. Yüzüne soğuk bir gülümseme oturdu. *Her yerde tuzaklar. Dikkatsiz ayaklar için tuzaklar. Artık bastığım yere dikkat etmeliyim.* Onca tuzak. Herkes tuzak kuruyordu.

Alçak sesle gülerek uykuya dalmak için döndü... ve nefesini tutarak dondu. Odada yalnız değildi. *Lanfear.*

Çılgınca Gerçek Kaynak’a uzandı. Bir an korkunun onu alt edeceğinden korktu. Sonra, Boşluk’un soğuk sükûnetinde süzülmeye başladı; Güç’ün öfkeli ırmağı ile doldu. Ayağa fırlayarak Güç’ü savurdu. Lambalar patlarcasına yandı.

Aviendha, ağzı bir karış açık, yeşil gözleri yuvalarından fırlarcasına lambalara dikilmiş, oturuyordu. Görünmez bağlar kızı tamamen bağlamıştı. Başını bile oynatamıyordu; Rand ayakta birini beklemişti ve örgü kızın başının epey üzerine uzanıyordu. Hava akışlarını hemen salıverdi.

Kız ayağa fırladı, telaşı içinde neredeyse şalını kaybediyordu. “Ben... ben Güç kullanmana hiç alışmayacağım galiba...” Lambalara işaret etti. “Yani bir erkeğin.”

“Daha önce Güç kullandığımı gördün.” Çevresindeki Boşluk’un yüzeyinde öfke dolandı. Karanlıkta gizlice yaklaşmak. Kız onu incitmediği, kazayla öldürmediği için şanslıydı. “Alışsan iyi olur. Sen kabul etsen de etmesen de, ben Şafakla Gelen’im.”

“Bunun ilgisi...”

“Neden buradasın?” diye sordu Rand yumuşak sesle.

“Bilgeler seni sırayla dışarıdan izliyor. İçeriden de...” Yüzü kızararak sustu.

“Nereden?” Kız ona bakmakla yetindi, yüzü gittikçe daha fazla kızarıyordu. “Aviendha, nereden?..” Düşgezginleri. Neden daha önce aklına gelmemişti? “Düşümün içinden,” dedi sertçe. “Kaç zamandır kafamın içini gözetliyorsun?”

Kız, uzun, ağır bir nefes salıverdi. “Sana söylememem gerekiyordu. Bair öğrenirse... Seana bu gece çok tehlikeli olacağını söyledi. Ben anlamıyorum: içlerinden biri yardım etmeden düşe giremiyorum. Bu gece tehlikeli bir şey olduğundan başka bilgim yok. Bu yüzden sırayla bu çatının kapısında bekliyorlar. Hepsi endişeli.”

“Hâlâ soruma yanıt vermedin.”

“Neden burada olduğumu bilmiyorum,” diye mırıldandı kız. “Korumaya ihtiyacın olursa...” Kısa kemer bıçağına bakarak, kabzasına dokundu. Fildişi bileziği sinirini bozuyor gibiydi. Kollarını kavuşturarak bileziği koltuk altına gizledi. “Seni bu kadar küçük bir bıçakla çok iyi koruyamam ve Bair bir daha biri bana saldırmadan elime mızrak alırsam derimi yüzüp su tulumu yapacağını söyledi. Seni korumak için neden uykumdan fedakârlık yapıyorum, bilmiyorum. Senin yüzünden bir saat öncesine kadar halı dövdüm. Hem de ay ışığı altında!”

“Soru bu değildi. Kaç zamandır?..” Rand aniden sustu. Havada bir his vardı, bir yanlışlık duygusu. Şer duygusu. Kendi hayal gücü olabilirdi ya da düşünün kalıntısı. Olabilirdi.

Alev kırmızısı, hafifçe eğimli ucu balıkçıl damgalı kılıç elinde belirince Aviendha inledi. Lanfear onu yapabileceklerinin yalnızca onda birini kullanmakla suçlamıştı, ama o onda birin büyük kısmı tahminler ve denemelerden kaynaklanmıştı. Rand daha yapabileceğinin onda birinin ne olduğunu bile bilmiyordu. Ama kılıcı biliyordu.

“Arkamda kal.” Çoraplı ayaklarıyla, halılar üzerinde sessizce odadan çıkarken kızın kemerindeki bıçağı kınından çektiğini fark etti. Tuhaf

şekilde, hava yattığı zamankinden daha soğuk değildi. Belki bu taş duvarlar ısıyı tutuyorlardı, çünkü dışarıya çıktıkça hava da soğudu.

Şimdiye kadar *gai'shain*'lar bile yatmış olmalıydı. Koridorlar ve odalar boş ve sessizdi, çoğu hâlâ yanan birkaç lambayla loş bir şekilde aydınlanmıştı. Burada lamba söndürmek öğle vakti zifiri karanlıkta kalmak demekti, bu yüzden bazı lambalar hep yanık kalıyordu. Duygu hâlâ belirsizdi, ama gitmiyordu. Şer.

Aniden, kahverengi seramikli giriş odasına açılan geniş kemerde durdu. Odanın iki yanındaki iki gümüş lamba solgun bir ışık veriyordu. Odanın ortasında uzun boylu bir adam başını siyah pelerinli kollarındaki kadına eğmişti. Kadının başı arkaya eğilmiş, beyaz başlığı düşmüştü ve adam ağzını kadının gırtlağına dayamıştı. Chion'un gözleri kapanmak üzereydi ve yüzünde kendinden geçmiş bir gülümseme vardı. Bir utanç duygusu Boşluk'un yüzeyinde kaydı. Sonra adam başını kaldırdı.

Solgun, sıska yanaklı yüzün üzerinde aşırı iri görünen kara gözler Rand'a dikildi; büzülmüş, kırmızı dudaklı ağız gülümsercesine aralandı, keskin dişler sergiledi. Pelerin açılıp geniş, yarasa kanatları gibi yayılırken Chion yere yığıldı. Draghkar kadının üzerinden atladı, beyaz, bembeyaz eller, uzun, sivri tırnaklarla biten ince parmaklar Rand'a uzandı. Fakat asıl tehlike pençeler ve dişler değildi. Öldüren ve daha kötüsünü yapan Draghkar'ın öpücüğü idi.

Yaratığın mırıltılı, büyüleyici sesi Boşluk'un çevresini sardı. Rand öne çıkarken o kara, derimsi kanatlar onu sarmak için uzandı. Bir an dev, kara gözlerde şaşkınlık çaktı, sonra Güç'le yapılmış kılıç Draghkar'ın kafasını burnuna kadar yardı.

Çelikten bir kılıç olsa takılırdı, ama yaratık düşerken ateşten kılıç kolayca kurtuldu. Rand bir an Boşluk'un merkezinde, ayaklarının dibinde yatan yaratığı inceledi. O şarkı. Boşluk sayesinde duygulara karşı korunmuş olmasa, uzak ve hissiz kalmasa, o şarkı zihnini tuzağa düşürebilirdi. Gönüllü olarak öne çıktığını görünce kuşkusuz Draghkar öyle sanmıştı.

Aviendha yanından koşarak geçti ve Chion'un yanında diz çökerek *gai'shain*'ın boğazını yokladı.

"Ölmüş," dedi, kadının göz kapaklarını kapatarak. "Belki en iyisi. Draghkarlar yaşamı tüketmeden önce ruhu yerler. Bir Draghkar! Burada!" Kız çömeldiği yerden dik dik baktı ona. "Imre Dayanağı'nda Trolloclar ve şimdi de burada bir Draghkar. Üç Kat Topraklar'a kötü zamanlar getiri..." Rand kılıcını doğrultunca, kız haykırarak Chion'un üzerine kapandı.

Katı ateşten bir çubuk kılıçtan fırlayıp dış kapıda beliren Draghkar'ın göğsüne çarptı. Gölgedölü alevlere boğularak, çığlık atarak geri geri sendeledi, patikada takılarak ateş damlatan kanatlarını çırptı.

"Herkesi uyandır," dedi Rand sakin sakin. Chion mücadele etmiş miydi? Şerefi onu ne kadar koruyabilmişti? Hiç fark etmezdi. Draghkarlar Myrddraallerden daha kolay ölürdü, ama kendi yöntemleriyle daha tehlikeliydiler. "Nasıl alarm vereceğini biliyorsan, ver."

"Kapının yanındaki gong..."

"Ben yaparım. Sen diğerlerini uyandır. İkiden fazla olabilirler."

Kız başını salladı ve bağırarak geldiği yöne döndü. "Mızraklar kalkın! Uyanın ve mızrakları alın!"

Rand kılıcı elinde, ihtiyatla dışarı çıktı. Güç içini doldurmuştu. İçini heyecan doldurmuştu. Midesini bulandırıyordu. Kahkaha atmak ve kusmak istiyordu. Gece buz gibiydi, ama o soğuğun farkında değildi.

Yanan Draghkar taraçalı bahçeye yayılmıştı, yanık et kokuyor, kendi ateşinin ışığını ayınkine ekliyordu. Biraz aşağıda Seana yatıyordu. Uzun, gri saçları yelpaze gibi saçılmış, iri, kırpılmayan gözlerle gökyüzüne bakıyordu. Kemer bıçağı yanındaydı, ama bir Draghkar'a karşı hiç şansı olmamıştı.

Rand, kare, bronz gongun yanında asılı duran deri kaplı tokmağı kaptığında kanyon ağzında bir şamata koptu, insan bağırışları, Trolloc ulumaları, çelik şakırtıları ve feryatlar. Gonga hızla vurdu, kanyonda yankılanan gür bir çınlama çıktı; hemen bir başka gong vuruldu, sonra daha fazlası ve bir düzine ses, "Mızraklar kalkın!" diye bağırmaya başladı.

Aşağıdaki çerçi arabalarından karşılıklı bağırışlar yükseldi. Işık dikdörtgenleri belirdi, iki kutu gibi arabanın kapıları açıldı, ay ışığı altında beyaz beyaz parladı. Biri aşağıda öfkeyle bağırıyordu... bir kadın; Rand kim olduğunu çıkartamıyordu.

Yukarıda, kanatlar havayı dövdü. Rand hırlayarak ateşten kılıcını kaldırdı; Tek Güç içinde yanıyordu, kılıcın ateşi kükrüyordu. Üzerine çullanan Draghkar patladı ve bir parça yağmuru halinde aşağıdaki karanlığa düştü.

"Al," dedi Rhuarc. Klan şefinin gözleri kara peçesinin üzerinde sertti; tamamen giyinikti ve mızraklarıyla kalkanı ellerindeydi. Arkasında Mat ceketsiz, şapkasız, gömleği pantolonuna sokuşturulmuş, kararsızca gözlerini kırparak ve siyah saplı mızrağını iki eliyle kavrayarak duruyordu.

Rand *shoufa*'yı Rhuarc'tan aldı, sonra bıraktı. Yarasa kanatlı bir şekil ayın önünde döndü, sonra kanyonun uzak ucuna dalarak gözden kayboldu. "Beni arıyorlar. Bırak yüzümü görsünler." Güç içinde kabarıyordu; elindeki kılıç öyle alevlendi ki, küçük bir güneş onu aydınlatıyormuş gibi göründü. "Nerede olduğumu bilmezlerse beni bulamazlar." Şakayı anlamadıkları için kahkahalar atarak savaş seslerine doğru koştu.

Mızrağını yabandomuzu burunlu bir Trolloc'un göğsünden kurtaran Mat çökerek kanyonun ağzındaki ay ışıklı karanlıkta yeni bir tane aradı. *Kavrul, Rand!* Gördüğü şekillerin hiçbiri Trolloc olacak kadar iri değildi. *Hep beni bu yaratıkların ortasına atıyorsun!* Yaralılardan alçak inlemeler geliyordu. Moiraine olduğunu sandığı gölgeli bir şekil yerdeki Aiellerin yanına diz çökmüştü. Kadının fırlattığı o alev topları etkileyiciydi, neredeyse Rand'ın ateş fışkırtan kılıcı kadar etkileyici. O şey hâlâ parlıyordu ve adam bir ışık çemberiyle çevrilmişti. *Battaniyelerimin içinde kalmalıydım. İşte yapmam gereken buydu. Lanet derecede soğuk ve bunun benimle hiç ilgisi yok!* Daha fazla Aiel belirdi, etekli kadınlar yaralılara yardım etmek için geldi. O kadınların bazıları mızrak taşıyordu; normalde savaşmıyor olabilirlerdi, ama savaş mezraya geldiğinde durup izlemezlerdi.

Yanında bir Mızrağın Kızı durup peçesini çıkardı. Ayın düşürdüğü gölgeler yüzünden yüzünü seçemiyordu. "Mızrağınla iyi dans ediyorsun, kumarbaz. Soğuk Kayalar'a Trollocların geldiği tuhaf günler bunlar." Kadın, Mat'in Moiraine olduğunu sandığı gölgeli şekle baktı. "Aes Sedai olmasa girebilirlerdi."

"Buna yetecek kadar çok değillerdi," dedi Mat düşünmeden. "Dikkati buraya çekmek için gönderildiler." *Ki Draghkar Rand'a ulaşmaya çakşırken serbest olsun.*

"Sanırım haklısın," dedi kadın yavaşça. "Sen ıslaktopraklılar arasında bir savaş önderi misin?"

Mat çenesini tutmuş olmayı diledi. "Bir kitap okumuştum," diye mırıldandı, sırtını dönerek. *Başka insanların anılarından lanet parçalar.* Belki bu olaydan sonra çerçiler gitmeye karar verirdi.

Ama arabaların yanında durduğunda ne Keille, ne de Kadere görünürlerde yoktu. Sürücülerin hepsi bir araya toplanmış, kokusu sattıkları iyi brendiye benzeyen bir şeyden şişe şişe dolaştırarak mırıldanıyorlardı. Trolloclar onları koklayacak kadar yaklaşmış gibi sinirliydiler. Isendre, Kadere'in arabasının merdiveninin başında durmuş, boşluğa kaş çatıyordu.

O sis gibi eşarbın arkasında, alnı kırışmışken bile güzeldi. Mat en azından kadınlarla ilgili anıları kendisine ait olduğu için memnundu.

“Trollocların işi bitti,” dedi ona, mızrağına kadının görebileceği şekilde dayanarak. *Biraz işime yaramayacaksa riske girmenin faydası yok.* Sesinin yorgun çıkması için çaba bile gerekmiyordu. “Zorlu bir mücadele oldu, ama artık güvendesin.”

Kadın ona ifadesiz bir yüzle tepeden baktı. Gözleri ay ışığı altında karanlık, cilalı taşlar gibi pırıldıyordu. Tek kelime etmeden döndü, içeri girdi ve kapıyı çarptı. Hızla.

Mat tiksintiyle uzun bir nefes yerdi ve arabalardan uzaklaştı. Kadını etkilemek için ne yapması gerekiyordu? Onun tek istediği yatmaktı. Battaniyelerine dönecek, Trolloclar ve lanet Draghkarlar ile uğraşma işini Rand’a bırakacaktı. Adam bundan *zevk* alıyor gibiydi. O şekilde kahkaha atmak.

Rand kanyonda yaklaşıyordu; kılıcının parıltısı gecenin içinde, lamba gibiydi. Eteklerini dizlerine kadar çekmiş Aviendha belirdi, onu karşılamak için koştu, sonra durdu. Eteklerini salıverdi, düzeltti ve şalını başına örterek Rand’ın yanında yürümeye başladı. Delikanlı onu görmemiş gibiydi ve kızın yüzü taş kadar boştu. Birbirlerine yakışıyorlardı.

“Rand,” diye seslendi seğirten bir gölge, Moiraine’in sesiyle. Neredeyse Keille’ninki kadar ezgiliydi, ama soğuk bir ezgi. Rand döndü, bekledi ve kadın açıkça görülmeden önce yavaşladı, ışığa, bir saraya girercesine azametle girdi. “İşler daha da tehlikeli oluyor, Rand. Imre Dayanağı’ndaki saldırı Aiellere yöneltilmiş olabilirdi... olası değil, ama olabilirdi. Ama bu geceki Draghkarlar kesinlikle seni hedeflemişti.”

“Biliyorum.” O kadar. Kadın kadar sakin, hatta daha soğuk.

Moiraine dudaklarını birbirine bastırdı. Elleri hâlâ eteğindeydi; hiç memnun olmamıştı. “Kehanetler, onları gerçekleştirmeye çalışırsan çok tehlikeli olur. Tear’da bunu öğrenmedin mi? Desen senin çevrende dokunuyor, ama sen onu dokumaya çalışırsan, sen bile tutamazsın. Desen’i fazla sıkı dokursan baskı oluşur. Çılgınca, her yöne patlayabilir. Sakinleşip bir daha sana odaklanana kadar ne kadar zaman geçer, o zamana kadar neler olacağını, kim bilebilir?”

“Tüm diğer açıklamaların kadar berrak,” dedi Rand kuru kuru. “Ne istiyorsun, Moiraine? Geç oldu ve ben yorgunum.”

“Bana açılmanı istiyorum. Köyünden ayrıldıktan sonra geçen bir seneden biraz fazla zamanda bilinecek her şeyi öğrendiğini mi sanıyorsun?”

“Hayır. Daha her şeyi öğrenmedim.” Rand şimdi eğleniyormuş gibiydi; bazen Mat onun göründüğü kadar aklı başında olduğundan emin olamıyordu. “Sana açılmamı istiyorsun, öyle mi, Moiraine? Tamam. Senin şu Üç Yemin yalan söylemeni engeller. Sana ne anlatırsam anlatayım beni durdurmaya çalışmayacağını, beni hiçbir şekilde engellemeyeceğini açık açık söyle. Beni Kule’nin amaçları için kullanmaya çalışmayacağını söyle. Açık açık söyle ki doğru olduğunu bileyim.”

“Yazgının gerçekleşmesini engelleyecek hiçbir şey yapmayacağım. Hayatımı buna adadım. Ama sen başını celladın baltası için uzatırken seyirci kalacağıma söz veremem.”

“Bu yeterli değil, Moiraine. Hiç yeterli değil. Ama sana açılacak olsam bile, burada yapmazdım. Gecenin kulakları vardır.” Karanlıkta, çevrelerinde dolanan insanlar vardı, ama hiçbiri işitecek kadar yakında değildi. “Düşlerin bile kulakları vardır.” Aviendha şalını öne çekip yüzünü gölgeledi; anlaşılan Aieller bile soğuğu hissedebiliyordu.

Rhuarc açık peçesiyle ışığa girdi. “Trolloclar yalnızca Draghkarlar için dikkat dağıtmak üzere gelmiş, Rand al’Thor. Aksi olmak için çok az. Sanırım Draghkarlar senin için gelmiş. Yaprakkıran senin yaşamanı istemiyor.”

“Tehlike büyüyor,” dedi Moiraine sessizce.

Klan şefi ona baktı, sonra devam etti. “Moiraine Sedai haklı. Draghkarlar başarısız olduğuna göre korkarım artık Ruhsuzları bekleyebiliriz; sizin Gri Adam dedikleriniz. Yanında her an mızraklar olmasını istiyorum. Bir sebepten, Mızrağın Kızları bu görev için gönüllü oldu.”

Aviendha *gerçekten* üşümeye başlıyordu. Omuzlarını kaldırmış, ellerini koltuk altlarına sokmuştu.

“Eğer istiyorlarsa,” dedi Rand. Onca buzun altında o da biraz huzursuz gibiydi. Mat onu suçlayamazdı; Deniz Halkı gemilerindeki bütün ipeği verseler bir daha bir Kız’ın ellerine düşmek istemezdi.

“Gönüllü olduklarına göre herkesten dikkatli olurlar,” dedi Rhuarc. “Ama işi yalnızca onlara bırakmayı düşünmüyorum. Herkes tetikte olacak. Bir dahaki sefere Ruhsuzların geleceğini düşünüyorum, ama başka bir şey olmayacak anlamına gelmez. Birkaç yüz yerine on bin Trolloc gelebilir.”

“Ya Shaidolar?” Hepsi dönüp ona bakınca, Mat çenesini kapalı tutmuş olmayı diledi. Belki o zamana kadar orada olduğunu bile fark etmemişlerdi. Yine de, konuşmaya devam edebilirdi. “Onlardan hoşlanmadığınızı

biliyorum, ama gerçekten de daha büyük bir saldırı olasılığı olduğunu düşünüyorsanız, onların dışarıda değil içeride olması daha iyi olmaz mı?”

Rhuarc homurdandı; bu, çoğu adamın küfretmesine eşti. “Otyakan gelse bile bin Shaido’yu Soğuk Kayalar’a sokmam. Zaten yapamam. Couladin ve Shaidolar gece çökerken çadırlarını topladılar. Onlardan kurtulduk. Yanlarında birkaç keçi ve koyun götürmeden gideceklerinden emin olmak için peşlerinden koşucular yolladım.”

Rand’ın elindeki kılıç yok oldu, ışığın aniden kaybolması körlük gibi geldi. Mat karanlığa uyum sağlamaları için gözlerini sıkı sıkı yumdu, ama açtığında ay ışığı hâlâ karanlık geliyordu.

“Ne yöne gittiler?” diye sordu Rand.

“Kuzeye,” dedi Rhuarc. “Kuşkusuz Couladin Alcair Dal’a giden Sevanna ile yolda buluşmak istiyor. Kadını sana karşı etkilemek için. Başarılı olabilir. Kadının gelin çelengini onun değil Suladric’in ayaklarının dibine bırakmasının tek sebebi bir klan şefiyle evlenmek istemesiydi. Ama sana o kadının sorun yaratmasını beklemen gerektiğini söylemiştim. Sevanna sorun çıkarmaya bayılır. Fark etmemeli. Shaidolar seni takip etmezse, küçük bir kayıp olur.”

“Alcair Dal’a gitmeye kararlıyım,” dedi Rand. “Hemen. Geç geldiği için şerefinin lekelendiğini hisseden bütün klan şeflerinden özür dilerim, ama Couladin’in benden çok önce gitmesine izin veremem. Sevanna’yı aleyhime çevirmekle yetinmez, Rhuarc. Bunun için ona bir ay vermeye cesaret edemem.”

Rhuarc bir an sonra, “Belki de haklısın,” dedi. “Değişim getiriyorsun, Rand al’Thor. O zaman gün doğumunda yola çıkarız. Şerefim için on Kızıl Kalkan seçerim ve Kızlar seninki için gelir.”

“Gökteki ilk ışıklarla yola çıkmayı düşünüyorum, Rhuarc. Mızrak taşıyabilen ya da yay çekebilen herkesle birlikte.”

“Gelenek...”

“Benimle ilgili gelenek yok, Rhuarc.” Rand’ın sesi ile kaya kırabilir, şarap dondurabilirdiniz. “Yeni gelenekler yaratmayı düşünüyorum.” Kabaca güldü. Aviendha şok içinde görünüyordu, Rhuarc bile şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Yalnızca Moiraine etkilenmemiş görünüyordu, gözleri düşünceliydi. “Biri çerçilere haber verse iyi olacak,” diye devam etti Rand. “Panayırı kaçırmak istemezler, ama o adamlar içmeyi bırakmazsa dizgin tutamayacak kadar sarhoş olacaklar. Ya sen, Mat? Geliyor musun?”

Mat çerçilerin kendisinden uzaklaşmasına izin vermeyi kesinlikle düşünmüyordu. Onlar Kıraç'tan çıkış yoluydu. “Ah, tam arkandayım, Rand.” En kötüsü, bunu söylemenin doğru gelmesiydi. *Lanet* ta'veren *beni çekiştiriyor!* Perrin nasıl kurtulmuştu? *Işık, keşke şimdi onun yanında olsaydım.* “Sanırım yanındayım.”

Mızrağını omuzlayarak uzun adımlarla kanyonda uzaklaştı. Biraz uyumak için hâlâ zaman vardı. Arkasında Rand'ın güldüğünü duydu.

51
Tanchico'da Keşifler

Elayne, elindeki iki ince, kırmızı lake çubuğu parmaklarına doğru düzgün yerleştirmeye çalıştı. *Sursa,* diye hatırlattı kendi kendine. *Çubuk değil; sursa. İsimleri ne olursa olsun yemek yemek için aptalca bir yol.*

Çiçek Yağmuru Dairesi'ndeki masanın diğer yanında Egeanin kendi sursalarına kaşlarını çatmış, onları sopa gibi tutuyordu. Nynaeve kendi çubuklarını Rendra'nın gösterdiği gibi tutuyordu, ama şimdiye kadar ağzına ancak bir dilim et ve birkaç biber parçası atabilmişti; gözleri kararlılıkla gergindi. Masa küçük, beyaz taslarla kaplıydı, her biri et ve sebze parçaları ile doluydu, bazıları açık ya da koyu renk sos içindeydi. Elayne, yemeği bitirmenin günün geri kalanını alacağını düşündü. Egeanin omzunun üzerinden eğilip sursanın nasıl duracağını gösterdiğinde bal saçlı hancıya minnetle gülümsedi.

"Ülken Arad Doman'la savaş halinde," dedi Egeanin, neredeyse öfkeli bir sesle. "Neden düşmanının yemeklerini sunuyorsun?"

Rendra, omuzlarını silkti, peçesinin arkasında dudak büktü; bugün çok açık kırmızılara bürünmüştü ve saçlarına örülmüş aynı renkte boncuklar başını oynattıkça yumuşak sesle tıkırdıyordu. "Şimdi moda bu. Dört gün önce Gümüş Rüzgâr Bahçesi başlattı ve artık bütün müşteriler Doman yemekleri istiyor. Arad Doman'ı fethedemediğimize göre, belki en azından yiyeceklerini fethedebiliriz. Belki de Bandar Eban'da bal soslu kuzu eti ve donmuş elma yiyorlardır, değil mi? Dört gün sonra, belki başka bir şey çıkar. Moda artık çok çabuk değişiyor ve biri buna karşı kalabalıkları ayaklandırırsa..." Omuzlarını yine silkti.

"*Daha fazla* isyan çıkacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Elayne. "Hanlarda ne tür yiyecek sunulduğu üzerine mi?"

“Sokaklar huzursuz,” dedi Rendra, yazgıcı bir tavırla ellerini açarak. “Onları neyin bir daha ateşlendirebileceğini kim bilir? Evvelsi günkü ayaklanma Maracru’nun Yenidendoğan Ejder’e taraftar olacağını bildirmesi ya da Ejderyeminlilere ya da asilere tutsak düşmesinden kaynaklandı. Nasıl olduğu pek az fark yaratıyor. Peki kalabalık Maracru halkına mı saldırıyor? Hayır. Sokakları yakıp yıkıyorlar, insanları arabalarından aşağı çekiyorlar ve sonra Büyük Meclis Salonu’nu yakıyorlar. Belki ordunun bir savaş kazandığı ya da kaybettiği haberi gelir ve kalabalık bu sefer de Doman yiyecekleri satanlara karşı ayaklanır. Ya da belki Calpene rıhtımlarındaki depoları yakarlar. Kim bilebilir ki?”

“Hiç düzen yok,” diye mırıldandı Egeanin, sursaları sağ elinin parmaklarının arasına sıkı sıkı yerleştirerek. Yüzündeki ifadeye bakarak, çubuklar taslardaki yiyeceklere saplamaya hazırlandığı hançerler olabilirdi. Bir parça et tam dudaklarının önünde Nynaeve’in sursalarından kucağına düştü; kadın hırlayarak et parçasını kaptı ve bej rengi ipeği peçetesi ile sildi.

“Aah, düzen.” Rendra kahkaha attı. “Düzeni hatırlıyorum. Belki bir gün yine gelir, değil mi? Bazıları Panarch Amathera’nın Şehir Bekçileri’ne işlerini yaptıracağını düşünüyordu, ama ben onun yerinde olsaydım, ben taç giyerken dışanda arbede çıkaran kalabalıkları düşünerek... Işığın Evlatları sayısız asi öldürdü. Belki bu bir daha isyan çıkmayacağı anlamına geliyordur. Belki de bir sonraki isyanın daha büyük, on kat büyük olacağı anlamına geliyordur. Ben olsam Şehir Bekçilerini ve Evlatları yakında tutardım. Ama bu yemekte konuşulacak konu değil.” Masayı inceledi, onayla başını sallayarak ince örgülerindeki boncukları şıngırdattı. Kapıya dönerken küçük bir gülümsemeyle durdu. “Doman yemeklerini sursa ile yemek moda ve elbette moda neyse o yapılmalı. Ama... burada sizden başka görecek kimse yok, değil mi? Kaşık ve çatala ihtiyaç duyarsanız, peçetenin altında.” Masanın ucundaki tepsiyi işaret etti. “Afiyet olsun.”

Nynaeve ve Egeanin kapı hancının arkasından kapanana kadar bekledi, sonra birbirlerine sırıttılar ve hiç de yakışık almayan bir telaşla tepsiye uzandılar. Elayne yine de kaşığını ve çatalını ilk alan oldu; diğerlerinin hiçbiri bir çömezin görevleri ve dersleri arasında yemek yiyecek zaman bulmak zorunda kalmamıştı.

“Ağzına koymayı başardığında yeterince lezzetli,” dedi Egeanin, ilk lokmasından sonra. Nynaeve de onunla birlikte kahkaha attı.

Keskin mavi gözlü, ağır konuşan, siyah saçlı kadınla tanışmalarından sonraki yedi gün içinde ikisi de ondan hoşlanmaya başlamıştı. Rendra’nın

saçlar, giysiler, tenler hakkındaki gevezeliklerinden, sokakta bir bakır para için gırtlağınızı kesebilecek gibi bakan insanlardan sonra hoş bir değişiklikti. İlk görüşmelerinden beri bu dördüncü ziyaretiydi ve Elayne her ziyaretten zevk almıştı. Egeanin'de hayranlık duyduğu bir doğrudanlık ve bağımsızlık havası vardı. Kadın her önüne gelenin ticaretini yapan küçük bir tüccar olabilirdi, ama aklından geçeni söyleme ve kimseye eğilmeme konusunda Gareth Bryne ile boy ölçüşebilirdi.

Yine de, Elayne, ziyaretlerinin o kadar sık olmamasını diliyordu. Ya da Egeanin'in onu ve Nynaeve'i Üç Erik Sarayı'nda bu kadar sık bulamamasını. Domon'un zorlu gemicilerine rağmen Amathera taç giydiğinden beri durmaksızın çıkan isyanlar şehirde hareket etmeyi neredeyse imkânsız kılıyordu. Yumruk büyüklüğünde taşlar üstlerine yağarken kaçmak zorunda kaldıklarında bunu Nynaeve bile kabullenmişti. Thom hâlâ onlara bir araba ve atlar bulmaya söz veriyordu, ama Elayne onun aradığından pek emin değildi. Elayne ve Nynaeve'in handa tıkılı kalması karşısında o ve Juilin çekilmez ölçüde memnun görünüyordu. *Yara bere içinde dönüyorlar ve bizim ayağımızın ucunu bile çıkartmamızı istemiyorlar,* diye düşündü öfkeyle. Erkekler neden sizi kendilerinden daha güvende tutmanın hakları olduğunu düşünürler? Neden kendi yaralarının sizinkinden daha az önemli olduğunu düşünürler?

Etin tadına bakarak, Thom'un at bulmak istiyorsa buradaki mutfaklara bakması gerektiğini düşündü. At yeme düşüncesi midesini bulandırdı. Yalnızca sebze içeren bir tas buldu, koyu renk mantar parçaları, kırmızı biberler ve açık renk, keskin bir sos içinde bir tür tüysü, yeşil filizler.

"Bugün ne konuşalım?" diye sordu Nynaeve Egeanin'e. "Aklıma gelebilecek hemen hemen her soruyu sordun." Nasıl yanıt vereceklerini bildikleri hemen hemen her soru. "Aes Sedailer hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsan çömez olarak Kule'ye gitmen gerekecek."

Egeanin, kendisini Güç'le ilişkilendiren bütün sözlerde olduğu gibi bilinçsizce irkildi. Bir süre kaşlarını çatarak küçük taslardan birinin içindekileri karıştırdı. "Birini aradığınızı benden saklamak için pek çaba göstermediniz," dedi yavaşça. "Kadınlar. Sırlarınızı ihlal etmiyorsa, sorabilir miyim..." Kapı çalınınca sustu.

Bayle Domon beklemeden içeri girdi, yuvarlak yüzünde sert bir tatmin ifadesi huzursuzluk ifadesiyle savaş halindeydi. "Onları buldum," diye başladı, sonra Egeanin'i görünce irkildi. "Sen!"

Egeanin herkesi şok ederek ayağa sıçrarken, sandalyesini devirdi ve Domon'un kalın karnına görülmeyecek kadar hızlı bir yumruk indirdi. Domon bir şekilde iri eliyle kadının bileğini yakaladı, büktü –birbirlerinin ayaklarına çelme takmaya çalışırlarken bir an kargaşa oldu; Egeanin adamın boğazına vurmaya çalıştı–, sonra bir şekilde kadın yüzüstü yere düştü; Domon çizmesini kadının omzuna dayadı ve kolunu kuvvetle çekerek dizine yasladı. Buna rağmen kadın kemerindeki bıçağı çekmeyi başardı.

Elayne hiç düşünmeden *saidar*'a kucak açtı ve ikisinin çevresine Hava akışları örerek oldukları yerde dondurdu. "Bütün bunların anlamı nedir?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Buna nasıl cesaret edersin, Domon Efendi?" Nynaeve'in sesi de aynı ölçüde soğuktu. "Onu hemen bırak!" Daha sıcak bir sesle, endişe içinde ekledi: "Egeanin, neden ona vurmaya çalıştın? Sana onu bırakmanı söyledim, Domon!"

"Yapamaz, Nynaeve." Elayne diğer kadının öfkelenmeden en azından akışları görebilmesini diledi. *İlk önce Egeanin ona vurmaya çalıştı.* "Egeanin, neden?"

Siyah saçlı kadın gözleri kapalı, ağzı gergin, yatıyordu; hançerin kabzasını öyle kavramıştı ki, parmak boğumlarında kan kalmamıştı.

Domon, öfkeli bakışlarını Elayne'den Nynaeve'e kaydırdı; tuhaf, Illian sakalı diken diken olmuştu. Elayne başından başka hiçbir yerini serbest bırakmamıştı. "Bu kadın Seanchan!" diye hırladı.

Elayne ve Nynaeve şaşkın şaşkın bakıştılar. Egeanin mi? Seanchan mı? İmkânsızdı. İmkânsız olmalıydı.

"Emin misin?" diye sordu Nynaeve yavaşça, sessizce. Elayne kadar sersemlemiş görünüyordu.

"O yüzü asla unutmam," diye yanıt verdi Domon kararlılıkla. "Bir gemi kaptanı. Beni ve gemilerimi, Seanchanların tutsakları olarak Falme'ye götüren oydu."

Egeanin inkâr etmeye kalkışmadı, hançerini tutarak bekledi. Seanchan. *Ama ondan hoşlanıyorum!*

Elayne dikkatle akışları kaydırdı ve sonunda Egeanin'in eli, bileğine kadar serbest kaldı. "Bırak, Egeanin," dedi, kadının yanında diz çökerek. "Lütfen." Bir an sonra Egeanin'in eli açıldı. Elayne hançeri aldı ve geriledi. Akışları tamamen açtı. "Bırak ayağa kalksın, Domon Efendi."

"Bu kadın Seanchan, hanımefendi," diye itiraz etti adam, "demir kazıklar kadar sert."

“Bırak ayağa kalksın.”

Adam kendi kendine homurdanarak Egeanin’in bileğini bıraktı, onun yine saldırmasını beklermiş gibi çabucak geriledi. Ama siyah saçlı kadın... *Seanchan* kadın ayağa kalkmakla yetindi. Domon’un büktüğü omzunu oynatarak düşünceli düşünceli adamı süzdü, kapıya baktı, sonra başını kaldırdı ve sakin bir tavırla bekledi. Ona hayranlık duymamak güçtü.

“Seanchan,” diye hırladı Nynaeve. Uzun örgülerinden bir avuç kavradı, sonra eline tuhaf tuhaf baktı ve bıraktı, ama kaşları hâlâ çatıktı ve bakışları sertti. “Seanchan! Bizimle dostluk kurmaya çalışmak! Hepinizin geldiğiniz yere gittiğini sanıyordum. Sen neden buradasın, Egeanin? Tanışmamız gerçekten tesadüf müydü? Neden bizi aradın? Bizi pis *sul’dam*’larınızın boğazımıza tasma takabileceği bir yere çekmeyi mi düşünüyordun?” Egeanin’in mavi gözleri biraz irileşti. “Ah, evet,” dedi Nynaeve ona keskin bir sesle. “Siz Seanchanları, *sul’dam*’larınızı ve *damane*’lerinizi biliyoruz. Senden daha fazla biliyoruz. Yönlendirebilen kadınları zincirliyorsunuz, ama onları kontrol edenler de yönlendirebiliyor, Egeanin. Hayvan gibi tasmaladığınız, yönlendirebilen her kadına karşılık, her gün on yirmi tanesinin yanından fark etmeden geçiyorsunuz.”

Egeanin sadece, “Biliyorum,” dedi ve Nynaeve’in ağzı açık kaldı.

Elayne kendi gözlerinin yuvalarından fırlayacağını sandı. “Biliyor musun?” Bir nefes aldı ve kızgın bir ciyaklamaya benzeyen bir sesle devam etti. “Egeanin, bence yalan söylüyorsun. Ben daha önce çok fazla Seanchanla karşılaşmadım ve onlar da birkaç dakika içindi, ama bilen birini tanıyorum. Seanchanlar, yönlendirebilen kadınlardan nefret bile etmiyor. Onların hayvan olduğunu düşünüyor. Bilsen ya da inansan bu kadar rahat kabullenmezdin.”

“Bileziği takan kadınlar yönlendirmeyi öğrenebilenler,” dedi Egeanin. “*Öğrenilebileceğini* bilmiyordum... bana kadınların ya yapabildiği ya yapamadığı öğretilmişti... ama siz bana bu yetenekle doğmayan kızlara öğretilmesi gerektiğini söylediğinizde, mantık yürüterek buldum. Oturabilir miyim?” Çok serin.

Elayne başını salladı ve Domon Egeanin’in sandalyesini düzeltti. Kadın otururken arkasında durdu. Siyah saçlı kadın omzunun üzerinden ona bakarak, “Son karşılaştığımızda bu kadar... zorlu... bir rakip değildin,” dedi.

“O zaman güvertemde yirmi zırhlı askerin ve gemimi Güç’le un ufak etmeye hazır bir *damane* vardı. Bir köpekbalığını suda oltaya takabiliyorum demek, onunla suda güreşeceğim demek değildir.” Şaşırtıcı şekilde, adam

kadına sırıttı ve Elayne'in görmediği bir darbe aldığı yan tarafını ovaladı. "Sen de zırhın ve kılıcın yokken, o zaman düşündüğüm kadar kolay bir rakip değilmişsin."

Kadının dünyası kendi mantık yürütmesi ile altüst olmuş olmalıydı, ama çok doğal karşılıyordu. Elayne kendi dünyasını o şekilde altüst edecek bir olay düşünemiyordu, ama öyle bir olayla karşı karşıya kalırsa Egeanin'in sakinliği ile yüzleşebilmeyi diledi. *Ondan haşlanmayı bırakmam gerek. O bir Seanchan. Ellerinden gelse köpek gibi tasmalarlardı beni. Işık, birinden hoşlanmayı nasıl bırakırsın?*

Nynaeve böyle bir güçlük yaşamıyor gibiydi. Yumruklarını masaya dayayarak Egeanin'e doğru öyle vahşice eğildi ki, örgüleri küçük tasların arasına sarktı. "Neden Tanchico'dasın? Falme'den sonra hepinizin kaçtığını sanıyordum. Ve neden yumurta yiyen bir yılan gibi aramıza sızdın? Bize tasma takabileceğini sanıyorsan, bir daha düşün!"

"Niyetim bu değildi," dedi Egeanin katı katı. "Sizden tek istediğim, Aes Sedailer hakkında bilgi almaktı. Ben..." İlk kez duraksadı, kendinden emin değilmiş gibi göründü. Dudaklarını bastırarak bakışlarını Nynaeve'den Elayne'e çevirdi ve başını iki yana salladı. "Siz bana öğretildiği gibi değilsiniz. Işık üzerimde olsun, ama sizden... hoşlanıyorum."

"Bizden hoşlanıyorsun." Nynaeve bu bir suçmuş gibi konuşmuştu. "Bu sorularımın hiçbirini yanıtlamıyor."

Egeanin yine duraksadı, sonra başını kaldırarak en kötüsünü yapmaları için meydan okudu onlara. "Falme'de *sul'dam*'lar bırakıldı. Bazıları felaketten sonra kaçtı. Onları geri götürmek için birkaçımız gönderildik. Ben yalnızca bir tane buldum, ama bir *a'dam*'ın onu tutabildiğini keşfettim." Nynaeve'in yumruklarını sıktığını görerek çabucak ekledi: "Dün gece onu salıverdim. Bu öğrenilirse şiddetle cezalandırılırım, ama sizinle konuştuktan sonra ben..." Yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. "Elayne kimliğini açıkladıktan sonra sizinle kalmamın sebebi bu. Bethamin'in *sul'dam* olduğunu biliyordum. *A'dam*'ının onu tutabildiğini keşfedince, onun... bilmem gerekiyordu, anlıyor musunuz, yönlendirebilen kadınlar hakkında bilgi edinmem gerekiyordu." Derin bir nefes aldı. "Bana ne yapmayı düşünüyorsunuz?" Masanın üzerinde kavuşturduğu elleri titremiyordu.

Nynaeve öfkeyle ağzını açtı, sonra yavaşça kapattı. Elayne yaşadığı güçlüğü biliyordu. Nynaeve şimdi Egeanin'den nefret ediyor olabilirdi, ama ona ne yapacaklardı? Tanchico'da bir suç işlediği kesin değildi ve her

durumda, Şehir Bekçileri kendi postlarını kurtarmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Kadın bir *Seanchan*'dı ve *sul'dam*'lar ile *damane*'leri kullanmıştı, ama diğer yandan bu Bethamin'i serbest bıraktığını iddia ediyordu. Onu hangi suçtan cezalandırabilirlerdi? İkisinin serbestçe yanıtladığı sorular sormak suçundan mı? Ondan hoşlanmasını sağladığı için mi?

"Gün batımı gibi parlayana kadar kırbaçlamak isterdim seni," diye hırladı Nynaeve. Aniden başı Domon'a döndü. "Onları buldun mu? Onları bulduğunu söyledin. Nerede?" Adam kıpırdandı, Egeanin'in başının arkasına anlamlı anlamı baktı ve gözleri bir soruyla kalktı.

"Onun bir Karanlıkdostu olduğuna inanmıyorum," dedi Elayne, Nynaeve duraksayınca.

"Kesinlikle değilim!" Egeanin'in bakışları sert ve alıngandı.

Nynaeve örgülerini çekiştirmemek için kollarını kavuşturarak suçlayıcı kaş çatışını, bütün bunlar onun suçuymuş gibi Domon'a çevirdi. "Onu kilitleyecek yer yok," dedi sonunda. "Ve kuşkusuz Rendra sebep ister. Devam et, Domon Efendi."

Adam, Egeanin'e son bir kuşkulu bakış fırlattı. "Panarch'ın Sarayı'nda, adamlarımdan biri listenizdeki kadınların ikisini gördü. Kedileri olan, bir de Saldaealı kadın."

"Emin misin?" dedi Nynaeve. "Panarch'ın Sarayı'nda demek. Keşke sen görmüş olsaydın. Marillin Gemalphin'den başka kadınlar da kedi sever. Ve Tanchico'da bile, Saldaea'dan gelen tek kadın Asne Zeramene değildir."

"İnce yüzlü, mavi gözlü, geniş burunlu ve bir düzine kedi besleyen bir kadın. Hem de insanların kedileri yediği bir şehirde. Saldaea burnu ve çekik gözleri olan bir kadın eşliğinde. Bu sıradan bir ikili değil, al'Meara Hanım."

"Değil," diye kabullendi Nynaeve. "Ama Panarch'ın Sarayı? Domon Efendi, unutmuşsan hatırlatayım, o sarayı beş yüz Beyazpelerin koruyor ve başlarında Işığın Eli'nin Engizisyoncusu var! En azından Jaichim Carridin ve subayları bir Aes Sedai gördüğünde tanır. Panarch'ın Aes Sedaileri barındırdığını görseler beklerler miydi?" Adam ağzını açtı, ama Nynaeve'in sözleri mantıklıydı ve ağzından bir şey çıkmadı.

"Domon Efendi," dedi Elayne, "adamlarından biri Panarch'ın Sarayı'nda ne yapıyordu?"

Adam utançla sakalını çekiştirdi ve geniş parmağı ile üst dudağını ovaladı. "Panarch Amathera buz biberlerinden hoşlanıyor, çok acı olan beyaz türünden ve kendisi armağanlardan müteşekkir olsa da olmasa da,

gümrükteki adamlar kimin ona armağan verdiğini bilir ve onlar daha müteşekkir olur.”

“Armağan mı?” dedi Elayne, en iyi paylama sesi ile. “Rıhtımlarda daha dürüsttün ve onlara rüşvet diyordun.” Şaşırtıcı şekilde, Egeanin sandalyede döndü ve adama onaylamaz bir bakış fırlattı.

“Talih beni dürtüklesin,” diye mırıldandı adam. “Benden işimi bırakmamı istemediniz. Ve istemek için yaşlı annemi getirseniz bile yapmazdım. Bir adamın işini yapmaya hakkı vardır.” Egeanin somurtarak önüne döndü.

“Onun rüşvetleri bizim sorunumuz değil, Elayne.” Nynaeve çileden çıkmış gibiydi. “Tüm şehre rüşvet verse de umurumda değil, kaçakçılık yapsa da...” Çalınan kapı sözünü kesti. Nynaeve diğerlerine uyarırcasına baktı. Egeanin’e, “Sessizce otur,” dedi ve sesini yükseltti. “Gel.”

Juilin, o aptal, koni şapkası ile başını içeri soktu ve her zamanki gibi Domon’a kaşlarını çattı. Esmer yanağındaki yaradan akan kan çoktan kurumuştu ve pek de tuhaf görünmüyordu; artık sokaklar gündüz vakti, ilk geldiklerinde gece olduğundan daha tehlikeliydi. “Sizinle yalnız konuşabilir miyim, al’Meara Hanım?” dedi, Egeanin’in masada oturduğunu görünce.

“Ah, içeri gir,” dedi Nynaeve ona tiz bir sesle. “Kadının duyduğu onca şeyden sonra, birazcık daha duysa da olur. Sen de mi onları Panarch’ın Sarayı’nda buldun?”

Adam kapıyı kapatırken gergin bir ağızla Domon’a okunmaz bir bakış fırlattı. Kaçakçı gülümseyerek çok fazla diş sergiledi. Bir an yumruklaşmaya başlayacaklar gibi göründü.

“Demek Illianlı benden ileride,” diye mırıldandı Juilin hüzünle. Domon’u görmezden gelerek Nynaeve’e hitap etti. “Size, saçında beyaz tutam olan kadının beni onlara götüreceğini söylemiştim. Bu çok ayırt edici bir özellik. Ve Domanlı kadını da gördüm orada. Uzaktan... bir gümüşdiken sürüsüne dalacak kadar aptal değilim... ama Tarabon’da Jeaine Caide’den başka Domanlı kadın olduğuna inanmam.”

“Yani *gerçekten* Panarch’ın Sarayı’nda olduklarını mı söylüyorsun?” diye bağırdı Nynaeve.

Juilin’in yüzü değişmedi, ama kara gözleri hafifçe irileşti ve Domon’a kaydı. “Demek onun kanıtı yoktu,” diye mırıldandı tatmin içinde.

“Kanıtım vardı.” Domon Tearlıya bakmaktan kaçındı. “Bu balıkçı gelmeden kabul etmediyseniz, al’Meara Hanım, bu benim suçum değil.”

Juilin dikleşti, ama hırsız avcısı konuşmadan Elayne sözünü kesti. “Onları ikiniz de buldunuz ve ikiniz de kanıt elde ettiniz. Büyük olasılıkla biriniz olmadan diğerinizin getirdiği bilgi yeterli olmayacaktı. İkinizin sayesinde artık nerede olduklarını biliyoruz.” İki adam öncekinden de bozulmuş göründü. Erkekler bazen çok aptal olabiliyordu.

“Panarch’ın Sarayı.” Nynaeve bir avuç örgü çekiştirdi, sonra başını arkaya atarak uzun örgüleri savurdu. “Peşinde oldukları şey orada olmalı. Ama ellerindeyse, neden hâlâ Tanchico’dalar? Saray dev gibi. Belki daha bulmamışlardır. Biz burada, onlar oradayken bir işe yaradığından değil!”

Her zamanki gibi Thom kapıyı çalmadan girdi ve bakışlarını herkesin üzerinde dolaştırdı. “Egeanin Hanım,” diye mırıldandı, aksamasını azaltamadığı bir zarafetle eğilerek. “Nynaeve, seninle yalnız konuşabilir miyiz, önemli haberlerim var.”

Köselemsi yanağındaki yeni bere Elayne’i iyi, kahverengi pelerinindeki yeni yırtıktan daha fazla öfkelendirdi. Adam Tanchico sokaklarında cesaret gösterisi yapmak için fazla yaşlıydı. Ya da herhangi bir sokakta. Adamın emekliliğini ayarlama zamanı gelmişti, güvenli ve rahat bir yerde. Artık köyden köye dolanan bir âşık olamazdı. Elayne bu işi halledecekti.

Nynaeve Thom’a keskin bir bakış fırlattı. “Şimdi bunun için zamanım yok. Kara Aes Sedailer Panarch’ın Sarayı’nda ve Amathera sarayı tavan arasından bodruma kadar aramalarına yardım ediyor olabilir.”

“Ben öğreneli bir saatten az oldu,” dedi adam inanmazlık içinde. “Sen nasıl?..” Domon ve Juilin’e baktı, iki adam hâlâ kekin tamamını isteyen iki oğlan çocuğu gibi kızgın kızgın bakışıyorlardı.

Thom’un, Nynaeve’in bilgi kaynağı olarak ikisini de görmezden geldiği açıktı. Elayne sırıtmak istedi. Her olayı, bütün gizli işleri bildiği için öyle gururlanıyordu ki! “Kule’nin yöntemleri vardır, Thom,” dedi ona, serinkanlı ve gizemli bir tavırla. “Aes Sedailerin yöntemlerini fazla kurcalamamak en iyisidir.” Thom kaşlarını çattı, çalı gibi kaşları kararsızca birleşti. Çok tatmin ediciydi. Kız, Juilin ile Domon’un da ona kaşlarını çattığını fark etti ve aniden kızarmamak için elinden geleni yapması gerekti. Konuşurlarsa, tam bir aptal gibi görünecekti. Sonunda konuşacaklardı, erkekler hep konuşurdu. En iyisi konuyu kapatmak ve umut beslemekti. “Thom, Amathera’nın Karanlıkdostu olduğuna işaret eden bir şey duydun mu?”

“Hiçbir şey.” Adam sinirle bıyığını çekiştirdi. “Anlaşıldığı kadarıyla Ağaç Tacı’nı taktığından beri Andric’i görmemiş. Belki sokaklardaki sorunlar Kral’ın Sarayı ile Panarch’ın Sarayı arasında yolculuk yapmayı

çok tehlikeli kılıyordur. Belki kadın artık gücünün kralınkine denk olduğunu fark etmiştir ve eskisi kadar uysal değildir. Kiminle ittifak halinde olduğunu anlatacak hiçbir şey yok.” Sandalyedeki siyah saçlı kadına bakarak ekledi, “Egeanin Hanım’ın o soyguncular konusunda size yardım etmesinden memnunum, ama şimdiye kadar onun sıradan bir arkadaş olduğunu düşünüyordum. Bu meselelere girdiğine göre, kim olduğunu sorabilir miyim? Dikkatsiz dillere düğüm atma tehditleri savurduğunu hatırlar gibiyim, Nynaeve.”

“O bir Seanchan,” dedi Nynaeve ona. “Ağzını kapat, yoksa sinek yutacaksın Thom ve otur. Ne yapacağımızı düşünmeye çalışırken yemek yiyebiliriz.”

“Onun önünde mi?” dedi Thom. “Seanchan’ın?” Elayne’den, Falme hakkında bazı hikâyeler dinlemişti –bazılarını– ve buradaki söylentileri işittiği kesindi; Egeanin’e, kadının boynuzlarını nereye sakladığını merak edermiş gibi bakıyordu. Yuvalarından fırlayan gözlerine bakarak, Juilin boğuluyor gibi görünüyordu; o da Tanchico’daki söylentileri duymuş olmalıydı.

“Rendra’dan kadını kilere kilitlemesini istememi mi öneriyorsun?” diye sordu Nynaeve sakin sakin. “İşte *bu* dedikodulara yol açar, değil mi? Kesesinden bir Seanchan ordusu çıkarmaya kalkarsa üç iri, kıllı adamın Elayne ve beni koruyabileceğine eminim. Otur Thom ya da ayakta ye, ama şaşkın şaşkın bakmayı bırak. Hepiniz, oturun. Yemekler soğumadan yemek istiyorum.”

Oturdular. Thom da Juilin ve Domon kadar rahatsız görünüyordu. Bazen Nynaeve’in zorba tavırları işe yarıyordu. Belki Rand zaman zaman zorbalık edilmesine tepki verirdi.

Elayne Rand’ı aklından çıkardı ve önemli bir şey eklemenin zamanı geldiğine karar verdi. “Amathera’nın bilgisi olmadan Kara Aes Sedailerin nasıl Panarch’ın Sarayı’nda kalabileceğini anlamıyorum,” dedi, sandalyesini altına çekerek. “Bana göre, bu üç olasılık doğuruyor. Bir, Amathera bir Karanlıkdostu. İki, onların Aes Sedai olduğunu düşünüyor. Ve üç, Amathera onların tutsağı.” Bir sebepten, Thom’un onaylayarak başını sallaması içini ısıttı. Aptalca. Adam Evler Oyunu’nu biliyor olsa bile her şeyi bir kenara bırakıp âşık olmuş bir ozandan başkası değildi. “Her durumda, aradıkları şeyi bulmaları için onlara yardım edecek, ama bana öyle geliyor ki, onların Aes Sedai olduğunu düşünüyorsa, gerçeği söyleyerek onun yardımını alabiliriz. Ve eğer tutsaksa, onu kurtararak

avantaj elde edebiliriz. Panarch saraydan çıkarılmalarını emrederse Liandrin ve arkadaşları bile orada kalamaz ve bu da *bizi* aramamız için serbest bırakır.”

“Sorun, kadının aptal, aldatılmış ya da tutsak olduğunu öğrenmekte,” dedi Thom, iki sursa ile işaret ederek. O nesneleri kullanmayı çok iyi biliyordu!

Juilin başını iki yana salladı. “Durum ne olursa olsun asıl sorun ona ulaşmakta. Jaichim Carridin’in, sarayın çevresinde, rıhtımların çevresindeki balıkçı kuşlar gibi dolanan beş yüz Beyazpelerini var. Panarch’ın Alayı’nda iki kat fazlası var ve Şehir Bekçileri de en az o kadar. Kalelerden pek azı o kadar iyi korunuyor.”

“Onlarla savaşmayacağız,” dedi Nynaeve kuru kuru. “Göğsünüzdeki kıllarla düşünmeyi kesin. Bu zekâ zamanı, kas zamanı değil. Bana göre...”

Tartışma yemek boyunca sürdü, son küçük tas da boşaldıktan sonra devam etti. Egeanin bir sessizlikten sonra birkaç ikna edici yorum yaptı. Kadın hiç yemek yememişti ve dinliyor gibi görünmemişti. Keskin bir zekâsı vardı; Thom katıldığı önerilerini hemen onayladı, ama tıpkı başkalarına yaptığı gibi, katılmadıklarını inatla reddetti. Şaşırtıcı şekilde, Nynaeve kadından sessiz kalmasını istediği zaman, Domon bile onu savundu. “Mantıklı konuşuyor, al’Meara Hanım. Ancak bir aptal, nereden geliyor olursa olsun sağduyuyu reddeder.”

Ne yazık ki, Kara Aes Sedailerin nerede olduğunu bilmek, Amathera’nın onların tarafında olup olmadığını bilmeden bir işe yaramıyordu; bu bir de neyin peşinde oldukları. Sonunda, iki saat süren tartışma buna ve Amathera’nın konumunu nasıl öğrenecekleri hakkında birkaç öneriye vardı. Hepsi, Tanchico’yu saran örümcek ağları gibi bağlantıları ile, erkekler tarafından kullanılacaktı.

Aptal erkeklerin hiçbiri onları bir Seanchan ile yalnız bırakmaya razı olmadı... ta ki Nynaeve çileden çıkıp, adamlar kapıda dırdır ederken hepsini birden Hava akışları ile bağlayana kadar. “Sizce,” dedi buz gibi, *saidar* parıltısı içinde, “kadın böö diyecek olsa ikimizden biri bunu ona da yapamaz mı?” Üçü de, bedenlerinde serbest kalan tek yer olan kafalarını sallayana kadar onları bırakmadı.

“Mürettebatını gergin tutuyorsun,” dedi Egeanin, kapı adamların arkasından kapanır kapanmaz.

“Sessiz ol, Seanchan!” Nynaeve kollarını kavuşturdu; kızdığı zaman örgülerini çekiştirmeye çalışmayı bırakmış gibiydi. “Otur... ve... çeneni...

kapa!”

Thom, Juilin ve Domon dışarıda bir şeyler yaparken penceresiz duvarlara resmedilmiş erik ağaçlarına ve düşen çiçeklere bakarak oturmak, odayı adımlamak ya da Nynaeve’in adımlamasını seyretmek sinir bozucuydu. Ama adamlar zaman zaman gelip bir ipucunun daha boşa çıktığını, bir başkasının koptuğunu bildirdiği, diğerlerinin öğrendiklerini dinleyip hemen dışarı çıktıkları zaman daha da kötüydü.

Thom’un ilk dönüşünde –diğer yanağında yeni bir mor bere vardı– Elayne, “Burada kalman daha iyi olmaz mıydı, Thom?” dedi. “Juilin ve Domon Efendilerin raporlarını dinlersin. Onları benden ve Nynaeve’den daha iyi değerlendirebilirsin.”

Adam; aptal, beyaz, dağınık kafasını iki yana sallarken Nynaeve koridordan duyulabilecek kadar yüksek sesle hoşnutsuzluğunu belirtti. “Verana’da bir evden bahsediyorlar. Amathera Panarch olmadan birkaç gece önce gizlice oraya gitmiş.” Ve kız başka bir şey diyemeden gitti.

Bir dahaki gelişinde –aksaması dikkate değer ölçüde artmıştı ve evin Amathera’nın eski dadısına ait olduğunu bildiriyordu– Elayne en katı sesiyle konuştu. “Thom, oturmanı istiyorum. Burada kalacaksın. Kendini yaralamana izin vermeyeceğim.”

“Yaralanmak mı?” dedi adam. “Çocuğum, hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Juilin ve Bayle’e bu şehirde Cerindra adında, Amathera hakkında her tür karanlık sırrı bildiğini iddia eden bir kadın olduğunu söyleyin.” Ve aksayarak, pelerini arkasında dalgalanarak çekip gitti. Pelerinde de yeni bir yırtık vardı. İnatçı, inatçı, aptal yaşlı adam.

Bir kez kalın duvarların arkasından gürültüler duyuldu; sokaktan gelen kaba bağırışlar ve feryatlar işitildi. Tam Elayne aşağı inip neler olduğuna bakmaya karar vermişti ki, Rendra telaşla odaya girdi. “Dışarıda küçük bir sorun var. Siz rahatsız olmayın. Bayle Domon’un adamları bizden uzak tutuyor, evet. Sizin endişelenmenizi istemiyorum.”

“Burada isyan mı?” dedi Nynaeve keskin bir sesle. Hanın çevresi şehirdeki birkaç sakin bölgeden biriydi.

“Endişelenmeye gerek yok,” dedi Rendra yatıştırıcı bir sesle. “Belki yiyecek istiyorlardır. Onlara Bayle Domon’un aşevinin nerede olduğunu söylerim ve giderler.”

Gerçekten de bir süre sonra gürültü dindi ve Rendra yukarıya biraz şarap getirdi. Hizmetkâr adam surat asarak odanın kapısına yönelene kadar Elayne onun güzel, kahverengi gözleri olan genç adam olduğunu fark

etmedi. Adam kızın en soğuk bakışlarına gülümsemeymiş gibi tepki vermeye başlamıştı. Aptal delikanlı Elayne'in onu fark edecek zamanı olduğunu mu sanıyordu?

Beklediler, adımladılar. Adımladılar ve beklediler. Cerindra hırsızlık yaptığı için kovulmuş bir oda hizmetçisi çıktı. Amathera'ya, önerilen her tür suçlamayı yöneltebilirdi. Amathera'nın Aes Sedai ve Kara Ajah olduğu konusunda kanıtları olduğunu iddia eden adam, aynı belgelerin Kral Andric'in Yenidendoğan Ejder olduğunu kanıtladığını da iddia ediyordu. Amathera'nın gizli gizli buluştuğu kadınlar Andric'in küçümsediği arkadaşlardı ve kadının kaçakçılık yapan pek çok gemiyi finanse ettiği konusundaki şok edici keşif hiçbir yere çıkmadı. Kral dışında hemen hemen her asilin kaçakçılıkta parmağı vardı. Her ipucu bu şekilde sona erdi. Thom'un bulabildiği en kötü haber, Amathera'nın iki genç, yakışıklı lordu ayrı ayrı hayatının aşkı olduğuna ve Andric'i yalnızca bir hedefe ulaşmak için kullandığına ikna etmesi idi. Diğer yandan kadın Panarch'ın Sarayı'nda değişik lordlarla görüşmeler yapmıştı, hem yalnız, hem de tarifleri Liandrin ve listedeki diğer kadınlara uyan başkaları eşliğinde. Karar vermeden önce onlara sorduğu, kararlarını kabul ettiği bildiriliyordu. Müttefik mi, tutsak mı?

Juilin gün batımından üç saat sonra, başparmak kalınlığında, boğum boğum değneğini çevirerek döndü ve sarı saçlı bir adamın onu soymaya çalıştığı hakkında homurdandı. Thom ve Domon, Egeanin'le birlikte, avunmaz ifadelerle masaya çökmüşlerdi.

"Yine Falme'deki gibi olacak," diye hırladı Domon havaya. Bir yerlerden edindiği sağlam sopa önünde duruyordu ve artık kemerinde kısa bir kılıç taşıyordu. "Aes Sedailer. Kara Ajah. Panarch'ın işlerine bulaşmak. Yarın da bir şey bulamazsak Tanchico'dan gideceğim. Kendi kardeşim kalmamı istese bile öbür gün mutlaka gideceğim!"

"Yarın," dedi Thom bitkinlik içinde, dirseklerini masaya, çenesini yumruklarına dayayarak. "Artık doğru düzgün düşünemeyecek kadar yoruldum. Kendimi Panarch'ın Sarayı'ndan, Amathera'yı açık saçık şarkılar söylerken duyduğunu iddia eden bir çamaşırcı adamı dinlerken buldum. Rıhtımlardaki en kötü meyhanelerde söylenen cinstenmiş. Onu ciddi ciddi dinledim."

"Beni sorarsanız," dedi Juilin, bir sandalyeyi çevirip bacaklarını açarak oturarak, "bu gece aramaya devam etmeyi düşünüyorum. Sevgilisinin Amathera'nın oda hizmetçilerinden bir başkası olduğunu iddia eden bir çatı

ustası buldum. Adama göre Amathera Panarch seçildiği akşam bütün oda hizmetçilerini önceden haber vermeden kovmuş. Adam bir tüccarın evindeki işini bitirdikten sonra beni kadınla konuşmaya götürecek.”

Nynaeve, yumruklarını kalçalarına dayayarak masanın diğer ucuna gitti. “Bu gece hiçbir yere gitmiyorsun, Juilin. Üçünüz sırayla kapıda nöbet tutacaksınız.” Adamlar bir ağızdan, yüksek sesle itiraz ettiler, elbette.

“Benim yürütmem gereken bir işim var ve günlerimizi sizin için sorular sorarak harcayacaksam...”

“Al’Meara Hanım, bu kadın taç giydiğinden beri Amathera’yı gerçekten gören, bulduğum ilk kişi...”

“Nynaeve, geceyi askercilik oynayarak geçirirsem değil iz sürmek, yarın söylenti *bulmayı* bile...”

Nynaeve, adamların nefesleri tükenene kadar itiraz etmelerine izin verdi. Sesleri kesilmeye başladığında (onu ikna ettiklerini düşündükleri açıktı) konuştu: “Seanchan kadını tutacak hiçbir yerimiz olmadığına göre bizimle uyuması gerekecek. Elayne, Rendra’dan bir şilte hazırlamasını ister misin? Yer yatağı yeterli olur.” Egeanin ona bir bakış fırlattı, ama hiçbir şey söylemedi.

Adamlar güzelce alt edilmişti; ya açık açık reddettiler ve Nynaeve’e verdikleri, söylediğini yapacakları yeminlerini geri aldılar ya da sızlanır gibi itiraz etmeye devam ettiler. Kaşlarını çattılar, öfkeyle konuştular... ve kabul ettiler.

Rendra yalnızca bir şilte istedikleri için şaşırmış görünüyordu, ama Egeanin’in gece sokağa çıkmaktan korktuğu hikâyesine inandı. Thom koridorda, kapının karşısına oturduğunda bozuldu. “O adamlar, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, içeri giremediler. Size aşevinin onları uzaklaştıracağını söylemiştim, değil mi? Üç Erik Sarayı’da konukların oda kapılarında korumaya ihtiyacı yoktur.”

“Eminim yoktur,” dedi Elayne ona, kadını nazikçe kapıdan dışarı itmeye çalışarak. “Yalnız, Thom ve diğerleri o kadar çok endişeleniyor ki... Erkekleri bilirsin.” Thom ona o kalın, beyaz kaşların altından şahin gibi bir bakış fırlattı, ama Rendra burnunu çekti ve gerçekten bildiğini söyledi ve Elayne kapıyı kapattı.

Nynaeve hemen şiltesini yatağın uzak tarafına sermekte olan Egeanin’e döndü. “Giysilerini çıkar, Seanchan. Üzerine hançer saklamadığından emin olmak istiyorum.”

Egeanin, sakin sakin doğruldu ve keten iç çamaşırlarına kadar soyundu. Nynaeve elbisesini baştan aşağı aradı, sonra Egeanin'in üzerini de aramak konusunda ısrar etti ve dediğini kabaca yaptı. Hiçbir şey bulamamak onu yatıştırmamış gibiydi.

"Eller arkaya, Seanchan. Elayne, bağla onu."

"Nynaeve, onun bize..."

"Onu Güç'le bağla, Elayne," dedi Nynaeve kabaca, "yoksa elbisesinden parçalar keserim ve ellerini, ayaklarını bağlarım. Sokaktaki o adamlarla nasıl başa çıktığını hatırlarsın. Muhtemelen kendi kiraladığı adamlardır. Muhtemelen uyurken bizi çıplak elleri ile öldürebilir."

"Gerçekten Nynaeve, Thom dışarıda beklerken..."

"O bir Seanchan! Seanchan, Elayne!" Siyah saçlı kadından kişisel bir hatasından dolayı nefret ediyormuş gibi konuşuyordu, ki bu mantıklı değildi. Onların eline düşen Egwene'di, Nynaeve değil. Çenesini kaldırma tarzı dediğini yaptırmaya kararlı olduğunu gösteriyordu, Güç'le ya da bulabildiği iplerle.

Egeanin bileklerini arkasında kavuşturmuştu bile. Uysal değilse bile itaatkâr görünüyordu. Elayne, bileklerinin çevresine Hava ördü ve bağladı; en azından elbisesinden kesilmiş şeritlerden daha rahat olurdu. Egeanin göremediği bağları sınayarak kollarını gerdi ve ürperdi. Bu bağları çelik zincirlerden daha kolay kıramazdı. Omuzlarını silkerek beceriksizce şilteye uzandı ve sırtını onlara döndü.

Nynaeve kendi elbisesini çıkarmaya başladı. "Yüzüğü bana ver, Elayne."

"Emin misin, Nynaeve?" Anlamlı anlamlı Egeanin'e baktı. Kadın onlara ilgi göstermiyor gibiydi.

"Bu gece gidip bizi ele veremeyecek." Elbisesini başının üzerinden geçirmek için susan Nynaeve ince, ipek Tarabon iç etekliği içinde yatağın kenarına oturup çoraplarını indirmeye başladı. "Anlaştığımız gece bu gece. Egwene birimizi bekliyor olacak ve sıra bende. İkimiz de gitmezsek endişelenir."

Elayne, boynundaki deri sicimi elbisesinden çıkardı. Mavi, kahverengi, kırmızı benekler ve çizgilerle kaplı yüzük kendi kuyruğunu ısıran altın yılanın yanında duruyordu. İpi çözdü, *ter'angreal*'i Nynaeve'e verdi, ipi bağladı ve yerine koydu. Nynaeve taş *ter'angreal*'i kendi Büyük Yılan yüzüğü ile Lan'in ağır altın yüzüğünün yanına astı ve boynundan sarkıttı.

“Uyuduğumdan emin ol, sonra bana bir saat ver,” dedi, mavi örtülerin üzerine uzanarak. “Daha uzun sürmez herhalde. Ve ona dikkat et.”

“Bağlıyken ne yapabilir, Nynaeve?” Elayne bir an duraksadı, sonra ekledi: “Serbest olsa da bize zarar vermeye çalışacağını sanmıyorum.”

“Buna cesaret etme!” Nynaeve başını kaldırıp dik dik Egeanin’in sırtına baktı, sonra yine yastığa koydu. “Bir saat, Elayne.” Gözlerini kapatarak rahat etmek için kıpırdandı. “Bu yeterli olmalı,” diye mırıldandı.

Elayne esnemesini eliyle kapatarak alçak tabureyi yatağın ayakucuna, Nynaeve’i ve gerekli görünmese de Egeanin’i izleyebileceği bir yere getirdi. Kadın dizlerini çekerek şiltenin üzerinde büzülmüştü. Elleri sıkı sıkı bağlıydı. Handan hiç ayrılmadıkları düşünülürse, tuhaf ölçüde yorucu bir gün olmuştu. Nynaeve uykusunda alçak sesle mırıldanıyordu. Dirseklerini çıkararak.

Egeanin başını kaldırdı ve omzunun üzerinden baktı. “Sanırım benden nefret ediyor.”

“Uyu.” Elayne esnemesini bastırdı.

“Sen uyumuyorsun.”

“Kendinden fazla emin olma,” dedi Elayne kararlılıkla. “Bunu fazla sakin karşılıyorsun. Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?”

“Sakin mi?” Diğer kadının elleri istemsizce oynayarak Hava’yla örülmüş bağları çekiştirdi. “O kadar korkuyorum ki, ağlayabilirim.” Sesi hiç öyle demiyordu. Ama basit bir gerçeği dile getiriyormuş gibiydi.

“Sana zarar vermeyeceğiz, Egeanin.” Nynaeve ne isterse istesin, Elayne bunu sağlayacaktı. “Artık uyu.” Bir an sonra Egeanin başını indirdi.

Bir saat. Egwene’i boşu boşuna endişelendirmek doğru olmazdı, ama Elayne o saati faydasızca *Tel’aran’rhiod*’da dolanmak yerine sorunları üzerinde çalışarak harcamayı tercih ederdi. Amathera’nın tutsak mı, müttefik mi olduğunu bir öğrenebilseler... *Bunu bir kenara bırak; burada çözmem imkânsız.* Öğrendikten sonra, çevrede onca asker, Şehir Bekçileri, hatta Liandrin ve diğerleri varken saraya nasıl gireceklerdi?

Nynaeve yumuşak sesle horlamaya başladı, dirseklerini çıkardığı gerçeğinden daha hararetle inkâr ettiği bir gerçek. Egeanin derin uykuda, uzun, ağır nefesler alıyor gibiydi. Elayne elinin tersiyle ağzını kapatarak esnedi, tahta taburede kıpırdandı ve Panarch’ın Sarayı’na nasıl gireceklerini planlamaya başladı.

52
İhtiyaç

Nynaeve bir an Taşın Yüreği'nde bulunduğu yeri görmeden, *Tel'aran'rhiod*'u hiç düşünmeden durdu. Egeanin Seanchan'dı. Egwene'in boynuna tasma takan, onunkine de takmaya çalışan o alçak insanlardan biri. Bilgi, hâlâ içi boşalmış gibi hissetmesine sebep oluyordu. Seanchanlar ve kadın sinsi sinsi Nynaeve'in onu sevmesini sağlamıştı. Emond Meydanı'ndan ayrıldığından beri gerçek dostlar o kadar az, o kadar seyrek bulunuyordu ki! Yeni birini bulmak, sonra onu bu şekilde kaybetmek...

"Ondan en fazla bunun için nefret ediyorum," diye hırladı, kollarını sıkıca kavuşturarak. "Ondan hoşlanmamı sağladı ve şimdi onu bırakamıyorum. Bunun için ondan nefret ediyorum!" Bu sözler, yüksek sesle söylenince hiç de mantıklı gelmiyordu. "Mantıklı konuşmam gerekmiyor." Sessizce, başını hüzünle iki yana sallayarak güldü. "Aes Sedai gibi davranmam gerekiyor." Aptal bir kız gibi yün toplaması değil.

Callandor kıvılcımlandı, kristal kılıç büyük kubbenin altındaki zemin taşlarından çıkıyordu ve dev kızıltaş sütunlar her yerden gelen o tuhaf, loş ışık altında, gölgeli sıralar halinde her yöne uzanıyordu. İzlenme duygusunu hatırlamak ve yine hayal etmek kolaydı. Daha önceki hayalse. Şimdi hayalse. Orada her şey saklanıyor olabilirdi. Sütunların arasına bakarken ellerinde iyi, sağlam bir sopa belirdi. Egwene neredeydi? Böyle bekletmek tam da onun yapacağı bir şeydi. Onca bulanıklık. Şimdi bir şey oradan üzerine atlayıp...

"Tuhaf bir elbise, Nynaeve."

Haykırmasını bastırarak hızla, metalik takırtılar çıkararak, yüreği boğazında atarak döndü. Egwene, *Callandor*'un diğer yanında, geniş etekler, beyaz bluzlar ve siyah şallara bürünmüş, katlanmış eşarplarla

tutturulan kar beyazı saçları bellerine dökülen iki kadınla duruyordu. Nynaeve hiçbirinin fark etmediğini umarak, kendini düzgün nefes alıp vermeye zorlayarak yutkundu. Öyle gizli gizli yaklaşmak!

Aiel kadınların birini Egwene'in tarifinden tanıyordu: Amys'in yüzü o saçlar için fazla gençti, ama anlaşılan çocukken bile neredeyse gümüş rengiydi. Diğeri, ince, kemikli, köselemsi, kırışık yüzünde açık mavi gözleri olan Bair olmalıydı. İkisini de gördükten sonra, Nynaeve'e göre ikisi arasında daha zorlu olanı. Gerçi bu Amys de pek... Tuhaf elbise mi? *Takırdadım!*

Kendine baktı ve inledi; elbisesi biraz İki Nehir giysilerine benziyordu; İki Nehirli kadınlar elbiselerini çelik plakalardan, Shienar'da gördüğüne benzer zırhlardan yapıyorsa. Erkekler bu şeylerin içinde nasıl koşuşturuyor, eyerlerine atlayabiliyordu ki? Omuzlarını, elli kilo çekiyormuş gibi eziyordu. Sağlam sopası da metal olmuştu ve ucunda kumdikeni gibi parlak, çelik bir çivi vardı. Başına dokunmasa da bir tür miğfer takmış olduğunu biliyordu. Şiddetle kızararak yoğunlaştı ve hepsini güzel İki Nehir yünlülerine ve bir asaya dönüştürdü. Saçlarını omzunun üzerinden sarkan tek bir örgü halinde taşımak iyi bir his veriyordu.

"Düşte yürürken kontrolsüz düşünceler sorun yaratır," dedi Bair ince, güçlü bir sesle. "Devam etmeyi düşünüyorsan onları kontrol etmeyi öğrenmelisin."

"Ben düşüncelerimi pekâlâ kontrol edebiliyorum; çok teşekkür ederim," dedi Nynaeve sertçe. "Ben..." Bair'in sesi o kadar da ince değildi. İki Bilge sanki... neredeyse sis gibi görünüyordu ve açık mavi binici elbisesi giymiş Egwene neredeyse saydamdı. "Size ne oldu? Neden öyle görünüyorsunuz?"

"Eyerinde yarı uyurken *Tel'aran'rhiod*'a girmeyi sen dene de gör," dedi Egwene kuru kuru. Titreşir gibiydi. "Üç Kat Topraklar'da sabah ve hareket halindeyiz. Amys'i gelmeme izin vermesi için ikna etmek zorunda kaldım. Senin endişeleneceğinden korktum."

"At olmadan da güç iştir," dedi Amys, "uyanık olmayı dilerken sığ uyumak. Egwene daha tamamen öğrenmedi."

"Öğreneceğim," dedi Egwene sinirli bir kararlılıkla. Öğrenme arzusu içinde hep fazla telaşlı, fazla inatçı oluyordu; eğer bu Bilgeler ensesinden yakalamasalar pekâlâ her tür soruna balıklama dalabilirdi.

Kız, Trollocların ve Draghkarların Soğuk Kayalar Mezrası'na saldırdığını anlatmaya başladığında, Nynaeve Egwene ve sorunları için endişelenmeyi bıraktı. Düşgezgini bir Bilge olan Seana da ölenler

arasındaydı. Rand Taardad Aielleri bu Alcair Dal'a yürütmeye başlamıştı. Hem de her tür geleneğe karşı gelerek ve daha fazla boy getirmeleri için koşucular göndererek. Oğlan, niyetlerinden kimseye bahsetmiyordu. Aieller huzursuzdu ve Moiraine çivilerin başlarını ısırıp koparabilirdi. Egwene öyle endişeyle kaşlarını çatmasa, Moiraine'in kızgınlığı biraz teselli verebilirdi... Nynaeve Rand'ın bir şekilde kadının etkisinden kaçacağını umuyordu.

"Delilik mi, plan mı bilmiyorum," diye bitirdi Egwene. "Hangisi olduğunu bilsem tahammül edebilirdim. Nynaeve, itiraf etmeliyim, şu anda beni endişelendiren ne kehanet, ne de Tarmon Gai'don. Belki aptalca, ama Elayne'e ona göz kulak olacağıma dair söz verdim ve nasıl yapacağımı bilemiyorum."

Nynaeve kristal kılıcın çevresinden dolaşıp kolunu kızın omzuna doladı. Sisli bir aynadaki yansıma gibi görünse de, en azından ele katı geliyordu. Rand'ın aklı başındalığı. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey, verebileceği hiçbir teselli yoktu. Onu gören Egwene idi. "Elayne için yapabileceğin en iyi şey, Rand'a onun yazdıklarını okumasını söylemen. Elayne bazen bu konuda endişeleniyor; konuşmuyor, ama sanırım söylemesi gerekenden fazlasını söylediğinden korkuyor. Rand kızın aşk sarhoşu olduğuna inanırsa, büyük olasılıkla aynı şekilde hisseder ve bu Elayne'i hiç incitmez. En azından bizim Tanchico'dan iyi haberlerimiz var. Biraz." Ama açıkladığı zaman o "biraz"ı pek hak ediyor gibi gelmedi.

"Demek neyin peşinde olduklarını hâlâ bilmiyorsunuz," dedi Egwene, o sözlerini bitirdikten sonra, "ama bilseniz bile, onlar o şeyin tam tepesinde ve sizden önce bulabilirler."

"Elimden geliyorsa buna izin vermeyeceğim." Nynaeve kararlı, dümdüz bakışlarım iki Bilgeye dikti. Elayne'in bahsettiği, Amys'in uyarılar dışında bilgi verme gönülsüzlüğü düşünülünce, onlarla başa çıkmak için Nynaeve'in kararlı davranması gerekiyordu. İkili o kadar pusluydu ki güçlü bir esinti ikisini de sis gibi dağıtabilirdi. "Elayne düşlerle ilgili her tür numarayı bildiğinizi söylüyor. Kadının Karanlıkdostu olup olmadığını görmek için Amathera'nın düşlerine girmemin yolu var mı?"

"Aptal kız." Başını iki yana sallarken Bair'in uzun saçları savruldu. "Aes Sedai, ama yine de aptal bir kız. Karşındaki seni biliyor ve beklemiyorsa, bir başkasının düşüne girmek çok tehlikelidir. Bu *onun* düşüdür, burası gibi değildir. Orada, bütün kontrol bu Amathera'dadır. Senin kontrolün bile."

Nynaeve yolun bu olduğundan emindi. Aksini öğrenmek sinir bozucuydu. “Aptal kız” ha?

“Ben kız değilim,” diye terslendi. Örgüsünü çekmek istedi, ama yumruğunu yanında sıkmakla yetindi; bir sebepten örgüsünü çekmek son zamanlarda oldukça rahatsız edici gelmeye başlamıştı. “Ben... Aes Sedai olmadan önce Emond Meydanı’nın Hikmetiydim...” Artık yalan söylerken hiç tereddüt etmiyordu. “...ve senin kadar yaşlı kadınlara oturup susmalarını söylüyordum. Bana yardım etmenin bir yolunu biliyorsan söyle, ama neyin tehlikeli olduğu hakkında *aptal* gevezelikler etme. Gördüğüm zaman tehlikeyi tanırım.”

Aniden tek örgüsünün ikiye ayrıldığım, her birinin bir kulağının üzerinden döküldüğünü ve örgülere sarılmış kırmızı kurdelelerin uçlardan sarktığını fark etti. Eteği o kadar kısaydı ki dizleri görünüyordu. Bilgeler gibi bol, beyaz bluz giymişti. Ayakkabıları ve çorapları yoktu. *Bu* nereden gelmişti şimdi? Hiç böyle bir şey giymeyi düşünmemişti kuşkusuz. Egwene telaşla ağzını eliyle kapadı. Hayretler içinde mi kalmıştı? Herhalde gülümsemiyordu.

“Kontrolsüz düşünceler,” dedi Amys, “gerçekten sorun yaratabilir, Nynaeve Sedai. Öğrenene kadar.” Ilımlı sesine rağmen dudakları, eğlendiğini zor saklayan bir yüzde oynuyordu.

Nynaeve bir çabayla yüzünü ifadesiz tuttu. Bu işin onlarla ilgisi olamazdı. *Yapmış olamazlar!* Giysilerini değiştirmek için çaba gösterdi ve bir şey onu o haliyle tutuyormuş gibi gerçekten çaba göstermesi gerekti. Yanakları gittikçe daha çok kızardı. Aniden, tam pes edip tavsiye, hatta yardım isteyecekken giysileri ve saçları önceki gibi oldu. Minnetle iyi, sağlam ayakkabılar içinde ayak parmaklarını oynattı. Tuhaf, gelişigüzel bir düşünce yüzünden *olmalıydı.* Her durumda, şüphelerinden bahsedecek değildi: zaten çok fazla eğleniyor gibi görünüyorlardı. Egwene bile. *Aptalca bir yarış için gelmedim buraya. Onları yüceltmeyeceğim.*

“Onun düşüne giremiyorsam, onu Düşler Dünyası’na getirebilir miyim? Onunla konuşmanın bir yolunu bulmam gerek.”

“Nasıl yapılacağını bilsek bile sana öğretmezdik,” dedi Amys, şalını öfkeyle düzelterek. “İstemek için kötü bir şey bu, Nynaeve Sedai.”

“Nasıl sen onun düşünde savunmasız kalırsan, o da burada savunmasız kalırdı.” Bair’in ince sesi demir çubuk gibi sertti. “Düşgezginleri arasında, baştan beri nesilden nesile geçen bir kural vardır. Kimse asla düşe

getirilmemelidir. Söylendiğine göre Efsaneler Çağı'nın son günlerinde Gölge'nin âdetiymiş bu."

Nynaeve o sert bakışlar arasında kıpırdandı; kolunun hâlâ Egwene'in omzunda olduğunu fark ederek durdu. Egwene'in huzursuz olduğunu düşünmesine izin vermeyecekti. Gerçi huzursuz olduğundan değil. Aklına, Hikmet seçilmeden önce Kadın Kurulu'nun önüne sürüklendiği zamanlar gelmişse, bunun Bilgelerle hiç ilgisi yoktu. İşe yarayacak olan kararlılıktı... Ona bakıyorlardı. Puslu ya da değil, bu kadınlar Siuan Sanche ile bakışma yarışı yapabilirlerdi. Özellikle de Bair. Nynaeve'in gözünü korkuttuklarından değil, ama mantıklı davranmanın akıllıca olacağını görebiliyordu. "Elayne ve benim yardıma ihtiyacımız var. Kara Ajah Rand'a zarar verebilecek bir şeyin üzerinde oturuyor. Onu bizden önce bulurlarsa, Rand'ı kontrol altına alabilirler. İlk önce bizim bulmamız gerek. Yardım etmek için yapabileceğiniz bir şey varsa, bana söyleyebileceğiniz bir şey... herhangi bir şey."

"Aes Sedai," dedi Amys, "yardım dilemeyi bir talep gibi dile getirebiliyorsun." Nynaeve'in ağzı gerildi –talep mi? Neredeyse yalvarmıştı. Talep demek!– ama Aiel kadın fark etmiş görünmedi. Ya da görmezden geldi. "Ama Rand al'Thor için tehlike... Gölge'nin onu almasına izin veremeyiz. Bir yol var."

"Tehlikeli." Bair başını şiddetle iki yana salladı. "Bu genç kadın Egwene bize geldiğinde bildiğinden daha azını biliyor. Onun için çok tehlikeli."

"O zaman belki ben..." diye başladı Egwene ve iki kadın aynı anda sözünü kesti.

"Sen eğitimini tamamlayacaksın; bildiklerinin ötesine geçmek için fazla heveslisin," dedi Bair keskin bir sesle. Onun üzerinden Amys, hiç de daha yumuşak olmayan bir sesle, "Sen orada, Tanchico'da değilsin, mekânı bilmiyorsun ve Nynaeve'in ihtiyacına sahip değilsin. Avcı o," dedi.

O demirden bakışlar altında Egwene surat asarak sustu ve iki Bilge bakıştılar. Sonunda Bair omuzlarını silkti ve şalını başına kaldırdı; konudan elini eteğini çektiği açıktı.

"Tehlikeli," dedi Amys. Bu kadınlar *Tel'aran'rhiod*'da nefes almak bile tehlikeliymiş gibi konuşuyordu.

"Ben!.." Amys'in gözleri daha da sertleşince Nynaeve sustu; böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünmemişti. Giysilerinin olduğu gibi kalması için çaba göstererek –elbette bu kadınların o değişimle ilgisi yoktu; yalnızca

elbisesinin aynı kalacağından emin olmak akıllıca gelmişti–, söyleyeceklerini değiştirdi. “Ben dikkatli olurum.”

“Mümkün değil,” dedi Amys ona dümdüz bir sesle, “ama başka yolunu bilmiyorum. Anahtar ihtiyaçtır. Bir mezrada çok fazla insan olduğu zaman boy bölünmelidir ve yeni mezranın ihtiyacı sudur. Su bulunan başka bir yer bilinmiyorsa, içimizden biri yeni bir yer bulması için çağrılabilir. O zaman anahtar, ilkinden çok uzak olmayan, suyu olan uygun bir vadi ya da kanyon bulma ihtiyacıdır. O ihtiyaca yoğunlaşmak seni istediğin şeye yaklaştırır. O ihtiyaca tekrar yoğunlaşmak daha da yakına getirir. Her adım daha da yaklaştırır, ta ki sonunda yalnızca vadiyi bulana değil, suyun bulunacağı yerde durana kadar. Senin için daha zor olabilir, çünkü tam olarak neyi aradığını bilmiyorsun, ama ihtiyacının derinliği bunu telafi edebilir. Ve kabaca nerede olduğunu, sarayda olduğunu biliyorsun.

“Tehlike şudur ve bu tehlikenin farkında olmalısın.” Bilge bakışlarını dikerek eğildi ve bakışları kadar keskin bir sesle sözlerini hedefe yolladı. “Her adım körlemesine, gözler kapatılarak atılır. Ve bir engerek yuvasında duruyorsan su bulmak hiçbir işe yaramaz. Dağ kralının dişleri düşte de uyanıkken olduğu kadar çabuk öldürür. Sanırım Egwene’in bahsettiği bu kadınlar yılandan da hızlı öldürür.”

“Ben bunu yaptım,” diye bağırdı Egwene. Aiel kadınların gözleri ona kayınca, Nynaeve kızın yerinde sıçradığını hissetti. “Sizinle tanışmadan önce,” dedi Egwene telaşla. “Tear’a gitmeden önce.”

İhtiyaç. Ona kullanabileceği bir şey verdikten sonra Nynaeve Aiel kadınları daha fazla sevmeye başlamıştı. “Egwene’e iyi bakın,” dedi onlara, sevgiyle konuştuğunu belli etmek için kıza sarılarak. “Haklısın, Bair. Bildiğinden daha fazlasını yapmaya çalışır. Hep böyle olmuştur.” Bir sebepten Bair tek beyaz kaşını *ona* kaldırdı.

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Amys kuru kuru. “Artık uysal bir öğrenci. Değil mi, Egwene?”

Egwene’in ağzı inatçı bir çizgi olmuştu. Bir İki Nehir kadınının kendine uysal diyebileceğini sanıyorlarsa, bu Bilgeler onu pek tanımıyorlar demekti. Diğer yandan, Egwene hiçbir şey söylemedi. İşte bu beklenmedik bir şeydi. Bu Aiel kadınlar Aes Sedailer kadar sert bir topluluğa benziyorlardı.

Bir saati kayıp geçiyordu. Nynaeve yöntemi hemen denemek için sabırsızlanıyordu; Elayne onu uyandırırsa, tekrar uyuyabilmesi için saatler geçebilirdi. “Yedi gün sonra,” dedi, “yine birimiz seninle burada buluşacak.”

Egwene başını salladı. “Yedi gün içinde Rand kendini Şafakla Gelen olarak klan şeflerine gösterecek ve Aiellerin hepsi arkasında olacak.” Bilgelerin gözleri hafifçe kaydı ve Amys şalını düzeltti; Egwene fark etmedi. “Işık bilir sonra ne yapmayı düşünüyor.”

“Yedi gün içinde,” dedi Nynaeve, “Elayne ve ben Liandrin her neyin peşindeyse, onlardan almış olacağız.” Ya da büyük olasılıkla Kara Ajah alacaktı. Demek Bilgeler Aiellerin Rand’ı takip edeceği konusunda Egwene’in delikanlının planları hakkında olduğundan daha emin değildi. Hiçbir yerde kesinlik yoktu. Ama kuşkularla Egwene’in yükünü artırmanın anlamı da yoktu. “Birimiz seni bir daha gördüğünde, onları ayaklarından bağlamış, çuvallara tıkmış, yargılanmaları için Kule’ye postalamış olacağız.”

“Dikkatli olmaya çalış, Nynaeve. Nasıl yapabileceğini bilmediğini biliyorum, ama yine de dene. Elayne’e de böyle dediğimi söyle. O senin kadar... cesur... değil, ama yaklaşabilir.” Amys ve Bair ellerini Egwene’in iki omzuna koydular ve hep beraber gözden kayboldular.

Dikkatli olmaya çalışmak mı? Aptal kız. O hep dikkatliydi. Egwene cesur yerine ne diyecekti? Nynaeve örgüsünü çekmek yerine kollarını sıkı sıkı kavuşturdu. Belki bilmemesi daha iyiydi.

Egwene’e Egeanin’den bahsetmediğini fark etti. Belki Egwene’in tutsaklık anılarını karıştırmamak en iyisiydi. Nynaeve onun serbest kaldıktan sonra haftalarca kâbus gördüğünü, zincire vurulmasına izin vermeyeceğini haykırarak uyandığı zamanları hatırlıyordu. Bırak kalsın. Egwene Seanchan kadınla karşılaşmak zorunda kalmayacaktı. *Kavrulası kadın! Kavrulsun da küle dönsün! Yansın!*

“Zamanımı akıllıca kullanmıyorum,” dedi yüksek sesle. Sözcükler yüksek sütunların arasında yankılandı. Diğer kadınlar gittikten sonra, salon öncekinden de ürkütücü görünüyordu, sanki görülmeyen izleyiciler ve üzerinize atlayacak şeyler için bir saklanma yeri gibi. Gitme zamanı gelmişti.

Ama ilk önce saçlarını uzun, ince örgülere, elbisesini koyu yeşil, dar bir elbiseye dönüştürdü. Ağzı ve burnu saydam bir peçeyle örtülmüştü ve nefes alıp verdikçe hafifçe uçuşuyordu. Yüzünü buruşturarak ince örgülere yeşimler ekledi. Kara Aes Sedailerden biri çalıntı *ter’angreal*’lerinden birini kullanarak Düşler Dünyası’na gelecek olursa ve onu Panarch’ın Sarayı’nda görürse, onu kendini orada düşleyen sıradan bir Tarabonlu kadın sanacaktı. Ama Nynaeve’in görünüşünü biliyorlardı. Nynaeve boncuklu

örgülerini kaldırarak gülümsedi. Açık bal rengi. Bunun mümkün olduğunu fark etmemişti. *Acaba nasıl görünüyorum? Beni hâlâ tanıyabilirler mi?*

Aniden *Callandor*'un yanında yüksek bir boy aynası belirdi. Aynada iri, kahverengi gözleri şokla irileşti, gül goncası gibi ağzı açık kaldı. Rendra'nın yüzüne sahipti! Yüz hatları değişti, geri geldi. Gözleri ve saçları karardı, sonra açıldı. Nynaeve çaba göstererek hancının görünümünü korudu. Şimdi kimse onu tanımazdı. Ve Egwene onun nasıl dikkatli olunacağını bilmediğini sanıyordu.

Gözlerini kapatarak Tanchico'ya, Panarch'ın Sarayı'na, ihtiyacına odaklandı. Rand için, Yenidendoğan Ejder için tehlikeli bir şey, ihtiyaç... Çevresinde *Tel'aran'rhiod* kaydı, bunu hissetti, hafif bir atılma gibi ve ne bulduğunu görmek için hevesle gözlerini açtı.

Bir yatak odasıydı, Üç Erik Sarayı'ndaki altı oda kadar büyüktü. Beyaz boyalı duvarlarına frizler resmedilmiş, altın lambalar tavandan yaldızlı zincirlerle asılmıştı. Yatağın şiltesinin üzeri, yüksek direklerinden yayılan oyma dallar ve yapraklardan bir sayvan ile kaplıydı. Orta yaşlarına gelmemiş bir kadın yatağın ayakucunda, sırtını direklerden birine vermiş, katı katı ayakta duruyordu; Nynaeve'in şimdi yüzünde bulunana benzer o dolgun dudaklarla, aslında oldukça güzeldi. Kara örgülerinin üzerinde, üç parçalı yaprakların arasına yerleştirilmiş yakutlar, inciler ve kaz yumurtasından daha iri bir aytaşı ile altın bir taç duruyordu ve omuzlarına, dizlerine kadar sarkan, boylu boyunca ağaç işlemeli geniş bir etol asılıydı. Taç ve etol dışında, üzerinde parlak bir ter tabakası dışında hiçbir şey yoktu.

O titrek gözler, alçak bir divana rahatça uzanmış kadına dikilmişti. İkinci kadının sırtı Nynaeve'e dönüktü ve Egwene'in olduğu kadar pusluydu. Kadın kısa ve inceydi, siyah saçları omuzlarına bırakılmıştı. Kesinlikle Tarabon kesimi olmayan açık sarı ipekten, geniş etekli bir elbise giymişti. Kadının iri, mavi gözleri, tilki gibi bir şekli olduğunu bilmek için Nynaeve'in yüzünü görmesi gerekmiyordu. Temaile Kinderode'ye bakmakta olduğunu bilmek için kadını yatak direğine bağlayan Hava bağlarını görmesi de gerekmiyordu.

"...uyku zamanını harcamak yerine düşlerini kullanırsan çok şey öğrenebilirsin," diyordu Temaile Cairhien aksanıyla, kahkaha atarak. "Keyif almıyor musun? Şimdi sana ne öğreteyim? Buldum. 'Bin Gemici Adam Sevdim.'" Parmağını tembih eder gibi salladı. "Bütün sözcükleri doğru düzgün öğren, Amathera. Biliyorsun ki, hiç istemeyeceğim bir şey... Ağzın bir karış açık neye bakıyorsun sen?"

Nynaeve aniden yatak direğine bağlı kadının –Amathera mıydı? Panarch mıydı?– doğrudan ona bakmakta olduğunu fark etti. Temaile başını çevirmek için tembel tembel kıpırdandı.

Nynaeve gözlerini sıkı sıkı kapattı. İhtiyaç.

Kayma.

Nynaeve ince sütuna yaslanarak, nerede olduğunu merak etmeden, otuz kilometre koşmuş gibi nefeslenmeye çalıştı. Yüreği vahşi bir davul gibi atıyordu. Engerek yuvalarından bahsetmek. Temaile Kinderode. Amico'nun acı vermekten hoşlandığını söylediği Kara Aes Sedai. Acı vermekten öyle hoşlanıyordu ki. Kara Ajah'tan biri bile yorum yapıyordu. Ve Nynaeve, tek bir kıvılcım yönlendiremiyordu. Amathera'nın yanındaki direği süslerken bulabilirdi kendini. Işık! Gözlerinin önüne getirirken ürperdi. *Sakin ol, kadın! Orada değilsin ve Temaile seni görmüşse bile, kaybolan bal saçlı bir kadın gördü, kendini bir anlığına* Tel'aran'rhiod*'da düşleyen bir Tarabonlu.* Kuşkusuz Temaile yönlendirebildiğini sezecek kadar uzun süre farkında değildi onun; yapamadığı zaman bile, yetenek onu paylaşan biri tarafından sezilebilirdi. Yalnızca bir an. Şansı varsa, yeterince uzun değil.

En azından artık Amathera'nın durumunu biliyordu. Kadın kesinlikle Temaile'in müttefiki değildi. Bu arama yöntemi faydalı çıkmıştı. Ama yeterli değil, henüz değil. Nefeslerini becerebildiğince kontrol ederek çevresine bakındı.

Çok geniş ve çok uzun, pürüzsüz, cilalı, beyaz döşeme taşlarından bir tabanı ve yaldızlı kabartma tavanı olan, ince, beyaz sütun sıralarıyla dolu bir salondaydı. Salon sivri uçlu, çifte kemerli kapıların bulunduğu yerler hariç çepeçevre dolanan, kalın, beyaz ipekten, bel yüksekliğinde, siyah, cilalı ahşaptan direklere asılmış bir halatla bölünmüştü. Halatların arkasında, duvarların dibinde teşhir sehpaları ve açık dolaplar, tuhaf hayvanların kemikleri dizilmişti salonun ortasında, yine halatlarla ayrılmış camlı dolaplar vardı. Egwene'in tariflerine bakarak, sarayın ana sergi salonu. Aradığı şey bu salonda olmalıydı. Bir sonraki adımı ilki kadar körlemesine olacaktı; burada kesinlikle engerekler ya da Temaile yoktu.

Aniden salonun ortasında, dört oyma ayak üzerinde duran cam bir dolabın yanında düzgün hatlara sahip bir kadın belirdi. Kadın Tarabonlu değildi, siyah saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu, ama Nynaeve'in ağzını açık bırakan bu değildi. Kadının elbisesi sis gibi görünüyordu, bazen gümüşsü ve mat, bazen gri ve öyle ince ki, kadının kollarını, bacaklarını ve bedenini açıkça gösteriyordu. Kendini burada düşlerken bedeni her

neredeyse, böyle bir elbise hayal ettiğine göre kesinlikle canlı bir hayal gücü vardı! Lafını işittiği, utanç verici Doman elbiseleri bile bununla yarışamazdı.

Kadın cam dolaba bakarak gülümsedi, sonra salonda yürümeye başladı, uzak uçta durup Nynaeve'in göremediği bir şey inceledi. Beyaz taştan bir sehpa üzerinde, siyah bir şey.

Nynaeve kaşlarını çatarak kavradığı bal rengi örgüleri salıverdi. Kadın her an kaybolabilirdi; pek az kişi *Tel'aran'rhiod*'da uzun süre kalırdı. Elbette, kadının onu görüp görmemesinin önemi yoktu; kesinlikle Kara Aes Sedai listesindekilerden değildi. Ama bir şekilde kadın... Nynaeve yine bir avuç örgü yakalamış olduğunu fark etti. Kadın... Eli kendi kendine saçlarını hızla çekti ve Nynaeve şaşkın şaşkın bakakaldı; boğumları bembeyaz kesilmişti ve eli titriyordu. Sanki bu kadını düşünmek... Kolu titriyordu, eli saçlarını yolmaya çalıştı. *Işık aşkına, neden?*

Sislere bürünmüş kadın hâlâ uzaktaki beyaz sehpanın önünde duruyordu. Titreme, Nynaeve'in kolundan omzuna yayıldı. Bu kadını kesinlikle daha önce görmemişti. Ama... Parmaklarını açmaya çalıştı; ama parmaklar daha sıkı kavradı. Baştan ayağa titreyerek boş kalan kolunu kendine doladı. Kuşkusuz... Dişleri takırdamak istiyordu. Kadın sanki... Ağlamak istiyordu. Kadın...

Kafasında imgeler fışkırdı, patladı; gücü kalmamış gibi arkasındaki sütuna yaslandı; gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Yine gördü. Çiçek Yağmuru Dairesi ve o sağlam, düzgün hatlara sahip kadın *saidar* parıltısı içinde. O ve Elayne, çocuklar gibi gevezelik ediyor, ilk yanıt veren olmak için yarışıyor, bildikleri her şeyi anlatıyor. Ne kadarını anlatmışlardı? Ayrıntıları hatırlamak zordu, ama Nynaeve bazı şeyleri kendine sakladığını belirsizce hatırlıyordu. Öyle yapmak istediği için değil; kadına her şeyi anlatır, istediği her şeyi yapardı. Yüzü utanç ve öfkeyle kızardı. Birkaç parça bilgiyi saklamayı başarmışsa, yalnızca sorulan son soruyu yanıtlama hevesi –*hevesi!*– içinde bir öncekini geçmesi yüzünden.

Hiç mantıklı gelmiyor, dedi küçük bir ses kafasının arkasında. *O bizim bilmediğimiz bir Kara Aes Sedai ise, neden bizi Liandrin'e teslim etmedi? Yapabilirdi. Kuzu kuzu giderdik onunla.*

Soğuk öfke dinlemesine izin vermedi. Bir Kara Aes Sedai onu kukla gibi oynatmış, sonra unutmasını söylemişti. Unutmasını emretmişti. Ve o unutmuştu! Eh, kadın şimdi onunla hazırken, önceden uyarılmışken yüzleştiğinde neler olacağını görecekti!

Gerçek Kaynak'a uzanamadan aniden Birgitte o kısa, beyaz ceketi ve bilekte toplanan geniş, sarı pantolonu ile bir sonraki sütunun yanında belirdi. Birgitte ya da girift örgülü altın rengi saçları ile Birgitte olduğunu düşleyen bir kadın. Kadın bir uyarıyla parmağını dudaklarına götürdü. Nynaeve'e, sonra da arkalarındaki çifte, kemerli kapıya işaret etti. Parlak mavi gözlerinde zorlama vardı. Sonra yok oldu.

Nynaeve başını iki yana salladı. Kadın her kim ise, zamanı yoktu. Kendini *saidar*'a açtı. Tek Güç ve haklı bir gazap ile dolu, döndü. Sislere bürünmüş kadın gitmişti. Gitmiş! Çünkü altın saçlı aptal dikkatini dağıtmıştı! Belki o hâlâ buralardaydı, onu bekliyordu. Güç'e sarınmış halde kadının işaret ettiği kapıya gitti.

Altın saçlı kadın parlak halılarla kaplı koridorda bekliyordu. Yakılmamış altın lambalardan parfümlü yağ kokusu geliyordu. Kadının şimdi gümüş bir yayı ve belinde gümüş oklarla dolu bir sadağı vardı.

"Sen kimsin?" diye sordu Nynaeve öfkeyle. Kadına açıklaması için bir fırsat verecekti. Ve sonra ona asla unutmayacağı bir ders verecekti! "Birgitte olduğunu iddia ederek Kıraç'ta bana ok atan aynı aptal mısın? Tam Kara Ajah'tan birine görgü kurallarını öğretecektim ki sen onu kaçırttın!"

"Ben Birgitte'im," dedi kadın yayına yaslanarak. "En azından senin tanıyacağın ismim bu ve dersi senin alman gerek. Hem burada, hem Üç Kat Topraklar'da. Yaşadığım hayatları okuduğum kitaplar kadar iyi hatırlıyorum, eskiden olanlar yenilerine göre daha loş, ama Lews Therin'in yanında savaştığım zamanları iyi hatırlıyorum. Moghedien'in yüzünü asla unutmam. Asmodean'ı, Rhuidean'da neredeyse rahatsız edeceğin adamı unutmadığım gibi."

Asmodean? Moghedien? O kadın Terkedilmişlerden biri miydi? Tanchico'da bir Terkedilmiş. Ve Rhuidean'da, Kıraç'ta bir tane! Egwene bilse mutlaka bir şey söylerdi. Onu yedi gün boyunca uyarmanın yolu yoktu. Öfke –ve *saidar*– içinde kabardı. "Burada ne yapıyorsun? Valere Borusu sizi çağırdıktan sonra hepinizin kaybolduğunu biliyorum, ama sen..." Söylemek üzere olduğu şeyden biraz utanarak sustu, ama diğer kadın sakin sakin onun yerine bitirdi.

"Ölü müyüm? Çark'a bağlı olan bizler diğerleri gibi ölmeyiz. Çark'ın bizi yeni yaşamlara dokumasını beklemek için Düşler Dünyası'ndan iyi yer olabilir mi?"

Birgitte aniden güldü. “Filozof gibi konuşmaya başladım. Hemen hemen her yaşama basit bir kız olarak başladığımı, sonra yayı aldığımı hatırlıyorum. Ben bir okçuyum. Daha fazlası değil.”

“Sen yüz ayrı hikâyenin kahramanısın,” dedi Nynaeve. “Ve oklarının ne yaptığını Falme’de gördüm. Seanchanların yönlendirmesi sana dokunamadı. Birgitte, yaklaşık bir düzine Kara Ajah ile karşı karşıyayız. Ve anlaşılan bir de Terkedilmiş. Yardımın işimize yarayabilirdi.”

Diğer kadın utanç ve üzüntü içinde yüzünü buruşturdu. “Yapamam, Nynaeve. Boru beni yeniden çağırmadığı sürece etin dünyasına dokunamam. Yoksa Çark beni Desen’e dokur. Şu anda yapsa, annesinin koynunda viyaklayan bir bebekten başka bir şey bulamazsın. Falme’ye gelince, Boru bizi çağırdı; biz sizin gibi bedenlerimizle orada değildik. Güç’ün bize dokunamamasının sebebi bu. Burada, her şey düşün parçası ve Tek Güç beni senin kadar kolay yok eder. Daha da kolay. Sana söyledim; ben bir okçuyum, bir askerim, daha fazlası değil.” Başını iki yana sallarken girift altın örgüsü savruldu. “Neden açıklıyorum, bilmiyorum. Seninle konuşmaktan bile kaçınmam gerekir.”

“Neden? Benimle daha önce de konuştun. Ve Egwene de seni gördüğünü düşünüyor. O sendin, değil mi?” Nynaeve kaşlarını çattı. “İsmimi nereden biliyorsun? Her şeyi *öylece* biliyor musun?”

“Gördüklerimi ve işittiklerimi biliyorum. Seni bulabildiğim her seferinde izledim ve dinledim. Sen ve diğer iki kadın ve kurtları olan delikanlı. Kurallara göre, *Tel’aran’rhiod’*da olduğunu bilen hiç kimseyle konuşmamalıyız. Ama et dünyasında olduğu gibi düşlerde de şer yürüyor; onunla savaşan sizler beni çekiyorsunuz. Hemen hemen hiçbir şey yapamayacağımı bilmeme rağmen kendimi size yardım etmeyi isterken buluyorum. Ama yapamam. Bu kuralların ihlali demek. O kurallar beni Çark’ın o kadar çok dönüşünde korudu ki, bildiğin en eski, en solgun anılarım yüz kez, bin kez yaşadığımı söylüyor. Seninle konuşmak kuralları yasalar kadar ihlal ediyor.”

“Kesinlikle,” dedi sert bir erkek sesi.

Nynaeve yerinde sıçradı, neredeyse Güç’le saldıracaktı. Adam esmerdi ve güçlü kasları vardı, belirdiği yerden Birgitte’e doğru birkaç adım atarken omuzlarının arkasında iki kılıcın uzun kabzaları görünüyordu. Nynaeve’in Birgitte’ten öğrendiklerine bakarak, o kılıçlar adamın Gaidal Cain olduğunu söylüyordu, ama beyaz tenli, altın saçlı Birgitte’in onca güzelliğine rağmen adam kesinlikle değildi. Aslında belki de Nynaeve’in gördüğü en çirkin

adamdı. Yüzü geniş ve düzdü, ağır burnu çok iriydi ve ağzı fazla geniş bir yarık gibiydi. Ama Birgitte ona gülümsedi; adamın yanağına dokunuşunda hoşlanmadan fazlası vardı. Adamın daha kısa olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Sağlam yapılı, kaslı, güçlü hareketlere sahip biri olarak, olduğundan uzun biri izlenimi bırakıyordu.

“Hemen hemen her seferinde birbirimize bağlıydık,” dedi Birgitte Nynaeve’e, gözlerini Cain’den ayırmadan. “Normalde o benden epey önce doğar –böylece onu bulamadığım zaman zamanımın yaklaştığını anlarım– ve normalde bedeni içinde onu ilk gördüğümde ondan nefret ederim. Ama hemen hemen her seferinde, sonunda birbirimize âşık oluyoruz ve evleniyoruz. Basit bir hikâye, ama sanırım bin farklı çeşitlemesini yaşamışızdır.”

Cain Nynaeve’i, kadın hiç yokmuş gibi görmezden geldi. “Kuralların bir sebebi var, Birgitte. Onları ihlal etmek sorun ve çatışma dışında hiçbir şey getirmedi.” Nynaeve adamın sesinin gerçekten sert olduğunu fark etti. Hiç de hikâyelerdeki adam gibi değil.

“Belki şer savaşırken ben yerimde oturamıyorumdur,” dedi Birgitte sessizce. “Ya da belki bir daha bedene bürünmek için can atıyorumdur. Son doğuşumuzdan bu yana uzun zaman geçti. Gölge yine yükseliyor, Gaidal. Burada yükseliyor. Onunla savaşmalıyız. Çark’a bağlı olmamızın sebebi bu.”

“Boru çağırdığı zaman savaşacağız. Çark bizi dokuduğu zaman savaşacağız. Ama o zamana kadar değil!” Adam kadına dik dik baktı. “Biz Lews Therin’i takip ederken Moghedien’in sana ne vadettiğini unuttun mu? Onu gördüm, Birgitte. Seni burada tanır.”

Birgitte, Nynaeve’e döndü. “Elimden geldiğince yardım ederim sana, ama çok şey bekleme. Benim bütün dünyam *Tel’aran’rhiod* ve burada senden azını yapabilirim.”

Nynaeve gözlerini kırptı; görebildiği kadarıyla esmer, ağır adam hareket etmemişti, ama aniden iki adım uzaklaşmış, bir bileği taşı çıkarmış, yumuşak, ipeksi hışırtılarla kılıçlarından birini biliyordu. Adamı ilgilendirdiği kadarıyla, Birgitte havayla konuşuyor da olabilirdi.

“Moghedien hakkında ne anlatabilirsin, Birgitte? Onunla yüzleşeceksem olabildiğince çok şey bilmeliyim.”

Birgitte yayına yaslanarak düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. “Moghedien’le yüzleşmek güçtür. Yalnızca Terkedilmiş olduğu için değil. O saklanır ve risk almaz. Ancak zayıflık gördüğü yerde saldırır ve yalnızca

gölgelerde hareket eder. Yenilmekten korkuyorsa kaçar; sonuna kadar savaşacak biri değildir, bunu yapsa zafere ulaşacak olsa bile. Moghedien için bir şans yeterli değildir. Ama onu hafife alma. O yüksek otların içinde kıvrılmış, saldırmak için uygun anı bekleyen bir yılandır ve bir yılandan daha az merhamet sahibidir. Onu özellikle burada hafife alma. Lanfear hep *Tel'aran'rhiod*'un kendisine ait olduğunu iddia eder, ama bedenindeyken Lanfear kadar güçlü olmasa da, Moghedien burada Lanfear'dan çok daha fazlasını yapabilir. Sanırım Lanfear'la yüzleşme riskini göze alamazdı."

Nynaeve ürperdi. Güç çekmesini mümkün kılan öfke korkuyla savaştı. Moghedien. Lanfear. Bu kadın Terkedilmişlerden ne kadar kayıtsızca bahsediyordu. "Birgitte, Moghedien sana ne vadetti?"

"Ben bilmediğim halde o benim ne olduğumu biliyordu. Nasıl, bilmiyorum." Birgitte Cain'e baktı; adam kılıcına dalmış görünüyordu, ama o yine de sesini alçalttı. "Beni Çark döndüğü sürece yapayalnız ağlatacağını söyledi. Bunu, daha gerçekleşmemiş basit bir gerçek gibi söyledi."

"Sen yine de yardım etmeye gönüllüsün."

"Elimden geldiğince, Nynaeve. Sana çok şey beklememen gerektiğini söylediğimi unutma." Kılıcını bileyen adama bir daha baktı. "Yine karşılaşacağız, Nynaeve. Dikkatli olursan hayatta kalırsın." Gümüş yayını kaldırarak Cain'in omzuna kolunu doladı ve kulağına bir şeyler mırıldandı. Ne söylemişse, yok olurlarken Cain kahkaha atıyordu.

Nynaeve, başını iki yana salladı. Herkes ona dikkatli olmasını söylüyordu. Yardım edeceğini söyleyen, ama pek fazla şey yapamayacak olan efsanevi bir kahraman. Ve Tanchico'da bir Terkedilmiş.

Moghedien'i düşünmek, kadının ona ne yaptığını düşünmek öfkesini öyle kabarttı ki, Tek Güç, içinde güneş gibi zonklamaya başladı. Aniden daha önce bulunduğu büyük salona geldi, kadının geri döndüğünü görmeyi umuyordu neredeyse. Ama salonda kendisinden başka kimse yoktu. Öfke ve Güç öyle kükrüyordu ki, derisinin büzülüp kararacağını sandı. Moghedien ya da Kara Aes Sedailerden biri Güç'ü tutarken onu çok daha kolay sezerdi, ama yine de bırakmadı. Sanki onların kendisini bulmasını istiyordu, böylece onlara saldırabilecekti. Temaile büyük olasılıkla hâlâ *Tel'aran'rhiod*'daydı. O yatak odasına dönerse Temaile'in işini nihai olarak bitirebilirdi. Bitirebilirdi... ve böylece diğerlerini uyarmış olurdu. Nynaeve hırladı.

Moghedien neye gülümsüyordu öyle? Uzun adımlarla dolabın yanına gitti. Oymalı bir masanın üzerine yerleştirilmiş geniş, cam bir kutudan

oluşuyordu. Camın altında birbirine benzemeyen altı biblo duruyordu. Birbirlerine en çok uyanlar otuz santimlik, çıplak, dans edercesine bir ayağının ucunda yükselmiş, tamamen akıcı hatlardan oluşan bir kadınla onun yarısı büyüklüğünde, koltuk altına sıkıştırdığı gaydayı çalan, ayaklarının dibinde bir koyun bulunan çoban biblosuydu. Ama Terkedilmişin gülümsemesini hangisinin çektiğinden kuşkusu yoktu.

Ortada, kırmızı lakeli ahşaptan bir sehpanın üzerinde, bir adam eli kadar geniş bir disk duruyordu. Ortasından kıvrımlı bir çizgi ile bölünmüş, bir yanı kar beyazı, diğer yanı zifiri karanlık bir disk. *Cuendillar*'dan yapılmıştı, Nynaeve biliyordu; benzerini görmüştü. Yalnızca yedi tane yapılmıştı bunlardan. Karanlık Varlık'ın zindanının mühürlerinden biri; onu dünyadan uzakta, Shayol Ghul'de tutan kilitlerden birinin odağı. Bu Rand için tehdit oluşturan şey kadar önemliydi. Bunun Kara Ajah'tan alınması gerekliydi.

Aniden yansımasının farkına vardı. Dolabın tepesi en iyi, kabarcıksız camdan yapılmıştı ve bir ayna gibi berrak, ama biraz daha solgun bir yansımasını gösteriyordu. Bedeni koyu yeşil kumaş kıvrımları ile öyle sarılmıştı ki, göğüslerinin, kalçasının, belinin bütün hatları görünüyordu. Yeşim boncuklarla süslü, uzun, bal rengi örgüler iri kahverengi gözleri ve dolgun dudakları olan bir yüzü çerçeveliyordu. *Saidar*'ın parıltısı görünmüyordu elbette. Kendini tanımayacak kadar değişik bir kılığa bürünmüştü ve Aes Sedai diye haykıran bir tabela taşıyordu.

"Dikkatli *olabilirim,*" diye mırıldandı. Ama bir an daha tutundu. İçini dolduran Güç kollarında, bacaklarında kaynıyor, hayatı boyunca tanıdığı tüm zevkler etine sızıyordu. Sonunda, aptal gibi hissetmek öfkesini, Güç'ü salıvermesine yetecek kadar dindirdi. Ya da belki öfkesini, artık tutunamayacağı kadar donuklaştırmıştı.

Sebep ne olursa olsun, arayışına yardımı olmazdı. Peşinde olduğu şey bu dev salonda, bu dolaplarda olmalıydı. Bakışlarını on adım uzunluğunda, dişli bir kertenkelenin kemiklerine benzeyen şeyden kopardı ve kapattı. İhtiyaç. Yenidendoğan Ejder için, Rand için tehlike. İhtiyaç.

Kayma.

Duvarın önünde uzanan beyaz, ipek halatın arkasında duruyordu, beyaz taş sehpanın ucu elbisesine dokunuyordu. Sehpada duran şey ilk bakışta tehlikeli görünmüyordu –siyah metalde bir kolye ve iki bilezik–, ama bundan daha yakına gelemezdi. *Üzerine oturmadığım sürece*, diye düşündü.

Dokunmak için elini uzattı *–Acı. Üzüntü. İşkence–* ve inleyerek geri çekti. Ham duygular kafasında yankılanmaya devam ediyordu. En ufak kuşkuları bile yok oldu. Kara Ajah'ın peşinde olduğu şey buydu. Ve *Tel'aran'rhiod*'da hâlâ bu sehpanın üzerinde duruyorsa, uyanık dünyada da duruyor olmalıydı. Onları yenmişti. Bu beyaz taş sehpa.

Hızla döndü ve *cuendillar* mührün bulunduğu cam dolabı buldu. Moghedien'i ilk gördüğünde kadının durduğu yeri saptadı. Kadın bu sehpaya, bilezik ve tasmaya bakıyordu. Moghedien biliyor olmalıydı. Ama...

Her şey çevresinde döndü, bulandı, soldu.

"Uyan, Nynaeve," diye mırıldandı Elayne, uyuyan kadının omuzlarını sarsarken esnemesini bastırarak. "Bir saat geçmiş olmalı. Ben de biraz uyumak istiyorum. Uyan, yoksa kafanı bir kova suya batırmak nasıl oluyormuş görürsün."

Nynaeve'in gözleri iri iri açıldı, kıza baktı. "Onun ne olduğunu biliyorsa, neden onlara vermedi? Onlar *onun* kim olduğunu biliyorsa, neden ona *Tel'aran'rhiod*'da bakmak zorunda kalıyor? Onlardan da mı saklanıyor?"

"Sen neyden bahsediyorsun?"

Örgülerini savurarak kıvranarak doğrulup yatağın başlığına yaslanan Nynaeve, ipek iç etekliği aşağı çekti. "Sana neyden bahsettiğimi anlatayım."

Egwene ile buluşmasından sonra olanları anlatırken Elayne'in ağzı açık kaldı. İhtiyaçla aramak. Moghedien. Birgitte ve Gaidal Cain. Siyah metal kolye ve bilezikler. Kıraç'taki Asmodean. Panarch'ın Sarayı'nda Karanlık Varlık'ın zindanının mühürlerinden biri. Nynaeve daha, unutup sonradan anlattığı Temaile ve Panarch'a gelmeden Elayne zayıfça yatağın yanına çökmüştü. Ve görünüşünü değiştirmesi, Rendra'nın kılığına girmesi. Nynaeve'in yüzü sert ve ciddi olmasa, Elayne bunu Thom'un çılgın hikâyelerinden biri sanabilirdi.

Keten iç etekliği içinde bağdaş kurup oturmuş, ellerini dizlerine koymuş Egeanin inanmayı güç buluyor gibi bakıyordu. Elayne, kadının bileklerini çözdüğü için Nynaeve'in kavga başlatmamasını umdu.

Moghedien. En dehşet verici bölümü buydu. Terkedilmişlerden biri Tanchico'da. Terkedilmişlerden biri Güç'ü ikisinin çevresinde örüyor ve her şeyi anlatmalarını sağlıyor. Elayne hiçbir şey hatırlayamıyordu. Düşünce

öyle korkunçtu ki, midesindeki bulantıyı bastırmak için iki elini karnına bastırdı. “Moghedien’in” *–Işık, gerçekten mümkün mü, yürüyüp gelmiş ve bizi?..–* “Liandrin ve diğerlerinden saklanıp saklanmadığını bilemem, Nynaeve. Birgitte’in” *–Işık,* Birgitte *ona tavsiye veriyor!–* “anlattıklarına uyuyor.”

“Moghedien her neyin peşindeyse,” dedi Nynaeve gergin bir sesle, “onun kemiklerini sıyıracağım.” Çiçek oymalı yatak başlığına yaslandı. “Her durumda, hem mührü, hem de bu kolye ve bilezikleri onlardan almalıyız.”

Elayne başını iki yana salladı. “Mücevherler nasıl Rand için tehlikeli olabilir? Emin misin? Bir tür *ter’angreal* mi bunlar? Tam olarak neye benziyorlardı?”

“Kolye ve iki bileziğe benziyorlardı,” diye terslendi Nynaeve çileden çıkarak. “Bir tür siyah metalden yapılmış, eklemli iki bilezik ve siyah bir tasmaya benzeyen geniş bir kolye...” Gözleri Egeanin’e kaydı, ama Elayne’inkinden daha hızla değil.

Siyah saçlı kadın sakin sakin doğrulup dizlerinin üzerine oturdu. “Erkekler için yapılmış ya da tarif ettiğine benzer bir *a’dam* hiç duymadım. Kimse yönlendirebilen bir erkeği kontrol etmeye çalışmaz.”

“Tam olarak bunun için yapılmış,” dedi Elayne yavaşça. Ah, *Işık, sanırım var olmadığını umuyordum.* En azından onu ilk Nynaeve bulmuştu; en azından Rand’a karşı kullanılmasını önlemek için bir şansları vardı.

Egeanin’in serbest ellerini görünce Nynaeve’in gözleri kısıldı, ama onlardan bahsetmedi. “Bilen tek kişi Moghedien olmalı. Aksi halde mantıklı gelmiyor. Saraya girmenin bir yolunu bulabilirsek, mührü ve... her ne ise onu alabiliriz. Ve Amathera’yı da kurtarabilirsek, Liandrin ve ortakları karşılarında Panarch’ın Alayı’nı, Şehir Bekçileri’ni ve belki Beyazpelerinleri bulurlar. Bundan yönlendirerek kurtulamazlar! Sorun fark edilmeden içeri girmekte.”

“Bu konuda biraz düşündüm,” dedi Elayne, “ama korkarım erkekler bize güçlük çıkaracak.”

“Onları bana bırak,” diye hıhladı Nynaeve. “Ben...” Koridorda bir gümleme ve takırdama yükseldi, bir adam bağırdı; gürültü başladığı gibi hızlı sona erdi. Dışarıda Thom nöbet tutuyordu.

Elayne kapıyı açmak için koştu, koşarken *saidar*’a kucak açtı. Nynaeve de hemen peşinden, yataktan fırladı. Egeanin de.

Thom eli kafasında, yerden kalkıyordu. Değneği ile Juilin, sopası ile Bayle Domon baygın, yüzüstü yerde yatan açık sarı saçlı bir adamın tepesine dikilmişlerdi.

Elayne, Thom'un yanına seğirtti, nazikçe kalkmasına yardım etmeye çalıştı. Adam kıza minnetle gülümsedi, ama ellerini inatla itti. "Ben çok iyiyim, çocuğum." İyi mi? Alnında bir şişlik oluşuyordu! "Adam koridorda yürüyordu ve aniden kafama tekme attı. Cüzdanımın peşinde, sanırım." O kadar. Kafasından tekmelenmiş ve iyi olduğunu söylüyor.

"Thom'un nöbeti devretmeyi isteyip istemediğini sormak için gelmesem alırdı da," dedi Juilin.

"Karar veren *ben* değil miydim," diye mırıldandı Domon. Düşmanlıkları bu sefer o kadar da yoğun değildi.

Nedenini anlamak Elayne'in yalnızca bir anını aldı. Nynaeve ve Egeanin koridora iç eteklikleri içinde çıkmıştı. Juilin, Rendra görse sorun çıkaracak onaylar bir tavırla ikisini süzüyordu, ama en azından adam açık açık bakmamaya çalışıyordu. Domon Egeanin'i açık açık seyrettiğini saklamak için hiç çaba göstermiyordu. Kollarını kavuşturmuş, dudaklarını iğrenç bir şekilde büzmüş, kadını baştan aşağı süzüyordu.

Diğer kadınlar durumu hemen fark ettiler, ama tepkileri epey farklı oldu. Nynaeve ince, beyaz ipekler içinde, hırsız avcısına dümdüz bir bakış fırlattı ve katı katı odaya girerek birazcık kızarmış yüzünü kapının kenarından uzattı. Keten iç etekliği Nynaeve'inkinden çok daha uzun ve kalın olan Egeanin –tutsak alınırken sakin ve dingin olan, Muhafız gibi savaşan Egeanin– gözlerini iri iri açtı, kıpkırmızı kesildi ve dehşet içinde inledi. Seanchan kadın mahcup bir ciyaklama ile içeriye *atlarken* Elayne şaşkın şaşkın bakakaldı.

Koridor boyunca kapılar açıldı, kafalar çıktı; yere uzanmış adamı ve tepesine dikilenleri gördüklerinde hemen kayboldular ve kapılar çarpılarak kapandı. Ağır sürükleme sesleri insanların yataklar ve gardıroplar ile kendilerini korumaya aldıklarını gösterdi.

Uzun dakikalar sonra Egeanin sonunda Nynaeve'in karşısında, hâlâ saç diplerine kadar kıpkırmızı, kafasını uzattı. Elayne gerçekten anlamıyordu. Kadın iç etekliği içindeydi, doğru, ama giysi onu Elayne'in Tarabon elbisesi kadar iyi örtüyordu. Yine de, Juilin ve Domon'un onları süzmeye hakkı yoktu. Onlara haddini bildiren bakışlarını ikiliye dikti.

Ne yazık ki, Domon gülmeye ve üst dudağını ovalamaya öyle dalmıştı ki, fark etmedi. En azından Juilin gördü, ama kendilerine haksızlık

edildiğini düşünen erkeklerin yaptığı gibi derin derin iç çekmeyi ihmal etmedi. Kızın bakışlarından kaçınarak sarı saçlı adamı sırtüstü çevirmek için eğildi. İnce ve yakışıklıca bir adamdı.

“Bu adamı biliyorum,” diye bağırdı Juilin. “Beni soymaya çalışan adam buydu. Ya da ben öyle sanmıştım,” diye ekledi yavaşça. “Tesadüf olduğunu sanmıyorum. Yenidendoğan Ejder şehirde değilse.”

Elayne kaşlarını çatarak Nynaeve’le bakıştı. Kuşkusuz yabancı Liandrin için çalışıyor olamazdı; Kara Ajah’tan olanlar gizli gizli koridorlarda dolanmaları için erkekleri kullanmazdı... Tıpkı kabadayılar da kullanmayacakları gibi. Elayne bakışlarını sorgularcasına Egeanin’e kaydırdı. Nynaeve’in bakışları daha talepkârdı.

“O bir Seanchan,” dedi Egeanin bir an sonra.

“Bir kurtarma teşebbüsü mü?” diye mırıldandı Nynaeve kuru kuru, ama diğer kadın başını iki yana salladı.

“Beni aradığından kuşkum yok, ama kurtarmak için değil. Eğer Bethamin’i serbest bıraktığımı biliyorsa... hatta bundan şüpheleniyorsa, benimle... konuşmak... isteyecektir.” Elayne konuşmaktan daha fazlası olacağından kuşkulandı. Egeanin ekledi, “Gırtlağını kesmeniz en iyisi olabilir. Benim arkadaşlarım olduğunuzu düşünürse ve Aes Sedai olduğunuzu keşfederse sizin için de sorun yaratabilir.” İri Illianlı kaçakçı şok dolu bir bakış fırlattı ve Juilin’in çenesi göğsüne düştü. Diğer yandan Thom rahatsız edici ölçüde düşünceli bir tavırla başını salladı.

“Biz Seanchan gırtlakları kesmek için gelmedik buraya,” dedi Nynaeve, sanki bu daha sonra değişebilirmiş gibi. “Bayle, Juilin, onu hanın arkasındaki geçide bırakın. Uyandığında, üzerinde iç çamaşırları kalmışsa şanslı sayılır. Thom, Rendra’yı bul ve ona Çiçek Yağmuru Dairesi’ne demli çay istediğimizi söyle. Sor bakalım söğüt kabuğu ya da acem var mıymış; başın için bir şey yapacağım.” Üç adam ona bakakaldı. “Ee, yürüyün!” diye terslendi kadın. “Yapacak planlarımız var!” Elayne’e içeri girmek için ancak zaman tanıdı, sonra kapıyı çarparak kapattı ve elbisesini başının üzerinden geçirmeye başladı. Egeanin, adamlar hâlâ ona bakıyormuş gibi telaşla kendi elbisesini giydi.

“En iyisi onları görmezden gelmektir, Egeanin,” dedi Elayne. Nynaeve’den daha yaşlı birine tavsiye vermek tuhaf geliyordu, ama Seanchan kadın başka açılardan ne kadar yetenekliyse de, erkekler hakkında pek az bilgisi olduğu açıktı. “Yoksa cesaretlenirler. Neden,

bilmiyorum," diye itiraf etti, "ama öyle. Oldukça terbiyeli bir biçimde örtünmüştün. Gerçekten."

Egeanin'in başı elbisenin yakasından çıktı. "Terbiyeli mi? Ben bir hizmetkâr kız değilim. Ben bir shea dansçısı değilim!" Kaş çatışı şaşkın bir alın kırıştırmaya dönüştü. "Ama oldukça yakışıklı. Onu daha önce hiç böyle düşünmemiştim."

Elayne shea dansçısının ne olduğunu merak ederek kadının düğmelerini iliklemesine yardımcı oldu. "Juilin'in seninle flört etmesine izin verirsen Rendra sana iki çift laf eder."

Siyah saçlı kadın, omzunun üzerinden şaşkın şaşkın baktı. "Hırsız avcısı mı? Ben Bayle Domon'u kastetmiştim. Doğru düzgün bir bedeni olan bir erkek. Ama bir kaçakçı," diye içini çekti üzüntüyle. "Bir kanun bozucu."

Elayne zevkleri anlamanın yolu olmadığını düşündü... Nynaeve'in, taş suratlı ve ürkütücü bir adam olmasına rağmen Lan'i sevdiği açıktı... ama Bayle Domon? Adamın genişliği boyunun yarısı kadardı, bir Ogier kadar kalındı!

"Rendra gibi gevezelik ediyorsun, Elayne," diye terslendi Nynaeve. İki eli arkasında, elbisesinin düğmelerini iliklemeye çalışıyordu. "Erkekler hakkında dırdır etmeyi bitirdiysen, belki yeni bulduğun terzi kısmını atlarsın. Plan yapmalıyız. Erkeklerin yanına gidene kadar beklersen işi devralmaya çalışırlar ve onlara hadlerini bildirmekle zaman harcayacak havada değilim. Onun işini bitirdin mi? Biraz yardım benim de hoşuma giderdi."

Egeanin'in son minik düğmesini çabucak ilikleyen Elayne soğuk soğuk Nynaeve'in yanına gitti. O erkekler ve elbiselerden *bahsetmiyordu.* Hiç de Rendra kadar değil. Nynaeve engel olmasın diye örgülerini öne çekti ve Elayne düğmeleri iliklemek için elbiseyi hızla çekince dönüp kaşlarını çattı. Arkadaki birbirine yakın üç düğme sırası yalnızca süs değildi, gerekliydi de. Nynaeve Rendra'nın onu en yeni moda, daracık elbiseler diktirmeye ikna etmesine pekâlâ izin veriyordu. Ve sonra *başkalarının* elbiselerden başka bir şey düşünmediğini söylüyordu. Elayne pekâlâ başka şeyler de düşünüyordu. "Fark edilmeden saraya nasıl girebileceğimizi düşünüyordum, Nynaeve. Hepimiz görünmez gibi olabiliriz."

O konuşurken Nynaeve'in kaşları düzeldi. Nynaeve de saraya girmek için bir yol bulmuştu. Egeanin birkaç öneride bulunduğu zaman Nynaeve'in ağzı gerildi, ama fikirler mantıklıydı ve Nynaeve bile onları düşünmeden reddedemezdi. Çiçek Yağmuru Dairesi'ne gitmeye hazır olduklarında

üzerinde anlaştıkları bir planları vardı ve erkeklerin tek bir şeyi değiştirmesine izin vermeyeceklerdi. Moghedien, Kara Ajah ya da Panarch'ın Sarayı'nda işleri her kim yönetiyorsa, ne olduğunu anlamadan ganimetlerini kaybedeceklerdi.

53
Ayrılmanın Bedeli

Badeçay Hanı’nın salonu yalnızca üç mum ve iki lamba ile aydınlanıyordu, çünkü mumlar ve lamba yağı tükeniyordu. Duvarlardaki mızraklar ve diğer silahlar gitmişti; eski kılıçların doldurulduğu fıçı boştu. Lambalar yüksek, taş şöminenin önüne çekilmiş iki masanın üzerinde duruyordu. Marin al’Vere, Daise Congar ve Kadın Kurulu’ndan diğerleri o iki masanın başında Emond Meydanı’nda kalan kıt yiyecek listelerinin üzerinden geçiyordu. Perrin dinlememeye çalıştı.

Başka bir masada Faile’in bileği taşı, kız hançerlerden birini bilerken yumuşak hışırtılar çıkarıyordu. Kızın önünde bir yay yatıyordu, kemerinde dolu bir sadak asılıydı. Kız oldukça iyi bir okçu çıkmıştı, ama Perrin, kızın önündeki yayın oğlan çocuklarının kullandığı türden olduğunu hiç fark etmeyeceğini umdu; Faile, itiraf etmeyi reddetse de, erkeklerin kullandığı İki Nehir uzun yayını asla çekemezdi.

Yanına batmasın diye baltasını kaydırarak aklını masanın çevresindeki adamlarla tartıştığı konuya vermeye çalıştı. Hepsi dikkatini gereken yere vermiyordu.

“Onların lambaları var,” diye mırıldandı Cenn, “ve biz mumla idare ediyoruz.” Boğum boğum, yaşlı adam pirinç şamdanlar üzerinde yanan iki muma öfkeyle baktı.

“Boş ver, Cenn,” dedi Tam bıkkın bıkkın, kılıç kemerinin arkasından piposunu ve tütün kesesini çekerek. “Bir kerecik boş ver.”

“Okuyup yazmamız gerekseydi,” dedi Abell. Sesi, sözcüklerden daha sabırsız çıkıyordu. “Bizim de lambalarımız olurdu.” Alnında bir sargı vardı.

Çatı ustasına Belediye Başkanı olduğunu hatırlatmak ister gibi, Bran geniş göğsünde asılı duran, iki kefeli bir terazi gösteren gümüş madalyonu

düzeltti. “Aklını eldeki işe ver, Cenn. Perrin’in zamanını harcamana izin veremem.”

“Yalnızca lambalarımız olması gerektiğini düşündüm,” diye şikâyet etti Cenn. “Zamanını harcıyor olsam Perrin söylerdi.”

Perrin içini çekti; gece göz kapaklarını aşağı çekmeye çalışıyordu. Köy Kurulu’nu temsil etme sırasının başka birinde olmasını diliyordu, Haral Luhhan ya da Jon Thane, Samel Crawe; aksi Cenn değil. Ama bazen bu adamlardan birinin ona dönüp, *“Bu Belediye Başkanı ve Kurul’u ilgilendiren bir iş, delikanlı. Sen demirhaneye dön. Sana ne yapman gerektiğini söyleriz,”* demesini de diliyordu. Ama bunun yerine ona boyun eğiyorlar, zamanını harcadıkları için endişeleniyorlardı. Zaman. İlkinden sonraki yedi gün içinde kaç saldırı daha olmuştu? Artık emin değildi.

Abell’ın kafasındaki sargılar, Perrin’in sinirini bozuyordu. Aes Sedailer artık yalnızca çok ciddi yaralara Şifa veriyordu; bir adam Şifasız yapabiliyorsa, bırakıyorlardı. Kötü yaralanmış çok kişi yoktu daha, ama Verin’in ekşi ekşi işaret ettiği gibi, bir Aes Sedai’nin gücü bile sınırlıydı; anlaşılan mancınık taşları ile yaptıkları numara Şifa kadar çok güç istiyordu. Bu sefer Aes Sedai gücünün sınırlarını hatırlamak istemiyordu Perrin. Kötü yaralanmış çok kişi yok. Henüz.

“Oklar ne durumda?” diye sordu. Düşünmesi gereken buydu işte.

“Fena değil,” dedi Tam, piposunu mumların birinden yakarak. “Hâlâ attıklarımızı geri alıyoruz, en azından gündüz. Gece ölülerinin çoğunu götürüyorlar –sanırım tencereleri için– ve o okları kaybediyoruz.” Diğer adamlar da keselerden ve ceplerinden pipolarını çıkarıyorlardı. Cenn kesesini unuttuğu hakkında bir şeyler mırıldandı. Bran homurdanarak, kel kafası mum ışığı altında parlayarak kendi kesesini uzattı.

Perrin alnını ovaladı. Şimdi ne sormayı düşünmüştü? Kazıklar. Artık çoğu saldırıda, özellikle de geceleyin kazıklarda çatışmalar oluyordu. Trolloclar onları aşmaya kaç sefer yaklaşmıştı? Üç kere mi? Dört? “Artık herkesin mızrağı ya da kargıya benzer bir şeyi var mı? Daha fazlasını yapmak için neler kaldı?” Ona sessizlik yanıt verdi ve Perrin elini indirdi. Diğer adamlar ona bakıyordu.

“Bunu dün sordun,” dedi Abell nazikçe. “Ve Haral sana köyde silaha dönüştürülmemiş tek tırpan, tek yaba kalmadığını söyledi. Aslında, kendi sayımızdan çok silahımız var.”

“Evet. Elbette. Aklımdan çıkmış.” Kadın Kurulu’nun konuşmalarından bir parça geldi kulağına.

“...erkeklerin bilmemesi gerek,” diyordu Marin yumuşak sesle, daha önce yapılmış bir uyarıyı tekrarlar gibi.

“Elbette hayır,” diye hıhladı Daise, aynı ölçüde alçak bir sesle. “Aptallar kadınların yarım tayınla idare ettiğini anlarsa, aynı miktarda yemek için ısrar eder ve buna...”

Perrin gözlerini kapattı, kulaklarını kapatmaya çalıştı. Elbette. Savaşan erkeklerdi. Erkeklerin güçlerini korumaları gerekiyordu. Basit. En azından henüz kadınların savaşmasına gerek kalmıyordu. İki Aiel kadın ve Faile dışında, ama kız kazıkların arasında mızrakla savunma yapmaya gelince geride kalacak kadar akıllıydı. Onun için yay bulmasının sebebi buydu. Faile’de leopar yüreği vardı, herhangi iki erkekten daha cesurdu.

“Bence artık yatma zamanı geldi, Perrin,” dedi Bran. “Orada bir saat, burada bir saat uyuyarak yapamazsın.”

Perrin sakalını şiddetle ovarak tetikte görünmeye çalıştı. “Daha sonra uyurum.” Bittiği zaman. “Adamlar yeterince uyuyor mu? Uyumaları gereken zamanlarda oturanlar gördüm...”

Ön kapı çarpılarak açıldı ve sıska Dannil Lewin, yayı elinde ve heyecan içinde içeri daldı. Kalçasında o fıçıdaki kılıçlardan biri vardı; Tam zaman bulduğunda ders veriyordu, bazen Muhafızlar da yapıyordu bunu.

Dannil ağzını açamadan Daise terslendi: “Seni ahırda mı yetiştirdiler, Dannil Lewin?”

“Kapıma daha nazik davranabilirsin herhalde.” Marin anlamlı bakışlarını sıska adamla Daise arasında paylaştırdı. Ne de olsa *kendi* kapısıydı.

Dannil başını eğdi, boğazını temizledi. “Affedersin, al’Vere Hanım,” dedi telaşla. “Affedersin, Hikmet. İçeri böyle daldığım için özür dilerim, ama Perrin için bir mesajım var.” Kadınların onu yeniden durdurmasından korkar gibi erkeklerin masasına seğirtti. “Beyazpelerinler seninle konuşmak isteyen bir adam getirdiler, Perrin. Başka kimseyle konuşmuyor. Kötü yaralanmış, Perrin. Ancak köyün kenarına kadar getirebildiler. Hana kadar yaşayacağını sanmıyorum.”

Perrin ayağa kalktı. “Geliyorum.” Hiç olmazsa yeni bir saldırı değildi. En kötüsü gece saldırıları oluyordu.

Faile yayını kaptı ve Perrin kapıya varmadan peşine takıldı. Ve Aram merdivenin dibindeki gölgelerin içinde tereddüt ederek durdu. Bazen Perrin adamın orada olduğunu unutuyordu, o kadar sessiz duruyordu. Pis, sarı çizgili Tenekeci ceketinin üzerine taktığı kılıçla tuhaf görünüyordu, gözleri

çok parlaktı, hiç kırpılmıyor gibiydi ve yüzü ifadesizdi. Eline kılıç aldığı günden bu yana ne Raen, ne de Ila torunlarıyla konuşmamıştı. Perrin'le de.

"Geliyorsan gel," dedi Perrin kabaca ve Aram peşine takıldı. Kılıç kullanmayı öğretmeleri için Tam, Ihvon ya da Tomas'ın başına musallat olmadığı zamanlar köpek gibi Perrin'i izliyordu. Sanki ailesinin ve halkının yerine Perrin'i koymuştu. Elinden başka türlüsü gelse, Perrin bu sorumluluk olmadan da yaşayabilirdi, ama gelmiyordu işte.

Ay ışığı saz damlara düşüyordu. Birden fazla penceresinde ışık olan pek az ev vardı. Köy kıpırtısızdı. Otuz kadar Yoldaş yaylarıyla hanın dışında nöbet bekliyordu, kılıç bulabilenler onları da kuşanmıştı; herkes bu ismi benimsemişti ve Perrin de, içten içe tiksinerek bu ismi kullanırken buluyordu kendini. Muhafızların handa ya da Perrin her neredeyse orada bulunmalarının sebebi, artık koyunları ve sığırları barındırmayan Çayır'da bulunanlardı. Badeçay'ın üzerinde, şimdi gevşek gevşek sarkan o aptal kurt başı sancağın ötesinde, gecenin içindeki aydınlık havuzlar ay ışığı altında parlayan beyaz pelerinlerle çevriliydi.

Kimse zaten kalabalık olan evlerinde Beyazpelerin istememişti ve Bornhald zaten askerlerinin bölünmesini istemiyordu. Adam köy halkının her an o ve askerlerine saldırabileceğini düşünür gibiydi; Perrin'i takip ediyorlarsa Karanlıkdostu olmalıydılar. Perrin'in gözleri bile ateşlerin çevresindeki yüzleri çıkaramıyordu, ama Bornhald'ın bekleyen, nefret dolu bakışlarını hissediyordu.

Dannil, Perrin'e eşlik etmek üzere on Yoldaş hazırladı, hepsi onunla gülüşerek eğleniyor olması gereken genç adamlardı. Dannil karanlık, toprak yolda başı çekerken Aram onlara katılmadı; o Perrin'le birlikteydi, başkalarıyla değil. Faile, kara gözleri ay ışığı altında parlayarak, delikanlının tek koruması kendisiymiş gibi çevreyi tarayarak Perrin'in yanında yürüyordu.

Eski Yol'un Emond Meydanı'na girdiği yerde yolu tıkayan arabalar Beyazpelerin devriyesinin geçebilmesi için kenara çekilmişti. Yirmi beyaz pelerinli adam parlak zırhları içinde, yeri döven atları kadar sabırsız, kargıları hazır, bekliyorlardı. Gecenin içinde beyazlıklarıyla göze çarpıyorlardı ve çoğu Trolloc karanlıkta Perrin kadar iyi görürdü, ama Beyazpelerinler devriyeleri sürdürmek konusunda ısrar etmişti. Bazen izcileri uyarılar getiriyordu ve onların varlıkları Trollocların dengesini biraz bozuyor olabilirdi. Ama Perrin ne yaptıklarını yapmadan önce bilse daha iyi olacaktı.

Zırh parçaları, birkaç paslı miğfer giymiş köylüler ve çiftçiler, yolda yatan çiftçi ceketli adamın çevresine toplanmışlardı. Faile ve Perrin'in geçmesi için açıldılar; Perrin adamın yanında tek dizi üzerine çöktü.

Kan kokusu güçlüydü; adamın ayın düşürdüğü gölgelerle kaplı yüzünde ter parlıyordu. Göğsüne küçük bir mızrak gibi, başparmağı kalınlığında bir Trolloc oku saplanmıştı. "Perrin... Altıngöz," diye mırıldandı boğuk bir sesle, nefes almaya çabalayarak. "Perrin... Altıngöz'e... mesaj... iletmeliyim."

"Aes Sedailerden birini getirmek için biri gitti mi?" diye sordu Perrin, adamı elinden geldiğince nazikçe kaldırıp başını koluna yaslayarak. Yanıtı beklemedi; bu adamın bir Aes Sedai gelene kadar dayanabileceğini sanmıyordu. "Perrin benim."

"Altıngöz mü? Ben... pek iyi... göremiyorum." Adamın iri, vahşi bakışlarla açılmış gözleri Perrin'in yüzüne dikilmişti; görebiliyor olsa, karanlıkta altın rengi parlayan gözleri fark ederdi.

"Perrin Altıngöz benim," dedi delikanlı gönülsüzce.

Adam onun yakasını kavradı, şaşırtıcı bir güçle yüzünü yakına çekti. "Biz... geliyoruz. Sana... haber vermek... için gönderildim. Biz ge..." Başı arkaya düştü, gözler hiçliğe dikildi.

"Işık ruhuyla olsun," diye mırıldandı Faile, yayını sırtına asarak.

Perrin bir an sonra adamın parmaklarını açtı. "Onu tanıyan var mı?" İki Nehirliler bakıştılar, başlarını iki yana salladılar. Perrin atlı Beyazpelerinlere baktı. "Siz onu buraya getirirken bir şey söyledi mi? Onu nerede buldunuz?"

Jaret Byar, sıska suratı ve boş gözleriyle, bir ölüm imgesi gibi tepeden baktı ona. Diğer Beyazpelerinler bakışlarını kaçırıyorlardı, ama Byar hep Perrin'in sarı gözlerine doğrudan bakıyordu, özellikle de geceleyin, parlarlarken. Byar alçak sesle hırladı –Perrin "Gölgedölü" sözcüğünü işitti– ve atının kaburgalarını dürtükledi. Devriye kolu, Trolloc kadar Perrin'den de uzaklaşmak için hevesle köye girdi. Aram ifadesiz bir yüzle arkalarından baktı, bir eli omzunun arkasında, kılıcının kabzasındaydı.

"Onu buranın beş altı kilometre güneyinde bulduklarını söylediler." Dannil duraksadı, sonra ekledi: "Trollocların küçük gruplar halinde yayıldığını söylediler, Perrin. Belki sonunda vazgeçiyorlardı."

Perrin yabancıyı yere bıraktı. *Geliyoruz.* "İyi gözleyin. Belki çiftliğini bırakmak istemeyen bir aile sonunda gelmeye karar vermiştir." Buraya gelene kadar hayatta kalan olacağına inanmıyordu, ama olabilirdi de.

“Yanlışlıkla kimseyi vurmayın.” Sallanarak ayağa kalktı ve Faile elini koluna koydu.

“Artık yatman gerek, Perrin. Biraz uyumalısın.”

Perrin ona bakmakla yetindi. Onun Tear’da kalmasını sağlamalıydı. Bir şekilde başarmalıydı bunu. Yeterince düşünmüş olsa yapabilirdi.

Habercilerden biri, boyu ancak göğsüne kadar gelen, kıvırcık saçlı bir oğlan İki Nehirlilerin arasından sıyrılıp Perrin’in kolunu çekiştirdi. Perrin onu tanımıyordu; kırsal alanda çok aile vardı. “Batıormanı’nda hareket eden bir şey var, Lord Perrin. Size söylemem için gönderdiler beni.”

“Bana öyle deme,” dedi Perrin çocuğa keskin bir sesle. Çocukları durdurmazsa Yoldaşlar da bu unvanı kullanmaya başlardı. “Onlara geleceğimi söyle.” Oğlan fırlayıp gitti.

“Senin yatağa gitmen gerek,” dedi Faile kararlılıkla. “Tomas saldırıyı pekâlâ idare edebilir.”

“Bu bir saldırı değil, yoksa çocuk öyle söylerdi ve biri Cenn’in borusunu öttürürdü.”

Kız koluna asılmaya, onu hana doğru çekmeye çalıştı ve bu yüzden aksi yöne doğru Perrin’le beraber sürüklendi. Birkaç dakika boşuna çabaladıktan sonra pes etti ve baştan beri kolunu yalnızca tutuyormuş gibi yaptı. Ama kendi kendine mırıldanıyordu. Perrin’in işitmeyeceği kadar alçak sesle konuştuğunu düşünüyor gibiydi. “Aptal”, “katır kafalı” ve “kas beyinli” diye başladı; bundan sonra daha da şiddetlendi. Homurdanan Faile, peşinden gelen Aram, onu şeref kıtası gibi çevrelemiş Dannil ve on Yoldaş ile, geçit alayı gibiydiler. Bu kadar yorgun olmasa, Perrin kendini tam bir aptal gibi hissedecekti.

Keskin kazık çitin kenarı boyunca nöbetçiler aralıklarla dizilmişti ve her birinin yanında haberci olarak birer oğlan çocuğu bulunuyordu. Köyün batı ucunda nöbet tutan adamların hepsi geniş engelin iç tarafında toplanmış, Batıormanı’na bakarak mızraklarını ve yaylarını elliyorlardı. Ay ışığı altında bile, ağaçlık onların gözleri için karanlık olmalıydı.

Tomas’ın pelerini onu gecenin içinde yok ediyor gibiydi. Bain ve Chiad yanındaydı; bir sebepten, Loial ve Gaul gittiğinden beri iki Mızrağın Kızı gecelerini Emond Meydanı’nın bu tarafında geçiriyorlardı. “Seni rahatsız etmek istemezdim,” dedi Muhafız Perrin’e, “ama orada yalnızca bir kişi var gibi ve düşündüm ki sen...”

Perrin başını salladı. Özellikle karanlıkta, gözlerinin keskinliğini herkes biliyordu. İki Nehirliler bunu özel bir şey sayıyordu. Onun salak bir

kahraman olduğunu kanıtlayan bir şey. Muhafızların ya da Aes Sedailerin ne düşündüğü hakkında en ufak fikri yoktu. Bu gece aldıramayacak kadar yorgundu. Yedi gün ve kaç saldırı gelmişti?

Batıormanı'nın kıyısı beş yüz adım uzaktaydı. Ağaçlıklar onun gözleri için bile gölgelikti. Bir şey hareket etti. Trolloc olabilecek kadar iri bir şey. Bir şey taşıyan... Yük bir kolunu kaldırdı. Bir insan. Bir insan taşıyan uzun bir gölge.

"Ok atmayacağız!" diye bağırdı. Kahkaha atmak istiyordu; aslında, kahkaha atmakta olduğunu fark etti. "Gel! Gel, Loial!"

Loş şekil bir insanın koşabileceğinden daha hızlı yaklaştı ve Gaul'u taşıyarak köye koşan Ogier olduğu görüldü.

İki Nehirliler, bu bir yarışmış gibi cesaret sözleri bağırmaya başladılar. "Koş, Ogier! Koş! Koş!" Belki de bir yarıştı; bu ormandan birden fazla saldırı gelmişti.

Loial kazıkların önünde sarsılarak yavaşladı; kazıkların arasında, bacaklarının yan yan geçebileceği kadar aralık ancak vardı. Köye girince Aiel'i yere indirdi, yere çöktü, tüylü kulakları bitkinlik içinde sarkarak sırtını çite verdi ve oturdu. Gaul da tek bacağı üzerinde zıplayarak oturdu. Bain ve Chiad, pantolonunun yırtılmış, kuru kanla kararmış olduğu sol kalçasıyla uğraşmaya başladı. Adamın yalnızca iki mızrağı kalmıştı ve sadağı boştu. Loial'in baltası da gitmişti.

"Seni aptal Ogier," diye sevgiyle güldü Perrin. "Öyle çekip gitmek. Kaçtığın için Daise Congar'a seni sopalamasını söylemeliyim. En azından hayattasın. En azından döndün." Sustu. Hayatta. Ve Emond Meydanı'nda.

"Başardık, Perrin," dedi Loial nefes nefese, yorgun bir davul gibi gürleyerek. "Dört gün önce. Yolkapısı'nı kapattık. Bir daha açmak için İhtiyarlar ya da bir Aes Sedai gerekecek."

"Dağlardan buraya, yolun çoğunda beni taşıdı," dedi Gaul. "Bir Gecekoşucusu ve belki elli Trolloc ilk üç gün peşimizdeydi, ama Loial hepsinden hızlı koştu." Kızları ittirmeye çalışıyordu, ama pek başarılı olamıyordu.

"Kıpırdama, Shaarad," diye terslendi Chiad. "Yoksa sana silahlıyken dokunduğumu söylerim. Görürüz bakalım o zaman şerefini nasıl kurtarırsın." Faile zevkle kahkaha attı. Perrin anlamamıştı, ama yorum soğukkanlı Aiel'i kekeletmeye yetti. Kızların bacağıyla ilgilenmesine izin verdi.

"Sen iyi misin, Loial?" diye sordu Perrin. "Yaralandın mı?"

Ogier görülür bir çabayla ayağa kalktı, bir an devrilmek üzere bir ağaç gibi sallandı. “Hayır, ben yaralanmadım, Perrin. Yalnızca yoruldum. Sen benim için endişelenme. *Yurttan* ayrılalı uzun zaman oldu. Ziyaretler yeterli değil.” Düşünceleri dağılmış gibi başını salladı. Geniş eli Perrin’in omzunu kapladı. “Biraz uyuduktan sonra kendime gelirim.” Sesini alçalttı. Bir Ogier için alçaktı; yine de dev bir yabanarısının vızıltısı gibiydi. “Orada, dışarıda durum çok kötü, Perrin. Genellikle son çeteler inerken takip ettik. Kapıyı kilitledik, ama şimdiden İki Nehir’de binlerce Trolloc biriktiğini düşünüyorum ve belki elli kadar Myrddraal var.”

“O kadar değil,” diye bildirdi Luc yüksek sesle. Kuzey Yolu yönünden, evler boyunca dörtnala yaklaşmıştı. Siyah aygırını şahlandırarak şık bir duruş yaptı. “Kuşkusuz ağaçlara şarkı söylemek konusunda iyisin, Ogier, ama Trolloclarla savaşmak bambaşka bir meseledir. Ben bin kadar kaldığını tahmin ediyorum. Zorlu bir güç kuşkusuz, ama bu sağlam savunmaların ve cesur adamların uzak tutamayacağı kadar değil. Senin için bir ganimet daha, Lord Perrin Altıngöz.” Kahkaha atarak içi dolu bir torbayı Perrin’e fırlattı. Torbanın dibi ay ışığı altında karanlık bir ıslaklıkla parlıyordu.

Perrin torbayı havada yakaladı ve ağırlığına rağmen kazıkların ötesine fırlattı. Dört beş Trolloc kafası kuşkusuz ve belki bir de Myrddraal. Adam her gece ganimetlerini getiriyor, hâlâ herkesin hayran hayran seyretmesi için kazıklara dikilmesini bekliyordu. İki Soluk kafası ile geldiği gece bir avuç Coplin ve Congar onun şerefine bir ziyafet vermişti.

“Ben de savaşmaktan anlamaz mıyım?” diye sordu Gaul, ayağa kalkmaya çabalayarak. “Binlerce olduklarını *ben* söylüyorum.”

Luc’un dişleri bir gülümsemeyle beyaz beyaz parladı. “Afet’te kaç gün geçirdin, Aiel? Ben çok geçirdim.” Belki gülümsemeden çok bir hırlamaydı. “Pek çok. Neye istiyorsan ona inan, Altıngöz. Sonsuz günler ne getirecekse getirecek, hep olduğu gibi.” Aygırını arka bacaklarının üzerine çekerek döndürdü ve evlerle bir zamanlar Batıormanı’nın kıyısı olan ağaçların arasından koşturdu. İki Nehirliler huzursuzca kıpırdanarak adamın arkasından gecenin içine baktılar.

“Yanılıyor,” dedi Loial. “Gaul ve ben ne gördüğümüzü biliyoruz.” Yüzü bitkinlik içinde sarktı, geniş ağzının uçları aşağı kıvrıldı ve uzun kaşları yanaklarına sarktı. Gaul’u üç dört gün boyunca taşıdıysa buna şaşmamak gerekirdi.

“Çok iş başardınız,” dedi Perrin, “sen ve Gaul. Büyük bir şey. Korkarım yatak odanda şimdi yarım düzine Tenekeci var, ama al’Vere Hanım senin

için bir şilte hazırlar. Artık istediğin gibi uyuyabilirsin."

"Sen de, Perrin Aybara." Kayıp geçen bulutlar ay ışığının Faile'in cesur burnunda ve çıkık elmacık kemiklerinde oynaşmasına sebep oldu. Kız çok güzeldi. Ama sesi son derece sertti. "Hemen gitmezsen seni Loial'e taşıtırım. Ayakta zor duruyorsun."

Gaul yaralı bacağıyla yürümekte güçlük çekiyordu. Bain bir yandan destek oluyordu. Adam Chiad'ın diğer yana geçmesini engellemeye çalıştı, ama kız tehditkâr bir biçimde *"gai'shain"* gibi bir şeyler mırıldandı ve Bain kahkaha attı. Bunun üzerine Aiel kendi kendine öfkeyle homurdanarak ikisinin de yardım etmesine izin verdi. Kızlar her neyden bahsediyorsa, Gaul'u epey kızdırıyor gibiydi.

Tomas Perrin'in omzuna bir şaplak attı. "Git, adam. Herkesin uyumaya ihtiyacı var." Kendisi daha uyumadan üç gün idare edebilirmiş gibi konuşuyordu.

Perrin başını salladı.

Faile'in onu Badeçay Hanı'na götürmesine izin verdi. Loial ve Aieller peşinden geliyordu. Aram, Dannil ve on Yoldaş çevresini almıştı. Perrin diğerlerinin neden geride kaldığını bilmiyordu, ama bir şekilde o ve Faile hanın ikinci katındaki odasında yalnız kaldı.

"Bundan daha büyük olmayan odalarda aileler kalıyor," diye mırıldandı. Küçük şöminenin üzerindeki taş rafta bir mum yanıyordu. Diğerleri mumsuz idare ediyordu, ama hava kararır kararmaz, Perrin rahatsız olmasın diye Marin burada bir mum yakıyordu. "Dannil, Ban ve diğerleriyle birlikte dışarıda uyuyabilirim."

"Salaklaşma," dedi Faile, sevgi dolu olmayı başaran bir sesle. "Alanna ve Verin birer oda alıyorsa, sen de almalısın."

Perrin kızın ceketini çıkarmış, gömleğinin bağcıklarını çözmekte olduğunu fark etti. "Kendim soyunamayacak kadar yorulmadım." Kızı nazikçe dışarı ittirdi.

"Her şeyi çıkar," diye emretti kız. "Her şeyi, duydun mu? Sen ne düşünürsen düşün giyinikken doğru düzgün uyuyamazsın."

"Tamam," dedi Perrin. Kapı kapandığı zaman çizmelerini çıkardı, mumu söndürdü ve uzandı. Marin örtülerin üzerinde kirli çizmeler istemezdi.

Binlerce, demişti Gaul ve Loial. Ama dağlarda saklanırken, köye doğru kaçarken o ikisi ne kadarını görmüş olabilirdi ki? Belki en fazla bin, diye iddia etmişti Luc, ama getirdiği onca ganimete rağmen Perrin kendini

adama güvenmeye ikna edemiyordu. Beyazpelerinlere göre güçleri dağınıktı. Zırh ve pelerinleri karanlıkta lamba gibi parlarken onlar ne kadar yaklaşabilirdi?

Belki de kendisinin görmesi için bir yol vardı. Son ziyaretinden beri kurt düşünden kaçınmıştı; ne zaman geri dönmeyi düşünse bu Katil'i avlama arzusu doğuyordu, ama Emond Meydanı'nda sorumlulukları vardı. Belki şimdi... Daha düşünürken uykuya daldı.

Gökyüzünde alçalan güneşin aydınlattığı Çayır'da duruyordu. Birkaç beyaz bulut sürükleniyordu. Bir esintinin kırmızı kurt kafası sancağını dalgalandırdığı yüksek direğin çevresinde koyun ya da sığır yoktu, ama bir mavisinek yüzünün önünde uçtu. Saz damlı evlerin arasında insan da yoktu. Küllerin üzerine dizilmiş küçük kuru odun yığınları, Beyazpelerin ateşlerinin yerini gösteriyordu; Perrin, kurt düşünde nadiren yanan bir şey görmüştü, yalnızca yanmaya hazır olanlar ve kömürleşmiş olanlar vardı. Gökyüzünde kuzgun yoktu.

O kuş bulmak için tararken gökyüzünün bir kısmı karardı, başka bir yere açılan bir pencere oldu. Egwene gözlerinde korkuyla, bir kadın grubunun arasında duruyordu; kadınlar yavaş yavaş çevresinde diz çöktüler. Nynaeve de aralarındaydı ve Perrin Elayne'in kızıl altın saçlarını da gördüğünü düşündü. O pencere hemen soldu ve başkası geldi. Mat çıplak, bağlanmış, hırlayarak duruyordu; sırtına, dirseklerinin arkasında tuhaf, siyah saplı bir mızrak geçirilmişti ve göğsünde tilki kafası resimli gümüş bir madalyon asılıydı. Mat kayboldu, Rand belirdi. Perrin onun Rand olduğunu düşünüyordu. Paçavralar ve kaba bir pelerin içindeydi ve gözleri bir sargıyla kapanmıştı. Üçüncü pencere de kayboldu; gökyüzü gökyüzü olarak kaldı, bulutlar dışında boş.

Perrin ürperdi. Bu kurt düşleri asla bildiği şeylerle bağlantılı görünmüyordu. Belki burada, her şeyin kolayca değişebildiği bir yerde, arkadaşları için duyduğu endişe görebileceği bir şeye dönüşüyordu. Her neyseler, onlar için endişelenerek zaman harcıyordu.

Üzerinde deri bir demirci yeleği olduğunu, gömleği bulunmadığını görünce şaşırmadı, ama elini kemerine götürdüğünde baltasını değil çekicini buldu. Kaşlarını çatarak uzun, yarım ay şeklinde baltaya ve kalın kazığa yoğunlaştı. Şimdi ihtiyaç duyduğu buydu. Şimdi o kişiydi. Çekiç yavaşça, direnir gibi değişti, ama sonunda balta kemerindeki halkaya asıldığında tehlikeli tehlikeli parlıyordu. Neden böyle mücadele ediyordu?

Perrin ne istediğini biliyordu. Diğer tarafta dolu bir sadak, elinde bir uzun yay, sol önkolunda deri bir koruyucu belirdi.

Görüntü bulandıran üç adımda, köyün dört buçuk kilometre uzağında, en yakındaki Trolloc kampının bulunduğunu tahmin ettiği yere gitti. Son adım onu ezilmiş arpaların ortasında, eski küllerin üzerine yerleştirilmiş bir düzine yüksek odun yığınının arasına getirdi. Kütüklerin arasında kırık sandalyeler, masa ayakları, hatta bir kapı vardı. Hazırlanmış odunların üzerine, büyük, siyah kazanlar asılmıştı. Boş kazanlar, elbette, ama Perrin onların neyle doldurulacağını, bazı ateşlerin üzerine yerleştirilmiş şişlere neyin geçirileceğini biliyordu. Bu ateşler kaç Trolloc'a hizmet edecekti? Çadır yoktu ve ortalığa saçılmış pis, eski ekşi Trolloc teri kokan battaniyeler fikir veremezdi; pek çok Trolloc hayvan gibi yerde, üstünü örtmeden, hatta yatmak için bir oyuk kazarak uyurdu.

Yüz adımdan daha geniş olmayan, görüntüyü yalnızca puslandıran, daha küçük adımlarla Emond Meydanı'nın çevresini dolandı, çiftlikten çiftliğe, otlaklardan arpa tarlalarına, tütün sıralarına gitti. Dağınık ağaçlıkları, araba yollarını, patikaları dolandı. Yavaş yavaş, sarmal çizerek dışa açılırken gittikçe daha fazla Trolloc ateşi kümeleri buldu. Çok fazla. Yüzlerce ateş. Bu binlerce Trolloc anlamına geliyor olmalıydı. Beş bin, on bin, iki katı... hepsi birden gelecek olursa Emond Meydanı için hiç fark etmezdi.

Daha güneyde Trolloc izleri kayboldu. En azından o anda var olduklarına dair izler. Yanmamış pek az çiftlik evi ya da ahır kalmıştı. Tarlalarda, arpaların ya da tütünlerin yakıldığı yerde yalnızca yanık saplar kalmıştı; diğerlerinde ekinler ezilmişti. Bir sebepten değil, yalnızca yok etme zevki için; çoğunun yapıldığı zaman, insanlar uzun süre önce gitmiş oluyordu. Bir kez kül dolu geniş alanların arasına indi, orada burada parlak renk parçaları gösteren kömürleşmiş araba tekerleri hâlâ görülebiliyordu. Tuatha'an kervanının yok edildiği yerleri görmek, çiftlik evlerini görmekten daha fazla acı veriyordu ona. Yaprağın Yolu'nun bir şansı olmalıydı. Bir yerlerde. Burada değil. Kendine bakma izni vermeden güneye doğru bir buçuk kilometre kadar sıçradı.

Sonunda Deven Yolu'na geldi, bir çayırlık ile taş duvarlarla çevrili bir kaynağın beslediği bir gölet sıra sıra saz damlı evle sarılmıştı. Kaynak, yapıldığı zamandan bu yana daha da aşınmış gediklerden fışkırıyordu. Çayırın başındaki han. Kaz ve Pipo da saz damlıydı, ama Deven Yolu'nun Emond Meydanı'ndan daha az ziyaretçisi olmasına rağmen Badeçay

Hanı'ndan biraz daha büyüktü. Köy Emond Meydanı'ndan daha büyük değildi. Evlerin yakınına çekilmiş arabalar aileleriyle buraya kaçmış çiftçiler olduğunu anlatıyordu. Başka arabalar, köyü çepeçevre saracak şekilde sokakları ve evlerin arasını doldurmuştu. Önlemler son yedi günde Emond Meydanı'na yapılan saldırılardan tekini bile durdurmaya yetmezdi.

Köyün çevresinde üç kez dolanan Perrin, yalnızca yarım düzine Trolloc kampı buldu. İnsanları köyde tutmaya yetecek kadar. Emond Meydanı'nın işi görülene kadar onları içeride tutacak kadar. Sonra Trolloclar rahat rahat Deven Yolu'na üşüşebilirdi. Belki Perrin bu köylülere haber iletmenin bir yolunu bulurdu. Güneye kaçarlarsa Beyaz Nehir'i geçmenin bir yolunu bulabilirlerdi. Nehrin güneyindeki patikasız Gölgeler Ormanı'nı aşmaya çalışmak bile ölmeyi beklemekten daha iyiydi.

Altın güneş bir santim bile ilerlememişti. Zaman burada farklı akıyordu.

Elinden geldiğince hızla kuzeye koşarken, Emond Meydanı bile bir bulanıklık şeklinde kayıp geçti. Yuvarlak çıkıntısının üzerindeki Gözlem Tepesi de Deven Yolu gibi evlerin arasına yerleştirilmiş arabalarla çevrilmişti. Tepenin zirvesindeki Beyaz Yabandomuzu'nun önünde, yüksek bir direğin üzerinde bir sancak rüzgârda tembel tembel sallanıyordu. Mavi zemin üzerinde uçan kırmızı bir kartal. Kızıl Kartal Manetheren'in simgesiydi. Belki Alanna ve Verin Gözlem Tepesi'ndeyken eski hikâyeleri anlatmışlardı.

Burada da pek az Trolloc kampı buldu, köylüleri burada tutmaya yetecek kadar. Buradan kaçmak için, çalkantılı suları ile Beyaz Nehir'i aşmaya çalışmaktan daha kolay bir yol vardı.

Kuzeye, kendisinin Taren Irmağı diyerek büyüdüğü Tarendrelle kıyısındaki Taren Salı'na koştu. Puslu Dağlar'da eriyen karlarla nehrin her sene kabaran sellerinden kaçmak için yüksek, taş temeller üzerine inşa edilmiş yüksek, dar evlerden oluşan bir köydü. O temellerin hemen hemen yarısı, o değişmez akşamüstü ışığında, yalnızca kül ve kömürleşmiş kirişleri destekliyordu artık. Burada araba yoktu, savunma işareti yoktu. Ve Trolloc kampı da yoktu. Belki burada insan kalmamıştı.

Suyun kıyısında sağlam, tahta bir iskele vardı, hızla akan nehrin üzerinde sarkarak uzanan bir halat, iskeleye yanaşmış düz mavnadaki demir halkalardan geçerek suları aşıyordu. Sal hâlâ buradaydı, hâlâ kullanılır durumdaydı.

Bir sıçrayışta ırmağı geçti. Kıyıda tekerlek izleri ve çevreye saçılmış ev eşyaları vardı. Sandalyeler, ayaklı aynalar, sandıklar, hatta birkaç masa,

kapaklarına kuşlar oyulmuş cilalı gardıroplar, paniğe kapılmış insanların kurtarmaya çalıştığı, sonra daha hızlı kaçmak için bıraktığı nesneler. Burada, İki Nehir'de olanların haberini yayacaklardı. Şimdiye kadar bazıları yüz altmış kilometre kadar kuzeydeki Baerlon'a ulaşmış olabilirdi. Arada kalan çiftliklere ve köylere ulaştıkları kesindi. Haber yayılıyordu. Bir ay sonra Caemlyn'e ulaşırdı. Ve Kraliçenin Askerleri ve ordular kurma gücüyle Kraliçe Morgase'e. Şansı varsa bir ay. Ve Morgase inanırsa, geri dönmek için bir ay daha. Emond Meydanı için çok geç. Belki İki Nehir'in tamamı için çok geç.

Yine de, Trollocların birilerinin kaçmasına izin vermesi hiç mantıklı gelmiyordu. Ya da hiç olmazsa Myrddraallerin; Trolloclar şu anın ötesini pek düşünmezdi. Perrin Solukların ilk işinin salı yok etmek olacağını sanırdı. Baerlon'da üstlerine gelebilecek yeterince asker olmadığından nasıl emin olabilirlerdi?

Boyalı, tahta yüzlü bir oyuncak bebeği almak için eğildi ve göğsünün biraz önce durduğu yerden bir ok geçti.

Eğildiği yerden fırlayarak kıyıdan sıçradı, akıp geçen bir bulanıklık eşliğinde yüz adım ötedeki ağaçlığa girip yüksek bir meşinyaprağın yanında çöktü. Çalılar, selin devirdiği ağaçlar ve aralara dolan sarmaşıklar çevresindeki orman zeminini kaplıyordu.

Katil.

Perrin yayına bir ok taktı. Oku sadağından mı çekti, yoksa orada belirdi mi, merak etti. Katil.

Tam yine sıçrayacakken durdu. Katil nerede olduğunu kabaca biliyordu. Perrin adamın bulanık şeklini rahatça izlemişti; kıpırdamadan duruyorsanız o uzun akışı açıkça görebiliyordunuz. Şimdiye dek iki kez diğerinin oyununu oynamıştı ve kaybetmesine ramak kalmıştı. Bırak bu sefer Katil onun oyununu oynasın. Bekledi.

Kuzgunlar arayarak, seslenerek ağaç tepelerinde dönüyordu. Adamı ele verecek hareket yoktu; tek bir kıpırtı bile. Yalnızca gözleri çevresindeki ormanı inceleyerek dolanıyordu. Başıboş bir hava akımı soğuk bir koku getirdi, insan gibi, ama değil ve Perrin gülümsedi; bu Katil sessiz yürümeyi biliyordu. Ama av olmaya alışık değildi. Katil kokulardan başka neyi unutmuştu? Perrin'in indiği yerde bekleyeceğini düşünmeyecekti kuşkusuz. Hayvanlar avcıdan kaçardı; kurtlar bile kaçardı.

Bir hareket işareti ve bir an elli adım ötede, devrilmiş bir çamın üzerinde bir yüz belirdi. Eğik ışıklar yüzü açıkça aydınlatıyordu. Siyah

saçlar, mavi gözler, tamamen sert düzlemlerden ve köşelerden oluşan, Lan'inkine çok benzeyen bir yüz. Yalnız, o kısa an boyunca Katil iki kez dudaklarını yaladı; alnı kırışmıştı ve aranan gözleri hızla oraya buraya kayıyordu. Lan, bin Trolloc'a karşı yalnız başına dursa bile sinirliliğini belli etmezdi. Bir an ve sonra yüz yine kayboldu. Kuzgunlar, Katil'in endişesini paylaşırmış gibi, ağaç tepelerinden aşağı inmeye korkarlarmış gibi yukarıda dönüyordu.

Perrin kıpırdamadan bekledi ve izledi. Sessizlik. Yukarıdaki kuzgunlarla yalnız olmadığını yalnızca soğuk koku anlatıyordu.

Katil'in yüzü yine belirdi, solundaki kalın gövdeli meşenin kenarından baktı. Otuz adım. Meşeler yakınlarında büyüyen her şeyi öldürürdü; dallarının altındaki yapraklı humusun üzerinde yalnızca birkaç mantar ve ot yetişirdi. Adam yavaşça, çizmeleri ses çıkarmadan açığa çıktı.

Perrin tek bir harekette çekti ve bıraktı. Kuzgunlar uyarılarını haykırdılar ve Katil dönerek geniş başlı oku göğsüne aldı. Ama yüreğine isabet etmemişti. Adam uluyarak iki eliyle oku kavradı; kuzgunlar çılgın gibi kanat çırparlarken siyah tüyler yere yağdı. Ve Katil soldu, o ve haykırışı puslandı, saydamlaştı ve yok oldu. Kuzgunların feryatları, bıçakla kesilmiş gibi kayboldu; adama saplanan ok yere düştü. Kuzgunlar da gitmişti.

Perrin ikinci okunu yarı çekerek yavaşça nefes verdi ve yayın kirişini gevşetti. Burada böyle mi ölüyordunuz? Yalnızca solup, sonsuza dek yok olarak mı?

"En azından işini bitirdim," diye mırıldandı. Ve bu arada dikkatinin dağılmasına izin vermişti. Kurt düşüne gelmesinin sebebi Katil değildi. En azından kurtlar artık güvendeydi. Kurtlar... ve belki birkaç kişi daha.

Düşten çıktı...

...ve tavana bakarak uyandı. Gömleği terle bedenine yapışmıştı. Ay pencerelerden biraz ışık veriyordu. Köyde bir yerlerde kemanlar çalınıyordu, vahşi bir Tenekeci ezgisi. Savaşmıyorlardı, ama insanları neşelendirerek yardım etmenin bir yolunu bulmuşlardı.

Perrin yavaşça doğrulup oturdu, loş ışıklı karanlıkta çizmelerini çekti. Yapması gerekeni nasıl yapacaktı? Zor olacaktı. Kurnazca olması gerekirdi. Yalnız, hayatı boyunca kurnazca bir şey yaptığını hatırlamıyordu. Doğrularak ayaklarını çizmelere yerleştirmek için yere vurdu.

Aniden dışarıda bağırışlar yükseldi ve uzaklaşan toynak sesleri Perrin'in en yakın pencereye gidip sürme kanadı yukarı kaldırmasına sebep oldu. Yoldaşlar aşağıda dolanıyordu. “Orada neler oluyor?”

Otuz surat yukarı döndü ve Ban al'Seen bağırdı: “Lord Luc, Lord Perrin. Neredeyse Wil ve Tell'i ezecekti. Onları gördüğünü bile sanmıyorum. Yaralanmış gibi eyerinde kambur duruyordu ve aygırını deli gibi mahmuzluyordu, Lord Perrin.”

Perrin sakalını çekiştirdi. Luc daha önce kesinlikle yaralı değildi. Luc... ve Katil? İmkânsızdı. Siyah saçlı Katil, Lan'in kardeşine ya da kuzenine benziyordu; Luc, kızıl altın saçlarıyla birisine benziyorsa, biraz Rand'a benzediği söylenebilirdi. İki adam birbirlerine daha az benzeyemezlerdi. Ama... O soğuk koku. Kokuları aynı değildi, ama ikisinde de buz gibi, insana benzemeyen bir koku vardı. Eski Yol'da çekilen araba seslerini ve telaş bağırışlarını duyunca kulakları dikildi. Ban ve Yoldaşlar koşsa bile, artık adamı yakalayamazlardı. Toynaklar hızla, dörtnala güneye doğru uzaklaştı.

“Ban,” diye seslendi, “eğer Luc yine görünürse, gözaltına alınacak ve öyle tutulacak.” Biraz durdu, sonra ekledi: “Ve bana öyle deme!” Sonra pencereyi indirdi ve çarparak kapattı.

Luc ve Katil; Katil ve Luc. Nasıl aynı olabilirlerdi? Gerçekten imkânsızdı. Ama iki sene önce Trolloclara ve Soluklara da inanmıyordu. Adamı eline geçirirse bu konuda düşünecek zamanı olurdu. Şimdi Gözlem Tepesi ve Deven Yolu ve... Bazıları kurtarılabilirdi. İki Nehir'de herkesin ölmesi gerekmiyordu.

Salona giderken merdivenin tepesinde durdu. Aram ona bakarak en alttaki basamaktan doğruldu: onun gideceği yere gitmeye hazırlandı. Gaul şöminenin yanında, bir şilteye uzanmış, uyuyordu. Kalçasında kalın bir sargı vardı. Faile ve iki Mızrağın Kızı adamın yanında bağdaş kurup oturmuş, alçak sesle konuşuyorlardı. Odanın uzak ucuna çok daha geniş bir şilte serilmişti, ama Loial bir sıranın üzerine oturmuş, bacaklarını masalardan birinin altına uzatmış, iki büklüm olmuş, mum ışığında hararetle yazıyordu. Kuşkusuz Yolkapısı'nı kapatmaya giderken olanları kaydediyordu. Ve Perrin Loial'i tanımışsa, her şeyi Gaul yapmış gibi gösteriyordu. Loial kendi yaptıklarını asla cesurca ya da yazmaya değer bulmuyordu. Salonda başka kimse yoktu. Çalınan kemanları hâlâ duyabiliyordu. Ezgiyi tanıdığını düşündü. Bir Tenekeci şarkısı değil. “Aşkım Vahşi Bir Güldür.”

Faile Perrin'in ilk basamağı inmesini izledi, sonra onu karşılamak için zarafetle doğruldu. Perin kapıya yönelmeyince Aram oturdu.

"Gömleğin ıslak," dedi Faile suçlarcasına. "İçinde uyudun, değil mi? Ve çizmelerinin içinde, herhalde. Ben yanından ayrılalı bir saat olmadı. Yere yıkılmadan hemen yukarı çıkıyorsun."

"Luc'un gidişini gördün mü?" dedi Perrin. Kızın ağzı gerildi, ama bazen tek yol onu görmezden gelmekti. Tartışmasına izin verdiği zaman kız genellikle kazanmayı başarıyordu.

"Birkaç dakika önce koşarak buraya geldi ve mutfaktan fırlayıp gitti," dedi kız sonunda. Sözcükler bunlardı, ama ses tonu daha Perrin ve yatakla işinin bitmediğini söylüyordu.

"O... yaralı görünüyor muydu?"

"Evet," dedi kız yavaşça. "Sendeliyordu ve ceketinin altında, göğsünde bir şeyi kavramıştı. Belki bir sargı. Congar Hanım mutfaktaydı, ama işittiklerime bakılırsa neredeyse kadını ezecekmiş. Sen nereden biliyorsun?"

"Düşümde gördüm." Kızın çekik gözleri tehlikeli bir ışıltı kazandı. Düşünmüyordu herhalde. Kurt düşünü biliyordu; Bain ve Chiad'ın duyabileceği bir yerde açıklamasını mı bekliyordu. Aram ve Loial'den bahsetmeye bile gerek yoktu. Eh, belki Loial fark etmezdi; notlarına öyle dalmıştı ki salona bir sürü koyun güdülse bile fark etmezdi. "Gaul?"

"Congar Hanım onu uyutacak bir şey verdi. Bir de bacağı için merhem. Sabah Aes Sedailer uyandığı zaman, yeterince ciddi olduğunu düşünürlerse ona Şifa verecekler."

"Gel, otur, Faile. Benim için bir şey yapmanı istiyorum." Kız onu şüpheyle süzdü, ama onu bir sandalyeye götürmesine izin verdi. İkisi de oturduğu zaman Perrin masanın üzerinden eğildi. Sesinin ciddi çıkması için çaba gösterdi, ama telaşlı değil. Kesinlikle telaşlı değil. "Benim için Caemlyn'e bir mesaj götürmeni istiyorum. Yolda Gözlem Tepesi'ne buradaki durumu anlatabilirsin. Aslında, bu işler bitene kadar Taren'ı geçmeleri en iyisi olur." Bu gerektiği gibi kayıtsız çıkmıştı; yalnızca anın düşündürdüğü bir şey. "Kraliçe Morgase'den bize Kraliçenin Askerleri'nden bir kısmını göndermesini istemen gerekiyor. Senden istediğim şeyin tehlikeli olduğunu biliyorum, ama Bain ve Chiad seni güven içinde Taren Salı'na götürebilir. Üstelik sal hâlâ orada." Chiad endişe içinde Perrin'e bakarak doğruldu. O neden endişeleniyordu?

“Gaul’un yanından ayrılman gerekmeyecek,” dedi Faile ona. Bir an sonra Aiel kadın başını salladı ve Gaul’un yanına oturdu. Chiad ve Gaul? Kanlı düşmanlar değil miydi onlar? Bu gece hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

“Caemlyn’e çok uzun bir yol var,” diye devam etti Faile sessizce. Gözleri dikkatle Perrin’inkilere dikilmişti, ama yüzündeki ifadeye bakarak, odundan yapılmış da olabilirdi. “Oraya gitmek haftalar alır, Morgase’e ulaşıp ikna etmek için daha fazla zaman, sonra Kraliçenin Askerleri ile dönmek için yine haftalar.”

“O kadar dayanabiliriz,” dedi Perrin kıza. *Yak beni, ben de Mat kadar iyi yalan söyleyebilirim!* “Luc haklıymış. Orada binden fazla Trolloc olamaz. *Düş?*” Kız başını salladı. Sonunda anlamıştı. “Burada uzun süre dayanabiliriz, ama bu arada onlar ekinleri yakacak, Işık bilir başka neler yapacak. Onlardan tamamen kurtulmak için Kraliçenin Askerleri’ne ihtiyacımız var. Gitmeye en uygun kişi sensin. Kraliçe kuzeni falan olduğun için kraliçelerle konuşmayı bilirsin. Faile, istediğim şeyin tehlikeli olduğunu biliyorum...” Kalmak kadar tehlikeli değildi. “...Ama sala ulaştıktan sonra işin kolaylaşır.”

Ogier defterini Faile’in önüne koyana kadar Loial’in yaklaştığını duymadı. “İstemeden kulak misafiri oldum, Faile. Eğer Caemlyn’e gidiyorsan, bunu da alabilir misin? Ben gelene kadar güvende tutmak için.” Cildi neredeyse şefkatle düzelterek ekledi, “Caemlyn’de çok güzel kitaplar basıyorlar. Sözünü kestiğim için özür dilerim, Perrin.” Ama fincan iriliğindeki gözleri Perrin’in değil kızın üzerindeydi. “Faile sana yakışıyor. Bir atmaca gibi özgürce uçmalısın.” Perrin’in omzunu okşayarak derin bir gürlemeyle mırıldandı, “Özgürce uçmalı,” sonra şiltesine gitti, duvara dönüp yattı.

“Çok yoruldu,” dedi Perrin, bunu sıradan bir yorum gibi göstermeye çalışarak. Aptal Ogier neredeyse her şeyi mahvedecekti. “Bu gece yola çıkarsan gün doğumunda Gözlem Tepesi’nde olursun. Sonra doğuya dönmen gerek; orada daha az Trolloc var. Bu benim için çok önemli... Emond Meydanı için, demek istedim. Yapar mısın?”

Kız sessizlik içinde öyle uzun baktı ki, Perrin onun yanıt vermeyi düşünüp düşünmediğini merak etmeye başladı. Kızın gözleri ıslak ıslak parlıyor gibiydi. Sonra kalktı ve kucağına oturup sakalını okşamaya başladı. “Bunun düzeltilmesi gerekiyor. Hoşuma gidiyor, ama göğsüne kadar uzamasını istemem.”

Perrin'in ağzı açık kaldı. Kız sık sık konu değiştirirdi, ama genellikle kaybedeceği bir tartışma sırasında. "Faile, lütfen. Bu mesajı Caemlyn'e taşıman gerek."

Kızın sakalındaki eli gerildi ve kafasının içinde tartışıyormuş gibi başı sallandı. "Giderim," dedi sonunda, "ama bir bedel istiyorum. Hep işleri zor şekilde yaptırıyorsun bana. Saldaea'da soran ben olmazdım. Benim bedelim... Evlilik. Seninle evlenmek istiyorum," diye bitirdi çabucak.

"Ben de seninle." Perrin gülümsedi. "Bu gece Kadın Kurulu'nun önünde nişan yeminini edebiliriz, ama korkarım evlenmek için bir sene beklememiz gerek. Sen Caemlyn'den döndüğün zaman..." Kız neredeyse çenesinden bir avuç sakal yolacaktı.

"Bu gece kocam olacaksın," dedi vahşi, alçak bir sesle, "yoksa gitmem!"

"Bir yolu olsa yapardım," diye itiraz etti Perrin. "Geleneklere karşı çıkarsam Daise Congar kafamı kırar. Işık aşkına, Faile, mesajı taşı yeter, döndüğün gün seninle evlenirim." Evlenirdi. O gün gelirse eğer.

Aniden kız gözlerini sakalına dikti, düzeltti ve delikanlıyla göz göze gelmekten kaçındı. Ağır ağır konuşmaya başladı, ama ilerledikçe kaçak at gibi hızlandı. "Ben... öylesine lafı geçti... Al'Vere Hanım'a nasıl birlikte yolculuk ettiğimizden *bahsettim* yalnızca... konu nasıl açılmıştı hatırlamıyorum... ve o dedi ki... ve Congar Hanım da onayladı... herkese bahsettiğimden değil!.. dedi ki biz muhtemelen... kesinlikle... sizin geleneklerinize göre nişanlı sayılırmışız ve o bir sene yalnızca iyi anlaştığımızdan emin olmak içinmiş... ki, herkesin görebileceği gibi anlaşıyoruz da... bak şimdi, Domanlı kadınlar ya da şu Tear martıları gibi atılgan davranıyorum... bir daha Berelain'i *düşünecek* olursan... ah, Işık, saçmalıyorum ve sen tek kelime bile..."

Perrin kızı becerebildiğince hararetle öperek sözünü kesti.

"Benimle evlenir misin?" dedi nefes nefese, işi bittiği zaman. "Bu gece." Öpücük konusunda düşündüğünden daha başarılı olmalıydı; kız boğazına dayanmış kıkırdarken ve bir daha söylemesini isterken, o anlamadan önce altı kez daha tekrarlamak zorunda kaldı.

Ve böylece yarım saat sonra, salonda kendini Daise Congar, Marin al'Vere, Alsbet Luhhan, Neysa Ayellin ve Kadın Kurulu'nun tamamı karşısında diz çökerken buldu. Loial Aram'la birlikte tanığı olmak üzere uyandırılmıştı ve Bain ile Chiad Faile'in tanıklığını yapıyordu. İkisinin saçlarına takılacak çiçekler yoktu, ama Bain Marin'in rehberliği altında

Perrin'in boynuna uzun, kırmızı bir kurdele taktı ve Loial bir başkasını nazikçe Faile'in siyah saçlarına doladı. Kalın parmakları şaşırtıcı ölçüde becerikli ve hafifti. Kızın ellerini tutarken Perrin'in kendi elleri titriyordu.

"Ben, Perrin Aybara, sana aşkımı adıyorum, Faile Bashere, yaşadığım sürece." *Yaşadığım sürece ve daha sonrasında.* "Bu dünyada sahip olduğum her şeyi sana veriyorum." *Bir at, bir balta ve bir yay. Bir de çekiç. Bir geline yakışır armağanlar değil. Sana hayatımı veriyorum, aşkım. Sahip olduğum tek şey bu.* "Seni tutacağım ve koruyacağım, bakacağım ve destekleyeceğim, koruyacağım ve savunacağım, hayatım boyunca her gün." *Seni yanımda tutamam; seni korumamın tek yolu seni uzaklara göndermek.* "Her zaman ve daima seninim." Sözlerini bitirdiği zaman elleri gözle görülür bir biçimde titriyordu.

Faile ellerini çekip onunkileri tuttu. "Ben, Zarine Bashere..." İşte bu şaşırtıcıydı; bu isimden nefret ederdi, "sana aşkımı adıyorum, Perrin Aybara..." Kızın elleri hiç titremiyordu.

54
Sarayda

Dolaşık Tanchico sokaklarında, dört terli adamın arkasında zahmetle ilerleyen yüksek tekerlekli arabanın arkasına oturmuş Elayne, yüzünü gözlerinden çenesine kadar kaplayan pis peçenin üzerinde kaşlarını çatarak çıplak ayaklarını sinirli sinirli salladı. Arabanın kaldırım taşları üzerinde her sallanışı ile kafatasının tepesine kadar sarsılıyordu; arabanın kaba tahtalarına ne kadar sıkı tutunursa o kadar kötü oluyordu. Sarsıntı, Nynaeve'i fazla rahatsız etmiyor gibiydi; Elayne kadar sallanıyordu, ama hafifçe kaşlarını çatmış, içine kapanmış, pek de farkında değil gibiydi. Ve Nynaeve'in diğer yanına sıkışmış peçeli, siyah saçları omzuna kadar gelen örgüler halinde toplanmış Egeanin de kollarını kavuşturmuş, her sarsıntıyı rahatça karşılıyordu. Sonunda Elayne Seanchan kadını taklit etti; Nynaeve'e çarpmaktan kurtulamıyordu, ama artık üst dişleri alttakilere geçecekmiş gibi de hissetmiyordu.

Yalınayak olmasına rağmen memnunlukla yürürdü, ama Bayle Domon doğru görünmeyeceğini söylemişti; insanlar, arkada yeterince yer varken kadınların neden arabaya binmek yerine yürüdüğünü merak edebilirdi ve onların istediği son şey insanların onlar hakkında ikinci kez düşünmesine sebep olmaktı. Elbette bir çuval şalgam gibi sallanan Domon değildi; o arabanın önünde, eşlik etmeleri için yanında getirdiği yirmi gemiciyle beraber yürüyordu. Daha fazlasını şüphe çekeceğini söylemişti. Elayne o ve diğer kadın olmasa adamın bu kadarını da getireceğinden kuşkuluydu.

Yukarıda bulutsuz gökyüzü gri gri uzanıyordu. Yola çıktıklarında ilk ışıklar henüz belirmişti; sokaklar hâlâ genellikle boştu ve arabanın gürültüsü, aksının gıcırtısı dışında sessizdi. Güneş ufukta belirdiği zaman insanlar dışarı çıkmaya başlayacaklardı, ama şimdi bol pantolonlar, siyah

silindir şapkalar içinde grup grup adamın karanlık sürerken hiç de hayırlı işler kovalamamış gibi bir havayla koşturduklarını görebiliyordu. Arabanın yükünün üzerine serilmiş eski kanvas parçası dikkatle öyle ayarlanmıştı ki, herkes yalnızca üç iri sepet örttüğünü görebiliyordu, ama yine de köpek sürüleri gibi bir araya toplanmış, peçeli yüzlerini birbirlerine çevirmiş gruplardan biri ya da diğeri duruyor, gözleri arabayı takip etmek için dönüyordu. Görünüşe göre yirmi kılıçlı ve sopalı adam meydan okunamayacak kadar çoktu, çünkü sonunda bütün gruplar hızla uzaklaşıyordu.

Tekerlekler, isyanlardan birinde bir kaldırım taşının söküldüğü yerdeki iri deliğe girdi; araba Elayne'in altında düştü. O ve araba sert bir çarpışmayla bir araya gelirken neredeyse dilini ısıracaktı. Egeanin ve kayıtsız kol kavuşturması! Arabanın kenarını yakalayarak Seanchan kadına kaşlarını çattı. Ve onun da gergin dudaklarla, iki eliyle sıkı sıkı tutunduğunu gördü.

"Hiç de güvertede durmaya benzemiyor," dedi Egeanin omuzlarını silkerek.

Nynaeve yüzünü hafifçe buruşturdu ve Seanchan kadından uzaklaşmaya çalıştı, ama Elayne'in kucağına tırmanmadan bunu nasıl başaracağı belli değildi. "Bayle Domon Efendi'ye iki çift laf edeceğim," diye mırıldandı anlamlı anlamlı, araba kendi fikri değilmiş gibi. Yeni bir sarsıntıyla dişleri tıkırdayarak kapandı.

Üçü de kasvetli kahverengi yün elbiseler giymişlerdi, ince dokunmuş, ama kaba ve pek de temiz değil; Rendra'nın zevki olan dar ipeklerle karşılaştırılınca şekilsiz çuvallara benzeyen fakir çiftçi kadını elbiseleri. Kırsal alandan kaçan, karınlarını doyurmak için çalışan kadınlar; işte bu olmaları gerekiyordu. Elbiseleri ilk gördüğünde Egeanin'in hissettiği rahatlama oldukça açıktı ve arabadaki varlığı kadar tuhaftı. Elayne ikincisinin olabileceğini düşünmezdi.

Çiçek Yağmuru Dairesi'nde epey tartışma olmuştu –erkekler öyle diyorlardı–, ama o ve Nynaeve aptalca itirazlarının çoğuna karşı çıkmış, kalanı da duymazdan gelmişlerdi. İkisi Panarch'ın Sarayı'na girmek zorundaydılar, hem de bir an önce. İşte o zaman Domon, öncekiler kadar aptalca olmayan yeni bir itiraz dile getirmişti.

"Saraya yalnız başına giremezsiniz," diye mırıldandı sakallı kaçakçı, masanın üzerindeki yumruklarına bakarak. "Kara Aes Sedailer sezmesin diye zorunlu olmadığınız sürece yönlendirmeyeceğinizi söylediniz." İkisi

de Terkedilmişlerden de bahsetme gereği duymamıştı. “O zaman, gerekli olursa sopa sallayacak kaslara ihtiyacınız olacak ve sırtınızı kollayacak gözler de fena olmaz. Oradaki hizmetkârlar beni tanır. Eski Panarch’a da armağanlar götürmüştüm. Sizinle geleceğim.” Başını iki yana sallayarak hırladı, “Sırf sizi Falme’de bıraktım diye kafamı celladın baltası için uzatmama sebep oluyorsunuz. Yapmıyorsanız Talih beni dürtüklesin! Eh, artık oldu; *buna* itiraz edemezsiniz! Sizinle geleceğim.”

“Sen aptalın tekisin, Illianlı,” dedi Juilin horgörüyle, Elayne ya da Nynaeve ağızlarını açamadan. “Tarabonluların dilediğin gibi sarayda dolaşmana izin vereceğini mi sanıyorsun? Illian’dan koca enseli kaçakçının mı? Ben hizmetkârları bilirim, başımı eğmeyi ve boş kafalı bir asile...” Telaşla boğazını temizledi ve Nynaeve ya da Elayne’e bakmadan hızla devam etti! “Onlarla benim gitmem gerek.”

Thom, diğer iki adama güldü. “İkiniz de Tarabonlu sanılacağınızı mı düşünüyorsunuz? Ben yapabilirim; bunlar işe yarar.” Uzun bıyıklarını sıvazladı. “Dahası, Panarch’ın Sarayı’nda sopa ya da değnek taşıyarak dolanamazsınız. Daha... incelikli... bir koruma yöntemi lazım.” Bir elini salladı ve aniden bir hançer belirerek parmaklarının arasında döndü, sonra aynı anilikle kayboldu; kol yeninde, diye düşündü Elayne.

“Hepiniz ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz,” diye terslendi Nynaeve, “ve pazara götürülen iki kaz gibi bizi izlerken yapamazsınız!” Derin bir nefes aldı ve daha ılımlı bir sesle devam etti. “İçinizden birinin gelebilmesi için yol olsaydı, başka hiçbir şeyi olmasa bile fazladan bir çift gözü takdir ederdim, ama imkânsız. Görünüşe göre bizim yalnız gitmemiz gerek, o kadar.”

“Ben size eşlik edebilirim,” dedi Egeanin aniden, Nynaeve’in kadını diktiği köşeden. Herkes dönüp ona baktı; kadın kendinden emin değilmiş gibi kaşlarını çatarak bakışlarına karşılık verdi. “Bu kadınlar Karanlıkdostu. Adaletin önüne çıkartılmaları gerek.”

Elayne öneriye şaşırmıştı, ama ağzının kenarları beyazlayan Nynaeve kadını sırf bu yüzden pataklayacak gibi görünüyordu. “Sana güvenebileceğimizi mi düşünüyorsun, Seanchan?” dedi soğuk bir sesle. “Gitmeden önce seni bir erzak odasına sıkı sıkı kilitleyeceğiz. Kim ne derse desin...”

“Daha yüksek bir isim edinme umudum adına yemin ediyorum,” diye araya girdi Egeanin, ellerini birbirinin üzerinde, yüreğinde kavuşturarak, “ki size hiçbir şekilde ihanet etmeyeceğim, size itaat edeceğim ve Panarch’ın

Sarayı’ndan güven içinde çıkana kadar arkanızı kollayacağım.” Sonra üç kez resmi bir biçimde, yerlere kadar eğildi. Elayne’in “daha yüksek bir isim umudu”nun ne anlama geldiği konusunda en ufak fikri yoktu, ama Seanchan kadın kesinlikle bağlayıcı bir yemin gibi etmişti.

“Yapabilir,” dedi Domon, ağır bir gönülsüzlükle. Egeanin’i süzdü ve başını iki yana salladı. “Talih beni dürtüklesin, bu kadına karşı üzerine iddiaya girebileceğim ancak iki ya da üç erkek vardır.”

Nynaeve yarım düzine örgüyü kavramış eline baktı, sonra onları bilinçli olarak çekti.

“Nynaeve,” dedi Elayne kararlılıkla, “fazladan bir çift gözü takdir edeceğini sen, kendin söyledin. Ben de ederdim. Dahası, bu işi yönlendirmeden yapacaksak, gerekirse meraklı bir nöbetçiyi idare edebilecek birinin bulunması hoşuma giderdi. Ben adam yumruklamaya alışık değilim. Sen de öyle. Onun nasıl dövüşebildiğini hatırlıyorsundur.”

Nynaeve öfkeyle Egeanin’e baktı, Elayne’e kaşlarını çattı, sonra sırtı dönükken bu planı onlar yapmış gibi bakışlarını erkeklere dikti. Ama sonunda başını salladı.

“Güzel,” dedi Elayne. “Domon Efendi, bu iki değil üç elbise demek. Üçünüz artık gitseniz iyi olacak. Gün doğumunda yola çıkmış olmak istiyoruz.”

Sarsılarak duran araba Elayne’in düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı.

Atlarından inmiş Beyazpelerinler Domon’u sorguluyordu. Burada sokak Panarch’ın Sarayı’nın arkasındaki, öndekinden çok daha küçük meydana açılıyordu. Ötede, beyaz mermer yığınları, dantel gibi taş işlemelerle çevrili ince kuleler, altın şapkalı, üzerinde altın minareler ya da rüzgârhorozları bulunan kar beyaz kubbeleri ile saray duruyordu. İki yandaki sokaklar Tanchico’daki çoğu sokaktan çok daha geniş ve düzdü.

Meydanın geniş döşeme taşları üzerinde ağır ağır takırdayan at toynakları bir binicinin yaklaştığını ilan etti. Cilalı miğfer takmış, beyaz pelerini altında parlayan bir zırh giymiş, göğsünde altın güneş patlaması ve kızıl çoban asası bulunan uzun boylu bir adam. Elayne başını eğdi; güneşin altındaki dört rütbe düğümü bunun Jaichim Carridin olduğunu gösteriyordu. Adam onu görmemişti, ama kızın gözlerini dikmiş baktığını görürse nedenini merak edebilirdi. Toynaklar durmadan geçip gitti.

Egeanin de yüzünü indirmişti, ama Nynaeve açık açık Engizisyoncu’nun peşinden kaşlarını çatıyordu. “O adam bir şey hakkında epey endişeleniyor,” diye mırıldandı. “Umarım işitmemiştir...”

“Panarch öldü!” diye bağırdı bir erkek sesi, meydanın ötesinden bir yerden. “Onu öldürdüler!”

Kimin, nereden bağırdığını anlamanın yolu yoktu. Elayne’in görebildiği sokaklar atlı Beyazpelerinlerle tıkanmıştı.

Arabanın henüz çıktığı sokağa baktığı zaman nöbetçilerin Domon’u daha çabuk sorgulamasını diledi. İlk dönemeçte insanlar toplanmaya başlamıştı, çevrede dolanıyor, meydana doğru bakıyorlardı. Söylenti başlatmak konusunda Thom ve Juilin geceleyin iyi iş çıkarmış gibiydi. Ama şimdi onlar ortasında otururken olaylar patlak verirse. İsyan şimdi başlarsa... Ellerinin titremesini önleyen tek şey arabayı sıkı sıkı kavramasıydı. *Işık, orada asi güruhtan, içeride Kara Ajah, belki Moghedien... Korkudan ağzım kurudu.* Nynaeve ve Egeanin de sokağın aşağısında biriken kalabalığı izliyordu ve değil titremek, gözlerini bile kırpmıyorlardı. *Korkak gibi davranmayacağım. Yapmayacağım!*

Araba sarsılarak ilerlemeye başladı ve Elayne rahat bir nefes aldı. Diğer iki kadının nefesini yankıladığını fark etmesi bir anını aldı.

Arabadan daha geniş olmayan kapıların önünde Domon, sivri miğferler takmış, göğüs zırhlarına altın rengi bir ağaç resmedilmiş adamlar tarafından yine sorgulandı. Panarch’ın Alayı’ndan askerler. Sorular bu sefer daha kısaydı; Elayne küçük bir kesenin el değiştirdiğini gördüğünü sandı ve sonra kendilerini içeride buldular, mutfakların dışındaki kaba taşlı avluda ilerliyorlardı. Domon dışındaki bütün gemiciler dışarıda, askerlerin yanında kaldı.

Araba durur durmaz Elayne aşağı atladı ve çıplak ayakları ile taşların üzerinde gezindi; kaba taşlar *gerçekten* sertti. Bir terliğin ince tabanının bu kadar fark yaratacağına inanmak güçtü. Egeanin sepetleri indirmek için arabaya tırmandı, Nynaeve ilkini sırtına aldı, bir elini alttan tutmak için kıvırdı, diğerini omzunun üzerinden uzatıp sepetin kenarını kavradı. Saldaea’dan buraya yaptıkları yolculuk sırasında biraz buruşmuş uzun, beyaz biberler sepetleri neredeyse tepeleme doldurmuştu.

Elayne kendi sepetini alırken, Domon arabanın arkasına geldi ve buz biberlerini incelermiş gibi yaptı. “Beyazpelerinler ile Panarch’ın Alayı’nın çatışmasına ramak kalmış anlaşılan,” diye mırıldandı, biberleri elleyerek. “O teğmen, Alay’ın çoğu başka kalelerine gönderilmiş olmasa, Alay’ın Panarch’ı pekâlâ koruyabileceğini söyledi. Jaichim Carridin Panarch’a ulaşabiliyormuş, ama Alay’ın Lord Kumandanı ulaşamıyormuş. Ve içerideki bütün nöbetçilerin Şehir Bekçileri’nden olmasından hiç memnun

değiller. Şüpheci bir adam Panarch'ın korumalarının başka şeylerden çok birbirlerini gözetlemelerinin istendiğini düşünebilirdi."

"Bunu bilmek güzel," diye mırıldandı Nynaeve adama bakmadan. "Erkeklerin dedikodularını dinleyerek faydalı şeyler öğrenebileceğini hep söylerdim zaten."

Domon ekşi ekşi homurdandı. "Sizi içeri götüreceğim; sonra isyana yakalanmayacaklarından emin olmak için adamlarımın yanına dönmeliyim." Domon'un rıhtımda bulundurduğu bütün gemilerdeki bütün gemiciler sarayın çevresindeki sokaklardaydı.

Elayne sepetini sırtına aldı ve başını eğerek diğer iki kadının peşine takıldı. Mutfağın kırmızı seramiklerine ulaşana kadar her adımda irkildi. Oda baharat, pişen et, sos kokularıyla doluydu.

"Panarch için buz biberleri," diye bildirdi Domon. "Bu şehirde iyi bir gemi sahibi olan Bayle Domon'dan armağan."

"Yine mi buz biberi?" dedi şişman, siyah örgülü, beyaz önlüklü, peçeli bir kadın, ince, altın Deniz Halkı porselenleri arasında süslü biçimde katlanmış beyaz bir peçete yerleştirerek. Mutfakta bir düzine, belki daha fazla önlüklü kadın ve altı şişten ikisi üzerinde kızaran etleri çeviren iki oğlan vardı, ama aşçıbaşının o olduğu açıktı. "Eh, Panarch sonuncusundan hoşnut kalmış gibiydi. Şuradaki erzak odasına." Belirsizce odanın uzak ucundaki kapılardan birine işaret etti. "Şimdi sizinle uğraşacak zamanım yok."

Elayne ter içinde Nynaeve ve Egeanin'in peşinden yürürken gözlerini yerden ayırmadı. Terlemesinin sebebi demir sobalar ya da ateşler değildi. Geniş masaların birinin yanında Tarabon kesimi olmayan yeşil bir elbise giymiş, zayıf bir kadın duruyordu. Kadın porselen bir tabaktan krema yalayan sıska, gri bir kediyi okşuyordu. Kedi, dar yüz ve geniş burun kadının, bir zamanlar Kahverengi, şimdi Kara Ajah'tan Marillin Gemalphin olduğunu gösteriyordu. Kadın bakışlarını kediden kaldırırsa, onların farkına gerçekten varırsa, ikisinin yönlendirebileceğini anlamak için yönlendirmeleri gerekmezdi; bu kadar yakından yeteneği sezebilirdi.

Kalçasıyla erzak odasının kapısını kapattığında Elayne'in burnundan ter damlıyordu. "Gördün mü?" diye sordu alçak sesle, sepetin yere yan düşmesine izin vererek. Badanalı duvara oturtulmuş, tavanın hemen altındaki kafes işi mutfaktan içeri loş bir ışık gelmesini sağlıyordu. Geniş oda, sıra sıra yüksek raflarla doluydu. Raflara çuvallar, sebze dolu file torbalar, iri baharat kavanozları dizilmişti. Her yerde fıçılar vardı.

Çengellere bir düzine kuzu, iki kat fazla kaz asılmıştı. Domon ve Thom'un birlikte çizdikleri kaba plana göre, saraydaki en küçük erzak odası buydu. "Bu iğrenç," dedi. "Rendra'nın mutfağının hep dolu olduğunu biliyorum, ama en azından ihtiyaç duyduklarını satın alıyor. Şehrin kalanı kırılırken bu insanlar kendilerine ziyafet..."

"Endişelerini bu konuda bir şeyler yapabileceğin zamana sakla," dedi Nynaeve keskin bir fısıltı ile. Sepeti yere boşalttı ve kaba çiftçi elbisesini çıkarmaya başladı. Egeanin çoktan iç etekliğine kadar soyunmuştu. "Onu gördüm. Gelip gürültünün kaynağını görmesini istiyorsan konuşmaya devam et."

Elayne burnunu çekti ve boş verdi. O kadar da gürültü yapmamıştı. Elbisesini çıkardı, biberleri ve altlarına sakladıklarını boşalttı. Başka şeylerin yanı sıra, yeşil kemerli, sol göğsünde dallarını üç parçalı yaprak deseninin dış hatları üzerine yayan yeşil bir ağaç işlenmiş, ince dokunmuş kumaştan beyaz bir elbise vardı. Pis peçesinin yerine, ipek kadar ince ketenden, temiz bir peçe taktı. Dolgu tabanlı beyaz terlikler, arabadan mutfağa yürürken berelenmiş ayaklarına iyi geldi.

Eski giysilerini ilk çıkaran Seanchan kadın olmuştu, ama "yakışıksız" ve "hizmetkâr kız" gibi sözlerle homurdanarak beyaz elbiseyi son giyen o oldu, ki bu hiç mantıklı gelmiyordu. Elbiseler *gerçekten* hizmetkâr elbisesiydi; tek mantığı hizmetkârların her yere girebileceği ve saraylarda, fazladan üç tanesinin fark edilmeyeceği kadar çok hizmetkâr olduğu idi. Yakışıksız meselesine gelince... Elayne halk içinde Tarabon tarzını giyerken biraz tereddüt ettiğini hatırlıyordu, ama kısa zamanda alışmıştı ve bu ince yün bile ipek gibi yapışmıyordu insanın vücuduna. Egeanin'in terbiye konusunda çok katı fikirleri var gibiydi.

Ama sonunda kadın son bağcıkları da bağladı ve çiftçi giysilerini sepetlere tıkıp buz biberleri ile kapladı.

Marillin Gemalphin mutfaktan çıkmıştı, ama eğri büğrü kulaklı gri kedi hâlâ masanın üzerinde krema yiyordu. Elayne ve diğer ikisi sarayın içlerine giden kapıya yöneldi.

Aşçı yamaklarından biri yumruklarını geniş kalçalarına dayamış, kediye kaşlarını çatıyordu. "Bu kediyi boğmak isterdim," diye mırıldandı, başını öfkeyle iki yana sallarken açık kahverengi örgülerini savurarak. "Krema yiyor ve kahvaltım için çileklerin üzerine bir damla krema koydum diye ben ekmek ve su ile öğün geçiştiriyorum!"

“Sokağa atılmadığın ya da darağacında sallandırılmadığın için kendini şanslı say.” Aşçıbaşı pek de duygudaş konuşmamıştı. “Bir leydi çaldığını söylüyorsa çalmışsındır, kedinin kremasından olsa bile, değil mi? Sen, oradaki!”

Elayne ve arkadaşları bağırışla yerlerinde dondular.

Siyah örgülü kadın uzun, tahta kaşığını onlara doğru salladı. “Mutfağıma girip bahçedeymiş gibi dolanıyorsunuz, öyle mi, sizi tembel domuzlar sizi! Leydi Ispan’ın kahvaltısı için mi geldiniz? Uyandığı zaman hazır bulmazsa nasıl sıçranacağını öğrenirsiniz. Ee?” Biraz önce üzerinde uğraştığı gümüş tepsiye işaret etti. Tepsi şimdi kar beyazı keten bir peçeteyle örtülmüştü.

Konuşmak imkânsızdı; aralarından biri ağzını açacak olsa, ilk sözcükte Tarabonlu olmadığını belli ederdi. Elayne hızlı düşünerek, hizmetkârlar gibi diz kırdı ve tepsiyi aldı; bir şeyler taşıyan bir hizmetkâr işine bakıyor sayılırdı ve muhtemelen durdurulup başka bir şey yapması söylenmezdi. Leydi Ispan? Tarabon’da sıradışı bir isim değildi, ama Kara Aes Sedailerin listesinde bir Ispan vardı.

“Demek benimle alay ediyorsun, öyle mi, seni inek seni?” diye kükredi şişman kadın ve kalın, tahta kaşığını tehditkâr bir biçimde sallayarak masanın çevresinden dolanmaya başladı.

Kendini ele vermeden yapabileceği hiçbir şey yoktu; yerinde durup dayak yemekten ya da kaçmaktan başka hiçbir şey. Elayne tepsi ile mutfaktan kaçtı, Nynaeve ve Egeanin de hemen peşinden. Aşçının bağırışları peşlerinden geldi, ama neyse ki kendisi değil. Üçünün şişman bir kadın tarafından kovalanarak sarayda koştuğunu hayal edince Elayne çılgınca kıkırdamak istedi. *Alay etmek mi?* Hizmetkârlarda binlerce kez gördüğü şekilde diz kırdığından emindi.

Mutfaktan çıkan dar koridorun iki yanında daha fazla erzak odası, süpürge ve paspaslar için yüksek dolaplar, kovalar ve sabunlar, masalar için keten örtüler ve başka bin bir çeşit şey vardı. Nynaeve birinde şişman bir toz fırçası buldu. Egeanin bir başkasından bir kucak dolusu katlanmış havlu, bir üçüncüsünden sağlam, taş bir havaneli aldı. Havanelini havluların altına sakladı.

“Bazen bir sopa faydalı olabilir,” dedi Elayne tek kaşını kaldırınca. “Özellikle de onun elinde olduğunu bilmeyen birine karşı.”

Nynaeve burnunu çekti, ama bir şey demedi. Gelmesini kabul ettiğinden beri Egeanin yokmuş gibi davranıyordu.

Sarayın derinlerinde koridorlar genişledi, yükseldi, frizler oyulmuş beyaz duvarlar ve parlak, altın arabesk lambalar asılmış tavanlarla çevrildi. Beyaz seramik yerlerde uzun, parlak halılar seriliydi. Yaldızlı ayaklar üzerindeki süslü, altın lambalar ışık ve parfümlü yağ kokusu veriyordu. Bazen koridor ince, yivli sütunlarla çevrili yürüyüş yolları ile avlulara, dantelsi taş işlemeleri ile balkonlara açılıyordu. İri çeşmelerden su fışkırıyordu; dev beyaz çiçekli nilüferlerin altında kırmızı, beyaz, altın rengi balıklar yüzüyordu. Dışarıdaki şehre hiç benzemiyordu.

Zaman zaman başka hizmetkârlar gördüler. Beyazlar içinde, bir göğüslerine ağaç ve yaprak işlenmiş, işleri peşinde koşturan erkekler ve kadınlar, gri ceketler, çelik miğferler içinde, değnek ya da cop taşıyan Şehir Bekçileri. Kimse onlarla konuşmuyor, dönüp bir daha bakmıyordu. İşlerine bakan üç hizmetkâr kadındılar işte.

Sonunda kaba haritalarında işaretlenmiş dar hizmetkâr merdivenlerine geldiler.

“Unutmayın,” dedi Nynaeve sessizce. “Kapısında nöbetçiler varsa, ayrılın. Yalnız değilse ayrılın. Burada olmamızın en önemli sebebi o değil.” Derin bir nefes aldı ve kendini Egeanin’e bakmaya zorladı. “Ona bir şey olmasına izin verirsen...”

Dışarıdan uzak bir boru sesi geldi. Bir an sonra içeride bir gong çaldı ve koridorda bağrılarak verilen emirler duyuldu. Çelik miğferli adamlar bir an koşarak koridorda belirdiler.

“Belki de kapısındaki nöbetçiler için endişelenmemiz gerekmiyordur,” dedi Elayne. Sokaklarda isyan başlamıştı. Kalabalık toplamak için Thom ve Juilin tarafından yayılan söylentiler. Domon’un gemicileri insanları kışkırtacaktı. Elayne bunun gerekli olmasından üzüntü duyuyordu, ama kargaşa askerlerin çoğunu, şansları varsa hepsini sarayın dışına çekecekti. Dışarıdaki insanlar bilmiyordu, fakat şehirlerini Kara Ajah’tan, dünyayı Gölge’den kurtarmak için savaşıyorlardı. “Egeanin seninle gelmeli, Nynaeve. En önemli kısım seninki. Arkasının kollanması gereken biri varsa, o da sensin.”

“Benim bir Seanchan’a ihtiyacım yok!” Nynaeve toz fırçasını kargı gibi omuzlayarak uzun adımlarla koridorda yürüyüp gitti. Gerçekten de bir hizmetkâr gibi hareket etmiyordu. O asker adımları ile değil.

“Biz de kendi işimize bakalım mı?” dedi Egeanin. “İsyan dikkatleri uzun süre çekmez.”

Elayne başını salladı. Nynaeve bir köşede gözden kaybolmuştu.

Merdivenler dardı ve hizmetkârların olabildiğince az görülmesini sağlamak için bir duvarın içine gizlenmişti. İkinci katın koridorları da ilkine benziyordu, yalnız o çift uçlu kemerler odalara olduğu kadar işlenmiş taş çevrili balkonlara da açılıyordu. Sarayın batı kanadına ilerlerlerken gittikçe daha az hizmetkâr gördüler ve gördükleri onlara bakmadı bile. Panarch'ın odasının dışındaki koridor harika bir biçimde boştu. Çifte kemerli çerçeveye oturtulmuş geniş, ağaç oymalı kapıların önünde nöbetçi yoktu. Nynaeve'e ne demiş olursa olsun, nöbetçi olsa geri çekileceğinden değil, ama böylesi her şeyi kolaylaştıracaktı.

Bir an sonra o kadar emin hissetmiyordu. O odalarda yönlendiren biri vardı. Güçlü akışlar değil, ama kesinlikle örülmüş Güç ya da belki örülüp bağlanmış bir Güç. Bağlama işini pek az kadın bilirdi.

"Sorun ne?" diye sordu Egeanin.

Elayne durduğunu fark etti. "Kara Aes Sedailerden biri içeride." Bir mi? Daha fazla mı? Ama yönlendiren yalnızca bir kişi, orası kesindi. Kapılara yaklaştı. Orada *şarkı söyleyen* bir kadın vardı. Kulağını oymalı tahtaya yapıştırdı, çirkin sözler duydu, boğuk, ama açık açık anlaşılır.

"Göğüslerim yuvarlak, kalçalarım da.
Dümdüz edebilirim bir gemi dolusu adamı."

İrkilerek geriledi. Kumaşın altındaki porselen tabaklar kaydı. Bir şekilde yanlış odaya mı gelmişti? Hayır, çizimi ezberlemişti. Dahası, bütün sarayda oymalı kapıları olan tek yer Panarch'ın dairesiydi.

"O zaman gitmeliyiz," dedi Egeanin. "Varlığını diğerlerine haber vermeden hiçbir şey yapamazsın."

"Belki yapabilirim. Yönlendirdiğimi hissederlerse, burada her kim varsa, o sanırlar." Kaşlarını çatarak alt dudağını ısırdı. Orada kaç kişi vardı? Güç'le en az üç dört şeyi aynı anda yapabilirdi, yalnızca Egwene ve Nynaeve'in yarışabileceği bir şey. Büyük tehlike karşısında cesaret gösteren Andor kraliçeleri listesinin üzerinden geçti. Sonra listenin, Andor'un bütün kraliçelerini içerdiğini fark etti. *Bir gün ben de kraliçe olacağım; onlar kadar cesur davranabilirim.* Hazırlanarak, "Kapıları aç, Egeanin, sonra her şeyi görebilmem için eğil," dedi. Seanchan kadın duraksadı. "Kapıları aç." Elayne'in kendi sesi kendini şaşırttı. Özel bir tını vermeye çalışmamıştı,

ama sessiz, sakin ve emrediciydi. Ve Egeanin başını salladı, neredeyse eğilecekti ve hemen iki kapıyı sonuna kadar açtı.

“Kalçalarım çapa zinciri kadar güçlü.
Öpücüğüm patlatır...”

Boynuna kadar Hava akışlarına sarılmış, kirli, Tarabon kesimi, kırmızı ipek elbise içindeki siyah örgülü şarkıcı, kapılar arkalarındaki duvara çarparken sustu. Cairhien tarzı açık mavi, yüksek yakalı elbise içinde, uzun, yastıklı divan üzerine uzanmış kırılgan görünüşlü kadın şarkıya uyarak başını sallamayı bıraktı ve tilkimsi yüzündeki sırıtışın yerini öfke alarak ayağa fırladı.

Saidar’ın parıltısı Temaile’i sardı, ama kadın fırsat bulamadı. Gördükleri karşısında hayrete düşmüş Elayne Gerçek Kaynak’a kucak açtı ve Hava akışları ile şiddetle saldırdı, kadını omuzlarından ayak bileklerine dek sardı, bir Ruh kalkanı ördü ve kadınla Kaynak arasına soktu. Temaile’in çevresindeki parıltı yok oldu ve kadın dörtnala giden bir at çarpmış gibi uçarak divana düştü, gözleri yuvalarında yuvarlandı ve üç adım ötede, yeşil altın halıda sırtüstü yattı kaldı. Siyah örgülü kadın çevresindeki akışlar yok olunca irkildi, bakışlarını Temaile’den Elayne, Egeanin’e kaydırırken şaşkın şaşkın, inanmazlık içinde kendini yokladı.

Temaile’i tutan akışları bağlayan Elayne, hızla odaya girdi ve başka Kara Ajahlar aradı. Arkasında, Egeanin kapıyı kapattı. Başka kimse yok gibiydi. “Yalnız mıydı?” diye sordu kırmızılı kadına. Nynaeve’in tarifine göre Panarch. Nynaeve şarkılar hakkında *bir şey* söylemişti.

“Siz... onlarla değil misiniz?” dedi Amathera tereddütle, kara gözleri elbiselerini süzerek. “Siz de Aes Sedai misiniz?” Kadın, Temaile’in durumuna rağmen kanıttan şüphe etmek ister gibiydi. “Ama onlarla değilsiniz, öyle mi?”

“Yalnız mıydı?” diye terslendi Elayne ve Amathera yerinde sıçradı.

“Evet. Yalnız. Evet, o...” Panarch yüzünü buruşturdu. “Diğerleri beni tahtıma oturtup ağzıma verdikleri sözleri söylettiler. Zaman zaman adalet dağıtmama izin vermek onları eğlendiriyordu, bazen de korkunç adaletsizlikler yaptırıyorlardı, düzeltmezsem nesiller boyunca kargaşa yaratacak hükümler. Ama o!” O dolgun dudaklı, küçük ağız bir hırlama ile aralandı. “Onu başımda nöbet tutmaya bırakıyorlardı. Sebepsiz yere, sırf

beni ağlatmak için canımı yaktı. Bir tepsi dolusu buz biberi yedirdi ve o kahkahalar atarken dizlerimin üzerinde yalvarmadan tek damla su içirmedi! Düşlerimde beni Sabah Kulesi'nin tepesine çıkarttı, bileklerimden sarkıttı ve bıraktı. Düştü, ama gerçek görünüyordu ve her seferinde ben çığlıklar atarak düşerken yere biraz daha yakında yakaladı. Ve gülüyordu! Müstehcen danslar ve pis şarkılar öğretti bana ve kahkahalar atarak, onlar ayrılmadan önce bu şarkıları ve dansları şeyi eğlendirmek için..." Çığlık atarak divanın üzerinden atladı, bağlı kadına kedi gibi saldırdı ve çılgınca tokatlamaya, yumruklamaya başladı.

Egeanin kapının önünde kollarını kavuşturarak oturmuş, bu işin devam etmesine izin vermeye hazır görünüyordu, ama Elayne Amathera'nın bileklerine Hava akışları ördü. Şaşkınlık içinde, kadını baygın Temaile'in üzerinden kaldırıp ayaklarının üzerine koymayı başardığını gördü. Belki de Jorin'den o ağır örgüleri idare etmeyi öğrenmesi gücünü de artırmıştı.

Amathera, Temaile'e bir tekme savurdu ve terlikli ayağı ıskalayınca öfkeli bakışlarını Elayne ve Egeanin'e çevirdi. "Ben Tarabon'un Panarch'ıyım ve bu kadına adalet vereceğim!" O gül goncası ağızda çok asık suratlı bir bakış vardı. Kadın kendinin, konumunun farkında değil miydi? Bir krala denkti, bir hükümdardı!

"Ve ben de seni kurtarmaya gelen Aes Sedai'yim," dedi Elayne serinkanlılıkla. Tepsinin hâlâ elinde olduğunu fark etti ve çabucak yere bıraktı. Kadın bu olmadan da beyaz hizmetkâr elbiselerinin ötesini görmekte güçlük çekiyor gibiydi. Temaile'in yüzü oldukça kızarmıştı; berelerle uyanacaktı. Kuşkusuz hak ettiğinden daha azıyla. Elayne Temaile'i de yanlarında götürmenin bir yolu olmasını diliyordu. Hiç olmazsa bir tanesini Kule'nin adaletine teslim etmeyi. "Seni buradan çıkarmak için büyük risk alarak geldik! Sonra Panarch Alayı'nın Lord Kumandanı'na, Andric ve ordusuna ulaşabilirsin ve bu kadınları sarayından kovabilirsin. Belki bazılarını yargılanmak üzere götürecek kadar şanslı oluruz. Ama ilk önce seni onlardan uzaklaştırmamız gerek."

"Andric'e ihtiyacım yok," diye mırıldandı Amathera. Elayne bir "artık" duyduğunu sandığına yemin edebilirdi. "Sarayın çevresinde Alayımdan askerler var. Bunu biliyorum. Hiçbiriyle konuşmama izin verilmedi, ama beni gördükleri, sesimi duydukları zaman ne yapılması gerekiyorsa yapacaklardır, değil mi? Siz Aes Sedailer insanlara zarar vermek için Tek Güç kullanamazsınız..." Baygın Temaile'e kaşlarını çatarak sustu. "En azından silah olarak kullanamazsınız, değil mi? Bunu biliyorum."

Elayne, Amathera’nın her örgüsü için birer minik Hava akışı örerek kendini şaşırttı. Örgüler havalanarak dolgun dudaklı aptalın onları takip ederek ayak uçlarında yükselmekten başka çaresi kalmadı. Elayne onu o şekilde, ayak uçlarında yürüterek tam önüne getirdi. Kadının kara gözleri kızgınlıkla iri iri açılmıştı.

“Şimdi beni dinle, Tarabon’un Panarch’ı Amathera,” dedi buz gibi bir sesle. “Dışarı, askerlerine gitmeye çalışırsan Temaile’in suç ortakları seni paketleyip ona geri verebilir. Daha kötüsü, benim ve arkadaşlarımın burada olduğunu öğrenirler ve buna izin veremem. Buradan *gizlice* çıkacağız ve bunu kabul etmezsen seni bağlarım, ağzını tıkarım ve arkadaşları bulsun diye Temaile’in yanına bırakırım.” Temaile’i de götürmenin bir yolu *olmak* zorundaydı. “Beni anlıyor musun?”

Amathera, bulunduğu durumun izin verdiğince, hafifçe başını salladı. Egeanin onaylar bir ses çıkardı.

Elayne akışları gevşetti; kadının topukları halıya indi. “Şimdi bakalım gizlice dışarı çıkmak için giyebileceğin bir şeyler bulabilecek miyiz.” Amathera yine başını salladı, ama suratı fena asılmıştı. Elayne Nynaeve’in işlerinin daha iyi gittiğini umdu.

Nynaeve ince sütunlarla dolu büyük sergi salonuna, toz fırçasını oynatarak girdi. Bu koleksiyon hep tozlanıyor olmalıydı ve kuşkusuz toz alan bir kadına kimse dönüp bir daha bakmazdı. Çevresine bakındı, gözleri tellerle bağlanmış, uzun bacaklı, boynu altı metre yüksekliğe uzanan ata benzer yaratığa baktı. Engin salon her yönde bomboş uzanıyordu.

Ama her an biri girebilirdi; gerçekten de temizlik yapmak için gönderilmiş hizmetkârlar, aramaya gelen Liandrin ya da arkadaşları. Ne olur ne olmaz diye toz fırçasını hazır tutarak donuk siyah tasma ve bilezikleri sergileyen taş kaideye gitti. Nesneyi orada görüp bırakana kadar nefesini tuttuğunu fark etmedi. *Cuendillar*’ı sergileyen camlı masa elli adım daha ilerideydi, ama bu öncelikliydi.

Bilek kalınlığındaki beyaz ipek halatın üzerinden aşarak geniş tasmaya dokundu. *Acı. Istırap. Hüzün.* Duygular üzerine aktı; ağlamak istiyordu. Ne tür bir şey onca acıyı soğurabilirdi? Elini çekerek dik dik siyah metale baktı. Yönlendirebilen bir adamı kontrol etmek için yapılmış. Liandrin ve Kara kardeşleri bunu kullanarak Rand’ı kontrol altına almak, onu Gölge’ye döndürmek, Karanlık Varlık’a hizmet etmeye zorlamak istiyordu. Nynaeve’in köyünden biri, Aes Sedailer tarafından kontrol ediliyor ve

kullanılıyor! Kara Ajah, ama yine de Aes Sedai. Tıpkı bütün entrikaları ile Moiraine gibi! *Egeanin, beni bir pis bir Seanchan'ı sevmeye zorluyor!*

Son düşüncenin ilgisizliğini fark etti; aniden kendini bilerek öfkelendirmeye çalıştığını fark etti, yönlendirebilecek kadar öfkelendirmeye. Kaynak'a kucak açtı; Güç içini doldurdu. Ve omzunda ağaç ve yaprak işlemesi ile bir hizmetkâr kadın sütunlu salona girdi.

Nynaeve yönlendirme arzusu ile titreyerek bekledi. Hatta toz fırçasını kaldırdı, tüyleri tasma ve bilezikler üzerinde gezdirdi. Hizmetkâr kadın solgun seramikler üzerinde yaklaşmaya başladı; biraz sonra giderdi ve o zaman Nynaeve... Ne? O şeyleri kemerindeki keseye doldurup alırdı, ama...

Hizmetkâr kadın gider miydi? *Neden kadının burada kalıp çalışmak yerine gideceğini düşündüm?* Yan yan ona yaklaşan kadına baktı. Elbette. Ne süpürge, ne paspas, ne tüylü toz fırçası, ne de bez. *Buraya neden gelmişse, fazla uzun sürmez...*

Aniden kadının yüzünü açıkça gördü. Sağlam, düzgün hatlı, siyah örgülerle çevrili, neredeyse dostça bir tavırla gülümseyen, ama aslında pek dikkat etmeyen bir ifade. Kesinlikle hiç tehditkâr değil. Tam olarak aynı yüz değildi, ama Nynaeve tanıyordu.

Düşünmeden saldırdı, çekiç kadar sert bir Hava akışı örerek o yüze savurdu. Bir anda diğer kadın da *saidar* parıltısına sarındı, yüz hatları değişti. Bir şekilde şimdi daha azametli, daha gururluydu, düşten hatırladığı yüz gibi ve aynı zamanda fark edilmeden yaklaşamadığı için şaşkındı. Nynaeve'in akışı usturayla kesilmiş gibi bölündü. Geri tepmeyle, fiziksel bir darbe almış gibi sallandı ve Terkedilmiş Su ve Hava katılmış karmaşık bir Ruh örgüsü ile saldırdı. Nynaeve'in, bu örgünün ne işe yarayacağı konusunda en ufak fikri yoktu; çılgınca, Ruh'tan keskin kenarlı bir örgü ile, diğer kadının yaptığı gibi kesmeye çalıştı onu. Bir yürek atımı kadar sürede sevgi, adanmışlık, tapınma hissetti, bu harika kadın tenezzül edip onun...

Karmaşık örgü bölündü ve Moghedien sendeledi. Nynaeve'in aklında bir iz kaldı, itaat etmeyi, yaltaklanmayı, memnun etmeyi istemek hakkında taze bir anı gibi. İlk karşılaşmalarında olanları yeniden hatırladı ve öfkesi arttı. Egwene'in Amico Nagoyin'i yalıtmak için kullandığı bıçak kadar keskin kalkan belirdi, kalkandan çok bir silah gibiydi ve onu Moghedien'e savurdu... ve bloke edildi, Moghedien'i sonsuza dek yalıtmasına ramak kala, örülmüş Ruh örülmüş Ruh'a dayandı. Terkedilmiş yine karşılık verdi, Nynaeve'i aynı şekilde yalıtmak için balta gibi savurdu. Sonsuza dek. Nynaeve ümitsizce bloke etti.

Aniden öfkesinin altında, dehşet içinde olduğunu fark etti. Diğer kadının onu Kaynak'tan kesme teşebbüsünü engellemeye çalışırken aynısını ona yapmaya çabalamak sahip olduğu tüm gücü alıyordu. Güç içinde kaynıyordu, öyle ki patlayacağını sanıyordu; ayakta durmanın gerektirdiği çabayla dizleri titriyordu. Ve her şeyi o iki şeye akıyordu; bir mum yakacak kadar bile enerji ayıramazdı. Moghedien'in Ruh baltası keskinliği içinde bir parlıyor, bir soluyordu, ama kadın onu hedefine sürmeyi başarırsa bunun hiç önemi kalmazdı; Nynaeve kadın tarafından yalıtılmak ile yalnızca –*yalnızca!*– Kaynak'la arasına kalkan konulması ve kadının merhametine kalması arasında pek fark göremiyordu. O şey Kaynak'tan içine akan Güç'e sürtündü, tıpkı bir tavuğun uzatılan boynunun üstündeki bir bıçak gibi. İmge çok netti; hiç aklına gelmemiş olmasını diledi. Beyninin arkasında minik bir ses konuşup duruyordu. *Ah, Işık, ne olur yapmasın. Ne olur yapmasın! Işık, lütfen, bu değil!*

Bir an Moghedien'i Kaynak'tan kesme teşebbüsünden vazgeçmeyi düşündü... her şeyden önce, o şeyin ustura kadar keskin olması için çaba harcamaya devam etmesi gerekiyordu; örülmüş akışlar keskin kenarı korumak istemiyordu. Salıvermek ve gücünü Moghedien'in saldırısını ittirmek, hatta bölmek için kullanmayı düşündü. Ama bunu denerse diğer kadın savunmaya geçme ihtiyacı hissetmeyecekti; o gücü kendi saldırısına ekleyecekti. Ve o Terkedilmişlerden biriydi. Sıradan bir Kara Aes Sedai değil. Efsaneler Çağı'nda Aes Sedai olmuş bir kadın, Aes Sedailerin artık düşlenemeyen şeyler yapabildikleri bir çağda. Moghedien bütün gücüyle saldırırsa...

O sırada bir erkek ya da yönlendiremeyen bir kadın içeri girecek olsa, yalnızca birbirlerinden üç metre uzakta, beyaz ipek halatın üzerinden bakışan iki kadın görürlerdi. Tuhaf şeylerle dolu engin bir salonda yüzleşen iki kadın. Bunun bir düello olduğunu söyleyecek hiçbir şey göremezlerdi. Erkeklerin yaptığı gibi ortalıklarda sıçramak ve kılıç sallamak yoktu, hiçbir şey düşmüyor, kırılmıyordu. Yalnızca oracıkta duran iki kadın. Ama yine de bir düelloydu, hem de ölümüne. Terkedilmişlerden birine karşı.

"Dikkatle yaptığım onca plan boşa gitti," dedi Moghedien aniden, gergin, öfkeli bir sesle. Parmak boğumları bembeyaz olmuş elleri eteklerini kavramıştı. "Her şeyi eski haline getirmek için en azından anlatılamaz çabalar harcamam gerekecek. Mümkün olmayabilir bile. Ah, bunu ödeyeceksin, Nynaeve al'Meara. Burası çok hoş bir saklanma yeriydi ve o kör kadınların ellerinde bir sürü faydalı nesne var. Ama kendileri..." Başını

iki yana salladı, dudakları dişlerini bir hırlama ile sergiledi. “Sanırım bu sefer seni yanımda götüreceğim. Eminim. Seni canlı basamak olarak kullanacağım. Eyerimden inerken basabilmem için gelip dört ayak üzerinde eğileceksin. Ya da belki seni Rahvin’e veririm. İyiliklerin karşılığını hep öder. Şimdi onu eğlendirecek şirin, küçük bir kraliçesi var, ama Rahvin’in güzel kadınlara karşı zaafı vardır. Hizmete hazır iki, üç, dört tane bulundurmayı sever. Buna ne dersin? Hayatının geri kalanını Rahvin’in onayı için yarışarak harcama fikrine? Seni bir ele geçirsin, bunun için can atıyor olacaksın; Rahvin’in küçük numaraları vardır. Evet, sanırım seni Rahvin’e vermeli.”

Nynaeve’in içinde öfke kabardı. Yüzünden yer damlıyordu ve bacakları boşanacakmış gibi titriyordu, ama öfkesi ona güç verdi. Öfke içinde, Moghedien’i yalıtmak için Ruh silahını bir kıl kalınlığı kadar daha ittirdi, ama kadın onu yine durdurdu.

“Demek arkandaki küçük cevheri keşfettin,” dedi Moghedien, bir anlık kararsız denge anında. Şaşırtıcı şekilde, sohbet edercesine konuşuyordu. “Bunu nasıl yaptığını merak ediyorum. Fark etmez. Onu almaya mı geldin? Belki yok etmek için? Onu yok edemezsin. Bu metal değil, bir tür *cuendillar.* Şerateş bile *cuendillar*’ı yok edemez. Onu kullanmayı düşünüyorsan, nasıl diyelim... dezavantajları var. Tasmayı yönlendiren adama takarsın ve bilezikleri takmış bir kadın ona dilediği her şeyi yaptırabilir, bu doğru, ama bu adamın delirmesini engellemez ve diğer yana doğru da bir akış vardır. Zaman içinde adam da seni kontrol edebilmeye başlar ve sonunda her an bir mücadele verirken bulursun kendini. Deliren bir adam söz konusuysa, pek tatsız. Elbette kimse bu etkiye fazla maruz kalmasın diye bilezik takanlar sık sık değiştirilebilir, ama bu da başka birine güvenmek demektir. Erkekler şiddet konusunda hep çok iyi olmuşlardır; silah olarak harikadırlar. Ya da, yeterince güvenebileceğin birini bulursan, iki kadın birer bilezik takabilir; bunun sızıntıyı büyük ölçüde azalttığını anlıyorum, ama mükemmel bir uyum içinde çalışıyor olsanız bile kontrolü de azaltır. Zaman içinde adamı kontrol etmek için kendi aranızda mücadele etmeye başlarsınız ve nasıl adam tasmasını çıkarmak istiyorsa, siz de bilezikleri çıkarmayı istemeye başlarsınız.” Başını eğdi, sorgularcasına tek kaşını kaldırdı. “Takip ediyor musun? Lews Therin’i... artık adı Rand al’Thor olmuş... kontrol etmek çok faydalı olurdu, ama bu bedeli ödemeye değer mi? Tasma ve bilezikleri neden oldukları yerde bıraktığımı anlıyorsundur.”

Nynaeve Güç'ü taşımak, örülmüş akışlarını korumak için titrerken kaşlarını çattı. Kadın neden bütün bunları anlatıyordu ki? Zaten kazanacağına göre fark etmeyeceğini mi düşünüyordu? Neden aniden öfkeden sohbete dönmüştü? Moghedien'in yüzünde de ter vardı. Geniş alnı boncuk boncuk ter kaplıydı, yanaklarından sızıyordu.

Aniden Nynaeve'in zihninde her şey altüst oldu. Moghedien'inki öfkeyle gerilmiş bir ses değildi; harcadığı çabayla gerilmiş bir sesti. Moghedien aniden bütün gücüyle saldırmayacaktı; bunu zaten yapıyordu. Kadın Nynaeve kadar çok çaba harcıyordu. Terkedilmişlerden biri ile karşı karşıyaydı ve değil akşam yemeği için yolunmak, bir tek tüy bile kaybetmemişti. Terkedilmişlerden biri ile, gücüne karşı güçle yüzleşiyordu! Moghedien onun dikkatini dağıtmaya, kendi gücü tükenmeden bir açık bulmaya çalışıyordu! Bir de Nynaeve de aynısını yapabilse! Gücü tükenmeden önce!

"Bütün bunları nereden bildiğimi merak ediyor musun? Tasma ve bilezikler yapılmadan önce ben... Eh, bundan bahsetmeyelim. Serbest kaldıktan sonra yaptığım ilk şey o son günler hakkında bilgi aramak oldu. Son seneler, aslında. Orada burada, nasıl başlayacağını bilemeyenlere hiç anlam ifade etmeyecek parçalar var. Efsaneler Çağı. O zamanlara çok tuhaf bir isim vermişsiniz. Ama en vahşi hikâyeleriniz bile yapılabilenlerin yarısını anlatmıyor. Delik açıldığı zaman iki yüz seneden daha yaşlıydım ve bir Aes Sedai için hâlâ çok gençtim. Sizin 'efsaneleriniz' yapabildiklerimizin solgun taklitlerinden başka bir şey değil. Neden..."

Nynaeve dinlemeyi bıraktı. Kadının dikkatini dağıtmanın bir yolu. Aklına söyleyecek bir şey gelse bile, Moghedien kendi kullandığı yönteme karşı hazırlıklı olurdu. İplik kadar ince bir örgü için bile enerji ayıramazdı, hatta... Moghedien'in ayırabileceğinden daha fazla değil. Efsaneler Çağı'ndan bir kadın. Tek Güç'ü kullanmaya alışmış bir kadın. Belki tutsak edilmeden önce her şeyi Güç'le yapmaya alışmış. Serbest kaldığından beri saklanan biri olarak. Güç kullanmadan bir şeyler yapmaya ne kadar alışmış olabilirdi?

Nynaeve bacaklarının bükülmesine izin verdi. Toz fırçasını bırakarak destek olması için kaideyi yakaladı. Rol yapmasına pek gerek yoktu.

Moghedien gülümsedi ve bir adım daha yaklaştı. "...başka dünyalara, hatta gökyüzündeki dünyalara giderdik. Biliyor musun, yıldızlar da..." O gülümseme ne kadar da kendinden emindi. Ne kadar da zafer doluydu.

Nynaeve, içine dolan sarsıcı acıları görmezden gelerek tek bir hareketle tasmayı yakaladı ve fırlattı.

Geniş, siyah tasma gözlerinin arasına indiğinde Moghedien'in ağzı açık kaldı. Sert bir darbe değildi, hele sersemletecek kadar hiç değildi, ama beklenmedikti. Moghedien'in akışları üzerindeki kontrolü hafifçe, kısa bir an için gevşedi. Ama o an içinde aralarındaki denge kaydı. Ruh kalkanı Moghedien ile Kaynak'ın arasına sürüldü; kadını çevreleyen hale söndü.

Kadının gözleri yuvalarından fırlayacak gibi göründü. Nynaeve onun kendi gırtlağına atılmasını bekledi; kendisi olsa öyle yapardı. Ama Moghedien eteklerini kaldırdı ve kaçmaya başladı.

Kendini savunmak için çaba gerekmezken, Nynaeve'in kaçan kadının çevresine Hava örmesi için pek az çaba gerekti. Terkedilmişlerden adımının ortasında dondu.

Nynaeve telaşla örgüyü bağladı. Başarmıştı. *Terkedilmişlerden biri ile yüzleştim ve onu yendim,* diye düşündü inanmazlık içinde. Boynundan aşağı, taş gibi sert hava içine hapsolmuş kadına bakarken, hatta ayağının üzerine eğilmiş olduğunu görürken bile inanmak güç geliyordu. Yaptığı işi incelediği zaman dilediği kadar eksiksiz bir zafer kazanmamış olduğunu gördü. Yerine kaymadan önce kalkanın keskin ucu körleşmişti. Moghedien yakalanmış ve Kaynak'la arasına kalkan konmuştu, ama yalıtılmamıştı.

Sendelememeye çalışarak diğer kadının önüne geçti. Moghedien hâlâ kraliçe gibi görünüyordu, ama çok korkmuş, dudaklarını yalayan, gözleri çılgınca dolanan bir kraliçe. "Eğer... eğer b-beni bırakırsan, b-bir anlaşmaya v-varabiliriz. Sana öğretebileceğim ç-çok şey var..."

Nynaeve kadının ağzını açık bırakan bir Hava tıkacı örerek sözlerini acımasızca kesti. "Canlı basamak. Öyle dememiş miydin? Bence çok güzel bir fikir. Ata binmeye bayılırım." Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi görünen kadına gülümsedi.

Basamak demek! Moghedien Kule'de yargılanıp yalıtıldıktan sonra –Terkedilmişlerden biri için hükmün ne olacağından kuşku yoktu–, herhalde mutfaklarda, bahçelerde ya da ahırlarda faydalı bir işe koşulurdu. Terkedilmişlerin bile adaletten kaçamayacağını, başında nöbet tutulması dışında diğer hizmetkârlardan farklı muamele görmeyeceğini herkese göstermek için teşhir edilmediği zamanlarda. Ama bırak Nynaeve'in de kendisi kadar zalim olduğunu düşünsün. Bırak yargılanana kadar öyle sansın...

Nynaeve’in ağzı çarpıldı. Moghedien yargılanmayacaktı. Hiç olmazsa şimdi. Onu Panarch’ın Sarayı’ndan çıkarmanın bir yolunu bulmadığı sürece değil. Kadın yüzünü buruşturmasının kendisi için kötü bir şeye işaret ettiğine inanmış gibiydi; gözlerinden yaşlar aktı ve ağzı tıkacın üzerinden sözcükler telaffuz etmeye çalışarak oynadı.

Nynaeve kendinden tiksinerek, sallana sallana siyah tasmanın yattığı yere gitti ve korkunç duygular ona fazla dokunamadan kemerindeki keseye tıktı. Aynı acı ve üzüntü hisleri içinde bilezikleri de yerleştirdi. *Yapacağımı düşündürerek ona çoktan işkence etmeye başlamıştım! Hak ediyor kuşkusuz, ama ben öyle biri değilim. Yoksa öyle miyim? Egeanin’den daha iyi değil miyim?*

Aklına böyle şeylerin gelebilmesine bile kızarak hızla döndü ve Moghedien’in yanından geçip camlı masaya yaklaştı. Kadını adaletin önüne çıkarmanın bir yolu olmalıydı.

Dolapta yedi biblo vardı. Yedi ve mühür yoktu.

Bir an bakakaldı. Biblolardan biri, domuz şeklinde, ama iri, yuvarlak bir burnu, bacakları kadar geniş ayakları olan, tuhaf şekilli bir hayvan biblosu mührün durması gereken yerde, masanın ortasında duruyordu. Aniden gözleri kısıldı. Biblo aslında orada değildi; o şey Hava ve Ateş’ten örülmüştü, akışlar o kadar inceydi ki, yanında örümcek ağları bile halat gibi kalırdı. Yoğunlaştığı zaman bile onları zar zor görebiliyordu. Liandrin ya da diğer Kara Aes Sedailerin görebileceğinden kuşkuluydu. Güç’le minik, kesici bir darbe ve şişman hayvan kayboldu, yerinde kırmızı lake sehpanın üzerindeki siyah beyaz mühür belirdi. Moghedien mührü herkesin görebileceği bir yere saklamıştı. Ateş’le camda bir delik açtı ve mühür de keseye girdi. Kese artık şişmişti ve Nynaeve’in kemerini yere çekiyordu.

Tek terliğinin ucunda duran kadına kaşlarını çatan Nynaeve onu da yanında götürmek için bir yol düşündü. Ama Moghedien kesesine sığmazdı ve diğer kadını kaldırabileceğini düşünse de, bu manzara birkaç kaşın kalkmasına sebep olabilirdi. Yine de, kemerli kapıların en yakınındakine yönelirken iki adımda bir dönüp arkasına bakmadan edemiyordu. Keşke bir yol olsaydı. Kapıda durup son kez üzüntüyle baktıktan sonra gitmek için döndü.

Bu kapı nilüferlerle dolu bir havuzu bulunan bir avluya açılıyordu. Çeşmenin diğer yanında ince, bakır tenli, Rendra’nın bile yüzünü kızartacak kadar açık, Tarabon tarzı bej rengi elbise giymiş bir kadın bir adım

uzunluğundaki yivli bir çubuğu kaldırmıştı. Nynaeve, Jeaine Caide'i tanıdı. Daha da önemlisi, çubuğu tanıdı.

Çılgınca kendini bir yana fırlattı, öyle hızlı uçtu ki, pürüzsüz zeminde kaydı ve ince sütunlardan birine çarparak durdu. Biraz önce durduğu yerden bacak kalınlığında, beyaz bir ışın geçti ve hava eriyik metale dönmüş gibi sergi salonunu boylamasına yardı; ışının çarptığı yerde, sütun parçaları yok oluveriyor, paha biçilmez eserler gözden kayboluyordu. Arkasına doğru körlemesine Ateş akışları fırlatarak, bir şeye, avludaki herhangi bir şeye çarpmasını umarak elleri ve dizleri üzerinde salonda emekledi. Bel yüksekliğinin biraz üstünde ışın yana doğru savruldu, iki duvarda yarıklar oydu; arada, dolaplar, vitrinler, telli iskeletler devrildi ve kırıldı. Pek çok sütun titremeye başladı, bazıları düştü, ama o korkunç kılıcın önüne düşenler dolapları ve kaideleri ezecek kadar var olamadı. Eriyik ışın yok olmadan önce camlı masa da düştü. Nynaeve'in görüş alanına dağlanmış gibi morumsu bir çubuk kaldı; o eriyik beyaz ışından tek kurtulanlar, yerden seken *cuendillar*'lar oldu.

Biblolar kırılmadı, elbette. Moghedien haklı gibiydi, şerateş bile *cuendillar*'ı yok edemiyordu. O siyah çubuk çalınan *ter'angreal*'lerden biriydi. Nynaeve listelerine kararlı bir el yazısı ile eklenmiş uyarıyı hatırlıyordu. *Şerateş yaratır. Tehlikelidir ve kontrol edilmesi hemen hemen imkânsızdır.*

Moghedien, görünmez tıkacının üzerinden çığlık atmaya çalışıyor gibiydi. Hava bağları ile mücadele ederken başı iki yana dönüp duruyordu, ama Nynaeve ona bakmak için bir andan fazlasını harcamadı. Şerateş yok olur olmaz salonun öte tarafına, duvardaki yarığın arkasına bakacak kadar doğruldu. Çeşmenin yanında Jeaine Caide bir elini başına götürmüş, sallanıyordu, siyah çubuk elinden düşecek gibi görünüyordu. Ama Nynaeve ona saldıramadan kadın yivli çubuğu yine kavradı; çubuğun ucundan şerateş fışkırdı, odada, yoluna çıkan her şeyi yok etti.

Nynaeve, karnının üzerinde uzanarak, devrilen sütunların ve duvarların gürültüleri ve döküntüleri arasında, becerebildiğince hızla diğer yana süründü. Nefes nefese, kendini iki duvarı yarılmış bir koridora çekti. Şerateşin ne kadar uzağa kadar kestiğini bilmek imkânsızdı; belki sarayın diğer ucuna kadar. Taş parçaları ile dolmuş halının üzerinde dönerek ihtiyatla kapı çerçevesinin kenarından gözetledi.

Şerateş gitmişti. Yıkık sergi salonunda, zayıflamış bir parça taşın yerinden kurtulup moloz kaplı zemine düştüğü zamanlar haricinde sessizlik

vardı. Jeaine Caide'den iz yoktu. Uzak duvarın, dışarıdaki çeşmeli avluyu gösterecek kadar büyük bir kısmı yıkılmıştı. *Ter'angreal*'in onu kullanan kadını öldürüp öldürmediğini görmek için oraya gitme riskine girmeyecekti. Nefes nefeseydi, kolları ve bacakları öyle titriyordu ki bir an oracıkta uzanmaktan memnundu. Yönlendirmek, başka işler gibi enerji alıyordu; ne kadar çok yaparsanız o kadar çok enerji. Ve o kadar yorulursanız o kadar az yönlendirebiliyordunuz. Nynaeve o sırada zayıflamış bir Jeaine Caide ile yüzleşebileceğinden emin değildi.

Ne kadar büyük bir aptaldı. Moghedien'e karşı Güç'le mücadele etmek ve o kadar kuvvetle yönlendirmenin saraydaki her Kara Aes Sedai'yi yerinde sıçratacağını düşünememek. Domanlı kadın, o hâlâ Terkedilmişler savaşmaya dalmışken elindeki *ter'angreal*'le gelmediği için şanslıydı. Büyük olasılıkla kadının geldiğini fark etmeden ikisi de ölürdü.

Aniden inanmazlık içinde bakakaldı. Moghedien gitmişti! Şerateş kadının durduğu yerin on adım yakınına gelmemişti, ama kadın artık orada değildi. Bu imkânsızdı. Kaynakla arasına kalkan konmuştu.

"İmkânsız olduğunu nereden biliyorum?" diye mırıldandı Nynaeve. "Terkedilmişlerden birini yenmek de benim için imkânsızdı, ama yaptım."

Jeaine Caide'den hâlâ iz yoktu.

Zorla ayağa kalkarak anlaştıkları buluşma yerine seğirtti. Elayne'in başı derde girmemişse, belki buradan güven içinde çıkabilirlerdi.

55
Derinlerde

Nynaeve koşarken hizmetkârlar koridorlarda dolanıyor, çılgınca sorular soruyordu. Yönlendirmeyi hissetmemiş olabilirlerdi, ama sarayın un ufak edildiğini hissettikleri kesindi. Onları ilgilendirdiği kadarıyla paniğe kapılmış başka bir hizmetkâr kadın olarak aralarından geçti.

Koridorlarda koşarken, avluları aşarken çevresindeki *saidar* parıltısı soldu. Elayne için gittikçe daha fazla endişelenirken öfkeye tutunmak güçtü. Ya Kara Aes Sedailer onu bulduysa... O şerateş *ter'angreal*'inden başka ellerinde neler olduğunu kim bilebilirdi? Verilen listedeki her şeyin ne işe yaradığı belirtilmemişti.

Bir kez açık bal rengi örgüleri ile Liandrin'i gördü ve siyah saçlarında beyaz tutamı ile Rianna'yı. Geniş mermer merdivenlerden aşağı seğirtiyorlardı. Kadınların çevresindeki *saidar* parıltısını göremiyordu, ama hizmetkârların haykırarak yollarından sıçramalarına bakılırsa, Güç'le kendilerine yol açıyorlardı. Kaynak'a tutunmaya çalışmadığı için memnun oldu; parıltısını kalabalığın içinde hemen görürlerdi ve biraz dinlenene kadar değil ikisiyle birden, biriyle bile yüzleşecek durumda değildi. Almak için geldiği şeyi almıştı. Onların beklemesi gerekiyordu.

Buluşma yeri olarak belirledikleri, sarayın batı kanadındaki dar koridora gelene kadar kalabalık seyreldi ve kayboldu. Diğerleri üzerine iri bir kilitle kilitlenmiş küçük, bronz kakmalı kapının yanında bekliyordu. Dimdik duran, hafif, keten bir pelerin giyip başlığını takmış olan Amathera da yanlarındaydı. Panarch'ın beyaz elbisesi hizmetkâr kadın elbisesi sanılabilirdi. İpek olduğunu görecek kadar yakından bakmazsanız. Ve yüzünü saklamayan peçe kesinlikle hizmetkârların ketenlerindendi.

Kapıdan boğuk bağırışlar geliyordu. Anlaşılan, isyan sürüyordu. Erkekler rollerinin geri kalanını yaparlarsa...

Nynaeve, Egeanin'i görmezden gelerek çabucak Elayne'e sarıldı. "Çok endişelendim. Sorun yaşadın mı?"

"Hiç yaşamadık," diye yanıt verdi Elayne. Egeanin hafifçe kıpırdandı ve Elayne ona anlamlı anlamlı baktı, sonra ekledi, "Amathera biraz sorun yarattı, ama hallettik."

Nynaeve kaşlarını çattı. "Sorun mu? Neden sorun yaratsın ki? Neden sorun yaratasın ki?" Sonuncusu Panarch'a yöneltilmişti. Kadın başını kaldırdı ve kimseye bakmadı. Elayne de gönülsüz görünüyordu.

Yanıt veren Seanchan kadın oldu. "Karanlıkdostlarını kovalamak üzere askerlerine haber vermek için gizlice kaçmaya çalıştı. Hem de uyarıldığı halde." Nynaeve ona bakmaktan kaçındı.

"Öyle kaşlarını çatma, Nynaeve," dedi Elayne. "Onu çabucak yakaladım ve küçük bir sohbet ettik. Sanırım şimdi benimle tamamen hemfikir."

Panarch'ın yanakları seğirdi. "Hemfikirim, Aes Sedai," dedi telaşla. "Dediklerini yapacağım ve isyankârların bile serbestçe geçmenize izin vermesini sağlayacak belgeler hazırlayacağım. Daha fazla... sohbete gerek yok."

Elayne, bütün bunlar çok mantıklıymış gibi başını salladı ve kadına susmasını işaret etti. Panarch itaatkârca çenesini kapadı. Biraz surat asarak, ama belki de ağzının şeklinden dolayı öyle görünüyordu. Çok tuhaf işlerin döndüğü açıktı ve Nynaeve hepsini öğrenmeye kararlıydı. Daha sonra. Koridorun iki tarafı da boştu, ama sarayın derinliklerinde hâlâ panik dolu bağırışlar yankılanıyordu. İsyankârlar küçük kapının arkasında gürlüyordu.

"Ama ya sen?" diye devam etti Elayne kaşlarını çatarak. "yarım saat önce burada olman gerekiyordu. Bütün bunlara sen mi sebep oldun? İki kadının sarayı sarsacak güçle yönlendirdiğini hissettim ve daha sonra biri gerçekten sarstı onu. Senin yapmış olman gerektiğini düşündüm. Egeanin'in seni bulmaya gitmesini engellemek zorunda kaldım."

Egeanin mi? Nynaeve duraksadı, sonra kendini Seanchan kadının omzuna dokunmaya zorladı. "Teşekkür ederim." Egeanin yaptığını kendisi de pek anlamazmış gibi baktı, sonra çabucak başını salladı. "Moghedien beni buldu ve ben onu yargılanması için nasıl getireceğimi düşünürken Jeaine Caide neredeyse şerateşle kellemi uçuracaktı." Elayne küçük bir

ciyaklama kopardı ve Nynaeve telaşla onu yatıştırdı. “Bana fazla yaklaşmadı.”

“Sen Moghedien’i *yakaladın* mı? Sen *Terkedilmişlerden* birini mi yakaladın?”

“Evet, ama kaçtı.” İşte. Her şeyi itiraf etmişti. Bütün gözlerin üzerinde olduğunu fark ederek huzursuzca kıpırdandı. Hata yapmaktan hoşlanmıyordu. Özellikle de hatayı ilk işaret eden olduğunda hata yapmaktan hoşlanmıyordu. “Elayne, dikkatli olmak konusunda ne dediğimi biliyorum, ama kadın elime geçtiği zaman tek düşünebildiğim yargılanmasını sağlamaktı.” Derin bir nefes alarak özür dilercesine konuştu. Bunu yapmaktan nefret ediyordu. Bu aptal erkekler neredeydi? “Aklımı işimize odaklamadığım için her şeyi tehlikeye attım, ama lütfen beni paylama.”

“Yapmayacağım,” dedi Elayne kararlılıkla. “Gelecekte dikkatli olmayı hatırladığın sürece.” Egeanin boğazını temizledi. “Ah, evet,” diye ekledi Elayne telaşla. Beklemek sinirlerini bozuyor olmalıydı; yanaklarında kırmızı benekler vardı. “Tasmayı ve mührü buldun mu?”

“Yanımdalar.” Nynaeve kesesini okşadı. Dışarıdaki bağırışlar yükseliyor gibiydi. Koridorlarda yankılananlar da. Liandrin neler olduğunu anlamak için sarayın altını üstüne getiriyor olmalıydı. “Bu adamlar neden oyalanıyor?”

“Alayım,” diye başladı Amathera. Elayne kadına baktı ve kadın ağzını kapattı. Nasıl bir sohbet etmişlerse, duymaya değer olmalıydı. Panarch akşam yemeği yemeden yatağa gönderileceğinden korkan bir kız çocuğu gibi dudaklarını sarkıtmıştı.

Nynaeve Egeanin’e baktı. Seanchan kadın dikkatle kapıyı gözlüyordu. Nynaeve’in peşinden gitmek istemişti. *Neden ondan nefret etmeme izin vermiyor? Ondan bu kadar mı farklıyım?*

Aniden kapı açıldı. Juilin kilitten iki ince, bükük tel çıkardı ve çöktüğü yerden doğruldu. Yüzünün yanından kan akıyordu. “Acele edin. İş çığırından çıkmadan buradan uzaklaşmalıyız.”

İri iri gözlerle adamın arkasına bakan Nynaeve, işin nasıl çığırından çıkacağını merak etti. Bayle Domon’un gemicilerinden en az üç yüzü kapının çevresinde iki sıralı bir yarım daire oluşturmuştu. Domon da onları cesaretlendirmek için bağırarak sopasını sallıyordu. Geniş caddeyi dolduran gürültü yüzünden bağırması gerekiyordu da. İnsanlar köpüren bir yığın halinde itekliyor, çabalıyor, bağırıyordu. Onları uzak tutan tek şey

gemicilerin sopaları ve değnekleri idi. Kalabalık aslında gemicilerle ilgilendiğinden değil. Kalabalığın içine atlı Beyazpelerin grupları dağılmıştı. Çevrelerindeki, yabalarını, sopalarını ve çıplak ellerini onlara sallayan adamlara onlar kılıç sallıyordu. Çevrelerine taş yağmurları yağıyor, zaman zaman miğferlerine çarpıyordu, ama gürültü yüzünden tangırtıları duyulmuyordu. Aniden yalnız bir Beyazpelerin'in atı çığlık attı, şahlandı ve geriye devrildi; at hemen dört ayak üzerinde doğruldu, ama binicisi üzerinde değildi. İnsan kalabalığın içinde başka binicisiz hayvanlar da vardı. Kendilerini korumak için başlattıkları olay bu muydu? Nynaeve, kendine nedenini hatırlatmaya çalıştı –elini kesesine götürüp *cuendillar* mührü, tasma ve bilezikleri yokladı–, ama bu oldukça güç bir işti. Orada insanlar ölüyordu.

"Yürüyecek misiniz?" diye seslendi Thom, dışarı çıkmalarını işaret ederek. Çalı gibi kaşlarından birinin üzerinde kanayan bir kesik vardı, belki bir taşın eseri ve kahverengi pelerini artık paçavra olarak bile işe yaramazdı. "Panarch'ın Alayı kaçmayı bırakırsa işler karışabilir."

Amathera korku dolu bir ses çıkardı, sonra Elayne onu kararlılıkla dışarı itti. Nynaeve ve Egeanin de takip ettiler ve dört kadın çıkar çıkmaz gemiciler sıkı bir halka halinde çevrelerine kapandılar ve saraydan uzaklaşmak için mücadele etmeye başladılar. Nynaeve'in elinden ayakta kalmaya çalışmaktan başka şey gelmiyordu, onları korumaya çalışan adamlar tarafından iteklenip duruyordu. Bir kez Egeanin kaydı ve düşecek oldu. Nynaeve kadının kolunu yakaladı, doğrulmasına yardım etti ve karşılığında minnet dolu bir sırıtma kazandı. *O kadar da farklı değiliz,* diye düşündü. *Aynı değil, ama o kadar da farklı değil.* Seanchan kadına cesaret verircesine gülümsemek için kendini zorlaması gerekmedi.

Çalkalanan kalabalık saraydan sonraki pek çok sokak boyunca uzanıyordu, ama kalabalıktan kurtulduktan sonra dar, dolambaçlı sokakların hemen hemen boş olduğunu gördüler. İsyana karışmayanlar ondan uzak durma akıllılığını göstermişti. Gemiciler biraz açılarak kadınlara daha fazla yer verdiler. Ama gruba doğru bakan herhangi biri sert bakışlar kazanıyordu. Tanchico sokakları hâlâ Tanchico sokaklarıydı. Bu bir şekilde Nynaeve'i şaşırttı. Sarayda haftalar geçirmiş gibi geliyordu. Şehir kuşkusuz farklı olmalıydı.

Gürültü arkalarında solmaya başladığında Thom, bir yandan aksarken Amathera'ya zarafetle eğilmeyi başardı. "Şeref duydum, Panarch," dedi. "Herhangi bir hizmette bulunabileceksem, söylemeniz yeter."

Amathera herkesi şok eden bir tavırla Elayne'e baktı, hafifçe yüzünü buruşturdu ve, "Beni başka biri sandınız, iyi efendim," dedi. "Ben yalnızca köyden gelmiş fakir bir mülteciyim ve bu iyi kadınlar tarafından kurtarıldım."

Thom irkilerek Juilin ve Domon ile bakıştı, ama ağzını açtığı zaman Elayne, "Hana gidebilir miyiz, Thom? Burası pek sohbet edilecek bir yer sayılmaz," dedi.

Üç Erik Sarayı'na ulaştıkları zaman, Elayne'in Panarch'ı Rendra'ya Thera olarak tanıtması daha az şaşırtıcı değildi. Thera parasız, bir şilteye ve belki yemeklerini kazanmak için bir işe ihtiyaç duyan bir mülteciydi. Hancı pes etmiş gibi omuzlarını silkti, ama Thera'yı mutfaklara götürürken kadına saçlarının ne kadar güzel olduğunu, doğru elbise içinde ne kadar güzel görüneceğini anlatmaya başlamıştı bile.

Nynaeve hepsi Çiçek Yağmuru Dairesi'ne girip kapıyı arkalarından kapatana kadar bekledi. Sonra, "*Thera* mı?" dedi. "Ve dediğini yaptı! Elayne, Rendra kadına salonda servis yaptıracak!"

Elayne şaşırmış görünmüyordu. "Evet, büyük olasılıkla." İçini çekerek bir sandalyeye çöktü, terliklerini tekmeledi ve ayaklarını ovmaya başladı. "Amathera'yı birkaç gün saklanması gerektiğine ikna etmek zor olmadı. 'Panarch öldü'den 'Panarch'a ölüm'e giden yol o kadar da uzun değil. Sanırım isyanı görmesi de işe yaradı. Onu tahta tekrar çıkarması için Andric'e güvenmek istemiyor; kendi askerlerinin yapmasını istiyor. Bu, Alay'ın Lord Kumandanı ile iletişime geçene kadar saklanması gerekeceği anlamına gelse bile. Andric'e sürpriz olacağını sanıyorum. Adamın kadına sürpriz yapmaması çok kötü. Kadın bunu hak ediyor." Domon ve Juilin bakıştılar ve anlayamayarak başlarını iki yana salladılar. Egeanin en azından kendisi anlıyormuş ve onaylıyormuş gibi kendi kendine başını salladı.

"Ama neden?" diye sordu Nynaeve. "Kendi başına kaçmaya çalıştığı için ona kızmış olabilirsin, ama bu? Zaten, siz ikiniz onu gözetlerken bunu nasıl başardı?" Egeanin'in gözleri çabucak Elayne'e kaydı ve geri çekildi, o kadar çabuk ki, Nynaeve gerçekten gördüğünden emin olamadı.

Elayne, bir ayağının tabanını ovmak için eğildi. Ayağı acıyor olmalıydı; kızın yanakları kızarmıştı. "Nynaeve, kadının sıradan insanların yaşamlarının neye benzediği konusunda en ufak fikri yok." Sanki kendisinin varmış gibi! "Adalete gerçekten inanıyor gibi... sanırım inanıyor... ama sarayda bir sene yetecek kadar yiyecek olması onu hiç

rahatsız etmedi. Aşevlerinden bahsettim ve neyden bahsettiğimi anlamadı bile! Karnını doyurmak için birkaç gün çalışmak ona iyi gelecek." Bacaklarını masanın altına uzatarak çıplak ayak parmaklarını oynattı. "Ah, bu güzel işte. Gerçi fazla çalışmayacak, sanırım. Liandrin ve diğerlerini sarayından kovmak için Panarch'ın Alayı'nı ayağa kaldıracaksa hayır. Yazık, ama öyle işte."

"Eh, bunu yapmak zorunda," dedi Nynaeve kıza kararlılıkla. Oturmak güzeldi, ama kızın ayaklarıyla neden bu kadar ilgilendiğini anlayamıyordu. Bütün gün neredeyse hiç yürümemişlerdi. "Ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Panarch'a ihtiyacımız var, ama Rendra'nın mutfağında değil." Moghedien için endişelenmeleri gerektiğini düşünmüyordu. O kadın, kendini kurtardıktan sonra kimliğini ilan etmek için her tür fırsatı bulmuştu. Bu hâlâ kafasını karıştırıyordu; kalkanı bağlarken dikkatsiz davranmış olmalıydı. Ama Moghedien o sırada, Nynaeve'in bitkin düştüğünü bildiği halde onunla yüzleşmek istememişse, kadının peşlerinden geleceğini sanmıyordu. Çok değerli olduğuna inanmıyormuş gibi konuştuğu bir nesne için değil. Ama aynı şey Liandrin için geçerli değildi. Liandrin olan bitenlerin yarısını öğrenirse kesinlikle peşlerine düşerdi.

"Kız-Veliaht'ın adaleti," diye mırıldandı Thom, "Panarch'ın adaletinden önce gelebilir. Biz çıkarken o kapıdan içeri bakan adamlar vardı ve sanırım bazıları ön kapıdan girmişti bile. Pek çok pencereden duman çıktığını gördüm. Bu geceye kadar, yanık yıkıntılardan başka bir şey kalmayacak. Askerlerin Kara Ajahları kovalamasına gerek olmayacak ve böylece Thera'nın senin öğretmek istediğin dersi öğrenmek için birkaç günü daha olacak. Bir gün iyi bir kraliçe olacaksın, Andorlu Elayne."

Elayne'in memnun gülümsemesi adama bakarken soldu. Kalkarak masanın çevresinden dolandı, adamın ceplerini karıştırarak bir mendil buldu ve Thom'un itirazlarına aldırmadan alnındaki kanı silmeye başladı. "Kıpırdama," dedi ona, ele avuca sığmaz çocuğuna bakan bir anne gibi konuşarak.

"En azından postumuzu ne için tehlikeye attığımızı görebilir miyiz?" dedi Thom, Elayne'in ne dilerse kesinlikle onu yapacağı açık olduğu zaman.

Nynaeve, kemerindeki keseyi açarak içindekileri masaya serdi. Karanlık Varlık'ın zindanını kapalı tutmaya yarayan siyah beyaz disk ve daha masaya bırakmadan içine üzüntü dalgaları salan tasma ve bilezikler. Herkes bakmak için masanın çevresine toplandı.

Domon mührü elledi. “Bir zamanlar buna benzer bir şeyim vardı.”

Nynaeve kuşkuluydu. Yalnızca yedi tane yapılmıştı bunlardan. Üçü, *cuendillar* ya da değil, kırılmıştı. Bir diğeri Moiraine’in ellerindeydi. Dördü sağlamdı. Dört mühür Shayol Ghul’deki o zindanı ne kadar kapalı tutabilirdi? Ürpertici bir düşünce,

Egeanin tasmaya dokundu, bilezikleri tasmadan uzağa ittirdi. İçlerinde kısılı kalmış duyguları hissetmişse de belli etmedi. Belki bu duyarlılık yönlendirme yeteneğiyle geliyordu. “Bu bir *a’dam* değil,” dedi Seanchan kadın. “O gümüşsü metalden yapılmıştır ve hepsi tek parçadır.”

Nynaeve kadının *a’dam*’dan bahsetmemiş olmasını diledi. *Ama o hiçbir* a’dam*’ın bileziğini takmadı. Ve bize bahsettiği o zavallı kadını salıverdi. Zavallı kadın. O... bu Bethamin* a’dam *kullanarak kadınları kontrol edenlerden biriydi.* Egeanin Nynaeve’in göstereceğinden daha fazla merhamet göstermişti. “Sen ve ben birbirimize ne kadar benziyorsak, bu da *a’dam*’a, o kadar benziyor, Egeanin.” Kadın şaşırmış göründü, ama bir an sonra başını salladı. O kadar da farklı değil. Ellerinden geleni yapan iki kadın.

“Liandrin’i kovalamaya devam etmeyi mi düşünüyorsunuz?” Juilin kavuşturduğu kollarını masaya yaslayarak oturmuş, üzerindeki nesneleri inceliyordu. “Tanchico’dan kovulmuş olsa da olmasa da, hâlâ orada bir yerde. Diğerleri de. Ama bunlar ortalıklarda bırakılmayacak kadar önemli görünüyor. Ben yalnızca bir hırsız avcısıyım, ama bunların saklanmak üzere Beyaz Kule’ye götürülmesi gerek derim.”

“Hayır!” Nynaeve kendi ateşliliği karşısında şaşırmıştı. Nasıl baktıklarına bakılırsa diğerleri de öyle. Yavaşça mührü aldı ve kesesine koydu. “Bu Kule’ye gidiyor. Ama bu...” O siyah şeylere bir daha dokunmak istemiyordu. Bunlar Kule’ye giderse Aes Sedailer Kara Ajah’ın niyetlendiği gibi kullanmaya karar verebilirlerdi. Rand’ı kontrol etmek için. Moiraine yapar mıydı bunu? Ya Siuan Sanche? Bu riske girmeyecekti. “Bu Karanlıkdostlarının ellerine düşme riski göze alınmayacak kadar tehlikeli. Elayne, onları yok edebilir misin? Eritebilir misin? Masayı yaksalar bile umurumda değil. Onları yok et, yeter!”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Elayne yüzünü buruşturarak. Nynaeve anladığından kuşkuluydu... Elayne Kule’ye bütün yüreğiyle inanıyordu. Ama Rand’a da inanıyordu.

Nynaeve *saidar* parıltısını göremedi elbette, ama kızın o pis şeylere diktiği dikkatli bakışları yönlendirdiğini anlatıyordu. Bilezikler ve tasma

orada yatmaya devam etti. Elayne kaşlarını çattı; bakışları daha da yoğunlaştı. Aniden başını iki yana salladı. Elini bir an tereddütle bileziklerden birine uzattı, tuttu. Ve inleyerek bıraktı. “Bu... şeyle dolu...” Derin bir nefes alarak, “İstediğini yaptım, Nynaeve,” dedi. “İçine ördüğüm Ateş’le bir çekiç yanan bir birikintiye dönüşürdü, ama bu ılık bile değil.”

Demek Moghedien yalan söylememişti. Kuşkusuz, kazanacağından kuşku etmediği için yalan söylemeye gerek duymamıştı. *Kadın nasıl kurtuldu?* Ama bu şeyleri ne yapacaklardı? Nynaeve onların *kimsenin* eline düşmesine izin vermeyecekti.

“Domon Efendi, denizin çok derin olduğu bir yer biliyor musun?”

“Biliyorum, al’Meara Hanım,” dedi adam yavaşça.

Nynaeve çekinerek, duyguları hissetmemeye çalışarak tasma ile bilezikleri masanın üzerinde adama doğru ittirdi. “O zaman bunları öyle bir yere at ki, bir daha kimse çıkaramasın.”

Bir an sonra Domon başını salladı. “Atarım,” Nesneleri telaşla, Güç’le ilgili bir şeye dokunmaktan hoşlanmayarak ceketinin cebine tıktı. “Denizin en derin kısmını biliyorum. Aile Somera yakınlarında.”

Egeanin, kuşkusuz Illianlının gidişini düşünerek, kaşlarını çatmış yere bakıyordu. Nynaeve kadının Domon’a “doğru düzgün bir bedene sahip adam” dediğini unutmamıştı. İçinden kahkaha atmak geldi. Olup bitmişti işte. Domon yelken açar açmaz, nefretlik tasma ve bilezikler sonsuza dek kaybolacaktı. Tar Valon’a doğru yola çıkabilirlerdi. Ve sonra... Sonra Tear’a ya da al’Lan Mandragoran her neredeyse oraya. Moghedien ile karşı karşıya geldiğinde ölüme, hatta daha fazlasına ne kadar yaklaştığını fark etmişti ve bu adamın icabına bakma telaşını daha da artırmıştı. Nefret ettiği bir kadınla paylaşmak zorunda olduğu bir adam, ama eğer Egeanin bir zamanlar tutsak aldığı bir erkeğe sevgiyle bakabiliyorsa –ve Domon kesinlikle kadını ilgiyle süzüyordu– ve Elayne delirecek bir erkeği sevebiliyorsa, o zaman Nynaeve de Lan’den olabildiğince keyif almanın yolunu bulabilirdi.

“Aşağı inip Thera’nın hizmetkârlığı nasıl karşıladığına bakalım mı?” dedi. Kısa süre sonra Tar Valon’a. Kısa süre sonra.

56
Altıngöz

Badeçay Hanı'nın salonu Perrin'in kaleminden çıkan gıcırtılar dışında sessizdi. Sessiz ve Perrin ile Aram dışında boş. Sabah ışığı pencerelerin altında küçük havuzlar oluşturuyordu. Mutfaktan yemek kokuları gelmiyordu; köyde hiç ateş yakılmamıştı ve küllerin içinde yatan kömürler bile söndürülmüştü. Ateş armağanını boşa harcamamak daha iyi. Tenekeci – bazen Aram'ı bu şekilde düşünmenin artık doğru olup olmadığını merak ediyordu, ama kılıcı olsa da olmasa da bir adam olduğu şeyi değiştiremezdi– duvara yaslanarak durmuş, Perrin'i izliyordu. Adam ne bekliyordu ki? Ne istiyordu? Kalemini küçük, taş mürekkep şişesine batıran Perrin üçüncü sayfayı kenara bıraktı ve dördüncüye başladı.

Ban al'Seen, yayı elinde, kapıyı ittirip açtı ve parmağıyla huzursuzca iri burnunun kenarını ovaladı. "Aieller döndü," dedi sessizce, ama ayakları, onları durduramıyormuş gibi hareket ediyordu. "Kuzeyden ve güneyden Trolloclar geliyor. Binlercesi, Lord Perrin."

"Bana öyle deme," dedi Perrin dalgın dalgın, sayfaya kaşlarını çatarak. Sözcüklerle arası pek iyi değildi. Kadınların sevdiği süslü şeyleri söylemeyi hiç bilmiyordu. Tek yapabildiği, hislerini yazmaktı. Kalemini yine batırdı ve birkaç satır daha ekledi.

> *Yaptıklarım için senden af dilemeyeceğim. Beni affeder miydin bilmiyorum, ama dilemeyeceğim. Sen benim için yaşamdan daha değerlisin. Seni terk ettiğimi asla düşünme. Güneş üzerinde parladığı zaman, bu benim gülümsememdir. Elma çiçekleri arasında esen rüzgârı işittiğin zaman, bu seni sevdiğimi fısıldamamdır. Aşkım sonsuza kadar senindir.*

Bir an yazdıklarını inceledi. Yeteri kadar söylemiyordu, ama yeterli olmak zorundaydı. Ne doğru sözcükleri bulabiliyordu, ne de zamanı vardı.

Mürekkebin üzerine dikkatle kum serpti, sayfaları katladı. Neredeyse dışına "Faile Bashere" yazacaktı, ama sonra "Faile Aybara" yazdı. Saldaea'da bir kadının kocasının adını alıp almadığını bile bilmediğini fark etti; almadıkları yerler vardı. Eh, kız onunla İki Nehir'de evlenmişti; İki Nehir geleneklerine tahammül etmek zorundaydı.

Mektubu şöminenin üzerindeki rafın ortasına yerleştirdi –belki sonunda kızın eline geçerdi– ve yakasının arkasından sarkan kırmızı evlilik kurdelesini düzeltti. Onu gören herkese yeni evlendiğini haber vermek için yedi gün boyunca takması gerekiyordu. "Deneyeceğim," dedi mektuba yumuşak sesle. Faile sakalına da bir kurdele bağlamaya çalışmıştı; ona izin vermiş olmayı diliyordu.

"Efendim, Lord Perrin?" dedi Ban, sinirli sinirli ayak değiştirmeye devam ederek. "Duymadım." Aram dudağını çiğniyordu. Gözleri iri iri açılmıştı, korkuyordu.

"Bakalım bugün ne işler yapmışız," dedi Perrin. Belki mektup ona ulaşırdı. Bir şekilde. Masadan yayını aldı ve sırtına astı. Baltası ve sadağı zaten kemerinde asılı duruyordu. "Ve bana öyle deme!"

Hanın önünde Yoldaşlar atları üzerinde toplanmışlardı. Wil al'Seen, uzun bir direğe takılmış o aptal kurt kafası sancağını üzengisine dayamıştı. Wil o şeyi taşımayı reddedeli ne kadar olmuştu? İlk gün ona katılanlardan hayatta kalanlar artık sancağı taşıma hakkını kıskançlıkla savunuyordu. Sırtındaki yayı, kalçasındaki kılıcı ile Wil bir salak kadar gururlu görünüyordu.

Ban eyerine tırmanırken Perrin onun, "Adam kış göletleri kadar soğukkanlı. Buz gibi. Belki bugün o kadar kötü olmaz," dediğini duydu. Pek dikkat etmedi. Kadınlar Çayır'da toplanmıştı.

Daha iri bir kurt başı sancağının rüzgârda dalgalandığı yerin çevresinde, beş altı sıra derinliğinde halkalar oluşturmuşlardı. Omuz omuza, beş altı sıra. Ellerinde tırpan ve yabalardan yapılmış kargılar, odun baltaları, hatta iri mutfak bıçakları ve satırlar vardı.

Boğazı sıkışarak Çevik'e bindi ve onlara doğru sürdü. Çocuklar kadın halkasının ortasında sıkışık bir yığın halinde duruyordu. Emond Meydanı'ndaki bütün çocuklar.

Saflar boyunca atını yavaşça sürerken kadınların ve çocukların gözlerinin onu takip ettiğini hissetti. Korku ve endişe kokuyorlardı; çocuklar solgun yüzlerinde gösteriyorlardı, ama kokuları da korktuklarını söylüyordu. Marin al'Vere, Daise Congar ve Kadın Kurulu'nun geri kalanının bir arada durduğu yerde dizginleri çekti. Alsbet Luhhan omzuna kocasının çekiçlerinden birini dayamıştı ve kurtarıldığı gece edindiği Beyazpelerin miğferi örgüsü yüzünden kafasında yamuk duruyordu. Ayellin elinde sıkı sıkı uzun uçlu bir et bıçağı tutuyordu, başka iki tanesini kemerinin arkasına sokmuştu.

"Bunu planladık," dedi Daise, itiraz beklermiş ve buna izin vermemeye kararlıymış gibi başını kaldırıp ona bakarak. Kendi boyundan neredeyse doksan santim daha uzun bir direğe bağlanmış bir yabayı önünde dik tutuyordu. "Trolloclar içeri girecek olursa siz erkekler meşgul olacaksınız, bu yüzden biz çocukları köyden çıkaracağız. Daha büyük olanlar ne yapacaklarını biliyorlar ve hepsi ormanda saklambaç oynamışlardır. Dışarı çıkabilecekleri zamana kadar güvende olmaları için."

Daha büyük olanlar. On üç on dört yaşında kızların sırtlarına yürümeyi yeni öğrenmiş bebekler bağlanmıştı ve küçük çocukları ellerinden tutuyorlardı. Ondan daha büyük kızlar kadın saflarında duruyordu; Bode Cauthon iki eliyle bir odun baltasını kavramıştı, Eldrin geniş uçlu yabandomuzu mızrağı taşıyordu. Büyükçe oğlanlar erkeklerin yanında ya da yayları ile saz damlardaydı. Tenekeciler çocukların yanındaydı. Perrin üzengisinin yanında duran Aram'a baktı. Tenekeciler savaşmayacaktı, ama her yetişkinin sırtına iki bebek bağlanmıştı ve bir diğerini kollarında tutuyorlardı. Raen ve Ila birbirlerine sarılmışlar, ona bakmaktan kaçınıyorlardı. Sırf dışarı çıkabilecekleri zamana kadar güvende olmaları için.

"Üzgünüm." Susup boğazını temizlemesi gerekti. Bu duruma gelmesini istememişti. Ne kadar düşünürse düşünsün, yapabileceği başka bir şey aklına gelmiyordu. Kendini Trolloclara vermek bile ölümleri, evlerin, tarlaların yakılmasını engellemezdi. Sonu yine aynı olurdu. "Faile'e yaptığım adil değil, ama zorunluydum. Lütfen bunu anlayın. Zorunluydum."

"Aptallaşma, Perrin," dedi Alsbet duygudaş bir sesle. Yuvarlak yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. "Aptallaştığın zaman sana tahammül edemiyorum. Farklı şekilde davranmanı beklediğimizi mi sanıyorsun?"

Bir elinde ağır bir satır taşıyan Marin diğeriyle uzandı ve dizini okşadı. “Yemek pişirmeye değer her adam aynısını yapardı.”

“Teşekkür ederim.” Işık, sesi boğuk çıkıyordu. Biraz sonra kız gibi ağlamaya başlayacaktı. Ama bir sebepten, sesini düzeltemiyordu. Onu salak olarak görüyor olmalıydılar. “Teşekkür ederim. Sizi kandırmamalıydım, ama şüphelense gitmezdi.”

“Ah, Perrin.” Marin kahkaha attı. Yüzleştikleri şeye karşın, korku kokmasına karşın gerçekten kahkaha attı; Perrin kadının cesaretinin yarısına sahip olabilmeyi diledi. “Sen daha kızı atın üzerine koymadan ne yaptığını anlamıştık ve onun da anlamadığından emin değilim. Kadınlar sırf erkekleri memnun etmek için yapmak istemedikleri şeyleri yaparken bulurlar kendilerini. Şimdi git ve yapman gerekeni yap. Bu Kadın Kurulu’nun işi,” diye ekledi kararlılıkla.

Bir şekilde Perrin kadına gülümsemeyi başardı. “Evet, hanımefendi,” dedi, yumruğunu alnına götürerek. “Affedersiniz. Burnumu sokmamam gerektiğini biliyorum.” O Çevik’in başını çevirirken çevresindeki kadınlar yumuşak kahkahalar atıyordu.

Ban ve Tell’in tam arkasında at sürdüklerini fark etti. Yoldaşların kalanı Wil ve sancağın peşinden geliyordu. İkilinin yanına gelmesini işaret etti. “Bugün işler kötü giderse,” dedi, ikisi de geldiği zaman, “Yoldaşlar buraya geri dönecek ve kadınlara yardım edecek.”

“Ama...”

Perrin Tell’in itirazını kesti. “Dediğimi yapacaksınız! Kötü giderse kadınları ve çocukları buradan çıkartın! Beni duydunuz mu?” Başlarını salladılar. Gönülsüzce, ama yine de salladılar.

“Ya sen?” diye sordu Ban sessizce.

Perrin onu duymazdan geldi. “Aram, sen Yoldaşların yanında kal.”

Tenekeci Çevik ile Tell’in uzun tüylü atının arasında yürürken başını bile kaldırmadı. “Sen nereye gidersen ben de oraya gidiyorum.” Basitçe söylemişti, ama ses tonu itiraza yer bırakmıyordu; Perrin ne derse desin bildiği gibi yapacaktı. Perrin gerçek lordların bu tür sorunlar yaşayıp yaşamadığını merak etti.

Çayır’ın batı kenarında Beyazpelerinlerin hepsi atlarına binmiş, altın güneş patlamaları, ışıltılı miğferleri ve zırhları, mızrak uçları parlayarak, dörtlü sıralar halinde en yakın evlere kadar uzanıyorlardı. Bütün geceyi cila yaparak geçirmiş olmalıydılar. Dain Bornhald ve Jaret Byar Perrin’le yüzleşmek için atlarını çevirdiler. Bornhald eyerinde dik oturuyordu, ama

elma brendisi kokuyordu. Byar'ın sıska suratı, normalde Perrin'e bakarken yüzünde beliren öfkeden daha da derin bir öfkeyle çarpılmıştı.

"Şimdiye dek yerlerinizi alırsınız sanıyordum," dedi Perrin.

Bornhald yanıt vermeden atının yelesine baktı. Bir an sonra Byar tükürürcesine konuştu: "Biz buradan gidiyoruz, Gölgedölü." Yoldaşlardan öfkeli bir mırıltı yükseldi, ama boş gözlü adam hem onları, hem de Aram'ın omzunun üzerinden kılıcına uzanmasını görmezden geldi. "Dostlarının arasından kendimize Gözlem Tepesi'ne doğru bir yol açacağız ve adamlarımızın kalanına katılacağız."

Gidiyorlar. Dört yüzden fazla asker gidiyor. Beyazpelerinler, ama yine de çiftçi değil askerler. Mücadelenin en hararetli olduğu yerlerde İki Nehirlileri desteklemeyi kabul eden –Bornhald kabul etmişti!– askerler. Emond Meydanı'nın bir şansı olacaksa, bu adamları bırakmamalıydı. Çevik binicisinin ruh halini anlamış gibi başını salladı ve kişnedi. "Karanlıkdostu olduğuma hâlâ inanıyor musun, Bornhald? Şimdiye dek kaç saldırı gördün? O Trolloclar herkes kadar beni de öldürmeye çalıştı."

Bornhald yavaşça başını kaldırdı, gözleri tekinsiz, ama aynı zamanda yarı donuktu. Çelik sırtlı eldivenler içindeki elleri bilinçsizce dizginlerde gerildi. "Şimdiye dek bu savunmaların sensiz hazırlandığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Senin işin değildi, değil mi? Adamlarım senin kendi köylülerini Trolloclara yedirmeni izlemek için beklemeyecek. İşin bittiği zaman onların cesetlerinin üzerinde dans mı edeceksin, Gölgedölü? Bizimkilerin üzerinde edemeyeceksin! Seni adaletin ellerine teslim edene kadar yaşamayı düşünüyorum!"

Perrin aygırı sakinleştirmek için Çevik'in boynunu okşadı. Bu adamları burada tutmalıydı. "Beni mi istiyorsun? Pekâlâ. İş bittiği zaman, Trollocların işi bittiği zaman, beni tutuklamaya çalıştığında sana direnmeyeceğim."

"Hayır!" diye bağırdı Ban ve Tell birlikte ve arkasında homurtular yükseldi. Aram donakalmış, Perrin'e bakıyordu.

"Boş bir vaat," diye alay etti Bornhald. "Burada kendin hariç herkesin ölmesini planlıyorsun!"

"Ama kaçarsan asla kesin olarak bilemeyeceksin, değil mi?" Perrin sert ve küçümsemeyle konuştu. "Ben sözümü tutacağım, ama kaçarsan beni bir daha bulamayabilirsin. İstiyorsan kaç! Kaç ve burada olanları unutmaya çalış! İnsanları Trolloclardan koruduğunuza dair onca laf. Siz geldikten sonra kaç kişi Trollocların elinde öldü? Ailem ilk değildi, kesinlikle

sonuncusu da değildi. Kaç! Ya da erkek olduğunu hatırlayabiliyorsan kal. Cesaret bulmak istiyorsan kadınlara bak, Bornhald. İçlerinden herhangi biri siz Beyazpelerinlerin tamamından daha cesur!”

Her sözcük bir darbeymiş gibi titriyordu Bornhald; Perrin adamın eyerden düşeceğini sandı. Bornhald sallanarak sırtını dikleştirdi ve gözlerini ona dikti. “Kalacağız,” dedi boğuk bir sesle.

“Ama Lord Bornhald,” diye itiraz etti Byar.

“Temiz!” diye kükredi Bornhald ona. “Burada ölmemiz gerekiyorsa, temiz öleceğiz!” Başını Perrin’e çevirdi, dudaklarında tükürük vardı. “Kalacağız. Ama sonunda seni ölü göreceğim, Gölgedölü! *Benim* ailem için, *benim* babam için, seni... *ölü*... göreceğim!” Atını kabaca çevirerek beyaz pelerinli sıra boyunca eşkin sürdü. Byar sözsüz bir hırlama ile dişlerini Perrin’e çıkardı, sonra takip etti.

“Sözünü tutmayı düşünüyor olamazsın!” dedi Aram endişeyle. “Yapamazsın.”

“Herkesi kontrol etmeliyim,” dedi Perrin. Sözünü tutacak kadar yaşaması pek olası değildi. “Fazla zaman kalmadı.” Çevik’in böğrünü tekmeledi ve at öne sıçradı, köyün batı ucuna yöneldi.

Batıormanı’na bakan keskin kazıkların arkasında, adamlar mızraklar, kancalı kargılar, Haral Luhhan’ın yaptığı silahlar ile çökmüşlerdi. Luhhan Usta da demirci yeleği içinde, iki buçuk metrelik bir sopaya takılmış tırpan ucu ile oradaydı. Arkalarında adamlar dört mancınıkla bölünen sıralar halinde bekliyordu. Abell Cauthon yavaşça önlerinde yürüyor, her adamla ayrı ayrı konuşuyordu.

Perrin Abell’ın yanında dizginleri çekti. “Haberlere göre kuzeyden ve güneyden geliyorlar,” dedi sessizce. “Ama gözünüzü açık tutun.”

“Tutarız. Ve adamlarımın yarısını ihtiyaç duyulan yere göndermeye hazırım. İki Nehirlilerin kolay lokma olmadığını görecekler.” Abell’ın sırıtışı oğlununkini hatırlatıyordu.

Perrin utanç içinde, adamların, peşinde Yoldaşlar ve sancakla geçerken tezahürat yaptığını gördü. “Altıngöz! Altıngöz!” ve arada bir, “Lord Perrin!” Bunu daha başlangıçta daha sıkı bastırması gerektiğini biliyordu.

Güneyde adamların başında Tam vardı. Abell’dan daha sert yüzlüydü ve neredeyse bir Muhafız gibi, eli kılıcının kabzasında yürüyordu. O kurt gibi, ölümcül zarafet tıknaz, gri saçlı çiftçide tuhaf görünüyordu. Ama Perrin’e söylediği sözler Abell’ınkilerden çok farklı değildi. “Biz İki Nehirliler, çoğu

kişinin bildiğinden daha zorlu bir halkız," dedi adam sessizce. "Hiç endişelenme, bugün yüzümüz kara çıkmayacak."

Burada Alanna altı mancınıktan birinin başındaydı ve kalın kolun ucundaki kabın içine oturtulmuş iri taşla uğraşıyordu. Ihvon renk değiştiren Muhafız pelerini içinde, kılıç gibi ince, şahin kadar tetikte, atının üzerinde oturuyordu; konumunu –Alanna her nerede ise– ve savaşını, ne olursa olsun kadını canlı kurtarmak için seçtiği açıktı. Adam Perrin'e bakmadı bile. Ama Aes Sedai, elleri taşın üzerinde, durdu ve geçerken gözleri onu takip etti. Perrin kadının tartan, ölçen, yargılayan bakışlarını hissedebiliyordu. Burada da tezahüratlar yükseldi.

Badeçay Hanı'nın doğusundaki birkaç evin arkasında uzanan kazık çitin başında Jon Thane ve Samel Crawe sorumluydu. Perrin Abell'a söylediklerini onlara da söyledi ve yine benzer bir yanıt aldı. Jon pek çok yerde pasın açtığı deliklerle bir zincir zırh giymişti ve yanan değirmeninin dumanını görmüştü. At suratlı ve uzun burunlu Samel, çiftliğinden yükselen dumanları gördüğünden emindi. İkisi de kolay bir gün beklemiyorlardı, ama ikisinin üzerinde de taş gibi bir kararlılık vardı.

Perrin kuzeyde savaşmaya karar vermişti. Yakasının altındaki kurdeleyi elleyerek Gözlem Tepesi'nin olduğu yöne baktı, Faile'in gittiği yöne ve neden kuzeyi seçtiğini merak etti. *Serbestçe uç, Faile. Serbestçe uç, yüreğim.* Ölmek için tüm diğerleri kadar iyi bir yerdi herhalde.

Burada sözde, çelik miğferi ve metal diskler dikilmiş yeleği ile Bran sorumluydu, ama Perrin'i görünce çit boyunca sıralanmış adamlarını kontrol etmeyi bırakıp göbeğinin izin verdiğince eğildi. Gaul ve Chiad, başları *shoufa*'ya sarılmış, yüzleri gözlerine kadar kara peçeyle örtülmüş, hazır bekliyorlardı. Yan yana, diye fark etti Perrin; aralarında neler geçmişse, klanlarının kan davasına baskın çıkmış gibiydi. Loial, dev ellerinde minicik kalan iki odun baltası taşıyordu; tüylü kulakları öfkeyle öne dikilmişti ve geniş yüzü sertti.

Kaçacağımı mı sanıyorsun? demişti, Perrin Faile'in peşinden gecenin içinde kaybolabileceğini söylediği zaman. Kulakları bitkinlik ve acıyla düşmüştü. *Ben seninle geldim Perrin ve sen gidene kadar kalacağım.* Ve sonra aniden kahkaha atmıştı, neredeyse tabakları sallayan derin bir gürleme. *Belki bir gün birileri benim hakkımda hikâye anlatır. Biz bu tür şeylere girmeyiz, ama herhalde bir Ogier kahraman olabilir. Şakaydı, Perrin. Şaka yaptım. Gül. Gel, birbirimize fıkralar anlatalım ve gülelim ve Faile'in serbestçe uçtuğunu düşünelim.*

“Bu şaka değil, Loial,” diye mırıldandı Perrin, tezahüratları dinlememeye çalışarak saflar boyunca at sürerken. “Sen istesen de istemesen de bir kahramansın.” Ogier ona gergin, geniş bir sırıtış ile baktı, sonra gözlerini çitin arkasındaki temizlenmiş alana çevirdi. Beyaz çizgili sopalar yüz adım aralarla beş yüz adım kadar uzağını işaret ediyordu; onun ötesinde tütün ve arpa tarlaları vardı, çoğu önceki saldırılarda ezilmişti. Bir de çalı çitler, alçak taş duvarlar, meşinyaprak, çam ve meşe korulukları.

Perrin’in tanıdığı yüzler safların içinde bekliyordu. Mızrakları ellerinde şişman Eward Candwin ve lamba suratlı Paet al’Caar. Beyaz saçlı, ok yapan Buel Dowtry, elbette okçuların yanında duruyordu. Tıknaz, gri saçlı Jac al’Seen ve kel kuzeni Wit ve tüm erkek akrabaları gibi fasulye sırığına benzeyen Flann Lewin. Onunla ilk gelenler arasında olan Jaim Torfinn ve Hu Marwin; Suormanı’ndaki pusu kendileri ile diğerleri arasında bir uçurum doğurmuş gibi, Yoldaşlara katılmak onları huzursuz etmişti. Elam Dowtry, Dav Ayellin, Ewin Finngar. Hari Coplin ve kardeşi Darl ve ihtiyar Bili Congar. Torunlarının oğullarını görmüş olan Berin Thane ve marangoz Tuck Padwhin ve...

Kendini adamları saymayı bırakmaya zorlayarak Verin’in mancınıkların birinin başında, gri atı üzerindeki Tomas’ın dikkatli gözlerinin altında durduğu yere gitti. Tombul, kahverengilere bürünmüş Aes Sedai bir an Aram’ı inceledi, sonra kuş gibi bakışlarını Perrin’e çevirdi ve onu neden rahatsız ettiğini sorarcasına tek kaşını kaldırdı.

“Seni ve Alanna’yı hâlâ burada görünce biraz şaşırdım,” dedi Perrin ona. “Yönlendirebilen kız aramak kendini öldürtmeye değmez. Bir *ta’veren*’e ip bağlamak da.”

“Yaptığımız bu mu?” Kadın ellerini belinde kavuşturarak düşünceli düşünceli başını bir yana eğdi. “Hayır,” dedi sonunda. “Daha gidebileceğimizi sanmıyorum. Kendi tarzında çok ilginç bir inceleme konusunsun, en az Rand kadar ilginç. Genç Mat de öyle. Kendimi üçe bölebilseydim, her birini birinizin peşine takardım ve sizinle evlenmek zorunda kalsam bile gece gündüz izlerdim.”

“Benim zaten bir karım var.” Söylemek tuhaf geliyordu. Tuhaf ve güzel. Bir karısı vardı ve o güvendeydi.

Kadın bir anlık dalgınlığını bozdu. “Evet, var. Ama Zarine Bashere ile evlenmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun, değil mi?” Kadın uzandı, halkasındaki baltayı çevirdi ve inceledi. “Ne zaman bunu bırakıp çekici alacaksın?”

Perrin Aes Sedai'ye bakarak ne yaptığını düşünmeden Çevik'i bir adım geriletti ve baltayı kadının ellerinden kurtardı. Faile ile evlenmenin *ne anlama geldiği* mi? Baltayı bırakmak mı? Ne demek istiyordu? Ne biliyordu ki?

"ISAM!" Gırtlaktan gelen kükremeler gök gürültüsü gibi yükseldi ve Trolloclar bir buçuk insan boyunda, iki kat geniş, iri, siyah zincir zırhlı derin bir kütle halinde tarlalarda koşarak yaklaşıp ok menzilinin hemen dışında, köy boyunca uzanan bir yığın oluşturdular. Binlercesi vardı orada, dev yüzleri gagalar, hayvan burunları, kafaları boynuzlar, tüylü sorguçlar ile çarpılmış, dirseklerinde ve omuzlarında çiviler, tırpan gibi kıvrılmış kılıçlar, kazıklı baltalar, çengelli mızraklar, üçlü topuzlar ve başka zalim silahlarla kuşanmış sonsuz bir deniz gibi toplanmışlardı. Arkalarında, Myrddraaller gece karası atları üzerinde dörtnala ileri geri koşturuyorlar, atlarını çevirirken kuzgun siyahı pelerinleri kıpırtısız, asılı duruyordu.

"ISAM!"

"İlginç," diye mırıldandı Verin.

Perrin bunun bir sözcük olduğunu düşünmezdi. İlk kez Trolloclar anlaşılır bir şey bağırıyordu. Ne anlama geldiği konusunda en ufak fikri olduğundan değil.

Evlilik kurdelesini düzelterek kendisini atını sakin sakin İki Nehir safının ortasına sürmeye zorladı. Yoldaşlar arkasında sıralandı; rüzgâr kırmızı kurt başlı sancağı havalandırdı. Aram kılıcını iki eliyle kavramıştı. "Hazır olun!" diye seslendi Perrin. Sesi sakindi; buna inanamıyordu.

"ISAM!" Ve kara dalga sözsüzce uluyarak öne yuvarlandı.

Faile güvendeydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kendine iki yanında uzanan adamların yüzünü görme izni vermedi. Aynı ulumaların güneyden de yükseldiğini duydu. Aynı anda iki yandan. Bunu daha önce hiç denememişlerdi. Faile güvendeydi. "Dört yüz adımda!.." Bütün saflarda yaylar aynı anda kalktı. Uluyan kütle daha da yaklaştı. Uzun, kalın bacaklar mesafeyi hızla tüketiyordu. Daha yakın. "Bırak!"

Yay iplerinin tınlaması Trolloc kükremeleri arasında kayboldu, ama kaz tüylü bir sağanak gökyüzünde yay çizerek siyah zırhlı sürüye daldı. Mancınıkların taşları alev alev toplar ve keskin kıymıklar halinde o öfkeli sıraların içinde patladı. Trolloclar düştü. Perrin onların devrildiğini, çizme ve toynaklar altında ezildiklerini gördü. Bazı Myrddraaller de düştü. Ama sayıları hiç azalmamış gibi delikleri ve boşlukları kapatarak ilerlemeye devam ettiler.

Yeni bir atış emri vermeye gerek yoktu. Adamlar yaylarını çeker çekmez ikinci ok yağmuru, daha ilki yere düşmeden havalandı ve üçüncü, dördüncü, beşinci takip etti. Mancınık kolları indirildikçe Trollocların arasında ateşler patladı. Verin atını mancınıktan mancınığa koşturuyor, taşlara doğru eğiliyordu. Ve dev şekiller Perrin'in anlamadığı bir dilde, ama kan için, insan kanı ve eti için böğürerek koşuyordu. Kazıkların arkasındaki adamlar silahlarını kaldırarak hazırlandılar.

Perrin'in içi buz kesmişti. Saldıran Trollocların arkasında kalan zeminin ölüler ve ölmekte olanlar ile dolduğunu görebiliyordu, ama sayıları hiç de azalmış gibi değildi. Çevik sinirli sinirli sıçrıyordu, ama Trolloc ulumalarının üzerinden atının kişnemesini duyamıyordu. Balta rahatça eline geldi, uzun, yarım ay şeklindeki ucu ve kalın kazığı güneş ışığında parladı. Daha öğlen olmamıştı. *Yüreğim sonsuza dek senindir, Faile.* Bu sefer kazıkların...

Trollocların ön safı yavaşlamadan keskin kazıklara koştu, yaratıklar kazıklara çakılır, sırtlarından geçen daha fazla dev şekille kazıklar daha da derine saplanırken hayvan burunları ve gagalarla çarpılmış yüzler acılı haykırışlarla buruşarak uludu. Bazıları kazıkların arasında düştü, ama daha fazlası geldi, hep daha fazlası. Son bir ok yağmuru sıfır noktasında hedeflere saplandı ve sonra iş mızraklara, kargılara, ev yapımı kancalı kargılara kaldı. Silahlar iri, siyah zırhlı şekilleri ittirdi, bedenlerine saplandı. Bazen yaratıklar, arkadaşlarının başlarının üzerinden fırlatan okçularca, çatılardaki oğlanların oklarıyla düşüyordu. Delilik, ölüm, kulak patlatan kükremeler, çığlıklar ve ulumalara hüküm sürüyordu. İki Nehir safı yavaş yavaş, önlenemez bir biçimde on iki adım kadar içeri çöktü. Herhangi bir noktada kırılırsa...

"Gerileyin!" diye bağırdı Perrin. Üzerinden kanlar akan yabandomuzu burunlu bir Trolloc çığlıklar atarak, kalın, kıvrık kılıcını savurarak insan safına daldı. Perrin'in baltası yaratığın kafasını burnuna kadar yardı. Çevik gürültü içinde sessizce kişneyerek şahlanmaya çalışıyordu. "Gerileyin!" Darl Coplin bilek kalınlığında bir mızrağın saplandığı kalçasını tutarak devrildi; ihtiyar Bili Congar beceriksizce bir yabandomuzu mızrağını savurarak onu geriye sürüklemeye çalıştı; Hari Coplin, ağzı sözsüz bir bağırışla açılmış, kardeşini savunmak için baltalı kargısını kullanıyordu. "Evlerin arasına gerileyin!"

Perrin, emir duyulup iletildi mi, yoksa saflar Trollocların ağırlığı ile gerilemeye mi zorlandı, emin olamıyordu, ama insanlar gönülsüzce, yavaş

yavaş, adım adım geriledi. Loial, geniş ağzı bir hırlama ile açılmış, kanlı baltalarını tokmak gibi savuruyordu. Ogier'in yanında Bran mızrağını sertçe sapladı; çelik miğferini kaybetmişti ve gri saçlarında kan akıyordu. Temas aygırının üzerinde Verin'in çevresinde bir boşluk açıyordu; kadının saçları darmadağındı ve atını kaybetmişti; ellerinden ateş topları fırlıyordu ve topların çarptığı her Trolloc yağa bulanmış gibi aleve boğuluyordu. Tutunmaya yetecek kadarı değil. İki Nehirliler Çevik'in çevresine doluşarak geriledi. Gaul ve Chiad sırt sırta savaşıyordu; kızın tek mızrağı kalmıştı ve adam ağır bıçağını savuruyor, saplıyordu. Geriye. Batıda ve doğuda adamlar Trollocların yanlarını almalarını engellemek için savunma hatlarının çevresinde kıvrılmış, ok yağdırıyorlardı. Yeterli değil. Geriye.

Aniden dev, koç boynuzlu bir şekil Perrin'i eyerinden aşağı çekmeye, arkasına tırmanmaya çalıştı. Çevik kıvranarak yükün altında çöktü. Bacağı sıkışan, kırılmasına ramak kalan Perrin baltasını çevirmeye, bir Ogier ellerinden iri elleri boğazından uzak tutmaya çalıştı. Aram'ın kılıcı boynuna inerken Trolloc haykırdı. Yaratık kanlar fışkırtarak Perrin'in üzerine yığılırken Tenekeci rahatça döndü ve bir başka Trolloc'un karnını yardı.

Perrin acıyla homurdanarak, Çevik'in ayağa kalkmak için yeri eşeleyen ayaklarından da yardım alarak kendini kurtardı, ama ata yeniden binmeyi düşünmek için zaman yoktu. Tam zamanında yana yuvarlandı ve siyah bir atın toynakları başının biraz önce durduğu yeri ezdi. Perrin ayağa kalkmaya çalışırken Soluk beyaz, gözsüz yüzündeki dişlerini göstererek eyerden eğildi, kılıcını savurdu ve kılıç yere çöken Perrin'in saçlarına sürtündü. Perrin baltasını acımasızca savurarak atın bacaklarından birini kesti. At ve binicisi yere devrildi; onlar düşerken Perrin baltasını Yan-insan'ın gözlerinin olması gereken yere sapladı.

Kılıcını kurtarırken, Daise Congar'ın yabasının keçi burunlu bir Trolloc'un boğazına saplandığını gördü. Yaratık bir eliyle uzun sapı yakaladı, diğeri ile kadına dikenli mızrağını savurdu, ama Marin al'Vere sakin sakin baltası ile yaratığın diz altı kirişlerini kesti; yaratığın bacakları boşanınca serinkanlılıkla Trolloc'un boynunu vurdu. Bir başka Trolloc Bode Cauthon'u örgüsünden havaya kaldırdı; kız dehşetle çığlık atarak odun baltasını yaratığın zırhlı omzuna indirdi, aynı anda kardeşi Eldrin yabandomuzu mızrağını, Neysa Ayellin kalın, kasap bıçağını Trolloc'un göğsüne sapladılar.

Saf boyunca, Perrin'in görebildiği kadarıyla kadınlar da vardı. Safın hâlâ dayanabilmesinin tek sebebi onlardı. Artık hemen hemen evlere kadar

sürülmüşlerdi. Erkeklerin arasında kadınlar, omuz omuza; bazıları daha çocukluktan yeni çıkmıştı, ama zaten o “erkeklerin” bazıları daha tıraş olmamıştı. Bazıları asla olmayacaktı. Beyazpelerinler neredeydi? *Çocuklar!* Kadınlar buradaysa, çocukları köyden kaçıracak kimse kalmamıştı. *Lanet Beyazpelerinler nerede?* Şimdi gelirlerse, en azından birkaç dakika daha kazanabilirlerdi. Çocukları kaçırmak için birkaç dakika.

O Yoldaşları bulmak için dönerken bir oğlan, bir gece önce gelen aynı siyah saçlı haberci kolunu yakaladı. Yoldaşlar çocuklar için yol açmayı denemeliydi. Onları gönderecek, kendisi burada ne yapabiliyorsa yapacaktı. “Lord Perrin!” diye bağırdı oğlan sağır edici gürültünün içinden. “Lord Perrin!”

Perrin çocuğu silkelemeye çalıştı, sonra o tekmeler savururken kolunun altına sıkıştırdı; diğer çocukların yanında olmalıydı. Evden eve uzanan sıkı saflar halinde bölünmüş Yoldaşlar, Ban, Tell ve diğerleri eyerlerinde, erkek ve kadınların başlarının üzerinden ok atıyorlardı. Wil de yayını kullanabilmek için sancak direğini yere saplamıştı. Bir şekilde Tell Çevik’i yakalamayı başarmıştı; hayvanın dizginleri Tell’in eyerine bağlanmıştı. Oğlan Çevik’in sırtında gidebilirdi.

“Lord Perrin! Lütfen dinle! Al’Thor Efendi biri Trolloclara saldırıyor diyor! Lord Perrin!”

Perrin yaralı bacağı üzerinde hoplayarak Tell’e giderken çocuğun söylediklerini kavradı. Baltayı kemerindeki halkaya soktu ve çocuğu omuzlarından yakalayıp yüzünün önüne kaldırdı. “Onlara saldırıyor mu? Kim?”

“Bilmiyorum, Lord Perrin. Al’Thor Efendi birinin ‘Deven Yolu’ diye bağırdığını duymuş.”

Aram Perrin’in kolunu yakaladı ve konuşmadan kanlı kılıcı ile işaret etti. Perrin döndüğü zaman bir ok yağmurunun Trolloclara saplandığını gördü. Kuzeyden. Yeni bir salvo yoldaydı.

“Diğer çocukların yanına dön,” dedi oğlanı indirerek. Görebileceği bir yere çıkmak zorundaydı. “Git! İyi iş başardın, evlat!” diye ekledi, zar zor Çevik’e doğru koşarken. Küçük çocuk sırıtarak köye koştu. Her adım Perrin’in bacağına sancılar gönderiyordu; belki *gerçekten* kırılmıştı. Bunun için endişelenecek zamanı yoktu.

Tell’in fırlattığı dizginleri yakaladı ve eyere tırmandı. Ve gerçekten olan bir şeyi mi, yoksa görmek istediği şeyi mi gördüğünü merak etti.

Eskiden tarlaların başladığı yerde, kırmızı bir kartal sancağı altında çiftçi giysili adamlardan uzun sıralar durmuş, yöntemli bir biçimde ok atıyorlardı. Ve sancağın yanında Faile Kırlangıç'ın sırtında oturuyordu. Bain de üzengisinin yanındaydı. O kara peçenin arkasındaki Bain olmalıydı. Faile'in yüzünü açıkça görebiliyordu. Kız heyecanlı, korkulu, dehşete düşmüş ve coşkulu görünüyordu. Çok güzel görünüyordu.

Myrddraaller Gözlem Tepelilerin üzerine salmak için Trollocların bazılarını çevirmeye çalışıyordu, ama faydasızdı. Döndürmeyi başardıkları Trolloclar bile elli adım atmadan devriliyorlardı. Bir Soluk ve atı oklara değil, paniğe kapılmış Trollocların ellerine ve mızraklarına kurban gitti. Şimdi gerileyenler Trolloclardı, sonra Emond Meydanı safları da ok atacak aralığı bulmayı başarınca çift taraflı ok yağmuru altında çılgınca kaçmaya başladılar. Trolloclar düşüyordu. Myrddraaller düşüyordu. Bu bir katliamdı, ama Perrin görmüyordu. Faile.

Aynı oğlan üzengisinin dibinde belirdi. "Lord Perrin!" diye bağırdı. Şimdi tezahürat yapanların üzerinden sesini duyurmaya çalışıyordu. Ok menzilinden çıkmayı başaramamış son Trolloc da düşünce erkekler, kadınlar coşku ve rahatlama içinde bağırmaya başlamıştı. Perrin kaçmayı başarmış çok Trolloc olduğunu sanmıyordu, ama pek düşünemiyordu da. Faile. Oğlan pantolonunu çekiştirdi. "Lord Perrin! Al'Thor Efendi Trollocların bozguna uğradığını söylememi istedi! Ve *gerçekten* 'Deven Yolu' diye bağırıyorlar! Adamlar, demek istedim. Kendim duydum!"

Perrin eğilip oğlanın kıvırcık saçlarını karıştırdı. "Adın ne, evlat?"

"Jaim Aybara, Lord Perrin. Kuzeninim sanırım. Bir şekilde."

Perrin gözyaşlarını engellemek için bir an için gözlerini kapattı. Onları açtığı zaman bile oğlanın başındaki eli titriyordu. "Eh, Kuzen Jaim, bir gün çocuklarına anlatırsın. Torunlarına, torunlarının çocuklarına anlatırsın."

"Ben çocuk yapmayacağım," dedi Jaim cesurca. "Kızlar korkunç. Bana gülüyorlar ve yapmaya değer hiçbir şey yapmıyorlar ve ne dediklerini asla anlamıyorsun."

"Sanırım bir gün korkuncun tam tersi olduklarını öğreneceksin. Bazı şeyler değişmeyecek, ama bu değişecek." Faile.

Jaim kuşkulu görünüyordu, ama sonra neşelendi, yüzü geniş bir sırıtma ile aralandı. "Had'e Lord Perrin'in bana kuzen dediğini söyleyeyim de görsün!" Ve Had'e söylemek için fırlayıp gitti. Bir gün Had'in de çocukları olacaktı, tüm diğer oğlanların da. Güneş tam tepede duruyordu. Belki bir saat. Her şey ancak bir saat sürmüştü. Bir ömür gibi gelmişti.

Çevik ilerledi ve Perrin topuklarını böğrüne vurmuş olması gerektiğini fark etti. Tezahürat yapan insanlar ata yol açtı, ama Perrin onları duymadı bile. Trollocların ağırlıkları ile kazıkları kırdığı yerlerde boşluklar vardı. Ölü Trollocların oluşturduğu bir yığının üzerinden geçti ve hiç fark etmedi. Açık arazi oklarla ölmüş Trolloclarla kaplıydı ve orada burada iğne yastığına dönmüş bir Soluk çırpınıyor, kıvranıyordu. O hiçbirini görmedi. Gözleri bir kişinin üzerindeydi. Faile.

Kız Gözlem Tepelilerin yanından ayrıldı, Bain'in takip etmesini engellemek için bir an durdu, sonra onu karşılamak üzere öne çıktı. O kadar zarafetle, siyah kısrağı bedeninin bir parçasıymış gibi at sürüyordu ki! İnce ve dikti, Kırlangıç'ı dizleri ile yönlendiriyor, dizginler ellerinde öylesine duruyordu. Kırmızı evlilik kurdelesi hâlâ saçlarındaydı, uçları omuzlarına sarkıyordu. Perrin ona çiçek bulmak zorundaydı.

Bir an o çekik gözler onu inceledi, ağzı... Kız kuşkusuz kararsız olamazdı, ama öyle kokuyordu. "Gideceğimi söyledim," dedi kız sonunda, başını dik tutarak. Kırlangıç boynunu eğerek yan yan dans etti ve Faile dikkat etmeden kısrağa hâkim oldu. "Ama ne kadar uzağa gideceğimi söylemedim. Söylediğimi iddia edemezsin."

Perrin hiçbir şey iddia edemezdi. Kız o kadar güzeldi ki! Yalnızca ona bakmak, onu güzel, canlı, yanında görmek istiyordu. Kız temiz ter ve biraz da bitkisel sabun kokuyordu. Perrin gülmek mi, ağlamak mı istediğinden emin değildi. Belki ikisi birden. Onun kokusunu ciğerlerine çekmek istiyordu.

Kız kaşlarını çatarak devam etti. "Hazırdılar, Perrin. Gerçekten hazırdılar. Onları gelmeye ikna etmek için fazla konuşmam gerekmedi. Trolloclar onları pek rahatsız etmemişti, ama dumanları görebiliyorlardı. Bain ve ben hızlı hareket ettik ve daha gün doğmadan Gözlem Tepesi'ne ulaştık ve güneş doğar doğmaz buraya doğru yola çıktık." Kaş çatışı hevesli ve gururlu, geniş bir gülümsemeye dönüştü. Öylesine güzel bir gülümseme. Kara gözleri kıvılcımlandı. "Beni takip ettiler, Perrin. Beni takip ettiler! Tenobia bile savaşta erkeklere hiç önderlik etmemiştir. Bir kez, ben sekiz yaşındayken istedi, ama babam onunla odalarında yalnız konuştu ve o Afet'e atını sürerken Tenobia arkada kaldı." Hüzünlü bir sırıtma ile ekledi, "Sanırım bazen sen ve o aynı yöntemleri kullanıyorsunuz. Tenobia onu sürgüne gönderdi, ama daha on altı yaşındaydı ve birkaç hafta sonra Lordlar Kurulu fikrini değiştirmeyi başardı." Yine sustu, bu sefer derin bir nefes aldı ve yumruklarını kalçalarına dayadı. "Bir şey söylemeyecek misin?"

diye sordu sabırsızlıkla. “Kıllı bir yığın gibi orada oturup duracak mısın? İki Nehir’den ayrılacağımı söylemedim. Bunu sen söyledin, ben değil. Zaten söz vermediğim bir şeyi yapmadığım için kızmaya hakkın yok! Üstelik sen öleceğini düşündüğün için beni uzaklara göndermeye çalıştın! Ben de geri geldim ve...”

“Seni seviyorum.” Perrin’in tek söyleyebildiği buydu, ama tuhaf şekilde, yeterli göründü. Sözler ağzından çıkar çıkmaz kız Kırlangıç’ı yanaştırdı, kolunu beline doladı ve yüzünü göğsüne yasladı; onu sıkıp iki parçaya ayırmak istiyor gibiydi. Perrin onun siyah saçlarını nazikçe okşadı, ipeksiliğini hissetti, kızı hissetti.

“Çok geç kalacağımdan o kadar korktum ki,” dedi Faile ceketinin içine. “Gözlem Tepeliler ellerinden geldiğince hızlı yürüdüler, ama geldiğimiz zaman Trollocların evlerin arasında savaştığını gördüm. Sayıları o kadar çoktu ki... Sanki köy çığ altında kalmış gibiydi ve seni göremeyince...” Titrek bir nefes aldı ve yavaşça salıverdi. Bir daha konuştuğu zaman sesi sakindi. Ancak. “Deven Yolu’ndan geldiler mi?”

Perrin irkildi ve eli okşamayı bıraktı. “Evet, geldiler. Nereden biliyorsun? Bunu da mı sen ayarladın?” Kız sarsılmaya başladı; kahkaha attığını anlaması Perrin’in biraz zamanını aldı.

“Hayır, yüreğim, ama elimden gelse yapardım. O adam ‘Geliyoruz’ mesajıyla gelince... düşündüm ki... umdum ki... anlamının bu olduğunu umdum.” Yüzünü biraz çekti ve ciddiyetle baktı. “Sana söyleyemezdim, Perrin. Bir tahminle seni umutlandıramazdım. Gelmezlerse çok zalimce olurdu. Bana kızma, Perrin.”

Perrin gülerek onu eyerinden kaldırdı ve kendi eyerinin önüne yan olarak oturttu; kız kahkahalar atarak itiraz etti ve yüksek eyer kaşının üzerinden uzanıp kollarını ona doladı. “Bir daha sana asla kızmayacağım, yemin...” Kız elini ağzına kapatarak onu susturdu.

“Annem babamın yaptığı en kötü şeyin bir daha asla ona kızmamaya yemin etmesi olduğunu söyler. Onu sözünü geri almaya ikna etmesi bir yılını almış ve o sözünü tutarken babamla yaşamanın imkânsız olduğunu söyledi. Bana *kızacaksın* Perrin ve ben de sana kızacağım. Bana bir düğün yemini daha etmek istersen, kızdığın zaman içinde saklamamaya yemin et. Bana belli etmediğin kızgınlıkla başa çıkamam, kocam. Kocam,” diye tekrarladı tatmin dolu bir sesle, Perrin’e sokularak. “Bu kulağa hoş geliyor.”

Perrin kızın *kendisi* kızdığında hep belli edeceğini söylemediğini fark etti; geçmiş deneyimlerine dayanarak, kızgınlıkların en az yarısında zor

yoldan anlaması gerekecekti. Ve ondan bir daha sır saklamamaya da söz vermemişti. O sırada, Faile yanındayken hiç önemli gelmiyordu. “Kızdığım zaman haberin olacak, karım,” diye söz verdi. Kız, bunu nasıl karşılaması gerektiğini bilemezmiş gibi çekik gözlerle baktı ona. *Onları asla anlamayacaksın, Kuzen Jaim, ama umurunda olmayacak.*

Aniden çevresinde, tüy dolu otlarla kaplı bir tarla gibi ölü Trolloclar uzandığını fark etti. Kıvranan Myrddraaller hâlâ ölmeyi reddediyordu. Çevik’i yavaşça çevirdi. Her yönde yüzlerce adım uzanan bir Gölgedölü mezbahası. Kargalar yerde sıçramaya başlamıştı bile ve akbabalar dev, dönen bir bulut gibi yukarıda süzülüyordu. Ama kuzgun yoktu. Ve Jaim’e göre güneyde de aynıydı; kanıt olarak köyün ötesinde dönen akbabaları görebiliyordu. Deselle, Adora, küçük Paet ve diğerlerinin bedeli değildi... Yeterli değildi; asla yeterli olmayacaktı. Hiçbir şey onların intikamını alamazdı. Faile’e sarıldı; onu inletecek kadar sıkı, ama gevşetmeye kalktığında kız ellerini kollarına koydu ve oldukları yerde kalmaları için sıkı sıkı kavradı. O yeterliydi.

Emond Meydanı’ndan insanlar akıyordu: Bran aksayarak ve mızrağını baston gibi kullanarak, Marin kolunu ona dolamış, gülümseyerek, Daise kocası Wit’in kollarında, Gaul ve Chiad peçelerini indirmiş, el ele. Loial’in kulakları bitkinlikle sarkmıştı ve Tam’in yüzünde kan vardı. Flann Lewin ancak karısı Adine’in desteği sayesinde ayakta durabiliyordu. Hemen hemen herkesin üzerinde kan ve çabucak sarılmış sargılar vardı. Ama gittikçe genişleyen bir kalabalık halinde çıktılar, Elam ve Dav, Ewin ve Aram, Eward Candwin ve Buel Dowtry, Badeçay Hanı’nın ahır uşakları Hu ve Tad, Ban, Tell ve hâlâ o sancakla at süren Yoldaşlar. Atları üzerinde Verin ve Alanna, hemen peşlerinden gelen Tomas ve Ihvon. İhtiyar Bili Congar kuşkusuz bira, daha da iyisi belki de brendi dolu bir kupayı sallıyordu. Cenn Buie’de yaradan çok boğum vardı. Jac al’Seen bir kolunu karısına dolamıştı ve çevreleri kızları, oğulları ve onların eşleriyle doluydu. Hâlâ sırtlarına bebekler bağlı Raen ve ila. Daha fazlası. Hiç tanımadığı yüzler; Deven Yolu’ndan ve o taraftaki çiftliklerden gelmiş olması gereken adamlar. Aralarında kahkahalar atarak koşturan kızlar ve oğlanlar.

Kalabalık iki yana açıldı. Gözlem Tepesi’nden gelenlerle birlikte, Perrin ve Faile’in çevresinde bir boşluk bıraktılar. Ölmekte olan Soluklardan herkes kaçınıyordu, ama her yerde yatan Gölgedöllerini görmüyor gibiydiler, yalnızca Çevik’in üzerindeki ikiliye bakıyorlardı. Herkes

sessizce izledi, ta ki, sonunda Perrin huzursuz olana kadar. *Neden biri bir şey söylemiyor? Neden öyle bakıyorlar?*

Beyazpelerinler belirdi, dörderli sıralar halinde yavaşça köyden çıktılar. Başlarında Dain Bornhald ve Jaret Byar vardı. Her beyaz pelerin, daha yeni yıkanmış gibi pırıl pırıldı; bütün kargılar aynı açıyla eğilmişti. Öfkeli mırıltılar yükseldi, ama insanlar halkanın ortasına geçmeleri için yol açtı.

Bornhald eldivenli elini kaldırarak alayı koşum şıngırtıları ve eyer gıcırtıları arasında durdurdu ve Perrin'e döndü. "İş bitti, Gölgedölü." Byar'ın ağzı bir hırlamanın eşiğinde titredi, ama Bornhald'ın yüzü değişmedi, sesi yükselmedi. "Trollocların işi bitti. Anlaştığımız gibi seni bir Karanlıkdostu ve bir katil olarak tutukluyorum."

"Hayır!" Faile dönüp kızgın gözlerle Perrin'e baktı. "Ne demek *anlaştığınız gibi!*"

Sözleri her yandan yükselen kükremeyle boğuldu. "Hayır! Hayır!" ve, "Onu alamazsınız!" ve, "Altıngöz!"

Perrin bakışlarını Bornhald'dan ayırmadan elini kaldırdı ve yavaş yavaş sessizlik çöktü. Herkes sustuğu zaman Perrin konuştu, "Yardım ederseniz direnmeyeceğim, dedim." Sesinin bu kadar sakin olması şaşırtıcıydı; içten içe yavaş, soğuk öfkeyle kaynıyordu. "*Yardım ederseniz,* Beyazpelerin. Neredeydiniz?" Adam yanıt vermedi.

Daise Congar kocası ile birlikte kalabalıktan sıyrıldı. Adam karısına bir daha bırakmamaya kararlıymış gibi yapışmıştı. Kadının kalın kolu da Wit'in omuzlarına aynı şekilde dolanmıştı. Kadın yabalı kargısını sıkıca yere dayar, korumak istercesine bir baş uzun olduğu kocasına sarılırken tuhaf bir manzara oluşturuyorlardı. "Çayır'daydılar," diye bildirdi yüksek sesle, "Hepsi Güneşgünü dansına hazırlanmış kızlar gibi cici cici atlarının üzerinde sıralanmışlardı. Yerlerinden kıpırdamadılar bile. Bizi dışarı çıkmaya zorlayan bu oldu..." Kadınlardan öfkeli bir onay mırıltısı yükseldi. "...sizin alt edilmek üzere olduğunuzu ve bunların kütük üzerinde yumrular gibi oturduğunu görünce çıktık!"

Bornhald gözlerini Perrin'den bir an bile ayırmadı; gözlerini bile kırpmadı. "Sana güveneceğimi mi sandın?" diye alay etti. "Planın başkaları geldiği için başarısız oldu... değil mi?.. bunda rolün olduğunu iddia edemezsin." Faile kıpırdandı; Perrin gözlerini adamdan ayırmadan, tam o ağzını açarken parmağını kızın dudaklarına koydu. Kız onu ısırdı... şiddetle... ama hiçbir şey söylemedi. Sonunda Bornhald'ın sesi yükselmeye başladı. "Senin asıldığını göreceğim, Gölgedölü. Ne pahasına olursa olsun

asıldığını göreceğim! Dünya yansa bile öldüğünü göreceğim!” Sonuncusunu bağırarak söylemişti. Byar’ın kılıcı kınından bir el kadar çıktı, arkasındaki dev Beyazpelerin –Perrin adının Farran olduğunu sanıyordu– kendi kılıcını tamamen çekti. Byar’ın teşhir ettiği dişler yerine adamın yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

Sadaklar çekilen oklarla takırdayınca, yaylar çepeçevre kaldırılıp, oklar üstlerine doğrultulunca yerlerinde dondular. Sıralar boyunca yüksek kaşlı eyerler üzerindeki adamlar huzursuzca kıpırdandı. Bornhald korku işareti göstermiyordu ve kokmuyordu da; yalnızca nefret kokuyordu. Hararetli bakışlarını adamlarını saran İki Nehirliler üzerinde gezdirdi, sonra aynı ölçüde sıcak ve nefret dolu, Perrin’in üzerine dikti.

Perrin aşağı işaret etti ve yaylar gevşetildi, yavaşça indirildi. “Yardım etmediniz.” Sesi demir gibi soğuk, örs gibi sertti. “İki Nehir’e geldiğinizden beri tüm yardımlarınız tesadüf eseri oldu. Karanlıkdostu diyebileceğiniz birilerini bulabildiğiniz sürece insanların yakılmasına, öldürülmesine hiç aldırmadınız.” Bornhald ürperdi, ama gözleri hâlâ alev alevdi. “Artık gitme zamanınız geldi. Yalnızca Emond Meydanı’ndan değil. Tüm Beyazpelerinlerinizi toplayacaksınız ve İki Nehir’i terk edeceksiniz. Hemen, Bornhald. Artık gidiyorsunuz.”

“Bir gün asıldığını *göreceğim,*” dedi Bornhald yumuşak sesle. Eliyle askerlerine takip etmelerini işaret etti ve Perrin’i ezmek istercesine atını ileri topukladı.

Perrin Çevik’i kenara çekti; bu adamların gitmesini istiyordu, daha fazla ölüm istemiyordu. Bırak adam son kez meydan okusun.

Bornhald başını çevirmedi, ama boş yanaklı Byar sessiz bir nefretle gözlerini Perrin’e dikti ve Farran ona bir sebepten üzüntüyle baktı. Diğerleri şıngırtı ve toynak sesleri eşliğinde geçerken gözlerini önlerinden ayırmadılar. Kuzeye yönelirlerken kalabalık önlerinde sessizce aralandı.

Son Beyazpelerin de geçip gittikten sonra uyumsuz, eski zırh parçaları içinde, hepsi endişeyle sırıtan on yirmi kişilik bir grup Perrin’e yaklaştı. Perrin hiçbirini tanımıyordu. Önderleri gibi görünen geniş burunlu, kösele yüzlü bir adam, beyaz saçları açık, ama dizlerinden boynuna kadar paslı zincir zırhla kaplı, boynundan bir çiftçi ceketinin yakası çıkan adam yayının üzerinden beceriksizce eğildi. “Jerinvar Barstere, Lord Perrin. Bana Jer derler.” Sözünün kesilmesinden korkarmış gibi çabuk çabuk konuşuyordu. “Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Sizin için de uygunsa, bazılarımız Beyazpelerinleri uğurlayacak. Pek çok kişi eve dönmek istiyor. Gerçi

karanlık basmadan varabileceğimizden değil. Gözlem Tepesi'nde de en az bu kadar Beyazpelerin vardı, ama gelmediler. Oldukları yerde beklemeleri için emir almışlar. Bana sorarsanız bir avuç aptal ve ortalarda dolanmalarından, burunlarını insanların evlerine sokup komşularını bir şeyle suçlamaya ikna etmeye çalışmalarından bıktık. Sizin için de uygunsa onları da göndereceğiz." Faile'e utançla baktı, geniş çenesini eğdi, ama hızla akan sözler yavaşlamadı. "Pardon, Leydi Faile. Sizi ve lordunuzu rahatsız etmek istemedik. Yalnızca yanında olduğumuzu bilsin istedik. Harika bir kadın, Lordum. İyi bir kadın. Alınmayın, Leydim. Eh, daha hava aydınlık ve lafla koyun kırkılmıyor. Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz Lord Perrin. Pardon, Leydi Faile." Adam yine eğildi, diğerleri de onu taklit etti ve adam, "Lord ve leydiyi rahatsız etme zamanı değil. Daha yapılacak işler var," diye mırıldanırken uzaklaşmaya başladılar.

"O kimdi?" dedi Perrin, sözcük çağlayanı karşısında bir parça sersemlemiş bir biçimde; Daise ve Cenn bir araya gelseler bu kadar konuşamazlardı. "Onu tanıyor musun, Faile? Gözlem Tepesi'nden mi?"

"Barstere Efendi Gözlem Tepesi'nin Belediye Başkanı ve diğerleri de Köy Kurulu. Gözlem Tepesi'nin Kadın Kurulu, güvenli olduğuna karar verdiklerinde Hikmetleri önderliğinde bir temsilci grubu gönderecek. 'Bu Lord Perrin' İki Nehir için uygun mu, görmek için, dediler, ama hepsi sana nasıl reverans yapacaklarını göstermemi istedi ve Hikmet, Edelle Gaelin sana elma kurusu tartından getirecek."

"Ah, yak beni!" diye nefes verdi Perrin. Yayılıyordu. Daha baştan engellemesi gerektiğini biliyordu. "Bana öyle demeyin!" diye bağırdı uzaklaşan adamların ardından. "Ben bir demirciyim! Duydunuz mu? Demirci!" Jer Barstere dönüp el salladı, sonra diğerlerinin peşinden seğirtirken başını salladı.

Faile gülerek delikanlının sakalını çekiştirdi. "Sen tatlı bir aptalsın, Lord Demirci. Artık geri dönmek için çok geç." Aniden gülümsemesi gerçekten kötücül oldu. "Kocacığım, karınla yakın bir zamanda yalnız kalma ihtimalin var mı? Evlilik beni bir Doman kızı gibi cesur kılmış gibi! Yorgun olmalısın, biliyorum, ama..." Perrin, Çevik'i Badeçay Hanı'na doğru dörtnala kaldırırken kız bir çığlık attı ve ceketine tutundu. Bu sefer yükselen tezahüratlar Perrin'i rahatsız etmedi.

"Altıngöz! Lord Perrin! Altıngöz!"

Batıormanı’nın kıyısındaki yapraklı meşenin kalın dalının üzerinden, Ordeith bir buçuk kilometre kadar güneydeki Emond Meydanı’na baktı. Bu imkânsızdı. Temizle onları. Derilerini yüz. Her şey planlarına göre gidiyordu. Isam bile onun çıkarına hareket etmişti. *O aptal neden Trolloc getirmeyi bıraktı? O kadar çok getirmeliydi ki, İki Nehir Trolloclarla kararmalıydı!* Dudaklarından tükürük damladı, ama fark etmedi, tıpkı kemerini yoklayan elini fark etmediği gibi. *Yürekleri patlayana kadar taciz et onları! Çığlık attırarak yere göm!* Her şey Rand al’Thor’u buraya çekmek için planlanmıştı ve sonucu bu olmuştu! İki Nehir çizilmemişti bile. Yakılan birkaç çiftlik, Trolloc tencereleri için canlı canlı katledilen birkaç çiftçi sayılmazdı. *Ben İki Nehir’in yanmasını istiyorum, öyle yanmalı ki alevler insanların zihinlerinde bin sene yaşamalı.*

Köyün üzerinde dalgalanan sancak ile biraz aşağısındaki sancağı inceledi. Kırmızı kenarlı, beyaz üzerine kırmızı kurt başı ve bir kırmızı kartal. İki Nehir’in Rand al’Thor’un uluması için dökeceği kan için kırmızı. Manetheren. *Manetheren sancağı olması gerekiyor.* Biri onlara Manetheren’den bahsetmişti, değil mi? Bu aptallar Mantheren’in ihtişamı hakkında ne bilirdi ki? Manetheren. Evet. Onları kavurmanın birden fazla yolu vardı. O kadar çok güldü ki, neredeyse meşeden aşağı düşecekti. Sonra iki eliyle tutunmuş olmadığını, bir elinin hançerin asılı durması gereken yeri kavradığını fark etti. O ele bakmak için dönerken kahkahası hırlamaya dönüştü. Ondan çalınan şey Beyaz Kule’nin elindeydi. Hakkı olan, Trolloc Savaşları kadar eski şey.

Kendini yere bıraktı ve atına binip yol arkadaşlarını aramaya gitti. Av köpeklerini. Geride kalan otuz kadar Beyazpelerin, artık beyaz pelerinlerini çıkarmıştı elbette. Donuk plaka ve zincir zırhları benek benek paslanmıştı ve Bornhald görse o asık suratlı, kuşkucu, pis ve tıraşsız yüzleri asla tanıyamazdı. İnsanlar güvensizlik ve korku ile Ordeith’i izledi, ortalarındaki, solucan beyazı yüzü kendilerininki kadar donuk Myrddraal’e bakmadılar bile. Yan-insan Isam’ın öğrenmesinden korkuyordu; Taren Salı’na yapılan saldırıdan sonra bir sürü insan kaçıp İki Nehir’de olanlar hakkındaki haberleri yayınca Isam hiç memnun olmamıştı. Ordeith Isam’ın rahatsız olması düşüncesi ile kıkırdadı. Adam, hâlâ hayattaysa, başka zaman ilgilenilecek bir sorundu.

“Tar Valon’a gidiyoruz,” dedi. Bornhald’dan önce sala ulaşmak için zorlu bir yolculuk. Bunca yüzyıldan sonra İki Nehir’de bir kez daha Manetheren sancağı yükselmişti. Çok uzun zaman önce Kızıl Kartal onu

nasıl da rahatsız etmişti. “Ama ilk önce Caemlyn!” *Onları kavur, derilerini yüz!* Bırak ilk önce İki Nehir ödesin bedelini ve sonra Rand al’Thor, sonra...

Kahkahalar atarak ormanın içinde dörtnala kuzeye yöneldi. Diğerlerinin takip edip etmediğini görmek için bakmadı bile. Edeceklerdi. Artık gidecek başka hiçbir yerleri yoktu.

57
Üç Kat Topraklar'da Bir Kırılış

Akşam güneşi Kıraç'ı kavuruyor, kuzeyde, önlerindeki dağların üzerine gölgeler düşüyordu. Kuru tepeler Jeade'en'in toynaklarının altında çatlamış kilden bir okyanusun yükselip alçalan dalgaları gibi geçiyor, kilometreler geriye doğru yuvarlanıyordu. Görüş alanına girdikleri önceki günden bu yana Rand'ın gözleri dağlardaydı. Hiçbirinin zirvesinde kar yoktu, değil Dünyanın Omurgası, Puslu Dağlar kadar bile yüksek değillerdi, ama kahverengi ve gri taştan, bazı yerlerde sarı kırmızı çizgili, diş diş kayalar çevreye öyle saçılmıştı ki, insanın buradan geçmeyi deneyeceğine Ejderduvarı'nı yaya aşmaya çalışmayı tercih edeceği geliyordu. İçini çekerek eyerine yerleşti ve kırmızı ceketin üzerine taktığı *shoufa*'yı düzeltti. Alcair Dal o dağlardaydı. Kısa süre sonra bir tür son yaşanacaktı ya da belki bir başlangıç. Belki ikisi birden. Kısa süre sonra, belki.

Sarı saçlı Adelin benekli aygırın önünde rahatça yürüyordu, güneşle esmerleşmiş dokuz *Far Dareis Mai* daha çevresinde geniş bir halka oluşturmuştu, hepsinin elinde mızraklar ve kalkanlar, sırtlarında çanta içinde yaylar vardı ve kara peçeleri kaldırılmaya hazır, göğüslerine sarkıyordu. Rand'ın şeref kıtası. Aieller öyle demiyordu, ama Kızlar Alcair Dal'a Rand'ın şerefi için geliyordu. O kadar çok fark ve Rand daha gördüklerinin yarısının ne olduğunu bile bilmiyordu.

Örneğin Aviendha'nın Kızlara, Kızların ona karşı davranışları. Çoğu zaman, şimdi olduğu gibi kollarını omuzlarına sardığı şalın içinde kavuşturarak atının yanında yürüyordu; siyah şalının altındaki yeşil gözleri ilerideki dağlara dikilmişti. Kızlarla, bir iki kelime dışında nadiren konuşuyordu, ama tuhaflık bu değildi. Kolları kavuşturulmuş; işin özünde bu vardı. Kızlar fildişi bileziği taktığını biliyorlardı, ama görmezlikten

geliyorlardı; kız bileziği çıkarmıyordu, ama Mızrağın Kızları'ndan birinin baktığını sandığı zaman bileğini gizliyordu.

Senin topluluğun yok, demişti Adelin Rand'a, Rand kendisine Mızrağın Kızları'ndan başka birilerinin eşlik edebileceğini söylediği zaman. Her klan ve boy şefi, şef olmadan önce ait olduğu topluluk eşliğinde gelecekti. *Senin topluluğun yok, ama annen Mızrağın Kızları'ndandı.* Sarı saçlı kadın ve diğer dokuzu, Lian'ın çatısının giriş holünden birkaç adım uzaktayken Aviendha'ya bakmamıştı; bilinçli olarak bakmamışlardı. *Sayısız sene boyunca mızraktan vazgeçmeyen Kızlar bebeklerini, başka kadınlara verilmek üzere Bilgelere teslim etti. Hiçbiri bebeğin nereye gittiğini, hatta kız mı, erkek mi olduğunu bilmedi. Şimdi bir Kız'ın oğlu bize döndü ve onu tanıyoruz. Senin şerefin için Alcair Dal'a gideceğiz, Chumai Taardadlarından Shaiel'in oğlu.* Yüzü öyle kararlıydı ki –Aviendha da dahil, hepsinin yüzü öyleydi–, Rand reddederse mızrak dansı teklif edeceklerini sanmıştı.

Kabul ettiği zaman yine o "Şerefi hatırla" törenini yapmışlardı, ama bu sefer *zemai*'den yapılan *oosquai* adındaki içki ile. Kızların her biriyle, küçük, gümüş bir kadehi dibine kadar içmek zorunda kalmıştı. On Kız; on küçük kadeh. Sıvı kahverengimsi suya benziyordu, tadı da öyle gibiydi... ve çifte damıtılmış brendiden daha sertti. Sonra, Rand düz yürümeyi başaramamıştı ve Kızlar itirazlarına aldırmadan, ona gülerek Rand'ı yatağa götürmüştü. Bir yandan da öyle fena gıdıklamışlardı ki Rand gülmekten nefes alamaz olmuştu. Aviendha dışında hepsi. Kız uzaklaştığından değil; taş gibi boş bir suratla kalmış ve her şeyi izlemişti. Adelin ve diğerleri sonunda onu örtüp gittiği zaman Aviendha kapının yanında oturmuş, siyah, ağır eteklerini yaymış, Rand uyuyana kadar onu taş gibi izlemişti. Rand uyandığı zaman kız hâlâ oradaydı, hâlâ izliyordu. Ve Kızlar, *oosquai* ve olaylar hakkında konuşmayı reddetmişti; kızı ilgilendirdiği kadarıyla, hiçbiri olmamış da olabilirdi. Mızrağın Kızları da bu kadar ağzı sıkı mı davranırdı, bilemiyordu; nasıl on kadının yüzüne bakıp, neden onu sarhoş ettiklerini, giysilerini çıkarıp yatırmayı oyun haline getirdiklerini sorabilirdi ki?

Pek çok farklılık ve anlayabildiği kadarıyla mantıklı gelen pek azı ve hangisinin ayağına dolanacağını ve tüm planlarını mahvedeceğini bilmenin imkânı yok. Ama beklemeye cesaret edemezdi. Omzunun üzerinden arkaya baktı. Olan olmuştu. *Daha neler olacağını kim bilebilir?*

Çok arkada, Taardadlar onu takip ediyordu. Yalnızca Dokuz Vadi Taardadları ve Jindolar değil, aynı zamanda Midailer, Dört Taşlar, Chumailer, Kanlı Sular ve daha fazlası çerçilerin sallanan arabalarının ve Bilgelerin çevresinde geniş sıralar oluşturmuş, keşif kollarının ve uzakkoşucularının arasında üç kilometre kadar uzanıyorlardı. Her gün Rhuarc'ın ilk gün gönderdiği koşuculara yanıt olarak daha fazlası geliyordu, oradan yüz erkek ve Kız, buradan üç yüz beş yüz, her boyun büyüklüğüne ve her mezranın güvenliği için ne kadar kalmasının gerektiğine göre değişiyordu.

Uzakta, güneyde ve batıda bir başka topluluk toz bulutları kaldırarak, koşarak yaklaşıyorlardı; belki Alcair Dal'a giden bir başka klana bağlıydılar, ama Rand öyle olduğunu sanmıyordu. Daha boyların üçte ikisi gelmemişti, ama arkasında on beş bin kadar Taardad Aiel'i olduğunu tahmin ediyordu. Hareket halinde ve hâlâ büyümekte olan bir ordu. Tüm geleneklere aykırı olarak, şefler toplantısına gelen neredeyse tam bir klan.

Aniden Jeade'en bir yükseltinin zirvesine ulaştı ve aşağıdaki uzun, geniş boşlukta toplantı için düzenlenen panayır görüldü. Ötedeki tepelerde daha önce gelmiş klan ve boy şeflerinin kampları uzanıyordu.

Geniş aralıklı alçak, duvarsız, iki yüz üç yüz çadırın arasına, altında durulabilecek kadar yüksek, gölgesinde, battaniye üzerinde parlak cilalı çömleklerden daha da parlak halılara, gümüş ve altın takılara, her tür malın sergilendiği tenteler kurulmuştu. Daha çok Aiel işleri vardı, ama Kıraç'ın ötelerinden mallar, belki doğudan, uzaklardan gelmiş ipek ve fildişi de bulunabilirdi. Kimse alışveriş yapmıyor gibiydi; görünürdeki pek az erkek ve kadın, genellikle yalnız başına bir ya da diğer tentenin altında oturuyordu.

Tepelerde, panayırın çevresine dağılmış beş kamp arasında dördü aynı ölçüde boş görünüyordu, bin kadar kişi için kurulmuş çadırların arasında yalnızca birkaç düzine adam ya da Kız dolanıyordu. Beşinci kamp diğerlerinin iki katı kadar yer kaplıyordu ve yüzlerce insan görülebiliyordu, muhtemelen çadırların içinde o kadar daha vardı.

Rhuarc on *Aethan Dor,* yani Kızıl Kalkan ile Rand'ın peşinden tepeyi tırmanıyordu. Ardından on *Tain Shari,* yani Gerçek Kan ile Heirn ve mızrakları, kalkanları, yayları ve sadakları ile kırktan fazla boy şefi ve şeref eşlikçileri geliyordu. Zorlu bir güç oluşturuyorlardı, Tear Taşı'nı alanlardan daha fazla. Kamplardaki ve tentelerin arasındaki Aiellerin bazıları tepeye bakıyordu. Rand'ın tahminine göre orada toplanan Aiellere değil. Ona; atlı

adama. Üç Kat Topraklar'da nadiren görülen bir manzara. İşi bitmeden onlara daha fazlasını gösterecekti.

Rhuarc'ın bakışları çadırlardan daha fazla *cadin'sor*'lu Aiel'in çıkıp onları izlemeye koyulduğu en büyük kampa dikilmişti. "Yanılmıyorsam Shaidolar," dedi sessizce. "Couladin. Gelenekleri bozan yalnızca sen değilsin, Rand al'Thor."

"Belki bozduğum iyi olmuştur." Rand başındaki *shoufa*'yı çıkardı ve cebine, *angreal*'in, dizlerine kılıç yatırmış yuvarlak yüzlü adamın tepesine tıktı. Tepesini kavurmaya başlayan güneş o kumaş parçasının ne kadar koruma sağladığını gösterdi. "Geleneklere göre gelmiş olsaydık..." Shaidolar arkalarında görünüşte boş çadırlar bırakarak dağlara doğru koşuyordu. Ve diğer kamplarda ve panayırda hareketlilik yaratıyorlardı; Aieller atlı adama bakmayı bırakıp Shaidoların arkasından bakmaya başlamıştı. "İkiye karşı bir kuvvetle Alcair Dal'a girebilir miydin, Rhuarc?"

"Gün batımından önce değil," diye yavaşça yanıt verdi klan şefi, "Shaido köpekhırsızlarına karşı bile değil. Bu geleneklerin ihlalinden de fazlası! Shaidoların bile bundan daha fazla şerefi olmalıydı!"

Tepedeki diğer Taardadlardan öfkeli mırıltılar yükseldi. Mızrağın Kızları dışında; bir sebepten onlar bir yanda, Aviendha'nın yanında toplanmış, kendi aralarında ciddi ciddi konuşuyorlardı. Rhuarc Kızıl Kalkanlarından birine, yüzüyle çit direkleri çakılmış gibi görünen yeşil gözlü bir adama sessizce birkaç laf etti ve adam tepe aşağı dönerek hızla yaklaşan Taardadlara doğru koşmaya başladı.

"Bunu bekliyor muydun?" diye sordu Rhuarc Rand'a, Kızıl Kalkan yanlarından ayrılır ayrılmaz. "Tüm klanı çağırmanın sebebi bu muydu?"

"Tam olarak bu değil, Rhuarc." Shaidolar dağlardaki dar bir geçidin önünde sıralanmaya başladılar; peçelerini takıyorlardı. "Ama Couladin'in gece yola çıkması için, bir yere varmaya can atmasından başka sebep olamazdı ve bana sorun yaratmak için buraya gelmekten daha iyi seçenek var mıydı? Diğerleri şimdiden Alcair Dal'da mı? Neden?"

"Şefler arası görüşme fırsatı kaçırılamaz, Rand al'Thor. Sınır anlaşmazlıkları, otlatma hakları ve daha bir düzine başka şey tartışılacak. Ve su. Farklı klanlardan iki Aiel bir araya gelirse su hakkında tartışırlar. Üç klandan üç Aiel su ve otlatma hakkında tartışırlar."

"Ya dört?" diye sordu Rand. Şimdiden beş klan temsil ediliyordu ve Taardadlarla altı ediyordu.

Rhuarc bir an tereddüt etti, farkında olmadan kısa mızraklarından birini kaldırdı. “Dördü mızrak dansı yapar. Ama burada öyle olmamalı.”

Taardadlar Bilgelerin geçmesi için aralandı. Kadınlar şallarını başlarına örtmüşlerdi, Moiraine, Lan ve Egwene atları üzerinde arkadan geliyordu. Egwene ve Aes Sedai, Aiel kadınların eşarplarının ıslak birer taklidi olarak alınlarına o beyaz kumaşları sarmışlardı. Mat de tek başına, eyer kaşına yatırdığı siyah saplı mızrağı ile geliyordu. Önünde yatanları izlerken geniş siperlikli şapkası yüzünü gölgeliyordu.

Shaidoları görünce Muhafız kendi kendine başını salladı. “İşler karışabilir,” dedi yumuşak sesle. Siyah aygırı tek gözünü Rand’ın beneklisine doğru yuvarladı; o kadar ve Lan bakışlarını geçidin önündeki Aiel sıralarına dikti, ama Mandarb’ın boynunu yatıştırırcasına okşuyordu. “Ama şimdi değil, sanırım.”

“Şimdi değil,” diye onayladı Rhuarc.

“Keşke seninle gelmeme... *izin versen.*” O tek hafif duraklama, dışında Moiraine’in sesi her zamanki kadar dingindi; yaşsız hatlarına serinkanlı bir sükûnet resmedilmişti, ama kara gözleri Rand’a, bakışları tek başına onu pes etmeye zorlayabilirmiş gibi bakıyordu.

Amys’in, şalının altından sarkan uzun, solgun saçları, başını kararlılıkla iki yana sallarken savruldu. “Bu onun kararı değil, Aes Sedai. Bu şeflerin işi, erkeklerin işi. Şimdi senin Alcair Dal’a girmene izin verirsek, Bilgelerin ya da çatıhanımlarının bir sonraki toplantısında klan şefleri burunlarını bizim işimize sokmaya kalkar. Onların işlerine karıştığımızı düşünüyorlar ve sık sık bizimkilere karışmaya çalışıyorlar.” Yorumuna onu dahil etmediğini anlatmak için Rhuarc’a çabucak gülümsedi; kocasının ifadesiz yüzü Rand’a, adamın aynı fikirde olmadığını anlatıyordu.

Melaine, şalının çenesinin altındaki uçlarını kavradı ve gözlerini Rand’a dikti. Moiraine ile hemfikir değilse bile, en azından Rand’ın yapabileceklerine karşı güvensizdi. Rand Soğuk Kayalar’dan ayrıldığından beri pek az uyumuştu; düşlerine bakmışlarsa, ancak kâbuslar görmüş olabilirlerdi.

“Dikkatli ol, Rand al’Thor,” dedi Bair, düşüncelerini okumuş gibi. “Yorgun bir adam hatalar yapar. Bugün hata yapma riskine giremezsin.” Şalını ince omuzlarına sardı ve ince sesi neredeyse öfkeli bir tını kazandı. “Senin hata yapman riskine *giremeyiz.* Aieller bu riski alamaz.”

Tepeye daha fazla atlı gelmesi bakışları onların üzerine çekti. Tentelerin arasında yüzlerce Aiel, *cadin’sor*’lu adamlar, uzun saçlı, etekli, bluzlu ve

şallı kadınlar dikkatli bir kalabalık oluşturdu. Kadere'in tozlu, beyaz arabası sağda, katırlarının arkasında belirince kalabalığın dikkati o yana kaydı. Bej ceketli çerçi sürücü koltuğundaydı, tamamen beyaz ipeklere bürünmüş Isendre aynı renkte bir şemsiye taşıyordu. Arkasından Keille'nin arabası belirdi, kadının yanındaki Natael dizginleri tutuyordu. Sonra kanvas örtülü arabalar ve son olarak uzun katır sıraları arkasındaki, dev fıçılara benzeyen iri su arabaları geldi. Arabalar yağlanmamış aksların gıcırtısı eşliğinde yanlarından geçerken hepsi Rand'a baktı. Kadere ve Isendre, yamalı âşık pelerini ile Natael, kar beyazı bir elbiseye bürünmüş, fildişi taraklarının üzerinde beyaz dantelden bir şal ile Keille. Rand Jeade'en'in yay gibi eğilmiş boynunu okşadı. Adamlar ve kadınlar yaklaşan arabaları karşılamak için aşağıdaki tentelerden dökülmeye başladı. Shaidolar bekliyordu. Birazdan.

Egwene gri kısrağını Jeade'en'e yanaştırdı; benekli aygır burnunu Sis'e sürtmeye çalıştı ve zahmetleri karşılığında ısırıldı. "Soğuk Kayalar'dan bu yana bana seninle konuşma fırsatı vermedin, Rand." Rand hiçbir şey söylemedi; Egwene artık Aes Sedai'ydi ve yalnızca kendine öyle dediği için değil. Düşlerini onun da gözetleyip gözetlemediğini merak etti. Kızın yüzü gergin, kara gözleri yorgun görünüyordu. "İçine kapanma, Rand. Yalnız savaşmıyorsun. Başkaları da senin için savaşıyor."

Rand kaşlarını çatarak ona bakmaktan kaçındı. İlk düşüncesi Emond Meydanı ve Perrin oldu, ama kızın Perrin'in nereye gittiğini nereden bilebileceğini düşünemiyordu. "Ne demek istiyorsun?" dedi sonunda.

"Ben senin için savaşıyorum," dedi Moiraine, Egwene ağzını açamadan, "Egwene de öyle." İki kadın bakıştılar. "İnsanlar bilmeden savaşıyor, senin onları bilmediğin gibi. Çağ Danteli'ni belli bir şekle zorlamanın ne anlama geldiğini anlamıyorsun, değil mi? Eylemlerinin yarattığı dalgalar, varlığının yarattığı dalgalar Desen'de yayılarak hiç bilmeyeceğin yaşam ipliklerinin dokusunu değiştirecek. Savaş yalnızca senin savaşın değil. Ama bu Desen'in ağının merkezinde sen varsın. Başarısız olursan, düşersen her şey başarısızlığa uğrayacak ve düşecek. Ben seninle Alcair Dal'a gelemediğime göre bırak Lan sana eşlik etsin. Sırtını kollayacak bir çift göz daha olur." Muhafız eyerinde hafifçe dönerek kadına kaşlarını çattı; Shaidolar öldürmek için peçe takmışken kadını yalnız bırakmaya pek hevesli değildi.

Rand Moiraine ile Egwene arasında geçen bakışmayı görmemiş olması gerektiğini düşündü. Demek ondan sakladıkları bir sır vardı. Egwene'in *gerçekten* Aes Sedai gözleri vardı, kara ve okunmaz. Aviendha ve Kızlar

yanına gelmişlerdi. “Lan seninle kalsın, Moiraine. Benim şerefimi *Far Dareis Mai* taşıyor.”

Moiraine’in ağzının köşeleri gerildi, ama anlaşılan Kızlar açısından en doğru şeyi söylemişti. Adelin ve diğerleri geniş geniş sırıtmaya başladılar.

Aşağıda Aieller katırları çözen araba sürücülerinin çevresine toplanmışlardı. Herkes Aiellere dikkat etmiyordu. Keille ve Isendre arabalarının kenarından birbirlerine bakıyorlardı ve Natael bir kadınla, Kadere diğeriyle telaşlı telaşlı konuşuyordu. Sonunda kadınlar bakışma düellosuna son verdiler. İki kadın bir süredir böyleydi. Erkek olsalardı, Rand uzun zaman önce yumruk yumruğa gelmelerini beklerdi.

“Tetikte ol, Egwene,” dedi Rand. “Hepiniz, tetikte olun.”

“Shaidolar bile Aes Sedaileri rahatsız etmez,” dedi Amys ona, “Bair, Melaine ya da beni rahatsız etmeyecekleri gibi. Bazı şeyler Shaidoların bile ötesindedir.”

“Siz tetikte olun yeter!” O kadar keskin konuşmayı düşünmemişti. Rhuarc bile ona bakakaldı. Anlamıyorlardı ve Rand onlara söylemeye cesaret edemezdi. Henüz değil. Tuzağa ilk düşen kim olacaktı? Kendisi gibi onları da riske atmak zorundaydı.

“Ya ben, Rand?” dedi Mat aniden, farkında değilmiş gibi bir elinin sırtında altın bir para yuvarlayarak. “Benim seninle gelmeme bir itirazın var mı?”

“Gelmek istiyor musun? Senin çerçilerin yanında kalacağını düşünmüştüm.”

Mat aşağıdaki arabalara kaşlarını çattı, dağ geçidine dizilmiş Shaidolara baktı. “Sen kendini öldürtürsen buradan çıkmanın o kadar kolay olacağını sanmıyorum. Yak beni, beni de bir şekilde kazana soktun... *Dovienya*,” diye mırıldandı –Rand bunu daha önce söylediğini duymuştu; Lan, Kadim Lisan’da “şans” anlamına geldiğini söylemişti– ve altın parayı havaya attı. Parayı kapmaya çalıştığında para parmak uçlarından sekerek yere düştü. İmkânsız bir şekilde kenarı üzerine kondu, tepeden aşağı yuvarlandı, kavrulmuş kil üzerindeki çatlaklardan sıçradı, güneş altında parıldayarak ta arabalara kadar yuvarlandı ve orada devrildi. “Yak beni, Rand,” diye hırladı. “Keşke bunu yapmasan!”

Isendre parayı aldı, elleyerek doğruldu ve tepeye baktı. Diğerleri de bakıyordu; Kadere, Keille ve Natael.

“Gelebilirsin,” dedi Rand. “Rhuarc, zamanı gelmedi mi?”

Klan şefi omzunun üzerinden arkaya baktı. “Evet. Şimdi...” Arkasında gaydalar yavaş bir dans ezgisi çalmaya başladı. “...geldi.”
Gayda seslerinin arasında şarkılar yükseldi. Aiel oğlanlar erkekliğe ulaştıklarında, belli zamanlar dışında şarkı söylemeyi bırakırdı. Mızrağı aldıktan sonra bir Aiel erkeği yalnızca savaş şarkıları ve ölenler için ağıtlar söylerdi. Söylenen şarkılarda kesinlikle Mızrağın Kızı sesleri de vardı, ama gür erkek sesleri onları yutuyordu.

“Islat mızrakları... güneş tırmanırken.
Islat mızrakları... güneş batarken.”

Sağda ve solda, sekiz yüz metre kadar ötede Taardadlar belirdi, mızrakları hazır, yüzleri peçeli, dağlara doğru uzanan, sonu görünmeyen iki geniş kol halinde koşuyorlardı.

“Mızrakları ıslat... ölmekten kim korkar?
Islat mızrakları... bildiğim hiç kimse?”

Klan kamplarında ve panayırda, Aieller şaşkınlık içinde bakakalmıştı; duruşlarındaki bir şey Rand’a sessiz olduklarını söyledi. Araba sürücülerinin bazıları donup kalmış gibiydi; diğerleri katırlarını serbest bırakıp arabalarının altına dalmıştı. Ve Keille, Isendre, Kadere ve Natael Rand’ı izliyordu.

“Islat mızrakları... daha yaşam sürerken.
Islat mızrakları... yaşam sona erene dek.
Islat mızrakları...”

“Gidelim mi?” Jeade’en’i tepeden aşağı yürütmeye başlamak için Rhuarc’ın başını sallamasını beklemedi. Adelin ve diğer Kızlar çevresine kapandı. Mat bir an duraksadı, sonra takip etmek üzere Zar’ı topukladı, ama Rhuarc ve on kişilik grupları ile Taardad boy şefleri benekli atla birlikte yürümeye başladı. Panayır çadırlarına giden yolu yarıladığında, Rand bir kez dönüp tepeye baktı. Moiraine ve Egwene, Lan’in yanında atlarının üzerinde oturuyorlardı. Aviendha üç Bilge ile duruyordu. Hepsi onu

izliyordu. Rand, insanlar tarafından izlenmemenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu sanki.

Panayıra yaklaştığında bir heyet çıktı, etekli, bluzlu, altın, gümüş ve fildişlerine bürünmüş on on iki kadın; *cadin'sor* grileri ve kahverengileri içinde, ama kemer bıçakları dışında silahsız –onlar da Rhuarc'ın ağır çelikli bıçağından daha küçüktü–, aynı sayıda erkek. Heyet Rand ve diğerlerini durmaya zorlayan bir pozisyon aldı ve doğudan ve batıdan akan Taardadları görmezden geldiler.

"Islat mızrakları... Yaşam bir düştür.
Islat mızrakları... Tüm düşler biter."

"Senden bunu beklemezdim, Rhuarc," dedi ağır yapılı, gri saçlı bir adam. Şişman değildi... Rand, hiç şişman Aiel görmemişti... ağırlığı kastan kaynaklanıyordu. "Shaidolar bile sürpriz oldu, ama sen!"

"Zamanlar değişiyor, Mandhuin," diye yanıt verdi klan şefi. "Shaidolar ne kadardır burada?"

"Tam gün doğarken geldiler. Neden gece yolculuk ettiler, kim bilebilir." Mandhuin hafifçe Rand'a kaş çattı, başını Mat'e doğru eğdi. "Gerçekten de tuhaf zamanlar, Rhuarc."

"Shaidolar dışında kim var?" diye sordu Rhuarc.

"İlk biz Goshienler geldik. Sonra Shaaradlar." Ağır yapılı adam kan düşmanlarının ismi ile, iki ıslaktopraklıyı incelemeyi bırakmadan yüzünü buruşturdu. "Chareeenler ve Tomanelleler daha sonra geldi. Dediğim gibi en son Shaidolar geldi. Sevanna şefleri daha kısa zaman önce girmeye ikna etti. Bael bugün toplanmak için sebep göremedi, diğerleri de öyle."

Orta yaşlarında geniş yüzlü, saçları Adelin'inkinden de sarı bir kadın fildişi ve altın bileziklerin şıngırtısı eşliğinde yumruklarını kalçalarına dayadı. Amys ve karı-kardeşinin toplamından daha fazla kolyesi vardı. "Şafakla Gelen'in Rhuidean'dan çıktığını duyduk, Rhuarc." Rand ve Mat'e kaşlarını çatıyordu. Bütün heyet aynısını yapıyordu. "Bugün *Car'a'carn*'ın ilan edileceğini duyduk. Tüm klanlar gelmeden önce."

"O zaman biri sana kehanette bulunmuş," dedi Rand. Topuklarını atının böğrüne dokundurdu; heyet yolundan çekildi.

"Dovienya," diye mırıldandı Mat. *"Mia dovienya nesodhin soende."* Her ne demekse, hararetli bir dileğe benziyordu.

Taardad kolları Shaidoların iki yanından yaklaşmıştı ve peçeleri hâlâ yüzlerinde, birkaç yüz adım öteden onlarla yüzleşmek üzere dönmüşlerdi. Hâlâ şarkı söylüyorlardı. Tehditkâr hiçbir harekette bulunmamışlardı, yalnızca Shaidoların on beş yirmi katı sayıları ile oracıkta durmuş, gök gürültüsü gibi, ahenkle şarkı söylüyorlardı.

“Islat mızrakları... gölge gidene kadar.
Islat mızrakları... su kuruyana kadar.
Islat mızrakları... Evden ne kadar uzakta?
Islat mızrakları... Ölene kadar!”

Rand siyah peçeli Shaidolara yaklaşırken Rhuarc’ın elini kendi peçesine kaldırdığını gördü. “Hayır, Rhuarc. Buraya onlarla savaşmaya gelmedik.” İşin buna gelmeyeceğini umduğunu kastediyordu, ama Aiel farklı kabul etti.

“Haklısın, Rand al’Thor. Shaidolara hiç şeref yok.” Peçesini açık bırakarak sesini yükseltti. “Shaidolarda şeref yok!”

Rand bakmak için başını çevirmedi, ama arkasında kara peçelerin indirildiğini hissediyordu.

“Ah, kan ve küller!” diye mırıldandı Mat. “Lanet olası kan ve küller!”

“Islat mızrakları... güneş soğuyana kadar.
Islat mızrakları... su serbestçe akana kadar.
Islat mızrakları...”

Shaido safları huzursuzca kıpırdandı. Couladin ya da Sevanna onlara her ne demişse, adamlar sayı saymasını biliyordu. Tüm geleneklere karşı olsa bile Rhuarc ve yanındakilerle mızrak dansı yapmak bir şeydi; onları bir çığ gibi süpürüp götürebilecek kadar çok Taardad ile yüzleşmek bambaşka bir şey. Yavaşça aralandılar, Rand’ın atıyla geçebilmesi için gerilediler, geniş bir yol bıraktılar.

Rand rahat bir nefes aldı. En azından Adelin ve Kızlar Shaidolar hiç yokmuş gibi dümdüz önlerine bakarak yürüdüler.

“Islat mızrakları... ben nefes aldıkça.
Islat mızrakları... çeliğim parladıkça.
Islat mızrakları...”

Geniş, dik duvarlı, dağların içine doğru dolanarak uzanan derin, gölgeli bir boğaza girdiklerinde arkalarındaki şarkı bir mırıltıya dönüştü. Dakikalar boyunca işitilebilen en yüksek sesler taş üzerinde toynak sesleri, yumuşak Aiel çizmelerinin hışırtısı oldu. Aniden geçit Alcair Dal'a açıldı.

Rand, kanyona neden tas dendiğini anlayabiliyordu, ama altın olabilecek hiçbir şey yoktu. Neredeyse tamamen yuvarlaktı, gri duvarları, uzak ucu dışında çepeçevre eğimliydi. Uzak uçta kırılan bir dalga gibi içe çökmüştü. Başları ve yüzleri açık Aiel toplulukları yamaçlara dağılmıştı, klan sayısından çok topluluk sayısı vardı. Boy şefleri ile gelen Taardadlar o topluluklara doğru uzaklaştı. Rhuarc'a göre klanlara göre değil topluluklara göre birleşmek barışın korunmasına yardım ediyordu. Yalnızca Rhuarc'ın Kızıl Kalkanları ve Mızrağın Kızları Rand ve Taardad şefleri ile ilerlemeye devam etti.

Diğer klanların boy şefleri kıvrılan kayanın altındaki derin çıkıntıda bağdaş kurmuş, klanlarına göre oturuyorlardı. Biri Mızrağın Kızları'ndan oluşan altı küçük düğüm boy şefleri ile çıkıntı arasında duruyordu. Bunlar sözde klan şeflerinin şerefi için gelmiş Aiellerdi. Beş klan temsil edilmesine rağmen altı grup vardı. Sevanna Kızların yanında olacaktı –ama Aviendha Sevanna'nın hiç *Far Dareis Mai* olmadığını işaret etmeyi ihmal etmemişti–, ama fazladan grup... Üstelik on değil on bir adamdan oluşuyordu. Alev saçlı kafasının arkasını görmesine rağmen Rand on birincinin Couladin olduğundan emindi.

Çıkıntının üzerinde panayır çadırlarındaki kadın kadar çok takı takmış, gri şalını kollarına indirmiş, altın saçlı bir kadın –Sevanna elbette– ve dört klan şefi duruyordu. Uzun kemer bıçakları dışında hiçbiri silahlı değildi. Biri Rand'ın gördüğü en uzun boylu adamdı. Rhuarc'ın tariflerine göre Goshien Aiellerinden Bael; adam Rhuarc ve Rand'dan en az bir el daha uzundu. Sevanna konuşuyordu ve kanyonun şekli sayesinde sözleri her yerde açıkça duyulabiliyordu.

"...bırakın konuşsun!" Kadının sesi gergin ve öfkeliydi. Başını kaldırmış, sırtını dikleştirmiş, sırf irade gücüyle çıkıntıya hâkim olmaya çalışıyordu. "Hakkımı talep ediyorum! Yeni bir şef seçilene kadar Suladric ve Shaidoları ben temsil ediyorum. Haklarımı talep ediyorum!"

"Yeni bir şef seçilene kadar Suladric'i temsil ediyorsun, çatıhanımı." Aksi bir tavırla konuşan beyaz saçlı adam Tomanelle Aiellerinin klan şefi Han'dı. Esmer, kırışmış kösele gibi yüzüyle, ortalama İki Nehirliden daha uzundu, ama bir Aiel için kısa ve tıknazdı. "Bir çatıhanımının haklarını çok

iyi bildiğinden kuşkum yok, fakat belki klan şeflerininkini o kadar iyi bilmiyorsundur. Ancak Rhuidean'a girmiş biri burada konuşabilir... bir de Suladric'in yerinde duran sen." Han bundan memnun değilmiş gibiydi, ama zaten nadiren memnun oluyormuş gibi görünüyordu. "Ama düşgezginlerimiz Bilgelerin Couladin'in Rhuidean'a girmesine izin vermediğini söyledi bize."

Couladin bir şeyler bağırmaya başladı, öfkelendiği açıktı, ama sözleri anlaşılmıyordu, görünüşe göre kanyonun ses duyurma özelliği yalnızca çıkıntının üzerinde işe yarıyordu... ama parlak kırmızı saçları yarı yarıya beyaza kesmiş Chareenlerden Erim keskin bir sesle araya girdi. "Gelenek ve yasalara hiç mi saygın yok, Shaido? Hiç mi şerefin yok? Burada sessiz dur."

Yamaçlarda birkaç göz yeni gelenlerin kim olduğunu görmek için döndü. Bir dürtükleme dalgası daha fazla kişinin bakışlarını boy şeflerinin önündeki iki atlı dışarlıklıya çekti. Dışarlıklılardan biri Mızrağın Kızları tarafından takip ediliyordu. Rand kaç Aiel'in ona baktığını merak etti. Üç bin mi? Dört? Daha fazla? Hiçbiri ses çıkarmıyordu.

"Burada büyük bir bildiri duymak için toplandık," dedi Bael, "tüm klanlar geldiği zaman." Onun koyu kızıl saçları da grileşiyordu; klan şefleri arasında genç adamlar yoktu. Adamın uzun boyu ve gür sesi gözleri ona çekti. "Tüm klanlar geldiği zaman. Sevanna'nın şimdi tek konuşmak istediği Couladin'in konuşmasına izin vermekse, ben çadırlarıma dönüp bekleyeceğim."

Shaaradlardan Jheran, Bael'in Goshienlerinin kan düşmanı ince bir adamdı ve açık kahverengi saçlarında gri tutamlar vardı. İnceliği bir hançer kenarının inceliği gibiydi. Ortaya konuştu. "Ben, çadırlarımıza dönmeyelim derim. Madem Sevanna bizi içeri getirdi, beklediğimiz bildiriden daha az önemli olan konuları konuşalım. Su. Ben Zincir Sırt Mezrası'ndaki su meselesini konuşmak istiyorum." Bael tehditkâr bir tavırla ona döndü.

"Aptallar," diye terslendi Sevanna. "Ben artık beklemeyeceğim! Ben..."

İşte o zaman çıkıntının üzerindekiler yeni gelenleri fark etti. Mutlak sessizlik içinde yaklaşmalarını izlediler. Klan şefleri kaşlarını çatmıştı. Sevanna da öyle. Daha orta yaşlarına gelmemiş güzel bir kadındı... ve orta yaşlarını çoktan geçmiş adamların yanında daha da genç görünüyordu... ama açgözlü bir ağzı vardı. Klan şefleri vakurdu, hatta ekşi bir tavırla Han bile; kadının açık yeşil gözlerinde tartan bir bakış vardı. Rand'ın gördüğü diğer Aiel kadınların aksine bol, beyaz bluzunun önü, bronzlaşmış

göğüslerini ve onları çevreleyen kolyeleri teşhir edecek kadar açılmıştı. Rand adamların tavırlarına bakarak klan şefleri olduklarını anlardı; Sevanna çatıhanımı ise, Lian'a kesinlikle benzemiyordu.

Rhuarc doğrudan çıkıntıya gitti, mızraklarını, kalkanını, yayını ve sadağını Kızıl Kalkanlarına verdi ve çıkıntıya tırmandı. Rand dizginleri Mat'e uzattı –Mat, "Şans bizimle ol!" diye mırıldanarak Aielleri süzdü; Adelin cesaret verircesine Rand'a başını salladı– ve eyerden doğrudan çıkıntının üzerine adım attı. Kanyonda şaşkın bir mırıltı dolaştı.

"Sen ne yapıyorsun, Rhuarc?" diye sordu Han kaşlarını çatarak. "Buraya bir ıslaktopraklı getirmişsin. Onu öldürmeyeceksen, en azından şef gibi durmaması için aşağı gönder."

"Bu adam, Rand al'Thor, klanların şefleri ile konuşmaya geldi. Düşgezginleriniz benimle geleceğini söylemedi mi size?" Rhuarc'ın sözleri dinleyicilerinden daha yüksek bir mırıltı yükselmesine sebep oldu.

"Melaine bana pek çok şey söyledi, Rhuarc," dedi Bael yavaşça, Rand'a kaşlarını çatarak. "Şafakla Gelen'in Rhuidean'dan çıktığını söyledi. Yani bana bu adamın..." İnanmazlık içinde sustu.

"Eğer bu ıslaktopraklı konuşabiliyorsa," dedi Sevanna çabucak, "Couladin de konuşabilir." Pürüzsüz elini kaldırdı ve Couladin öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle çıkıntıya tırmandı.

Han hızla ona döndü. "Aşağıda dur, Couladin! Sen olmadan da Rhuarc'ın gelenekleri ihlal etmesi yeterince kötü!"

"Eskimiş geleneklerden kurtulmanın zamanı geldi!" diye bağırdı alev saçlı Shaido, gri kahverengi ceketini çıkararak. Bağırmaya gerek yoktu, sözleri tüm kanyonda yankılanıyordu, ama o sesini alçaltmadı. "Şafakla Gelen benim!" Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırarak yumruklarını havaya kaldırdı. İki önkoluna kızıl altın pullu, beş altın tırnakla son bulan pençeleri metalik bir pırıltıyla ışıldayan, altın yeleli başı bileklerinin arkasında duran birer yılansı yaratık dolanmıştı. İki mükemmel Ejder. "*Car'a'carn* benim!" Gelen kükreme gök gürültüsü gibiydi, Aieller ayağa fırlayarak coşkuyla bağırmaya başlamışlardı. Boy şefleri de ayaktaydı, Taardadlar endişe içinde bir araya toplanmışlardı, diğerleri yüksek sesle bağırıyordu.

Klan şefleri sersemlemiş gibiydi, Rhuarc bile. Adelin ve dokuz Mızrağın Kızı her an kullanmayı beklermiş gibi mızraklarını kaldırmışlardı. Mat dışarıya açılan geçidi gözleyerek şapkasını aşağı çekti ve iki atı çıkıntıya yaklaştırarak gizlice Rand'a eyere binmesini işaret etti.

Couladin kollarını yükseğe kaldırarak çıkıntının önüne yürürken Sevanna kendinden memnun bir tavırla, şalını düzelterek gülümsedi. "Ben değişim getiriyorum!" diye bağırdı. "Kehanetlere göre yeni günler getiriyorum! Ejderduvarı'nı yeniden aşacağız ve bizim olanı geri alacağız! Islaktopraklılar yumuşak, ama zengin! Bu sefer hepsini alacağız! Bu sefer!.."

Rand, adamın söylevinin üzerinden akıp geçmesine izin verdi. Olası şeyler içinde, bunu hiç tahmin edememişti. *Nasıl?* Sözcük kafasında dolanıp duruyordu, ama ne kadar kendine hâkim olduğuna inanamıyordu. Yavaşça ceketini çıkardı, cebindeki *angreal*'i çıkarmak için bir an duraksadı; *angreal*'i pantolonunun kemerine sokarak ceketini çıkardı, çıkıntının önüne yürüdü ve sakin sakin yenlerindeki bağcıkları çözdü. Kollarını başının üzerine kaldırırken kol yenleri aşağı kaydı.

Aiellerin onun kollarına da dolanmış, güneş ışığında parlamakta olan Ejderleri görmesi için bir an gerekti. Yavaş yavaş sustular, ama sonunda çöken sessizlik mutlaktı. Sevanna'nın ağzı açık kaldı; bunu bilmiyordu. Anlaşılan Couladin Rand'ın bu kadar çabuk geleceğini düşünmemiş ve kadına işaretleri onun da taşıdığını söylememişti. *Nasıl?* Adam zamanı olduğuna inanmış olmalıydı; o yerini sağlama aldıktan sonra Rand bir sahtekâr olarak görmezden gelinecekti. *Işık, nasıl?* Comarda Mezrası'nın çatıhanımı sersemlemişse, Rhuarc dışındaki klan şefleri de öyleydi. Kehanet bir adam derken işaretleri taşıyan iki adam belirmişti.

Couladin herkesin gördüğünden emin olmak için kollarını sallamaya devam ederek söylevine devam ediyordu. "...yemin bozanların toprakları ile de yetinmeyeceğiz! Aryth Okyanusu'na kadar bütün toprakları alacağız! Islaktopraklılar bize karşı duramaz..." Aniden hevesli haykırışların yerini sessizliğin aldığını fark etti. Buna neyin sebep olduğunu biliyordu. Rand'a bakmak için dönmeden bağırdı, "Islaktopraklı! Giysilerine bakın! Bir ıslaktopraklı!"

"Bir ıslaktopraklı," diye onayladı Rand. Sesini yükseltmemişti, ama kanyon onu herkese taşıyordu. Shaido bir an şaşırmış göründü, sonra zaferle sırıttı... ta ki, Rand sözlerine devam edene kadar. "Rhuidean Kehaneti ne diyor? 'Kandan doğmuş.' Annem Chumai Taardadlarından bir Mızrağın Kızı olan Shaiel'di." *Gerçekte kimdi? Nereden gelmişti?* "Babam Janduin Demir Dağ boyundan, Taardadların klan şefiydi." *Babam Tam al'Thor'du. O beni buldu, yetiştirdi, sevdi. Seni tanıyabilmiş olmayı diliyorum, Janduin, ama Tam benim babam.* "'Kandan doğmuş, ama

kandan olmayanlar tarafından yetiştirilmiş.’ Bilgeler beni aramak için nereye adam gönderdi? Üç Kat Topraklar’daki mezralara mı? Ejderduvarı’nın ötesine gönderdiler, benim yetiştirildiğim yere. Kehanet’in beni bulacaklarını söylediği yere.”

Bael ve diğer üçü yavaşça, gönülsüzce başlarını salladılar; hâlâ Ejder işaretleri taşıyan Couladin meselesi vardı ve kuşkusuz kendilerinden birini kabullenmeyi tercih ederlerdi. Sevanna’nın yüzü sertleşti; gerçek işaretleri kim taşıyor olursa olsun onun kimi desteklediği konusunda kuşku yoktu.

Couladin’in güveni azalmadı; Rand’a açık açık gülüyordu, ilk defa doğrudan bakarak. “Rhuidean Kehaneti telaffuz edildiğinden beri ne kadar zaman geçti?” Hâlâ bağırması gerektiğini düşünür gibiydi. “Sözcüklerin ne kadar değiştiğini kim bilebilir? Annem mızraktan vazgeçene kadar bir *Far Dareis Mai* idi. Kalanı ne kadar değişti? Ya da değiştirildi! Bir zamanlar Aes Sedailere hizmet ettiğimiz söylenir. Ben, onlar bir kez daha bizi kendilerine bağlamayı düşünüyor, derim! Bu ıslaktopraklı bize benzediği için seçildi! O kandan falan değil! Ona tasma takmış Aes Sedailerle geldi! Ve Bilgeler onları birincil-kardeşler gibi karşıladı! İnanılmaz şeyler yapabilen Bilgeleri hepiniz duymuşsunuzdur! Düşgezginleri beni bu ıslaktopraklıdan uzak tutmak için Tek Güç kullandı! Tek Güç kullandılar, tıpkı Aes Sedailer gibi! Aes Sedailer bu ıslaktopraklıyı, aldatmaca ile bizi bağlamak için getirdiler! Ve düşgezginleri onlara yardım ediyor!”

“Bu delilik!” Rhuarc Rand’ın yanına gelip hâlâ sessiz bekleyen topluluğa baktı. “Couladin Rhuidean’a hiç gitmedi. Bilgelerin onu reddetmesini kendi kulaklarımla duydum. Rand al’Thor gitti. Onun Chaendaer’den ayrıldığım gördüm, gördüğünüz işaretlerle geri döndüğünü gördüm.”

“Peki neden beni reddettiler?” diye hırladı Couladin. “Çünkü Aes Sedailer reddetmelerini söyledi! Rhuarc size Aes Sedailerden birinin bu ıslaktopraklıyla beraber Chaendaer’den aşağı indiğini söylemiyor! Ejderlerle dönebilmesi bunun sayesinde! Aes Sedai cadılığı sayesinde! Kardeşim Muradin Chaendaer’de öldü, bu ıslaktopraklı ve Moiraine denen Aes Sedai tarafından öldürüldü. Ve Bilgeler Aes Sedailerin dediklerini yaparak onların özgürce yürümesine izin veriyor! Gece çöktüğü zaman Rhuidean’a gittim. Şimdiye dek kendimi göstermedim, çünkü *Car’a’carn*’ın kendini göstermesi için uygun yer burasıdır! *Car’a’carn* benim!”

Gerçek parçaları ile süslenmiş yalanlar. Adam muzaffer bir güven doluydu, her şey için bir yanıtı olduğundan emindi.

“Bilgelerin izni olmadan Rhuidean’a gittiğini mi söylüyorsun?” diye sordu Han kaşlarını çatarak. Uzun boylu Bael kollarını kavuşturarak aynı ölçüde onaylamaz bir bakışla baktı. Erim ve Jheran da öyle. En azından klan şefleri hâlâ tereddütlüydü. Sevanna kemer bıçağını kavrayarak, sırtına saplamak istercesine dik dik Han’a baktı.

Ama Couladin’in bir yanıtı vardı. “Evet, izinsiz gittim! Şafakla Gelen değişim getirir! Kehanet öyle diyor! Faydasız âdetler değişmeli ve onları ben değiştireceğim! Buraya şafakla gelmedim mi?”

Klan şefleri çıkıntının kenarında bekliyordu, ayakta, sessizce izleyen binlerce Aiel de öyle. Rand onları ikna edemezse, muhtemelen Alcair Dal’dan canlı çıkamazdı. Mat yine Jeade’en’in yerine işaret etti. Rand başını iki yana sallamaya zahmet bile etmedi. Canlı çıkmanın ötesinde düşünmesi gereken şeyler vardı; bu halka, sadakatlerine ihtiyacı vardı. Onu takip eden bir halka ihtiyacı vardı, onu kullanmak için değil, onlara verebilecekleri için değil, ona inandıkları için takip eden. İhtiyacı vardı.

“Rhuidean,” dedi. Sözcük kanyonu doldurur gibi oldu. “Rhuidean’a gittiğini iddia ediyorsun, Couladin. Orada ne gördün?”

“Rhuidean’dan bahsedilmemesi gerektiğini herkes bilir,” diye yanıt verdi Couladin.

“Ayrılıp yalnız konuşabiliriz,” dedi Erim, “böylece bize söyleyebilirsin...” Shaido öfkeden kızarmış bir yüzle sözünü kesti.

“Kimseyle konuşmayacağım. Rhuidean kutsal bir yer, benim gördüklerim de kutsaldı. *Ben de* kutsalım!” Ejder işaretli kollarını yine kaldırdı. “Bunlar beni kutsal kılıyor!”

“Ben *Avendesora*’nın yanındaki cam sütunların arasında yürüdüm.” Rand sessizce konuşmuştu, ama sözleri her yere taşınıyordu. “Aiellerin tarihini atalarımın gözleriyle gördüm. Sen ne gördün, Couladin? Ben konuşmaya korkmuyorum. Ya sen?” Shaido öfkeyle titriyordu, yüzü neredeyse alev kızılı saçlarının rengindeydi.

Bael ve Erim, Jheran ve Han kararsızca bakıştılar. “Bunun için yalnız kalmalıyız,” diye mırıldandı Han.

Couladin dördü karşısındaki avantajını kaybettiğini fark etmemiş görünüyordu, ama Sevanna fark etmişti. “Bunları ona Rhuarc söyledi,” dedi tükürürcesine. “Rhuarc’ın karılarından biri düşgezgini, Aes Sedailere yardım edenlerden! Rhuarc söyledi ona!”

“Rhuarc söylemez,” diye tersledi Han onu. “O bir klan şefi, şerefli bir adam. Bilmediğin şeyleri söyleme, Sevanna!”

“Ben korkmuyorum!” diye bağırdı Couladin. “Kimse korktuğumu söyleyemez! Ben de atalarımın gözleriyle gördüm! Üç Kat Topraklar’a gelişimizi gördüm! İhtişamımızı gördüm! Benim bize geri getireceğim ihtişam!”

“Ben Efsaneler Çağı’nı gördüm,” diye bildirdi Rand, “ve Aiellerin Üç Kat Topraklar’a yaptığı yolculuğun başlangıcını gördüm.” Rhuarc kolunu yakaladı, ama o klan şefini silkeledi. Aieller Rhuidean’ın önünde ilk kez toplandığından beri bu ana yazgılıydılar. “Aiellerin kendilerine Da’shain Aiel dedikleri ve Yaprağın Yolu’nu takip ettikleri zamanları gördüm.”

“Hayır!” Bağırış kanyondan yükseldi ve bir kükreme gibi yayıldı. “Hayır! Hayır!” Binlerce gırtlaktan. Havada sallanan mızraklar güneş ışığını yakaladı. Taardad boy şeflerinden bazıları bile bağırıyordu. Adelin şok geçirirmiş gibi Rand’a bakıyordu. Mat telaşla eyere geçmesini işaret ederek Rand’a bir şeyler bağırdı, ama söyledikleri gürültüde kayboldu.

“Yalancı!” Kanyonun şekli Couladin’in zaferle karışık gazap dolu sesini toplananların seslerinin üzerinden duyurdu. Sevanna başını çılgınca sallayarak ona uzandı. Sahte olduğunu en azından tahmin etmiş olmalıydı, ama sessiz kalmasını sağlarsa belki hâlâ başarabilirlerdi. Rand’ın umduğu gibi Couladin onu ittirdi. Adam Rand’ın Rhuidean’a gittiğini biliyordu – kendi hikâyesinin yarısına bile inanması imkânsızdı–, ama bunlara inanamıyordu. “Kendi ağzından sahtekâr olduğunu kanıtladı! Biz hep savaşçıydık! Daima! Zamanın başlangıcından beri!”

Kükreme kabardı, mızraklar sallandı, ama Bael ve Erim, Jheran ve Han sessizlik içinde duruyordu. Artık biliyorlardı. Couladin onların bakışlarından habersiz, Ejder dolanmış kollarını toplanmış Aiellere sallıyor, tezahüratlarına seviniyordu.

“Neden?” dedi Rhuarc yumuşak sesle, Rand’ın yanından. “Neden Rhuidean’dan bahsetmeğimizi anlamadın mı? Bir zamanlar inandığımız her şeyden çok farklı olduğumuz, sizin Tuatha’an dediğiniz Kaybolmuşlarla aynı olduğumuz gerçeğiyle yüzleşmek. Rhuidean bununla yüzleşemeyenleri öldürür. Rhuidean’a gidenlerin ancak üçte biri hayatta kalır. Ve şimdi sen herkesin işitebilmesi için konuştun. Burada kalmaz, Rand al’Thor. Yayılır. Kaç kişi buna tahammül edecek gücü bulabilecek?”

O sizi geri götürecek ve yok edecek. “Değişim getiriyorum,” dedi Rand hüzünle. “Barış değil, kargaşa getiriyorum.” *Gittiğim her yerde peşimden*

yıkım geliyor. Parçalamadığım yer olacak mı? “Olacak olan olur, Rhuarc. Bunu değiştiremem.”

“Olacak olan olur,” diye mırıldandı Aiel bir an sonra.

Couladin hâlâ ileri geri yürüyerek, gözlerini sırtına dikmiş klan şeflerinden habersiz, Aiellere ihtişam ve fetihten bahsediyordu. Sevanna Couladin’e hiç bakmıyordu; açık yeşil gözleri klan şeflerine dikilmiş, dudakları bir yüz buruşturma ile gerilmiş, göğsü endişeli nefeslerle kalkıp iniyordu. Sessiz bakışlarının ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı.

“Rand al’Thor,” dedi Bael yüksek sesle. İsim Couladin’in bağırışlarını, kalabalığın kükremesini bıçak gibi kesti. Adam durup boğazını temizledi, bu işten kurtulmak için yol ararcasına başını çevirdi. Couladin kollarını güvenle kavuşturarak döndü, ıslaktopraklı için ölüm emri kararı beklediği açıktı. Uzun boylu klan şefi derin bir nefes aldı. “Rand al’Thor Car’a’carn’dır. Şafakla Gelen Rand al’Thor’dur.” Couladin’in gözleri inanmazlık dolu bir öfkeyle irileşti.

“Şafakla Gelen Rand al’Thor’dur,” diye bildirdi kösele yüzlü Han, aynı ölçüde gönülsüzce.

“Şafakla Gelen Rand al’Thor’dur.” Bunu sertçe Jheran söylemişti ve sonra Erim, “Şafakla Gelen Rand al’Thor’dur,” dedi.

“Şafakla Gelen,” dedi Rhuarc, “Rand al’Thor’dur.” Çıkıntının ötesine bile geçemeyecek kadar yumuşak bir sesle ekledi, “Işık bize merhamet etsin.”

Uzun bir an boyunca sessizlik sürdü. Sonra Couladin hırlayarak çıkıntıdan aşağı atladı, *Seia Doon*’larının birinden bir mızrak kaptı, doğrudan Rand’a fırlattı. Fakat o hareket ederken Adelin çıkıntıya fırlamıştı; adamın mızrağı kadının kat kat köseleden oluşan kalkanına çarparak kadını döndürdü.

Kanyonda bir kargaşa koptu, insanlar bağırıyor, ittiriyordu. Diğer Jindo Kızları Adelin’in yanına sıçrayarak Rand’ın önünde perde oluşturdular. Sevanna aşağı inerek telaşla Couladin’e bir şeyler bağırdı. Bir yandan da Shaido Kara Gözlerini kendisi ve Rand arasındaki Mızrağın Kızları’nın üzerine sürmeye çalışan adamın koluna asılıyordu. Heirn ve bir düzine daha Taardad boy şefi mızraklarını hazır ederek Adelin’e katıldı, ama diğerleri yüksek sesle bağırmaya devam etti. Mat çıkıntıya tırmandı, siyah saplı mızrağının kuzgun damgalı kılıç ucunu uzatarak Kadim Lisan’da küfürler kükremeye başladı. Rhuarc ve diğer klan şefleri seslerini yükselterek boşuna düzen sağlamaya çalıştılar. Kanyon kazan gibi kaynıyordu. Rand,

peçelerin kaldırıldığını gördü. Bir mızrak çaktı, saplandı. Sonra bir başkası. Bunu durdurmak zorundaydı.

Saidin'e uzandı ve Güç içini sel gibi doldurdu, ta ki, kavrulmasa bile patlayacağını sanana kadar; içine yayılan kir kemiklerini ekşitiyordu sanki. Boşluk'un dışında düşünce süzüldü; soğuk düşünce. Su. Suyun bu kadar kıt olduğu yerde, Aieller hep sudan bahsederdi. Bu kuru havada bile su vardı. Ne yaptığını tam olarak bilemeden yönlendirdi, körlemesine uzandı.

Alcair Dal'ın üzerinde şimşek patladı ve her yönden rüzgâr esmeye, kanyonun kenarında ulumaya başladı, Aiellerin bağırışlarını boğdu. Minik su damlacıkları getiren rüzgâr, sonra daha fazlası, daha fazlası, ta ki buradaki hiçbir insanın görmediği bir şey olana kadar. Sis gibi bir yağmur yağmaya başladı. Yukarıdaki rüzgâr çığlıklar atarak dönüyordu. Vahşi şimşekler gökyüzünde çizgi çizgi akıyordu. Ve yağmur hızlandı, hızlandı, sağanağa dönüştü, çıkıntıdan akmaya başladı, saçlarını başına, gömleğini sırtına yapıştırdı, elli adım ötedeki her şeyi perdeledi.

Aniden yağmur ona çarpmayı bıraktı; çevresinde görünmez bir kubbe genişledi. Mat ve Taardadları ittirdi. Yandan akan suyun ötesinde Adelin'in kubbeyi dövdüğünü, içeri girmeye çalıştığını belirsizce görebiliyordu.

"Seni büyük aptal, diğer aptallarla oyun oynuyorsun! Tüm planlarımı ve çabalarımı boşa harcıyorsun!"

Dönüp Lanfear'a bakarken Rand'ın yüzünden su damlıyordu. Kadının gümüş kemerli beyaz elbisesi kupkuruydu. Saçlarının kara dalgalarındaki gümüş yıldızların ve hilallerin arasına tek damla düşmemişti. O iri, kara gözler ona öfkeyle bakıyordu; öfke güzel yüzünü çarpıtmıştı.

"Kendini göstermeni daha beklemiyordum," dedi Rand sessizce. İçi hâlâ Güç doluydu; çalkalanan akıntılarla süzülüyor, sesinden uzak tuttuğu bir çaresizlikle tutunuyordu. Daha fazlasını çekmek gerekli değildi, kemikleri küle dönene kadar gelmesine izin vermek yeterliydi. *Saidin* içinde kükrerken kadının Kaynak'la arasına kalkan koyup koyamayacağını bilmiyordu, ama bu olasılığa karşı Güç'ün içini doldurmasına izin verdi. "Yalnız olmadığını biliyorum. Adam nerede?"

Lanfear'ın güzel ağzı gerildi. "Düşüne gelerek kendini ele vereceğini biliyordum. Onun paniği olmasa her şeyi idare edebilirdim..."

"Daha baştan biliyordum," diye araya girdi Rand. "Tear Taşı'ndan ayrıldığım günden beri bekliyordum. Burada, herkesin Rhuidean ve Aiellere odaklandığımı görebildiği bir yerde. İçinizden bazılarının peşime düşmesini beklemeyeceğimi mi düşündün? Ama tuzak *benimdi*, Lanfear,

senin değil. O nerede?” Sonuncusu soğuk bir bağırıştı. Duygular içini saran Boşluk’un, boş olmayan boşluğun, Güç’le dolu boşluğun çevresinden kontrol edilemez bir biçimde kayıp geçiyordu.

“Biliyorduysan,” diye terslendi kadın, “neden kaderini gerçekleştirmek, *yapılması gerekenleri yapmak* hakkındaki konuşmalarınla onu kovaladın?” Sözler taş gibi hörgörüyle ağırdı. “Asmodean’ı sana ders versin diye getirdim, ama o hep, ilki zor çıkarsa başka bir plana atlamaya hazır olmuştur. Şimdi kendisi için Rhuidean’da daha iyi bir şey bulduğunu düşünüyor. Ve sen burada dururken o onu almaya gitti. Couladin, Draghkarlar, hepsi o emin olana kadar dikkatini çekmek içindi. Senin inatçılığın yüzünden bütün planlarım boşa çıktı! Onu bir kez daha ikna etmek için ne kadar çaba gerekeceğini hiç biliyor musun? O olmak zorunda. Demandred, Rahvin ya da Sammael, seni söylendiğinde oturacak bir köpek gibi bağlamadıkları sürece ders vermek için kıllarını kıpırdatmaktansa seni öldürmeyi tercih ederler!”

Rhuidean. Evet. Elbette. Rhuidean. Güneye doğru kaç hafta? Ama bir zamanlar bir şey yapmıştı. Bir de nasıl yaptığını hatırlayabilse... “Ve sen onun gitmesine izin mi verdin? Bana yardım etmek hakkında onca laftan sonra mı?”

“Açık açık olmaz, dedim. Rhuidean’da, benim açığa çıkmama değecek ne bulabilir ki? Benim yanımda durmayı kabul ettiğinde yeterince zaman olacak. Sana söylediklerimi hatırla, Lews Therin.” Sesi baştan çıkarıcı bir tını kazandı; o dolgun dudaklar kıvrıldı, o kara gözler dipsiz havuzlar gibi onu yutmaya çalıştı. “İki büyük *sa’angreal.* Onlarla, birlikte, meydan okumayacağımız...” Bu sefer kendiliğinden sustu. Rand hatırlamıştı.

Güç’le gerçekliği *katladı,* eskiden olanın küçük bir parçasını *büktü.* Önündeki kubbenin altında küçük bir kapı açıldı. Tanımlamanın tek yolu buydu. Karanlıkta, başka bir yere giden bir açıklık.

“Görünüşe göre birkaç şeyi hatırlıyorsun.” Kadın kapıyı gözledi, aniden kuşku kazanan bakışlarını Rand’a kaydırdı. “Neden bu kadar endişelisin? Rhuidean’da ne var?”

“Asmodean,” dedi Rand sertçe. Bir an duraksadı. Yağmurdan ıslanmış kubbenin ötesini göremiyordu. Orada neler oluyordu? Ve Lanfear. Bir de Egwene ve Elayne’in Kaynak’la aralarına nasıl kalkan koyduğunu hatırlasa. *Bir de kendimi bana kaş çatmaktan başka bir şey yapmayan bir kadını öldürmeye ikna edebilsem. O Terkedilmişlerden biri!* Taş’ta olduğundan daha olası değildi.

Eşiğe adımını atarak kadını çıkıntıda bıraktı ve kapıyı arkasından kapattı. Kuşkusuz kadın kendi kapısını açmayı biliyordu, ama bunu yapmak onu yavaşlatacaktı.

58
Rhuidean Tuzakları

Kapı kaybolduğu zaman karanlıkla çevrelendi, göz alabildiğince bir siyahlık, ama görebiliyordu. Islak olmasına rağmen burada sıcak ya da soğuk duygusu yoktu; hiçbir duygu yoktu. Yalnızca varoluş. Önünde düz, gri basamaklar yükseliyordu, her basamak desteksiz asılı duruyor, görüş alanından çıkana kadar kemer oluşturarak uzanıyorlardı. Bunları ya da benzerlerini daha önce de görmüştü; bir şekilde onu gideceği yere götüreceklerini biliyordu. O imkânsız merdivenden yukarı koştu. Çizmesi ıslak ayak izi ile her birini terk ettiğinde, o basamak solarak kayboldu. Yalnızca ilerideki basamaklar bekliyordu, yalnızca onu gideceği yere götürecek olanlar. Bu da daha önce gördüğü gibiydi.

Bunları Güç'le ben mi yapıyorum, yoksa başka bir şekilde zaten varlar mı?

Düşünce ile ayağının altındaki gri taş solmaya başladı ve ileridekiler pırıldadı. Rand ümitsizce onlara yoğunlaştı; gri taş, gerçek. Gerçek! Pırıltı durdu. Artık o kadar sade değildiler, cilalı, kenarlarına süslü işlemeler oyulmuş, daha önce bir yerde gördüğünü hatırladığı bir merdiven oldular.

Nerede gördüğüne aldırmadan –fazla düşünmeye cesaret edebileceğinden emin değildi– gücü yettiğince hızlı koşmaya devam etti. Sonsuz karanlığın içinde basamakları üçer üçer çıkıyordu. Onu istediği yere götüreceklerdi, ama ne kadar sürerdi? Asmodean ne kadar önce yola çıkmıştı? Terkedilmiş, yolculuk etmek için daha hızlı bir yol biliyor muydu? Sorun buydu. Terkedilmişler her şeyi biliyordu; Rand'ın sahip olduğu tek şey çaresizlikti.

İleriye baktığı zaman irkildi. Basamaklar uzun adımlarına uyum göstermiş, geniş adımları kadar açılmışlardı ve altında şey gibi kapkara...

Ne gibi? Burada bir düşüş sonsuza dek sürerdi. Kendini boşlukları görmezden gelmeye, koşmaya zorladı. Yan tarafındaki eski, yarı iyileşmiş yara zonklamaya başladı... Belirsiz bir farkındalık. Ama *saidin*'e sarınmış olmasına rağmen farkındaysa, yara açılmak üzere olmalıydı. *Görmezden gel.* Düşünce içindeki Boşluk'un yüzeyinde süzüldü. Bu yarışı kaybetme riskini göze alamazdı, bu onu öldürse bile. Bu basamaklar hiç bitmeyecek miydi? Ne kadar gelmişti?

Aniden uzakta, solda bir şekil gördü, kırmızı ceketli, kırmızı çizmeli, karanlıkta kayan parlak, gümüşsü bir platformun üzerinde bir adama benziyordu. Asmodean olduğunu anlamak için Rand'ın daha yakından bakmasına gerek yoktu. Terkedilmiş, yarı yarıya tükenmiş köylü bir çocuk gibi koşmuyordu; adı her ne ise, onu sürüyordu.

Rand taş basamakların üzerinde kalakaldı. Cilalı metal gibi parlayan platformun ne olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu, ama... Önündeki basamaklar kayboldu. Çizmelerinin altındaki taş parçası ileriye kaymaya başladı, gittikçe hızlandı. Hareket ettiğini anlatan bir rüzgâr yoktu, o engin karanlıkta, harekete işaret eden hiçbir şey yoktu... yalnız Asmodean'a yaklaşmaya başlamıştı. Bunu Güç'le mi yapıyor, bilmiyordu; oluveriyordu işte. Basamak sallandı ve Rand kendini meraktan vazgeçmeye zorladı. *Daha yeterince bilgim yok.*

Siyah saçlı adam bir eli kalçasında, düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlayarak rahat rahat duruyordu. Boynundan beyaz danteller sarkıyordu; daha fazlası ellerini yarı gizliyordu. Yüksek yakalı kırmızı ceketi ipek sateninden daha parlak görünüyordu ve tuhaf bir kesimi vardı; kuyruğu dizlerine kadar uzanıyordu. İnce çelik tellere benzer siyah iplikler adamdan uzaklaşarak çevredeki karanlıkta kayboluyordu. Rand bunları daha önce kesinlikle görmüştü.

Asmodean başını çevirdi ve Rand'ın ağzı açık kaldı. Terkedilmişler yüzlerini değiştirebiliyordu –ya da en azından sizin farklı bir yüz görmenizi sağlayabiliyorlardı, Lanfear'ın yaptığını görmüştü– ama bunlar Jasin Natael'in, âşığın yüz hatlarıydı. Hiç değişmeyen avcı gözleriyle Kadere olacağından emindi.

Aynı anda Asmodean da onu gördü ve irkildi. Terkedilmişin gümüş tüneği ileri atıldı... ve aniden, dev bir alevden kesilmiş, bir buçuk kilometre uzunluğunda ve bir buçuk kilometre genişliğinde bir ateş dilimi Rand'a doğru süzülmeye başladı.

Rand çaresizce yönlendirdi; tam alevler ona çarpacakken aniden paramparça oldular ve ondan uzaklaşarak söndüler. Ama alev perdesi kaybolurken yaklaşan yeni bir tanesini sergiledi. Rand onu da parçaladı, sonra bir başkası göründü, üçüncüyü parçaladı ve dördüncüyü gördü. Asmodean uzaklaşıyordu, bundan emindi. Alevler yüzünden Terkedilmiş'i göremiyordu. Boşluk'un yüzeyinde öfke kaydı ve Rand yönlendirdi.

Bir ateş dalgası ona doğru süzülen kızıl perdeyi sardı ve onu da taşıyarak yuvarlanmaya devam etti. Bu ince bir dilim değil, vahşi, fırtınalarca dövülen dalgalanır gibi kabaran bir şeydi. Rand içinde kükreyen Güç'le titriyordu; Asmodean'a karşı duyduğu öfke, Boşluk'un yüzeyini tırmalıyordu.

Patlayan yüzeyde bir delik belirdi. Hayır, tam olarak bir delik değil. Asmodean ve parlak platformu ortasında duruyordu, ama alev alev dalga öne kayarken üzerine kapandı. Terkedilmiş, kendine bir tür kalkan yapmıştı.

Rand, kendini Boşluk'un yüzeyindeki uzak öfkeyi görmezden gelmeye zorladı. Ancak soğuk sükûnet içinde *saidin*'e dokunabiliyordu; öfkeyi kabullenmek Boşluk'u yok ederdi. O yönlendirmeyi bırakınca ateş dalgaları yok oldu. Adamı yakalaması gerekiyordu, öldürmesi değil.

Taş basamak karanlıkta daha da hızlı kayıyordu. Asmodean yaklaşıyordu.

Aniden Terkedilmiş'in platformu durdu. Adamın önünde parlak bir delik belirdi ve adam içeri atladı; gümüşsü şey kayboldu ve kapı kapanmaya başladı.

Rand çılgınca Güç savurdu. Onu açık tutmak zorundaydı; bir kez kapanırsa Asmodean'ın nereye kaçtığını asla bulamazdı. Küçülme durdu. İçinden geçebileceği kadar büyük, sert güneş ışığından bir kare. Onu açık tutmak, Asmodean fazla uzağa gidemeden ulaşmak zorundaydı...

Daha o durmayı düşünürken basamak yerinde kalakaldı. O durdu, ama Rand öne fırladı, kapıya doğru uçtu. Bir şey çizmesini çekiştirdi ve sonra kendini tepetaklak sert zeminde yuvarlanırken buldu ve sonunda soluksuz bir yığın halinde indi.

Ciğerlerini doldurmaya çalışarak ayağa kalktı. Bir an bile savunmasız kalmaya cesaret edemezdi. Tek Güç hâlâ içini yaşam ve pislik ile dolduruyordu; bereleri de nefes alma çabaları kadar uzak geliyordu, ıslak giysilerini, her yerini kaplayan sarı toz kadar uzak. Ama aynı zamanda fırın gibi havadaki her kıpırtının, her toz zerresinin, kil topraktaki her çatlağın farkındaydı. Güneş ıslaklığını kurutmaya başlamış, gömleğinden ve

pantolonundan emiyordu. Kıraç’taydı, Chaendaer’in altındaki vadide, sislere bürünmüş Rhuidean’dan elli adım ötede. Kapı gitmişti.

Sis duvarına doğru bir adım attı ve durdu. Sol ayağını kaldırdı. Topuğunda temiz bir kesik vardı. Hissettiği çekiştirme; kapının kapanması. Isıya rağmen ürperdiğini belirsizce fark etti. Bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordu. Terkedilmişler her şeyi biliyordu. Asmodean ondan kaçamayacaktı.

Sertçe giysilerini düzeltti, kılıçlı küçük adam oymasını cebine yerleştirdi ve sislere koşarak girdi. Kör edici bir griliğe sarındı. İçini dolduran Güç burada daha iyi görmesini sağlayamıyordu. Körlemesine koştu.

Aniden kendini yere fırlatarak sisten dışarı son adımını pürüzlü kaldırım taşlarının üzerine yuvarlanarak aştı. Orada yatarak üç parlak kurdeleye baktı, Rhuidean’ın tuhaf ışığında gümüş mavi parlayan, sağa sola uzanarak havada süzülen üç kurdele. Ayağa kalktığı zaman beli, göğsü ve boynu hizasında olacaklardı ve o kadar inceydiler ki yandan bakınca görünmüyorlardı. Anlamasa da nasıl yapılıp asıldıklarını görebiliyordu. Çelik kadar sert, yanında bir usturanın tüy gibi kalacağı kadar keskin. Çarpsa onu dilim dilim keseceklerdi. Minik bir Güç akışı ile gümüş kurdeleler toza dönüştü. Boşluğun dışında soğuk öfke; içinde soğuk amaçlılık ve Tek Güç.

Sis kubbenin mavimsi parıltısı yarı bitirilmiş, mermer, kristal, kesme camdan sarayların, bulutları delen yivli, sarmal kulelerin üzerine gölgesiz bir ışık düşürüyordu. Ve ilerideki geniş caddede Asmodean koşuyor, kuru çeşmelerin yanından geçerek şehrin yüreğindeki büyük meydana gidiyordu.

Rand yönlendirdi... tuhaf şekilde güç geliyordu; *saidin*’i çekiştirdi, içine dolana kadar çekti... yönlendirdi ve bulut kubbeden çentikli şimşekler düştü. Asmodean’ın üzerine değil. Terkedilmiş’in hemen önündeki kırmızı beyaz, on beş metre kalınlığında ve yüz adım yüksekliğinde, yüzyıllar yaşındaki parlak sütunlara. Sütunlar patlayarak bir moloz yağmuru halinde, toz bulutları içinde caddeye devrildi.

Dev, renkli camlı pencerelerden azametli bir dinginliğe sahip erkekler ve kadınlar Rand’a onaylamazlıkla bakar gibiydi. “Onu durdurmak zorundayım,” dedi onlara; sesi kendi kulaklarında yankılandı sanki.

Asmodean durdu, yıkılan duvarlar karşısında geriledi. Ona doğru süzülen tozlar parlak kırmızı ceketine hiç dokunmuyordu; çevresinde aralanıyor, berrak hava bırakıyordu.

Rand'ın çevresinde ateş belirdi, hava ateş *olurken* onu sardı... ve o nasıl yaptığının farkına varmadan yok oldu. Giysileri kuru ve sıcaktı; saçları kavrulmuş gibiydi ve attığı her adımda pişmiş tozlar dökülüyordu. Asmodean caddeyi tıkayan kırık taşlara tırmanıyordu; daha fazla şimşek çaktı, ileride kırık kaldırım taşları fışkırttı, kristal saray duvarlarını parçalayarak üstlerine moloz yağdırdı.

Terkedilmiş yavaşlamadı ve o gözden kaybolurken parlak bulutlardan Rand'ın üzerine şimşekler yağdı, körlemesine, ama öldürmek amacıyla indi. Rand koşarak çevresine bir kalkan ördü. O çatırdayan mavi şimşeklerden kaçınır, yerde açtıkları deliklerin üzerinden atlarken taş parçaları kalkandan sekti. Hava kıvılcımlanıyor gibiydi; kollarındaki kıllar onunla kalkıyor, saçları kıpırdanıyordu.

Kırık sütunlardan engelin içine örülmüş bir şey vardı. Çevresindeki kalkanı sağlamlaştırdı. O ulaşıp tırmanmaya başlarken kırmızı ve beyaz taş parçaları saf ışık ve uçuşan taşlarla patladı. Kabarcığının içinde güvende, Rand koşarak geçti, yıkılan binaların gümbürtüsünün belirsizce farkındaydı. Asmodean'ı durdurmak zorundaydı. Zorlanarak –zorlanması gerekiyordu– ileriye şimşek gönderdi, ateş topları yerden fırladı, kırmızı ceketli adamı durdurmak için her şey. Meydana yalnızca bir düzine adım arkada girdi. Hızlanmaya çalışarak Asmodean'ı yavaşlatma çabalarını iki katına çıkardı. Asmodean kaçarken onu öldürmek için mücadele etti.

Ter'angreal ve Aiellerin buraya getirmek için canlarını verdiği diğer kıymetli şeyler şimşeklerle havaya fırlıyor, ateş fırtınaları ile çılgınca savruluyor, gümüş ve kristal yapılar parçalanıyor, yer sarsılır, geniş yırtıklarla açılırken tuhaf metal şekiller devriliyordu.

Asmodean çılgınca arayarak koşuyordu. Ve onca döküntü içinde en az önemli şeymiş gibi görünen şeyin üzerine kendini attı. Belki otuz santim uzunluğunda, sırtüstü yatan, kaldırdığı elinde kristal bir küre tutan bir adam. Asmodean sevinçli bir haykırışla ellerini üzerine kapattı.

Bir yürek atımı sonra, Rand'ın elleri de kavradı. Kısa bir an boyunca Terkedilmiş'in yüzüne baktı. Âşık olduğu zamandan farklı görünmüyordu, tek değişen kara gözlerindeki çılgın çaresizlikti. Orta yaşlarında, yakışıklıca bir adam... Terkedilmiş olduğunu söyleyen hiçbir şey yoktu. Kısa bir an ve ikisi de biblo aracılığı ile, *ter'angreal* aracılığı ile yapılmış en güçlü iki *sa'angreal*'den birine uzandı.

Rand belirsizce uzakta, Cairhien'de yarı gömülü heykelin elindeki dev kristal kürenin güneş gibi parladığını, Tek Güç'le zonkladığını fark etti. Ve

içindeki Güç dünyanın bütün denizleri fırtınada kabarmış gibi yükseldi. Bununla kuşkusuz her şeyi yapabilirdi; kuşkusuz o ölü çocuğa bile Şifa verebilirdi. Leke de aynı ölçüde kabardı, her zerresini sardı, her çatlağa, ruhuna girdi. Ulumak istiyordu; patlamak istiyordu. Ama o *sa'angreal*'in taşıdığının yalnızca yarısını tutabiliyordu; diğer yarısı Asmodean'ın içini dolduruyordu.

İleri geri mücadele ettiler, dağınık, kırık *ter'angreal*'lerin üzerinde sendelediler, düştüler. Diğerinin çekeceği korkusuyla ikisi de bibloyu bir parmak bile bırakmaya cesaret edemiyordu. Ama onlar yuvarlanır, bir şekilde ayakta kalmayı başarmış kızıltaştan çerçeveye, kırılmadan yan düşmüş kristal bir heykele, bir bebeği göğsüne bastıran çıplak bir kadın heykeline çarparken, *ter'angreal*'i ele geçirmek için savaşırlarken savaşları bir başka seviyede de sürüyordu.

Dağları dümdüz edecek düzeyde Güç'ten çekiçler, toprağın yüreğini delebilecek kılıçlar Rand'ın üzerine iniyordu; görünmez cımbızlar zihnini bedeninden ayırmaya çalışıyor, ruhunu yırtıyordu. Çekebildiği her Güç zerresi ile o saldırıları uzaklaştırmaya çalışıyordu. Herhangi biri onu, hiç var olmamış gibi yok edebilirdi; bundan emindi. Nereye gittiklerinden emin olamıyordu. Altlarında yer sıçrıyor, mücadele ederlerken onları sarsıyor, gerilmiş kaslardan kıvranan bir yumak halinde fırlatıyordu. Rand belirsizce engin gürlemelerin, tuhaf bir müzik gibi bin ince vızıltının farkındaydı. Titreyen, titreşen cam sütunlar. Onlar için endişelenemezdi.

Uykusuz geçen onca gece, üzerine yaptığı koşu etkisini göstermeye başlamıştı. Yorgundu ve Boşluk'un içinde olmasına rağmen bunu biliyorsa, demek bitkin düşmek üzereydi. Sarsılan toprakla fırlatılırken artık *ter'angreal*'i Asmodean'dan almaya çalışmadığını, yalnızca tutunduğunu fark etti. Kısa süre sonra gücü tükenecekti. Taş bibloyu tutmaya devam etmeyi başarsa bile *saidin*'i bırakması gerekecek ya da onun akıntısı ile süpürülüp götürülecek, Asmodean'ın yapacağı kadar mutlak bir biçimde yok edilecekti. *Ter'angreal*'den tek bir iplik daha çekemiyordu; o ve Asmodean eşitti, dengelenmişti, her biri Cairhien'deki *sa'angreal*'in çekebildiğinin yarısı ile dolmuştu. Asmodean hırlayarak yüzüne nefes verdi; Terkedilmiş'in alnından ter damlıyor, yanaklarından akıyordu. Adam da yorgundu. Ama Rand kadar mı?

Kabaran toprak Rand'ı bir an kaldırdı ve aynı hızla Asmodean'ı yukarı döndürdü, ama o kısa anda Rand aralarına bir şey bastırıldığını hissetti. Kılıçlı küçük adam oyması hâlâ kemerine takılıydı. İçlerine çektikleri

muazzam Güç'le karşılaştırıldığında önemsiz bir şey. Engin bir ırmak, bir okyanusla karşılaştırıldığında bir kupa su. Büyük *sa'angreal*'in bağlıyken onu kullanıp kullanamayacağını bilmiyordu bile. Peki ya kullanabilirse? Asmodean dişlerini çıkardı. Yüz buruşturma değil, bitkin bir zafer gülümsemesi; adam kazanacağını düşünüyordu. Belki kazanıyordu da. Rand'ın parmakları titredi, *ter'angreal*'in çevresinde zayıfladı; dev *sa'angreal*'i bağlı olmasına rağmen *saidin*'e tutunmayı ancak başarabiliyordu.

Karanlık yerden çıktıklarından beri siyah çelik tellere benzeyen o tuhaf şeyleri Asmodean'ın çevresinde görmemişti, ama Boşluk'ta iken onları gözlerinin önüne getirebiliyor, Terkedilmiş'in çevresindeki yerlerini bulabiliyordu. Tam, okçuluğa yardımcı olması için ona Boşluk'u öğretmişti, yayla, okla ve hedefle bir olmayı. Kendini o hayali siyah tellerle bir kıldı. Asmodean'ın kaşlarını çattığını ancak gördü. Adam neden yüzünün sakinleştiğini merak ediyor olmalıydı; okun salıverildiği andan önceki anda her zaman sükûnet vardı. Belindeki küçük *angreal* ile uzandı ve içine daha fazla Güç aktı. Sevinmekle zaman harcamadı; zaten içine dolmuş olanla karşılaştırıldığı zaman küçücük bir akıştı ve bu onun nihai darbesi idi. Bu son gücünü kullanacaktı. Onunla Güç'ten bir kılıç yaptı, Işık'tan bir kılıç ve indirdi; kılıçla bir, hayali tellerle bir.

Asmodean'ın gözleri irileşti ve çığlık attı, dehşetinin derinliklerinden bir uluma; Terkedilmiş, vurulmuş bir gong gibi titredi. Bir an iki tane gibi göründü, iki görüntü titreyerek birbirlerinden ayrıldılar, sonra yeniden bir araya geldiler. Adam sırtüstü devrildi, kolları kirlenmiş, lime lime kırmızı ceketinin içinde açıldı, göğsü kabardı; hiçliğe dikilen kara gözleri kaybolmuş görünüyordu.

O yıkılırken Rand *saidin*'i salıverdi ve Güç onu terk etti. *Ter'angreal*'i göğsüne bastırarak Asmodean'dan uzağa yuvarlanmaktan başka şey gelmiyordu elinden. Dizleri üzerinde doğrulmak bir dağa tırmanmak gibiydi; kristal küreli adam biblosunun üzerine kapandı.

Toprak hareket etmeyi bıraktı. Cam sütunlar hâlâ ayaktaydı... Rand bunun için minnettardı; onları yok etmek Aiellerin tarihini silmek gibi olacaktı. Ve *Avendesora*'nın altında epey üç parçalı yaprak saçılmış olsa da, büyük ağaçta yalnızca tek bir dal kırılmıştı. Ama Rhuidean'ın kalanı...

Meydan, çılgın bir dev tarafından alınıp savrulmuş gibi görünüyordu. Büyük sarayların, kulelerin yarısı şimdi moloz yığınına dönüşmüştü, bazıları meydana dökülmüştü; devrilmiş dev sütunlar diğerlerini kırmıştı ve

eskiden renkli camlı dev pencerelerin olduğu yerde şimdi yıkılmış duvarlar, boş delikler vardı. Şehir boyunca bir gedik uzanıyor, toprağı on beş metrelik bir yarıkla ayırıyordu. Yıkım burada son bulmuyordu. Rhuidean'ı yüzyıllardır saklayan sis kubbe dağılıyordu; altı artık parlamıyordu ve sert güneş ışığı büyük deliklerden içeri doluyordu. Ötede, Chaendaer'in zirvesi farklı görünüyordu, daha alçak. Ve vadinin diğer yanında dağların bazıları kesinlikle daha alçaktı. Vadinin kuzey ucunda, bir dağın durduğu yerde şimdi bir taş ve toprak yelpazesi açılmıştı.

Yok ediyorum. Hep yok ediyorum! Işık, bunun sonu gelmeyecek mi?

Asmodean karnının üzerine yuvarlandı, elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. Gözleri Rand'ı, *ter'angreal*'i buldu ve onlara doğru sürünecek oldu.

Rand tek bir kıvılcım bile yönlendiremezdi, ama ilk yönlendirme kâbusundan önce dövüşmeyi öğrenmişti. Bir yumruğunu kaldırdı. "Aklına bile getirme." Terkedilmiş durdu, bitkinlik içinde sallandı. Yüzü sarktı, ama üzerinde ümitsizlik ve arzu savaşmaya devam etti; gözlerinde nefret ve korku pırıldadı.

"Erkeklerin savaşmasını izlemek hoşuma gider, ama siz ikiniz ayakta bile duramıyorsunuz." Lanfear Rand'ın görüş alanına girerek yıkımı inceledi. "İyi iş becermişsiniz. İzleri hissedebiliyor musunuz? Bu yer bir şekilde korunuyormuş. Nasıl yapıldığını anlamama yetecek kadarını bırakmamışsınız." Kara gözler aniden canlandı, kadın Rand'ın önünde diz çökerek elindekine baktı. "Demek bunun peşindeymiş. Hepsinin yok edildiğini sanıyordum. Gördüğüm tek bir tanesinin yalnızca yarısı duruyor; dikkatsiz Aes Sedailer için iyi bir tuzak." Elini uzattı ve Rand *ter'angreal*'i daha sıkı kavradı. Kadının gülümsemesi gözlerine dokunmadı. "Sende kalsın, kesinlikle. Benim için bir biblodan fazlası değil." Doğrularak, ihtiyaç duymamasına rağmen beyaz eteğini silkeledi. Rand'ın onu izlediğini fark ettiği zaman moloz kaplı meydanı aramayı bıraktı ve kendini daha canlı gülümseye zorladı. "Kullandığın sana bahsettiğim iki *sa'angreal*'den biriydi. Ne kadar *muazzam* olduğunu hissettin mi? Nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir." Sesindeki açlığın farkında değil gibiydi. "Onlarla birlikte, Karanlığın Yüce Efendisi'ni bile yerinden edebiliriz. Yapabiliriz, Lews Therin! Birlikte."

"Bana yardım et!" Asmodean sallanarak kadına doğru emekledi. Kaldırdığı yüzü dehşet doluydu. "Ne yaptığını bilmiyorsun. Bana yardım etmelisin. Sen olmasan buraya gelmezdim."

“Ne yaptığını mı?” diye burnunu çekti kadın. “Seni bir köpek gibi dövdü ve hak ettiğinin yarısı kadar bile değil. Sen asla büyük olamazsın, Asmodean, ancak büyük olanları takip edebilirsin.”

Rand bir şekilde taş ve kristal bibloyu göğsüne bastırmaya devam ederek ayağa kalkmayı başardı. Kadının önünde dizlerinin üzerinde kalmayacaktı. “Siz *Seçilmişler*” –kadına sataşmanın tehlikeli olduğunu biliyordu, ama kendini engelleyemiyordu– “ruhlarınızı Karanlık Varlık’a verdiniz. Onun sizi kendine bağlamasına izin verdiniz.” Ba’alzamon ile yaptığı savaşı aklında kaç sefer yeniden izlemişti? O tellerin ne olduğunu tahmin etmeye başlayana kadar kaç sefer? “Onun Karanlık Varlık’la arasındaki bağı kestim, Lanfear. Bağını koparttım!”

Kadının gözleri şokla irileşti, bakışlarını ondan Asmodean’a kaydırdı. Adam ağlamaya başladı. “Mümkün olduğunu sanmıyordum. Neden? *Onu* Işık’a getirmeyi mi düşünüyorsun? Ondaki hiçbir şeyi değiştirmedin.”

“Hâlâ başta kendini Gölge’ye veren aynı adam,” diye onayladı Rand. “Bana siz *Seçilmişlerin* birbirinize ne kadar az güvendiğinizi söylemiştin. Bunu ne kadar saklayabilir? Kaçınız bir şekilde kendi kendine yapmadığına inanır? İmkânsız olduğunu düşünmene sevindim; belki kalanınız da öyle düşünür. Bana yepyeni bir fikir verdin, Lanfear. Bana Güç’ü nasıl kontrol edeceğimi öğretecek bir adam. Ama Karanlık Varlık’a bağlı birinden ders alamazdım. Artık öyle olması gerekmeyecek. Aynı adam olabilir, ama fazla seçeneği yok, değil mi? Kalıp bana ders verebilir, kazanmamı umar, kazanmama yardım eder ya da kalanınızın bu bahaneyi kullanarak aleyhine dönmeyeceğini umar. Sence hangisini seçer?”

Asmodean iri iri açılmış gözlerle çöktüğü yerden Rand’a bakıyordu, sonra ellerini yakarırcasına Lanfear’a uzattı. “Sana inanırlar! Onlara söyleyebilirsin! Sen olmasan buraya gelmezdim! Onlara söylemelisin! Ben Karanlığın Yüce Efendisi’ne sadığım.”

Lanfear da Rand’a bakıyordu. Rand ilk kez onu kararsız görüyordu. “Ne kadarını hatırlıyorsun, Lews Therin? Ne kadarı sensin ve ne kadarı o çoban? Bu biz birlikteyken yapabileceğin türden bir plan...” Derin bir nefes alarak Asmodean’a döndü. “Evet, bana inanırlar. Onlara senin Lews Therin’e gittiğini söylediğim zaman. Herkes en iyi şansın olduğu yere atladığını bilir. İşte.” Tatmin içinde kendi kendine başını salladı. “Senin için küçük bir armağan daha, Lews Therin. O kalkan küçük bir sızıntının geçmesine izin verecek, sana ders vermesine yetecek kadar. Zamanla dağılacak, ama daha aylarca sana meydan okuyamayacak ve o zaman da

senin yanında olmak dışında seçeneği kalmayacak. Kalkan kırmak konusunda asla çok iyi olmadı; acıyı kabullenmelisin ve o bunu asla yapamaz."

"HAAAYIIIR!" Asmodean kadına doğru süründü. "Bunu bana yapamazsın! Lütfen, Mierin! Lütfen!"

"Benim adım *Lanfear!*" Kadının yüzü öfkeyle öyle çarpılmıştı ki çirkin görünüyordu. Adam kolları, bacakları açık, havalandı; giysileri üzerine yapışmış, yüzündeki etler çarpılmış, kaya altında kalmış tereyağı gibi yayılmıştı.

Rand, kadının onu öldürmesine izin veremezdi, ama yardım olmadan Gerçek Kaynak'a dokunamayacak kadar yorgundu; onu zar zor sezebiliyordu, görüş alanının hemen dışında loş bir parıltı gibi. Bir an elleri kristal küreli taş adam üzerinde gerildi. Cairhien'deki o dev *sa'angreal* aracılığı ile uzanırsa, o kadar Güç onu yok edebilirdi. Bunun yerine belindeki oyma ile uzandı; *angreal* kullandığında, diğeri ile karşılaştırıldığında saç kadar ince, zayıf bir akıştı, ama daha fazlasını çekemeyecek kadar bitkindi. Çektiğini iki Terkedilmişin arasına fırlatarak, başka bir şeye yaramasa bile kadının dikkatini çekmeyi umdu.

İkilinin arasına üç metre boyunda kor beyaz bir ışın aktı, yaylar çizen mavi şimşekle çevrili bir bulanıklık yarattı, meydanda bir adım derinliğinde bir oyuk açtı, eriyik toprak ve taş dolu, pürüzsüz kenarlı, parlak bir kesik; alevden ışın yeşil çizgili bir saray duvarına çarptı ve patladı. Kükreme, yıkılan mermerlerin gümbürtüsü içinde kayboldu. Eriyik yarığın diğer yanında Asmodean titreyen bir yığın halinde döşeme taşlarının üzerine düştü. Kulaklarından ve burnundan kan akıyordu; diğer yanda Lanfear darbe yemiş gibi sendeledi, sonra hızla Rand'a döndü. Delikanlı yaptığı için gereken çaba ile sallandı ve *saidin*'i bir kez daha kaybetti.

Bir an kadının yüzü, Asmodean karşısında olduğu kadar büyük bir öfke ile çarpıldı. Rand bir an ölümün eşiğinde durdu. Sonra öfke şaşırtıcı bir anilikle kayboldu, baştan çıkarıcı bir gülümsemenin arkasına gömüldü. "Hayır, onu öldürmemeliyim. Bunca çaba harcadıktan sonra değil." Daha yakına gelerek uzanıp Rand'ın boynunun kenarını, düşteki ısırığının iyileştiği yeri okşadı; Rand Moiraine'e söylememişti. "Hâlâ işaretimi taşıyorsun. Onu daimi kılayım mı?"

"Alcair Dal'da ya da kamplarda herhangi birine zarar verdin mi?"

Kadının yüzündeki gülümseme değişmedi, ama okşaması değişti, parmakları aniden boğazını yutacakmış gibi durdu. "Mesela kimi? O küçük

çiftçi kıza âşık olmadığını fark ettiğini sanıyordum. Yoksa şu Aiel kızı mı?" Bir engerek. Ona âşık olan ölümcül bir engerek *–Işık bana yardım et!–* ve onu ya da başkasını ısırmaya karar verirse onu nasıl durduracağını bilmiyordu.

"Kimsenin incinmesini istemiyorum. Daha onlara ihtiyacım var. Onları kullanabilirim." Bunu söylemek acı vericiydi, içindeki gerçeklik payı yüzünden acı vericiydi. Ama Lanfear'ın dişlerini Egwene ve Moiraine'den, Aviendha ve ona yakın herkesten uzak tutmak biraz acıyla değerdi.

Kadın güzel başını arkaya devirerek, çınlayan çanlar gibi kahkaha attı. "Kimseyi kullanamayacak kadar yumuşak yürekli olduğun zamanları hatırlıyorum. Savaşta korkunç, taş kadar sert ve dağlar kadar kibirli, ama bir kız çocuğu kadar açık ve yumuşak yürekli! Hayır, kıymetli Aes Sedailerinden hiçbirine zarar vermedim. Kıymetli Aiellerine de. Sebepsiz yere kimseyi öldürmem, Lews Therin. Sebepsiz yere incitmem bile." Rand, Asmodean'a bakmamaya özen gösterdi; adam bembeyaz kesilmiş, zorlukla nefes alarak bir eliyle kendini kaldırdı ve diğeriyle ağzındaki, çenesindeki kanları sildi.

Lanfear yavaşça dönerek büyük meydanı inceledi. "Bu şehri bir ordunun yapabileceği kadar yıktınız." Ama öyleymiş gibi yapsa da baktığı yer yıkık saraylar değildi; *ter'angreal* ve kim bilir daha neler dolu kırık meydandı. Rand'a döndüğünde ağzının köşeleri gergindi; kara gözlerinde bastırılmış bir öfkenin kıvılcımları vardı. "Derslerini iyi kullan, Lews Therin. Diğerleri hâlâ orada. Seni kıskanan Sammael, nefreti ile Demandred, güç açlığı ile Rahvin. Onun elinde olduğunu öğrenirlerse... öğrendikleri zaman seni indirmek için daha az değil daha fazla hevesli olacaklar."

Bakışları Rand'ın ellerindeki otuz santimlik bibloya gitti ve bir an Rand kadının onu elinden almayı düşündüğünü tahmin etti. Diğerleri sırtına binmesin diye değil, kadının başa çıkamayacağı kadar güçlü olacak diye. O anda, ellerinden başka bir şey kullanmasa bile kadını engelleyebileceğinden emin değildi. Bir an kadın *ter'angreal*'i onda bırakma kararını tartıyor, bir sonrakinde bitkinliğini ölçüyordu. Ona açık olmaktan ne kadar bahsederse etsin, o şeyi kullanacak kadar güç kazandığında ondan uzak olmak isteyecekti. Kadın dudaklarını büzerek meydanı bir daha gözden geçirdi; sonra aniden yanında bir kapı açıldı, karanlığa değil, beyaz oymalı mermerler ve beyaz ipek perdelerle dolu bir saray odasına açılan bir kapı.

“Hangisiydin?” dedi Rand, kadın eşiğe adım atarken. Lanfear durdu, omzunun üzerinden neredeyse cilveli bir gülümseme ile baktı.

“Sence şişman, çirkin Keille olmaya tahammül edebilir miydim?” Vurgulamak için ellerini ince, yuvarlak bedeninde dolaştırdı. “Ama Isendre. İnce, güzel Isendre. Şüphelenecek olsan ondan şüpheleneceğini düşündüm. Gururum, gerektiğinde biraz yağı kaldıracak kadar güçlüdür.” Gülümsemesi dişlerini sergiledi. “Isendre basit Karanlığın Dostları ile iş yaptığını sanıyordu. Şu anda öfkeli bir Aiel kadına sandığının dibinde bulunan büyük miktarda altın kolye ve bileziği açıklamaya çalışıyorsa hiç şaşmam. Aslında bazılarını kendisi çaldı.”

“Kimseyi incitmediğini söyledin sanıyordum!”

“İşte yumuşak kalbin kendini gösterdi. Dilediğim zaman hassas bir kadın yüreği sergileyebilirim. Onu kırbaçlanmaktan kurtaramazsın, sanırım. Bana fırlattığı bakışlar yüzünden hiç olmazsa bu kadarını hak ediyor. Ama çabuk dönersen onu bir su tulumu ile bu harap olmuş topraklardan göndermelerini engelleyebilirsin. Bu Aieller hırsızlara karşı oldukça sert gibiler.” Eğlenti dolu bir kahkaha attı ve başını şaşkınlık içinde iki yana salladı. “Eskiden olduklarından ne kadar farklı. Bir Da’shain’in yüzünü tokatlardın ve onun tek sorduğu ne hata yaptığı olurdu. Bir daha tokat atardın ve seni gücendirdi mi diye sorardı. Bütün gün devam etsen değişmezdi.” Asmodean’a yan yan, küçümseme dolu bir bakış fırlatarak ekledi, “İyi ve çabuk öğren, Lews Therin. Birlikte hüküm sürmeyi planlıyorum, Sammael’in seni öldürmesini ya da Graendal’ın seni yakışıklı delikanlı koleksiyonuna eklemesini izlemeyi değil. İyi ve çabuk öğren.” Beyaz mermerli ve ipekli odaya girdi ve kapı yan döner gibi daralarak kayboldu.

Rand, kadın göründüğünden beri ilk kez derin bir nefes aldı. Mierin. Cam sütunlardan hatırladığı bir isim. Efsaneler Çağı’nda Karanlık Varlık’ın zindanını bulan ve kazan kadın. Ne olduğunu biliyor muydu? Karanlık Varlık’ın gördüğü alev alev yazgıdan nasıl kurtulmuştu? Kendini Karanlık Varlık’a o sırada mı vermişti?

Asmodean sallanarak, her an düşecekmiş gibi görünerek ayağa kalkıyordu. Artık kanamıyordu, ama kulaklarından boynuna uzanan kuru kan izleri duruyordu. Ağzı ve çenesi hâlâ lekeliydi. Pis, kırmızı ceketi yırtılmış, beyaz dantelleri bozulmuştu. “Delirmeden *saidin*’e dokunmamı sağlayan Karanlığın Yüce Efendisi’ne olan bağımdı,” dedi boğuk bir sesle. “Tek yaptığın, beni de kendin kadar savunmasız kılmak. Beni bıçaksan da

olur. Çok iyi bir öğretmen değilim. O beni seçti, çünkü...” Dudakları sözlerini geri almaya çalışır gibi kıvrandı.

“Çünkü başka kimse yoktu,” diye bitirdi Rand onun yerine ve sırtını döndü.

Rand sarsak bacaklar üzerinde, döküntülerin arasından geçerek geniş meydandan çıktı. O ve Asmodean *Avendesora*’nın çevresindeki cam sütun ormanının çevresindekilerin yarısını ezmişti. Yerdeki erkek ve kadın heykelleri arasında kristal kaideler yatıyordu, bazıları kırılmıştı, ama bazıları çizilmemişti bile. Metal ve taştan sandalyelerin üzerine büyük, düz, gümüşsü metalden bir halka düşmüştü, metal, kristal ve camdan tuhaf şekiller parçalanmış şeylerin üzerinde karman çorman duruyordu. Mızrağa benzer siyah metalden bir direk yığının üzerinde imkânsız bir biçimde dengelenmiş, dik duruyordu. Tüm meydan böyleydi.

Büyük ağaçtan uzaklaşarak biraz arandı ve kargaşanın içinde aradığı şeyi buldu. Sarmal çizen cam tüplere benzeyen şeyleri kenara tekmeledi, kırmızı kristalden sade oymalı bir sandalyeyi ittirdi ve otuz santimlik bir bibloyu aldı. Beyaz taştan, dingin yüzlü, bir elinde berrak bir küre tutan bir kadın. Sağlam. Rand ya da herhangi bir erkek için faydasız. Erkek ikizinin Lanfear için faydasız olduğu gibi. Onu kırmayı düşündü. Kolunun tek bir savruluşu ile o kristal küreyi kaldırım taşları üzerinde parçalayabilirdi.

“Onu arıyordu.” Asmodean’ın peşinden geldiğini fark etmemişti. Adam sallanarak kanlı ağzını sildi. “Onu ele geçirirse yüreğini söker.”

“Ya da bu sırrı ondan sakladığın için seninkini. O bana *âşık.*” *Işık bana yardım et. Kuduz bir kurt tarafından sevilmekten bir farkı yok!* Bir an sonra kadın biblosunu erkekle birlikte kolunun altına aldı. Bir faydası bulunabilirdi. *Ve başka hiçbir şeyi yok etmek istemiyorum.*

Ama çevresine bakınırken yıkımdan başka bir şey daha gördü. Yıkık şehrin üzerindeki sis hemen hemen tamamen kaybolmuştu; batan güneşin altında, binaların arasında süzülen birkaç ince tabaka dışında hiç kalmamıştı. Vadi zemini artık keskin bir açıyla güneye eğilmişti ve şehrin içindeki büyük yarıktan su fışkırıyordu. Yarık derin, gizli okyanusun olduğu yere kadar uzanıyordu. Vadinin alçak ucu dolmaya başlamıştı bile. Bir göl. Zaman içinde şehre ulaşabilirdi, üç metrelik bir havuzun insanları çekebildiği topraklarda dört buçuk kilometre genişliğinde bir göl. İnsanlar yaşamak için bu vadiye gelecekti. Çevredeki dağlardaki taraçalarda yeşil ekinler yetiştiğini görür gibi oluyordu. *Avendesora*’ya, son chora ağacına

bakacaklardı. Hatta belki Rhuidean'ı yeniden inşa ederlerdi. Kıraç'ta bir şehir olurdu. Belki bunu görecek kadar yaşardı da.

Angreal ile, kılıcı olan küçük, şişman adamla karanlığa bir kapı açmayı başardı. Asmodean gönülsüzce onunla birlikte eşikten geçti, ikisinin ancak sığabildiği tek bir oymalı taş basamak belirince hafifçe güldü. Hâlâ kendini Karanlık Varlık'a veren aynı adam. Rand'ın hatırlatmaya ihtiyacı varsa, tartan, yan bakışları yeterliydi.

Basamak karanlıkta süzülürken yalnızca iki kez konuştular.

Rand bir kez, "Sana Asmodean diyemem," dedi.

Adam ürperdi. "Adım Joar Addam Nesossin idi," dedi sonunda. Çırılçıplak soyunmuş ya da bir şeyleri kaybetmiş gibi konuşmuştu.

"Bunu da kullanamam. Hangi tarih parçasının o ismi bir yerlerde saklamadığını kim bilebilir? Fikir birinin senin Terkedilmiş olduğunu fark edip öldürmemesi." Ve Rand'ın bir Terkedilmiş öğretmeni olduğunu öğrenmemesi. "Sanırım Jasin Natael olarak devam etmelisin. Yenidendoğan Ejder'in yanındaki âşık. Seni yakında tutmak için yeterli bir bahane." Natael yüzünü buruşturdu, ama hiçbir şey söylemedi.

Biraz sonra Rand, "Bana ilk göstereceğin şey düşlerimi nasıl koruyacağım olacak," dedi. Adam asık suratla başını salladı. Sorun yaratacaktı, ama cehaletin yaratacağı kadar büyük sorunlar değil.

Basamak yavaşladı, durdu ve Rand yine *katladı.* Alcair Dal'daki çıkıntının kenarında bir kapı açıldı.

Yağmur durmuştu, ama kanyonun akşamla gölgelenen zemini hâlâ ıslaktı ve Aiel ayaklarınca ezilerek çamura döndürülmüştü. Öncekinden daha az Aiel vardı, dörtte bir kadarı gitmişti. Ama savaşmıyorlardı. Çıkıntıya, Moiraine ve Egwene'in, Aviendha ve Bilgelerin klan şeflerine katılmış, Lan'le konuşarak durdukları yere baktı. Mat biraz uzakta çökmüş, şapkasını aşağı çekmiş, siyah saplı mızrağını omzuna dayamıştı. Adelin ve diğer Mızrağın Kızları onun çevresinde duruyordu. Rand kapıdan çıktığında ağızları açık bakakaldılar. Arkasından parlak kırmızı ceketi ve beyaz dantelleri ile Natael çıkınca daha da şaşırdılar. Mat sırıtarak ayağa fırladı ve Aviendha ona doğru elini yarı kaldırdı. Kanyondaki Aieller sessizce izlediler.

Kimse konuşamadan Rand konuştu. "Adelin, panayıra birini gönderip Isendre'yi dövmeyi bırakmalarını söyler misin? Düşündükleri kadar büyük bir hırsız değil." Sarı saçlı kadın şaşkın şaşkın baktı, ama hemen Kızlardan biri ile konuştu ve kadın fırlayıp gitti.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye bağırdı Egwene. Aynı anda Moiraine sordu, “Nerelerdeydin? Nasıl?” İri, kara gözleri ondan Natael’e kaydı ve Aes Sedai sakinliği ortalarda görünmüyordu. Ve Bilgeler?.. Güneş saçlı Melaine çıplak elleri ile yanıtları kopartıp alacakmış gibi bakıyordu. Bair onları sopa marifeti ile öğrenmeye kararlıymış gibi kaşlarını çatıyordu. Amys şalını düzeltti ve parmaklarını açık renk saçlarından geçirdi, endişeli mi hissetmeliydi, rahatlamış mı, karar veremiyordu.

Adelin hâlâ ıslak olan ceketini uzattı. Rand onu iki taş bibloya sardı. Moiraine onları da inceliyordu. Kadının onların ne olduklarını tahmin edip etmediğini bilemiyordu, ama onları herkesten elinden geldiğince saklamayı düşünüyordu. *Callandor*’un gücü konusunda kendisine güvenemiyorsa, büyük *sa’angreal*’e ne kadar güvenebilirdi? Onu ve kendisini nasıl kontrol edeceğini öğrenene kadar güvenmeyecekti.

“Burada neler oldu?” diye sordu ve Aes Sedai’nin ağzı görmezden gelinmesi karşısında gerildi. Egwene daha memnun görünmüyordu.

“Shaidolar Sevanna ve Couladin önderliğinde ayrıldı,” dedi Rhuarc. “Kalanların hepsi seni *Car’a’carn* olarak tanıyor.”

“Kaçanlar yalnızca Shaidolar değildi.” Han’ın köselemsi suratı ekşi ekşi çarpıldı. “Benim Tomanellelerin bir kısmı da gitti. Ve Goshienler, Shaaradlar ve Chareenler.” Jheran ve Erin Han kadar aksi yüzlerle başlarını salladılar.

“Shaidolarla değil,” diye gürledi uzun boylu Bael, “ama yine de gittiler. Burada olanları, senin açıkladıklarını yayacaklar. Bu iyi olmadı. Mızraklarını atıp kaçan erkekler gördüm.”

Sizi birbirinize bağlayacak ve sizi yok edecek.

“Hiçbir Taardad gitmedi,” diye araya girdi Rhuarc, gururla değil, basit bir gerçeği ifade ederek. “Senin götüreceğin yere gitmeye hazırız.”

Götüreceği yere. Rand’ın daha Shaidolarla, Couladin ya da Sevanna’yla işi bitmemişti. Gözlerini kanyondaki Aieller üzerinde dolaştırdığı zaman, kalmayı seçmiş olmalarına rağmen sarsılmış yüzler gördü. Kaçanlarınki nasıldı acaba? Ama Aieller yalnızca bir amaç için araçlardı. Bunu hatırlamak zorundaydı. *Onlardan da sert olmalıyım.*

Jeade’en Mat’in iğdiş atı ile birlikte çıkıntının ötesinde bekliyordu. Rand Natael’e yakınında kalmasını işaret ederek cekete sarılmış bohçası kolunun altında, eyere tırmandı. Bir zamanlar Terkedilmiş olan adam ağzını çarpıtarak gelip sol üzengisinin yanında durdu. Adelin ve kalan Mızrağın

Kızları aşağı atlayıp çevrelerini aldılar. Şaşırtıcı şekilde, Aviendha sağında, her zamanki yerine geçti. Mat tek bir sıçrayışta Zar'ın eyerine oturdu.

Rand, çıkıntının üzerinde kalanlara baktı. Hepsi izliyor, bekliyordu. "Geri dönüş yolu uzun olacak." Bael yüzünü çevirdi. "Uzun ve kanlı." Aiellerin yüzü değişmedi. Egwene acılı gözlerle elini uzatacak oldu, ama Rand onu görmezden geldi. "Kalan klan şefleri geldiğinde başlayacak."

"Uzun zaman önce başladı," dedi Rhuarc sessizce. "Soru, nerede ve nasıl biteceği."

Rand'ın buna yanıtı yoktu. Benekli atını döndürerek, tuhaf maiyeti eşliğinde, yavaşça kanyonda sürdü. Aieller izleyerek, bekleyerek önünde aralandılar. Gecenin soğuğu çökmeye başlamıştı.

Ve üzerinde hiçbir şeyin yetişmediği topraklara kan yağdığı zaman Ejderin Çocukları filizlendi, ölümle dans etmek üzere silahlanmış Ejderin Halkı. Ve o onları kıraç topraklardan çağırdı ve onlar savaşla dünyayı sarstılar.

Zaman Çarkı'ndan.
Sulamein so Bhagad,
Güneş Sarayı Baş Tarihçisi,
Dördüncü Çağ.

Sözlük

Bu Sözlükteki Tarihler Üzerine Bir Not: Toma Takvimi (Toma dur Ahmid tarafından düzenlenmiştir) son erkek Aes Sedai'nin ölümünden yaklaşık iki yüzyıl sonra benimsenmiş ve Dünyanın Kırılışı'ndan Sonraki (KS) senelerin kaydedilmesinde kullanılmıştır. Trolloc Savaşları esnasında pek çok kayıt yok edilmiştir, öyle ki savaşların sona ermesi ile eski sisteme göre hangi yılda bulunulduğu üzerine tartışmalar çıkmıştır. Gazarlı Tiam tarafından, Trolloc tehdidinden kurtulunmasını kutlamaya dayalı, her yılı Özgür Yıl (ÖY) sayan yeni bir takvim önerilmiştir. Gazar takvimi, savaştan sonraki yirmi yıl içinde geniş kabul görmüştür. Artur Şahinkanadı, kendi imparatorluğunun kuruluşuna dayalı (KY, Kuruluş Yılı) yeni bir takvim yaratmaya çalışmıştır, fakat bu artık yalnızca tarihçiler tarafından bilinen ve atıfta bulunulan bir takvimdir. Yüzyıl Savaşları'nın yarattığı geniş çaplı yıkım, ölüm ve karmaşadan sonra, Deniz Halkı'ndan bir âlim olan Uren din Jubai Süzülen Martı tarafından dördüncü bir takvim düzenlenmiş ve Tarabonlu Panarch Farede tarafından yürürlüğe konulmuştur. Şu anda, Yüzyıl Savaşları'nın gelişigüzel olarak belirlenmiş bitiş yılından başlayan ve Yeni Çağ'ın (YÇ) yıllarını kaydeden Farede Takvimi geçerlidir.

Adelin: Taardad Aiellerinin Jindo boyundan bir kadın. Tear Taşı'na gelen bir Mızrağın Kızı.

Aes Sedai *(Ayes Seday)*: Tek Güç'ü kullanan kişiler. Delilik Çağı'ndan bu yana, hayatta kalan yegâne Aes Sedailerin tümü kadındır. Yaygın olarak güvensizlik duyulan ve korkulan, hatta nefret edilen Aes Sedailerin, genellikle ulusların işlerine karıştığı düşünülür. Aynı zamanda, bu tür bağlantıların gizli tutulması gereken ülkelerde bile, Aes Sedai danışman bulundurmayan pek az hükümdar vardır. Tek Güç yönlendirmekle geçen yıllardan sonra Aes Sedailerin yaşları belli olmamaya başlar, öyle ki büyükanne olacak yaşta bir Aes Sedai, belki birkaç gri saç teli dışında, yaşlılık işareti göstermez. *Bkz.* Ajah; Amyrlin Makamı; Delilik Zamanı.

Afet: *Bkz.* Büyük Afet.

Aiel: Aiel Kıraçları'nın halkı. Sert ve zorludurlar. Öldürmeden önce yüzlerine peçe takarlar. Vahşi davrananlar için kullanılan "kara peçeli Aiel gibi davranmak" deyimi buradan çıkmıştır. Silahları varken ya da çıplak ellerinden başka hiçbir şeyleri yokken ölümcül savaşçılardır, ama asla

kılıçlara dokunmazlar. Gaydacıları onları savaşa dans şarkıları ile götürür ve savaşa “dans” ve “mızrak dansı” derler. *Bkz.* Aiel Kıraçları; Aiel Savaşçı Toplulukları.

Aiel Kıraçları: Dünyanın Omurgası’nın doğusunda, zorlu, engebeli, neredeyse susuz bir ülke. Aieller tarafından Üç Kat Topraklar denir. Oraya pek az yabancı gitmeye cesaret edebilir. Aieller kendilerini tüm halklarla savaş halinde sayarlar ve yabancıları hoş karşılamazlar. Yalnızca çerçiler, âşıklar ve Tuatha’anların güvenle geçmesine izin verilir. Aieller Tuatha’anlarla iletişim kurmaktan kaçınırlar ve onlara “Kaybolanlar” derler. Kıraç’a ait harita bilinmemektedir.

Aiel Savaşçı Toplulukları: Aiel savaşçılarının tamamı savaşçı topluluklarından birinin üyesidir, örneğin Taş Köpekler *(Shae’en M’taal),* Kızıl Kalkanlar *(Aethan Dor),* Su Arayıcılar *(Duahde Mahdi’in)* ya da Mızrağın Kızları *(Far Dareis Mai).* Her topluluğun kendi gelenekleri ve bazen özel görevleri vardır. Örneğin Kızıl Kalkanlar polis görevi görür. Taş Köpekler genellikle, geri çekilinirken arkayı korumaları için kullanılırlar. Mızrağın Kızları ise keşif kolu olarak çalışır. Aiel klanları sık sık kendi aralarında savaşır, ama aynı topluluğun üyeleri, klanları savaşsa bile birbirleriyle savaşmazlar. Böylece, açık savaş halinde olsalar bile klanlar arasında iletişim sağlanır. *Bkz.* Aiel; Aiel Kıraçları; Far Dareis Mai.

Aiel Savaşı: (YÇ 976-78) Cairhienli Kral Laman *Avendoraldera*’yı kestirdiği zaman Aiellerden pek çok klan Dünyanın Omurgası’nı aştı. Cairhien şehrini ve başka pek çok şehir ve kasabayı yağmaladılar ve yaktılar, savaş Andor ve Tear’a kadar uzandı. Geleneksel görüşe göre Aieller sonunda Tar Valon’un önünde, Parlak Duvarlar Savaşı’nda alt edildi, ama aslında Laman o savaşta öldürüldü ve geliş amaçlarını yerine getiren Aieller Omurga’yı aşarak geri döndüler. *Bkz.* Avendoraldera; Cairhien.

Aile Somera *(Ayl Somera)*: Tümentepe’nin batısına doğru bir grup Deniz Halkı adası.

Aile Jafar *(Ayl Cafar)*: Tarabon’un batısına doğru bir grup Deniz Halkı adası.

Ajah *(Acah)*: Aes Sedailer içinde, her Aes Sedai’nin ait olduğu topluluklar. Renklerine göre ayrılır: Mavi, Kızıl, Beyaz, Yeşil, Kahverengi, Sarı ve Gri. Her biri Tek Güç kullanımı konusunda belli bir öğretiyi takip eder. Örneğin Kızıl Ajah’a ait biri tüm enerjisini Güç kullanmaya kalkışan erkekleri bulup ehlileştirmeye adar. Diğer yandan Kahverengi Ajah’a ait biri dünyevi

işlerden vazgeçer ve kendini bilgi aramaya adar. Beyaz Ajah dünyadan kaçınır, dünyevi bilginin değerini inkâr eder ve kendini felsefi sorulara ve gerçeğe adar. Yeşil Ajah (Trolloc Savaşları sırasında Savaş Ajahı deniyordu) Tarmon Gai'don geldiği zaman Dehşetlordları ile yüzleşmek için kendini hazır tutar. Karanlık Varlık'a hizmet eden bir Kara Ajah olduğu konusunda söylentiler vardır, ama bu söylenti resmi olarak inkâr edilmektedir.

Alanna Mosvani: Yeşil Ajah'tan bir Aes Sedai.

al'Meara, Nynaeve *(al-Meera, Nayniiv)*: Bir zamanlar Andor'un İki Nehir bölgesindeki Emond Meydanı köyünün Hikmeti. Şimdi Kabuledilmişlerden biri.

Alteima: Bir Tear Yüksek Leydisi, hırslıdır ve kocasının sağlığı hakkında endişelidir.

al'Thor, Rand *(al-Tor, Rand)*: Emond Meydanı'ndan gelen, *ta'veren* olan bir genç. Yenidendoğan Ejder olduğu ilan edildi.

al'Thor, Tam *(al-Tor, Tem)*: İki Nehir'de bir çiftçi ve çoban. Genç bir adamken asker olmak üzere köyünden ayrıldı ve bir eş (Kari, öldü) ve bir çocuk (Rand) ile döndü.

Alviarin: Beyaz Ajah'tan bir Aes Sedai.

al'Vere, Egwene *(al-Veer, Egweyn)*: Emond Meydanı'ndan gelen genç bir kadın. Şimdi Kabuledilmişlerden biri.

Amys *(Amis)*: Soğuk Kayalar Mezrası'ndan bir Bilge ve bir düşgezgini. Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundan bir Aiel. Rhuarc'ın karısı, Soğuk Kayalar Mezrası'nın çatıhanımı ve Aviendha'nın kardeş-annesi olan Lian'ın karı-kardeşi.

Amyrlin Makamı *(Amirlin)*: (1.) Aes Sedailerin önderinin unvanı. Aes Sedailerin, yedi Ajah'ın her birinden üç Temsilciden (örneğin Yeşil Temsilci) oluşan en yüksek kurulu olan Kule Salonu tarafından ömür boyu hizmet vermek üzere seçilir. Amyrlin Makamı, en azından teorik olarak Aes Sedailer arasındaki, neredeyse en yüce otoritedir. Bir kral veya kraliçeye denktir. (2.) Aes Sedai önderinin oturduğu taht.

angreal: Tek Güç'ü yönlendirebilen herkesin, yardımsız kullanılamayacak kadar çok Güç'ü kullanabilmesini sağlayan, Efsaneler Çağı'ndan kalan bir nesne. Bazıları kadınların, bazıları erkeklerin kullanması için yapılmıştır. Hem kadınlar, hem erkekler tarafından kullanılan *angreal*'ler olduğu söylentisi hiç doğrulanmamıştır. Nasıl yapıldıkları artık bilinmemektedir. Pek azı sağlam kalmıştır. *Bkz.* sa'angreal; ter'angreal.

Arad Doman: Aryth Okyanusu kıyısında bir ulus. Şu anda iç savaş, Yenidendoğan Ejder'in tarafında ve Tarabon'un karşısında olanlara karşı verilen savaş yüzünden harap olmaktadır. Çoğu Domanlı tüccar kadındır ve "bir adamın bir Domanlı ile alışveriş yapması" deyişi, son derece aptalca bir şey yapıldığını anlatır. Domanlı kadınlar güzellikleri, baştan çıkarıcılıkları ve utanç verici giysileri ile tanınırlar.
Aram: Tuatha'anlardan yakışıklı bir genç adam.
Âşık: Gezgin hikâye anlatıcısı, müzisyen, jonglör, akrobat ve tam teşekküllü eğlendirici. Rengârenk pelerinlerinden tanınır, daha çok köylerde ve küçük kasabalarda gösteri yaparlar.
Atha'an Miere *(Ataan Miyeer)*: *Bkz.* Deniz Halkı.
Avenderaldera: Bir *Avendesora* fidanından Cairhien'de yetiştirilmiş ağaç. Kayıtlarda Aieller ile *Avendesora* arasında bir bağlantı gösterilmemesine rağmen bu fidan Aiellerden YÇ 556'da gelen bir armağandı. *Bkz.* Aiel Savaşı.
Avendesora: Kadim Lisan'da, "Yaşam Ağacı". Pek çok hikâyede ve efsanede adı geçer.
Aviendha: Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundan bir kadın.
Aybara, Perrin: Emond Meydanı'ndan, eskiden demirci çırağı olan bir genç. Bir *ta'veren*'dir. *Bkz.* ta'veren.
A'dam *(Ey-dam)*: Yönlendirebilen kadınları kontrol etmek için kullanılan bir Seanchan aleti. Tamamen gümüşsü bir metalden, bir zincirle ile birbirine bağlanmış bir tasma ve bilezikten oluşur. Yönlendiremeyen kadınlar üzerinde etkisi yoktur. *Bkz.* Damane; Seanchan; Sul'dam.

Bain *(Beyn)*: Shaarad Aiellerinin Kara Kaya boyundan bir kadın. Bir Mızrağın Kızı.
Bair *(Beyr)*: Shaarad Aiellerinin Haido boyundan bir Bilge. Bir düşgezgini.
Ba'alzamon: Trolloc dilinde, "Karanlığın Yüreği". Hatalı olarak, Trollocların Karanlık Varlık'a verdiği isim olduğuna inanılmaktadır. *Bkz.* Karanlık Varlık; Trolloclar.
Berelain sur Paendrag *(Bereleyn sur Peyndrag)*: Mayene Başı, Işığın Kutsanmışı, Dalgaların Savunucusu, Paeron Evi'nin Yüksek Makamı. Güzel, inatçı bir kadın, becerikli bir hükümdar. Ne pahasına olursa olsun istediğini elde eder ve hep sözünü tutar. *Bkz.* Mayene.
Beş Güç: Tek Güç değişik kısımlardan oluşur ve Tek Güç'ü yönlendirebilen her insan bazı kısımları diğerlerinden daha iyi kullanır. Bu

kısımlar, onları kullanarak yapılabilenlere göre adlandırılır –Toprak, Hava, Ateş, Su ve Ruh– ve bunlara Beş Güç denir. Tek Güç'ü kullanabilen herkes bunların bir ya da ikisini daha iyi kullanabilir ve diğerlerinde o kadar iyi değildir. Efsaneler Çağı'nda Ruh, erkekler ile kadınlar arasında eşit ölçüde bulunsa da, Toprak ve/veya Ateş'e erkekler, Su ve/veya Hava'ya kadınlar arasında daha sık rastlanır. İstisnalar vardır, ama genellikle Toprak ve Ateş erkek Güçleri, Hava ve Su kadın Güçleri olarak kabul edilegelmiştir.
Beyazpelerinler: *Bkz.* Işığın Evlatları.
Bilge: Aieller arasında Bilgeler, başka Bilgeler tarafından seçilen ve şifa, bitkiler ve başka konularda eğitilen kadınlardır. Hikmetlere çok benzerler. Genelde her klanın ya da boy yerleşiminin bir Bilgesi olur. Bazı Bilgelerin harika şifa yetenekleri olduğu ve mucizevi görünen şeyler yapabildikleri söylenir. Büyük otoriteleri ve sorumlulukları, boy ve klan şefleri arasında büyük etkileri vardır, ama bu adamlar genellikle onlan işlerine karışmakla suçlar.
Birgitte: Efsane ve hikâyelerden bir kahraman; güzelliği, cesareti ve okçuluk yeteneğiyle bilinirdi. Gümüş bir yay, gümüş oklar taşır, asla ıskalamazdı. Valere Borusu çalındığı zaman çağrılan kahramanlardan biri. Hep kahraman, kılıç ustası Gaidal Cain ile bağlantılıdır. *Bkz.* Cain, Gaidal; Valere Borusu.
Bornhald, Dain *(Bornhald, Deyin)*: Işığın Evlatları'ndan bir Kumandan.
Büyük Afet: Kuzeyde, Karanlık Varlık tarafından tamamen yozlaştırılmış bir bölge. Trolloclar, Myrddraaller ve Gölge'nin diğer yaratıklarının yaşadığı yer.
Büyük Boru Avı: Valere Borusu'nun efsanevi aranışı ile ilgili hikâyeler dizisi. Trolloc Savaşları'nın bitişi ile Yüzyıl Savaşları'nın başlangıcı arasında gerçekleşmiştir. Tamamen anlatılması günler sürer. *Bkz.* Valere Borusu.
Byar, Jaret *(Bayar, Jeret)*: Işığın Evlatları'ndan bir subay.

Cadin'sor: Aiel savaşçılarının giysisi; kahverengi ve gri, kayalar ve gölgelerde görünmez olan pantolon ve ceket, yumuşak, diz boyu bağcıklı çizme. Kadim Lisan'da, "İş Kıyafetleri".
Cain, Gaidal *(Keyn, Geydal)*: Efsane ve hikâyelere konu olmuş kahraman, kılıç ustası. Hep Birgitte ile bağlantılıdır ve kadın ne kadar güzelse o kadar yakışıklı olduğu söylenir. Ayakları anayurduna basarken asla yenilmediği

söylenir. Valere Borusu çalındığı zaman çağrılan kahramanlardan biridir. *Bkz.* Birgitte; Valere Borusu.
Caemlyn *(Keymlin)*: Andor'un başkenti.
Cairhien *(Kayriyen)*: Hem Dünyanın Omurgası boylarında yaşayan bir ulus, hem o ulusun başkenti. Şehir, başka şehirler ve kasabalarla birlikte Aiel Savaşı sırasında yakılmış ve talan edilmişti. Sonuç olarak Dünyanın Omurgası'nın yakınlarındaki tarım arazilerinin terk edilmesi, büyük miktarlarda tahıl ithal edilmesini gerektirdi. Kral Galldiran'ın suikasta kurban gitmesi (YÇ 998), Güneş Tahtı'na kimin çıkacağı konusunda asil Evler arasında iç savaş çıkmasına sebep oldu. Bu tahıl nakliyatının kesilmesine ve açlığa yol açtı. Cairhien'in işareti mavi fonun altında doğan altın rengi, çok ışınlı güneştir.
Callandor: Kılıç Olmayan Kılıç, Dokunulamayan Kılıç. Tear Taşı'nda, Taşın Yüreği denen odada duran kristal kılıç. Yenidendoğan Ejder dışında kimse dokunamaz. Ejder Kehanetleri'ne göre Ejder'in yeniden doğumu ve Tarmon Gai'don'un yaklaşmasının en büyük işaretlerinden biri Yenidendoğan Ejder'in *Callandor*'u almasıdır. *Bkz.* sa'angreal; Tear Taşı; Yenidendoğan Ejder.
Carridin, Jalchim *(Karidin, Ceykim)*: Işığın Eli'nin Engizisyoncusu. Işığın Evlatları'ndan yüksek bir subay.
Cauthon, Abell *(Kouton, Eybıl)*: İki Nehirli bir çiftçi. Mat Cauthon'un babası. Karısı Natti, kızları Eldrin ve Bodewhin (Bode de denir).
Cauthon, Matrim (Mat) *(Kouton, Metrim - Met)*: İki Nehir'deki Emond Meydanı köyünden bir genç.
Chaendaer *(Çaendeyr)*: Aiel Kıraçları'nda, Rhuidean vadisinin üzerinde bir dağ. *Bkz.* Aiel Kıraçları; Rhuidean.
Chiad *(Çiad)*: Goshien Aiellerinin (Shaaradlarla kan davaları vardır) Taş Irmak boyundan bir kadın. Bir Mızrağın Kızı.
Congar, Daise *(Kongar, Deyz)*: İki Nehirli bir kadın, artık Emond Meydanı'nın Hikmeti. Kocası Wit.
Couladin *(Kuladin)*: Shaido Aiellerinin Dmoai boyundan hırslı bir adam. Savaşçı topluluğu *Seia Doon*, yani Kara Gözler'dir.
Cuendillar *(Kueyndeyar)*: Efsaneler Çağı'nda yaratılan parçalanamaz bir madde. Onu kırmak için harcanan her çabayı soğurarak daha da sağlam olur. Yürektaşı da denir.

Çağ Danteli: Desen için faklı bir isim. *Bkz.* Çağın Deseni

Çağın Deseni: Zaman Çarkı, insan yaşamlarının ipliklerini bir Çağın, o Çağın gerçekliğini oluşturacak Deseni'ne dokur; kısaca Desen olarak bilinir ve o Çağın gerçekliğinin maddesini oluşturur. *Bkz.* ta'veren.

Damane *(Damani)*: Kadim Lisan'da "tasmalı" anlamına gelmektedir. Yönlendirebilen ve *a'dam* kullanılarak kontrol edilen kadınlar için bir Seanchan terimi. Seanchan'da her sene yönlendirme yeteneği belli olacak yaşa gelmiş her genç kadın sınava alınır. Yönlendirebilen erkekler de olduğu gibi (onlar idam edilir) *damane*'ler de aile kayıtlarından, yurttaşlık kayıtlarından çıkarılır, insan olarak varlıklarına son verilir. Yönlendirebilen, ama henüz *damane* olmamış kadınlara *marath'damane,* yani "tasmalanmaları gerekenler" denir. *Bkz.* A'dam; Seanchan; Sul'dam.
Damodred, Lord Galadedrid: Elayne ve Gawyn'in yarım kan kardeşi. Babaları birdir ve Taribgail Damodred'dir. İşareti ucu aşağı bakan kanatlı, gümüş kılıçtır.
Dehşetlordları: Tek Güç kullanabilen erkek ve kadınlar arasında, Trolloc Savaşları sırasında Gölge'nin tarafına geçen ve Trolloc güçlerine komuta edenler. Zaman zaman, az eğitim görmüş kişiler tarafından Terkedilmişlerle karıştırılırlar.
Delilik Zamanı: Karanlık Varlık'ın karşı darbesinin Gerçek Kaynak'ın eril yarısını kirletmesinden sonra, erkek Aes Sedailerin delirip Dünyayı Kırdığı yıllar. Bu dönemin süresi tam olarak bilinmemektedir, ama yüz yıl kadar sürdüğüne inanılır. Son erkek Aes Sedai öldükten sonra sona ermiştir. *Bkz.* Gerçek Kaynak; Tek Güç; Yüz Yoldaş.
Deniz Halkı: Daha doğru isimleri ile Atha'an Miere *(Ataan Miyeer).* Aryth *(Arit)* Okyanusu'ndaki ve Fırtınalar Denizi'ndeki adaların sakinleri. O adaların üzerinde pek az zaman harcarlar, hayatlarını gemilerde geçirirler. Deniz ticaretinin çoğu Deniz Halkı'nın gemileriyle yapılır.
Din Jubai Beyaz Kanat, Jorin: Atha'an Miere'den, Deniz Halkı'ndan bir kadın. *Dalgadansözü*'nün Rüzgârbulanı. Coine'in kardeşi.
Din Jubai Vahşi Rüzgâr, Coine: Atha'an Miere'den, Deniz Halkı'ndan bir kadın. *Dalgadansözü*'nün Seyirhanımı. Jorin'in kardeşi.
Domon, Bayle: *(Domon, Beyl)*: Illian doğumlu bir deniz kaptanı. Bir ara Seanchan tutsağı olmuştur, ama şimdi savaşla parçalanmış Tarabon ve Arad Doman içinde ve arasında kaçakçılık yapmaktadır. Antika koleksiyoncusudur ve borçlarını ödeyen bir adamdır.

Dünyanın Kırılışı: Delilik Zamanı'nda, deliren ve bilinmeyen ölçüde Tek Güç kullanabilen erkek Aes Sedailer yeryüzünün görünüşünü değiştirdiler. Dağ sıralarını dümdüz ettiler, yeni dağlar yükselttiler, eskiden denizin olduğu yerde kuru topraklar çıkardılar, eskiden kuru toprak olanları okyanusun boğmasına sebep oldular. Dünyanın çoğu kısmı nüfusunu kaybetti ve hayatta kalanlar rüzgârın önündeki toz zerreleri gibi saçılmıştı. Bu yıkım hikâyelerde, efsanelerde ve tarihte Dünyanın Kırılışı olarak bilinmektedir. *Bkz.* Delilik Zamanı; Yüz Yoldaş.
Dünyanın Omurgası: Yalnızca birkaç geçidi olan, Aiel Kıraçları'nı batıdaki topraklardan ayıran yüksek bir dağ sırası.
Düşgezgini: *Tel'aran'rhiod*'a girebilen kadınlara Aiellerin verdiği isim.
Düşgören: *Bkz.* Yeti.

Efsaneler Çağı: Gölge Savaşı ve Dünyanın Kırılışı ile sona eren Çağ. Aes Sedailerin artık ancak hayal edilebilen harikalar yarattığı bir zaman. *Bkz.* Dünyanın Kırılışı; Gölge Savaşı; Zaman Çarkı.
Egeanin: Farklı bir görevdeki Seanchan gemi kaptanı.
Ehlileştirme: Aes Sedailer tarafından, Tek Güç'ü kullanabilen erkeklerin Kaynak ile bağlantılarını kesmektir. Bu gereklidir, çünkü yönlendirmeyi öğrenebilen her erkek *saidin*'in kirliliği yüzünden çıldıracak ve deliliği içinde Güç ile korkunç şeyler yapacaktır. Ehlileştirilen bir adam, Gerçek Kaynak'ı hissetmeye devam eder, ama ona dokunamaz. Ehlileştirmeden önce başlayan delilik tedavi edilemez, ama durdurulabilir ve bu yeterince erken yapılırsa ölüm engellenebilir. *Bkz.* Kaynak'tan kesme; Tek Güç.
Ejder: Üç bin seneden fazla zaman önce gerçekleşen Gölge Savaşı sırasında Lews Therin Telamon'un lakabı. Tüm Aes Sedaileri ele geçiren çılgınlığa kapılınca, Lews Therin kanından gelen herkesi, sevdiği herkesi öldürdü ve sonuç olarak Kardeşkatili lakabını kazandı. *Bkz.* Ejder Kehanetleri; Yenidendoğan Ejder; Yüz Yoldaş.
Ejder Kehanetleri: Pek az bilinen ve nadiren bahsedilen, *Karaethon Döngüsü*'nde verilen Kehanetler Karanlık Varlık'ın bir kez daha özgür kalarak dünyaya dokunacağını söyler. Ve Lews Therin Telamon, Ejder, Dünyayı Kıran tekrar doğarak Tarmon Gai'don'u, Gölge'ye karşı Son Savaş'ı verecektir. *Bkz.* Ejder.
Elaida *(İlayda)*: Kızıl Ajah'tan bir Aes Sedai. Önceden Andor Kraliçesi Morgase'e danışmanlık yapıyordu. Zaman Zaman Kehanet Yetisine sahip olur.

Estanda: Alacaklı olduğuna inandığı şeyleri yavaş yavaş, ama eksiksizce tahsil eden Tearlı bir Yüksek Leydi.
Evler Oyunu: Asil Evler tarafından avantaj kazanmak için yapılan entrikalar, planlar ve adam kullanmaya verilen isim. Gizliliğe, bir şey hedeflenir gibi görünüp başka bir şey amaçlamaya ve pek az görünür çaba ile hedeflere ulaşılmasına büyük önem verilir. Büyük Oyun ya da Kadim Lisan'daki ismi, *Daes Dae'mar* adı ile de bilinir.

Faile (Feiil): Kadim Lisan'da "atmaca" anlamına gelir. Saldaealı genç bir kadın olan Zarine Bashere'in kendine taktığı isim.
Far Dareis Mai *(Far Darayz May)*: Anlamı "Mızrağın Kızları". Aiellerin savaşçı topluluklarından biri. Diğerlerinin aksine yalnızca kadınları kabul eder. Toplulukta kalan bir kız evlenemez ya da hamileyken savaşamaz. Bir Kız'ın doğurduğu çocuk yetiştirilmek üzere, annesinin kim olduğu anlaşılmayacak şekilde başka bir kadına verilir. ("Hiçbir erkeğe ait olmayacaksın, hiçbir erkek ya da çocuk sana ait olmayacak. Mızrağın senin âşığın, çocuğun ve hayatındır.") Bu çocuklara çok değer verilir, çünkü bir Kız'ın doğurduğu çocuğun klanları birleştireceği, Aielleri Efsaneler Çağı'nda sahip oldukları büyüklüğe kavuşturacağı öngörülmüştür. *Bkz.* Aiel; Aiel Savaşçı Toplulukları.
Fersah: Yaklaşık beş kilometrelik uzunluk ölçüsü.

Gaidin: Sözcük anlamı "Savaş Kardeşi". Aes Sedailer tarafından Muhafızlar için kullanılan unvan. *Bkz.* Muhafız.
Galad: *Bkz.* Damodred, Lord Galadedrid.
Gaul: Shaarad klanının (Goshienler ile kan davaları vardır) Imran boyundan bir Aiel. Bir Taş Köpek.
Gecenin Kızı: *Bkz.* Lanfear.
Gelb, Floran: Bayle Domon'dan kaçınmak için sebepleri olan eski bir gemici.
Gerçeğin Arayıcıları: Seanchan İmparatorluk Tahlı'na bağlı bir polis/casus organizasyonu. Çoğu İmparatorluk ailesine aittir, ama geniş güçleri vardır. Kan'dan biri (bir Seanchan asili) bile bir Arayıcı'nın sorduğu soruyu yanıtlayamadığı için, bir Arayıcı ile işbirliği yapmadığı için (ki bu ikincisi Arayıcı tarafından tanımlanır ve ancak İmparatoriçe tarafından gözden geçirilebilir) tutuklanabilir.

Gerçek Kaynak: Evrenin itici gücü, Zaman Çarkı'nı çevirir. Birlikte ve aynı zamanda birbirlerine karşı çalışan eril yarı *(saidin)* ve dişil yarıya *(saidar)* bölünmüştür. *Saidin*'i yalnızca erkekler, *saidar*'ı yalnızca kadınlar kullanabilir. Delilik Zamanı'nın başlangıcında *saidin* Karanlık Varlık'ın dokunuşu sonucunda kirlenmiştir. *Bkz.* Tek Güç.
Gezginler: *Bkz.* Tuatha'an.
Gri Adam: Gölge'ye hizmet eden bir suikastçı olmak için ruhundan gönüllü olarak vazgeçen biri. Gri Adamların görünüşleri o kadar sıradandır ki insanın gözü onları fark etmeden kayar geçer. Gri Adamların büyük çoğunluğu erkektir, ama az sayıda kadın da vardır.
Gölge Savaşı: Aynı zamanda Güç Savaşı olarak bilinir ve Efsaneler Çağı'nı bitirmiştir. Karanlık Varlık'ın özgür kılınması teşebbüsünden kısa süre sonra başlamış, tüm dünyayı sarmıştır. Savaşın anılarının bile unutulduğu bir dünyada, savaşın her yanı yeniden keşfedilmiş, Karanlık Varlık'ın dünyaya dokunuşu ile çarpıtılmış, Tek Güç silah olarak kullanılmıştır. Savaş, Karanlık Varlık'ın zindanına tekrar kapatılması ile sona ermiştir. *Bkz.* Ejder; Yüz Yoldaş.
Güç Savaşı: *Bkz.* Gölge Savaşı.

Hikmet: Köylerde, Kadın Kurulu tarafından şifa, kehanet ve sağduyu gibi yetenekleri için seçilen bir kadın. Genellikle Belediye Başkanı'na denk, hatta bazı köylerde ondan üstün sayılır. Belediye Başkanı'nın aksine, ömür boyu hizmet etmek üzere seçilir ve bir Hikmet'in ölmeden görevden alınması çok nadir görülür. Geleneksel olarak neredeyse sürekli Belediye Başkanı ile anlaşmazlık halindedir. Başka ülkelerde Rehber, Şifacı, Bilge Kadın ya da Arayıcı gibi başka isimlerle anılabilir.
Hizmetkârlar Salonu: Efsaneler Çağı'nda, Aes Sedailerin büyük toplantı salonu.

Illian: Fırtınalar Denizi kıyısında büyük bir liman, aynı adı taşıyan ulusun başkenti.
Isendre: Aiel Kıraçları'nda yolculuk eden güzel ve gizemli bir kadın.
Işığın Evlatları: Karanlık Varlık'ın alt edilmesine ve tüm Karanlıkdostlarının yok edilmesine adanmış, katı çileci kuralları olan bir topluluk. Yüzyıl Savaşları sırasında Lothair Mantelar *(Loteyr Mantilar)* tarafından, sayıları gittikçe artan Karanlıkdostlarını Işık'a döndürmek için

kurulan topluluk, savaş sırasında tamamen askeri bir organizasyona dönüşmüştür. İnançları son derece katıdır, gerçeği ve doğruyu yalnızca kendilerinin bildiğinden kesinlikle emindirler. Aes Sedailerden nefret ederler, onları ve onları destekleyenleri Karanlıkdostu sayarlar. Beyazpelerinler olarak bilinirler; işaretleri beyaz fon üzerinde güneş patlamasıdır. *Bkz.* Sorgucular.
İkinci Ejder Savaşı: Sahte Ejder Guaire Amalasan'a karşı verilen savaş (ÖY 939-43). Bu savaş sırasında Artur Tanreall Paendrag adlı, daha sonra Artur Şahinkanadı olarak bilinecek genç bir kral büyük önem kazandı.

Kabuledilmiş: Belli bir güç seviyesine ulaşan ve bazı sınavları geçen, Aes Sedai eğitimi gören genç kadınlar. Normalde çömezlikten Kabuledilmişliğe yükselmek beş on sene alır. Kabuledilmişler çömezlere göre daha gevşek kurallara sahiptir, belli sınırlar içinde kendi çalışma alanlarını seçerler. Bir Kabuledilmiş Büyük Yılan yüzüğünü takma hakkına sahiptir, ama yalnızca sol elinin orta parmağına takabilir. Bir Kabuledilmiş Aes Sedailiğe yükseldiğinde Ajahını seçer, şal takma hakkını kazanır ve yüzüğünü dilediği parmağa takar, hatta şartlar gerektirirse takmayabilir.
Kadere, Hadnan *(Kadir, Hadnan)*: Aiel Kıraçları'nda yolculuk eden bir çerçi. Doğru bedel karşılığında bilgi satabilecek bir adam.
Kadim Lisan: Efsaneler Çağı'da konuşulan dil. Genellikle asillerin ve eğitimli kişilerin bu dili konuşmayı bilmesi beklenir, ama çoğu birkaç sözcükten fazlasını bilmez. Pek çok farklı, ince anlam aktarabilen bir dil olduğundan tercümesi genellikle güçtür.
Kaf: Bir Seanchan içeceği, koyu demlenir ve sıcak içilir, bazen tatlandınlır, ama genellikle sade tercih edilir. Uyarıcı özelliği vardır.
Karanlığın Yüce Efendisi: Karanlıkdostlarının Karanlık Varlık için kullandıkları isim. Gerçek ismini kullanmanın küfür sayıldığına inanırlar.
Karanlık Varlık: Shai'tan için her yörede kullanılan en yaygın isim: kötülüğün kaynağı, Yaratıcı'nın antitezi. Yaratıcı tarafından Yaratım anında Shayol Ghul'deki bir zindana kapatılmıştır; onu zindandan kurtarma teşebbüsü Gölge Savaşı'na, *saidin*'in kirlenmesine, Dünyanın Kırılışı'na ve Efsaneler Çağı'nın sona ermesine yol açmıştır.
Karanlık Varlık'ın ismini telaffuz etmek: Karanlık Varlık'ın gerçek ismini –Shai'tan– söylemek onun dikkatini çeker ve kaçınılmaz bir şekilde, en iyi durumda kötü talih, en kötü durumda felaket getirir. Bu yüzden pek çok örtmece isim kullanılır. Örneğin Karanlık Varlık, Yalanların Babası,

Kör Eden, Mezarın Efendisi, Gecenin Çobanı, Yürekbelası, Yürekdişi, Otyakan ve Yaprakkıran. Kötü talihe davetiye çıkaran biri için, “Karanlık Varlık’ın ismini telaffuz ediyor,” denir.
Karanlıkdostları: Karanlık Varlık’ı takip eden ve o zindanından kurtulduğu zaman büyük güç ve ödüller elde edeceğini sanan kişiler.
Kaynak’tan kesme: Aes Sedailer tarafından, bir kadının yönlendirme yeteneğini yok etme eylemi. Kaynak’tan kesilen bir kadın Gerçek Kaynak’ı yine sezebilir, ama ona dokunamaz. Bu eylem o kadar az yapılmıştır ki, çömezlerin Kaynak’tan kesilen kadınların isimlerini ve suçlarını öğrenmeleri beklenir. Resmi olarak Kaynak’tan kesme bir suç sonucu yargılanma ve cezaya çarptırılmadan sonra gerçekleştirilir. Kazayla olursa buna kavrulma denir. Uygulamada, terim her iki durum için de kullanılır.
Kız-Veliaht: Andor tahtının halefinin unvanı. Kraliçe’nin en büyük kızı tahtta annesinin yerini alır. Hayatta olan bir kız evlat yoksa, taht Kraliçe ile kan bağı olan en yakın kadın akrabaya kalır.

Lan; al’Lan Mandragoran *(al-Len Mandragoran)*: Moiraine’e bağlı bir Muhafız. Taçsız Malkier Kralı, Dai Shan (Savaş Lordu) ve hayatta kalan son Malkier lordu. *Bkz.* Malkier; Moiraine; Muhafız.
Lanfear *(Lenfiyır)*: Kadim Lisan’da, “Gecenin Kızı”. Terkedilmişlerden biri, belki Ishamael’den sonra en güçlüsü. Diğer Terkedilmişlerin aksine ismini kendi seçmiştir. Lews Therin Telamon’a âşık olduğu, karısı Ilyena’dan nefret ettiği söylenir. *Bkz.* Ejder; Terkedilmişler.
Laras: Tar Valon’da, Beyaz Kule’de, Aes Sedai gücünün merkezinde Mutfaklar Sorumlusu. Şaşırtıcı bilgilere ve geçmişe sahip bir kadın.
Leane *(Liani)*: Mavi Ajah’tan bir Aes Sedai, Vakanüvis. *Bkz.* Ajah; Vakanüvis.
Lews Therin Telamon; Lews Therin Kardeşkatili: *Bkz.* Ejder.
Liandrin: Tarabonlu, eskiden Kızıl Ajah’tan olan bir Aes Sedai. Şimdi Kara Ajah’tan olduğu biliniyor.
Lini: Leydi Elayne’in ve ondan önce annesi Morgase’in dadısı.
Logain *(Logeyn)*: Bir zamanlar Yenidendoğan Ejder olduğunu ilan eden, sonra ehlileştirilen ve Tar Valon’daki Beyaz Kule’de hapsedilen bir adam.
Loial, Halan oğlu Arent’in oğlu: Shangtai Yurdu’ndan bir Ogier. Yenidendoğan Ejder hakkında bir kitap yazıyor.
Luhhan, Haral: İki Nehir’den bir demirci ve Emond Meydanı’ndaki Köy Kurulu üyesi. Karısı Alsbet de Kadın Kurulu’nun üyesidir.

Malkier: Bir zamanlar Sınırboyları'nda olan, sonra Afet tarafından yutulan bir ulus. Malkier'in işareti, uçmakta olan altın turnadır.
Manetheren *(Maneteren)*: İkinci Akit'i yapan On Ulus'tan biri, aynı zamanda o ulusun başkenti. Hem şehir, hem de ulus Trolloc Savaşları sırasında tamamen yok oldu.
Mayene *(Meyiin)*: Zenginliğini ve özgürlüğünü yağbalığı sürülerinin nerede olduğunu bilmesine borçlu olan, Fırtınalar Denizi kıyısında bir kent-devlet. Yağbalığı ekonomik önemlilikte Tear, Illian ve Tarabon'un zeytinlikleri ile yarışır. Neredeyse bütün lamba yağı yağbalığı ve zeytinden sağlanır. Mayene Başı tarafından yönetilir. Mayene hükümdarları Artur Şahinkanadı'nın torunları olduklarını iddia eder. Mayene'in işareti uçmakta olan altın şahindir.
Melaine *(Meleyn)*: Goshien Aiellerinin Jhirad boyundan bir Bilge. Bir düşgezgini.
Merrilin, Thom *(Merrilin, Tom)*: Bir zamanlar Kraliçe Morgase'in sevgilisi olan bir âşık.
Min: İnsanlann çevresinde gördüğü halelerden ve imgelerden bazı şeyleri okuyabilen bir genç kadın.
Moiraine *(Muareyn)*: Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai. Damodred Evi'nde doğmuştur, ama taht sırasında yoktur. Cairhien Kraliyet Sarayı'nda yetiştirilmiştir.
Morgase *(Morgeyz)*: Işığın İnayeti ile, Andor Kraliçesi, Diyarın Savunucusu, Halkının Koruyucusu, Trakand Evi'nin Yüksek Makamı. İşareti üç altın anahtardır. Trakand Evi'nin işareti gümüş bir anahtartaşıdır.
Muhafız: Bir Aes Sedai'ye bağlı bir savaşçı. Bağ Tek Güç ile ilgilidir ve adam bundan hızlı iyileşme, uzun süre yiyecek, su ve uyku olmadan dayanabilme, Karanlık Varlık'ın lekesini uzaktan hissedebilmek gibi yetenekler kazanır. Muhafız hayatta kaldığı sürece bağlandığı Aes Sedai, adam ne kadar uzakta olsa da onun hayatta olup olmadığını, öldüğü anı, ölüm şeklini anlar. Ama bağ adamın ne kadar uzakta ve ne yönde olduğunu anlamasını sağlayamaz. Çoğu Ajah bir Aes Sedai'ye bağlı en az bir Muhafız olması gerektiğine inansa da, Kızıl Ajahlar hiçbir Muhafız ile bağ kurmaz, Yeşil Ajahlar ise bir Aes Sedai'nin dilediği kadar çok Muhafız ile bağ kurabileceğine inanır. Ahlaki açıdan Muhafız'ın bağa razı olması gerekir, ama adam gönülsüz olsa bile yapıldığı görülmüştür. Aes Sedailerin bağdan ne elde ettikleri, büyük bir özenle saklanan bir sırdır. *Bkz.* Aes Sedai.

Myrddraal *(Marddraal)*: Karanlık Varlık'ın yaratıkları, Trollocların kumandanları. İnsanlar kullanılarak üretilen Trolloclarda, insan özelliklerinin yüzeye çıktığı çarpık ürünlerdir, ama Trollocları yapan kötülük tarafından kirletilmiştir. Fiziksel olarak insanlara benzerler, ama gözleri yoktur. Aydınlıkta ve karanlıkta kartal gibi görebilirler. Karanlık Varlık'tan kaynaklanan belli özellikleri vardır; bakışları ile felç etmek, gölge olan herhangi bir yerde yok olmak bunladandır. Sahip oldukları bilinen pek az zayıflıktan biri, akan suyu aşma konusundaki gönülsüzlükleridir. Farklı yörelerde değişik isimlerle bilinirler. Örneğin Yarı-insan, Gözsüz, Gölgeadam, Sinsi, Soluk.

Natael, Jasin *(Nateyl, Jeysin)*: Aiel Kıraçları'nda yolculuk eden bir âşık.
Niall, Pedron *(Nayol, Peydron)*: Işığın Evlatları'nın Lord Kumandanı. *Bkz.* Işığın Evlatları.

Ogier *(Ogeyr)*: (1.) Uzun boyları (ortalama bir erkek yetişkin üç metredir), geniş burunları, uzun, tüylü kulaklarıyla bilinen insan olmayan bir ırk. *Yurt* denilen bölgelerde yaşarlar. Dünyanın Kırılışı'ndan sonra bu *yurtlardan* ayrılmaları (Ogierler tarafından Sürgün olarak anılır) Özlem denen şeyle sonuçlanmıştır; *yurdundan* fazla ayrı kalan bir Ogier hastalanır ve ölür. *Yurtlarından* nadiren çıkarlar ve normalde insanlarla pek az ilişkileri olur. İnsanlar tarafından pek bilinmezler ve pek çok kişi Ogierlerin efsane olduğuna inanır. İnsanlar tarafından pek bilinmezler ve pek çok kişi Ogierlerin efsane olduğuna inanır. Barışçıl ve zor öfkelenen bir halk olarak bilinirler, ama bazı eski hikâyeler Trolloc Savaşları'nda insanların yanında savaştıklarını anlatır. Amansız düşmanlar olarak bilinirler. Bilgiye âşıktırlar, kitapları ve hikâyeleri insanların unuttuğu bilgileri taşır. Ortalama Ogier ömrü insan ömrünün üç, dört katıdır. (2.) Bu insan olmayan ırktan bir birey. *Bkz.* Ağaçşarkıcısı; Dünyanın Kırılışı; Yurt.
Ordeith *(Ordiit)*: Kadim Lisan'da, "Ağaçkurdu". Işığın Evlatları'nın Lord Kumandanı'na danışmanlık eden adamın kendine taktığı isim.

Rendra: Tarabonlu bir kadın. Tanchico'daki Üç Erik Sarayı'nın hancısı.
Rhuarc *(Raurk)*: Bir Aiel, Taardar Aiellerinin klan şefi.
Ruhsuz: *Bkz.* Gri Adam.

Sahte Ejder: Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia eden adamlar. Yüzyıllar içinde, çoğu Tek Güç'ü yönlendiremeyen adamlar olmuşlar, ama pek azı Tek Güç'ü kullanabilmiştir. Ama hepsi, Ejder'in yeniden doğuşu ile ilgili Kehanetleri gerçekleştiremeden ya ortadan kaybolmuş ya yakalanmış ya da öldürülmüştür. Yönlendirebilen sahte Ejderlerin arasında Raolin Karanlıkbelası (KS 335-36), Yurian Taşyay (yaklaşık KS 1300-1308), Davian (ÖY 351), Guaire Amalasan (ÖY 939-43) ve Logain (YÇ 997) vardır. *Bkz.* İkinci Ejder Savaşı; Yenidendoğan Ejder.
Saidar; saidin: *Bkz.* Gerçek Kaynak.
Sandar, Juilin: Tear'dan bir hırsız avcısı.
sa'angreal: Bir bireyin aksi halde mümkün ya da güvenli olmayacak kadar çok Güç yönlendirmesini sağlayan, son derece nadir bir nesne. *Sa'angreal angreal*'e benzer, ama daha güçlüdür. Bir *angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarı *angreal* kullanılmadan yönlendirilebilen Güç miktarından ne kadar fazlaysa, *sa'angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarı *angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarından o kadar fazladır. Efsaneler Çağı'nın andaçlarıdır ve nasıl yapıldıkları artık bilinmemektedir. Yalnızca bir avuç *sa'angreal* kalmıştır ve sayıları *angreal*'lerden çok daha azdır.
Sa'sara: Utanç verici bir Saldaean dansı, bazı Saldaea kraliçeleri tarafından yasaklanmıştır, ama yasaklar işe yaramamıştır. Tarihi kayıtlarda sa'sara dansı yapan kadınlar yüzünden çıkan üç savaş, iki isyan, asil evler arasında sayısız birlik ve/veya kan davası bulunmaktadır. Bir isyanın, alt edilen kraliçenin zafer kazanan general için dans ettikten sonra bastırıldığı söylenir; adam kadınla evlenmiş ve tahta onu yeniden çıkarmıştır. Bu hikâye resmi tarihlerde bulunmaz ve Saldaea'nın her kraliçesi tarafından inkâr edilmiştir.
Seana: Nakai Aiellerinin Kara Yamaçlar boyundan bir Bilge. Bir düşgezgini.
Seanchan *(Şovnçan)*: (1.) Artur Şahinkanadı'nın Aryth Okyanusu'nun karşısına gönderdiği ordulardan kalan ve oradaki toprakları ele geçirenler. Yönlendirebilen her kadının başka herkesin güvenliği açısından kontrol altına alınması, yönlendirebilen her erkeğin aynı sebepten öldürülmesi gerektiğine inanırlar. (2.) Seanchanların geldiği ülke.
Sevanna: Shaido Aiellerinin Domai boyundan bir kadın. Shaidolann klan şefi olan Suladric'in dul eşi ve yeni klan şefi seçilene kadar Comarda yerleşiminin çatıhanımı.

Shaogi, Keille: Aiel Kıraçları'nda yolculuk eden bir çerçi. Boyundan büyük planları olan bir kadın.
Shayol Ghul *(Şeyol Gul)*: Lanetli Topraklar'da bir dağ, Karanlık Varlık'ın zindanının olduğu yer.
Sınırboyları: Büyük Afet'in sınırında bulunan uluslar. Saldaea, Arafel, Kandor ve Shienar.
Sorgucular: Işığın Evlatları içinde bir topluluk. Anlaşmazlıklarda gerçeği aramak ve Karanlıkdostlarını ortaya çıkarmak için yemin ederler. Gerçek ve Işık arayışlarında genel-asıl sorgu yöntemleri işkencedir; normal yaklaşımları, gerçeği zaten bildikleri ve kurbanın itiraf etmesi için çabaladıklan yönündedir. Sorgucular kendilerine Işığın Eli, gerçeği arayan El derler ve zaman zaman Evlatlardan ve Evlatlara komuta eden Kutsanmışlar Kurulu'ndan tamamen ayrıymış gibi davranırlar. Sorgucuların başı, Kutsanmışlar Kurulu'nda da görev yapan Yüksek Sorgucu'dur. Simgeleri kan kırmızısı, ucu kıvrık çoban asasıdır.
Sanche, Siuan *(Sançe, Suon)*: Tearlı bir balıkçının kızıydı ve Tear kanunları uyarınca, yönlendirme potansiyelinin olduğunun anlaşıldığı günden sonraki ikinci gün batımından önce Tar Valon'a giden bir gemiye konuldu. Mavi Ajah'tandı.
Sul'dam: Tercümesi "tasma tutan". *A'dam* aracılığı ile yönlendirebilen bir kadını kontrol etme yeteneği olan kadın için bir Seanchan terimi. Seanchan'da genç kadınlar *damane* testi ile aynı zamanda, aynı yaşlarda test edilir. Seanchanlar arasında oldukça şerefli bir pozisyondur. *Damane*'lerden çok *sul'dam*'lar bulunur. *Bkz.* A'dam; Damane; Seanchan.
Sursa: Arad Doman'da çatal yerine kullanılan ince, ikili çubuklar. Bazıları Domanlı tüccarlarının ünlü sebatlarının kaynağının sursa ile yemek yemenin güçlüğü olduğunu söyler; diğerleri bunun ünlü Domanlı mizacının kaynağı olduğunu iddia eder.

Şahinkanadı, Artur: Efsanevi kral Artur Paendrag Tanreall. KY 943-94 arasında hüküm sürdü. Dünyanın Omurgası'nın batısındaki bütün toprakları, hatta Aiel Kıraçları'nın ötesindeki bazılarını birleştirdi. Aryth Okyanusu'nun ötesine ordular gönderdi (KY 992), ama ölümünden sonra bunlarla iletişim kayboldu. Ölümü Yüzyıl Savaşları'nı başlattı. İşareti uçan altın şahindir. *Bkz.* Yüzyıl Savaşları.

Tarabon: Aryth Okyanusu kıyısında bir ulus. Başkenti Tanchico'dur. Bir zamanlar büyük bir tüccar ulus olan Tarabon, başka şeylerin yanı sıra halı, boya ve Havai Fişekçiler Loncası tarafından üretilen havai fişeklerin kaynağıydı. Şimdi iç savaş yüzünden harap olmaktadır; Arad Doman'a ve Yenidendoğan Ejder'in tarafında yemin etmiş insanlara karşı savaş vermektedir.
Tarmon Gal'don: Son Savaş. *Bkz.* Ejder Kehanetleri; Valere Borusu.
Tar Valon'un Alevi: Tar Valon'un, Amyrlin Makamı'nın ve Aes Sedailerin simgesi. Stilize bir alev şeklindedir; ucu yukarıya bakan tek bir gözyaşı damlası.
Ta'maral'ailen *(Tamaralaylen)*: Kadim Lisan'da, "Kader Ağı." Çağın Deseni'nde, *ta'veren* olan bir ya da birden fazla kişinin çevresinde oluşan büyük değişim. *Bkz.* Çağın Deseni; ta'veren.
ta'veren: Zaman Çarkı'nın çevresine başka, belki tüm yaşam ipliklerini ördüğü ve bir Kader Ağı oluşturduğu kişi. *Bkz.* Çağın Deseni.
Tear: Fırtınalar Denizi'nde bir ulus. Aynı zamanda o ulusun başkenti, büyük bir liman. Tear'ın işareti kırmızı ve altın rengi fon üzerinde üç beyaz hilaldir. *Bkz.* Tear Taşı.
Tear Taşı: Tear'ı koruyan kale. Delilik Zamanı'ndan sonra inşa edilen ilk kalelerden olduğu, Tek Güç kullanılarak yapıldığı söylenir. Sayısız kez kuşatılmış ve saldırıya uğramıştır, ama bu teşebbüsler hiç başarılı olmamıştır. Yenidendoğan Ejder ve birkaç yüz Aiel tarafından tek gecede alınmış, böylece Ejder Kehanetleri'nin iki kısmı gerçekleştirilmiştir. Taş'ta saklanan *angreal* ve *tar'angreal* koleksiyonu Beyaz Kule'nin koleksiyonu ile yarışır. Bazıları bu koleksiyonun, *Callandor*'a sahip olmanın sebep olduğu ihtişamı azaltmak için toplandığını söyler.
Tear'ın Yüksek Lordları: Yüksek Lordlar kurul görevi görerek, kral ya da kraliçesi olmayan Tear ulusuna hükmederler. Sayıları sabit değildir, yıllar içinde yirmi ile altmış arasında değişmiştir. Daha önemsiz Tear lordları olan Toprağın Lordları ile karıştırılmamalıdır.
Tek Güç: Gerçek Kaynak'tan çekilen güç. İnsanların büyük çoğunluğu Tek Güç'ü yönlendirme yeteneğinden tamamen yoksundurlar. Pek az kişiye yönlendirme öğretilebilir ve daha da azında bu yetenek doğuştan vardır. Bu azınlığa öğretilmesine gerek yoktur; isteseler de istemeseler de, belki de ne yaptıklarını fark etmeden Gerçek Kaynak'a dokunacak, Güç'ü yönlendireceklerdir. Bu doğuştan yetenek genellikle ergenlik çağının sonlarında ya da gençlikte kendini gösterir. Kontrol öğretilmezse ya da

kendiliğinden öğrenilmezse –bu çok zordur ve başarı oranı yalnızca dörtte birdir– ölüm kaçınılmazdır. Delilik zamanından bu yana zaman içinde tamamen çıldırmadan Güç'ü yönlendirebilen erkek çıkmamıştır; bir derece kontrol elde etmişse bile, hastanın canlı canlı çürümesine sebep olan bir hastalıktan ölür –bu hastalık, delilik gibi Karanlık Varlık'ın *saidin*'i kirletmesinden kaynaklanır. *Bkz.* Aes Sedai; Beş Güç; Delilik Zamanı; Gerçek Kaynak; Yönlendirme.

Tel'aran'rhiod *(Teleyranriod)*: Kadim Lisan'da, "Görünmeyen Dünya" ya da "Düşler Dünyası". Eskilerin olası tüm diğer dünyalara nüfuz ettiği, o dünyaları çevrelediğine inandığı, düşlerde kısa bakışlar atılabilen bir dünya. Başka rüyaların aksine Düşler Dünyası'nda olanlar gerçektir; orada alınan bir yara uyanışta hâlâ var olacaktır ve orada ölen biri uyanamaz.

Terkedilmişler: Bilinen en güçlü Aes Sedai'nin on üçüne verilen ad. Ölümsüzlük vaadine karşılık, Gölge Savaşı sırasında Gölge'nin tarafına geçmişlerdir. Efsanelere ve kalan kayıtlara göre, Karanlık Varlık'ın zindanı yeniden mühürlenirken, onunla beraber tutsak edilmişlerdir. İsimleri hâlâ çocukları korkutmak için kullanılmaktadır: Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Ishamael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael ve Semirhage.

ter'angreal: Tek Güç kullanan, Efsaneler Çağı'ndan andaçlar. *Angreal* ve *sa'angreal*'lerin aksine her *ter'angreal* belli bir işi yapması için yaratılmıştı. Örneğin bir *ter'angreal* yeminleri bağlayıcı kılmak için yapılmıştır. Bazı *ter'angreal*'ler Aes Sedailer tarafından kullanılır, ama başka pek çok *ter'angreal*'in hangi amaçla yapıldığı bilinmemektedir. Bazılan yönlendirme gerektirir, diğerleri herkesçe kullanılabilir. Bazıları, onları kullanan kadınları öldürür ya da yönlendirme yeteneklerini yok eder. *Bkz.* angreal; sa'angreal.

Torean: Tear'da bir Yüksek Lord. Ne engin servetinin, ne de yüzünün kazandırabileceği şeyi isteyen bir adam.

Trakand Evi'nden Elayne *(İleyn)*: Kraliçe Morgase'in kızı, Andor Tahtı'nın Kız-Veliahtı. Şimdi Kabuledilmişlerden biri. İşareti altın zambaktır.

Trakand Evi'nden Gawyn *(Gevin)*: Kraliçe Morgase'in oğlu, Elayne'in ağabeyi, Elayne tahta çıktığı zaman Kılıcın İlk Prensi olacak kişi. İşareti beyaz yabandomuzudur.

Trolloclar *(Trolloklar)*: Gölge Savaşı sırasında yaratılan, Karanlık Varlık'ın yaratıkları. Çok iri yapılı, son derece vahşi hayvan-insan melezidirler.

Kabile benzeri çetelere bölünmüşlerdir ve Dha’vol, Dhai’mon, Ko’bal kabileleri önde gelir. Haşin doğalara sahiptirler ve öldürme zevki için öldürürler. Son derece hilekârdırlar ve korkuyla güdülenmedikleri sürece güvenilmezler.
Trolloc Savaşları: Yaklaşık KS 1000’de başlayan ve üç yüz yıldan fazla süren, bu sürede Trollocların dünyayı yakıp yıktığı bir savaş dizisi. Zaman içinde Trolloclar öldürüldü ya da Büyük Afet’e sürüldü, ama bazı uluslar yok oldu ve başkaları nüfuslarının çoğunu kaybetti. O zamana ait kayıtlar bölük pörçüktür.
Tuatha’an *(Tuataan)*: Tenekeciler ve Gezginler olarak da bilinen göçebe halk. Parlak renklere boyanmış arabalarda yaşarlar ve Yaprağın Yolu dedikleri pasifist bir felsefeleri vardır. Aiel Kıraçları’ndan geçebilen nadir insanlardandır, çünkü Aieller onlarla asla iletişim kurmaz.

Üç Yemin: Aes Sedailiğe terfi eden Kabuledilmişlerin ettiği yeminler. Yemin Çubuğu’nu, yani yeminleri bağlayıcı kılan bir *ter’angreal*’i tutarak edilirler. Bu yeminler şunlardır: (1.) Gerçek olmayan söz söylememek. (2.) Bir insanın bir diğerini öldürmekte kullanabileceği bir silah yapmamak. (3.) Gölgedölleri haricinde kimseye karşı, son çare olarak kendisinin, Muhafızının ya da bir başka Aes Sedai’nin hayatını savunmak amacı dışında Tek Güç’ü silah olarak kullanmamak. İlk kullanılan ikinci yemindi ve Güç Savaşı’na tepki olarak doğdu. Bazen dikkatli konuşularak ilk yeminin bağlayıcılığından kaçınılmaktadır. Son ikisinin asla çiğnenemez olduğuna inanılır.

Vakanüvis: Aes Sedailer arasında, yetke sırasında Amyrlin Makamı’ndan sonra gelir. Aynı zamanda Amyrlin’in sekreterliğini yapar. Kule Salonu tarafından ömür boyu hizmet etmek üzere seçilir ve genellikle Amyrlin’le aynı Ajah’tan gelir. *Bkz.* Ajah; Amyrlin Makamı.
Valere Borusu *(Valer)*: Büyük Boru Avı’nın efsanevi nesnesi. Boru’nun, Gölge’ye karşı savaşmak üzere ölü kahramanları geri çağıracağına inanılır. Yeni bir Boru Avı başlatılmıştır ve Illian’da Avcılar yemin etmiştir.
Verin Mathwin: Kahverengi Ajah’tan bir Aes Sedai.

Yabani: Tek Güç yönlendirmeyi kendi kendine öğrenmiş, kriz anından kurtularak hayatta kalmış kadın. Bu tür kadınlar genellikle ne yaptıklarını

anlamaya karşı sınırlar koyar, ama bunlar yıkılabilirse yabaniler en güçlü yönlendirenlerden olur. Terim genellikle horgörüyle kullanılır.
Yenidendoğan Ejder: Kehanetlere ve efsanelere göre Lews Therin Kardeşkatili'nin reenkarnasyonu. *Bkz.* Ejder; Ejder Kehanetleri; Sahte Ejder.
Yeti: Tek Güç'ün belli alanlarda kullanılan yetenekleri. Bunlar arasında en yaygın bilineni Şifa'dır. Yolculuk, yani insanın kendini bir yerden diğerine aradaki mesafeyi aşmadan götürebilmesi yeteneği unutulmuştur. Kehanet (gelecekteki olayları genel olarak bilebilme) yeteneği ancak nadiren bulunur. Uzun zaman önce kaybedildiği sanılan bir Yeti de Düşgörmedir. Bu Yeti Düşgörenin düşlerini yorumlayarak gelecekteki olayları Kehanet'in gösterdiğinden daha detaylı bilebilme yeteneğini de içerir. Bazı Düşgörenler *Tel'aran'rhiod*'a, Düşler Dünyası'na, hatta (inanışa göre) başka insanların düşlerine girebilir. Bilinen son Düşgören YÇ 526'da ölen Corianin Nedeal'di ama artık yalnızca pek az kişinin bildiği bir Düşgören daha vardır.
Yönlendirme: (Fiil) Tek Güç'ün akışını kontrol etme işi.
Yurt: Bir Ogier yerleşim yeri. Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana çok *yurt* terk edilmiştir. Artık anlaşılmayan bir şekilde korunmaktadırlar, öyle ki içlerinde hiçbir Aes Sedai Tek Güç'ü yönlendiremez, hatta Gerçek Kaynak'ın varlığını hissedemez. *Yurdun* dışında Tek Güç kullanma girişimlerinin, sınırlarının içinde etkisi yoktur. Zorlanmadıkları sürece hiçbir Trolloc *yurda* girmez ve bir Myrddraal bile büyük ihtiyaç içindeyse girer ve bunu büyük bir gönülsüzlükle yapar. Kendilerini gerçekten adayan Karanlıkdostları bile bir *yurdun* içinde rahatsızlık hissederler.
Yüz Yoldaş: Lews Therin Telamon önderliğinde Gölge Savaşı'nı sona erdiren, Karanlık Varlık'ı zindanına kapatan nihai darbeyi indiren, Efsaneler Çağı'nın en güçlü yüz erkek Aes Sedaisi. Karanlık Varlık'ın karşı darbesi *saidin*'i kirletti; Yüz Yoldaş çıldırdı ve Dünyanın Kırılışı'nı başlattı. *Bkz.* Delilik Zamanı; Dünyanın Kırılışı; Gerçek Kaynak; Tek Güç.
Yüzyıl Savaşları: İttifakların devamlı değiştiği, birbirine girmiş bir dizi savaş. Artur Şahinkanadı'nın ölümü üzerine ve onun imparatorluğunun paylaşılması için başlamıştır. ÖY 994'ten ÖY 1117'ye kadar sürmüştür. Savaş yüzünden Aryth Okyanusu ile Aiel Kıraçları, Fırtınalar Denizi ile Büyük Afet arasındaki topraklar nüfusunun çoğunu kaybetmiştir. Yıkım o kadar büyük olmuştur ki, o zamana ait pek az kayıt kalmıştır. Artur

Şahinkanadı’nın imparatorluğu paramparça olmuş, bugünkü uluslar oluşmuştur. *Bkz.* Şahinkanadı, Artur.

Zaman Çarkı: Zaman, yedi çubuklu bir tekerlektir ve her çubuk bir Çağ’dır. Çark dönerken Çağlar gelir ve geçer, her biri unutularak efsaneye, sonra mite dönüşen anılar bırakır ve o Çağ yeniden geldiğinde artık çoktan unutulmuş olur. Bir Çağın Deseni, o Çağ’ın geldiği her seferde biraz değişik olur ve her seferinde büyük değişimlere açıktır.

Dipnotlar

[1] Pis koku. (y.h.n.)

[2] Loyal (sadık) sözcüğünün telaffuzu Loial ile aynıdır. (ç.n.)